dtv-ebook.com

Liễu Kỳ Giang 2

KIM ỐC HẬN

Nhà xuất bản Văn học vh AMAK

Dịch giả: Long Chiến
Làm ebook: Đâu Lê

STENT

Kim ốc hận

Tập 2

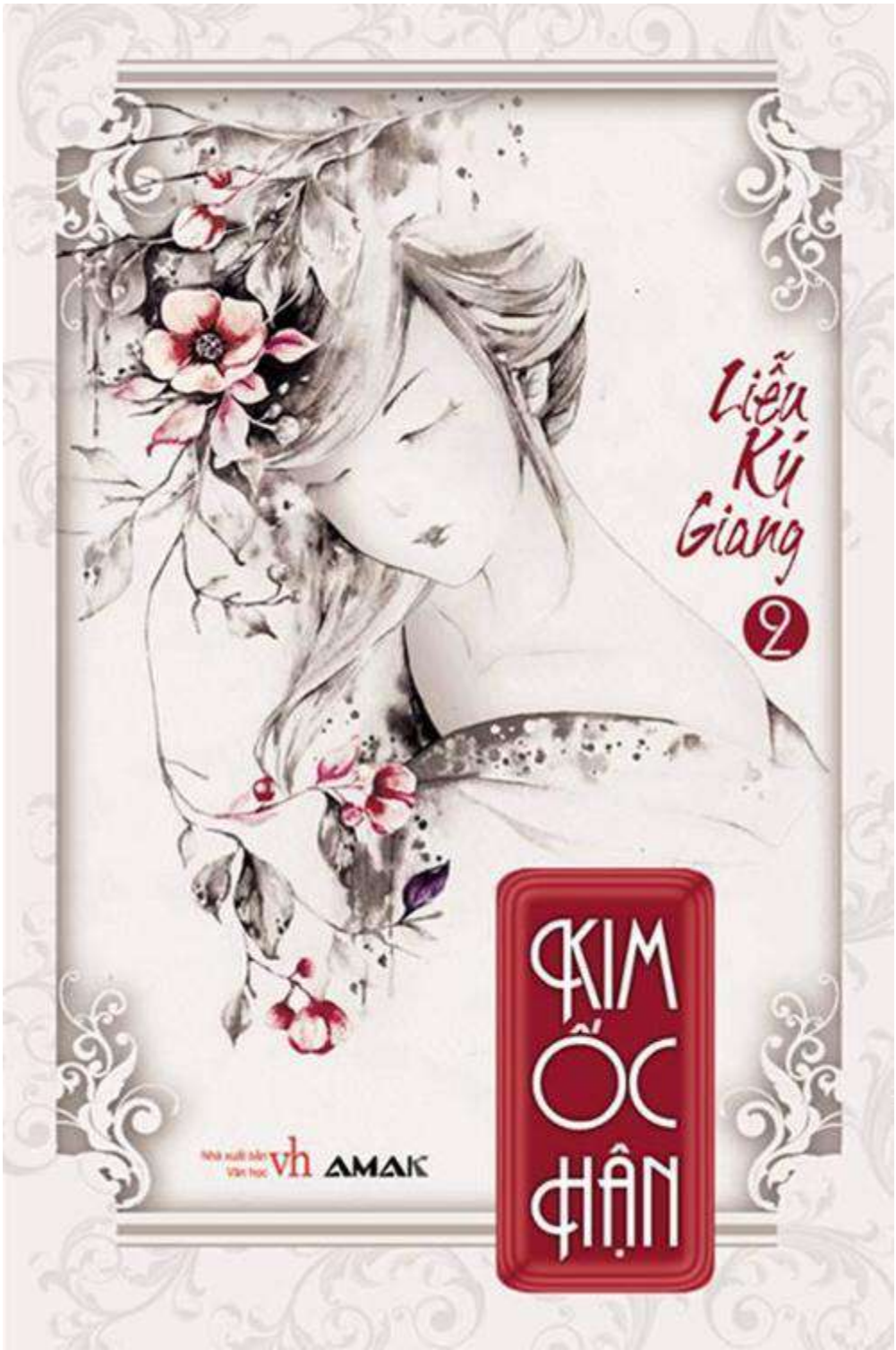

https://thuviensach.vn

Kim ốc hận (Tập 2): Phận

Tác giả: Liễu Ký Giang

Dịch giả: Long Chiến

Kích thước: 16 x 24 cm

Ngày xuất bản: 30-06-2013

Giá bìa: 129.000 ₫

Công ty phát hành: AMAK

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

https://thuviensach.vn

Nguồn sách: Chào Buổi Sáng

Chụp pic: kararoxbe

Type

hoath: 45-52

beebarbie9x: 53-60

blueme: 61-69

kararoxbee: 70-77

Mac Senh: 78-86

Spring Bunny: 87-95

xiao_long: 96-hết

Beta: Vu Dinh

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Ebook: http://www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Sách sử chép rằng Trung Hoa thời nhà Hán có một vị hoàng đế anh minh, chí lớn tên là Lưu Triệt, hiệu Vũ Đế. Ông lãnh đạo những nhân vật kiệt xuất như Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh, Tang Hoằng Dương chinh đông dẹp bắc mở rộng biên giới lãnh thổ, đặt buôn bán giao thương với Ấn Độ, Trung Á, La Mã... xây dựng nên một thời thịnh trị đỉnh cao của triều Hán.

Nhưng Vũ Đế cũng tàn nhẫn đến mức vô tình. Chuyện xưa kể rằng khi còn nhỏ, Lưu Triệt từng hứa với thanh mai trúc mã Trần A Kiều của mình, nếu sau này cưới được nàng thì sẽ xây một tòa Kim ốc cho nàng ở. Rồi hai người thành chồng vợ, rồi Lưu Triệt vì ngôi báu và tham vọng quyền lực mà lãng quên lời hứa năm xưa, phế Trần A Kiều, đẩy nàng ra sống một mình ở lãnh cung Trường Môn, sủng ái Vệ Tử Phu và nâng đỡ Vệ gia làm đối trọng với Trần gia.

Vũ Đế có hạnh phúc hay không? Trong Sử ký của Tư Mã Thiên không còn dòng nào đề cập đến đời tư của Lưu Triệt vì cả Bản kỷ về Vũ Đế đã bị chính tay vị hoàng đế này xé bỏ khi đọc những ghi chép trung thực của nhà chép sử về mình, chỉ biết rằng người dân Trung Hoa đời sau đã dùng điển tích "Kim ốc tàng kiều" để chỉ về một nhân duyên không trọn vẹn, và lời hứa lầu vàng trở thành một mối hận tình khôn nguôi...

Và Liễu Ký Giang đã khai thác điển tích còn nhiều bí ẩn này trong Kim ốc hận, một câu chuyện xoay quanh mối tình tay ba giữa Hán Vũ Đế Lưu Triệt, Trần A Kiều và Vệ Tử Phu trong hành trình bảo vệ, vun đắp cho tình yêu đích thực của mình.

Liễu Ký Giang đã dùng bút pháp của người viết dã sử nhưng với lời văn mượt mà chau chuốt như những vần thơ để kể lại câu chuyện ba người trong bối cảnh cung đình đầy mưu mô và dối trá, nơi "ngươi cười với ta, ta cười với ngươi nhưng sau lưng là những thủ đoạn mà ngươi sống thì ta phải chết". Đọc Kim ốc hận, người dịch cứ mãi ám ảnh bởi những đoạn độc thoại của các nhân vật. Đó là những hồi ức đẹp đẽ mà đau đớn, là sự tự vấn, tự dằn vặt về quá khứ hay tương lai. Kim ốc hận chẳng phải là nỗi hận giày vò người thiếu phụ nơi lãnh cung quạnh quẽ mà là tiếng thở dài của cuộc đời về nhân tình thế thái. Những nhân vật trong Kim ốc hận, dù là Lưu Triệt, Trần A Kiều hay Vệ Tử Phu, đều quyết liệt với lựa chọn của mình trên con đường đi tìm hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Khi gấp lại cuốn sách này, có khi nào ta nhìn lại đời mình và tự vấn? Để thấy lòng mình bao dung hơn, biết thứ tha cho mình và cho người. Vì cuộc đời này thật dài, mà cũng thật ngắn ngủi, chúng ta hãy sống thật với lòng mình, hãy nắm tay người yêu thương đi suốt cuộc đời, có như thế chúng ta mới tìm thấy bình yên và hạnh phúc. Vì trong giấc mộng ba sinh, hết thảy đều chỉ là hư ảo, chỉ còn lại chân tình. Trời xanh vốn công bằng, mọi tấm chân tình đều được đền đáp.

Câu chuyện khởi đầu khi Hàn Nhạn Thanh, một thiếu nữ của thời hiện đại, xuyên qua không - thời gian để trở về thành Trần A Kiều của 2000 năm trước trong bối cảnh vừa bị phế truất, đày tới lãnh cung Trường Môn, bị Vệ Tử Phu hợp lực với Lưu Lăng truy sát, một đóa phù dung đã thành ngọn cỏ đoạn trường trong cơn kinh biến. Nàng mang theo tính cách dám yêu dám hận của người thiếu nữ hiện đại lại vừa tiếp nhận tư tưởng tận hiến, "nhất nhật vi phu" của A Kiều thời cổ đại. Nàng muốn sống cuộc đời bình dị ẩn cư nơi thôn dã, được sao trà, may áo cho người thân, nhưng thân phận của người nàng nhập vào lại không cho phép. Từ đó, nàng bước vào cuộc hành trình của mình, cuộc hành tìm lại niềm tin về một tình yêu đích thực.

Nàng mãi vẫn khắc ghi hình ảnh thuở ban đầu khi Lưu Triệt còn là cậu bé trốn khóc sau hòn giả sơn bị nàng bắt gặp. Nàng vẫn luôn coi Lưu Triệt là phu quân của mình nhưng y đã ngự trên ngôi cao, là một bậc quân vương quyền biến, tràn đầy hùng tâm tráng chí khiến nàng tuy độc chiếm ân sủng nhưng trong lòng vẫn luôn đau đáu nỗi xót xa. Xót xa về sự tận hiến không được đền đáp, về niềm tin đã rạn vỡ. Đến lúc Lưu Triệt sắp ra đi, nàng vẫn muốn hỏi y về điều đó, "Nàng nghĩ, nàng không có tư cách để hoài nghi nhưng vẫn muốn hỏi một câu rằng, y có từng hối hận về chuyện năm xưa? Khi y nhướng mày, nhìn nàng sâu thẳm, 'Trẫm không hối hận', thì nàng mới phát hiện, mình vừa vô tình, buột miệng hỏi thành lời." (Kim ốc hận)

Lưu Triệt đã trở thành một vị đế vương thật sự, thực hiện được giấc mơ quyền lực của mình. Khi tưởng chừng đã nắm trong tay mọi thứ, y gặp lại Trần A Kiều sau nhiều năm lưu

https://thuviensach.vn

lạc. Lúc này, Trần A Kiều đã như con chim phải tên thấy cành cong cũng sợ, nàng lẩn tránh, nàng sợ hãi và hơn hết là nàng không còn tin vào tình cảm của y. "Thời gian như nước nhẹ trôi qua cầu, có thể làm dịu đi nỗi đau nhưng làm sao bắt được một con tim từng bị tổn thương không đề phòng người ngày đó đã từng phụ bạc?" Y không thể nhìn thấu, không thể khuất phục nàng.

Và Lưu Triệt bắt đầu lần tranh đấu lớn nhất đời mình. Y tranh đấu với những tham vọng đế vương, những phồn hoa hư ảo của đời người đã phủ bóng quá sâu lên chân tình, làm khuất lấp những rung động ban sơ. Có những lúc tưởng chừng như y đã chạm được vào trái tim của A Kiều nhưng rồi lại vuột xa để rồi cứ thế lầm lũi tìm lại bản ngã của mình. Trong suốt hành trình này, quyền uy đế vương cũng chẳng có ý nghĩa gì cả mà chỉ có trái tim. Đời nói y vô tình nhưng chính y dần dần cũng chẳng rõ mình vô tình hay đa tình khi A Kiều đã trở thành chính trái tim y. Đến trước khi mất, y vẫn nói chưa từng hối hận chuyện năm xưa vì nhờ đó mà y đã biết được ý nghĩa thực sự của tình yêu, như điện Chiêu Dương mà y xây nên. Chiêu Dương! Chiêu Dương! Đón vầng dương trở lại sưởi ấm cho những tháng ngày lạnh giá.

Còn Vệ Tử Phu, nàng cũng có hành trình của riêng mình. Xuất thân thấp kém, nàng ban đầu chỉ mơ ước có một cuộc sống đầy đủ, người thân được bình an, nhưng rồi nàng đã trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ, truyền kỳ trong chốn nhân gian. Nàng bao lần nhủ thầm mình không được yêu y nhưng lại không cưỡng nổi tiếng gọi của trái tim mình. Nàng tranh đấu, nàng quyết liệt bảo vệ tình yêu của mình kể cả bằng biện pháp cực đoan nhất để rồi vẫn phải chịu thất bại bởi nàng là người đến sau. Nhưng tử sinh có nghĩa gì đâu khi con tim đã trao trọn cho người, và nàng chỉ an tâm uống chén canh Mạnh Bà để quên đi hết thảy những ân oán tình cừu sau khi được gặp lại quân vương của mình dưới suối vàng và biết y đang hạnh phúc.

"Gió Bắc gieo giá lạnh

Miên man kể nỗi sầu

Chung sống đến đầu bạc

Tử sinh đáng gì đâu."

https://thuviensach.vn

(Nỗi nhớ không tên - Kinh Thi)

Duyên...

Vào khoảnh khắc đó, y hờ hững xoay người bỏ đi, mặc câu thề nguyền thời ấu thơ sẽ xây lầu vàng cho nàng dần trở nên hoang lạnh rồi tan tành đổ vỡ.

Vào ngày hôm đó, định mệnh xô đẩy nàng tình cờ gặp lại người thầy – người bạn tốt ngày trước, để trong lòng lại ngân lên niềm hy vọng mới.

Vào tháng đó, y ngắm nhìn khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của nàng, để chợt nhận ra có cố gắng bao nhiêu cũng là vô vọng, nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn lên thì y lại thật lòng tin vào nụ cười trong sáng ấy.

Vào năm đó, nàng vẫn lẩn quẩn trong chốn hồng trần, muốn né tránh nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận vốn thuộc về mình, vĩnh viễn không thể quay về như thuở ban đầu. Cuộc đời này của chúng ta... Khi tóc đã bạc, hãy nhắm mắt lại hồi tưởng về cuộc đời, tất cả buồn, vui, tan, hợp sẽ hiện lên rõ ràng như mới ngày hôm qua, sẽ thấy hằng hà sa số nhân duyên mà chúng ta đã bỏ lỡ chỉ bởi vì như con chim một lần bị bắn tên nên mãi sợ cành cong.

Tác giả

Liễu Ký Giang

Giới tính: Nữ

https://thuviensach.vn

Hiện sống tại thành phố Thành Đô – tỉnh Tứ Xuyên. Sau khi tốt nghiệp chuyên ngành kỹ thuật thì bắt đầu công việc viết văn đăng trên mạng Qidlan. Chòm sao bản mệnh của tác giả là sư tử nên tính cách dịu dàng và thích những nơi yên tĩnh. Sinh ra ở vùng đất có Hoàn Sơn (một trong những ngọn núi nổi tiếng ở tỉnh An Huy), học ở Ba Sơn (dãy núi chạy qua các tỉnh Thiểm Tây, Cam Túc, Tứ Xuyên), đều là những vùng non thanh thủy tú nên dù sống trong đô thị hiện đại, cô vẫn luôn hướng tới cảnh tươi đẹp phồn hoa cổ điển.

Tốt nghiệp ngành kỹ thuật chính quy nhưng lại bước chân vào lĩnh vực sáng tác văn học. Tính cách luôn tin vào con người và yêu cuộc sống. Sở thích lớn nhất là đọc sách, vì cảm thấy không thỏa mãn với những câu chuyện của người khác nên tự mình sáng tác. Cuộc sống của cô không có gì đặc biệt, nhưng khi đặt bút thì tình ý lại dạt dào, lời văn như tiếng nhạc.

Các tác phẩm Liễu Ký Giang đã xuất bản tại Trung Quốc:

- Đại Hán yên hoa

- Mạch hương

- Kim ốc hận

https://thuviensach.vn

Mục lục

Phần ba: Huyết lệ nhuộm cát

Chương 45: Mười dặm áo đỏ lòng nặng trĩu

Chương 46: Ngựa xéo Hung Nô nức tiếng anh hùng

Chương 47: Ân tình rơi lệ giữa bụi trần

Chương 48: Gió Nam thổi rớt lệ ba xuân

Chương 49: Qua rồi một giấc mộng trường sinh

Chương 50: Cỏ cây Cam Tuyền cũng nặng tình

Chương 51: Bạc đầu quay lại nhìn nhau muộn màng

Chương 52: Lâu thuyền giăng kín mặt hồ Côn Minh

Chương 53: Con gái Lý gia sắp trưởng thành

Chương 54: Con cháu Trường An như vàng ngọc

Chương 55: Giương cờ khó lấp vòm trời khác

Chương 56: Tùy theo tình thế mà lường

Chương 57: Chuyện phong Đông Cung tối do dự

Chương 58: Vừa thể uyên ương đã tử sinh

Chương 59: Đau đến chỗ sâu chẳng tinh biết

https://thuviensach.vn

Chương 60: Thịnh suy mong manh như chỉ mành treo chuông

Chương 61: Tiêu Phòng rối loạn vì chuyện cưỡi ngựa

Chương 62: Mộng sao vẫn mãi kéo dài

Chương 63: Liều lấy máu can gián phụ vương

Chương 64: Thành do mình mà bại cũng do mình

Chương 65: Sông núi nước Điền tỏa sương sang

Chương 66: Rời nhà xa nước qua vạn dặm

Chương 67: Sống kiếp tha hương vì khách lạ

Chương 68: Mới biết chữ tình dạ ngẩn ngơ

Chương 69: Bác Vọng nhìn sang Ngọc Đường xa

Phần bốn: Ca trọn kiếp người

Chương 70: Từ cổ mỹ nhân như danh tướng

Chương 71: Vị Ương sóng gió lại nổi lên

Chương 72: Xây điện Kiến Chương rước phượng về

Chương 73: Mười năm Hà Tây mười năm Hà Đông

Chương 74: Đêm xuống khung trời như nước biếc

Chương 75: Gà gáy giục về chốn ruộng vườn

Chương 76: Chim nhạn quay về, trăng mãn lầu

Chương 77: Dung nhan xinh đẹp chẳng nỡ rời

Chương 78: Phía Đông hửng nắng chiếu nhân gian

Chương 79: Rắn ẩn trong cỏ đợi ngàn dặm

Chương 80: Thà để con ngốc mong bình an

Chương 81: Mượn dao sắc có thể giết người

https://thuviensach.vn

Chương 82: Đêm đen sao vẫn dài vô tận

Chương 83: Dưới vòm trời đất có hai người thương tâm

Chương 84: Núi xuống cùng mây cuối chân trời

Chương 85: Tỷ muội khai hoa chẳng giống nhau

Chương 86: Có người dừng chân ngoài vách lắng nghe

Chương 87: Thiên hạ kính trọng điện Trường Môn

Chương 88: Lại nghe Vu cổ kinh hoàng cả đêm

Chương 89: Không rõ là đa tình hay vô tình

Chương 90: Non nước ẩn tình thu

Chương 91: Ba năm nguyện trồng xanh ngô đồng

Chương 92: Vợ chồng kết tóc chớ hồ nghi

Chương 93: Ô Tôn sai sứ tới từ phía Tây

Chương 94: Ngựa sang xứ tuyết, hoa đào sau lưng

Chương 95: Đại lễ Phong Thiện vui lòng thiên hạ

Chương 96: Một khúc tình ca trọn kiếp người

Vĩ thanh: Đời người bước đến lúc tận cùng

Ngoại truyện: Lên tận trời xanh hay xuống suối vàng

Lưu lang đã rời bỏ nơi Bồng Lai

https://thuviensach.vn

Phần ba: Huyết lệ nhuộm cát

Chương 45: Mười dặm áo đỏ lòng nặng trĩu

Tháng Giêng năm Nguyên Thú thứ hai, Hoàng đế quyết định gả Vệ Trường công chúa Lưu Phỉ cho Lý Giai, con út của ngự sử đại phu Lý Thái. Nửa tháng sau, dân chúng thành Trường An vẫn còn xôn xao bàn tán về hôn lễ xa hoa thời thịnh thế khi đương kim Hoàng đế lần đầu tiên gả con gái. Đoàn người đón dâu mặc trang phục màu đỏ trải suốt cả một con đường dài tới mười dặm. Ở điện Tiêu Phòng, Lưu Phỉ mặc lễ phục đỏ tươi như màu máu. "Mẫu hậu!", cô quay đầu lại lần cuối, giọng nghẹn ngào, ánh mắt u oán.

"Phỉ Nhi ngoan." Vệ Tử Phu dỗ dành con gái nhưng cũng không ngăn được mình rơi nước mắt, "Chuyện này không thể làm khác được." Hôn nhân của công chúa Đại Hán vốn mang hàm nghĩa chính trị sâu sắc. Ngự sử đại phu Lý Thái ngày càng được Hoàng thượng coi trọng. Năm nay, thừa tướng Công Tôn Hoằng bệnh ngày càng nặng, Hoàng thượng lại cho trưởng nữ đến Lý gia, dĩ nhiên lộ rõ ý tứ trong đó.

Dùng một cuộc hôn nhân để lôi kéo chức vụ thừa tướng trọng yếu ngoài triều vào trận doanh của Vệ gia là chuyện mà Vệ Tử Phu mong muốn. Vệ Trường công chúa là người thông minh, huống chi Lưu Triệt đã đích thân quyết định nên không thể nuốt lời. Nhưng cô vẫn đăm đắm nhìn ra ngoài điện, khẽ hỏi, "Mẫu hậu, người thử nói xem nếu biểu ca Khứ Bệnh thấy con xuất giá thì có đau khổ không?" Với tính cách dịu dàng kín đáo thừa hưởng từ mẫu thân, thường ngày cô không dám bộc lộ tình cảm của mình vì sợ bị người khác nhòm ngó, nhưng đến lúc này cô không còn giấu được hy vọng.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần chàng thất thần vì ta chốc lát thì cũng không uổng ta ái mộ suốt bao năm.

Vệ Tử Phu thấy lòng đau xót, thật ra đứa con gái đáng thương này cũng bị cung Vị Ương làm cho nhỡ nhàng giống như mình. "Dĩ nhiên rồi. Phỉ Nhi của mẫu thân đẹp như thế." Nàng ta cố tỏ ra tươi tỉnh, nhưng trong lòng hiểu rõ Hoắc Khứ Bệnh đang tăng cường huấn luyện quân Phiêu kỵ chuẩn bị cho cuộc đại chiến Hán Hung sắp tơi, chưa chắc đã cam tâm đến dự buổi hôn lễ này. Lưu Phỉ cười rạng rỡ, vịn tay hỉ nương chậm rãi bước ra khỏi điện Tiêu Phòng.

"Hoàng hậu nương nương!" Thải Vi quỳ gối nói, "Đại hôn lễ sắp bắt đầu rồi, người cũng nên ra ngoài đi thôi."

"Không vội." Vệ Tử Phu ổn định lại tâm tư, cười nhạt, "Càng vào những lúc như thế này lại càng phải ăn mặc thật lộng lẫy mới có cơ hội chiến thắng."

Theo lễ nghi của nhà Hán, công chúa xuất giá phải cùng với hôn phu đến điện Tuyên Đức quỳ lạy từ biệt Hoàng đế và Hoàng hậu rồi mới lên kiệu hoa về nhà chồng.

Lưu Triệt đứng trên điện Tuyên Đức nhìn xa xăm. Vệ Tử Phu hơi cúi đầu bước về phía y. Nàng ta mặc lễ phục màu lục nhạt với đuôi áo rất dài, được hai cung nữ nâng phía sau. Bộ xiêm y của hoàng hậu vốn đã vô cùng trang trọng, lúc này lại toát lên dáng vẻ thướt tha đến kỳ lạ, ai nhìn vào cũng thấy ngưỡng mộ. Đã một năm, y chưa từng gặp Vệ Tử Phu.

Vệ Tử Phu quỳ ở bậc thềm dưới điện bái chào, "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng."

"Mời Hoàng hậu đứng lên đi", y cười nói.

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu ngẩng lên, mái tóc nàng ta búi rất chùng, là kiểu tóc của hoàng hậu trong những trường hợp trang trọng nhưng lại rất nhu hòa. Nàng ta không trang điểm, ánh mắt u oán. Lưu Triệt phảng phất như thấy lại Vệ Tử Phu của nhiều năm trước. Lúc đó ở tiền đường của phủ Bình Dương hầu, nàng ta mới vừa tròn đôi tám, động tác mềm mại, hát xong một khúc thì cũng nhìn y bằng ánh mắt dịu dàng như thế. Chỉ là… Lưu Triệt khép mắt, tự hỏi lòng đã chẳng còn tình cảm yêu thương như lúc ban sơ. Thỉnh thoảng, ngay cả y cũng cảm giác bản thân mình cực kỳ tàn nhẫn, một khi trong lòng đã gạt bỏ ai đó thì không bao giờ muốn ngoảnh lại dù chỉ một lần. Vương Thấm Hinh như thế, Vệ Tử Phu cũng như thế. A kiều cũng từng như thế, nhưng cuối cùng nàng lại trở thành ngoại lệ duy nhất.

Vệ Tử Phu ngồi xuống bên phải Lưu Triệt, chiếc áo cổ thấp để lộ làn da trắng nõn nà. Hỉ nương dìu tay Vệ Trường công chúa đi tới dưới điện, tấm khăn trùm đầu màu đỏ ngăn trở tầm mắt Lưu Phỉ khiến cô chỉ biết nhẹ nhàng quỳ xuống bái lạy theo đúng lễ nghi, “Nữ nhi bái biệt phụ hoàng và mẫu hậu.”

Lưu Triệt gật đầu, “Vệ Trường, về nhà chồng phải hiếu thuận với cha mẹ chồng, tuân thủ đạo làm vợ biết chưa?”

“Dạ con biết.”

Lưu Triệt đợi Lưu Phỉ lên kiệu hoa đi xa rồi mới đứng lên, nửa cười nửa không nói, “Tử Phu phải chịu cực khổ rồi.”

Vệ Tử Phu thoáng run người, vội vàng đáp, “Việc này là do thần thiếp tận lực làm hết chức trách, sao dám kêu khổ.”

“Vậy thì tốt.” Lưu Triệt nhìn mãi cho đến khi nàng ta một lần nữa cúi đầu mới nhẹ nhàng nói, “Tử Phu ở điện Tiêu Phòng suy nghĩ suốt một năm

https://thuviensach.vn

như thế cũng là đủ rồi. Từ hôm nay trở đi trẫm giao lại cung Vị Ương này cho nàng, hy vọng nàng đừng làm trẫm thất vọng nữa."

Vệ Tử Phu dịu dàng đáp, "Thần thiếp kính cẩn tuân lệnh Hoàng thượng."

Lưu Triệt không quay đầu lại, cứ thế bước khỏi điện Tuyên Đức. Vệ Tử Phu đứng dưới bậc thềm của điện Tuyên Đức, từ từ ưỡn thẳng lưng. Thanh đệ, thế này cũng đủ rồi. Nếu như Trần A Kiều không thừa cơ đánh ngã triệt để Vệ gia chúng ta, vậy chúng ta sẽ lại đứng dậy trong thành Trường An này để nghênh tiếp, để xem tương lai sẽ biến hóa kỳ lạ thế nào?

Vệ Tử Phu rưng rưng nước mắt, thu hồi ánh nhìn lưu luyến đang hút theo bóng lưng Lưu Triệt. Cho dù thế nào thì ta vẫn là hoàng hậu trong cung Vị Ương! Trong thiên hạ này chỉ có hoàng hậu là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận duy nhất của tòa cung điện này!

Tháng Ba năm Nguyên Thú thứ hai, thừa tướng Công Tôn Hoằng bệnh nặng lâu ngày cuối cùng đã qua đời. Lưu Triệt ra lệnh an táng trọng thể rồi giao cho bố chồng của Vệ Trường công chúa là Lý Thái làm Thừa tướng.

Cùng tháng này, nỏ liên hoàn do Công chúa trưởng Phi Nguyệt sáng chế đã được kiểm chứng và chế tạo hàng loạt.

Cuối tháng Ba, Lưu Triệt lệnh cho Trường Tín hầu Liễu Duệ làm chủ tướng thống lĩnh hai vạn kỵ binh, dưới trướng có Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh và Trấn Viễn hầu Lý Quảng mỗi người một vạn kỵ binh xuất kích đánh Hung Nô. Người có tâm xem việc này là bằng chứng về địa vị của phi tần hậu cung trong lòng Hoàng Thượng. Thời đại thuộc về Vệ gia sắp đi qua, ngay cả chiến trường là nơi họ chiếm ưu thế và luôn giành thắng lợi cũng bị người khác đoạt mất.

https://thuviensach.vn

Tiết Thực vừa ra khỏi giáo trường của Phiêu kỵ quân thì trông thấy Hoắc Khứ Bệnh mặc bộ y phục màu vàng còn Triệu Phá Lỗ đang đứng bên cạnh mỉm cười.

"Có chuyện gì thế?" Tiết Thực gật đầu chào rồi hỏi.

Sau khi được triệu hồi từ Bắc Bình về Trường An, Tiết Thực phụng lệnh Hoàng đế gia nhập vào quân Phiêu kỵ với kỳ vọng sẽ đào tạo nên một đội kỵ binh dũng mãnh khác dựa vào kinh nghiệm trong kỵ binh Khâu Trạch. Có thể nói rằng, Lưu Triệt hết sức sủng ái Hoắc Khứ Bệnh nên đã nghiên cứu kỹ lưỡng cả việc chọn người có tuổi xấp xỉ với hắn để dễ dàng hòa hợp. Tiết Thực từng lo lắng bản thân với bối cảnh có Trần thị ngấm ngầm đứng sau sẽ phải hành sự thế nào trong Phiêu kỵ quân, sao cho vừa không phụ ơn tri ngộ của Liễu Duệ vừa không phụ lương tri của kẻ làm quân nhân như mình. Liễu Duệ gạt đi, chỉ nói rằng việc nên làm thì cứ làm, đừng suy nghĩ quá nhiều. Hắn cảm thấy an lòng, càng thêm bội phục nhân phẩm của Trường Tín hầu Liễu Duệ. Một năm trôi qua, hắn cũng dần kết thành giao tình sinh tử với Hoắc Khứ Bệnh ngoài việc là con cháu quý tộc kiêu hãnh thì cũng giống như mình, luôn chân thành son sắt, kính phục kẻ mạnh, một lòng thờ phụng quan điểm tranh đấu công bằng. Có lẽ chính vì vậy mà dù Vệ gia ngày càng ảm đạm, ngay cả Đại tướng quân Vệ Thanh cũng mất đi tín nhiệm thì Hoắc Khứ Bệnh vẫn được Hoàng thượng sủng ái như cũ.

"Lại sắp xuất kích Hung Nô rồi", Triệu Phá Lỗ hưng phấn, giọng nói không giấu vẻ sốt ruột muốn được chiến đấu. Luyện quân ngàn ngày chỉ dùng trong một khắc. Một thanh kiếm được tôi luyện tốt hay xấu cũng phải kinh qua sa trường mới có thể khẳng định được.

"Đúng vậy!" Tiết Thực bình thản đáp. Hắn không giống như Hoắc Khứ Bệnh lần trước lập công là nhờ may mắn, mà từng trải qua vô số lần chém giết trong chiến tranh nên đã sớm mất đi cảm giác sục sôi máu nóng.

https://thuviensach.vn

“A Thực”, Hoắc Khứ Bệnh không cười, dõi ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Tiết Thực, “Ngươi sẽ trở về dưới trướng Liễu tướng quân hay ở lại Phiêu kỵ quân của ta?”

“Việc này”, Tiết Thực hơi ngần ngừ, “Chắc phải nhờ mệnh lệnh của Trường Tín hầu.” Dù sao thì chủ tướng của lần xuất chinh này là Trường Tín hầu Liễu Duệ chứ không phải là Vệ Thanh.

Ánh mắt Triệu Phá Lỗ thoáng ảm đạm, “Nếu như…” Hắn đột nhiên nhớ tới Tiết Thực liền ngậm miệng không nói nữa.

Tiết Thực cảm thấy một luồng sóng nhiệt chạy lên não, kích động nói, “Sẽ không như vậy đâu, Trường Tín hầu Liễu Duệ tuyệt đối không phải loại người đó.”

Trước khi xuất chinh, Liễu Duệ triệu tập các vị tướng quân tại Trường An để thương thảo việc quân cơ. Sau khi nghiên cứu bản đồ và phân tích tình thế, Liễu Duệ liền cười chỉ vào cửa khẩu Lũng Tây, “Quan Quân hầu, ta muốn ngươi xuất quân từ đó, vượt qua núi Yên Chi, tập kích các bộ lạc Hung Nô như Chiết Lan, Lô Hầu, ngươi có dám nhận lệnh không?”

“Liễu tướng quân”, phó tướng Tô Kiến kinh hãi, “Chiến tuyến thật sự quá dài, Quan Quân hầu lại nhỏ tuổi, sợ không đảm nhiệm nổi.”

Các phó tướng còn lại cũng lộ vẻ lo lắng, thậm chí trong lòng còn nghi ngờ phải chăng Liễu Duệ cố tình mượn cuộc chiến này để trừ bỏ Hoắc Khứ Bệnh được Hoàng thượng sủng ái, nhằm chặt đứt hy vọng cuối cùng của gia tộc Vệ thị.

“Các vị tướng quân”, Liễu Duệ lại lên tiếng, “Sách lược chiến tranh này do Hoàng thượng đích thân định ra.”

https://thuviensach.vn

Mọi người lập tức im lặng, tâm tư khác nhau. Đôi mắt sáng quắc của Liễu Duệ lại nhìn Hoắc Khứ Bệnh. Hoắc Khứ Bệnh mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt toát ra hào khí vặn dặm, dứt khoát nói, "Thuộc hạ Hoắc Khứ Bệnh nhận lệnh."

Liễu Duệ mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ khen ngợi, "Tốt, quả nhiên là giang sơn lại có nhân tài xuất hiện. Trường Bình hầu chắc chắn vui mừng khi có người nối nghiệp rồi."

"Khứ Bệnh đã nhận lệnh", Hoắc Khứ Bệnh tối sầm khi nghe thấy danh hiệu của cữu cữu mình, ngẩng đầu, "nhưng có thêm yêu cầu quá đáng là muốn mượn Liễu Duệ tướng quân một người."

"Ồ?" Liễu Duệ khá bất ngờ nhưng vẫn tươi cười hỏi lại, "Ai vậy?"

"Kỵ Đình hầu Tiết Thực."

"Tiết Thực được lệnh đặc biệt của Hoàng thượng điều sang Phiêu kỵ quân, dĩ nhiên ta sẽ không điều động."

Hoắc Khứ Bệnh nhìn hắn một hồi, mới đáp, "Vậy thì tốt rồi."

Liễu Duệ nói tiếp, "Những người còn lại theo ta tới Bắc Bình hội quân cùng Trấn Viễn hầu rồi thương lượng sau."

"Ngoài ra…" Liễu Duệ nghiêm nghị, "Chuyện hôm nay mang tính chất cơ mật. chư vị nhớ cho kỹ, không được tùy tiện tiết lộ ra ngoài. Nếu tiết lộ sẽ bị xử theo quân pháp."

Các tướng quân đều vâng lệnh rời đi, Hoắc Khứ Bệnh lại ôm quyền đứng một bên.

https://thuviensach.vn

“Sao thế?” Liễu Duệ hỏi, “Quan Quân hầu có gì cần nói sao?”

“Chủ tướng…”, Hoắc Khứ Bệnh hơi chần chừ, “Thật ra chủ tướng không cần phải so sánh như thế.”

“Ngày đó ta là thủ hạ hành quân dưới trướng cữu cữu của ngươi.” Liễu Duệ quay đầu lại nhìn tấm địa đồ rộng lớn bằng da dê treo trên tường, “Vệ tướng quân cũng biết ta là nghĩa huynh của Trần nương nương nhưng không hề sinh lòng hiềm khích. Liễu Duệ ta là người ân oán phân minh.”

Tháng tư năm Nguyên Thú thứ hai, ba vạn kỵ binh dưới sự chỉ huy của Liễu Duệ và Hoắc Khứ Bệnh tiến ra khỏi thành. Trong lần gặp mặt quân vương cuối cùng tại điện Tuyên Thất, Lưu Triệt cười nói, “Trẫm chờ Trường Tín hầu thắng trận trở về, lập nên quân công bất hủ, nếu như thành thân quyến thì chẳng phải càng đáng mừng hơn sao?” Lưu Triệt là em trai nên cũng được biết lòng ưu ái của Công chúa trưởng Bình Dương đối với Trường Tín Hầu.

Liễu Duệ bất giác phiền lòng. Bình Dương công chúa trưởng Lưu Tịnh là cô gái cao quý nhưng xa vời, xinh đẹp thì đúng là xinh đẹp thật nhưng đối với hắn cũng chỉ là một cái bóng mơ hồ. “Không nhớ tới việc này nữa”, hắn tự nhủ.

Phương xa, thảo nguyên đã nhuộm một màu xanh của cỏ xuân bừng bừng sức sống. Chiến tranh đang chực bùng phát, Trường Tín hầu Liễu Duệ cuối cùng cũng nghênh đón thời đại thuộc về mình. Cùng ngày đại quân ra khỏi thành, Lưu Triệt sai người đón Trần nương nương từ phủ Đường Ấp hầu trở về cung Trường Môn.

Chương 46: Ngựa xéo Hung Nô nức tiếng anh hùng

https://thuviensach.vn

Tháng Tư năm Nguyên Thú thứ hai.

Vào ngày xuất chinh, Hoắc Khứ Bệnh thay quân phục, vừa mở cửa phòng thì thấy vẻ mặt lo lắng của mẫu thân.

"Khứ Bệnh", Vệ Thiếu Nhi thở dài, "Mẫu thân biết con có chí hướng của mình, là người có bản lĩnh khiến cữu cữu của con cũng phải coi trọng. Mẫu thân không thể ngăn cản con xuất chinh, cũng không muốn ngăn cản, chỉ cần khi con giết giặc ở trên chiến trường luôn ghi nhớ mẫu thân ở thành Trường An, ở trong phủ Thiếu chưởng sứ này chờ con trở về là được rồi."

"Mẫu thân", Hoắc Khứ Bệnh mỉm cười đáp, "Con đã biết."

Vệ Thiếu Nhi nhìn dáng vẻ oai hùng của con trai đang dắt ngựa rời đi lại không an lòng, dù sao lần này cũng không giống năm Nguyên Sóc thứ sáu có đệ đệ Vệ Thanh bảo hộ, việc nó ra sa trường chỉ là cưỡi ngựa xem hoa. Lần này Khứ Bệnh phải tự mình cầm quân ra chiến trường chém giết bằng đao thật kiếm thật vô cùng hung hiểm. Hơn nữa bà cũng hiểu con mình to gan lớn mật không sợ trời, không sợ đất, chỉ e nó lại cứ tìm nơi nào nguy hiểm nhất để xông vào.

"Quan Quân hầu", Hoắc Khứ Bệnh vừa ra khỏi phủ Thiếu chưởng sứ thì có nội thị từ phía đông đi tới, tay nâng khay tựa như vừa thừa lệnh Hoàng thượng gọi giật lại.

Hoắc Khứ Bệnh nhíu mày, "Có chuyện gì?" Đừng bảo là có biến cố gì đó làm chậm trễ việc hắn xuất chinh.

Nội thị cười nói, "Cũng không có chuyện gì. Hôm qua Công chúa Duyệt Trữ hồi cung, nghe nói mấy ngày nữa Hầu gia sẽ xuất chinh nên một mực

https://thuviensach.vn

đòi Hoàng thượng tới tiễn nhưng không được chuẩn y. Công chúa liền sai nô tài mang tặng Hầu gia lá bùa cầu phúc cho người bình an trở về.” Tiếp đó, nội thị vén tấm lụa phủ bên trên, lấy ra một chiếc túi gấm.

Trong tâm trí Hoắc Khứ Bệnh hiện lên hình ảnh cô bé có khuôn mặt linh lợi. Đến hôm nay, hắn đã không còn cách nào thuyết phục bản thân làm ngơ trước những tình cảm tốt đẹp dành cho cô. Đó là cô công chúa nhỏ được sủng ái nhất của Hoàng đế nhưng không hề đanh đá kiêu căng ngạo mạn mà lại rất thấu hiểu lòng người. Hắn mỉm cười nhận lấy, lên ngựa rồi nói, “Ta biết rồi, hãy chuyển lời cảm tạ của ta tới Công chúa Duyệt Trữ.”

Vệ Thiếu Nhi đứng ở của phủ trông thấy bèn nhíu mày, xem chừng tiểu công chúa của Trần gia vẫn có quan hệ tốt với Khứ Bệnh. Bà biết Khứ Bệnh rất bướng bỉnh, đã quyết định việc gì thì ngay cả bà là mẫu thân cũng không thể lay chuyển được. Những câu nói của Vệ Tử Phu năm đó ở đình nghỉ chân trong cung Vị Ương hiện lên trong lòng bà.

“Muội muội”, bà thầm nghĩ, “Muội tất không ngờ đến kết quả ngày hôm nay. Khứ Bệnh vốn cao ngạo, rốt cuộc cũng là người phàm, chỉ sợ người nó yêu thương lại chính là cô bé chưa đầy tám tuổi đó.”

Hoắc Khứ Bệnh lên đường, tách đại quân với Liễu Duệ rồi mỗi người đi một hướng. Hắn dẫn Triệu Phá Lỗ, Tiết Thực, Triệu Tín mang theo một vạn kỵ binh với tốc độ nhanh như chớp ra Lũng Tây, vượt dãy núi Ô Sao tới hành lang Hà Tây[1].

[1] Hành lang Hà Tây hay còn gọi là hành lang Cam Túc, về cơ bản là một chuỗi các ốc đảo nằm dọc theo rìa phía bắc cao nguyên Thanh – Tạng. Phía nam là cao nguyên Thanh – Tạng cao vút và hoang vắng, phía bắc là sa mạc Gobi và vùng đồng cỏ Ngoại Mông. Ở cực tây, tuyến đường phân làm ba, hoặc đi về phía bắc hoặc phía nam của Thiên Sơn ở hai bên lòng chảo Tarim. Ở cực đông là các dãy núi bao quanh Lan Châu trước khi đến thung lũng Vị Hà và Trung Quốc bản thổ.

https://thuviensach.vn

“Khứ Bệnh”, Triệu Phá Lỗ thúc ngựa tới bên cạnh hắn, khẽ báo cáo, “Bộ lạc Hung Nô ở ngay phía trước rồi.”

“Ừ.” Hoắc Khứ Bệnh gật đầu. Thảo nguyên dưới nắng xuân khiến cho lòng người ngây ngất nhưng kỵ binh không mang nhiều quân nhu nên phải lấy chiến tranh nuôi chiến tranh. Trên khuôn mặt tuấn tú trẻ trung của hắn thoáng hiện lên một tia sát khí, hắn hạ lệnh: “Giết, không để một ai sống sót. Lấy đủ khẩu phần lương thực và nước uống, thiêu hủy toàn bộ những gì còn lại.”

Đây là chiến trường nên không cho phép có lòng từ bi. Từ bi trên chiến trường chính là tàn nhẫn với bản thân mình, đó là đạo lý tất cả mọi người đều hiểu. Không một ai dị nghị, khi kỵ binh cưỡi khoái mã mang giáp sắt công phá xóm làng thì bộ lạc chỉ còn toàn những người Hung Nô già yếu không hề có phản ứng. Rất nhanh, tất cả hóa thành biển máu. Một lúc lâu sau, đại quân lại rời đi cũng nhanh như lúc đến, để lại sau lưng là một biển lửa hoang vắng và thê lương. Chỉ qua sáu ngày ngắn ngủi, Hoắc Khứ Bệnh đã liên tục triệt phá năm bộ lạc Hung Nô. Trước khi người Hung Nô kịp báo tin đến vương đình thì kỵ binh Đại Hán đã vượt qua núi Yên Chi tiến thẳng vào nội địa Hung Nô.

“Khứ Bệnh, nếu chiến bại thì một vạn kỵ binh chúng ta sẽ phải vùi thây ở thảo nguyên, không thể trở về quê hương”, Tiết Thực cưỡi trên tuấn mã lo lắng nói.

“Thì sao?” Hoắc Khứ Bệnh nhướng mày, thản nhiên nói, “A Thực sợ ư?”

“Sợ?” Tiết Thực bị hắn kích liền bộc lộ hào khí, “Lão tử sống đến hôm nay vẫn còn chưa biết chữ sợ viết như thế nào!”

Bọn họ phi ngựa ngược chiều gió. Gió thảo nguyên thổi vù vù tạt vào mặt, lúc đầu họ còn cảm thấy đau rát nhưng dần dần không cảm giác gì nữa.

https://thuviensach.vn

Mỗi người chỉ mang theo khẩu phần lương thực và nước uống đủ cho một ngày, đến nơi nào có nước thì nghỉ ngơi một lát, trên đường hễ gặp bộ lạc Hung Nô nào cũng không hề buông tha. Thảo nguyên bốn bề đều giống nhau, dần dà không còn phân biệt được phương hướng.

"Hay bị lạc đường?" Ngay cả Triệu Phá Lỗ cũng lo lắng, trên vùng thảo nguyên vốn xa lạ đối với người Hán này thì rõ ràng quân Hung Nô chiếm ưu thế hơn hẳn. Nổi tiếng như Phi tướng quân Lý Quảng còn hết lần này đến lần khác bị lạc đường, nếu không có Trường Tín hầu Liễu Duệ thì e rằng cho đến hôm nay vẫn còn đau khổ vật lộn trên con đường phong hầu của mình.

"Không đâu." Bọn họ đang nằm ngủ dưới bầu trời sao của vùng thảo nguyên. Tiết Thực chỉ vào ngôi sao Bắc Cực sáng rõ trên bầu trời, "Trường Tín hầu từng nói rằng cho dù con người có ở đâu thì vì sao kia vẫn vĩnh viễn chỉ về phương bắc, chỉ cần có nó ở trên trời thì chúng ta sẽ không bao giờ bị lạc đường."

"Trường Tín hầu đúng là thông tuệ." Triệu Tín mỉm cười, "Đôi khi ngay cả ta là người Hung Nô cũng không bằng, bản thân ta cũng chưa từng đặt chân tới vùng đất này."

"Năm đó, nếu không có Trương Tín hầu thì e rằng ta đã đầu hàng Hung Nô từ lâu rồi", hắn nói đầy cảm khái.[2]

[2] Triệu Tín vốn là một tiểu vương Hung Nô, nhưng đã hàng Hán, quay lại đánh Hung Nô.

"Từ núi Yên Chi đi theo hướng tây bắc là đến núi Cao Lan", Triệu Tín nghiêm nghị nói, "Người xưa tương truyền núi Cao Lan là thánh địa của người Hung Nô, ở đó tất sẽ gặp đại quân của bọn chúng."

https://thuviensach.vn

“Tốt!” Hoắc Khứ Bệnh hào sảng ghé miệng vào bình tu nước ừng ực rồi quăng chiếc bình ra xa, buông gọn, “Ngày mai tiếp tục hành quân!”

Mặc dù thiết kỵ của quân Hán hành quân nhanh như chớp, trên đường đi gặp bất kỳ người Hung Nô nào đều đuổi giết, tuyệt không để một ai sống sót, nhưng bọn họ đi cả nghìn dặm trên thảo nguyên nên khi tới được dưới chân núi Cao Lan thì đối phương cũng đã biết là có một đạo thiết kỵ binh như vậy. Dưới chân núi Cao Lan, Hoắc Khứ Bệnh lần đầu tiên kể từ khi rong ruổi trên thảo nguyên đối mặt với một đạo quân Hung Nô hùng mạnh gồm bốn vạn người do những thanh niên trai tráng của hai bộ lạc Hồn Tà, Hưu Đồ tạo thành.

Một vạn kỵ binh giáp chiến với bốn vạn người Hung Nô nhưng không một ai cảm thấy sợ hãi. Những ngày hành quân cấp tốc và tiễu trừ các bộ lạc Hung Nô vừa qua đã làm bùng phát tính hiếu chiến ẩn sâu trong lòng mọi người. Chính những người Hung Nô này đã xâm phạm đất nước họ, hãm hiếp đàn bà con gái trên quê hương họ, giết người nhà của họ. Cuối cùng, cũng có một ngày người Hán tấn công tới tận sào huyệt, tựa như một lưỡi đao sắc bén đâm vào bụng bọn chúng, vậy thì còn có lý do gì để không hăng hái đánh một trận thật sự. Đó cũng chính là mục đích khiến bọn họ hành quân ngàn dặm xa nhà tới đây.

Vào lúc ý niệm “không thành công thì cũng thành nhân” hiện lên trong đầu mỗi binh lính quân Hán thì trận ác chiến bắt đầu nổ ra. Người Hung Nô kinh ngạc trước sức chiến đấu ngoan cường mãnh liệt của quân Hán. Đám người Hán vẫn luôn yếu ớt, chỉ cần dí ngón ty cũng có thể xô ngã trong ký ức đột nhiên mạnh mẽ hung hãn hơn cả đàn sói của Trường Sinh Thiên, khi vó ngựa giày xéo lên tim người Hung Nô thì họ không thể không thừa nhận đây là một đội ngũ hùng mạnh hơn hẳn so với tưởng tượng của mình. Từ lúc giáp chiến đến lúc tạm ngừng, hai bên vẫn duy trì thế giằng co.

https://thuviensach.vn

Hoắc Khứ Bệnh hạ lệnh cho mọi người nghỉ ngơi dưới chân núi Cao Lan. Hắn đứng một mình trong đêm nhìn lên ngọn núi sừng sững giữa bóng tối. Công bằng mà nói thì ngọn núi Cao Lan này thật ra không hiểm trở bằng Hoa Sơn mà hắn từng vượt qua. Hoắc Khứ Bệnh nhớ lại lời mẫu thân nói trước lúc ra đi. Hắn là đứa con độc nhất của người, nếu không chiến thắng thì hắn sẽ không thể sống sót trở về đoàn tụ, thế nên chỉ được phép thắng, không được thất bại.

Chiếc túi gấm mềm mại vẫn đeo trên ngực hắn trong suốt cuộc hành trình dài dằng dặc từ Lũng Tây đến nay. Hắn không nhớ về những vui buồn cùng ba cô em họ công chúa tôn quý mà chỉ nhớ tới cô bé không thích giết chóc kia. Đáng tiếc rằng, hắn lại là kẻ trời sinh ra để giết chóc. Ngựa xéo Hung Nô là giấc mộng của hắn. Giờ ước mơ đó sắp được thực hiện khiến hắn không thể ngủ nổi. Hắn nghĩ tới rất nhiều chuyện. Ví như chuyện tranh đấu mãi mãi không ngừng trong hậu cung ở thành Trường An và khuôn mặt phảng phất nét cười của Hoàng thượng. Cữu cữu nói rằng hai cậu cháu nhờ may mắn gặp được một Hoàng thượng như vậy nên mới có cơ hội cưỡi ngựa cầm binh bảo vệ biên cương. Nhưng cữu cữu đã bị liên lụy vào cuộc chiến trong cung đình, đến nỗi phải sống những ngày buồn tẻ, không thể dẫn đại quân tiến vào lãnh thổ của người Hung Nô lần nữa.

Hắn nhớ tới lễ thành thân của Vệ Trường công chúa hồi tháng trước. Hắn cũng đã đến tuổi kết hôn, trước ngày xuất chinh, mẫu thân đã bắt đầu lựa chọn tiểu thư thế gia quý tộc để hắn thành gia lập thất, nhưng giấc mộng của hắn lại nằm ở vùng thảo nguyên này. Vì giấc mộng của mình, hắn chưa bao giờ chuẩn bị sẵn sàng để trở về quê hương. Người như hắn thì làm sao có thể nắm tay một người con gái, hứa hẹn dâng cho nàng cả cuộc đời?

“Khứ Bệnh”, Triệu Phá Lỗ gọi hắn với giọng trong trẻo quen thuộc, “Nghỉ thôi. Hành quân liên tục như vậy cũng mệt mỏi lắm rồi. Nếu không đủ tinh thần thì làm sao chém giết bọn Hung Nô được chứ?”

https://thuviensach.vn

Hoắc Khứ Bệnh nhìn về hướng doanh trại của quân Hung Nô, đôi mắt đen nhánh ánh lên vẻ kiên quyết, "Ta sợ rằng chỉ cần nghỉ một chút là mình sẽ không còn tinh thần nữa." Hắn mỉm cười đáp rồi phi thân lên ngựa, hô vang, "Tất cả huynh đệ, chuẩn bị xuất kích."

Trận đánh thứ hai do quân Hán phát động còn kịch liệt hơn cả trận đánh đầu tiên. Người Hung Nô luôn miệng chửi rủa quân Hán xảo trá đã đánh lén khi trời còn chưa sáng, nhưng dưới ánh đao loang loáng như tuyết thì mọi lời oán trách đều trở nên vô nghĩa. Bộ mặt tàn khốc của chiến tranh đã hiện ra trước hai dân tộc, trong số những người đã ngã xuống có kẻ địch, cũng có cả chiến hữu của mình.

Hoắc Khứ Bệnh phất tay ra lệnh, một đội nỗ binh[3] tiến lên, giương nỏ liên hoàn nhằm bắn quân Hung Nô. Trong bóng tối, quân Hung Nô cho đó là cung tên nên không coi trọng. Tên bay vun vút như châu chấu, hàng loạt quân Hung Nô nối nhau lớp lớp ngã gục. Thủ lĩnh quân Hung Nô hoảng sợ rút lui, Hoắc Khứ Bệnh dò theo đấu chân, thúc ngựa đuổi theo. Ngựa phi như bay trên thảo nguyên, tiếng vó dồn dập kích động tâm hồn mỗi người. Tướng bại trận trước hết là thua ở khí thế, chỉ lát sau đã bị Hoắc Khứ Bệnh đuổi kịp.

[3] Nỗ binh: Đội quân chuyên dùng nỏ.

Hoắc Khứ Bệnh đánh cho gã từ trên lưng ngựa ngã vật xuống đất, lạnh lùng quát hỏi, "Ngươi cũng xứng làm người Hung Nô sao? Không phải người Hung Nô coi việc chiến bại bỏ chạy là nhục nhã sao?"

Trận này tiêu diệt năm ngàn quân địch, bắt sống con trai của Hồn Tà vương và chém chết một vương gia Hung Nô khác. Quân Hán mệt mỏi rã rời, tựa sát vào nhau ngủ gà ngủ gật. Ánh dương dần tỏa rạng, soi tỏ vùng thảo nguyên hỗn độn những đống thi thể. Hỗn Tà vương dẫn quân tới cứu con trai, hai bên đều đã kiệt sức.

https://thuviensach.vn

“Các huynh đệ”, Hoắc Khứ Bệnh tung người nhảy lên ngựa, trầm giọng nói, “Đánh xong trận này, chúng ta về nhà.” Chúng ta sống trở về nhà, có cận kề cái chết mới biết sống là chuyện tốt đẹp đến nhường nào.

Quân Hán anh dũng vùng lên, chiến đấu quyết tử, ánh mặt trời ở cuối chân trời đỏ rực như máu người Hung Nô đã đổ xuống, tính mạng ở nơi này không đáng giá một xu.

Cuối cùng quân Hán cũng thắng lợi, ba trận ác chiến tiêu diệt gần chín nghìn quân địch. Từ nay, Hoắc Khứ Bệnh trở thành một truyền thuyết bất bại trong quân đội Đại Hán, cùng với cữu cữu của mình là Trường Bình hầu Vệ Thanh và Trường Tín hầu Liễu Duệ được xưng tụng là ba đại danh tướng tuyệt thế triều Hán Vũ Đế, làm mờ nhạt danh vọng của những lão tướng như Trình Tri Tiết, Lý Quảng…

Khi Hoắc Khứ Bệnh dẫn theo những kỵ binh còn sống trở về lãnh thổ Đại Hán, quân Phiêu kỵ bộc phát hoan hô. Phía đông, Trường Tín hầu Liễu Duệ cũng báo tin chiến thắng. Từ đầu đến cuối, triều Hán Vũ Đế là thời đại của những anh hùng.

Rất nhiều năm sau, mọi người nhìn lại giai đoạn lịch sử này đều cảm khái, tiếc không sinh ra sớm ba trăm năm để được ngắm cảnh huy hoàng cường thịnh đó.

Ngày mồng năm tháng Tư năm Nguyên Thú thứ hai, Liễu Duệ dẫn chủ lực quân Hán gồm hai vạn kỵ binh tới hữu Bắc Bình. Không ai biết Trường Tín hầu Liễu Duệ đã phân nhiệm vụ gì cho Trấn Viễn hầu Lý Quảng ở trong trướng nhưng ngày hôm sau Lý Quảng đã dẫn một vạn kỵ binh của hữu Bắc Bình và của các địa phương xung quanh điều tới biến mất không còn tung tích. Trường Tín hầu Liễu Duệ chỉ huy trung quân từ từ tiến về cánh trái của Hung Nô, nơi nào đi qua cũng thẳng tay tiêu diệt các bộ lạc của đối phương.

https://thuviensach.vn

Ngày mười ba tháng Tư, đại quân gặp quân tiên phong của Hung Nô do Tả Hiền vương Mãng Thái chỉ huy ở Ô Lan Ba Thác, phân cách bởi bờ sông Nhược Lạc. Mãng Thái cưỡi tuấn mã Hung Nô nhìn sang bờ sông bên kia, thấy trong trướng quân Hán dựng lá cờ thêu chữ Liễu.

"Không được khinh thường Liễu Duệ." Thiền vu Y Trĩ Tà của Hung Nô đích thân cầm quân xuất chinh lần này đã từng dặn hắn ta trước khi tới đây: "Trong chiến dịch Mạc Nam năm xưa, hắn và bộ hạ đã tự tay bắt được Hữu Hiền vương Lạc Cổ Tư ở Hà Nam. Trung Hành Thuyết từng giao chiến với hắn cũng phải khen ngợi hắn là một nhân tài." Lúc ấy, hắn ta bĩu môi cho rằng Liễu Duệ chẳng qua lại là một tướng lĩnh bám váy nữ nhân có quan hệ với hoàng đế triều Hán giống như Vệ Thanh trước đây. Hắn ta không thể tin hoàng đế triều Hán ngồi ở thành Trường An phồn hoa xa xôi kia lại may mắn đến như vậy, người thân của những người phụ nữ trong tay y đều là cao thủ hành quân đánh trận. Đứa con út Ngạc La Đa mà hắn ta thương yêu nhất đã chết chính ở trong tay Liễu Duệ năm đó nên hắn ta nhớ kỹ mối thù này suốt hai năm qua. Hắn ta cũng không tin rằng nếu chém giết công bằng trên chiến trường thì người Hung Nô có Trường Sinh Thiên che chở lại thua người Hán yếu ớt chỉ ăn lúa gạo lớn lên.

Ngày mười bốn tháng Tư, hai quân hội chiến.

Quân Hán cưỡi tuấn mã vượt sông, bọt nước bắn tung tóe lên người nhau, trong nháy mắt đã chảy xuôi xuống theo áo giáp. Mãng Thái dũng mãnh hơn người, quát lớn một tiếng rồi đứng ở bờ sông hò hét, "Các dũng sĩ Hung Nô, không cho đám người Hán man rợ này bước qua bờ sông Nhược Thủy của chúng ta nửa bước." Hắn ta quát xong liền vung đao chém vào đùi ngựa một quân Hán khiến con ngựa hoảng sợ chồm vó trước lên. Người lính Hán kia không thể khống chế được dây cương ngã nhào xuống, trong giây lát bị người phía sau giẫm lên. Cũng không ai rảnh rỗi để ý, cho dù chỉ một khắc.

https://thuviensach.vn

Từ trong trung quân, quân Hán tách ra một tuấn mã trắng tuyền, tướng quân trên ngựa đội mũ giáp màu xám, oai phong lẫm liệt. Người này hừ lạnh một tiếng, đón lấy cây cung cứng từ hộ vệ phía sau, giương cung lắp tên nhắm chuẩn Mãng Thái bắn tới. Mũi tên rít lên xé gió bắn trúng tay phải của Mãng Thái, đầu mũi tên cắm vào tận xương. Mãng Thái đau điếng, suýt nữa đánh rơi cả thanh loan đao đang cầm trên tay, vừa ngẩng đầu thì liền biến sắc, giọng run lên, "Lý Quảng?"

Phi tướng quân Lý Quảng! Viên tướng quân kia chính là Lý Quảng được truyền tụng qua hai câu thơ:

"Ví thử Long Thành Phi tướng trấn

Ngựa Hồ đâu dám vượt Âm Sơn."

Quân Hán tức thì hoan hô như sấm động, sĩ khí dâng cao. Lý Quảng nhìn chăm chú vùng chiến trường thuộc về mình, chờ đợi bao lâu mới mở ra được cơ hội trời cho này? Trong khoảnh khắc quyết định sinh tử trên chiến trường, dù biết không thể nhưng ông vẫn bất giác nhớ lại lời mà Trường Tín hầu Liễu Duệ đã từng nói khi hai người bí mật họp bàn trong trướng.

"*'Phùng Đường chóng già, Lý Quảng khó phong',* Lý Quảng, ông có biết vì sao mình lại khó được phong hầu như thế hay không? Thân là thống soái ba quân nhưng lại thích cái dũng của kẻ thất phu. Cho dù là dẫn trăm người truy kích Hung Nô hay là tìm đường sống trong cõi chết, chẳng qua cũng chỉ là mạo hiểm. Một người chỉ biết mình thì lấy đâu ra quân sĩ đồng lòng?"

Lý Quảng nín lặng. Ông có tính cách tự phụ, trước giờ vốn chưa từng nghe ai. Nhưng người đối diện chính là Trường Tín hầu Liễu Duệ, nếu như không có Liễu Duệ chỉ điểm trong cuộc chiến Mạc Nam vào năm Nguyên Sóc thứ sáu thì ông cũng không thể nào được phong danh hiệu Trấn Viễn

https://thuviensach.vn

hầu. Nửa đời ông chinh chiến trên lưng ngựa, cuối cùng được phong hầu lại là nhờ một người mới chỉ điểm. Nhưng chính vì ông là quân nhân, hiểu rõ đạo lý quân tử không được phụ dù chỉ một lần ân huệ, nên ngay cả tộc đệ Lý Thái trở thành thừa tướng nhờ vào hôn lễ với Vệ Trường công chúa mà mơ hồ ủng hộ Vệ gia thì ông vẫn nhớ tới ân tình của Liễu Duệ nên không chịu hùa vào.

"Ta giao hai vạn kỵ quân cho ông. Để xem khi Lý Quảng có chiến trường thì sẽ lập nên chiến tích huy hoàng thế nào?"

Lý Quảng chia quân Hán thành bốn phần, luân phiên vượt sông phát động tiến công nhưng chỉ giao chiến một lát thì lui về. Lúc mới bắt đầu, người Hung Nô tin là thật, vất vả ứng phó, rốt cuộc sau mấy lần bị lừa mới tỉnh ra. Mãng Thái ở bờ bên kia giậm chân mắng chửi nhưng toàn tiếng Hung Nô nên quân Hán không hiểu, cũng không thèm để ý. Đến lúc tối mịt,người Hung Nô đã mỏi mệt thì Lý Quảng hạ lệnh toàn lực tiến công. Khi người Hung Nô vừa có phản ứng thì tốp kỵ binh đi đầu của quân Hán đã tới được giữa dòng Nhược Thủy.

Đó là cuộc chiến cực kỳ gian khổ, quân Hán lớp trước ngã xuống lập tức có lớp sau tiến lên, không sợ hy sinh, đạp trên thi thể đồng đội để vượt qua. Thế công mãnh liệt của thiết kỵ Đại Hán đã chia cắt đội hình của người Hung Nô, tiếp đó là cận chiến khốc liệt. Quân Hán vượt trội ở sĩ khí hung mãnh, lại có Phi tướng quân danh chấn Hồ Hán chỉ huy, một mình một ngựa dẫn đầu chém giết rất nhiều binh lính Hung Nô. Máu tươi đổ xuống dòng Nhược Thủy rồi chầm chậm xuôi về hạ du, càng lúc càng nhạt. Người Hung Nô tử thương nặng nề, Mãng Thái dẫn tàn quân liều chết chạy trốn về hướng tây bắc.

"Thôi được rồi." Lý Quảng ngẩng đầu nhìn Mãng Thái đang bỏ chạy, cười hào sảng, "Hắn có thể chạy thoát trận này nhưng phía trước còn có thiết kỵ của Trường Tín hầu chờ hắn."

https://thuviensach.vn

Nếu chỉ huy trung quân là Phi tướng quân Lý Quảng, vậy thì Trường Tín hầu Liễu Duệ đi đâu? Quân Hán quay mặt nhìn nhau, không một ai biết đáp án.

Lúc này Trường Tín hầu Liễu Duệ đang dẫn một vạn kỵ binh dưới trướng Lý Quảng, trong đó có cả kỵ binh Khâu Trạch do chính tay hắn đào tạo nên, nổi danh khắp Đại Hán, được xưng Đại Hán song hùng cùng với Phiêu kỵ quân của Hoắc Khứ Bệnh, từ trước đến giờ vẫn chỉ hành quân trong nước, chưa bao giờ đặt chân lên vùng thảo nguyên Mạc Bắc.

Vừa tới thảo nguyên một ngày, Liễu Duệ ngồi trên lưng ngựa ngoảnh lại nhìn mặt trời vừa nhú lên ở phía sau. Người đời đều nói Hoắc Khứ Bệnh dũng cảm mạo hiểm nhưng không biết rằng lá gan của Liễu Duệ còn lớn hơn cả Hoắc Khứ Bệnh.

Liễu Duệ dũng cảm nhưng không mạo hiểm, tất cả mưu lược của hắn đều dựa trên sự hiểu biết sâu sắc về giai đoạn lịch sử này. Nếu như không có chuyện Triệu Tín quy hàng người Hồ thì sau cuộc chiến Mạc Nam, Y Trĩ Tà vẫn nghe theo đề nghị của Trung Hành Thuyết dời vương đình về Mạc Bắc. Vì thế lần này Y Trĩ Tà có thể yên tâm dẫn quân tiến về phía trước, không lo vương đình bị tập kích. Thế nhưng giới hạn xa nhất của việc luồn sâu tập kích là do con người lập nên, chỉ sợ chính bản thân người Hung Nô cũng không thông thạo thảo nguyên bằng Liễu Duệ có ký ức thời hiện đại.

Liễu Duệ luồn sâu tập kích còn thông thạo hơn cả Hoắc Khứ Bệnh về mặt che giấu dấu vết. Vì thế khi hắn lội qua sông Khắc Lỗ Luân, vượt qua núi Sắc Lặc tiến sát tới vương đình Hung Nô thì vương đình không hề hay biết. Cho dù Y Trĩ Tà có chủ ý phân bổ quân lực để đối phó với cánh quân Hán bố trí không biết để làm gì này thì tuyệt đối cũng không ngờ rằng mục đích của quân Hán là nhằm vào sào huyệt của mình.

https://thuviensach.vn

“Truyền lệnh xuống”, Liễu Duệ không sợ hãi bất kỳ nguy hiểm nào nên không thèm che đậy dấu vết, ra lệnh, “Hễ là người Hung Nô thì đều giết sạch.” Hung Nô là một dân tộc dũng mãnh như cỏ dại, lửa thiêu không hết sẽ lại sinh sôi khi gió xuân về. Lúc này hắn đành phải quên đi những gì được giáo dục từ nhỏ mà nhẫn tâm ra quyết định như vậy.

“Nhớ kỹ!” Hắn nghiêm nghị hạ lệnh, “Lưu ý có tin tức của công chúa trưởng Nam Cung thì không được làm tổn hại.”

Chương 47: Ân tình rơi lệ giữa bụi trần

Con người khi bắt buộc phải lựa chọn thì đầu tiên sẽ che chở cho người thân thiết nhất. Vương đình Hung Nô hùng vĩ là nơi cất giữ thánh vật của Hung Nô, có không ít người quyền quý sinh sống. Liễu Duệ đứng trong đại trướng của vương đình nhìn những pho tượng vàng tế trời thờ phụng vợ chồng Thiền vu.

Thiền vu Y Trĩ Tà hiện giờ của Hung Nô là em trai Thiền vu Quân Thần, chiếm đoạt vị trí thiền vu từ tay cháu mình. Người Hung Nô không coi trọng chế độ cha truyền con nối như người Hán mà chỉ tôn sùng thực lực. Y Trĩ Tà có thực lực nên bọn họ thừa nhận hắn ngồi vào vị trí thiền vu. Thiền vu Y Trĩ Tà có mấy Át chi[1], trong đó có một pho tượng Át chi bằng vàng vẽ mày kẻ mắt, mặt mũi ôn nhu trông không giống người Hung Nô mà trông giống người Hán. Liễu Duệ sầm mặt, đây áng chừng là Công chúa trưởng Nam Cung, người tỷ tỷ của Hán Vũ Đế Lưu Triệt đã được gả cho Hung Nô để cầu hòa.

[1] Át chi: Vợ của thiền vu Hung Nô.

https://thuviensach.vn

Quá nửa số người trên thế gian ca tụng Vương Chiêu Quân đại nghĩa lẫm liệt nhưng mấy ai từng nghĩ tới một người công chúa được yêu chiều từ thuở nhỏ, một lá ngọc cành vàng thực sự, đã từ biệt Trường An phồn hoa ấm áp một mình tới vùng đất hoang vu xa lạ, đối mặt với kiếp sống cô tịch tàn nhẫn. Nàng không hề muốn sống một cuộc đời cô tịch như vậy. Nhưng đệ đệ của nàng là Hán Vũ Đế danh chấn thiên cổ, uy danh hiển hách cũng không thể trợ giúp cho nàng mà còn làm cho cuộc sống của nàng thêm khổ sở.

Bên ngoài trướng, quân Hán vẫn thảm sát không chút lưu tình. Có một thị nữ mặc trang phục Hung Nô lảo đảo chạy khỏi căn lều vải gần sát đại trướng, một lính Hán nhìn thấy bèn vung đao định chém thì đột nhiên sững lại. Người thị nữ ngẩng lên, khuôn mặt dù đã bao năm dãi dầu phong sương miền Tái Bắc nhưng vẫn còn lưu lại nét ôn nhu đặc trưng của con gái Giang Nam. Thanh đao trong tay người lính đột nhiên nhẹ bẫng. Nếu có thể thì gã cũng không muốn lấy đi tính mạng của đồng bào mình. Hơn nữa người đó còn rời xa quê hương lưu lạc ngoại quốc nhiều năm vì đất nước. Người thị nữ ú ớ mấy tiếng rồi đột nhiên như phát điên, giật những thứ đồ trang sức Hung Nô ném xuống đất, nói bằng tiếng Hán hơi ngọng nghịu, “Mau, đi cứu Át chi của chúng ta”, cô ta tiến lên muốn ôm lấy chân người lính Hán nhưng bị né tránh theo bản năng, “Không phải, là Nam Cung công chúa, nàng bị Mô Hiết điện hạ khống chế rồi.”

“Nam Cung công chúa”, người lính Hán giật mình, dùng đao chém toạc tấm vải trướng, quả nhiên nhìn thấy một tên Hung Nô vẻ mặt quyết tử, tay cầm loan đao đang kề ngang cổ họng khống chế một cô gái mặc trang phục Hung Nô.

“Đám người Hán các ngươi hủy vương đình của chúng ta”, Mô Hiết chỉ vào quân Hán, hung hăng quát lớn bằng tiếng Hung Nô, ánh mắt toát lên vẻ điên cuồng, cười sằng sặc, “Vậy ta sẽ giết Công chúa Nam Cung của các ngươi. Dù lần này các ngươi có lập công lớn nhưng nếu hoàng đế người

https://thuviensach.vn

Hán biết được rằng tỷ tỷ của hắn chết ngay trước mặt các người thì các người chẳng những không được ban thưởng mà còn bị xử tử."

Lưu Đàm bị Mô Hiết dùng loan đao khống chế vẫn ngẩng cao đầu để lộ đôi mắt mỹ lệ mà cương quyết. Bao năm sống ở vùng đất xa lạ này, ngay cả bản thân nàng cũng nghĩ rằng mình đã dần bị đồng hóa thành một người phụ nữ Hung Nô, suốt cuộc đời không được thấy lại bóng dáng đồng bào mình.

"Vậy là đủ rồi." Nàng thầm nhủ, "Đệ đệ, đệ đã làm rất tôt, không uổng công năm xưa mẫu thân nước mắt lưng tròng tiễn ta xuất giá, không uổng công ta chịu khổ nhiều năm ở đất Tái Bắc này."

Lưu Đàm nhắm mắt lại rồi ngẩng cổ lao mình vào thanh loan đao, thì thầm, "Nếu như sự tồn tại của ta thành gánh nặng cho Đại Hán thì chẳng bằng để ta trả giá một lần cuối cùng."

Mô Hiết kinh hãi, vội vàng giảm lực trên thanh loan đao nhưng thanh đao vẫn cứa trên cổ Lưu Đàm một vết thật sâu. "Tiện nhân", gã giận điên người, trở tay tát Lưu Đàm một cái, "Gan không nhỏ nhỉ." Cái tát toàn lực của gã hằn dấu trên mặt Lưu Đàm, thân thể vốn yếu ớt mảnh mai của nàng không chịu được, suýt nữa thì ngã nhào xuống đất nhưng cũng không còn khí lực tìm tới cái chết.

Quân Hán thấy Công chúa trưởng Nam Cung bị đối xử như vậy lập tức gầm lên giận dữ, tràn đầy căm phẫn. "Nếu ngươi còn dám đụng vào Công chúa của chúng ta…", một người giương mạch đao chỉ vào Mô Hiết, "Chúng ta chắc chắn băm thây ngươi thành vạn mảnh."

Mô Hiết thấy đám quân Hán vừa rồi còn như lang như hổ nhưng lại có vẻ do dự khi Át chi Khế Chư nằm trong tay mình thì tinh thần lại phấn chấn, bên bờ vực thẳm bỗng lóe lên một tia hy vọng sinh tồn. Gã túm tóc

https://thuviensach.vn

Lưu Đàm lần ra khỏi căn lều, quân Hán hận đến ứa máu mắt, muốn ăn sống nuốt tươi, uống máu gã nhưng cũng đành lui bước nhường một con đường cho gã chạy đi.

"Công chúa", người thị nữ lúc trước khóc lóc ngã quỵ xuống đất. Chẳng lẽ bao nhiêu năm chờ đợi mỏi mòn như vậy nhưng không phải là hy vọng hồi hương mà lại là lệnh bài bán mạng?

Khi Trường Tín hầu Liễu Duệ nghe tin báo chạy tới thì Mô Hiết đang chém đứt dây cương buộc con tuấn mã. Con tuấn mã hí vang một tiếng, chồm hai chân lên rồi chở Mô Hiết và Át chi Khế Chư mà gã ôm cứng trong lòng xông qua quân Hán, chạy thẳng ra khỏi vương đình. Liễu Duệ cũng phi thân lên ngựa. Con ngựa hắn cưỡi tên là Truy Phong, là vua của đám ngựa hoang sinh trưởng ở vùng Đường Cổ Lạp Sơn giá lạnh khủng khiếp, được Mạnh Tắc Nhiên thuần phục, sau đó tặng cho A Kiều rồi A Kiều tặng lại cho hắn, ngày đi ngàn dặm, khỏe mạnh khác thường.

Thảo nguyên bao la bát ngát chỉ có tiếng gió rít ào ạt bên tai, thổi lớp cỏ xanh rạp xuống mặt đất, không hề có một chỗ ẩn thân. Mô Hiết phóng ngựa điên cuồng nhưng con ngựa phải chở hai người nên không thể nào chạy thoát khỏi Liễu Duệ. Gã nghe tiếng vó ngựa càng lúc càng rõ ở phía sau thì mắt thoáng hiện lên một tia sắc lạnh, cúi đầu nhìn vào cặp mắt sâu thẳm của Lưu Đàm.

Từ khi nàng công chúa người Hán có vẻ xinh đẹp quyến rũ khác hẳn con gái Hung Nô được gả cho Quân Thần thiền vu với số tuổi có thể làm phụ thân của nàng thì các tù trưởng quý tộc trên thảo nguyên cũng bắt đầu như những con sói đói rình rập. Không chỉ Y Trĩ Tả mà ngay cả gã cũng từng mơ mộng về nàng, nhưng vào thời điểm sống chết thì còn có gì là không thể vứt bỏ? Mô Hiết cười lạnh một tiếng, ngồi trên lưng ngựa quay đầu lại hỏi, "Ngươi muốn công chúa của ngươi phải không?" Gã nói thứ tiếng Hung Nô mà Liễu Duệ không thể nào hiểu được, cặp mắt hiện lên vẻ điên cuồng tàn

https://thuviensach.vn

ác, vung tay đẩy Lưu Đàm xuống ngựa, chỉ cần Liễu Duệ dừng lại chăm sóc cho Lưu Đàm là gã có thể chạy thoát.

Mô Hiết nghĩ như vậy nhưng gã không ngờ được rằng một cô gái yếu ớt rơi vào tình cảnh này lại nảy sinh dũng khí dám liều mạng. Khi thân thể còn đang lơ lửng giữa không trung, Lưu Đàm bỗng túm chặt lấy gã khiến gã dùng hết toàn lực cũng không cách nào tránh thoát, lảo đảo suýt ngã khỏi lưng ngựa.

Lưu Đàm cảm thấy nửa thân thể bị kéo lê trên mặt đất rất đau đớn, cảm giác giống như hồi năm kia, khi nàng mất đi đứa con của mình, ở bên trong lều trướng lạnh lẽo lẳng lặng khóc thầm, chung quanh không có một người, một thân nhân nào. Thật ra thì cái chết cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là sống cuộc đời cô đơn trống rỗng.

Máu của Lưu Đàm chảy tạo thành một vệt dài, Liễu Duệ cố giục ngựa nhanh hơn nhưng vẫn không kịp, đành nhìn Mô Hiết phía trước mắt rực hung quang, vung loan đao lên chém xuống bả vai Lưu Đàm ngay trước lúc nàng phải buông tay. Hắn thúc ngựa vọt đến bế thốc vị công chúa Hán triều bị số phận đày đọa nhưng lại khiến mọi người ta kính nể, chỉ một chớp mắt nhưng đã là quá lâu, Mô Hiết đã phóng ngựa chạy xa.

Liễu Duệ nheo mắt ngắm trúng lưng Mô Hiết, dùng hết sức lực phóng thanh mạch đao trong tay ra. Thanh đao cắm vào lưng Mô Hiết rung bần bật nhưng không rơi xuống, đủ thấy lưỡi đao cắm rất sâu. Mô Hiết kêu một tiếng thảm thiết, không dám quay đầu lại mà tiếp tục chạy, thoáng cái đã mất dạng.

Công chúa trưởng Nam Cung nằm trong lòng hắn, gương mặt không còn chút sắc máu nhưng vẫn không chịu nhắm mắt, bình tĩnh nhìn hắn, hỏi, “Ngươi là ai?”

https://thuviensach.vn

“Ta”, Liễu Duệ khẽ mím môi, “Là chủ tướng Đại Hán cầm quân tiến công Hung Nô lần này, Trường Tín hầu Liễu Duệ.”

“Trường Tín hầu”, Lưu Đàm thì thào nhắc lại, “Ta chưa từng nghe tên. Ngươi không biết thần tử Đại Hán gặp bản công chúa thì phải tự xưng là vi thần sao?”

Liễu Duệ không buồn để ý, “Vết thương của Công chúa trưởng cần được băng bó.” Hắn nói rồi bế nàng xuống ngựa, “Xin đắc tội.”

Ở nơi vô cùng lạnh giá như vùng Mạc Bắc, người dính một vết thương như vậy mà không được băng bó thì e rằng chỉ đi lại ngoài trời một thời gian ngắn sẽ chết dần. Lưu Đàm biết rõ điều này, lại ở Hung Nô nhiều năm nên đã sớm phai nhạt lễ giáo nam nữ, liền khẽ gật đầu nói, “Xin làm phiền Hầu gia.”

Liễu Duệ liền cởi bỏ áo khoác, xé một vạt áo lót băng bó cho Lưu Đàm. Nhát đao Mô Hiết chém vào vai Lưu Đàm sâu thấy xương, so với nó thì những trầy xước dưới hai chân do bị ngựa kéo lê thật không đáng kể. Hắn lấy kim sang dược trị liệu ngoại thương vô cùng hiệu quả của Trần A Kiều đắp kín miệng vết thương cho Lưu Đàm, trong lúc lơ đãng liếc sang thấy ngoài vết đao, trên vai còn có những vết sẹo chằng chịt khác.

“Ngươi thấy kỳ quái lắm sao?” Lưu Đàm thản nhiên hỏi, “Ngày trước, vào năm đầu tiên ta được gả cho Thiền vu Quân Thần, có một ngày Quân Thần đi ra ngoài, Đại át chi lão phái người đến lều trướng của ta, dùng đao chém ta bị thương.” Địa vị công chúa Đại Hán tôn quý ở trên vùng đất này chẳng những không đáng được nhắc tới mà trái lại còn là nguyên nhân gây họa, cũng chỉ có thể dựa được vào bản thân mình là người con gái Hán xinh đẹp và ân sủng của hai đời thiền vu.

https://thuviensach.vn

Liễu Duệ băng bó thật kỹ vai và hai chân của nàng rồi nói, “Sau này Công chúa trưởng trở về Đại Hán rồi thì không còn một ai dám đối xử với người như thế nữa.”

“Về nhà”, Công chúa trưởng Nam Cung nhắc lại vẻ mơ màng, “Ta còn về được sao?”

“Sao lại không?” Liễu Duệ bế Lưu Đàm lên ngựa, cho ngựa quay trở về nhưng lo lắng cho thương thế của nàng nên không dám phi nước đại, “Thái hậu và Hoàng thượng luôn nhớ thương người.”

“Nhưng…” Lưu Đàm có vẻ lưỡng lự, “Trách nhiệm của ta là kết hôn để cầu hòa, mặc dù hôm nay…” Nàng còn chưa dứt lời thì Liễu Duệ đã cười sang sảng cắt ngang, “Kết hôn cầu hòa là thứ kế sách hèn kém trong lịch sử nhà Hán. Đại Hán của ta có đất đai rộng lớn, vô số thanh niên trai tráng, còn có vị quân chủ anh minh và các tướng lĩnh dũng mãnh thì làm sao có thể đổ trách nhiệm tồn vong lên vai một người con gái yếu ớt được chứ.”

Lưu Đàm kinh ngạc trước hào khí của hắn, thấy lòng ấm áp, hồi tưởng lại hình ảnh của mẫu thân và đệ đệ đang nhạt nhòa dần trong trí nhớ của mình. Khi nàng ra đi thì đệ đệ mới chỉ là một đứa bé chừng năm, sáu tuổi, thế mà hôm nay đã trở thành một bậc đế vương mà thiền vu của Hung Nô nhắc tới cũng phải kinh hãi.

“Đại Hán… bây giờ tình hình như thế nào?”

“Tình hình Đại Hán bây giờ rất tốt. Hoàng thượng anh minh, bên ngoài đánh Hung Nô, bên trong phát triển nông nghiệp, quốc gia giàu có phồn vinh. Công chúa trưởng trở về lần này nhất định sẽ rất vui.”

Hai người đang trò chuyện thì thấy quân Hán từ đằng xa đuổi tới. Đoàn quân trông thấy hai người liền cất tiếng hoan hô như sấm động, cùng xuống

https://thuviensach.vn

ngựa đồng thanh bái chào, “Tham kiến Công chúa trưởng Nam Cung, tham kiến Liễu tướng quân.”

Lưu Đàm ngồi trên lưng ngựa, cuối cùng trên khuôn mặt cũng xuất hiện nụ cười thanh thản, mãi đến giờ phút này mới có cảm giác chân thật là được gặp lại người thân cách biệt lâu ngày. “Ta không nghĩ rằng trong suốt cuộc đời mình, quân Hán có thể đánh tới đây. Nên nhớ nơi này chính là Mạc Bắc.”

“Chỉ cần trong lòng con người còn có niềm tin thì mọi kỳ tích đều có thể xuất hiện”, Liễu Duệ mỉm cười.

Vương đình huy hoàng của Hung Nô ngày xưa nay đã thành biển máu. Liễu Duệ phân ra một đội quân hộ tống Công chúa trưởng Nam Cung trở về Đại Hán còn mình thì dẫn phần còn lại vu hồi chặn đánh Y Trĩ Tà.

Ngày mười tám tháng Tư năm Nguyên Thú thứ hai, trong lều lớn của trung quân Hung Nô. Y Trĩ Tà thấy Mô Hiết phi ngựa về báo tin thì quát lên như sấm, “Không thể thế được! Vương đình ở Mạc Bắc, làm sao đám người Hán kia có thể đến đó được chứ?”

“Tất cả đều là sự thật.” Mặc dù Mô Hiết đã được băng bó lại vết thương nhưng sắc mặt gã vẫn còn tái nhợt, “Vương đình đã thành phế tích, Át chi Khế Chư, bọn chúng cũng đã cứu đi.”

Mặt mày Y Trĩ Tà tái mét, ai có thể dễ dàng chịu được mối thù phá nhà, mối hận đoạt vợ, huống chi hắn còn là thiền vu của Hung Nô. Chẳng lẽ là trời xanh đã bỏ Hung Nô? Hắn bỗng nhiên cảm thấy tang thương, nghĩ tới bản thân tự nhận là có thiên phú dũng mãnh phi thường, lại biết nghe lời can gián, có thể coi như minh chủ nhưng sao lại liên tiếp gặp phải khắc tinh Lưu Triệt lẫn đám Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh, Liễu Duệ kia chứ? Vương đình bị tập kích, ngay cả tượng vàng tế trời cũng đã mất, nếu để cho quân

https://thuviensach.vn

đội Hung Nô biết được tin tức này thì chỉ e rằng lòng quân dao động, càng thêm thất bại thảm hại. Y Trĩ Tà quét ánh mắt âm tàn lướt qua Mô Hiết, bỗng nhiên bảo, "Mô Hiết, ngươi cũng mệt rồi, lui xuống nghỉ ngơi trước đi."

Mô Hiết liền ôm quyền đáp, "Đa tạ Thiền vu!"

Y Trĩ Tà chợt rút loan đao chém ngang cổ Mô Hiết. Đầu Mô Hiết rơi xuống, đến chết gã cũng không hiểu được vì sao gã đã liều chết chạy khỏi vương đình mà vẫn không chạy thoát được số kiếp.

Y Trĩ Tà lớn tiếng hét gọi, "Người đâu?" Thị vệ bên ngoài lều trướng liền vén rèm tiến vào.

"Mô Hiết to gan ý đồ hành thích bản thiền vu", Y Trĩ Tà thản nhiên nói, "Hiện đã bị chém đầu. Khiêng gã xuống đi."

Ngày mười chín tháng Tư năm Nguyên Thú thứ hai, Trường Tín hầu Liễu Duệ rút quân về Long Thành, gặp quân đội của Y Trĩ Tà. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng thấy thiết kỵ của quân Hán xuất hiện ở phía sau thì quân Hung Nô vẫn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Y Trĩ Tà thấy Liễu Duệ liền tức giận điên cuồng, quát lên, "Các con dân Hung Nô, giết chết hết tất cả những tên Hán man dám xâm nhập vào thảo nguyên của chúng ta kia đi."

Hai quân đối chiến mấy ngày liền vô cùng khốc liệt. Nhiều năm sau, người Hung Nô khi nhắc tới trận chiến này, nhắc tới kỵ binh Khâu Trạch thì vẫn còn tỏ vẻ sợ hãi. Đến ngày thứ ba, cuối cùng trung quân Hán cũng tới. Quân Hán trước sau giáp công, giành thắng lợi hoàn toàn, tiêu diệt gần hai vạn quân địch, giết chết Tả Hiền vương, Mạc Hoàn vương cùng tướng quốc và gần một ngàn đô úy, bắt được vô số dê bò trâu ngựa của Hung Nô.

https://thuviensach.vn

Người Hung Nô liều chết che chở cho Y Trĩ Tà công phá vòng vây, dẫn theo tàn quân chưa đầy ngàn người bỏ chạy về hướng Mạc Bắc, trên đường lại gặp phải một ngàn kỵ binh quân Hán đi hộ tống Công chúa trưởng Nam Cung. Tàn quân Hung Nô đã mất ý chí chiến đấu, mệt mỏi đói khát nên không thể là đối thủ của kỵ binh quân Hán trong thế lấy nhàn thắng mệt, thoáng chốc đã bị vây kín.

Y Trĩ Tà trông thấy Lưu Đàm liền cất tiếng gọi, "A Đàm!"

Lưu Đàm cưỡi ngựa thở dài, đến lúc này mà chẳng lẽ Y Trĩ Tà vẫn cho rằng nàng còn nặng tình vợ chồng tha cho hắn một lần hay sao? Huống chi là giữa hai người vốn cũng chẳng có tình cảm gì đáng kể. Chưa nói đến việc Quân Thần thiền vu còn chưa khuất mà hắn đã nhìn nàng bằng ánh mắt dâm tà, sau khi Quân Thần thiền vu mất đi liền cướp đoạt chiếm hữu nàng.

Đã biết bao nhiêu lần hắn trèo lên người nàng để phát tiết lửa giận đối với Đại Hán, đối với Lưu Triệt? Không có cách nào vượt qua được địa vị hoàng đế nhà Hán ở thành Trường An phồn hoa phía xa, hắn chỉ có thể lựa chọn cách thức làm nhục người thân của người đó để tự lừa dối bản thân về chiến thắng. Giữa hai người luôn có quá nhiều ngăn cách, quá nhiều ứng phó, quá nhiều thô bạo, quá nhiều thù địch, quá nhiều hoài nghi, dù cho thân thể gần nhau như vậy nhưng tâm hồn chưa từng hòa hợp với nhau, mở đầu đã sai rồi thì tất cả đều sai theo.

Lưu Đàm giục ngựa quay đầu bỏ đi. Y Trĩ Tà giận tím mặt nhưng cũng nhận thấy rằng quân Hán đang bảo vệ Lưu Đàm. "Không cần đánh nhau dây dưa với quân Hán, tiến công vào chỗ Khế Chư át chi, chỉ cần bắt được nàng thì đám quân Hán này sẽ không dám làm loạn", hắn thấp giọng ra lệnh cho đám quân lính chung quanh. Quân Hán phải tách ra một bộ phận lớn để bảo vệ Lưu Đàm nên đành giương mắt nhìn Y Trĩ Tà thoát khỏi trùng vây.

https://thuviensach.vn

“Bỏ đi”, Lưu Đàm thở dài, “Có đuổi theo cũng không kịp nữa. Chúng ta đi thôi.” Nàng ra roi giục ngựa phi thẳng về hướng đông nam không hề ngoảnh lại.

“Quân ta đánh nhau với Tả Hiền vương Hung Nô ở Ô Lan Ba Thác xong thì vốn phải tới đây sớm hơn nhưng lạc đường trên thảo nguyên mất mấy ngày nên mới tới muộn.” Trong trướng trung quân, Chấn Viễn hầu Lý Quảng ngại ngùng bẩm. Liễu Duệ không nói gì. Lý Quảng có thiên phú đi lạc đường, hắn đành xin chịu thua.

“Chấn Viễn hầu, ông đại thắng trận Ô Lan Ba Thác, lần này hội quân cùng bản tướng đánh bại quân chủ lực của Hung Nô là có công nhưng lạc đường làm hỏng việc quân cơ là có lỗi, ông có phục không?”

Lý Quảng trang nghiêm đáp, “Thuộc hạ phục.”

Quân Hán giành được toàn thắng đã chấm dứt trận đại chiến Hán Hung năm Nguyên Thú thứ hai. Sự rộng lớn hoành tráng của trận chiến khiến cho người đã phát động nó là Vũ Đế Lưu Triệt cũng phải kinh hãi, là trận chiến lưu truyền danh tiếng ngàn thu thời kỳ vũ khí lạnh. Từ đó về sau, Mạc Nam không còn vương đình Hung Nô, còn dân tộc Hung Nô vô cùng dũng mãnh từng hoành hành trên thảo nguyên cũng dần suy bại.

“Liễu tướng quân”, Lý Quảng bẩm, “Quân ta có nên khải hoàn về triều hay không?”

“Chờ một chút nữa đi.”

“Chờ gì nữa?”

“Chờ…”, Liễu Duệ đang nhớ về người con gái xinh đẹp đáng kính trong vương đình của Hung Nô kia, mỉm cười đáp, “Công chúa trưởng Nam

https://thuviensach.vn

Cung.”

“Công chúa trưởng Nam Cung?” Lý Quảng mới đầu hơi sửng sốt nhưng rồi liền vui mừng, “Tướng quân lập nhiều công lớn như thế, trở lại kinh thành tất Hoàng thượng và Thái hậu sẽ trọng thưởng.”

Liễu Duệ phất tay, “Ta phải viết thư báo tin cho Hoàng thượng về tình hình chiến chinh lần này đã.” Lý Quảng hiểu ý, cáo từ lui ra khỏi trướng.

Ba ngày sau, Công chúa trưởng Nam Cung về tới trung quân của quân Hán, Trường Tín hầu Liễu Duệ hạ lệnh thu quân về triều. Khi trông thấy cổng thành quận Sóc Phương, Lưu Đàm ngồi trên ngựa bật khóc nức nở.

Chương 48: Gió Nam thổi rớt lệ ba xuân

Tháng Tư năm Nguyên Thú thứ hai, quân Hán rời khỏi thành Trường An không lâu thì bệnh tình của Vương thái hậu lại bắt đầu rục rịch tái phát, nhưng lần này thì không chỉ cung nữ, nội thị của cung Trường Nhạc mà ngay cả bản thân Vương thái hậu cũng không mấy để ý, chỉ bảo cứ tiếp tục uống thuốc theo đơn Tiêu tiên sinh đã kê trước đây. Qua mấy ngày, tuy dần bớt đau đầu nhưng sức khỏe của Thái vẫn không thể hồi phục hoàn toàn. Trần A Kiều nghe được tin này lúc đang sai dỡ bỏ tất cả những địa long sưởi ấm trong điện Bát Nhã, nhíu mày hỏi, “Khi phát bệnh thì Thái hậu đau đầu kịch liệt hay chỉ âm ỷ thôi?”

Lục Y cũng thận trọng, “Nghe người trong cung Trường Nhạc nói rằng lần này phát bệnh không kịch liệt như trước kia, hiện tượng mắt không nhìn thấy cũng không xảy ra nên mọi người rất lạc quan, nói ít ngày nữa sẽ khỏi.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Trần A Kiều trầm xuống, “Bọn họ thì biết cái gì?” Nàng lắc đầu, “Thường nói bệnh không sợ nặng mà chỉ sợ không phát. Tình trạng như thế thì bệnh của Thái hậu đã hiểm nghèo lắm rồi.”

Nàng lập tức ra lệnh, “Chuẩn bị sẵn sàng rồi đi theo ta tới cung Trường Nhạc.”

Xe ngựa của Trần A Kiều còn chưa tới cung Trường Nhạc thì bệnh của Vương thái hậu đã lại tái phát. Bệnh tình lần này cực kỳ hung hiểm, bị hôn mê không thể tỉnh dậy làm kinh động đến Lưu Triệt khiến y bỏ hết tất cả chính sự trong điện Tuyên Thất, hầu hạ bên giường bệnh Vương thái hậu. Các thái y hội chuẩn xong đều lắc đầu, không dám bẩm báo. Lưu Triệt giận dữ quát mắng, “Một đám phế vật vô dụng, trẫm nuôi đám thái y các người làm cái gì?” Đám thái y hoảng sợ quỳ rạp dưới thềm, cuống quýt dập đầu, “Thần không có năng lực, thần không có năng lực.” Cũng may Lưu Triệt vốn không trông cậy quá nhiều vào bọn họ, buồn bực nói, “Lui cả xuống đi.” Y ra lệnh cho Dương Đắc Ý, “Mau mời Tiêu tiên sinh tiến cung.”

Vệ Tử Phu bước lên, lựa lời khuyên nhủ, “Tiêu tiên sinh y thuật cao minh, Thái hậu lại là người hiền khắc có trời giúp, chắc sẽ không có việc gì.”

Lưu Triệt nhắm mắt, áp chế nỗi sợ hãi luẩn quẩn trong lòng, “Có lẽ thế.”

Tây Bắc báo về tin chiến sự, Lưu Triệt bất đắc dĩ đứng dậy dặn dò, “Chờ Tiêu tiên sinh tới trị liệu cho mẫu hậu xong thì Tử Phu hỏi tình trạng của mẫu hậu cho trẫm.”

Vệ Tử Phu khép tay áo lại đáp, “Dạ, thưa Hoàng thượng.”

https://thuviensach.vn

Chỉ lát sau thì Minh Đạt dẫn Tiêu Phương vào. Tiêu Phương hành lễ với Vệ Tử Phu rồi ngồi xuống bên giường, bắt mạch cho Thái hậu hồi lâu rồi sau đó viết một phương thuốc và dặn với vẻ nghiêm trọng, "Theo phương thuốc này, cách hai canh giờ uống một lần." Hắn lấy kim ra châm vào các huyệt Tình Minh, Nhân Trung trên mặt Vương thái hậu, chỉ thấy bà rên một tiếng rồi dần tỉnh lại.

Vệ Tử Phu thở phào nhẹ nhõm, đi theo Tiêu Phương ra ngoài, hỏi, "Thái hậu đã tỉnh lại, có còn đáng ngại gì nữa không?"

Tiêu Phương lặng lẽ nhìn người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng trước mặt, nghĩ đến đêm Nguyên Tiêu biến hóa quỷ quyệt hồi năm trước, "Hoàng hậu nương nương", hắn không để lộ chút biểu cảm nào, chỉ từ tốn đáp, "Thần phải bẩm báo sự thật là Thái hậu nương nương đã như đèn cạn dầu, không còn biện pháp khả thi."

Mấy từ thê thảm đó buông ra khiến ngay cả Vệ Tử Phu cũng không chịu nổi, nàng lui về phía sau một bước, ngỡ ngàng khó tin, "Những điều tiên sinh nói là thật sao?"

"Thần cả đời làm nghề y, dù không dám xưng là cao thủ nhưng nếu còn có biện pháp thì đâu dám đem tính mạng của Thái hậu nương nương ra đùa giỡn."

Vệ Tử Phu bỗng quay đầu lại, cao giọng ra lệnh, "Người đâu, tới điện Tuyên Thất mời Hoàng thượng đến đây."

Thải Thanh đứng ở đằng xa trông thấy sắc mặt hai người không hề thay đổi thì hiểu rằng tình hình vô cùng nguy hiểm liền khom người vâng dạ rồi nhanh chóng đi ngay. Lưu Triệt trên đường vội vã chạy về trong lòng đã thoáng dự cảm thấy điều chẳng lành. Nhìn sắc mặt Tiêu Phương, y lập tức

https://thuviensach.vn

biết giờ đã là vô vọng nhưng vẫn gặng hỏi, "Thật sự là không thể dùng thuốc được nữa sao?"

"Thái hậu cả đời hao tâm tổn trí, sức khỏe sớm đã suy kiệt. Thần gắng sức điều dưỡng bấy lâu nay nhưng đến bước này cũng đành bó tay." Tiêu Phương suy nghĩ một chút rồi nói, "Dùng kim châm cứu vào huyệt đạo có thể kéo dài nhưng cuối cùng chỉ có thể dùng nhân sâm duy trì tính mạng mà thôi."

Lưu Triệt xưa nay vẫn hiểu về y thuật và tính cách của Tiêu Phương nên không ép, mệt mỏi nói, "Làm phiền Tiêu tiên sinh rồi."

Người người nườm nượp đưa thuốc đến cung Trường Nhạc khiến Vương thái hậu láng máng hiểu ra sự tình. Hơn nữa bản thân bà cũng tự hiểu bệnh tình của mình ngày càng trầm trọng. Một hôm nhân lúc Tiêu Phương châm cứu xong, bà khẽ hỏi, "Tiêu tiên sinh đừng ngại, cứ nói thật xem ai gia còn có thể sống được bao lâu?" Nội thị Minh Đạt đứng sau lưng khóc không thành tiếng.

Tiêu Phương khẽ cân nhắc rồi nói, "Thần tận lực thì có thể bảo đảm nương nương không việc gì trong hơn nửa tháng, những ngày tiếp theo chỉ có thể dựa vào thuốc bổ mà thôi."

Vương thái hậu gật đầu, tính mạng của bà đã dần đến điểm kết thúc nhưng trong lòng bà lại không có một chút buồn bã ai oán, ngược lại càng thấy thanh thản. Năm xưa bà rời nhà xuất giá về Kim gia, vợ chồng hòa thuận, sinh con gái đầu lòng, đã từng cho rằng cuộc đời mình cứ thế êm đềm trôi đi. Nhưng không ngờ mẫu thân xem một quẻ tượng rồi giành lại bà từ nhà chồng và đưa vào phủ Thái tử. Đôi khi ngẫm lại, bà thấy mặc dù cả đời Triệt Nhi không được gặp mặt bà ngoại nhưng lại giống hệt về tính quả quyết. Sau đó quả nhiên số mệnh của bà cực quý, từng bước đi lên vị trí hoàng hậu, cuối cùng làm chủ cung Trường Nhạc. Nhưng lúc lâm chung, bà

https://thuviensach.vn

hồi tưởng lại cuộc đời mình thì thấy những điều ấy đều thật khiên cưỡng. Đến thời khắc này, bà chỉ thấy thương nhớ con cái của mình. Bà có bốn đứa con gái và một đứa con trai, trừ Đàm Nhi thì những đứa còn lại bề ngoài có vẻ rất hạnh phúc, nhưng là người mẹ, bà lại thấy đau lòng. Vì mấy đứa con bà đều cô độc trong vỏ bọc hạnh phúc của chính mình.

Tu Thành sớm góa bụa, một nách hai đứa con một trai một gái, khó nhọc sinh tồn trong hoàng tộc. Bình Dương cũng trở thành quả phụ, ham hố quyền lực nên e rằng sớm muộn cũng sẽ chạm vào vảy ngược[1] của Triệt Nhi. Đến khi bà không còn trên đời nữa thì Bình Dương sẽ ra sao? Long Lự thời trẻ phóng đãng, đến bây giờ có thấy hối hận hay không?

[1] Trong tác phẩm Thuyết Nan của Hàn Phi Tử có đoạn viết: Rồng là một con vật có thể đùa bỡn, thậm chí có thể cưỡi. Nhưng ở dưới cổ của nó có cái vảy ngược dài một thước. Ai động đến sẽ bị nó giết ngay. Các vị vua chúa cũng có cái vảy ngược, kẻ du thuyết không sờ phải cái vảy ngược của vua chúa thì mới là người giỏi.

Còn Đàm Nhi? Người bà có lỗi nhất trong cuộc đời này chính là Đàm Nhi. Vì tiền đồ của mình và Triệt Nhi, bà đã đẩy con gái vào con đường nguy hiểm, dùng hôn nhân để đổi lấy hòa hiếu. Trong số tất cả mấy người con trai con gái của mình, người bà đau lòng nhất chính là Đàm Nhi, còn người bà thương yêu nhất là Triệt Nhi.

Bao nhiêu năm qua, bà theo dõi con trai đi ngày một xa trên con đường của một đế vương, dù vui mừng nhưng cũng lo lắng. Lo nó quên mất bản tâm ban đầu, ngày càng tàn ác lạnh lùng có thể làm tổn hại người thương yêu nhất mà không biết hối hận. Cuối cùng, nó sẽ đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới và cũng trở thành người cô đơn nhất, ngoảnh đầu lại cả mẫu thân cũng không còn, biết nương tựa vào ai?

Thời gian như nước trôi qua cầu. Đế vương cũng không thể níu kéo được tính mạng của mẫu thân. Y đành phải triệu hồi tất cả tỷ tỷ của mình về túc

https://thuviensach.vn

trực bên cạnh Thái hậu. Nửa tháng sau, bệnh tình của Vương thái hậu lại một lần nữa nguy kịch. Liễu Duệ từ hữu Bắc Bình báo tin chiến trận nhưng Lưu Triệt không còn lòng dạ nào để xem, y trực bên mẫu hậu nửa ngày, sau đó trở về điện Tuyên Thất, đọc tin báo liền vô cùng kinh ngạc.

"Mẫu hậu", Lưu Triệt hớt hải quay lại báo tin, ánh mắt ẩn chứa nỗi bi thương sâu thẳm, "Tiền phương báo Trường Tín hầu Liễu Duệ luồn sâu tập kích vương đình Hung Nô, giải cứu được hoàng tỷ Nam Cung. Hoàng tỷ đang trên đường trở về rồi."

Vương thái hậu nằm trên giường bệnh, ánh mắt chợt sáng lên rồi lại ảm đạm. "Triệt Nhi!", bà thều thào nói, "Con không cần gạt mẫu hậu."

"Mẫu hậu, là thật đó." Lưu Tịnh cũng ở trước giường bệnh, rung rưng, "Tịnh Nhi cũng đã xem tin báo, mẫu hậu hãy vì Đàm muội mà gắng thêm một chút."

Lưu Triệt phái thị tòng đi đón Lưu Đàm, tới thành Sóc Phương thì gặp đại quân của Liễu Duệ, sau đó Lưu Đàm cùng với thị tòng phi ngựa gấp về kinh thành.

"Trưởng công chúa", thị tòng không đành lòng nhìn miệng vết thương đã nứt toác trên mình Lưu Đàm, "chúng ta nghỉ một chút rồi hãy đi tiếp."

Lưu Đàm đang giục ngựa đằng trước quay đầu lại, lạnh lùng quát hỏi, "Ngươi có biết cái gọi là chuyện có nặng có nhẹ?" Mẫu thân nằm trên giường bệnh đau khổ chờ nàng về, lúc này sao nàng có thể nghỉ ngơi?

Sáng ngày mùng sáu tháng Năm năm Nguyên Thú thứ hai, khuôn mặt Vương thái hậu chợt trở nên hồng hào, tinh thần cũng biến chuyển tốt hơn. Lưu Triệt thấy vậy thì trong lòng sầu thảm, biết thời khắc cuối cùng của mẫu thân đã đến.

https://thuviensach.vn

“Triệt Nhi”, Vương thái hậu hiền hòa nhìn đứa con trai độc nhất, thấp giọng, “Mẫu hậu cầu xin con mấy việc có được không?”

Trong lòng Lưu Triệt đau nhói nhưng y gắng gượng cười lớn, “Mẫu hậu muốn trẫm làm chuyện gì, phàm là chuyện mà trẫm có thể làm được thì lập tức đáp ứng.”

Vương thái hậu chầm chậm nhìn một vòng Tu Thành quân, Bình Dương trưởng công chúa, Long Lự trưởng công chúa đang rưng rưng đứng trước mặt rồi nói, “Nếu mẫu hậu không còn nữa thì con phải hứa với mẫu hậu là sẽ đối xử tử tế với A Thanh, Tử Trọng và Nga Nhi.”

Lưu Triệt gật đầu, “Trẫm tất sẽ làm được.”

“Ngay cả khi Bình Dương và Long Lự có điều gì không đúng thì cũng phải xét trên tình cảm chị em ruột mà đối xử cho tốt.”

“Dạ được!”

Bình Dương, Long Lự và Tu Thành cùng khóc òa lên. Lưu Triệt tự mình cho Vương thái hậu uống nước sâm. Vương thái hậu thở một hơi thật dài, “Triệt Nhi, gọi A Kiều tới giúp mẫu hậu được không?”

Lưu Triệt đặt chén nước sâm xuống, đáp, “Mẫu hậu chờ một chút.”

Trần A Kiều tới cung Trường Nhạc, chờ ở trước cửa điện rồi khoác tay Lưu Triệt cùng tiến vào. Nhìn thấy dung nhan tiều tụy quen thuộc của Vương thái hậu trên giường bệnh, trong lòng nàng dâng lên nỗi bi thương, bái chào: “Thái hậu mạnh khỏe!”

https://thuviensach.vn

Vương thái hậu liền khẽ cười đáp, “Chắc chẳng cách nào khỏe lên được nữa rồi.”

“A Kiều”, bà nắm lấy tay nàng, âu yếm, “Con biết không? Có một thời gian ta rất ao ước được như con.”

“Trong cung Vị Ương, dù ai gia hay con trai con gái của ai gia cũng không ai có thể sống ngay thẳng được như con. Đáng tiếc, sau này chính Triệt Nhi đã phá hủy mất phần tính cách đơn giản của con, thật có lỗi.”

A Kiều cúi mặt, thời gian chớp mắt một cái, chuyện đã thành lãng quên. Lúc ấy rõ ràng Thái hậu có thể ngăn cản, nhưng lại không làm. Hôm nay lại nói lời xin lỗi còn có ích gì? Có điều đến lúc này thì nàng cũng không muốn trái ý người sắp ra đi.

“Sau khi con hồi cung, ai gia quan sát thấy Triệt Nhi càng quan tâm đến con. Thật ra là mẹ, có lúc ai gia còn hiểu Triệt Nhi hơn chính bản thân nó. Nó vẫn luôn rất yêu con, trước kia đã yêu, hiện giờ càng yêu. Chẳng qua tình yêu trước kia bị lu mờ trước quyền thế. Nó tàn nhẫn với con, con có thể hận, có thể oán nhưng đừng nên oán hận quá lâu. Bởi vì ai gia là mẹ nên không nỡ nhìn con trai mình không hạnh phúc. Nếu như con không thể bỏ qua, vậy ai gia thay nó nói lời xin lỗi.”

A Kiều cảm giác nước mắt đang dần ứa ra, “Người không cần nói như vậy.” Nàng sợ bà không chịu nổi, “Con không thể đáp ứng người được.”

Vương thái hậu lặng đi, “A Kiều, từ khi con trở lại hoàng cung vẫn chưa từng gọi ta một tiếng mẫu hậu.” Nàng không muốn thừa nhận quan hệ với Lưu Triệt nên dĩ nhiên không chịu gọi mẫu thân của y là mẫu hậu. Nàng ngoảnh mặt đi, im lặng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Vương thái hậu thở dài, nhẹ giọng nói, “Con gọi Triệt Nhi vào đây cho ai gia.”

A Kiều gật đầu, định đứng dậy nhưng Vương thái hậu vẫn nắm chặt tay. Nàng không đành lòng giằng ra, bèn cất giọng gọi, “Hoàng thượng!”

Lúc Lưu Triệt vào điện thì nhìn thấy đôi mắt hiền từ của mẫu hậu, vẫn là đôi mắt đã dõi theo y từ lúc bé đến lúc trưởng thành, rồi từng bước trở thành đế vương.

“Triệt Nhi!” Vương thái hậu cầm tay y đặt lên tay A Kiều, “Ai gia hy vọng hai con ngày sau tình cảm tốt đẹp, đừng phụ bạc nhau lần nữa.”

Lưu Triệt cảm thấy bàn tay A Kiều ở bên dưới khẽ run lên nhưng nàng không cố giãy ra, trong lòng y bi thương, “Mẫu hậu, Triệt Nhi nhất định sẽ không để cho người thất vọng.”

Vương thái hậu nhắm mắt, thở dài, “Đáng tiếc là vẫn không thể đợi được Đàm Nhi.”

Trần A Kiều rơi lệ, “Đàm tỷ nhất định sẽ về rất nhanh thôi. Nếu Thái hậu nương nương không đợi được thì tỷ ấy sẽ rất đau khổ.”

Vượt qua ngàn dặm nhưng không kịp nhìn mặt thân nhân lần cuối, nỗi khổ đó sao Lưu Đàm có thể chịu được?

“Hoàng thượng, Thái hậu”, Dương Đắc Ý chạy ào trong hành lang, mừng rỡ, “Công chúa trưởng Nam Cung đã về rồi.”

Lưu Đàm phi ngựa cả chặng đường không nghỉ, về đến Trường An vào giữa trưa. Cửa cung Vị Ương mở rộng để nàng cứ thế phi thẳng vào mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Vừa vào đến nơi, Lưu Đàm cảm giác như rơi

https://thuviensach.vn

vào hầm băng, hét lên một tiếng, "Mẫu thân!" Nước mắt nàng chảy ròng ròng, nhỏ xuống mặt Vương thái hậu nóng hổi, Vương thái hậu gắng hết sức tỉnh lại, nhìn thoáng qua rồi nở nụ cười.

"Hoàng thượng, Công chúa, Trần nương nương", Minh Đạt nhẹ nhàng tiến lên, rơi lệ nói, "Thái hậu nương nương đi rồi!" Lưu Đàm liền rũ ra không còn chút sức lực, gục xuống người Vương thái hậu lả đi.

Lưu Triệt khẽ bảo, "Để cho Công chúa trưởng Nam Cung nghỉ thêm một lát rồi hãy vời thái y chăm sóc." Y quay đầu nhìn A Kiều bằng ánh mắt xa vắng, chậm rãi quay người bước ra khỏi điện.

Vệ Tử Phu khẽ bảo cung nữ lui xuống, băng bó vết thương đã toác miệng cho Lưu Đàm xong, ra ngoài điện không thấy Lưu Triệt liền hỏi, "Hoàng thượng đâu rồi?"

Viên nội thị canh giữ ngoài cửa điện quỳ lạy, trả lời, "Hình như Hoàng thượng đến cung Vị Ương."

Vệ Tử Phu gật đầu, quay lại nhìn vào bên trong cung Trường Nhạc. Bình Dương, Long Lự vẫn đang khóc, Trần A Kiều quỳ gối trước sập, tay trái còn đang bị Vương thái hậu nắm lấy. Nàng ta kinh ngạc nhìn món đồ trang sức có hoa văn tựa như những giọt máu đang nhỏ xuống ở trên giường, bản thân mình lại đang đứng ngoài điện như một người xa lạ. Nàng ta là hoàng hậu chốn cung đình này, thế nhưng Vương thái hậu trước khi chết lại không gọi, thật là mỉa mai biết nhường nào. Vệ Tử Phu buông một tiếng cười rời rạc: "Trở về thôi!" Trong nét cười lộ rõ nỗi đau khổ mà ngay bản thân nàng ta cũng không muốn che giấu thêm. Trở lại cung Vị Ương nàng ta mới biết, khi Lưu Triệt quay về không hề đi đâu mà bước thẳng tới điện Linh Tâm, nơi Vương thái hậu đã từng sống.

https://thuviensach.vn

Vì liên quan đến mẫu thân nên Lưu Triệt không phân cho phi tần đến sống ở điện Linh Tâm. Mặc dù Vương thái hậu đã rời đến cung Trường Nhạc sau khi Lưu Triệt đăng cơ nhưng điện Linh Tâm vẫn thường xuyến được quét dọn. Có lẽ, đối với Lưu Triệt, nơi đó có ký ức về thời thơ ấu và dấu ấn của mẫu thân. Mặc dù bình thường Lưu Triệt chưa từng thể hiện mình để tâm đến những thứ này, nhưng vào khoảnh khắc mẫu thân vừa mất thì ngay cả một bậc đế vương sắt đá như y cũng có những nỗi đau đớn không nói nên lời.

Vệ Tử Phu đứng ở đình nghỉ chân bên ngoài điện Linh Tâm nhìn vọng về đoàn Kỳ Môn quân đao thương sáng lòa đang tiến qua cửa điện ở đằng xa, lòng dâng lên một nỗi thê lương. Nàng ta cúi đầu, hiểu rõ người mà Lưu Triệt muốn gặp lúc này tuyệt đối không phải là mình. Không biết qua bao lâu, nàng ta bỗng nghe thấy Thải Thanh ở bên cạnh khẽ bẩm, "Nương nương, Trần nương nương cũng tới."

Vệ Tử Phu lặng người, ngẩng đầu lên nhìn thấy có một người con gái mặc cung trang màu trắng đang đi trên hành lang cung Vị Ương phía trước điện Linh Tâm, trông giống hệt Trần A Kiều từ cách búi tóc cho tới y phục thường ngày. Đến gần thì mới nhận ra đó là Doãn tiệp dư ở điện Cao Môn.

"Ồ, là Doãn tiệp dư!" Thải Thanh kinh ngạc kêu lên, "Cô ta tới đó làm gì vậy?"

Sau khi từ Thượng Lâm Uyển trở về hồi năm Nguyên Thú đầu tiên, Doãn Giai La được chuẩn đoán là đã có mang. Đến tháng Mười thì cô sinh con gái. Lưu Triệt ban tên Hàm, phong tên chữ là Di An nhưng thôi không đến điện Cao Môn với Doãn tiệp dư. Chuyện cá chép hóa rồng cho tới nửa tháng độc chiếm ân sủng năm xưa đã trôi qua như giấc mộng Nam Kha[2].

[2] Giấc mộng Nam Kha: Dùng để hình dung cõi mộng hoặc một ước vọng không tưởng của một người nào đó. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết Tiểu sử Nam Kha Thái Thú của tác

https://thuviensach.vn

giả Lý Công Tá đời Đường, Trung Quốc thế kỷ IX sau Công Nguyên.

Vệ Tử Phu chỉ nhếch miệng cười nhạt. Cung Vị Ương hoa lệ này từ trước tới giờ vẫn luôn là chốn so mưu đấu trí với nhau, có người được sủng ái, có người thất sủng, có người ngu ngốc, có kẻ xấu chơi. Thật ra thì chơi xấu cũng không phải là không thể, nhưng nếu thủ đoạn không cao thì rất có thể sẽ chết không có chỗ chôn. Doãn Giai La hiển nhiên vì này lựa chọn cách thức được ăn cả ngã về không, không thành công cũng thành nhân.

Cũng chỉ đến mức vậy thôi, một Doãn Giai La đi đường tắt vào hậu cung trong thời gian ngắn thì làm sao có thể so sánh được với nàng ta là hoàng hậu đã cả đời lăn lộn trong cung Vị Ương? Vệ Tử Phu ngồi trên đình nghỉ chân lạnh lùng nhìn Doãn Giai La lao vào một cuộc chiến mà chắc chắn sẽ bị thua ngay từ lúc khởi đầu.

Doãn Giai La đi tới trước điện Linh Tâm liền bị thị vệ canh giữ ở trước cửa điện ngăn lại, lễ phép nói, “Doãn tiệp dư, Hoàng thượng đang ở bên trong, không được tự ý đi vào.”

Giai La hít một hơi thật sâu, bấm ngón tay giữa vào lòng bàn tay rồi thản nhiên hỏi, “Các ngươi chưa từng vào hỏi thì làm sao biết Hoàng thượng không muốn gặp ta?”

Trong điện truyền ra giọng Lưu Triệt trầm trầm, “Ai đấy?”

Các thị vệ đưa mắt nhìn nhau, cao giọng bẩm báo, “Là Doãn tiệp dư cầu kiến.” Lưu Triệt thần người một lúc mới nhớ được Doãn tiệp dư là ai, nhắm mắt không nói gì nữa, thị vệ thì liền thu đao kích lại để cho Doãn Giai La đi vào.

Giai La vào trong điện, đập vào mắt cô là hình ảnh vị đế vương đang nhắm mắt khoanh tay ngồi ở chính giữa, gương mặt khuất trong bóng tối

https://thuviensach.vn

không hiểu ý tứ thế nào. Cô vội vàng hất đầu cho mái tóc đen xõa ra, nghiêng người quỳ xuống trước mặt Hoàng đế, khẽ bái chào, "Giai La tham kiến Hoàng thượng."

Có mười bốn ngày cực kỳ quan trọng trong cuộc đời cô. Hồi đó, Hoàng thượng từng nhiều lần vuốt ve mái tóc đen dày của cô với vẻ mặt bâng khuâng. Cô gửi gắm tất cả hy vọng cuộc đời mình vào bào thai trong bụng, nhưng cuối cùng cô lại sinh hạ được một bé gái. Cô oán, cô hận, cô cho người bế nó ra thật xa, có gặp cũng làm như không thấy để nguôi ngoai đi nhưng vẫn không chịu được khi nghe tiếng Hàm Nhi khóc để rồi lại giàn giụa nước mắt bế con trở về. Mặt mũi, hàng mi của Hàm Nhi đều giống hệt cô. Săm soi từng chút một, trong lòng cô không khỏi u oán, tại sao nó lại không có lấy một nét giống như vị đế vương oai hùng nhưng xa vời trong mộng kia? Cũng may là môi Hàm Nhi rất mỏng, hoàn toàn giống như y. Cô cúi người xuống đưa tay lướt theo vành môi con gái kia, bỗng chợt trông thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của mình trong gương, khuôn mặt thật quen thuộc, thật giống như người con gái kia, người mà cô từng ngưỡng mộ kính nể nhưng giờ đã thành oán hận. Nói cho cùng, nguyên nhân gây ra tất cả những cơ duyên và nỗi tịch mịch của cuộc đời cô chính là vì người đó.

Chương 49: Qua rồi một giấc mộng trường sinh

Lưu Triệt lạnh lùng nhìn xuống người con gái đang quỳ dưới điện, nhìn cách cô xõa tóc, cách quỳ gối, trong lòng tràn ngập thất vọng. Y đã từng sớm gặp chiều mong, nhưng chỉ chưa đầy một năm đã quên biệt hình dáng. Những ngày qua, có lẽ vì không được vua ân sủng nên mái tóc cô xơ xác, nét mặt rầu rĩ đáng thương. Nhưng một người rầu rĩ đáng thương như vậy mà lại có tâm cơ thì càng thể hiện càng làm cho người ta chán ghét. Y đau đớn trong lòng, quay đầu lại, lạnh lùng hỏi, "Nàng tới đây làm gì?"

https://thuviensach.vn

Giai La liền cúi đầu, từ từ nhích tới gần, "Nô tỳ nghe nói…, lo lắng Hoàng thượng buồn khổ nên muốn đến thăm."

Lưu Triệt ngửi thấy trên người cô tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt. Người con gái này cũng đã mất nhiều công phu, không chỉ có áo quần giọng nói mà ngay cả mùi hương trên người cũng bắt chước giống hệt. Y cho rằng mình sẽ say mê nhưng những đau thương lại dội về khiến bản thân không sao nhịn nổi, lạnh lùng quát, "Đi xuống!"

Giai La cứng người, Lưu Triệt khoát tay đẩy cô xuống, cao giọng ra lệnh, "Kéo nàng ta ra ngoài cho ta, giải đến Dịch đình." Dịch đình là nơi xử trí những cung nhân phạm sai lầm, một khi cung phi vào đó sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời. Giai La trong khoảnh khắc như chìm trong băng tuyết, ngã sụp xuống đất để mặc cho thị vệ bên ngoài điện tiến vào lôi đi.

Từ điện Linh Tâm đến Dịch đình phải đi qua chỗ nghỉ chân trên núi, Vệ Tử Phu từ trên đó hỏi vọng xuống, "Chuyện này là thế nào vậy?"

Thị vệ dừng lại, thi lễ rồi bẩm báo, "Phụng lệnh Hoàng thượng áp giải tội nhân Doãn thị tới Dịch đình."

Doãn Giai La thấy mái đình phía sau Vệ Tử Phu liền hiểu ra, "Hoàng hậu nương nương vừa nãy ở trên đó đã nhìn thấy Giai La vào điện Linh Tâm phải không?"

Vệ Tử Phu mỉm cười gật đầu, nói, "Giai La đã không còn là một nô tỳ của cung Trường Môn nữa, đáng tiếc là còn chưa biết đủ."

Sắc mặt Giai La lập tức bừng lên vẻ xấu hổ pha lẫn giận dữ, rủa ngược lại, "Rồi cũng có một ngày Vệ hoàng hậu cũng sẽ đến nước này, cần gì phải làm bộ cáo khóc thỏ chết đây?"

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu thôi cười, lạnh lùng nói, “Ngươi có biết, ngươi đã mắc phải hai sai lầm rồi cứ thế từng bước dấn tới?”

“Thứ nhất, Hoàng thượng dù sao cũng là Hoàng thượng, cho dù Thái hậu mới mất, có đau khổ cũng không mất lý trí để cho ngươi mê hoặc.”

“Thứ hai, nếu như Hoàng thượng có thể dễ dàng hồi phục thì cũng đâu thèm liếc mắt nhìn thân hình tiều tụy của ngươi cơ chứ?”

Nàng ta thản nhiên nhìn Doãn Giai La đang tái nhợt, nói tiếp, “Cho nên ngươi có kết quả này thật ra cũng không oan. Đáng tiếc cho Công chúa Di An chưa tròn tuổi đã mất mẹ rồi.”

https://thuviensach.vn

Doãn Giai La chợt nhớ đến Lưu Hàm còn trong tã lót, đau xót cầu xin, "Hàm Nhi! Hàm Nhi! Vệ hoàng hậu, ta van xin người hãy thay ta đối xử tử tế với Hàm Nhi." Lời còn còn chưa dứt, người đã khuất xa.

Vệ Tử Phu liền quay đầu lại, thấy cửa điện vẫn đóng kín mít như cũ, lòng tràn đầy bi thương. Vào lúc này, e rằng chỉ có hai người có thể không ngại tiến vào ngôi điện này, chính là Nam Cung công chúa trưởng Lưu Đàm và Trần A Kiều. Nói cho cùng, giữa nàng ta và Doãn Giai La, ai đáng thương hơn ai?

Dương Đắc Ý đứng ở ngoài cửa điện Linh Tâm nhìn Doãn Giai La bị lôi đi thì thầm lo lắng, kéo một nội thị lại bảo, "Đi tìm Trần nương nương đến đây!"

Mọi người tìm khắp cung Trường Nhạc lẫn cung Trường Môn cũng không ra tung tích của Trần A Kiều, mãi hơn một canh giờ sau, các thị vệ mới thấy nàng đang ở trong điện Vân La ngay sát nách cung Trường Môn.

"Chuyện là như thế, mãi đến bây giờ Hoàng thượng vẫn không ra ngoài cho nên Dương công công muốn mời Trần nương nương tới điện Linh Tâm."

Trần A Kiều ngồi bó gối ở trên điện, hỏi giọng hờ hững, "Ta đến đó thì có lợi ích gì chứ?"

Vương thái hậu mất đi khiến một ký ức đã chôn sâu tận đáy lòng của nàng trỗi dậy. Năm xưa, nàng cũng nắm tay mẫu thân mình như vậy, ứa nước mắt nhìn nét mặt vẫn còn phảng phất nụ cười khi bà ra đi, nỗi đau đớn mẹ mất đâu có phân biệt thời không. Một người đã nuôi dưỡng mình lớn lên rồi mong đợi mình trưởng thành bỗng đột ngột không còn nữa thì cho dù có kiên cường đến đâu cũng có khoảnh khắc lòng dạ rối bời.

https://thuviensach.vn

“À…” Viên nội thị không ngờ nàng lại hỏi như vậy nên hơi lúng túng, “Nhưng Hoàng thượng đã ở điện Linh Tâm suốt cả buổi chiều rồi.”

A Kiều hơi cúi xuống, “Vệ hoàng hậu đâu?”

“Vệ hoàng hậu chờ đợi bên ngoài điện Linh Tâm, chưa từng đi vào.” Hai người cùng đau khổ thì gặp nhau phỏng có ích gì?

Nàng nhớ tới ánh mắt lưu luyến cuối cùng của Vương Thái hậu, trong khoảnh khắc đó, người đàn bà đầy mưu kế cuối cùng cũng bỏ hết những tính toán, chỉ còn là một người không nỡ rời xa con cái của mình.

Viên nội thị dò xét sắc mặt của nàng, run rẩy nói, “Trần nương nương… Nếu người nhất định không đi thì nô tài có thể bị…”

Nàng than nhẹ một tiếng rồi bảo, “Dẫn đường đi.”

Khi nàng đến điện Linh Tâm thì trời đã gần tối. Dương Đắc Ý nhìn thấy nàng từ xa liền thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói, “Cuối cùng thì nương nương cũng đã tới.”

Nàng bước vào mới phát hiện cả ngôi điện tối om, y vẫn ngồi yên trong đó không hề nhúc nhích. A Kiều thắp đèn, ánh sáng ngời lên khiến Lưu Triệt thoáng giật mình, từ từ quay đầu lại, nhìn thấy nàng.

“Kiều Kiều”, y khẽ thốt.

“Là thiếp đây.” A Kiều gật đầu, đáp, “Mẫu hậu rất yêu người.”

“Ừ.” Giọng Lưu Triệt rất thấp, “Khi còn bé ta không hiểu, cho rằng bà rất lạnh lùng nhưng sau này mới biết rằng trong bất cứ trường hợp nào thì bà cũng luôn vì ta.”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” A Kiều thở dài nhè nhẹ, “Bà yêu người cho nên lợi ích của bà vĩnh viễn trùng với ích lợi của người. Hoàng thượng phải biết rằng ở cung Vị Ương này thì tình cảm và quyền lực không thể song hành nên đó là một chuyện khó mà có được.” Lữ hậu chưa chắc đã không thương Lưu Doanh nhưng chính bà đã làm thương tổn con trai của mình. Thích phu nhân cũng yêu Như Ý nhưng lại không đủ thông minh nên không bảo vệ được lợi ích cho con mà cuối cùng phải bỏ mạng.

Bên cạnh có A Kiều nhưng chắc nàng cũng chỉ yên lặng đứng đó. Lưu Triệt bỗng cảm thấy nỗi đau đớn trong lòng dịu xuống, điện Linh Tâm trở lại yên bình.

A Kiều nằm lên giường, chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh lại thì trời đã sáng, nhìn quanh không thấy bóng dáng Lưu Triệt.

“Nương nương”, Tiểu Dung đẩy cửa bước vào, thấy nàng liền mỉm cười chào.

Nàng hất tung chiếc chăn gấm đắp trên người, “Hoàng thượng đâu rồi?”

Tiểu Dung khom người bẩm báo, “Hoàng thượng đã đi từ lâu, dặn cứ để nương nương ngủ cho trọn giấc.”

A Kiều gật đầu, đứng lên mở toang cửa sổ. Ánh nắng ban mai đầu hè chiếu vào ấm áp, nỗi đau khổ vẫn lẩn khuất trong lòng nàng cũng dần phai nhạt.

Lưu Triệt chôn cất mẫu hậu ở Dương Lăng, hợp táng cùng phụ hoàng Hán Cảnh Đế Lưu Khải.

https://thuviensach.vn

Lễ pháp của Tây Hán kế thừa những ước định của nhà Chu. Trước đây Hán Văn đế có viết trong di chiếu: "*Đời người có sinh có tử, mai táng long trọng thì hỏng sự nghiệp, lễ bái nặng nề thì hại đời, trẫm không theo. Lệnh xuống trong vòng ba ngày cấm mọi người lấy vợ gả con, chơi bời ca hát, uống rượu ăn thịt. Người trong cung phải cúng tế đủ mười lăm lần mỗi ngày, đủ mới được nghỉ. Sau đó (khi đã mai táng), mặc trang phục Đại hồng mười lăm ngày, Tiểu hồng mười bốn ngày, Tiêm bảy ngày mới thôi.*" Đời sau theo lệ nên đại tang Hoàng thái hậu không sai không thiếu một điểm nào trong những lễ nghi phức tạp đó, đến khi mọi việc xong xuôi, người trong cung cởi bỏ ba mươi sáu ngày tang phục thì đã là cuối tháng Sáu.

Nam Cung trưởng công chúa Lưu Đàm sau mấy ngày ngủ mê man cũng dần bình phục. Niệm tình Nam Cung trưởng công chúa nhiều năm không về nhà, Lưu Triệt lệnh xuống để nàng tạm thời ở trong cung Trường Nhạc, coi như làm nguôi đi một chút nỗi nhớ mẫu thân.

Vệ Tử Phu sau khi bận bịu lo xong tang lễ cho Hoàng thái hậu liền tới cung Trường Nhạc gặp mặt Nam Cung trưởng công chúa. Lưu Đàm nhìn Vệ Tử Phu với vẻ mặt lạ lẫm xa cách, "Hoàng hậu Đại Hán… không phải là A Kiều sao?" Nàng vẫn nhớ rằng Lưu Triệt và A Kiều thời niên thiếu có tình cảm rất sâu đậm, Lưu Triệt từng hứa hẹn nếu lấy A Kiều làm vợ sẽ xây lầu vàng cho A Kiều.

Vệ Tử Phu lúng túng, nội thị đứng bên bước lên nhẹ giọng bẩm báo, "Trưởng công chúa ở đại mạc xa xôi nhiều năm nên mới không biết chuyện Trần hoàng hậu đã bị phế truất từ hồi năm Nguyên Quang thứ năm và bãi lui về cung Trường Môn rồi."

Lưu Đàm khẽ ồ lên một tiếng, "Thế nhưng hôm trước ở bên giường mẫu hậu, ta còn tận mắt nhìn thấy A Kiều cơ mà."

https://thuviensach.vn

“Đó là vì Thái hậu trước khi ra đi đã cho gọi Trần hoàng hậu tới.”

Vệ Tử Phu và Lưu Đàm nói toàn những lời khách sáo, Lưu Đàm từ đầu đến cuối vẫn luôn tỏ thái độ lạnh nhạt khiến Vệ Tử Phu thầm bực bội. Nàng ta bèn tìm cớ quay về điện Tiêu Phòng.

“Đó là Nam Cung trưởng công chúa mà.” Thị nữ Thải Thanh lo lắng.

Nam Cung trưởng công chúa là người mà Hoàng thượng và Thái hậu nhớ thương nhiều năm, cam nguyện rời xa cố hương kết hôn cầu hòa với thiền vu Hung Nô vì địa vị của mẫu thân và đệ đệ ở hoàng gia, nên có lẽ Công chúa ở trong lòng Hoàng thượng còn có trọng lượng hơn cả Bình Dương, Long Lự. Huống chi nàng vừa trưởng thành đã rời khỏi đất nước, không quan hệ tới cuộc chiến tranh đoạt quyền thế khốc liệt trong thành Trường An.

Vệ Tử Phu thở dài, “Chính vì vậy mà nàng ta không cần suy nghĩ quá nhiều giống như những người khác.” Nam Cung trưởng công chúa lớn lên cùng với Trần hoàng hậu, lại do nghĩa huynh của Trần hoàng hậu là Trường Tín hầu Liễu Duệ đích thân đánh tới tận vương đình cứu về, ai có thể so được với mối giao tình như vậy?

Chuyện phong thưởng cuộc chiến Hà Tây Mạc Bắc trì hoãn mãi bởi đại tang của Thái hậu và chuyện Nam Cung trưởng công chúa trở về cuối cùng cũng đã đến. Trong điện Tuyên Thất, Lưu Triệt tuyên chiếu thiên hạ, Trường Tín hầu Liễu Duệ thống soái tam quân, bất ngờ tập kích vương đình Mạc Bắc cứu Nam Cung trưởng công chúa trở về nên lập công đầu, ban thêm bốn ngàn hộ làm thực ấp, là vạn hộ hầu trẻ tuổi nhất dưới triều Hán Vũ. Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh, thanh niên dũng cảm, diệt gần vạn địch, bắt sống vô số, ban thêm hai ngàn năm trăm hộ làm thực ấp. Trấn Viễn hầu Lý Quảng đánh bại Tả Hiền vương Hung Nô bên bờ sông Nhược Thủy sau đó hội quân với Liễu Duệ hợp kích Long Thành, lập chiến công

https://thuviensach.vn

lớn nhưng đi lạc đường suýt làm hỏng việc quân cơ, xét công lớn hơn nên thêm năm trăm hộ làm thực ấp, nộp năm trăm lượng vàng bù tội.

Hoắc Khứ Bệnh quỳ xuống tạ ơn nhưng thoáng tỏ vẻ do dự, Lưu Triệt trông thấy bèn hỏi: "Khứ Bệnh có chuyện gì vậy?"

Hoắc Khứ Bệnh liền chắp tay bẩm, "Khứ bệnh nguyện đổi phong thưởng lấy lòng khoan thứ của Hoàng thượng đối với cữu cữu, hy vọng Hoàng thượng có thể cho cữu cữu tiếp tục ra chiến trường."

Lưu Triệt sa sầm mặt, nếu người quỳ dưới điện không phải là Khứ Bệnh mà y ưu ái nhất thì chắc đã nổi giận, nhưng vẫn lạnh lùng hỏi, "Khứ Bệnh cho là trẫm đã xử tệ với Trọng Khanh sao?"

Hoắc Khứ Bệnh tái mặt, "Khứ Bệnh không dám."

"Công là công, thưởng là thưởng", Lưu triệt phất tay, "Lui ra đi!"

Lý Quảng lo lắng nhìn Hoắc Khứ Bệnh. Dù thế nào thì Hoắc Khứ Bệnh vẫn là một tướng tài, nếu vì đắc tội Hoàng thượng mà mất đi ân sủng thì Đại Hán sẽ tổn thất lớn. Nhưng ông không liếc thấy nét cười thấp thoáng trên khóe miệng Liễu Duệ. E rằng Lưu Triệt đánh giá cao nhất là tính cương quyết cao ngạo, ngay thẳng hào sảng của Hoắc Khứ Bệnh, nhìn hắn mà phảng phất thấy bóng dáng của mình, chỉ cần Hoắc Khứ Bệnh không thay đổi tình tình thì Lưu Triệt vẫn sẽ luôn ưu ái.

"Đáng tiếc!" Liễu Duệ khẽ nhíu mày, "Một Hoắc Khứ Bệnh như vậy còn sống được bao lâu nữa đây?" Hắn trông theo Hoắc Khứ Bệnh đang rời khỏi điện Tuyên Thất đi về phía xa.

Thị nữ đứng chầu ngoài hành lang điện Tiêu Phòng quỳ gối nói, "Quan Quân hầu, Hoàng hậu nương nương cho mời."

https://thuviensach.vn

Hoắc Khứ Bệnh không trả lời, chỉ gật đầu rồi đi theo cô ta về hướng điện Tiêu Phòng.

"Khứ Bệnh", Vệ Tử Phu vịn tay Thải Vi thong thả từ trên điện Tiêu Phòng bước xuống, nhìn hắn vẻ hài lòng, "Cháu lớn thật rồi, đã dần trở thành một nam tử hán thực sự."

Hoắc Khứ Bệnh cúi người nói, "Thần, Hoắc Khứ Bệnh tham kiến Hoàng hậu nương nương."

"Đứng dậy đi!" Vệ Tử Phu gật đầu, "Khứ Bệnh, năm nay hình như cháu cũng đã hai mươi tuổi rồi nhỉ."

"Dạ, cả tuổi mụ hai mươi."

"Thế thì cũng đã đến tuổi thành hôn rồi. Khứ Bệnh đã có ý trung nhân chưa?"

Hoắc Khứ Bệnh lắc đầu, "Khứ Bệnh một lòng ở trên chiến trường nên không có thời gian để ý đến việc này."

Vệ Tử Phu bất giác nhớ tới người con gái cả của mình là Vệ Trường công chúa Lưu Phỉ đã xuất giá được mấy tháng. Nó có thân phận cao quý, nhà chồng không dám bạc đãi, vợ chồng cũng có thể coi là hòa thuận, nhưng nàng ta vẫn nhận ra vẻ u oán nhàn nhạt trong nụ cười dịu dàng của nó mỗi lần hồi cung.

"Bản cung và mẫu thân của cháu sẽ chọn cho cháu một vài tiểu thư thế gia quyền quý môn đăng hộ đối của thành Trường An", nàng ta mỉm cười để khỏa lấp tâm trạng, "Nếu Khứ Bệnh thấy thích thì chọn lấy một người mà thành hôn trong năm nay đi để cho mẫu thân được yên lòng."

https://thuviensach.vn

Hoắc Khứ Bệnh trong bụng bất mãn nhưng vẫn từ tốn hỏi lại, "Nếu nói về tuổi tác thì chẳng phải cữu cữu cũng vẫn chưa lập chính thê ư? Sao Hoàng hậu nương nương lại không dành tâm tư lo lắng cho cữu cữu chứ?"

Vệ Tử Phu sững sờ, đau khổ cúi đầu xuống, "Cữu cữu của cháu… đã có tỳ thiếp chứ không giống như cháu." Từ trước đến giờ, Trường Bình hầu Vệ Thanh vẫn lưu giữ lại vị trí chính thê với hy vọng có thể giúp Vệ gia lên cao thêm một tầng vào thời điểm thích hợp. Nhưng mà ngay cả nàng ta gần đây cũng không hiểu rõ ý tứ của đệ đệ.

Hoắc Khứ Bệnh bỗng nhiên đứng lên nói, "Ý tốt của nương nương, Khứ Bệnh tâm lĩnh. Nhưng nghe ý tứ Hoàng thượng thì chắc sắp tới lại định phái quân xuất chinh, Khứ Bệnh sợ rằng không có thời gian suy nghĩ những việc vặt vãnh này. Khứ Bệnh cáo từ."

Vệ Tử Phu nhìn theo bóng Hoắc Khứ Bệnh rời xa, khẽ nhíu mày. Người của Vệ gia vốn có tính cách bình lặng, hiếu thuận, sao lại nảy ra loại người cao ngạo chỉ làm theo ý mình như Khứ Bệnh? Nếu là Trọng Khanh… nàng ta thở dài, xét cho cùng chính mình đã làm liên lụy Trọng Khanh thì còn có thể nói được gì đây?

Lưu Triệt đang xử lý chính sự trong điện Tuyên Thất thì chợt nghĩ ra là đã tới giữa mùa hè, theo thông lệ thì sẽ tới cung Cam Tuyền tránh nóng. "Dương Đắc Ý", y truyền gọi.

"Hoàng thượng", Dương Đắc Ý khom người đáp.

"Chuẩn bị xe ngựa, trẫm muốn tới cung Trường Môn."

Long xa vừa tới ngoài cung Trường Môn thì Lưu Triệt đã nghe thấy một điệu đàn rất êm tai. Y biết sở trường của A Kiều là khúc điệu mới lạ chứ

https://thuviensach.vn

không phải là kỹ thuật chơi đàn. Tiếng đàn này chân phương điêu luyện, tuy chỉ là một khúc điệu thông thường nhưng biểu lộ tài nghệ cực cao của người đánh đàn, y không khỏi kinh ngạc hỏi, "Ai đang chơi đàn ở trong cung Trường Môn vậy?"

"Nghe nói rằng hôm nay Trần nương nương mời Tư Mã phu nhân tới cung Trường môn. Tư Mã phu nhân là tài nữ nổi danh đất Thục, chắc người chơi đàn vừa rồi là nàng ta", Dương Đắc Ý ở ngoài xe bẩm báo. Hắn biết Hoàng thượng nhung nhớ Trần nương nương nên luôn để ý hơn mọi động tĩnh trong cung Trường Môn. Lưu Triệt gật đầu, nhớ lại A Kiều từng đề cập với y chuyện này, đồng thời còn muốn mời cả Đan Dương hầu phu nhân Kim Nga và Lưu Tế Quân.

Nói đến chuyện này quả thực khó tin. Kim Nga thu nhận nuôi dưỡng Lưu Tế Quân chưa tới một năm thì quả nhiên có mang. Tế Quân lại ngoan ngoãn nên ở phủ Mạt Lăng hầu rất được sủng ái. Kim Nga nghĩ tới lời nói của Lưu Lăng lúc trước, hơn nữa nàng ta xem cô bé là người mang lại tất cả mọi may mắn nên yêu quý như châu báu. Con người ai cũng có duyên số của mình, vào thời điểm Tế Quân là tội thần thì chẳng ai lường trước được sẽ có ngày hôm nay.

Lưu Triệt bước vào cung Trường Môn liền nghe một giọng nói uyển chuyển, "Văn Quân nghe nói nương nương mới là tài nữ tuyệt thế, thơ văn lỗi lạc, từng gảy những khúc đàn mới lạ mà tinh xảo."

Nội Thị ngoài điện trông thấy Lưu Triệt liền vội vàng bái chào, "Bái kiến Hoàng thượng." Trác Văn Quân ở trong điện không kịp tránh, đành phải theo mọi người làm lễ ra mắt.

"Trẫm nghe những lời vừa rồi của Tư Mã phu nhân", Lưu Triệt cười hỏi, "phải chăng là bạn cố tri của Kiều Kiều?"

https://thuviensach.vn

Trác Văn Quân cúi đầu đáp, “Ngày trước khi Trần nương nương ở bên ngoài đã từng có duyên gặp mặt với vợ chồng thảo dân một lần ở lầu Thanh Hoan.” Lưu Triệt chỉ khẽ gật đầu, không tỏ thái độ gì.

“Mẫu thân”, Lưu Sơ nhăn mũi nhìn A Kiều, phân vân hỏi, “Sao con nghe thấy Tư Mã phu nhân đàn hay hơn mẫu thân?”

A Kiều bật cười, véo mũi cô bé, cho dù tất cả mọi người đều nghe thấy như vậy thì cũng chỉ có một mình cô bé nói thẳng ra. “Vì thế nên mẫu thân tính cho con theo học đàn với Tư Mã phu nhân đấy.”

Trác Văn Quân vội vàng xua tay, nói: “Bề tôi không dám nhận. Thật ra thì nương nương học thức uyên bác, thừa đủ để dạy Công chúa Duyệt Trữ rồi.”

A Kiều lắc đầu bảo, “Người ta vẫn nói con hư tại mẹ đấy thôi.”

Trác Văn Quân khẽ liếc nhìn Lưu Triệt, thấy y nhướng mày như có điều suy nghĩ nhưng không phản đối liền đáp, “Nếu như vậy thì Văn Quân sẽ thử xem.”

“Tư Mã phu nhân” Lưu Tế Quân bước lên một bước ngỏ lời, “Tế Quân có một yêu cầu nho nhỏ là xin phu nhân nhận thêm Tế Quân làm học trò.”

Kim Nga nhìn Lưu Tế Quân hơi bất ngờ, nhưng nếu Tế Quân đã có thể qua lại với Công chúa Duyệt Trữ được yêu chiều nhất trong cung nhà Hán thì cũng có lợi đối với phủ Mạt Lăng hầu và đối với cả nàng ta nên không phản đối. Trác Văn Quân chẳng thể chối từ, nếu đã thu nhận một công chúa cành vàng lá ngọc thì cần gì phải kiêng kỵ việc thu nhận thêm một quận chúa. Huống chi Giang Đô quận chúa quả thật có thiên phú về âm nhạc cao hơn Lưu Sơ.

https://thuviensach.vn

“Như vậy cũng được”, Trần A Kiều lên tiếng, “Tư Mã phu nhân nên nhớ rằng ta cũng không phải chỉ hy vọng phu nhân dạy âm nhạc. Con gái của ta thì ta biết, e rằng nó không có nhiều hứng thú với âm nhạc. Tư Mã phu nhân là tài nữ đương thời nên có thể dạy cả về thơ văn hay đạo làm người nữa.”

Trác Văn Quân khẽ cúi đầu che giấu kinh ngạc trong lòng, đáp “Dạ.”

“Được rồi”, Lưu Triệt liền phất tay, “Chuyện bái sư đã xong, Tư Mã phu nhân lui xuống trước đi.”

Y đợi Trác Văn Quân và Đan Dương hầu phu nhân thi lễ rời đi xong liền nhìn A Kiều cười hỏi, “Nếu Kiều Kiều thích âm nhạc thì trẫm sẽ sai người thành lập một Nhạc phủ chuyên sưu tầm nhạc dân gian có được không?”

A Kiều chế giễu, “Nếu bản thân Hoàng thượng thích thì dĩ nhiên là được, cần gì phải mượn danh tiếng A Kiều?”

Lưu Triệt cười xòa, “Chẳng mấy chốc sẽ đến đợt nóng, trẫm muốn tới cung Cam Tuyền tránh nóng, nàng và Mạch Nhi, Sơ Nhi hãy chuẩn bị đi.”

Cung Cam Tuyền là chỗ trước kia A Kiều làm hoàng hậu thường lui tới, có những hồi ức đẹp đẽ. A Kiều thoáng chần chừ, “Thật ra thì ngay cung Trường Môn của A Kiều cũng mát mẻ, cần gì đi Cam Tuyền xa như vậy?”

Lưu Triệt không vui, hỏi xẵng, “Kiều Kiều phải biết rằng cung Vị Ương bây giờ không có mẫu hậu áp chế, nên trẫm rời đi thì nàng và Tử Phu có thể sống hòa bình vô sự được chăng?” Bọn họ cùng nhớ tới sóng gió hoang đường trong đêm Thượng Nguyên năm Nguyên Thú đầu tiên.

“Trẫm mang nàng theo bên cạnh để tránh khi trở lại thì các nàng đã phá tan tành cung Vị Ương của trẫm.”

https://thuviensach.vn

Chương 50: Cỏ cây Cam Tuyền cũng nặng tình

Vào tháng Sáu năm Nguyên Thú thứ hai, Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh đích thân xin một lần nữa được xuất kích đánh Hung Nô, cùng Công Tôn Ngao dẫn mấy vạn kỵ binh ra Bắc Thượng ở phương bắc[1], chia binh làm hai đường tiến công.

[1] Nay là Cam Túc, Khánh Dương ở Tây Bắc.

Cuối tháng Sáu, Lưu Triệt dẫn Công chúa trưởng Nam Cung, Trần hoàng hậu, Hoàng tử trưởng, Công chúa Duyệt Trữ và Đông Phương Sóc, Tư Mã Tương Như đến cung Cam Tuyền nghỉ hè, Hoàng hậu độc tôn ở cung Vị Ương.

Lưu Đàm hạ rèm xe xuống, nhìn về hướng thành Trường An càng lúc càng xa, quay đầu lại hỏi, "Vị Tư Mã phu nhân này là nhân vật thế nào?"

Vì Công chúa Duyệt Trữ đã bái sư nên Tư Mã Tương Như dẫn Trác Văn Quân cùng lên đường đến cung Cam Tuyền nghỉ hè để không làm lỡ chuyện học hành của Lưu Sơ. A Kiều chỉ cười không đáp, bỗng nhiên nhủ thầm trong lòng, liệu Tư Mã Tương Như có thể từ thân phận sư phụ con gái Hoàng đế của Trác Văn Quân ngầm nuôi hy vọng được thân cận với hoàng gia, từ đó tiến một bước trên con đường quan lộ? Chẳng phải Tư Mã Tương Như từ trước tới giờ vẫn là người say mê quyền chức sao?

"Trác Văn Quân vốn là tài tử nổi tiếng đất Thục, hôn phu mất sớm nên một lòng thủ tiết. Tư Mã Tương Như ái mộ, khi tới làm khách Trác gia đã chơi đàn cổ, hát khúc *Phượng cầu hoàng*, lời ca có đoạn:

https://thuviensach.vn

“Phượng này, phượng này,

Trở về cố hương,

Ngao du bốn biển,

Cầu được chim hoàng.”

Văn Quân ở sau rèm nghe được, trong lòng thích thú, cảm giác tri kỷ. Hai người ước hẹn với nhau rồi bỏ trốn đến Lâm Tri mở quán rượu sinh nhai. Chuyện Văn Quân bán rượu đã thành giai thoại một thời.”

Lưu Đàm mê mẩn lắng nghe rồi thốt lên, “Đúng thật là một đôi tuyệt diệu.”

“A Kiều”, nàng khẽ ngoái nhìn sang, ánh mắt hàm chứa thâm ý, “Muội… có oán Triệt Nhi không?”

Trong lòng Trần A Kiều dâng lên nỗi chua chát, xoay người đi không trả lời, kể tiếp, “Năm Nguyên Sóc thứ ba, Hoàng thượng hạ chỉ phong Tư Mã Tương Như làm quan đi giao thiệp với các nước ở Tây Nam. Tư Mã tâm hồn lãng mạn, dần dần thay lòng, gửi vô số thư cho Văn Quân, nhiều đến mức không nhớ nữa, ngỏ ý muốn lập thêm thiếp. Văn Quân đau lòng muốn chia tay nhưng lòng dạ kiên cường, làm thơ đáp rằng:

“Trắng như tuyết trên núi,

Sáng tựa nguyệt trong mây.

Nghe chàng sinh lòng khác,

https://thuviensach.vn

Muốn cự tuyệt tình này.”

“Nghe chàng sinh lòng khác, muốn cự tuyệt tình này”, Lưu Đàm động lòng ngâm nga, “Nghe như thế thì Tư Mã phu nhân cũng thật là một cô gái thông minh cứng rắn… Như vậy là muội vẫn còn oán rồi.”

Một tấm chân tình lại gặp phải phụ bạc, ai có thể mỉm cười bỏ qua cho được? Trác Văn Quân viết *Bạch đầu ngâm* gửi mấy dòng thơ, Tư Mã Tương Như rốt cuộc vẫn là văn nhân còn có chút lương tâm nên gắng gượng từ bỏ ý muốn lập thiếp. Lưu Triệt lại là quân vương, lòng dạ tàn nhẫn hơn Tư Mã Tương Như rất nhiều. Năm đó, A Kiều bỏ ngàn vàng xin Tư Mã Tương Như được bài *Trường Môn phú* thê lương buồn bã, trải lòng mình một lần nhưng vẫn không thể khiến cho Lưu Triệt quay đầu. Người đàn ông vui mới nới cũ ấy đã viết ra bài *Trường Môn phú* đẹp đẽ mà thê lương như vậy nhưng cho tới bây giờ A Kiều vẫn không muốn gặp, bởi vì gặp lại như đối diện với sự giễu cợt của vận mệnh nửa đời về trước. *Kim ốc tàng kiều* và *Phượng cầu hoàng* vốn là hai câu chuyện cười lớn nhất trên cõi đời này.

Lưu Đàm nhìn gương mặt A Kiều đượm vẻ ai oán, hồi tưởng lại chuyện bản thân mình vừa trưởng thành đã đi xa tận đại mạc ở lều ăn thịt, đầu đao mũi kiếm thì không khỏi xúc động thương tâm, suýt nữa rơi lệ. Nàng vội vàng quay đi, nhìn đồng ruộng nương dâu bên ngoài khung cửa, cười lớn, “Không nói chuyện này nữa, ta ở đại mạc nhiều năm, hôm nay nhìn lại nhà cửa ruộng vườn Đại Hán cũng thấy hơi xa lạ.”

Đến nửa đêm, long xa cuối cùng cũng dừng lại trước cung Cam Tuyền, xuống xe liền trông thấy cảnh cung hùng vĩ trang trọng. Cung Cam Tuyền ở trong quận Cam Tuyền dưới chân núi Nam Sơn ngoại ô thành Trường An, có chu vi mười chín dặm, cung điện đài các sánh ngang với cung Kiến Chương, có đủ tất cả mọi thứ. Chỗ này là nơi hoạt động trọng yếu ở gần cung Vị Ương của các quân vương thời sơ Hán, Lưu Đàm và A Kiều khi

https://thuviensach.vn

còn nhỏ thường theo Đậu thái hậu tới đây. A Kiều ở giai đoạn chiến tranh lạnh với Lưu Triệt sau khi được phong hậu còn sống một mình ở nơi này trong thời gian dài, quen thuộc đến từng gốc cây ngọn cỏ ở đây còn hơn cả ở cung Vị Ương. Trên núi còn có suối nước nóng được dẫn vào cung đổ vào hồ tắm.

Một ngày đi đường ngựa xe mệt nhọc, A Kiều tắm gội xong liền trở về điện Tuyền Ngâm. Điện Tuyền Ngâm là chính điện của cung Cam Tuyền nơi Hoàng đế và Hoàng hậu ở, trong đó có hai tiểu điện, bên trái hơi lớn hơn là đế điện, bên phải là hậu điện. A Kiều thấy trong điện Tuyền Ngâm vẫn bày biện trang trí quen thuộc giống như trước, như chưa từng có ai vào ở sau khi nàng rời đi. Trên bàn trang điểm có một chiếc gương đồng chạm hoa, mặt gương vẫn còn một vết xước. Gương mặt nàng soi vào nhìn thoáng mờ đi.

Với thân phận hiện giờ thì A Kiều không thể ở đây, nhưng nàng không đề cập tới, Lưu Triệt cũng không nói gì, đám cung nhân cũng giả câm giả điếc nên tất cả đều như cũ. Thật ra tất cả đã từ lâu không thể nào quay lại như ban đầu. Cung nhân bên ngoài rèm quỳ gối bái chào, "Tham kiến bệ hạ." Lưu Triệt chắp tay tiến vào, thấy ngay A Kiều đang cầm chiếc lược gỗ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn vào chiếc gương đồng.

"Kiều Kiều!" Lưu Triệt vui vẻ gọi.

"Trẫm còn nhớ hồi năm Kiến Nguyên thứ ba, trẫm đã cùng nàng đến chỗ này nghỉ hè."

Hồi đó, Lưu Triệt cho Vệ Tử Phu đến chỗ thay y phục rồi cùng A Kiều đến cung Cam Tuyền, nhưng đã có rạn nứt nên hai người đối xử với nhau lại càng dè dặt, còn ngọt ngào hơn đêm tân hôn. Ở cung Vị Ương, A Kiều chẳng thể cản được chuyện oanh yến của Lưu Triệt, nhưng ở cung Cam Tuyền, chỉ cần A Kiều có mặt sẽ không còn bóng dáng người con gái nào

https://thuviensach.vn

khác, vì thế nàng vẫn thích cung Cam Tuyền hơn cung Vị Ương. Thời gian đó, Lưu Triệt rất không vừa ý bởi quyền lực nằm trong tay Thái hoàng thái hậu, khi phụng bồi A Kiều cũng không toàn tâm toàn ý. Ở trong điện Tuyền Ngâm, y thậm chí còn giúp A Kiều búi tóc. Vua của một nước tất nhiên không thạo việc này, y đưa lược chải rứt tóc khiến A Kiều đau đớn, tuy nhiên nàng vẫn cố chịu. Nàng nhìn vào gương thấy tóc đã được búi lại, dĩ nhiên là không đẹp nhưng trong lòng vẫn vui mừng. Cuối cùng nàng vẫn không dám để đầu tóc như vậy đi ra ngoài mà phải bảo tỳ nữ gỡ ra búi lại. Bao nhiêu năm sau nghĩ lại, nếu biết có ngày hôm nay thì chi bằng ngày ấy cứ chải tóc như vậy ban ngày để đến ban đêm cho chính tay y dỡ xuống. Thế sự đổi thay, gió thổi mây trôi, cho dù có tình ý thì cũng đã không tiện đích thân làm.

Gió núi về đêm vô cùng mát mẻ thổi vào trong điện, tóc còn chưa khô nên cảm thấy hơi lành lạnh, tấm gương đồng từng soi dung nhan của nàng cũng từng chiếu rọi nỗi đau khổ của nàng.

“Hoàng thượng tới chỗ của A Kiều có việc gì thế?” Trần A Kiều cúi đầu, hỏi giọng hờ hững.

Lưu Triệt cau mày, nhưng rồi lại nhẫn nại, “A Kiều ở cung Cam Tuyền không nói những chuyện đau lòng có được không?”

A Kiều cười cay đắng. Y chỉ nhớ tới thời gian đã từng thân mật mà quên mất rằng nàng đã từng ở đây cô đơn một mình nhìn ánh trăng hết đêm này tới đêm khác. Song nàng chỉ đáp. “Được.”

Con người không phải lúc nào cũng cương lên đối đáp. Nếu có thể giữ bề ngoài hòa hoãn thì cứ lui một bước, giữ sự bình thản để quan sát. Tìm trăm phương ngàn kế để rời xa cũng đã thật vất vả, huống chi ở cung Cam Tuyền này đúng là tâm hồn nàng mềm đi một chút. Nàng nghĩ Lưu Triệt cũng là người biết cam chịu. Những năm qua thấy y dung túng mình nàng không

https://thuviensach.vn

phải là không có một chút cảm xúc nào, nhưng điều đó chưa đủ để làm tan chảy băng tuyết trong đáy lòng nàng.

Lưu Triệt vén mái tóc nàng, hôn lên đôi môi. Trong lòng nàng chợt thấy bất an, nhìn vào đại điện hương sắc cổ xưa, gió đêm thổi vào khiến mép rèm bay bay. Thời gian thật đáng sợ, từng bước từng bước thỏa hiệp sẽ khiến nàng dần trở thành A Kiều cổ đại thực sự, một A Kiều toàn tâm toàn ý chờ được yêu thương.

"Kiều Kiều!" Lưu Triệt gọi thầm bên tai nàng có vẻ không hài lòng, "Tập trung nào."

Nàng khẽ cười, nhớ lại Lưu Triệt khi còn bé thường chơi đùa với nàng ở trên núi Cam Tuyền. Lúc đó nàng vẫn còn hơi cao hơn y một chút, thường cười trêu. "Triệt Nhi, nếu ngươi không lớn thêm một chút thì làm sao bảo vệ được ta đây." Khi đó nàng thật sự tin tưởng rằng người này có thể bảo vệ nàng cả đời, là chỗ dựa của nàng. Về sau y lớn hơn, càng ngày càng cao lớn, nhưng cũng càng ngày càng âm trầm lạnh lùng quả quyết hơn nhưng nàng lại không nhận thấy.

"*Trước hướng về ta, liễu hoa lả lướt.*

Nay được ta rồi, gió mưa sướt mướt."[2]

[2] Đây là hai câu thơ trong bài Thái Vi thuộc phần "Tiểu nhã" của tác phẩm kinh điển Kinh Thi.

Bên ngoài điện Tuyền Ngâm, mưa bắt đầu rơi tí tách. Thật ra nàng chưa từng trải qua cuộc sống mòn mỏi ở trong cung Trường Môn như vậy. Nếu có thể dùng cách thỏa hiệp này để đổi lấy tự do nhiều hơn thì có đáng giá hay không? Nàng tự vấn lòng, có đôi khi không cần phải yêu hết lòng vẫn có thể kết thành một đóa hoa mỹ lệ. Đêm về khuya, trời lạnh hơn. Nàng khẽ

https://thuviensach.vn

co người lại, hơi động một chút đã làm cho người bên cạnh thức tỉnh. Y nhíu mày rồi lại ôm nàng vào lòng.

Mãi đến khi ánh sáng hé lên ở phía chân trời thì nàng mới mơ màng tỉnh dậy, thấy Lưu Triệt đã ăn mặc gọn gàng, trang phục gấm đen áo dài tay rộng tôn quý của đế vương, ánh mắt lạnh lùng sắc sảo nhưng khi nhìn nàng thì lại chan chứa dịu dàng ấm áp, nói, "Trẫm đi xử lý chính sự đã."

Nàng gật đầu xoay người ngủ tiếp, đợi y đi xa rồi mới trở dậy, vừa mới thu dọn xong thì đã nghe tiếng Lưu Sơ hưng phấn gọi ở bên ngoài điện, "Mẫu thân, mẫu thân!", rồi chạy tới nhào vào lòng nàng.

Nàng mỉm cười nói, "Khoan đã, không ai chiếm mất mẫu thân của con đâu. Có chuyện gì thế?"

"Vậy cũng chưa chắc, ca ca sẽ chiếm mất", Lưu Sơ trong lòng nàng ngửa đầu đáp.

A Kiều phì cười, ngẩng đầu lên thì thấy Lưu Mạch đang vén rèm bước vào. Nàng hơi kinh ngạc hỏi, "Mạch Nhi, Đông Phương tiên sinh cho con nghỉ sao?"

Lưu Mạch hơi mất hứng, ấm ức nói, "Mẫu thân, vừa mới đến cung Cam Tuyền thì hãy để cho con được nghỉ ngơi mấy ngày."

A Kiều nhớ lại mình lúc nhỏ cũng nghịch ngợm nên mỉm cười gật đầu. Lưu Mạch vui mừng, khe khẽ kể oán, "Huống chi hôm nay Đông Phương tiên sinh cứ quấn lấy dì Lăng, chắc cũng không rảnh để quản con."

A Kiều ngạc nhiên, Lưu Sơ kéo vạt áo nàng, hưng phấn nói, "Mẫu thân, cây nho con trồng năm ngoái đã ra quả rồi."

https://thuviensach.vn

Năm Nguyên Sóc thứ sáu, Trương Khiên mới được phong làm Bắc Vọng hầu có tặng Công chúa Duyệt Trữ cành nho dài một tấc, Lưu Sơ đem trồng ở sau điện Dương A. Theo chỉ dẫn của Trương Khiên, các cung nhân cung Cam Tuyền chăm sóc, bón phân cẩn thận nên bây giờ đã mọc um tùm tươi tốt. Công chúa Duyệt Trữ đã quên mất từ lâu, giờ thấy được nên tất nhiên vô cùng vui mừng.

"Mẫu thân, người đi xem đi", Lưu Sơ nũng nịu vòi vĩnh. A Kiều chịu không nổi nên đành phải theo cô bé. Quả nhiên cây nho đã kết thành những chùm nho màu xanh tím, mặc dù không phải là thượng phẩm nhưng cũng rất đáng kể.

"Hai năm qua chăm sóc cây nho cho Công chúa cũng coi như có công, truyền xuống thưởng cho mỗi người mười xâu tiền."

Các nô tỳ của điện Dương A liền quỳ xuống, đồng thanh cảm ơn, "Đa tạ Trần nương nương ban thưởng."

"Hái những chùm nho này xuống, rửa sạch, dâng lên Hoàng thượng, Công chúa trưởng Nam Cung, Phi Nguyệt và tất cả các vị đại nhân mỗi người một chùm. Phải nói rõ ràng rằng…", A Kiều mỉm cười nói tiếp, "Công chúa Duyệt Trữ đích thân trồng đấy."

Dương Đắc Ý đang đứng hầu dưới điện chờ Hoàng đế xử lý chính sự từ Trường An chuyển tới, trông thấy nội thị áo xanh từ hành lang phía xa đi tới liền hỏi, "Ngươi thuộc điện nào? Đến đây làm gì?"

Viên nội thị đang bê một chiếc khay trên tay, thi lễ nói, "Nô tài hầu hạ Tứ công chúa ở điện Dương A. Trần nương nương sai nô tài đem dâng lên bệ hạ một chùm nho, bảo đây là do Công chúa Duyệt Trữ đích thân trồng vào năm Nguyên Sóc thứ sáu."

https://thuviensach.vn

Dương Đắc Ý nhìn chùm nho trên khay thấy xanh lè mới điểm chút sắc tím, vừa trông đã biết rằng chua nhưng vì là nho do Công chúa Duyệt Trữ và Trần nương nương đưa tới nên hắn không dám trễ nải nhận lấy hất hàm, "Biết rồi, ngươi về trước đi!" Sau đó tự tay bê vào trong điện.

Hắn hầu hạ đã nhiều năm nên dù thấy sắc mặt Lưu Triệt khó đăm đăm nhưng vẫn cảm giác được tâm trạng của Hoàng thượng không tệ, khom người bẩm, "Hoàng thượng, đây là nho do Trần nương nương sai người đưa tới."

Lưu Triệt nghi hoặc, nhíu mày hỏi lại, "Trần nương nương đưa tới à?"

"Đúng vậy!" Dương Đắc Ý vẫn cúi người, "Nghe nói còn là do Công chúa Duyệt Trữ đích thân trồng ở cung Cam Tuyền năm kia."

Lưu Triệt nhớ tới Lưu Sơ liền mỉm cười, tâm trạng vui vẻ. Y hái một quả bỏ vào miệng nhưng nhăn mặt vì chua, y miễn cưỡng nuốt vào rồi lắc đầu, "Không phải mùi vị mà năm đó Trương Khiên dâng lên."

Dương Đắc Ý cúi đầu, hơi buồn cười, "Chắc là do cung nhân chăm sóc không có kinh nghiệm như Bác Vọng hầu."

Lưu Triệt lúng túng, lại không tiện vứt đi đành bảo, "Ngươi ra ngoài trước đi."

Nho dâng lên Hoàng đế dĩ nhiên phải chọn loại tốt nhất, vì vậy những ngày này, tất cả nữ quyến đại thần theo hầu thánh giá đều được Công chúa Duyệt Trữ gửi nho chua đến nhưng lại không dám trách cứ Công chúa Duyệt Trữ và Trần nương nương, đành một mực oán trách Bắc Vọng hầu Trương Khiên đang đi Tây Vực xa xôi hết lời.

https://thuviensach.vn

Đến tháng Bảy thì có tin chiến trận từ Tây Bắc báo về. Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh mất liên lạc với Công Tôn Ngao. Một mình xâm nhập, vòng qua hành lang phía bắc Hà Tây tiến vào sâu hơn ngàn dặm đến tận hậu phương quân địch, rồi từ Tây Bắc xuất kích theo hướng đông nam, thế như gió thu quét lá, đại phá các bộ lạc Hung Nô, khai chiến với chủ lực Hung Nô ở Kỳ Liên sơn thuộc lưu vực Hắc Hà, diệt hơn ba vạn địch, bắt sống năm vương gia và vương tử Hung Nô, hơn trăm tướng quốc, thu bốn vạn thuộc hạ của Hồn Tà vương, chiếm lĩnh toàn bộ hành lang Hà Tây. Lưu Triệt xem xong tin báo mừng rỡ, cảm khái nói, "Khứ Bệnh lúc thiếu niên cực kỳ bướng bỉnh, dạy mãi cũng không nghe khiến mọi người luôn phải lo lắng. Trẫm vẫn nói ngày sau hắn nhất định sẽ là một mãnh tướng trên chiến trường nhưng chưa từng nghĩ rằng hắn sẽ xuất sắc như vậy."

Trần A Kiều nghe vậy mỉm cười cúi đầu, nói, "Đây chẳng phải là chuyện tốt ư? Nói cho cùng thì hắn chính là môn sinh của thiên tử."

"Hoắc Khứ Bệnh?" Lưu Đàm liền nhớ tới viên tướng quân trẻ tuổi kiêu ngạo đã vài lần thoáng trông thấy ở trong cung Vị Ương, chiến trường đã tôi luyện khiến hắn giảm bớt tính bạt mạng thời niên thiếu mà ngày càng trầm ổn hơn. Trong trí nhớ của nàng, Y Trĩ Tà từng nghiến răng nhắc đến tên người thanh niên này, trong cuộc chiến Hán Hung vào năm Nguyên Sóc thứ sáu, hắn đã dẫn tám trăm quân Hán bắt giữ thúc phụ của Y Trĩ Tà.

"Đúng vậy, Đàm tỷ", Lưu Triệt hào hứng, "Hắn là cháu ngoại của Vệ hoàng hậu." Nói đến đây y liếc nhìn A Kiều, thấy nàng vẫn giữ nụ cười hàm tiếu tựa như không nghe thấy gì. Chẳng biết tại sao, y lại thấy mất hứng.

"Tỷ nhớ", Lưu Đàm lại không chú ý mà dường như đang nghĩ tới điều gì, "Hình như sắp đến đêm Thất tịch[3] rồi"

[3] Thất tịch: Mùng bảy tháng Bảy Âm lịch, ngày lễ tình yêu của Trung Quốc dựa theo câu chuyện về Ngưu Lang – Chức Nữ.

https://thuviensach.vn

Đêm Thất tịch là sinh nhật của Lưu Triệt, vừa nghe đến đây, cặp mắt của y tối đi, “Khó cho Đàm tỷ còn nhớ được”

Dù cho đang ở ngoài cung Vị Ương nhưng ngày sinh của Hoàng đế vẫn phải tổ chức. A Kiều bất đắc dĩ tiếp nhận nhiệm vụ này, ngoài việc sai bảo cung nhân thu xếp cẩn thận còn phải chuẩn bị lễ thọ cho Hoàng đế. Nàng không muốn quá hao tâm khiến người khác để ý nhưng cũng không thể quá tùy tiện để phạm tội danh đại bất kính với thiên tử. Có những lúc nghĩ vẩn vơ, nàng nhếch miệng, một người tàn nhẫn lạnh lùng như vậy mà lại có một sinh nhật lãng mạn đến thế này thì đúng thật là nực cười.

Để chuẩn bị lễ thọ, nàng bảo cung nhân lấy một ít băng được cất giữ từ mùa đông năm ngoái về, thái nhỏ trái cây đủ màu sắc rồi cho thêm một ít nước ô mai làm thành món sinh tố hoa quả mà nàng yêu thích nhất từ thời thiếu nữ. Lưu Sơ nhìn món sinh tố có những viên nước đá trong veo lóng lánh thì lộ vẻ thèm thuồng, vỗ tay nói, “Mẫu thân, cho con nếm một chút trước đi.”

Trần A Kiều bật cười cốc vào trán cô bé, “Đây là lễ thọ, sao có thể nếm trước được?”

“Phụ hoàng sẽ không để ý đâu, người chiều con nhất mà”, Lưu Sơ hồn nhiên đáp.

A Kiều thất thần, thì ra Lưu Sơ đã vô tình thực sự đón nhận thân phận đứa con gái được phụ hoàng thương yêu nhất. Sơ Nhi đã như vậy thì Mạch Nhi có thể kiên trì bao lâu? Nàng có thể kiên trì bao lâu? Nàng giao đồ ăn cho thị tòng, bảo đưa đến điện Tất Đường rồi quay sang dỗ dành, “Ngày mai sẽ làm nữa cho con ăn.”

https://thuviensach.vn

Lưu Sơ mất hứng, kéo tay Lưu Mạch, “Cũng không phải là khó lắm, tự muội làm không được sao?”

Đến chiều tối, có lẽ vì ăn quá nhiều nước đá nên Lưu Sơ bị tiêu chảy. A Kiều vừa bực mình vừa buồn cười, xách tai mắng cho cô bé một trận, sau đó bắt mạch kê đơn, sắc thuốc, theo sát cho đến lúc con gái uống xong mới yên tâm.

“Mạch Nhi, sao con không chịu để mắt trông coi muội muội của mình”, nàng quay đầu lại, nhẹ giọng nói với Lưu Mạch.

“Ca ca cũng ăn không ít đâu”, Lưu Sơ nằm bẹp trên giường, bĩu môi nhăn nhó, “nhưng chỉ có con gặp chuyện không may.”

Vất vả một phen rồi cũng tới lúc trời tối, thọ yến sắp bắt đầu, lúc A Kiều về đến điện Tuyền Ngâm thì Lưu Triệt đã có mặt, đương nhiên y đã nghe nói về chuyện của Lưu Sơ nên vừa nhìn thấy nàng đã mím môi hỏi, “Sơ Nhi khỏe chưa?”

“Chắc nghỉ ngơi một chút sẽ không sao”, nàng trả lời. Lưu Triệt gật đầu, hai người thay xiêm áo rồi y khoác tay A Kiều vào yến tiệc.

“Đúng rồi”, Lưu Triệt như vừa chợt nhớ ra, nghiêng người khẽ nói bên tai nàng, “Trẫm rất vui vì lễ thọ của Kiều Kiều.”

Chương 51: Bạc đầu quay lại nhìn nhau muộn màng

Triều thần dưới điện nhìn cử chỉ cực kỳ thân mật của Hoàng thượng cùng Trần nương nương, ai nấy đều ngầm phỏng đoán, Lưu Triệt cất tiếng ra

https://thuviensach.vn

lệnh, “Bắt đầu đi!”

Các món ngon liên tiếp được đưa lên, có cả ca múa. A Kiều vẫn lo cho Lưu Sơ nên không còn lòng dạ nào để xem, đợi thêm một lát rồi xin phép cáo lui trước. Nàng về đến điện Dương A thì Lưu Sơ đã gần như khỏi hẳn, nhìn mẫu thân bằng ánh mắt lấp lánh đầy sức sống, “Mẫu thân”, cô bé hỏi vẻ mơ màng, “Đêm thất tịch là lúc chim ô thước bắc cầu ở trên sông Ngân cho Ngưu Lang và Chức Nữ gặp mặt nhau có phải không ạ?”

A Kiều gật đầu, ngẩng nhìn lên bầu trời, giọng thoảng chút hoài niệm, “Mẫu thân hồi nhỏ đã từng nghe nói rằng đứng bên giếng nước có cây nho vào đêm Thất tịch thì có thể nhìn thấy Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau.”

Lưu Sơ sáng mắt, “Mẫu thân, con nhớ sau điện Dương A có một cái giếng.”

Mấy mẹ con dẫn cung nhân ra bên ngoài điện, ngồi dưới giàn nho mát mẻ nhìn lên trời cao. Trời miền núi sáng trong, một dải sáng màu trắng nhạt vắt qua phía chân trời, chính là dòng Ngân Hà. Lưu Sơ mở to mắt nhìn một lát rồi thất vọng, “Sao con không thấy Ngưu Lang Chức Nữ?”

“Đó chỉ là truyền thuyết mà thôi”, Lưu Mạch thản nhiên nói.

Lưu Sơ chun mũi, “Ca ca xấu, làm muội mất hết cả hứng thú.”

“*Đêm xuống khung trời như nước biếc*

Ngắm sao Chức Nữ gặp Ngưu Lang.”[1]

[1] Trích bài Thu tịch của Đỗ Mục.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân!” Lưu Sơ dần díp mắt, gà gật nói, “Người nhìn kìa, Ngưu Lang Chức Nữ cũng giống như chúng ta. Phụ hoàng là Ngưu Lang, mẫu thân là Chức Nữ, ca ca và con chính là hai đứa bé tý hon, không gặp được cha mẹ sẽ khóc.” A Kiều nghe vậy thấy lòng trĩu nặng, quay sang nhìn Lưu Mạch lại thấy con trai cúi đầu, lần đầu tiên tránh ánh mắt của nàng. Mỗi người đều cảm giác y như gần như xa ở ngay bên cạnh mình. Ngưu Lang Chức Nữ có thể giữ gìn được tình cảm ngàn năm vì họ yêu nhau, còn nàng và Lưu Triệt thì có gì? Nếu cứ ràng buộc với nhau để rồi chán ghét và lãng quên thì chi bằng lúc đầu đừng chờ đợi, lưu lại trong lòng đối phương quãng thời gian tươi đẹp nhất.

Từ trên hành lang rất xa có mấy ngọn đèn lồng lấp loáng chiếu sáng hình bóng một người đứng giữa đang nhìn sang.

“Mọi người ở đây làm gì thế?”, Lưu Triệt vui vẻ hỏi.

A Kiều đưa tay làm hiệu đừng lên tiếng, khe khẽ đáp, “Tảo Tảo ngủ rồi.”

Lưu Triệt khom người xuống, thấy Lưu Sơ đang nằm dựa trên ghế, nhịp thở đều đều, quả nhiên đã ngủ say, nụ cười còn vương trên gương mặt hồng hào. Y vỗ tay, nhẹ giọng ra lệnh, “Đưa Công chúa Duyệt Trữ trở về điện Dương A.”

“Dạ.” Cung nhân phía sau lên tiếng đáp rồi một nội thị bước lên cõng Lưu Sơ rón rén bước đi.

“Phụ hoàng, mẫu thân”, Lưu Mạch tinh ý hành lễ, nói, “Mạch Nhi cũng về ngủ đây.”

Lưu Triệt gật đầu, mỉm cười nhìn con trai đi xa rồi mới quay sang hỏi A Kiều, “Giống nho mới truyền từ Tây Vực được mấy năm nay, tại sao Kiều

https://thuviensach.vn

Kiều lại nghe nói về truyền thuyết ở dưới giàn nho sẽ nhìn thấy Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau?"

A Kiều cúi đầu, cười tủm tỉm, "Chẳng qua nói cho vui để trêu Tảo Tảo thôi."

Trăng thượng huyền cong cong quyến rũ treo cao giữa bầu trời, càng về khuya càng sáng. Lưu Triệt ôm eo A Kiều trở về điện, nhẹ giọng, "Hôm nay Đàm tỷ nói với trẫm rằng khi nào về Trường An thì sẽ xin được tới Dương Lăng coi sóc phần mộ cho phụ hoàng và mẫu hậu."

A Kiều cảm khái, "Cuộc đời Đàm tỷ long đong, chịu nhiều đau khổ nên lòng dần nguội lạnh, rất khó nghe theo những lời khuyên giải bình thường."

"Trẫm cũng cảm thấy như vậy", Lưu Triệt nói vẻ nặng nề, "Trẫm và mẫu hậu mắc nợ Đàm tỷ rất nhiều, hôm nay hoàng tỷ đã trở về thì trẫm nhất định phải bù đắp cho tỷ ấy. Trẫm đã nghĩ rồi, Đàm tỷ không có tình cảm thật sự với đám người Hung Nô kia nên chi bằng chọn cho tỷ ấy một mối lương duyên. Đó chính là một cách tốt để trấn an tỷ tỷ."

"Ồ? Cũng tốt", A Kiều tự dưng không yên lòng hỏi, "Bệ hạ thấy có người vừa ý rồi à?"

Lưu Triệt nhìn nàng bằng ánh mắt thăm dò rồi đáp rành rọt từng tiếng một, "Trường Tín hầu."

"Sư huynh?", A Kiều thốt lên, hơi kinh ngạc.

"Không sai", Lưu Triệt khép mắt, giấu đi suy nghĩ, "Đàm tỷ là do Trường Tín hầu cứu, không ai so sánh được."

https://thuviensach.vn

“Nhưng”, A Kiều nhướng mày nhìn y, nghi ngờ hỏi, “không phải là Bình Dương trưởng công chúa đã có ý…”

Lưu Triệt than khẽ, “Vốn trẫm cũng có lòng cho Tịnh tỷ nhưng… cũng chỉ có thể để tỷ ấy nhường bước thôi.” Dĩ nhiên là A Kiều có cảm tình hơn với Lưu Đàm so với Bình Dương trưởng công chúa đầy tính toán. Chỉ là, một đoạn nhân duyên kết hợp tùy tiện như thế thì sẽ mang tới hạnh phúc được chăng? Liễu Duệ, nàng nhíu mày, bản thân Liễu Duệ có đồng ý hay không chứ?

Chiến dịch Hà Tây lần thứ hai lại đại thắng, Lưu Triệt cao hứng, truyền lệnh xuống dưới mang rượu và thức ăn ngon đến tiền tuyến khao thưởng Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh.

Một hôm Lưu Triệt vừa từ điện Tất Đường trở về đến cửa điện thì nghe thấy giọng nói trong trẻo quen thuộc của Trần A Kiều, “Bệ hạ sủng ái Hoắc Khứ Bệnh, ban thưởng cho cả rượu Đào Hoa Trang ngon nổi tiếng Hoài Nam. Hoắc ca ca của con dẫn quân trở về đến gần Trương Dịch thì gặp đội quân hộ tống phần thưởng của ngự giá. Hoắc Khứ Bệnh đúng là vô cùng hào sảng, bảo rằng, ‘Rượu ngon tuy nhiều nhưng vẫn không đủ cho ba quân tướng sĩ cùng được hưởng một chén hoàng ân của bệ hạ’. Nói rồi truyền lệnh trút cả ba xe lớn rượu ngon xuống sông rồi cùng ba quân tướng sĩ uống chung nước sông. Các tướng sĩ bội phục cảm kích, về sau nơi đó liền được gọi là sông rượu.”

Lưu Sơ tưởng tượng ra quang cảnh lúc ấy thì rất ngưỡng mộ, “Hoắc ca ca đúng là vô cùng lợi hại phải không?”

Trần A Kiều gật đầu, “Tất nhiên rồi.”

“Kiều Kiều có vẻ cũng rất thích Khứ Bệnh nhỉ”, Lưu Triệt chắp tay bước vào điện, điềm đạm nhận xét.

https://thuviensach.vn

“Phụ hoàng”, Lưu Sơ ngẩng đầu lên, nhìn thấy y liền nhanh nhảu hành lễ.

Lưu Triệt mỉm cười xoa xoa đầu con gái, “Mạch Nhi chắc còn đang học, Sơ Nhi tìm ca ca đi.”

A Kiều đợi Lưu Sơ đi xa rồi mới mỉm cười nói, “Tất nhiên, Hoắc Khứ Bệnh chiến đấu mấy trận đều đại thắng, thật đáng gọi là anh hùng.”

Ánh mắt Lưu Triệt tức thì trở nên sâu thẳm, bảo nàng, “Trẫm cho là… lòng dạ Kiều Kiều càng ngày càng rộng rãi, vậy nàng thấy Vệ Thanh thế nào?”

A Kiều nhướng mày nhìn y, nghiêm mặt đáp, “Lòng dạ A Kiều chẳng phải rộng rãi gì, A Kiều thấy Hoắc Khứ Bệnh là được bởi vì Hoắc Khứ Bệnh tính tình quyết đoán, một lòng chiến đấu không bè phái. Đại tướng quân tất nhiên cũng được coi là anh hùng nhưng A Kiều lại thấy trước hết đó là đệ đệ của Vệ Tử Phu, vì vậy không thể nào tôn kính hắn như một người anh hùng được.”

“Kiều Kiều cũng thẳng thắn lắm”, Lưu Triệt ngạc nhiên.

“Bởi vì có đôi khi sự thẳng thắn còn tốt hơn là dùng tâm cơ rất nhiều”, A Kiều chớp mắt, giọng điềm tĩnh.

Đến tháng Tám thì hết nóng bức, tiết trời đầu thu trở nên trong lành mát dịu, Lưu Triệt quyết định quay về Trường An. Trần A Kiều ngồi trong long xa thở dài, so với cung Vị Ương dối gian lừa gạt thì cung Cam Tuyền thanh tịnh hơn nhiều. Nhưng trong thiên hạ có buổi tiệc nào là không tàn, cho dù trong lòng có suy nghĩ như thế nào thì long xa vẫn một mạch chạy về hướng Trường An.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ ba kể từ khi trở về cung Trường Môn, Trần hoàng hậu hạ lệnh tuyên Trường Tín hầu Liễu Duệ tiến cung Trường Môn gặp mặt.

"A Kiều quen biết thế nào với Trường Tín hầu Liễu Duệ?" Khi còn ở cung Cam Tuyền, Công chúa trưởng Nam Cung đã từng hỏi A Kiều như vậy.

A Kiều tất nhiên là không thể nói sự thật, tùy tiện nghĩ ra một câu chuyện, "Năm xưa A Kiều lưu lạc ở bên ngoài, nhờ cơ duyên được Trường Tín hầu cứu nên cảm ân đức mà kết làm huynh muội."

Lưu Đàm thở dài đánh sượt một tiếng, "Dù sao A Kiều cũng có duyên phúc."

"Ta biết ý của bệ hạ", Lưu Đàm hơi nghiêng người ngắm nghía dãy núi Cam Tuyền trùng trùng điệp điệp bên ngoài cửa sổ, tiếp tục tâm sự, "Ta cũng cảm động trước tình cảm của bệ hạ đối với ta. Nhưng Lưu Đàm này hoa tàn liễu úa nên thật sự không muốn nói tới chuyện thành thân nữa và cũng không muốn gây trở ngại cho Liễu hầu gia."

Lục Y đứng hầu phía sau trông thấy bóng Trường Tín hầu theo nội thị đằng xa đi tới bèn khom người nhắc khẽ, "Nương nương, Trường Tín hầu đến." A Kiều bừng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt ngày càng trầm tĩnh của Liễu Duệ.

"Thần Liễu Duệ", hắn cúi người ở dưới đình bái chào, "tham kiến Trần nương nương."

Trần A Kiều cười nhẹ, "Sư huynh, miễn lễ!"

https://thuviensach.vn

Liễu Duệ liền đứng dậy, ngồi xuống phía đối diện rồi mỉm cười hỏi, "Hôm nay nương nương gọi vi thần tới không biết có chuyện gì dặn bảo?"

A Kiều để mọi người lui ra, chỉ giữ lại một mình Lục Y hầu hạ ở bên cạnh rồi hỏi: "Trường Tín hầu năm nay cũng không còn ít tuổi nữa nhỉ?"

"Đúng thế", Liễu Duệ gật đầu, nét mặt phiêu lãng, "Ngu huynh lớn hơn nương nương ba tuổi."

"Chắc là đã có ý trung nhân rồi chứ?"

Liễu Duệ muốn trả lời chưa nhưng chẳng biết tại sao trong lòng bỗng nhiên hiện lên cảnh Công chúa trưởng Nam Cung cố túm chặt lấy Mô Hiết không chịu buông tay, thân hình cô đơn phiêu bạt trong gió trên đại mạc thì không khỏi lưỡng lự. Trần A Kiều thấy vậy, than thầm một tiếng rồi đứng dậy nói, "A Kiều không muốn nói vòng vèo với sư huynh. Công chúa trưởng Bình Dương từng gợi ý nói với A Kiều là mong muốn được kết duyên tơ hồng với sư huynh, bệ hạ vốn cũng đã định chấp thuận nhưng sau khi Công chúa trưởng Nam Cung trở về thì bệ hạ thương tỷ ấy đã gặp quá nhiều trắc trở, lại vì Vương thái hậu đau ốm mãi mà qua đời nên hơi xa cách với mọi người. Nhưng đoán chừng là vì sư huynh đã cứu tỷ ấy nên kính trọng sư huynh hơn một chút. Y có ý muốn gửi gắm Công chúa trưởng Nam Cung cho sư huynh săn sóc."

"Sư huynh được phép có ý kiến riêng của mình chứ?"

A Kiều cúi đầu, "Sư huynh, nếu hai người cùng không muốn thì A Kiều sẽ thay sư huynh từ chối. Sư huynh không nên miễn cưỡng."

Liễu Duệ ngẩng đầu, "Ta lại không phải là loại người khiến cho người thân của mình phải miễn cưỡng."

https://thuviensach.vn

A Kiều ngạc nhiên, "Như vậy ý sư huynh là?"

"A Kiều", Liễu Duệ lần đầu tiên gọi thẳng tên A Kiều nhưng lại không nhìn nàng, thấp giọng nói, "Những năm qua, nếu dựa vào địa vị và của cải của mình, chỉ cần nguyện ý thì ta đã sớm có tam thê tứ thiếp rồi. Muội khoan hẵng nóng giận", hắn cười hiền lành, "Ta và Hoằng Dương không làm như vậy chỉ vì trong lòng chúng ta vẫn hy vọng có thể tìm được một người yêu thương thật sự, nắm tay nhau đi suốt cuộc đời này."

"A Kiều", Liễu Duệ chợt hỏi, "Muội hãy nói cho ta biết, yêu là cái gì?"

A Kiều cứng miệng. Yêu là cái gì, ai có thể trả lời chính xác? Mà có yêu thì nhất định có hạnh phúc?

"Bây giờ ta nghĩ lại thì mới thấy." Liễu Duệ nói, "Vào thời điểm cứu Công chúa trưởng Nam Cung khỏi lưng ngựa của Mô Hiết, ta không biết là ta sẽ thích nàng hay không nhưng ta thương xót nàng phải chịu đau khổ cả đời, nếu có cơ hội được che gió che mưa cho nàng thì ta nghĩ ta sẽ tình nguyện."

"Ta không biết mình làm như vậy thì có chắc sẽ được hạnh phúc hay không nhưng nếu ta không làm như vậy thì e rằng cả cuộc đời về sau này sẽ phải hối tiếc."

A Kiều khẽ thở dài, "Hy vọng ngày sau huynh không hối hận về quyết định hôm nay." Nàng nhíu mày, "Thế nhưng dường như chính bản thân Đàm tỷ lại không tích cực lắm đối với cuộc hôn nhân này."

"Đây là vấn đề của ta", Liễu Duệ nhướng mày, dáng vẻ oai hùng đột nhiên bột phát.

https://thuviensach.vn

A Kiều không rõ Liễu Duệ đã làm như thế nào để Lưu Đàm hồi tâm chuyển ý. Khi Lưu Triệt tuyên chỉ ban hôn thì đã là cuối năm Nguyên Thú thứ hai. Lần này không thể so với lần Hoàng đế gả con gái hồi đầu năm vì Công chúa trưởng Nam Cung là công chúa ngày xưa cống Hung Nô để cầu hòa, Lưu Đàm lại kiên quyết nên không tổ chức hôn lễ phô trương, cũng không nhiều người tham dự nhưng dĩ nhiên Lưu Triệt dẫn A Kiều cùng đến. A Kiều ngồi bên cạnh Lưu Triệt, thấy tân nương đẹp rực rỡ trong bộ lễ phục, trong lòng chẳng biết tại sao nhói lên cảm giác thương cảm nhưng vẫn thật lòng chúc phúc cho họ. Chúc phúc cho đôi tan lang tân nương trăm năm hòa hợp, chúc phúc cho Công chúa trưởng đã chịu nhiều đau khổ kia có thể có được một nửa đời sau hạnh phúc.

Khi đôi tân lang và tân nương giao bái, A Kiều để ý quan sát Công chúa trưởng Bình Dương, thấy rõ vẻ mặt âm trầm của Lưu Tịnh. Liễu Duệ mà nàng ta để ý đã thành thân với người khác, vậy thì nàng ta sẽ như thế nào? Khi Công chúa trưởng Nam Cung được gả vào phủ Trường Tín hầu thì mọi chuyện đã được quyết định, cung Trường Môn lại có thêm một lá bài quan trọng và vững chắc, thậm chí còn hơn cả chính bản thân Công chúa trưởng Bình Dương. Dưới tình huống như thế thì dường như Lưu Tịnh càng không thể gia nhập trở lại vào phe Vệ gia, nhưng làm sao một Công chúa trưởng Bình Dương tính khí cao ngạo lại chịu được mối nhục nhã này?

“Nhìn bọn họ mà đệ cũng muốn được thành thân quá”, Tang Hoằng Dương uống cạn chén rượu, mỉm cười nói đùa.

“Vậy thì đệ hãy mau rước Di Khương về nhà đi. Nàng ấy chờ đệ cũng lâu rồi.” A Kiều mỉm cười, ngồi trên lan can của dãy hành lang dài ngẩng đầu nhìn lên những ngôi sao trên cao. Chúng lấp lánh như vậy, đẹp đẽ như vậy, dường như chỉ cần đưa tay ra là có thể hái được nhưng nếu thật sự đưa tay ra lại xa xôi tận phía chân trời.

https://thuviensach.vn

“Những năm qua đệ vẫn lục đục mãi với nàng”, Tang Hoằng Dương cười buồn, không che giấu, “Không phải là đệ không có ý định nhưng vẫn không dám chắc có phải chính là nàng không? Nói cho cùng thì đệ không được quả quyết như Liễu huynh.”

Mọi người thương cảm vị tân nương này đã trải qua bao đau khổ hoạn nạn, rất đáng tôn kính nên không làm náo loạn lễ động phòng, để cho đôi tân lang tân nương được yên tĩnh. “Kiều Kiều!” trên long xa hồi cung, Lưu Triệt nhận thấy rõ ràng rằng A Kiều mang tâm sự nặng nề liền hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

A Kiều ngẩng đầu lên, đáp cho có lệ, “Thiếp đang suy nghĩ rằng nếu Thái hậu trên trời có linh thiêng, nhìn thấy ngày hôm nay sẽ rất vui vẻ.”

Lưu Triệt nghe nhắc tới mẫu thân thì trầm lại, khẽ nói, “Chắc là vậy!”

Thật ra thì A Kiều đang nghĩ về những lời vừa rồi Lưu Đàm nói với nàng ở tân phòng, “A Kiều, cho dù quá khứ có như thế nào thì con người luôn luôn hướng về phía trước.” Lúc đó, Lưu Đàm còn đang mang chiếc khăn chùm đầu màu đỏ, nhẹ nhàng nói, “Hay nói cách khác là con người chưa từng phải chịu khổ đau thì sẽ không cảm nhận được hạnh phúc mới. Liễu Duệ nói với ta như vậy, ta cũng muốn nói cho muội biết.” Sau đó Liễu Duệ bước vào tân phòng, vén chiếc khăn trùm đầu để lộ nụ cười như hoa nở của tân nương.

A Kiều thở dài, nép vào trong lòng Lưu Triệt. Đàm tỷ, có lẽ nói đúng. Thế nhưng người hôm nay gối ấp vai kề với tỷ lại không phải là người ngày xưa làm thương tổn tỷ. Đến hôm nay thì nàng có thể tin rằng giữa nàng và Lưu Triệt đã có lúc yêu nhau nhưng mà phần tình yêu này pha tạp quá nhiều nên đã mất đi ý nghĩa vốn có của chữ yêu, không thấy được hạnh phúc ở chỗ nào. Thật ra, nếu nàng chịu giả vờ ngốc nghếch thì bây giờ vẫn có thể miễn cưỡng giành được hết ân sủng, làm ra vẻ như mình rất hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng không làm được. Nàng luôn tỉnh táo đứng một bên quan sát xem con người ở bên cạnh mình kia sẽ trở mặt lúc nào. Nàng cũng không hiểu vì sao dường như cứ có một nhận định từ trong tiềm thức rằng cuối cùng sẽ có một ngày như vậy. Vào đêm trước ngày đó, nàng sẽ mỉm cười nói rằng mình đã sớm biết.

Người ta nói con chim đã một lần bị tên bắn thì mãi sợ cành cong. Thật sự nếu đã không yêu thì có cố hết sức cũng không thể khiến bản thân tin tưởng vào tình yêu. Thời gian như nước nhẹ trôi, có thể hòa tan mọi đớn đau, nhưng làm sao có thể khiến cho một tâm hồn từng bị tổn thương lại không một chút nào đề phòng con người trước đây đã làm mình đau đớn?

Rất nhiều năm sau, Công chúa trưởng Nam Cung khi nằm liệt trên giường bệnh vẫn còn nắm tay nàng luyến tiếc. "Tỷ đã nghĩ rồi, nếu gặp chàng sớm mấy năm thì không biết liệu có thể khiến cho chàng được hạnh phúc hơn?"

A Kiều lại nghĩ, chắc Liễu Duệ đã có được hạnh phúc, dù hơi muộn màng, còn nếu đã vô duyên thì dù gặp đúng người nhưng lại sai lầm về thời gian thì cũng để lỡ nhau. Sớm hơn mấy năm, Lưu Đàm còn là công chúa Đại Hán được tôn sùng, nuông chiều từ bé, còn Liễu Duệ chỉ là một kẻ bình dân, gặp gỡ cũng chỉ là thoáng qua, có lẽ khi người thiếu nữ ngồi trong xe dạo phố vén rèm sẽ liếc nhìn những hờ rồi bỏ lại sau lưng.

Bình phong nến tỏa sắc thu vàng

Phất phới quạt mềm đóm lượn sang

Đêm xuống khung trời như nước biếc

Ngắm sao Chức Nữ gặp Ngưu Lang.

https://thuviensach.vn

(Thu tịch – Đỗ Mục)

Chương 52: Lâu thuyền[1] giăng kín mặt hồ Côn Minh

[1] Lâu thuyền: Thuyền chiến có nhiều tầng, dùng làm thuyền chỉ huy, chở quân, chuyển lương. Các lầu cho phép quan sát được xa, có thể phát huy tầm bắn của cung, nỏ và thường được làm ở phía lái.

Mùa thu năm Nguyên Thú thứ hai, thiền vu Hung Nô tức giận vì thất bại ở phía tây nên muốn giết Hồn Tà vương và Hưu Đồ vương. Hai vương sợ hãi, thương lượng hàng Hán. Hưu Đồ vương nửa đường hối hận, Hồn Tà vương liền giết chết, hợp hai bộ lạc lên tới hơn bốn vạn người quy hàng. Năm nước chư hầu tiếp nạp số người này, từ đó nhà Hán đoạt được đất Hà Gian, chia cắt con đường phía tây của Hung Nô. Cùng quy thuận nhà Hán, còn có con trai của Hưu Đồ vương là Kim Nhật Đan và mẫu thân gã là Át thị, đệ đệ là Luân thì không làm quan mà được thu nhận vào chăn ngựa cho hoàng cung, tuổi vừa mười bốn. Không có ai lường trước được người thiếu niên Hung Nô lúc này còn tầm thường nhưng về sau lại trở thành đại thần một phương của triều đình Đại Hán.

Hoắc Khứ Bệnh xử lý chuyện Hồn Tà vương hàng Hán xong thì vinh quy Trường An. Hoàng đế khen ngợi công lớn, phong thưởng rất nhiều. Hoắc Khứ Bệnh đã hai mươi tuổi, mẫu thân Vệ Thiếu Nhi muốn lo chuyện hôn nhân cho hắn nên cùng Vệ hoàng hậu lựa chọn ra ba thiếu nữ của ba gia đình quyền quý hiển hách nhất Trường An, đắn đo cân nhắc nhiều lần. Điện Tuyên Thất đánh tiếng rằng Hoàng đế định xây một tòa phủ đệ ở thành Trường An cho Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Khứ Bệnh không nhận, nói, “Chưa diệt xong Hung Nô thì chưa nhận nhà.”

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng nghe vậy cười một tiếng, khen có khí phách rồi thôi không nhắc đến việc đó nữa, còn Vệ Thiếu Nhi thì ngạc nhiên mãi, khổ sở mà chẳng thể làm gì.

Đầu năm Nguyên Thú thứ ba, điện Thanh Lương báo tin Tiệp dư Vương Thấm Hinh ốm chết. Trong điện Tiêu Phòng, Vệ Tử Phu sững sờ một hồi lâu mới nói, "Biết rồi." Trong cung Vị Ương, một phi tần thất sủng chết đi thì cũng chỉ như một giọt mưa rơi vào sông Vị Thủy, chẳng để lại dấu vết gì. Vệ Tử Phu có cảm giác mèo khóc chuột, bảo, "Dù thế nào thì vẫn phải báo cho bệ hạ một tiếng."

Ý chỉ của Lưu Triệt truyền về khá lạnh lùng, "Giao Tam hoàng tử Lưu Hoành cho Hình khinh nga nuôi dưỡng."

Tam hoàng tử Lưu Hoành năm đó chưa đầy bốn tuổi, đang bi bô học nói. Phi tần có cấp bậc hơi cao một chút trong cung Vị Ương chỉ có Hình Nhược chưa sinh con, giao cho nàng ta nuôi dưỡng là vẹn cả đôi đường, nhưng vẫn có cảm giác xót xa vì Vương Thấm Hinh đã từng được sủng ái như vậy nhưng chết trong cô độc mà bệ hạ lại không hỏi thăm lấy một lời. Tháng Hai năm Nguyên Thú thứ ba, Vương Thấm Hinh được mai táng với cấp bậc tiệp dư.

Tháng Ba năm Nguyên Thú thứ ba, sứ thần được phái đi theo đề nghị năm xưa của Bác Vọng hầu Trương Khiên để tìm đường từ đất Thục tới Thân Độc[2] trở về Trường An, bẩm báo lên Hoàng đế tuy Điền vương có ý tốt phái người giúp bọn họ tìm đường đi Thân Độc nhưng mất hơn một năm mới tới gần vùng biển Nhị Hải của Đại Lý lại bị tộc Côn Minh ngăn trở nên cuối cùng sắp thành công lại thất bại.

[2] Nay là Ấn Độ.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt thấy tôn nghiêm của Đại Hán bị mạo phạm nghiêm trọng thì vô cùng giận giữ, muốn phát binh chinh phạt. Cuối cùng bị thừa tướng Lý Thái can ngăn, nói tộc Côn Minh sinh sống ở vùng sông nước, giỏi thủy chiến còn quân Hán lại chỉ quen đánh trên bộ, cho dù có thể chinh phạt được thì cũng sẽ chịu tổn thất nghiêm trọng. Lúc đó văn võ bá quan đều cảm thấy triều đình đã hao tốn quá nhiều nhân lực vật lực chỉ vì một kiến nghị mang hy vọng xa vời của Trương Khiên, tính ra được không bằng mất, nhưng vì bệ hạ cương quyết độc đoán nên chẳng ai dám nói ra.

Buổi tối, Lưu Triệt về đến cung Trường Môn vẫn còn chưa hết tức giận, oán hận nói, "Trẫm chấp chính suốt bao năm, ngay cả Hung Nô hung hãn thiện chiến cũng còn phá được, chẳng lẽ lại không đối phó được một tộc Côn Minh nho nhỏ đó sao?"

A Kiều vừa nghe đã biết thứ mà Lưu Triệt đang khổ sở tìm kiếm về sau này chính là con đường tơ lụa phương nam, thông từ đất Thục tới Thân Độc. Nếu việc này thành công sớm, khai thông ngoại thương thì sẽ có lợi rất lớn cho Đại Hán, khó trách tại sao Tang Hoằng Dương lại nhiệt tình với chuyện này như thế.

Mặc dù triều Hán không có lệ quy định hậu cung không được tham gia chính sự nhưng A Kiều biết chư vị hoàng đế Tây Hán kiêng kỵ với chuyện họ Lữ loạn quyền trước kia nên nàng không tiện đề cập tới mà chỉ nói chung chung, "Bệ hạ nhất định sẽ có biện pháp."

Ngày hôm sau, Lưu Triệt triệu kiến Trường Bình hầu Vệ Thanh, Trường Tín hầu Liễu Duệ và cả Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh tới điện Tuyên Thất để thảo luận về chuyện huấn luyện thủy quân.

"Cũng không phải không thể", Vệ Thanh lộ vẻ băn khoăn, "Chỉ là huấn luyện thủy quân phải có sông hồ chứa được ngàn vạn người, nhưng hình như gần Trường An không có chỗ nào thích hợp."

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt khẽ cau mày, đưa mắt liếc thấy Trường Tín hầu Liễu Duệ đang có vẻ suy tư, liền hỏi, “Liễu khanh có ý kiến gì không?”

Liễu Duệ chắp tay đáp, “Thần tin tưởng rằng bệ hạ đã có chủ kiến, cần gì vi thần phải nhiều lời.”

Lưu Triệt nghiến răng, “Đám tiểu bối man di tộc Côn Minh dám cả gan khiêu khích thiên uy của Đại Hán ta, chinh phạt là tất yếu. Trẫm muốn dùng nhân công tạo ra một cái hồ ở Thượng Lâm Uyển có hình dáng như biển Nhị Hải thao luyện thủy quân để sau ba năm đến năm năm nữa sẽ bình định man di.”

Ý nghĩ này quả thật là điên cuồng xa xỉ, ngoại trừ Liễu Duệ thì cả Vệ Thanh và Hoắc Khứ Bệnh đều giật mình biến sắc. Hoắc Khứ Bệnh không nhịn được lên tiếng, “Không cần như vậy, cùng lắm thì cho thủy quân thao luyện ở xa một chút có hơn không?”

Vệ Thanh căng thẳng, đứa cháu trai này của mình thiếu niên đắc chí, lại thêm từ trước đến giờ luôn được quân vương cực kỳ sủng ái nên cứ nghĩ sao nói vậy, áng chừng không hiểu rằng nếu quân vương đã quyết định chuyện gì thì dù hao tốn bao nhiêu nhân lực vật lực cũng phải làm bằng được nên chắp tay đỡ lời, “Khứ Bệnh còn nhỏ, bệ hạ không cần chú ý lời hắn.”

Hoắc Khứ Bệnh bất mãn liếc nhìn Vệ Thanh song không phản đối nữa, chỉ cúi đầu xuống. Lưu Triệt trông thấy thế cười khẽ, “Ý trẫm đã quyết, các khanh ai nấy tiến hành tuyển chọn những binh sĩ thích hợp thủy chiến. Đến lúc hồ Côn Minh hoàn thành, trẫm muốn có ba nghìn thủy quân.”

Ba người cùng đồng thanh, “Tuân lệnh!”

https://thuviensach.vn

Xây dựng hồ Côn Minh cần kinh phí rất lớn. Sau khi cho ba người lui ra, Lưu Triệt trầm mặt ra lệnh, "Triệu Đại tư nông trang Tang Hoằng Dương vào đây."

Tang Hoằng Dương đang đứng đợi sẵn ngoài điện Tuyên Thất, nghe vậy bước vào điện, bái chào: "Thần Tang Hoằng Dương tham kiến bệ hạ."

"Đứng lên đi", Lưu Triệt không chú ý lễ tiết: "Tang khanh, trẫm hỏi khanh, nếu như trẫm muốn đào ở trong Thượng Lâm Uyển một cái hồ với chu vi bốn mươi dặm theo hình dạng biển Nhị Hải thì phí tổn ước khoảng bao nhiêu?"

Tang Hoằng Dương nhẩm tính rồi bẩm: "Cần khoảng mười vạn xâu tiền Tam Thù."

Dù đây không phải là con số nhỏ nhưng vẫn ít hơn khá nhiều so với dự tính của Lưu Triệt khiến y kinh ngạc, "Hoằng Dương có tính chuẩn không?"

Tang Hoằng Dương giải thích, "Thật ra thì đã tính dư thêm một ít. Chắc bệ hạ đã biết thành Trường An tuy nằm sát gần sông Vị Thủy nhưng kinh thành vốn phồn hoa nên vẫn thiếu nước uống. Nếu đắp đập ngăn nước trên thượng du xuống xây thành hồ nhân tạo, địa thế Thượng Lâm Uyển lại cao nên nước sẽ tự động chảy về phía Trường An, bảo đảm được nước dùng trong thành. Chỉ với điểm này thì dù kinh phí nhiều hơn cũng đáng."

Lưu Triệt nhướng mày chăm chú nhìn hắn rồi khen ngợi, "Tang khanh nghĩ thật chu đáo."

Tang Hoằng Dương chắp tay khiêm tốn, "Lo cho thánh thượng là bổn phận của thần tử."

https://thuviensach.vn

Chuyện xây hồ Côn Minh được tiến hành một cách bài bản dưới sự trù tính và chỉ huy của Tang Hoằng Dương. Trần A Kiều ngầm đoán được Tang Hoằng Dương đã sử dụng không ít kiến thức tiên tiến của thời hiện đại khiến cho chuyện xây hồ Côn Minh lần này không bị dân chúng ta thán tiêu tốn quá nhiều.

Trong năm Nguyên Thú thứ ba, Lưu Triệt hạ lệnh lập Nhạc phủ do Tư Mã Tương Như phụ trách để sưu tập dân ca trong thiên hạ.

Đảo mắt đã đến năm Nguyên Thú thứ tư. Hồ Côn Minh hoàn thành, Lưu Triệt đi cùng Trần A Kiều tới Thượng Lâm Uyển để xem xét. A Kiều phải thừa nhận rằng hồ Côn Minh tuyệt đẹp. Sóng nước lăn tăn, mây trời soi bóng, đình đài lầu các tinh xảo hoa mỹ trải dọc theo bờ hồ, ngồi trên thuyền ngắm nhìn cảm thấy tâm hồn sảng khoái. Chỉ riêng với điều này, cho dù Lưu Triệt nghĩ đến bất cứ lý do gì thì trong suy nghĩ của y vẫn cho rằng quan trọng nhất là để cho bản thân mình sau này du ngoạn.

Lưu Triệt hạ lệnh chế tạo mấy chiếc lâu thuyền cực lớn, giao cho thủy quân ngày đêm thao luyện. Trần A Kiều lo lắng, hỏi Liễu Duệ, “Ngày xưa Tào Tháo đã từng xây hồ Huyền Vũ thao luyện thủy quân nhưng vẫn đại bại ở trận Giang Đông, hồ nước nhân tạo mặc dù tốt nhưng nói cho cùng thì vẫn không có sóng gió, thật sự có thể luyện ra thủy quân thiện chiến sao?”

Liễu Duệ nheo mắt, “Chẳng qua là một tộc Côn Minh nho nhỏ, thế này cũng đủ rồi.”

Cuối năm Nguyên Thú thứ tư, Đại tướng quân Vệ Thanh và Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh mỗi người dẫn năm vạn kỵ binh chia hai đường bắc tiến đánh Hung Nô.

Đây cũng là một chương hoành tráng khốc liệt nhất trong lịch sử chiến tranh Hán Hung, được gọi là “Cuộc chiến Mạc Bắc.” Đại quân của Hoắc

https://thuviensach.vn

Khứ Bệnh vượt qua phía bắc đại mạc thì chạm trán với Tả Hiền vương Hung Nô. Hai bên kịch chiến, quân Hung Nô chạy chốn về phía bắc. Hoắc Khứ Bệnh dẫn quân đuổi sát tới Lang Cư Thanh Sơn và Bắc Hải, bắt ba vương gia và hơn bảy vạn người từ tướng quốc, tướng quân trở xuống làm tù binh. Trong chiến dịch này, Hoắc Khứ Bệnh đã xâm nhập vào sâu hơn hai ngàn dặm, Hung Nô chạy dài, Mạc Nam và Mạc Bắc đều được bình định. Vệ Thanh xuất quân từ Định Tương tiến đánh Hung Nô. Hắn tiến sâu vào vùng Mạc Bắc, càn quét sào huyệt, tìm diệt chủ lực, chạm trán với thiền vu Hung Nô. Sau trận ác chiến, Thiền vu vung đao tự vẫn. Đến lúc này, Hung Nô cũng không còn lực để đánh với nhà Hán.

Mùa thu năm Nguyên Thú thứ tư, Đại tư nông Tang Hoằng Dương nhận lệnh bỏ tiền Tam Thù, đúc tiền Ngũ Thù[3]. Từ đó về sau, cả Đại Hán dùng loại tiền mới này.

https://thuviensach.vn

[3] Theo lịch sử thì tới năm Nguyên Thù Thứ năm, Hán Vũ Đế mới bắt đầu cho đúc tiền Ngũ Thù nhưng trong truyện tác giả đã viết sớm hơn một năm.

Một hôm, có một chiếc xe mui sơn thông thường chạy về hướng cổng Tuyên Bình ở phía đông thành Trường An rồi dừng lại trước cửa đại viện của căn nhà sang trọng. Một cô bé vén rèm xe rồi gọi toáng lên, "Bà bà!" Cô bé mặc y phục bình thường nhưng may bằng chất vải gấm Tứ Xuyên cực quý, một xấp đã tương đương với thu nhập cả tháng của một gia đình bình thường. Cô bé khoảng chừng mười tuổi, khuôn mặt xinh xắn lộ ra khí chất tôn quý, láng giềng xung quanh dõi mắt nhìn theo, xôn xao bàn luận phỏng đoán thân phận hai vị khách này nhưng đều không đúng.

Bao năm qua, Thân đại nương đã có một cuộc sống đầy đủ nên thời gian dù vô tình cũng không để lại quá nhiều dấu vết. Bà trông thấy mẹ con A Kiều thì rất vui mừng nhưng vẫn không khỏi có chút lo lắng, ngắm nghía từ đầu đến chân một lúc thật lâu rồi mới nắm tay A Kiều, cau mày trách, "A Kiều, nghĩa mẫu đã được mấy người Tang đại nhân chăm sóc rồi, con thân phận cao quý, không cần tự mình đến thăm."

Từ sau khi trở về từ cung Cam Tuyền vào năm Nguyên Thú thứ hai thì Trần A Kiều ít nhiều đã có thể tự do xuất cung, thỉnh thoảng cũng tới thăm Thân đại nương để cuộc sống nghĩa mẫu bớt cô đơn.

"Làm sao thế được chứ?" Lưu Sơ bên cạnh cười khanh khách, "Bà là bà mà."

Vừa lúc đó có người hầu dâng trà lên, A Kiều mỉm cười nhận lấy rồi nói, "Phụng Gia không có nhà, A Kiều đến thăm nghĩa mẫu thường xuyên thì có gì không tốt đâu."

https://thuviensach.vn

Phụng Gia là tên tự Tiêu Phương đặt cho sau khi Thân Hổ tròn hai mươi. Mỗi người đều có chí riêng, không thể cưỡng ép. Mạc dù nàng từng hy vọng Thân Hổ nhập ngũ theo giúp Liễu Duệ một tay nhưng Thân Hổ một lòng theo nghiệp võ, không có lòng ra chiến trường nên nàng cũng không nói gì. Năm xưa học võ ở Đường Cổ Lạp Sơn thì Thân Hổ đã chuyên cần hơn A Kiều rất nhiều, những năm qua lại theo Quách Giải ngao du bên ngoài nên chắc lại càng thêm tiến bộ. Chỉ là A Kiều thỉnh thoảng vẫn nghĩ rằng Thân Hổ có thể lựa chọn cuộc sống theo ý của mình, nhưng Mạch Nhi của nàng lại chỉ có thể từng bước từng bước hướng đến khuôn mẫu một hoàng tử ôn hòa khôn khéo. Nếu như không phải sinh trong nhà đế vương thì liệu Mạch Nhi có nguyện ý làm một kiếm khách phiêu lãng chân trời? Nó cứ từng ngày từng ngày phải chôn vùi khát vọng ban đầu được đi khắp thiên hạ ở trong chốn thâm cung hoa lệ.

"A Kiều", Thân đại nương tựa như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, an ủi, "Con có thân phận tôn quý khác hẳn với bọn họ. Hơn nữa một phụ nữ cũng không thể giống như bọn họ làm hiệp khách lãng du ở bên ngoài."

Nàng gạt đi những chuyện phiền muộn trong đầu, mỉm cười nói, "Không đề cập tới những chuyện này nữa, hôm nay con sẽ làm con ngoan xuống bếp nấu cho nghĩa mẫu ăn."

"Không được…" Thân đại nương vừa định khuyên can thì Lưu Sơ đã nhảy cẫng lên, "Thật tốt quá, bà bà không biết mẫu thân rất ít khi chịu xuống bếp, cháu và ca ca chờ đợi lâu lắm rồi đó."

A Kiều vừa bực mình vừa buồn cười, nắm lấy tay Lưu Sơ, "Con xuống phụ cho mẫu thân đi, tranh thủ học nấu ăn luôn thể."

Lưu Sơ giãy nảy lên ngạc nhiên, "Con là công chúa Đại Hán thì tại sao phải học? Mà học để nấu cho ai ăn chứ?"

https://thuviensach.vn

Tỳ nữ đứng hầu là người mới vào, nghe thấy thân phận kinh người như vậy thì sợ hãi không biết thật hay giả nên cứ đứng lặng thinh ở bên cạnh mãi tới lúc hai người đi xa rồi mới sán lại khẽ hỏi, "Lão phu nhân…?"

Thân đại nương xoay người lại nhìn cô, trầm giọng "Thanh Dung nếu ngươi nói lộ thân phận hai mẹ con Trần nương nương ra ngoài…"

Thanh Dung nhìn thấy chủ nhân vẫn luôn hòa ái nhưng lúc này lại tỏ sắc mặt nghiêm trọng thì không thể nén nổi rùng mình, vội vàng quỳ gối nói, "Thanh Dung biết rồi."

Trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền đến giọng trong trẻo của Lưu Sơ, "Rót dầu trước sao?"

"Ái chà chà, đổ thêm bao nhiêu nước đây?"

"Thái thức ăn như thế nào?"

…

Sau một hồi lại đến giọng Trần A Kiều gắt gỏng, "Yên nào… trẻ con không dạy bảo là không được."

"Lão phu nhân", quản gia tất bật chạy suốt dãy hành lang dài tới tận đại đường, bẩm với Thân đại nương, "Có một chiếc xe tới bên ngoài cửa tìm tiểu thư, người trên xe tự xưng là công tử họ Vương."

Thân đại nương suy nghĩ một chút rồi nói, "Mời họ vào đi. Ông đi báo cho tiểu thư một tiếng."

Quản gia thấp giọng đáp, "Dạ."

https://thuviensach.vn

Người gác cổng được lệnh liền bước ra ngoài, mỉm cười nói, “Mời công tử vào.”

Có tiếng đáp khẽ từ trong xe vọng ra rồi một người đàn ông mặc đồ đen bước xuống, lướt nhìn người gác cổng khiến gã lập tức lạnh toát cả người không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Dương Đắc Ý bên cạnh lên tiếng, “Chính là chỗ này.”

“Thân phu nhân.” Trên đại đường, Lưu Triệt khẽ gật đầu, “Làm phiền rồi.”

Thân đại nương theo lễ đáp lại, “Không có gì. Không biết công tử cùng với nghĩa nữ của dân phụ là…?”

Lưu Sơ đang đi trên hành lang dài ở phía sau nhà lên, từ xa trông thấy bèn vui mừng kêu lên. “Phụ… Phụ thân.”

Thân đại nương chỉ cảm thấy cả người run lên, trong nháy mắt biết được thân phận người đứng trước mặt, sắc mặt dần thay đổi. Lưu Triệt mỉm cười quay đầu lại, bế bổng Lưu Sơ lên rồi hỏi, “Con và mẫu thân đang làm gì vậy?”

“Hôm nay mẫu thân nấu ăn”, Lưu Sơ hớn hở, “Con giúp mẫu thân”, nói đến đây thì ỉu xìu, đưa tay ra chỉ vào, “Bị dầu bắn vào, mẫu thân còn nói: Trẻ con không được dạy bảo là không được.”

Lưu Triệt bật cười, nhìn về phía A Kiều đang đứng ở ngoài cửa. A Kiều hiển nhiên không ngờ rằng y lại xuất hiện ở đây nên trên mặt có mấy phần kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

“Trẫm… Hôm nay ta định ra ngoài, nghe nói nàng và Sơ Nhi ở chỗ này nên sang xem.”

A Kiều gật đầu, trong lòng áng chừng Kỳ Môn quân đã âm thầm bảo vệ quanh Thân phủ rồi, quay sang bảo đám người hầu, “Các ngươi lui xuống.”

Trước khi rời đi, Thanh Dung không nhịn được khẽ quay đầu liếc nhìn. Người đàn ông anh tuấn tôn quý kia chính là bậc đế vương của Đại Hán đó ư?

“Tới sớm không bằng tới đúng lúc”, Dương Đắc Ý bên cạnh giả lả nói, “Vừa vặn gặp dịp phu nhân tự mình xuống bếp.”

Lưu Triệt mỉm cười nhìn A Kiều, nói, “Ta cũng chưa từng thấy nàng nấu ăn ở Trường Môn.”

A Kiều cười khúc khích, “Thiếp lười mà, có y phục đưa tới tay, cơm bưng tới miệng sao còn tự mình nấu nướng để làm gì chứ?”

Không biết tại sao Lưu Triệt lại mơ hồ cảm thấy có nỗi thất vọng thoáng qua trong lòng. Rõ ràng A Kiều đã bên cạnh mà y vẫn có ảo giác rằng tâm sự của nàng còn mịt mờ ở nơi xa vắng. Nghĩ đến đây, sắc mặt y bất giác trầm lại, khẽ gật đầu, “Tạ ơn đại nương xưa kia đã cứu mạng nội tử[4].”

[4] Nội tử: Vợ.

Thân đại nương cả kinh xua tay, “Không dám nhận… Thật ra thì nương nương đẹp người đẹp nết, chắc ai thấy cũng đều vui vẻ đối xử tử tế.”

Lưu Triệt thản nhiên nói, “Trẫm biết.”

https://thuviensach.vn

Món ăn được dọn lên, sắc hương đều đủ, lầu Thanh Hoan cũng khó sánh kịp. Lưu Triệt bồi hồi nghĩ đến cảnh họ gặp lại nhau lần đầu tiên ở lầu Văn Nhạc sau khi A Kiều lưu lạc khỏi cung. Lầu Văn Nhạc bây giờ đã suy sụp nhưng năm xưa vô cùng nổi danh ở thành Trường An. Lần ở lầu Văn Nhạc cũng do A Kiều đích thân xuống bếp nhưng y lại không biết người ngồi đối diện là nàng. Nếu quả thật A Kiều trong ký ức của y đã phải chịu uất ức lớn như thế, còn mang trong người giọt máu của đế vương thì khi thấy y chẳng phải nên khóc lóc tố khổ hay sao, đằng này lại vẫn tỉnh táo phân tích lợi ích được mất? Rốt cuộc A Kiều là người từ trước đến giờ vẫn để vui buồn lộ ra nét mặt, nội tâm đơn giản, hay là người có nét ưu tư không thể diễn tả, đủ thông minh để đứng ngoài mọi chuyện, yên lặng nhìn xem những gì được mất?

Chương 53: Con gái Lý gia sắp trưởng thành

Ngoài Thân phủ truyền tới những tiếng huyên náo, Lưu Triệt cau mày, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Quản gia đi vào bẩm, "Có một phương sĩ[1] tới ngoài cửa, ăn nói lung tung, ý là trên nhà sắc tím vờn quanh, tất có quý nhân." Khuôn mặt ông ta tỏ vẻ chê cười, biểu thị ý không tin.

[1] Phương sĩ: Người cầu tiên học đạo.

Lưu Triệt nghe vậy rất ngạc nhiên, thực sự hôm nay y tới Thân phủ là do ý thích nhất thời chứ trước đó chính bản thân cũng chưa từng nghĩ đến. Như vậy chẳng lẽ người này đúng là có thể thông với thần linh hay sao?

https://thuviensach.vn

“Cho người đó vào đi!”, Lưu Triệt bình thản ra lệnh. Y làm đế vương nhiều năm nên đã quen ra lệnh, quên mất cả thân phận làm khách của mình. Quản gia ngạc nhiên nhưng khiếp sợ khí thế toát ra từ người của Lưu Triệt nên cũng chỉ biết vâng dạ.

“Bần đạo họ Lý, người bên cạnh gọi ta Thiếu Ông.” Phương sĩ đứng dưới đại đường chắp tay ngẩng đầu nhìn lên, dù y phục lam lũ nhưng dáng vẻ khá khí phách, “Bệ hạ ở đây, Thiếu Ông có lễ.”

Trần A Kiều nhíu mày, nhớ tới chuyện Lưu Triệt nửa đời sau hết lòng tin theo phương sĩ, hao phí vô số tài lực để cầu đạo trường sinh, chắc có lẽ bắt đầu từ vị Lý Thiếu Ông này.

“Lý tiên sinh có bản lĩnh gì?”, Lưu Triệt hỏi.

“Bần đạo có thể nói chuyện với linh hồn.”

“Trẫm cũng đang không muốn gặp người”, Lưu Triệt phất tay. Lý Thiếu Ông không khỏi ngạc nhiên.

A Kiều nháy nháy mắt gọi Lưu Sơ lại dặn dò mấy câu. Lưu Sơ gật đầu, nhảy xuống, đi tới trước mặt Lý Thiếu Ông, đưa hai tay ra hỏi, “Nếu Lý tiên sinh có thể thông thần, tiên sinh có thể đoán ra được tay nào của ta cầm hạt bí đỏ hay không?”

“Vị này cũng là quý nhân, chắc là con gái của Hoàng đế.” Lý Thiếu Ông mỉm cười nói, “Đáng tiếc xem tướng mạo thì mạng khổ, cũng may cuối cùng gặp thiện.”

Dù trong lòng nhận định người này chẳng qua chỉ là một kẻ cơ hội nhưng Trần A Kiều vẫn không khỏi sa sầm, lạnh lùng cười bảo, “Đa tạ tiên sinh đã quan tâm tới tiểu nữ, tiên sinh cứ đoán đi đã.”

https://thuviensach.vn

Lý Thiếu Ông thấy thần sắc Lưu Triệt bình tĩnh nhìn không ra vui buồn thì cắn răng đoán, "Trái."

Lưu Sơ mỉm cười, "Tiên sinh chắc chắn như thế chứ?"

"Dĩ nhiên là chắc chắn… ở bên phải. Bên phải nặng hơn. Công chúa, Thiếu Ông nói có đúng không?"

Lưu Sơ bật cười, ánh mắt lóe lên một tia sáng khó hiểu. Lý Thiếu Ông nhìn thấy thì kinh hãi, vừa rồi lão đoán bừa nhưng cô bé này thông minh từ nhỏ nên thực sự khó nắm bắt.

"Lý tiên sinh", Lưu Triệt khép mắt lại hỏi, "Tiên sinh bây giờ đã thấy rõ?"

"Bẩm bệ hạ," Lý Thiếu Ông quay sang Lưu Triệt quỳ xuống nói, "Hai tay công chúa đều không nắm vật gì, nói có hạt dưa thì chẳng qua là nương nương muốn thử Thiếu Ông. Nương nương", lão nhìn Trần A Kiều, "Thiếu Ông nói đúng không?"

Trần A Kiều cười khẽ, bảo: "Tảo Tảo, xòe tay ra cho Lý tiên sinh xem đi."

"Dạ." Lưu Sơ đáp gọn rồi xòe cả hai bàn tay ra, trong tay trái rõ ràng có một hạt dưa.

Lưu Triệt giận tím mặt, lạnh giọng hỏi, "Ngươi làm sao lại biết trẫm tới đây?' Lý Thiếu Ông tái mặt, ngã ngồi dưới đất.

"Bệ hạ!" A Kiều nhẹ giọng nhắc nhở, "Nơi này là Thân phủ." Lưu Triệt lúc này mới nhớ ra, hạ lệnh, "Áp giải đến phủ Đình úy giao cho Trương

https://thuviensach.vn

Thang tra xét.”

Hai thị vệ đáp một tiếng rồi tiến đến túm lấy Lý Thiếu Ông.

“Kiều Kiều!” Lưu Triệt nhìn A Kiều, đột nhiên hỏi, “Kiều Kiều tin cõi đời này thật sự có người có thể thông thần?”

A Kiều im lặng, nếu là trước đây thì dĩ nhiên nàng sẽ nói rằng không tin. Thế nhưng sau khi bản thân gặp những chuyện kỳ quái cho tới giấc mộng như thật như ảo trước lúc sinh con vào năm Nguyên Quang thứ sáu thì nàng đã không dám nói chắc chắn.

“Có lẽ”, A Kiều ngần ngừ, “trên đời này thật sự có người như thế. Nhưng A Kiều càng tin là trên đời có nhiều người lừa gạt lấy tiền hơn”, tựa như Lý Thiếu Ông vậy.

Vào cuối năm Nguyên Thú thứ tư, quan Nội đình Trương Thang hồi báo, Lý Thiếu Ông đã tự vẫn ở phủ Đình úy, trước khi chết khai rằng từng gặp bệ hạ một lần ở lầu Chung Cổ vào năm Nguyên Sóc thứ năm, ngày đó ngẫu nhiên trông thấy trên đường định đánh cuộc cầu công danh phú quý một lần, ai ngờ thất bại mạng vong.

Năm Nguyên Thú thứ năm, Lưu Triệt xây dựng đài Bách Lương ở Thượng Lâm Uyển, cao chừng mười trượng, vì dùng gỗ bách hương làm rường cột nên có tên như vậy. Từ trên đài Bách Lương có thể quan sát hết quang cảnh Thượng Lâm Uyển trong tầm mắt. Ngày khánh thành đài Bách Lương, Lưu Triệt thiết yến chiêu đãi các triều thần, A Kiều cùng đi dự.

“Trong bữa tiệc hôm nay chỉ luận tài văn thơ, bất kể là vua tôi hay triều thần.”, Lưu Triệt hưng phấn nói, “Mỗi người làm một câu thơ thất ngôn, dùng thơ diễn tả công việc. Ai làm được thơ mới được ngồi chiếu trên.”

https://thuviensach.vn

Hoàng đế đã nói như vậy, hơn nữa đây cũng không phải là chuyện quá khó khăn nên mọi người đều phụ họa. A Kiều chỉ cười nhẹ, "Mọi người làm thơ đi còn thần thiếp không tham gia đâu."

Lưu Triệt liền ứng khẩu, "Trời trăng sao sáng bốn mùa trôi."

Mọi người theo thứ tự chỗ ngồi lần lượt đọc:

Thăm vua bốn ngựa nước Lương phi. (Lương vương)

Quân binh đất nước lắm nhân tài. (Đại tướng quân)

Cai quản nước nhà thật khó thay. (Thừa tướng)

Bình định bốn phương chẳng dễ gì. (Đại tướng quân)

Làm quan chấp bút sử thần ghi. (Ngự sử đại phu)

Rung chuông gõ trống cũng thành thi. (Thái thường)

Ngày ngày tôn thất càng sinh sôi. (Tông chính)

Vệ binh giơ kích cấm người đi. (Vệ úy)

Dẫn quan khách đến Bách Lương đài. (Quang lộc huân)

Bình công xét tội hết hiềm nghi. (Đình úy)

Sửa sang xe ngựa đợi vua vời. (Thái phó)

Quan chức nước nhà chẳng kém ai. (Đại hồng lư)

https://thuviensach.vn

Ngự dụng một tay cứ chủ trì. (Thiếu phủ)

Lúa ngô vạn thạch sẵn sàng ngay. (Đại tư nông)

Đường xá biên cương mặc sức đi. (Chấp kim ngô)

Đạo tặc ba nơi thiên hạ nguy. (Tả phùng dực)

Nam Sơn bắt trộm diệt dân tai. (Hữu phù phong)

Ngoại thích kiêu căng khó trị thay. (Kinh triệu doãn)

Đoán số Tiêu Phòng phải có tài. (Chiêm sự)

Man tộc vào chầu thấy lạ kỳ. (Điển thuộc quốc)

Lò đồng lô bạc vẫn duy trì. (Đại tượng)

Sơn trà quất dẻ mận đào mai. (Thái quan lệnh)

Thỏ lấy chó săn chim bẫy mồi. (Thượng Lâm lệnh)

Ngày ngày trang điểm đẹp cung phi. (Quách xá nhân)

Đông Phương Sóc đọc câu cuối cùng: "Người nghèo chịu khổ đáng thương thay." Hắn đứng dậy chắp tay nói với A Kiều, "Thần nghe nói Trần nương nương cũng là tài nữ đương thời, sao nương nương lại không làm thơ nhân dịp hội thi thơ lần này?"

https://thuviensach.vn

Các triều thần đều biết những năm gần đây bệ hạ rất sủng ái Trần nương nương nên cùng gật đầu phụ họa. Lưu Triệt cũng mỉm cười nhìn A Kiều, mắt lấp lánh. A Kiều bất đắc dĩ nói, "Nếu thiếp làm thật thì người không được tức giận đấy."

Lưu Triệt bật cười, "Trẫm là người dễ giận như vậy sao?"

Thị nữ đứng đằng sau tiến lên châm đầy chung rượu, A Kiều nhấp một ngụm rồi đọc, "Trường Môn vắng tiếng ngựa xe đi." Lưu Triệt lặng người, nụ cười trên mặt nhạt dần.

"Bệ hạ", Dương Đắc Ý bước tới, khẽ bẩm, "Tư Mã Tương Như cầu kiến."

Lưu Triệt vuốt ve chiếc chén dạ quang trên tay, thờ ơ nói, "Tuyên hắn lên đây."

Tư Mã Tương Như lập tức bước lên bái chào rồi bẩm, "Thần phụng mệnh phụ trách Nhạc phủ, sưu tập ca dao của các địa phương về chỉnh sửa lại, định ra nhạc phổ, làm suốt hai năm cuối cùng đã có chút thành tựu."

"Vậy à?" Lưu Triệt lấy lại hứng thú, liếc mắt nhìn A Kiều hăm hở nói, "Nhân tiện hôm nay thiết yến, cho người hát bài trợ hứng đi."

Tư Mã Tương Như mỉm cười đáp, "Tuân mệnh!" Hắn xoay người lại phân bảo mấy câu, lát sau đã thấy một nhạc sư cung đình mặc áo lam cầm đàn bước vào, bái chào, "Tham kiến bệ hạ, Trần nương nương, các vị đại nhân."

Lưu Triệt gật đầu, nói, "Chọn ra mấy bản vừa đàn vừa hát là được."

https://thuviensach.vn

Nhạc sư áo lam cúi đầu vâng dạ rồi ngồi lên chiếc ghế đã được cung nhân bày sẵn ở một bên, bắt đầu chơi đàn. Tiếng đàn vang lên réo rắt, A Kiều nghe ra kỹ năng chơi đàn của người này còn cao hơn cả Trác Văn Quân, cao vút sục sôi giống như thiên quân vạn mã xung trận, chỉ là mặc dù tiếng đàn rất trung chính nhưng lại không có nét tình tứ dịu dàng mà sâu lắng như của Trác Văn Quân nên vẫn coi như thua một bậc.

Tiếng đàn bỗng nhiên trầm xuống một tia ai oán, nhạc sư cất giọng ca một khúc nổi tiếng trong Nhạc phủ[2] thời Hán tên là *Chiến thành nam*.

[2] Nhạc phủ: Bộ phận các quan đời Hán chuyên sưu tập thơ ca và âm nhạc dân gian. Đời sau cũng gọi những thể thơ và tác phẩm làm theo loại này là Nhạc phủ.

"*Chiến đầu thành nam,*

Chết nơi đất bắc,

không mồ chôn quạ đen rỉa thịt

Ta táng thân mỏ quạ, thương thay khách anh hào!

Chết có chỗ chôn đâu,

Cho xác thân yên nghỉ,

Chết tránh được hay sao?

Nước biếc lao xao,

Cỏ lau xào xạc;

https://thuviensach.vn

Phiêu kỵ trên chiến trường ngã gục,

Ngựa lưng không hí tiếng bồi hồi.

Phòng trúc lạnh bi ai,

Hỏi gì nam?

Tính chi đất bắc?

Lúa không gặt Vua ăn gì được?

Nguyện trấn an trung thần chăng?

Nghĩ đến triều thần,

Triều thần đền đáp lại:

Vì triều đình lập công,

Quyết chí chẳng trở về!"

Tiếng ca trong vắt, khẳng khái bật âm, có sự hào hùng khi vó ngựa giày xéo Hung Nô, có cái bi lụy của người biệt ly trên sông Dịch Thủy. Lưu Triệt bất giác cất lời khen hay, hỏi, "Trẫm cũng không biết trong số các nhạc sư Nhạc phủ lại có nhân tài như vậy, ngươi tên là gì?"

Người kia liền quỳ xuống đáp, "Tiểu nhân là nhạc sư bậc ba ở Nhạc phủ tên gọi Lý Diên Niên, khấu tạ bệ hạ tán thưởng."

https://thuviensach.vn

“Lý Diên Niên?” Trần A Kiều hơi giật mình, bấy giờ mới quan sát cẩn thận người đang quỳ trên đài kia.

“Dạ, Trần nương nương”, Lý Diên Niên hành lễ chào A Kiều rồi ngẩng đầu nhìn lên, thái độ không tự ti cũng không kiêu ngạo. Mặc dù thần sắc phong thái của hắn không bằng Tiêu Phương nhưng cũng rất nhã nhặn ôn hòa, có duyên ngầm, dùng một sợi dây cột tóc màu làm vẻ thanh tao. Người này chính là anh trai của Lý phu nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành. A Kiều thầm nghĩ, đã đến lúc người phi tần được sủng ái nhất triều Hán Vũ Đế này bước ra vũ đài rồi.

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt không khỏi nghiêng người sang hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu”, A Kiều khẽ mỉm cười, hỏi, “Lý nhạc sư có một muội muội phải không?”

Lý Diên Niên sửng sốt, cung kính bẩm, “Đúng vậy.”

“Được bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay vừa mới tròn mười tám.”

“Ồ”, A Kiều trầm ngâm, trông thấy vẻ mặt tò mò của Lưu Triệt bèn mỉm cười nói, “Ta chỉ nghĩ là một nhân tài giống như Lý nhạc sư thế này thì muội muội chắc chắn phải là trang tuyệt sắc rồi.”

Lý Diên Niên đắn đo mãi, cuối cùng nói, “Sao bằng được phong thái của nương nương.”

“Lý cô nương như đóa hoa đang độ xuân sắc”, A Kiều tán dương, “Thế đã nhận lời với ai chưa vậy?”

https://thuviensach.vn

“Vẫn chưa”, Lý Diên Niên cụp mắt xuống, nói, “Mấy năm trước đây, thần làm ca ca nên vốn cũng đã có tính toán cho nó nhưng Công chúa trưởng Bình Dương thấy nó hợp ý nên muốn nó đi theo người cho đỡ buồn. Đây là phúc của muội muội nhưng chuyện hôn nhân cũng vì vậy mà bị chậm trễ.”

Chuyện mới kể đến đây thì Lưu Triệt dựa vào những hiểu biết với tỷ tỷ của mình đã rõ hết ngọn ngành. Y hừ một tiếng, lạnh nhạt bảo, “Lui xuống đi!” Lý Diên Niên dập đầu tạ ơn, khom người lui ra.

Lưu Triệt nhìn Trần A Kiều làm vẻ mặt thản nhiên thì chẳng biết tại sao lại thấy lửa giận trào dâng trong lòng, bèn hỏi, “Kiều Kiều luôn không nghi ngờ gì đối với trẫm sao?”

Nàng ngơ ngác một chút rồi đáp, “A Kiều không dám.”

Lưu Triệt đột nhiên đứng dậy, phất tay bỏ đi, tấm áo bào đế vương màu đen tôn quý khuất dần trong tầm mắt mọi người kéo theo một viễn cảnh không hay. Từ khi Trần hoàng hậu quay về Trường Môn năm Nguyên Sóc thứ sáu, đây là lần đầu tiên bệ hạ tỏ vẻ tức giận đối với nàng. Trước sự nghi hoặc của các triều thần, Trần A Kiều vẫn ngồi ở trên đài mỉm cười nhàn nhạt như trước, dường như những tức giận của bậc cửu ngũ chí tôn với nàng vừa rồi chỉ là một thoáng bụi trần. “Các vị cũng giải tán đi thôi”, nàng đứng lên nói rồi xoay người bước xuống đài.

Từ đài Bách Lương có thể nhìn thấy hồ Côn Minh mênh mông mờ mịt, hơi nước như sương khói, vẳng nghe tiếng thủy quân thao luyện, sát phạt.

“Trần nương nương!” Một viên nội thị áo xanh lặng lẽ đi tới, hạ giọng bẩm, “Bệ hạ đã về điện Tín Hợp.”

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều gật đầu đáp, “Ta đã biết!”

Điện Tín Hợp là điện chính của Thượng Lâm Uyển, trước nay vẫn là chỗ ở của bệ hạ khi tới Thượng Lâm Uyển, lần này tới đây hai người ở chung. Nàng trở về điện Tín Hợp thì trời đã tối, đám cung nhân thắp hai hàng nến dài ở bên trong soi tỏ cả tòa cung điện tráng lệ sáng như ban ngày.

“Kiều Kiều!” Lưu Triệt nhắm mắt, “Nàng cảm thấy trẫm sẽ mang về thêm một Vệ Tử Phu nữa sao?”

A Kiều đang dang tay cho thị nữ thay y phục, nghe vậy im lặng một lúc lâu mới nói, “Bệ hạ có tính được trăng quên đèn, A Kiều cũng biết rồi mà.”

Hồi năm Kiến Nguyên thứ hai, chính vì Vệ Tử Phu xuất hiện đã gây ra một vết rạn nứt trong mối tơ duyên hòa hợp giữa Hoàng đế và Hoàng hậu. Lưu Triệt nhẹ nhàng kéo A Kiều lại, dịu dàng nói, “Đôi khi trẫm lại muốn nàng cứ khóc toáng lên như năm đó. Ít nhất cũng chứng minh được rằng trẫm đang thật sự có nàng.”

A Kiều phì cười, “Bệ hạ đúng thật là mâu thuẫn. Năm đó thiếp khóc toáng lên thế nhưng lại khiến cho bệ hạ chán ghét mà ruồng bỏ.”

Lưu Triệt im lặng, hôn lên cổ A Kiều. Nàng rùng mình theo bản năng, liền phát hiện dường như y đang tức giận.

“*Mưa nào ngược lên trời, nước đổ rồi khó hốt.*”

Có nhiều thứ một khi đánh mất thì sẽ vĩnh viễn chẳng còn quay lại.

Không bao lâu sau, Công chúa trưởng Bình Dương cũng biết được chuyện ở Thượng Lâm Uyển. Nàng ta ngồi ở trong phủ Bình Dương hầu, cặp mày nhíu chặt.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân!” Bình Dương hầu Tào Tương bước vào nói, “Mẫu thân, Mạt Nhi có thai rồi, hài nhi cho nàng tĩnh dưỡng, chuyện trong phủ phải phiền đến mẫu thân.”

Lưu Mạt là con gái của Lương vương, mấy năm trước Công chúa trưởng Bình Dương và Lương vương đã làm chủ gả cô cho Tào Tương, coi như kết tình thông gia giữa hai nhà. Lưu Tịnh cũng khá hài lòng đối với nàng dâu khôn khéo có khả năng và biết khoan dung với những thê thiếp trước của Tào Tương, có điều là vẫn chưa có con trai. Bây giờ cô mang thai thì cũng coi như là giải được một mối tâm sự.

“Mẫu thân biết rồi!” Lưu Tịnh cau mày nói, “Con đi gọi Nghiên Nhi đến đây.”

Không nhiều người biết chuyện năm Nguyên Thú thứ hai nhưng Lưu Tịnh lại coi đó là một mối sỉ nhục. Mặc dù Lưu Triệt sau đó ban thưởng rất nhiều để thể hiện rằng tình cảm của y đối với tỷ tỷ không hề thay đổi, nhưng một người tâm khí cao ngạo như nàng ta thì làm sao nuốt trôi được mối hận này. Nàng ta trăm phương ngàn kế tìm kiếm một người con gái có thể át đi vẻ đẹp của Trần A Kiều, cuối cùng trời cũng không phụ lòng người, tìm được Lý Nghiên là em gái của Lý Diên Niên mang về dạy dỗ, chỉ chờ đến sang năm là hiến tặng cho đệ đệ. Nàng ta hiểu rất rõ đệ đệ của mình, Lưu Triệt tính tình phụ bạc, mặc dù hôm nay si mê A Kiều nhưng A Kiều dù sao cũng không còn trẻ tuổi, sẽ có một ngày bị y chán ghét vứt bỏ. Lý Nghiên trẻ trung xinh đẹp chính là vũ khí tốt nhất để giành lấy ân sủng của Lưu Triệt.

Lưu Tịnh siết chặt nắm tay, nếu cả hai con đường đều không thông thì Bình Dương này sẽ dựa vào lực lượng của mình mà tạo ra con đường thứ ba. Quả thật, Lý Nghiên không thể nào đạt được đến mức độ như của Trần A Kiều và Vệ Tử Phu nhưng thế của Vệ Tử Phu hôm nay đã suy còn A

https://thuviensach.vn

Kiều thì… Lưu Tịnh tin tưởng rằng chỉ cần Lưu Triệt không sủng ái A Kiều thêm nữa thì Trần A Kiều sẽ thất bại còn thảm hại hơn cả hồi năm Nguyên Quang thứ năm.

Lưu Tịnh cười nhạt, "Trần A Kiều, ta đã có thể đưa được Vệ Tử Phu lên để hủy hoại ngươi lần đầu tiên thì cũng có thể đưa Lý Nghiên lên để hủy hoại ngươi lần thứ hai."

"Công chúa trưởng!" Ngoài rèm vang lên tiếng con gái thánh thót như chim oanh rồi một đôi tay mềm mại trắng như tuyết vén rèm lên. Một thiếu nữ mặc y phục màu đỏ nhạt uyển chuyển bước vào. Cô ngẩng mặt lên, dung nhan tỏa sáng rạng rỡ khiến châu báu khắp cả gian phòng đều ảm đạm đi mấy phần, ngay cả Lưu Tịnh là phụ nữ cũng không khỏi động lòng. Người con gái như vậy mới đáng được gọi là nghiêng nước nghiêng thành. Lưu Tịnh chợt nhớ lại câu hỏi của Trần A Kiều ở Thượng Lâm Uyển, tại sao A Kiều lại biết đến sự tồn tại của Lý Nghiên? Chẳng lẽ nước cờ mà nàng ta hao phí hết tâm trí bày ra này lại không đáng một xu trong mắt người khác.

Lưu Tịnh bất giác quan sát cô gái kia kỹ lưỡng hơn, tuổi xuân rực rỡ, gương mặt hồng tươi dịu dàng có thể hớp hồn phách bất cứ người đàn ông nào. Nhưng so với Trần A Kiều thì thế nào? Nàng ta mường tượng lại hình ảnh người con gái xinh đẹp, lả lướt yêu kiều trong ký ức, cảm thấy do dự.

Chương 54: Con cháu Trường An như vàng ngọc

"Nghiên Nhi!" Công chúa trưởng Bình Dương đưa tay mơn trớn khuôn mặt mềm mại của Lý Nghiên. Nàng ta nhìn cô gái trẻ trung mỹ lệ như vậy thì càng thấy mình ảm đạm, thoáng cái đã gần năm mươi rồi. Lưu Tịnh đứng thẳng lưng để không cho người khác nhận thấy điều đó. Nàng ta là

https://thuviensach.vn

công chúa trưởng tôn quý của Đại Hán, dù tuổi trẻ đã dần rời đi thì vẫn cực kỳ cao quý khiến người khác không dám nhìn thẳng. Không hiểu sao, Lưu Tịnh lại chợt nhớ tới cô cô của mình, Công chúa trưởng Quán Đào. Lúc còn là thiếu nữ, nàng ta đã đứng bên cạnh mẫu thân tận mắt chứng kiến cô cô thông minh khéo léo, lo liệu chu toàn khiến cả tổ mẫu và phụ hoàng lấy làm kính nể. Nhưng vị cô cô giỏi giang đó đưa được con gái của mình ngồi lên ngôi vị hoàng hậu lại dần trở nên cố chấp đến nỗi tầm nhìn trở nên thiển cận, cuối cùng dẫn đến kết quả A Kiều bị phế.

Sau này Triệt Nhi lên làm hoàng đế, nàng ta cũng học theo cách của cô cô tiến cử mỹ nữ cho đệ đệ, cuối cùng nâng đỡ cho Vệ thị hưng thịnh, đáng để kiêu ngạo. Nhưng đến ngày hôm nay thì có phải nàng ta đang tự sa vào cố chấp giống như cô cô của mình năm xưa, không cách nào tự kiềm chế? Trong lòng Lưu Tịnh mơ hồ hiện lên những ý nghĩ u ám này nhưng ngoài mặt vẫn rất bình thản, hỏi, "Nghiên Nhi, ngươi có biết dụng ý của ta năm đó khi đưa ngươi về phủ Bình Dương hầu không?"

Lý Nghiên không nói gì nhưng ánh mắt sáng hẳn lên, ngay cả khuôn mặt cũng ửng hồng, trông cực kỳ quyến rũ. Cô tự thấy mình là một người con gái thông minh, mặc dù Công chúa trưởng Bình Dương chưa từng nói ra nhưng Lý Nghiên lại biết rất rõ về dung mạo của mình. Thiếu nữ trong thiên hạ có ai không biết xuất thân của vị hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ ngồi đoan trang trong cung vị Vương hôm nay chính là từ phủ Bình Dương hầu, thân phận ban đầu của nàng ta chẳng qua cũng chỉ là ca cơ của phủ Bình Dương hầu. Có câu "*Sinh nam không mừng, sinh nữ không giận, một thân một mình, Vệ Tử Phu hơn cả thiên hạ*"[1]. Mặc dù những năm này Vệ Tử Phu rơi vào tình cảnh thất sủng nhưng kỳ tích từ một ca cơ trở thành hoàng hậu đã là truyền kỳ trong suy nghĩ của vô số thiếu nữ.

[1] Trích trong Vệ Tử Phu ca.

https://thuviensach.vn

“Nghiên Nhi”, Lưu Tịnh nói tiếp, “Ta biết ngươi rất thông minh lanh lợi, nói một hiểu mười. Hôm nay bản công chúa không ngại nói cho ngươi rằng ta muốn dâng ngươi lên cho bệ hạ. Với tư chất và sắc đẹp của mình, ngươi có thể giành được sự sủng ái của bệ hạ.”

Lý Nghiên nín thở, khẽ cúi đầu, “Đa tạ Công chúa trưởng nâng đỡ.”

“Nếu như muốn tồn tại thì ngươi phải biết rằng đối thủ của ngươi trong tương lai không phải là Vệ hoàng hậu trong điện Tiêu Phòng, cũng không phải là mỹ nhân mới tiến cung Vị Ương mà là”, Lưu Tịnh trầm mặt, dằn từng tiếng, “phế hậu Trần A Kiều.”

“Trần hoàng hậu?” Lý Nghiên ngẩng đầu, đầy kinh ngạc. Dù giới quyền quý ở Trường An chẳng lạ lẫm gì ân sủng đặc biệt của thiên tử với Trần hoàng hậu nhưng bình dân bách tính thì lại không biết được bao nhiêu. Trong suy nghĩ của bọn họ, phế hậu chẳng qua chỉ là hoa tàn liễu héo của ngày hôm qua mà thôi.

“Không sai, Trần hoàng hậu có thể ở tuổi ngoài bốn mươi mà vẫn giữ vững được sự sủng ái của bệ hạ thì thật sự không thể khinh thường. Nghiên Nhi, nếu ngươi muốn chiếm được vị trí trong lòng bệ hạ thì nhất định phải đánh bại nàng ta.”

“Vậy ư?” Lý Nghiên khẽ chớp mắt, thần thái quyến rũ đến nao lòng. Cô hỏi, “Trưởng công chúa quen biết Trần hoàng hậu từ nhỏ thì thấy Trần hoàng hậu là người như thế nào?”

Lưu Tịnh không nén nổi vẻ tán thưởng, “Nghiên Nhi đúng là thông minh.” Nàng ta suy nghĩ một chút rồi nói, “Quả thật A Kiều trước lúc hồi cung chẳng qua chỉ là một cô gái xinh đẹo, kiêu ngạo ngất trời, thêm vào tính tình bốc đồng.” Lưu Tịnh khẽ nhíu mày, “Nhưng sau khi hồi cung thì ta dần nhìn không thấu A Kiều nữa. Nàng ta vẫn xinh đẹp như thể không hề

https://thuviensach.vn

già đi. Không, nàng ta dường như còn hấp dẫn hơn cả trước kia nữa, lại thêm khí chất điềm đạm, dường như chẳng còn gì có thể khiến nàng ta động tâm được, bao gồm…" Bao gồm cả vị hoàng đế đệ đệ chí tôn kia.

Lý Nghiên từ từ nhướng mày, chỉ dựa vào mấy lời mô tả ngắn gọn như vậy của Bình Dương trưởng công chúa thì cô không sao hình dung ra được Trần hoàng hậu như thế nào. Nếu không biết người biết ta thì trận chiến này của cô coi như đã thua trước một nửa.

"Được rồi", Lưu Tịnh phất tay, "Nghiên Nhi lui xuống trước đi. Phải nhớ kỹ rằng không thể để mất dáng vẻ tư thái đã được huấn luyện, còn những thứ khác thì bản công chúa sẽ chuẩn bị tốt cho ngươi."

"Dạ." Lý Nghiên ngoan ngoãn cúi đầu, "Nghiên Nhi lui xuống trước. "À", cô tựa như nhớ ra điều gì, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thản nhiên nói, "ba ngày nữa sẽ là sinh nhật của ca ca nên Nghiên Nhi muốn về nhà một chuyến, kính xin Công chúa ân chuẩn."

"Không được!" Lưu Tịnh nhớ tới những lời Trần A Kiều đã nói với vẻ dường như hiểu rất rõ về Lý Nghiên ở trong Thượng Lâm Uyển, lo rằng một khi cô vừa ra khỏi phủ sẽ lập tức bị người của Trần gia bắt đi nên liền gạt bỏ không chấp nhận. Lát sau nàng ta thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Nghiên thì dịu giọng, "Nghiên Nhi dung nhan tuyệt sắc, không được khinh suất ra khỏi cửa. Đến hôm đó ta sẽ cho ca ca và đệ dệ của ngươi vào phủ thăm ngươi."

Lý Nghiên nghĩ thầm ngày sinh nhật của Lý Diên Niên mà ca ca lại phải tới Hầu phủ chúc mừng thì đúng thực là khó nói nhưng nếu cả nhà được đoàn tụ thì ở đâu cũng như nhau liền mỉm cười, "Đa tạ Công chúa trưởng."

Ba ngày sau, một chiếc xe ngựa đón huynh đệ Lý thị vào phủ Bình Dương hầu. Lý Nghiên đứng trong hành lang nhìn thấy huynh trưởng và ấu

https://thuviensach.vn

đệ thì mừng rỡ gọi, “Ca ca!” Sau đó cô đưa hai người vào khuê phòng của mình.

Lý Diên Niên cũng vui vẻ, “Mấy tháng không gặp, Nghiên Nhi đã cao hơn một chút, xinh đẹp hơn trước nhiều rồi.”

Lý Nghiên cảm giác trên mặt nóng bừng, xẵng giọng, “Huynh muội một nhà, cần gì nói những lời này.”

“Thật đấy…”, Lý Quảng Lợi kéo tay cô, hồn nhiên nói, “Nhị tỷ của đệ là người con gái xinh đẹp nhất thiên hạ.”

Lý Nghiên rạng rỡ, lại liếc thấy trên mặt ca ca thoáng vẻ khác lạ liền hỏi, “Ca ca có chuyện gì vậy?”

“Không có gì”, Lý Diên Niên hơi cụp mắt xuống nói, “Mấy hôm trước ta từng gặp một người con gái có khả năng so được với muội muội.”

“Ồ?” Nụ cười Lý Nghiên hơi sượng lại, hỏi luôn, “Là ai vậy?”

“Là Trần hoàng hậu trước kia.”

Lý Nghiên cảm giác trong lòng dần lặng đi, nặng nề hỏi, “Ca ca tận mắt nhìn thấy nàng ta?”

“Ừ.” Lý Diên Niên không phải là người ngu dốt nên cũng lờ mờ đoán ra dụng ý của Bình Dương trưởng công chúa thu nhận muội muội. Ban nãy hắn cảm thấy không nỡ nhưng rồi nghĩ lại rằng bây giờ cần phải nói ra sự thực cho muội muội kẻo ngày sau lại trở tay không kịp. “Mấy ngày trước bệ hạ thiết yến ở đài Bách Lương trong Thượng Lâm Uyển, ca ca phụng chiếu đến đó đánh đàn hầu hạ. Người ở bên cạnh bệ hạ chính là Trần hoàng hậu.”

https://thuviensach.vn

“Ồ… Ca ca cảm thấy Trần hoàng hậu xinh đẹp hơn hay muội muội xinh đẹp hơn?”

Lý Diên Niên suy nghĩ một chút mới trả lời, “Mỗi người một vẻ, muội muội trẻ trung tươi tắn còn Trần nương nương tĩnh mịch xa xăm.”

Lý Nghiên làm như lơ đãng hỏi, “Bệ hạ… sủng ái Trần hoàng hậu lắm sao?”

“Đúng vậy, từ năm Nguyên Thú thứ hai đến nay, Trần hoàng hậu đã độc chiếm ân sủng gần ba năm rồi. À, Trần hoàng hậu còn hỏi muội muội đấy.”

Lý Nghiên sững lại, “Sao nàng ta biết được muội?”

“Ca ca cũng không biết”, chuyện đã xảy ra cách đây nhiều ngày nhưng Lý Diên Niên vẫn cảm thấy khó hiểu, “Trần hoàng hậu vừa nghe tên của ta thì hỏi có phải ta có một muội muội hay không.”

“Ca ca trả lời thật sao?”

“Tất nhiên”, Lý Diên Niên nói, “Hiện giờ bệ hạ và Trần nương nương đã biết ta có một muội muội sống nhờ ở phủ Bình Dương trưởng công chúa.”

Đây là ý gì chứ? Lý Nghiên thầm tính toán rất nhanh. Cô vốn định ẩn mình trong bóng tối, sau đó khi đến thời cơ thích hợp nhất thì sẽ xuất hiện trước mặt bệ hạ với một dáng vẻ thật xinh đẹp khiến người cả đời khó quên. Nhưng người tính không bằng trời định, người đàn ông mà cô sắp sửa hiến thân cũng như người phụ nữ mà cô sắp sửa đối địch đều đã biết trước về sự tồn tại của bản thân, đó là chuyện cực kỳ bất lợi vì không chỉ Trần hoàng hậu sẽ đề phòng mà còn là bệ hạ… Nhiều năm qua, cô đã nghiên cứu nên hiểu rất rõ rằng nam nhân, nhất là một người nam nhân có quyền lực, sẽ rất dễ dàng rung động trước một cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt

https://thuviensach.vn

mình. Nhưng nếu để cho họ biết rằng có người trăm phương ngàn kế để dẫn dụ họ đi vào con đường đó thì trong lòng chắc chắn sẽ không vui.

"Được rồi, được rồi!" Quảng Lợi còn nhỏ nên không hề có hứng thú đối với câu chuyện của hai người, chu miệng càu nhàu, "Hôm nay là sinh nhật của đại ca mà nhị tỷ cứ bắt đại ca nói mãi về chuyện người khác, thật mất hứng."

Lý Nghiên cười xòa, "Là lỗi của Nghiên Nhi. Ca ca, Nghiên Nhi mời huynh một chén!"

Song cho dù là Bình Dương trưởng công chúa hay là Lý Nghiên suy đoán đến thế nào thì vẫn không thấy Trần A Kiều có hành động gì, thậm chí ngay cả phủ Đường Ấp hầu cho tới Đại tư nông, Trường Tín hầu có vinh nhục quan hệ trực tiếp với nàng cũng không thấy động tĩnh. Thời gian dần trôi, cuối cùng cũng đến mùa xuân năm Nguyên Thú thứ năm. Hôm đó chính là ngày lễ Thượng tự mỗi năm một lần, nhà nhà trong thành Trường An đều phải tới bờ sông Vị Thủy làm lễ giải hạn. Tuy Lý Nghiên có địa vị đặc biệt trong phủ Bình Dương hầu nhưng về thân phận thì vẫn là một nữ tỳ nên không thể đi ngang hàng với chủ nhân. Bình Dương trưởng công chúa chỉ định một má má lớn tuổi có thể tin cậy theo hầu rồi dẫn gia nhân tới bờ sông Vị Thủy.

Lý Nghiên ngồi trong xe ngựa, hơi vén rèm lên nhìn vô số cánh diều bay lượn bên bờ sông. Kể từ sau khi Công chúa Duyệt Trữ thả diều ở lễ trừ tà hồi năm Nguyên Thú nguyên niên, việc này đã trở thành tập tục vào tháng Ba. Từ xa nhìn lại, vô số cánh diều tinh xảo khả ái bay lượn trên nền trời xanh mây trắng trông rất vui mắt.

Trên đường, một thiếu niên mặc y phục màu xám dắt ngựa đi ở phía trước, mải nhìn phong cảnh bên bờ sông Vị Thủy nên không để ý đụng phải một ông lão, vội vàng nói, "Xin lỗi." Ông lão không dám nhận lễ, nghiêng

https://thuviensach.vn

người tránh sang một bên, vẻ mặt sợ hãi, “Trần nhị thiếu gia, nào dám làm phiền đại giá của ngài? Là do tiểu dân không cẩn thận.”

Lý Nghiên khẽ liếc nhìn, má má bên cạnh hiểu ý liền nói, “Đó chính là Nhị thiếu gia Trần Hi con một người thiếp của Đường Ấp hầu. Mặc dù là con của thiếp nhưng tài năng xuất chúng nên được xem trọng, tuy nhiên hắn hơi ngốc ngếch, thích ở chung với đám người hạ đẳng.” Bà nói xong liền nhíu mày, hiển nhiên có vẻ xem thường.

Lý Nghiên gật đầu, lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn lụa rồi nhẹ nhàng tung ra ngoài cửa xe. Chiếc khăn phất phơ trong gió, cuối cùng rơi xuống trước mặt Trần Hi.

“Lý Nghiên.”, má má trầm giọng, “Con làm vậy là có ý gì?”

“Biết người biết ta, trăm trận không nguy”, Lý Nghiên thản nhiên đáp, “Nếu muốn biết thói quen của Trần nương nương thì có cách nào tốt hơn là hỏi con cháu nàng ta? Nên nhớ là sau năm Nguyên Thú nguyên niên, Trần nương nương đã ở phủ Đường Ấp hầu suốt hơn một năm.”

Má má im bặt, nhìn Lý Nghiên vẻ sâu xa. “Má má vẫn luôn xem nhẹ con”, bà khẽ gật đầu, “Biết đâu con thật sự có thể tạo ra một chỗ đứng bên cạnh bệ hạ.”

Trần Hi nhặt chiếc khăn lụa lên, cảm giác mềm mại trơn nhẵn, còn mang theo mùi hương thoang thoảng của giai nhân, ở góc có thêu một khóm trúc thẳng tắp kiêu hãnh.

“Cô nương”, Hắn ngẩng đầu lên gọi, “Khăn lụa của cô bị rơi này.”

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, má má vén rèm lên bước ra, liếc nhìn rồi nói, “Xin đa tạ công tử.”

https://thuviensach.vn

“Vị công tử này”, một giọng thiếu nữ thanh nhã từ trong xe truyền đến một cánh tay mềm mại chìa ra nhận lấy chiếc khăn lụa từ tay má má, thánh thót nói, “Đa tạ.”

Trần Hi thần mặt, qua khe rèm buông xuống, hắn trông thấy một cặp mắt mỹ lệ, người ngồi trong xe đeo mạng che mặt biểu lộ thân phận giai nhân cao quý. Nhưng hắn chỉ nhớ nhất là đôi mắt phảng phất như ánh trăng, trong trẻo mà xa cách.

Một gia nhân áo xanh tất tả đi xuyên qua phủ Bình Dương hầu tới bên cửa sổ gian phòng ở chái đông của Lý Nghiên, khẽ đụng vào tấm màn cửa bằng lụa mỏng, bẩm báo: “Lý tiểu thư, vị Trần nhị thiếu gia kia lại tới tìm người đấy.”

“Biết rồi!” Lý Nghiên khẽ đáp, tháo tất cả đồ trang sức xuống, búi lại theo kiểu của các thiếu nữ khuê các, nhận lấy chiếc mạng che mặt bằng lụa mỏng từ thị nữ, đeo lên rồi bước ra ngoài phòng, len lén đi về hướng cửa ngách ở chái tây Hầu phủ. Cô vừa định bước xuống hành lang thì chợt nghe thấy một tiếng gọi quen thuộc, “Nghiên Nhi.”

Lý Nghiên ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Công chúa trưởng Bình Dương đang ngồi trên lối mòn bên sườn hòn giả sơn trong đình, quay lưng về phía mình nên không thấy rõ mặt.

“Công chúa trưởng”, cô bước nhẹ đến, bái chào.

“Nghiên Nhi!” Lưu Tịnh liếc mắt nhìn qua những cành hoa đào nở rộ khắp trong vườn Hầu phủ: “Ta biết ý đồ của ngươi, nhưng con gái chốn khuê phòng thì sao có thể hẹn hò với nam nhân bên ngoài? Ngươi đang đùa với lửa đấy.”

https://thuviensach.vn

“Nghiên Nhi biết”, Lý Nghiên hơi cúi đầu xuống nhưng giọng nói lại lộ ra vẻ kiêu ngạo, “Nhưng nếu ngay cả chút lửa đó cũng làm bị thương tay thì Công chúa trưởng còn có thể có lòng tin đối với tiền đồ của Nghiên Nhi sao?”

Lưu Tịnh quay lại, cười nhạt, “Đã như vậy thì Nghiên Nhi tự giải quyết cho tốt.”

Lý Nghiên quỳ gối hành lễ, “Nghiên Nhi xin cáo lui”, sau đó rời đi.

“Công chúa trưởng”, thị nữ dìu nàng ta đứng lên, hỏi giọng lưỡng lự, “Vị Lý cô nương này còn chưa được thánh sủng mà đã liều lĩnh như thế, có hay không…?”

“A Lan không biết”, Lưu Tịnh thản nhiên nói, “Con gái có liều lĩnh cũng không quan trọng miễn là có vốn để liều lĩnh. Lý Nghiên có hai thứ, thứ nhất là xinh đẹp, thứ hai là thông minh. Người đẹp thông minh có liều lĩnh một chút thì đàn ông mới thương hương tiếc ngọc.”

Từ cửa tây phủ Bình Dương hầu đi qua một dãy hành lang ra ngoài là có thể thông đến một nhà dân ở gần đó. Lý Nghiên từ nhà dân kia đi ra ngoài, vừa nhìn đã thấy Trần Hi đang chờ ở dưới gốc liễu trước cửa.

“Nghiên Nhi!”, Trần Hi mỉm cười, “chờ muội lâu quá.”

“Muội cũng không có cách nào cả”, Lý Nghiên khẽ cúi đầu, “dù muội đã nhờ Vương bá thông báo tin tức nhưng vẫn phải tránh né tai mắt của ca ca thì mới có thể ra được. Ca ca mà biết thì sẽ đánh chết muội mất.”

Ban đêm, ánh trăng trong trẻo trải trên mặt đất, thân hình giai nhân monh manh như liễu đùa trước gió, mặc dù cúi đầu không thấy được dung nhan

https://thuviensach.vn

nhưng Trần Hi đã mê mẩn, vội vàng bảo, “Là ta không tốt, Nghiên Nhi đừng giận.”

Lý Nghiên dịu dàng, “Nghiên Nhi không giận Trần công tử đâu. Công tử, dù sao đây cũng gần nhà, chúng ta đi xa chút nhé.”

Trần Hi gật đầu, dắt tay cô đi theo lối tắt ra thật xa, “Thật ra thì nhà nàng ở ngay cạnh phủ Bình Dương hầu. Nghiên Nhi, chẳng lẽ nàng là người của Hầu phủ?”

Hắn thuận miệng hỏi nhưng không nghe thấy hồi âm bèn xoay người lại thì thấy Lý Nghiên khẽ nhăn mày, ánh mắt ẩn chứa nỗi u buồn giọng xa xôi, “Trần công tử, chúng ta đừng nói về những điều này được chứ. Huynh chỉ cần biết muội là Nghiên Nhi, cần gì phải biết quá nhiều?”

Trần Hi cảm thấy thương tâm, gật đầu, “Ừ, thôi vậy.”

“Nghiên Nhi sợ rằng Trần công tử là con nhà gia thế còn Nghiên Nhi chẳng qua chỉ là con gái dân thường thì làm sao xứng đôi vừa lứa được chứ?”

“Nàng không cần phải lo lắng về chuyện này”, Trần Hi gạt đi, “Nếu là nhà khác thì đúng thật là khó nói nhưng Trần gia chúng ta thì khác. Mấy năm trước khi còn ở nhà, cô cô đã nói rằng chỉ cần chúng ta yêu thì cho dù người con gái đó có thân phận gì cũng có thể rước về nhà, nếu phụ thân và tổ mẫu không đồng ý thì cô cô sẽ nói giúp chúng ta.”

“Cô cô của huynh?” Lý Nghiên bất giác cảm thấy khó thở.

“Đúng vậy” Trần Hi tựa như không nhận ra, vẫn cười nói tự nhiên, “Cô cô của ta chính là Trần nương nương ở cung Trường Môn hôm nay.” Sắc mặt hắn bỗng hơi ảm đạm nhưng chỉ thoáng qua, “Mặc dù đã không còn là

https://thuviensach.vn

hoàng hậu nữa nhưng thánh sủng vẫn không giảm, tổ mẫu và phụ thân đều nghe lời cô cô."

"Nghe huynh nói như vậy, Trần nương nương cũng thật là một nữ tử hiếm thấy rồi", trong mắt Lý Nghiên hiện ra vẻ mong đợi, "muội thật muốn gặp."

"Chờ khi Nghiên Nhi được gả vào Trần gia chúng ta thì sẽ biết ngay." Trần Hi mỉm cười, "Cô cô là một người rất tốt, xinh đẹp, hiểu lý lẽ, giỏi cả đàn, thơ, biết lòng người."

Lý Nghiên nghe đến thất thần, khẽ ồ lên một tiếng, "Huynh kể thêm một chút về Trần nương nương cho muội nghe đi."

"Ừ." Trần Hi chỉ cho là con gái thì hay hiếu kỳ nên không nghi ngờ gì, "Khi rảnh rỗi thì cô cô thường hay đánh đàn tỳ bà để giải khuây. Cô cô đánh đàn tỳ bà chưa chắc đã hay nhưng khúc điệu mới lạ nghe mãi không chán. Nghiên Nhi đã từng nghe bài *Giai nhân khúc* chưa?"

Một lúc sau, Lý Nghiên mới đáp, "Là bài có câu '*Có tuyệt thế giai nhân. Cả đời duy mỗi một*', phải không?"

"Đúng rồi", Trần Hi gật đầu, ánh mắt lộ đầy vẻ ngưỡng mộ: "*Một lần liếc nghiêng thành, Ngoảnh lại nhìn nghiêng nước*."

"Trong lòng ta, cô cô chính là bậc nghiêng nước nghiêng thành như thế, trên đời này không ai có thể sánh bằng. Có lẽ vì vậy nên bệ hạ mới ngưỡng mộ cô cô như thế."

Tâm trạng Lý Nghiên trở nên nặng nề. "Đương nhiên, Nghiên Nhi cũng rất tốt", Trần Hi cho là Lý Nghiên tự ti nên đỡ lời.

https://thuviensach.vn

“Nghiên Nhi chỉ là một dân nữ thì làm sao dám sánh với Trần nương nương chứ?” Lý Nghiên thản nhiên, nhìn vầng trăng lưỡi liềm đang dần lên cao, “Đêm đã khuya rồi, Trần công tử đưa Nghiên Nhi trở về thôi.”

“À”, Trần Hi bỗng giật mình, nắm lấy tay cô, “Được rồi, ta sẽ đưa muội về ngay.” Trong giọng nói còn toát lên vẻ nuối tiếc không thôi.

Chương 55: Giương cờ khó lấp vòm trời khác

Hiểu biết về người con gái kia càng nhiều, Lý Nghiên cảm thấy hy vọng càng xa vời. Có một người đẹp như tiên trên trời như vậy bầu bạn thì bệ hạ còn có thể để mắt đến người con gái khác được sao? Nhưng đàn ông đều có mới nới cũ, hơn nữa bệ hạ còn là một người rất bạc tình, Lý Nghiên ngắm nhìn dung nhan tươi đẹp hơn cả mẫu đơn ở trong gương rồi tự khích lệ bản thân mình.

“Nghiên Nhi!” Vân Nghê, người được Công chúa trưởng Bình Dương lựa chọn giống như cô đẩy cửa bước vào, nói với giọng hân hoan như không dám tin, “Bệ hạ đến phủ Bình Dương hầu rồi.”

Bàn tay đang trang điểm của Lý Nghiên bỗng nhiên chững lại, “Nghiên Nhi thật đẹp!” Vân Nghê kinh ngạc ngắm nhìn nét mặt hơn sương thắng tuyết của Lý Nghiên ở trong gương, lộ vẻ vừa yêu thích, vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tỵ. “Lần này nhất định có thể làm cho bệ hạ vừa ý rước về cung Vị Ương, rồi sẽ một bước lên mây như Vệ hoàng hậu.”

“Vân Nghê tỷ tỷ nói gì vậy? Tỷ tỷ cũng rất đẹp mà”, Lý Nghiên quay đầu lại hỏi, “Bệ hạ có dẫn ai tới không?”

https://thuviensach.vn

Vân Nghê chớp mắt đã biết ý của Lý Nghiên, “Bệ hạ không dẫn theo một cung phi nào, chỉ có duy nhất một người em gái họ là Công chúa trưởng Phi Nguyệt.”

“Lưu Lăng!” Lý Nghiên thầm cân nhắc trong lòng, mọi người trong thành Trường An đều biết Công chúa trưởng Phi Nguyệt tình như tỷ muội với Trần nương nương. Hôm nay, bệ hạ đi tới phủ Bình Dương hầu một mình, không dẫn theo Trần nương nương được ân sủng đặc biệt suốt mấy năm qua mà là Công chúa trưởng Phi Nguyệt mới có những quan hệ không tốt với phủ Bình Dương hầu, điều này thể hiện ý gì đây?

Cô hắng giọng, “Bệ hạ đến thì lát nữa tất sẽ truyền ca múa, Vân Nghê tỷ tỷ còn không mau trở về trang điểm?”

“Báo cho muội một tiếng thôi, tỷ phải về đây.” Vân Nghê như tỉnh cơn mê lập tức xoay người rời đi.

Lý Nghiên đỡ mái tóc đã búi được một nửa theo kiểu Vọng Tiên Hoàn xuống, hừ lạnh một tiếng rồi chậm rãi đưa lược lướt theo suối tóc đen trang điểm lại một lần nữa.

“Hoàng đệ, Phi Nguyệt muội muội”, Công chúa trưởng Bình Dương mỉm cười bước ra đón chào, nụ cười hơi có chút cảm khái, “Những năm qua hoàng đệ ít đến phủ Bình Dương hầu của ta đấy.”

Lưu Triệt nhớ đến hồi y mới lên ngôi, gặp thất bại thì thường xuyên đến nhà tỷ phu để giải tỏa những uất ức ở trên triều đình. Bây giờ hồi tưởng lại như đã qua một kiếp.

“Hoàng tỷ luôn là hoàng tỷ của trẫm”, Lưu Triệt mỉm cười nói. Những năm đó, Lưu Tịnh luôn theo sát, nhẹ nhàng khuyên giải, mặc dù là người

https://thuviensach.vn

lạnh lùng nhưng y vẫn luôn ghi nhớ những tình cảm này nên ôn tồn, "Ít nữa trời nóng lên thì hoàng tỷ theo trẫm cùng đến Cam Tuyền nhé."

"Tất nhiên là được rồi." Ánh mắt Lưu Tịnh sáng lên, cung Cam Tuyền là một nơi không tồi, vừa uống rượu vừa tấu nhạc rồi dâng Lý Nghiên lên thì chắc chắn thành công.

"Được rồi", Lưu Lăng lên tiếng, "Đi Cam Tuyền còn phải chờ thêm một thời gian nữa. Lưu Lăng nghe nói ca cơ ở chỗ Bình Dương tỷ tỷ là danh tiếng nhất, có thể mời tới biểu diễn được hay không?"

Lưu Tịnh hơi đỏ mặt, vỗ tay, "Còn không đi gọi các nàng ra đây mua vui cho bệ hạ."

A Lan quỳ gối lĩnh mệnh đi ra. Các ca cơ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng đang tập trung ở chái đông nhìn cô, ánh mắt đều lộ vẻ nóng lòng muốn thử. A Lan nhìn quanh, hỏi, "Lý Nghiên đâu?"

"A Lan tỷ tỷ, Lý Nghiên nói cô ấy đêm qua bị cảm lạnh, hôm nay nét mặt không được đẹp nên không ra được", Vân Nghê trả lời, cố gắng khống chế không để những hân hoan thể hiện qua lời nói.

A Lan sầm mặt, "Khó lắm mới được dịp bệ hạ tới Hầu phủ, sớm không bệnh muộn không bệnh mà lại bệnh vào đúng lúc này. Đúng là không có phúc duyên."

"A Lan tỷ tỷ", Vân Nghê cẩn thận hỏi, "Tỷ ghé qua thăm cô ấy chứ?"

"Thôi đi", A Lan chỉ vào Vân Nghê, "Lần này ca múa bài *Hái sen*, do muội làm chủ. Phải nhớ rằng đây là cơ duyên hiếm có, thành hay bại chỉ trong lần này thôi."

https://thuviensach.vn

“Muội biết rồi”, Vân Nghê cúi đầu.

Sau khi các cô gái trang điểm kiều diễm rời đi, Lý Nghiên đẩy cửa ra nhìn theo bóng dánh mảnh khảnh xinh đẹp của Vân Nghê, khẽ mỉm cười.

“Lý Nhi đúng là vô cùng thông minh”, ngoài hành lang, má má thản nhiên nói.

“Má má khen nhầm.” Cô quay đầu lại, “Nếu má má cảm thấy Nghiên Nhi có thể thành công thì có thể giúp Nghiên Nhi một chuyện được hay không?”

Trên đại đường phủ Bình Dương hầu, những cô gái trẻ trung xinh đẹp nối nhau bước vào khoe ra vòng eo mềm mại đến mê hồn, quần màu lục váy màu trắng, cảm giác như hơi thở vùng sông nước Giang Nam chập chờn hư ảo. Vân Nghê ở giữa vòng người nhẹ nhàng nhảy múa như một đóa hoa sen diễm lệ đang hé nở trên mặt nước, ngân nga hát:

“*Đến Giang Nam hái sen, lá sen ai vạnh tròn*.”

A Lan rón rén trở về bên cạnh Công chúa trưởng Bình Dương, khẽ cau mày nói thầm vào tai Lưu Tịnh, “Lý Nghiên bị bệnh không thể đến được.” Cô cho rằng Công chúa trưởng sẽ tức giận nhưng lại thấy Lưu Tịnh khẽ mỉm cười, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Màn ca múa ở phủ Bình Dương hầu dĩ nhiên là tuyệt vời, còn đẹp và khéo hơn cả những buổi biệt diễn ở cung Vị Ương. Người hát cũng là mỹ nhân tuyệt sắc, sắc mặt không trang điểm mà đỏ hồng, cặp mày giương nhẹ đưa tình, liếc nhìn bậc đế vương áo đen ngồi trên cao, trông vẻ anh tuấn bất phàm thì mặt chợt ửng đỏ thêm, suýt nữa đi sai bước. Đó chính là vị phu quân tôn quý nhất trên đời mà tất cả các cô gái trong thiên hạ đều ao ước. Lưu Triệt ngồi xem những vũ điệu quyến rũ mê người này lại khẽ cúi đầu,

https://thuviensach.vn

nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch. Ở trong đại đường này năm xưa y đã gặp Vệ Tử Phu, tiếng hát thánh thót, giọng ca tròn vành, vòng eo mềm mại, xoay người nhẹ nhàng thể hiện ra nhu tình hết mực khiến y tim đập thình thịch, quên mất nụ cười rực rỡ của A Kiều trong điện Tiêu Phòng.

Có lẽ thật đúng là vật đổi sao dời, lâu rồi thì cũng không còn tâm tình như buổi ban đầu nữa. Y ngược lại nhớ đến nét miệng A Kiều mỉm cười như gió thoảng mây tan, nên người hát ca có phong tình hơn cả Vệ Tử Phu năm đó cũng không thể làm cho con tim y gợn sóng thêm một lần nữa. Người hầu mặc áo xanh bưng hũ rượu lên, Dương Đắc Ý đón lấy, châm đầy chén cho Lưu Triệt. Lưu Lăng ngồi bên chú ý quan sát sắc mặt Lưu Triệt và Lưu Tịnh rồi cười nhạt, cũng uống một chén, mọi thứ đều nhàm rồi.

"Thôi đi!" Lưu Triệt phất tay áo buông một câu, "Ca múa nhạt nhẽo, hoàng tỷ theo trẫm đến hậu viên phủ Bình Dương hầu xem sao."

Các cô gái đang nhảy múa ca hát tức khắc dừng lại. Vân Nghê chợt cảm thấy nhục nhã, đôi mắt đẹp đã ngân ngấn nước. Công chúa trưởng Bình Dương vẫn bình thản đứng lên, không hề có vẻ mặt thất vọng, phất tay cho các cô lui ra rồi cười nói, "Hoàng đệ đã có ý như thế thì tỷ tỷ nào dám không tuân lệnh?"

Lưu Triệt đứng dậy, chắp tay bỏ ra ngoài. Lưu Lăng đợi đến khi y phục bằng gấm đen tôn quý khuất hẳn thì mới mỉm cười bước theo. Thị tòng áo xanh hầu rượu cúi thấp đầu đang định lui ra thì lại nghe thấy giọng lạnh lùng của Bình Dương trưởng công chúa vang lên phía sau, "Nghiên Nhi."

Lý Nghiên bỏ chiếc mũ quả dưa xuống để lộ mái tóc đen dày óng ả, đưa tay xóa đi lớp phấn hóa trang làm hiện ra dung nhan xinh đẹp tuyệt trần hơn hẳn Vân Nghê vừa rồi, xoay người lại quỳ gối, "Trưởng công chúa quả nhiên tinh mắt."

https://thuviensach.vn

“Ngươi thật to gan”, Lưu Tịnh trách mắng.

“Nghiên Nhi chỉ cảm thấy” Lý Nghiên cúi đầu nhỏ nhẹ đáp, “Có thể chính mắt nhìn thấy bệ hạ thì sẽ có ích hơn cho Nghiên Nhi sau này. Hơn nữa, Nghiên Nhi tự tin sẽ không để bệ hạ phát hiện.”

Lưu Tịnh dịu lại, “Ngươi hãy lui về trước, đợi bệ hạ đi khỏi rồi tới gặp ta.” Nàng ta hừ lạnh, phất tay dẫn A Lan vẫn còn kinh ngạc rời đi.

Lý Nghiên thở dài thườn thượt, để chiếc khay đang cầm trên tay lên án. Bệ hạ đến phủ Bình Dương hầu, tuy không có khả năng là để kiếm tìm một bậc hồng nhan tuyệt sắc vừa gặp mặt đã xiêu lòng như trong truyền thuyết kia, nhưng ít nhiều cũng có ý muốn ngắm nhìn những người đẹp. Thuở nhỏ, mẫu thân trước khi lâm bệnh qua đời đã gọi cô đến bên giường dặn dò: Phàm là con gái thì phải biết tự trân trọng trước mới có thể khiến người khác trân trọng.

Tuyệt sắc như mẫu thân mà chỉ vì thời thiếu nữ không chịu trân trọng bản thân nên cuối cùng phải chôn vùi dung nhan như hoa của mình vào chuyện cơm áo.

Ở đời nhiều lúc chẳng phải cứ tận dụng triệt để mọi cơ hội thì sẽ có được điều mình muốn. Nếu cô tới yến tiệc lần này, dù bệ hạ có si mê dung nhan thì trong lòng cũng khó tránh khỏi bị coi thường. Chỉ có sự gặp gỡ bất ngờ mới khiến cho đàn ông hứng thú. Có đôi khi không gặp lại càng khiến lòng người mong đợi, nên cô phải biết cách đề cao bản thân, chỉ là…

Trong ca cơ viện…

“Nếu má má cảm thấy Nghiên Nhi có thể thành công thì giúp Nghiên Nhi một việc được hay không?”, Lý Nghiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Giúp cái gì?”

“Giúp Nghiên Nhi kiếm một bộ y phục của người hầu trong phủ vừa với người.”

“Con muốn làm gì?” Má má nghi hoặc, sau hiểu ra thì hít sâu một hơi. “Con muốn cải trang thành thị nữ hầu hạ trong yến tiệc?”

“Muốn được bệ hạ chú ý thì không thể không hiểu suy nghĩ của người.” Lý Nghiên cười khẽ, “Điều quan trọng nhất vẫn chính là bản thân bệ hạ, có phải vậy không? Mặc dù đã nghe rất nhiều chuyện về bệ hạ nhưng khó có được cơ hội như thế này, con muốn chính mắt nhìn xem bệ hạ là người như thế nào?”

Cô bê bình rượu, cúi đầu tiến vào đại đường rồi đứng ở một chỗ rất xa về bên phải phía sau bệ hạ, dùng ánh mắt không làm người khác chú ý đánh giá người đàn ông mặc y phục màu đen đang ngồi ngay ngắn ở vị trí cao quý.

Đánh giá một cách công bằng thì dù không phải ngồi ở ngôi cửu ngũ, Lưu Triệt vẫn là người đàn ông khá hấp hẫn phụ nữ với khuôn mặt không giận mà uy, vầng trán cao, cặp mày lưỡi mác đen nhánh cho tới đôi môi cực mỏng. Tất cả toát lên vẻ uy nghiêm khiến người khác không dám gần gũi.

Lý Nghiên thầm thở dài, ở quê hương của cô vẫn có một câu nói rằng những người môi mỏng thì rất bạc tình. Những chiến công hiển hách trong đời bệ hạ chẳng phải đã nói rõ y là người vô cùng bạc tình, cho dù là với hạ thần hay đối với phi tần. Cô thật sự có thể mê hoặc một người như vậy được sao, cô hỏi mà đã biết trước câu trả lời.

Phi Nguyệt trưởng công chúa Lưu Lăng quả nhiên là mỹ nhân nổi tiếng Trường An, phiêu lãng trong giới quyền quý giống như một cánh hoa đào

https://thuviensach.vn

nở trên vách đá hiểm trở không ai có thể hái, mỏng manh nhưng cực kỳ xinh đẹp, có lẽ mấy chữ "hoa đào mơn mởn" là thích hợp nhất để hình dung về người con gái này. Lưu Lăng đã như vậy thì Trần A Kiều sẽ thế nào? Cô khép mắt, vừa rảo bước đi trên con đường nhỏ trở về viện ca cơ vừa thầm mường tượng ra phong thái vị đệ nhất sủng phi của Đại Hán chưa từng gặp mặt.

"Lý tiểu thư!" Một giọng nữ yêu kiều gọi cô.

Lý Nghiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, thấy Lưu Lăng tay cầm quạt lụa đang đứng ở cuối hành lang phía trước mỉm cười nhìn mình, ánh mắt ngạo mạn như mèo vờn chuột.

"Lý tiểu thư quả nhiên xinh đẹp", Lưu Lăng thản nhiên nói, "Nhưng rõ ràng là Phi Nguyệt đã nghe nói Lý tiểu thư bị bệnh thế mà Lý tiểu thư lại làm thị nữ áo xanh phục vụ yến tiệc để xuất hiện ở đại đường. Đó là tội khi quân, thật to gan." Nói đến câu cuối cùng, giọng của Lưu Lăng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt lộ ra sát khí.

Lý Nghiên khẽ cúi đầu xuống nhìn bộ y phục nô bộc trên người chưa kịp thay, không cách nào chối cãi. Phi Nguyệt trưởng công chúa không phải là công chúa lớn lên trong khuê phòng, có tiếng là giỏi biện bác, năm xưa đã từng cùng Trần nương nương bình định biến loạn Giao Đông nổi tiếng trong thiên hạ. Dưới cái nhìn nghiêm nghị của Trưởng công chúa, cô vẫn bình tĩnh mỉm cười, "Trưởng công chúa nói đùa rồi, bệ hạ cũng không phải chỉ đích danh Nghiên Nhi ra hát, Nghiên Nhi cùng lắm chỉ có thể coi là dối gạt Bình Dương trưởng công chúa. Trưởng công chúa đã tha thứ cho Nghiên Nhi, Phi Nguyệt trưởng công chúa còn muốn truy cứu sao? Về phần mặc giả thị nữ hầu tiệc, Nghiên Nhi xưa nay ngưỡng mộ bệ hạ nên muốn mượn việc rót rượu để nhìn trộm mặt rồng, mặc dù là không đúng nhưng sao có thể coi là khi quân?"

https://thuviensach.vn

“Hay”, Lưu Lăng vỗ tay khen ngợi, “Lý tiểu thư quả nhiên thông tuệ. Chỉ là Phi Nguyệt không rõ”, nàng uyển chuyển quay người bước về phía trước, “Nếu như Lý tiểu thư thật sự thông tuệ thì tại sao lại có hy vọng tiến cung chứ?”

Lý Nghiên bước theo sau Lưu Lăng, hỏi lại, “Thế thì làm sao? Chẳng lẽ do Trần hoàng hậu không muốn Nghiên Nhi tiến cung nên nhờ Phi Nguyệt trưởng công chúa ra mặt lần này?”

“Ngươi đúng là tự đánh giá mình quá cao.” Lưu Lăng cười nhạt, “A Kiều tỷ chẳng thèm so đo với ngươi nhưng bản công chúa thấy tư chất ngươi không tệ nên không đành lòng để ngươi tự gây nghiệp chướng mới cố ý tới đây nói mấy câu thức tỉnh ngươi thôi.”

“Nghiên Nhi thụ giáo”, cô ngoan ngoãn cúi đầu xuống, hỏi, “Nhưng mà… Phi Nguyệt trưởng công chúa làm sao lại có thể nhận ra được Nghiên Nhi?”

“Ngươi giả dạng cũng không có gì sơ sót”, Lưu Lăng vẫn rảo bước, “Chẳng qua ánh mắt của ngươi dừng lại trên người ta quá lâu. Trừ những người con gái cực kỳ mỹ lệ thì không ai nhìn người cùng giới như vậy cả. Lý tiểu thư, ngươi nói… có đúng không?”

“Ngươi có lẽ đúng là thông minh”, ánh mắt Lưu Lăng lộ vẻ thương hại, “Nhưng cũng không nên coi những người khác đều ngu xuẩn. Ta đoán ngươi hy vọng sẽ là một Vệ Tử Phu khác nhưng không biết ngươi đã từng nghĩ xem liệu tâm tình của bệ hạ năm đó và hiện giờ có giống nhau không? Hơn nữa, cho dù ngươi trẻ tuổi, dung nhan đẹp đẽ thì Lý gia các ngươi có thể có nhân tài như Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh không? Với tư chất của ngươi, hoàn toàn có thể tìm một người yêu thương ngươi thật lòng để cùng đi trên một con đường dài hơn. Bước lên con đường này, nếu thắng thì tất

https://thuviensach.vn

nhiên sẽ một bước vinh hoa, nhưng ngươi đã tự hỏi bản thân mình có thể chịu đựng được hậu quả nếu thua chưa?"

Lý Nghiên há hốc miệng, muốn phản bác nhưng không nói nên lời. Những lời vừa rồi của Lưu Lăng quá sắc bén, đánh trúng vào điểm mù cô không thấy, hoặc có lẽ là do cô biết nhưng cố ý tránh né. Trong một khoảnh khắc, cảm giác mờ mịt xâm chiếm tâm hồn khiến cô không biết làm gì.

"Ta chỉ nói đến thế", Lưu Lăng kết thúc, "Nếu là Lý tiểu thư nghe không lọt tai thì Lưu Lăng xin đợi xem." Nàng không quay đầu lại, vòng qua ngọn giả sơn rồi đi thẳng. Lý Nghiên đứng im một chỗ nhìn hút theo. Cơn gió cuối mùa xuân man mác thổi qua mang theo mùi cỏ thơm nồng, rõ ràng khiến người ấm áp nhưng vẫn thổi y phục dán chặt vào da thịt.

Tối đến, khi bệ hạ cùng Phi Nguyệt trưởng công chúa đều đã rời phủ thì Lưu Tịnh cho triệu Lý Nghiên tới hỏi, "Hôm nay Phi Nguyệt trưởng công chúa nói với ngươi những gì?"

Tuy Bình Dương trưởng công chúa chỉ ngồi một chỗ trong phủ Bình Dương hầu nhưng không có chuyện gì có thể giấu giếm được nàng ta. Lý Nghiên đã biết trước nên không hoảng loạn, bình thản đáp, "Chẳng qua chỉ là khuyên nhủ Nghiên Nhi rút lui mà thôi."

"Buồn cười", Lưu Tịnh hừ lạnh, "Cô ta nghĩ chỉ với mấy câu nói là có thể xoay chuyển tình thế hay sao? Nghiên Nhi, ngươi không bị cô ta thuyết phục chứ?"

"Làm sao có chuyện đó được" Lý Nghiên dịu dàng ngẩng đầu lên, "Cô ấy là tỷ muội với Trần hoàng hậu nên nói vậy cũng không lạ."

"Lý lẽ là ở đây", Lưu Tịnh đứng dậy, cầm lấy tay cô, ngắm nhìn dung nhan rồi thở dài, "Ngươi đẹp như hoa, ngay cả bản cung cũng thấy yêu

https://thuviensach.vn

thương thì bệ hạ là đàn ông sao lại không sủng ái được chứ?"

"Trưởng công chúa quá khen rồi", Lý Nghiên đưa đẩy.

Hỏi qua không thấy vấn đề gì, Bình Dương trưởng công chúa hài lòng gật đầu, "Ngươi trở về nghỉ ngơi đi."

"Dạ." Lý Nghiên quỳ gối làm lễ, vén rèm lui ra.

"Đúng rồi", Lưu Tịnh nói vọng theo, "Những gì muốn biết thì chắc ngươi cũng đã biết, không cần gặp lại tên tiểu tử của Trần gia kia nữa."

Bàn tay vén rèm của cô bất giác dừng lại nhưng giọng nói vẫn trầm tĩnh, "Nghiên Nhi biết rồi."

Lý Nghiên trở về phòng thì trời đã chuyển tối, ánh nến trong phòng chập chờn giống như tâm tư cô đang dao động.

"Lý tiểu thư", Vương bá khẽ gõ ngoài cửa sổ, "Trần nhị công tử lại tới nữa."

Cô đáp, "Biết rồi!"

Ngoài hành lang vẳng đến tiếng bước chân sột soạt của Vương bá đi xa dần. Có đi hay không? Cô nhớ tới lời dặn của Bình Dương trưởng công chúa lúc vừa rời đi.

"*Với tư chất của ngươi, hoàn toàn có thể tìm một người yêu thương mình thật lòng để cùng đi một con đường dài hơn*", trong lòng cô không biết tại sao lại vang lên lời của Công chúa trưởng Phi Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Lý Nghiên cắn răng, cầm dây đèn lồng đẩy cửa bước ra. Đến cửa ngách phía tây, vừa định kéo cửa thì sau lưng cô hiện ra bóng dáng một cô gái.

"Lý Nghiên, Trưởng công chúa bảo tôi chờ ở đây xem cô có ra ngoài hay không. Rốt cuộc cô vẫn phụ bạc kỳ vọng của Trưởng công chúa." Ánh nến soi tỏ khuôn mặt lạnh lẽo của A Lan.

"A Lan tỷ tỷ!" Lý Nghiên quay đầu, không hề bối rối, "Nghiên Nhi sao dám làm trái với lời dặn của Trưởng công chúa. Chỉ là Nghiên Nhi mới vừa suy nghĩ một chút, nếu như Nghiên Nhi không đến chỗ hẹn thì Trần Hi tất nhiên sẽ phát hiện không ổn, từ đó sẽ biết Nghiên Nhi chính là người mà Trưởng công chúa dốc lòng huấn luyện, như thế chẳng phải là cực kỳ bất lợi đối với Trưởng công chúa sao? Cho nên Nghiên Nhi mới cả gan đến chỗ hẹn."

"Vậy…" A Lan là người bộc tuệch, nghe Lý Nghiên nói vậy thì bất giác chần chừ.

"A Lan tỷ tỷ, tỷ cứ về nói với Công chúa trưởng như vậy", Lý Nghiên đế thêm, "Nghiên Nhi bảo đảm, Công chúa trưởng sẽ không trách cứ."

Cô đi thẳng ra ngoài, nhìn thấy Trần Hi dưới gốc liễu. Hắn cười điềm đạm, phong thái nhã nhặn, "Nghiên Nhi, cuối cùng muội cũng ra", nhìn thấy vẻ buồn rầu trong mắt cô liền ân cần hỏi han, "muội làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì", Lý Nghiên khẽ cúi đầu, "Chắc gần đây ca ca của muội đã phát hiện ra nên quản chế rất nghiêm ngặt, lần sau muội chưa chắc đã dễ dàng ra được."

"Ta cứ tưởng có chuyện gì?" Trần Hi cười vẻ thoải mái, "Chỉ cần Nghiên Nhi gật đầu thì sáng mai ta sẽ xin phụ thân đến nhà muội cầu hôn. Khi đó Nghiên Nhi sẽ không cần phải lo lắng đến ca ca của mình nữa."

https://thuviensach.vn

“Đừng…”, Lý Nghiên vội vàng ngăn lại, ngập ngừng nói, “Dù sao chúng ta cũng mới quen biết chưa được bao lâu. Trần công tử còn chưa từng nhìn thấy mặt Nghiên Nhi mà đã khẳng định Nghiên Nhi là người huynh muốn thành thân sao?”

“Nghiên Nhi tâm tư thuần khiết đẹp đẽ, dung nhan chắc chắn cũng vô cùng xinh đẹp”, Trần Hi hào sảng, “Cho dù không phải như vậy thì lấy vợ cũng không dựa vào dung mạo.”

Lý Nghiên trầm tư, mấy từ thuần khiết đẹp đẽ có thể dùng để hình dung về mình được sao? Bỗng nhiên cô thấy hơi mặc cảm đối với Trần Hi, bèn khẽ quay mặt đi, “Trần công tử kể cho Nghiên Nhi nghe vài chuyện cũ của công tử được không?”

“Dĩ nhiên là được”, Trần Hi hào hứng, “Thật ra thì Nghiên Nhi cũng không nên xem ta quá tốt. Khi ta còn bé, phụ thân mời người đến dạy võ công cho ta và ca ca. Ta chăm chỉ hơn ca ca, tính cách cũng lanh lợi hơn nên công phu đứng số một, số hai trong giới quyền quý ở kinh thành nhưng dĩ nhiên là không thể so với con diều hâu nhỏ kia của Hoắc gia”, hắn nói vẻ bực bội, Lý Nghiên buột miệng cười.

“Sau khi cô cô trở về, ở bên ngoài có thu nhận một người đệ đệ tên là Thân Hổ. Hắn cũng không lớn hơn ta bao tuổi nhưng huynh đệ chúng ta đều phải gọi hắn là thúc thúc. Ta tâm cao khí ngạo nên dĩ nhiên là không phục liền tìm tới định đánh cho hắn một trận.”

“Tất nhiên là huynh thua rồi”, Lý Nghiên nói chắc chắn.

Trần Hi dừng lại, “Sao Nghiên Nhi đoán được?”

https://thuviensach.vn

“Nếu không thì Trần công tử đâu đem chuyện trẻ con nghịch ngợm ra kể cho muội?”, cô tinh nghịch nhìn hắn.

Trần Hi tán thành, “Ta thua vô cùng thảm. Công phu luyện từ nhỏ không qua được ba chiêu trong tay hắn. Sau đó mới biết rằng tiểu tử kia là đồng môn với du hiệp Quách Giải nên cũng không hậm hực. Nói thế nào thì ta cũng là con nhà quyền quý thì làm sao so công phu được với người chân chính trong giang hồ? Cô cô cười an ủi ta, ‘Chuyện này gọi là ngoài vòm trời này là có vòm trời khác nữa, người cao còn có người cao hơn, sau này cần nhớ kỹ, không được hống hách kiêu ngạo nữa’…”

Lý Nghiên chấn động, lẩm bẩm lại, “Ngoài vòm trời này lại có vòm trời khác nữa, người cao còn có người cao hơn?”

“Nghiên Nhi, có chuyện gì vậy?” Trần Hi xoay người nhìn cô.

“Không có chuyện gì”, Lý Nghiên miễn cưỡng đáp chiếu lệ, “Muội chỉ đang nghĩ cô cô của huynh nói những lời này thật hay.”

“Đương nhiên”, Trần Hi cười kiêu hãnh, “Người ta là cô cô mà.”

Lý Nghiên tự hỏi lòng, có phải bản thân mình quá tự phụ, không nhìn thấy vòm trời khác, không thấy người cao hơn mình hay không? Cô hết sức tự tin giả trang làm thị nữ áo xanh nhưng liên tiếp bị Công chúa trưởng Bình Dương và Công chúa trưởng Phi Nguyệt phát hiện, vậy còn bệ hạ thì sao? Đột nhiên cô cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã nhào. Trần Hi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, lo lắng hỏi, “Nghiên Nhi, rốt cuộc hôm nay muội có chuyện gì?”

“Muội hơi choáng thôi”, cô yếu ớt nói, “Trần công tử, huynh đưa muội về đi.”

https://thuviensach.vn

Chương 56: Tùy theo tình thế mà lường

Từ phủ Bình Dương hầu trở về thì trời đã sâm sẩm tối. Lưu Triệt ngồi trong xe nhắm mắt lắng nghe tiếng ồn ào náo nhiệt trên đường phố thành Trường An, trong lòng mơ màng: A Kiều, lúc này nàng đang làm gì ở Trường Môn? Tất nhiên là chơi đùa vui vẻ, y có đi đâu về đâu cũng chẳng liêng quan đến nàng? Y bật cười cay đắng, chẳng phải hồi trước mình sủng ái Doãn thị thì đã thấy được phản ứng của nàng rồi sao?

Lúc long xa chạy chầm chậm gần sát cung Trường Môn, y nghe thấy tiếng đàn thánh thót văng vẳng, cảm giác khá bất ngờ. Từ khi trở về Trường Môn năm Nguyên Sóc thứ sáu tới nay, A Kiều rất ít chủ động tấu nhạc, ngay cả khi có nhã hứng thì cũng chủ yếu là gảy đàn tỳ bà, còn gần như không đụng tới những loại đàn cổ, giai điệu trúc trắc mới lạ láy đi láy lại vài lần mới dần thuần thục, nhưng nếu nghe thật kỹ vẫn chỉ thấy nhạt nhẽo không có chút tình cảm.

Cung nhân ở bên ngoài điện thấy y liền lên tiếng hành lễ nhưng bị y xua tay ý bảo cho lui. Y đứng bên ngoài rèm nhìn một lúc, thấy mặc dù đầu xuân nhưng A Kiều đã ăn mặc khá phong phanh, mái tóc đen đổ xuôi xuống như suối nước. Nàng xưa nay vẫn vậy, ở chỗ nào không có người thì luôn làm theo ý thích, không thèm để ý tới thân phận là hoàng hậu một nước của mình. Không, nàng đã từ lâu không phải là hoàng hậu của y rồi, một thoáng thẫn thờ bất giác lướt qua lòng y.

Dù y không lên tiếng như Trần A Kiều vẫn nghe thấy tiếng bước chân, nàng ngừng đánh đàn, thản nhiên quay đầu lại chào, “Bệ hạ!”

https://thuviensach.vn

Y khẽ ồ lên một tiếng, vén rèm bước vào, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc, thuận miệng hỏi, "Kiều Kiều vừa đàn khúc gì vậy?"

"Tiện tay gảy chơi thôi", nàng cười khẽ, đáp, "Không có tên gì cả."

Y nhìn nàng chằm chằm một lúc rồi hỏi lại, "Có thật không?" Bàn tay đặt ngang hông lại siết chặt thêm một chút.

Những năm gần đây, Hung Nô chiến bại rút lui, núi yên biển lặng, non nước thái bình khiến y càng mãn nguyện, tự cho mình là bậc đế vương uy trấn bốn biển không ai bằng, nhưng ở trước mặt A Kiều vẫn luôn luôn cảm thấy thất bại. Rõ ràng là nàng đã học được cách cung kính dịu dàng giống như các phi tần trong cung Vị Ương vốn luôn e dè. Y không thấy chỗ nào sai nhưng cứ cảm thấy không đúng. Dường như tâm trí của nàng không biết bay đến ở tận chân trời nào. Càng thân mật càng có cảm giác rằng giữa hai người có một bức tường vô hình cực kỳ yếu ớt, chỉ đẩy một cái là đổ nhưng lại không thể nào phá nổi. Y mãi đứng ở bên bức tường đó, chẳng thể làm gì.

Thoáng chốc đã đến cuối tháng Năm, cung Vị Ương truyền ý chỉ đến cung Cam Tuyền nghỉ hè. Nữ tỳ trong phủ Bình Dương hầu thu thập hành trang, Lý Nghiên ngồi ở trước gương, ngắm nhìn dung nhan của mình lần cuối cùng, tự thấy thật kiều diễm, ngay cả bản thân cũng yêu thích.

"*Ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, người này cao còn có người khác cao hơn*", cô nhớ tới câu Trần Hi đã nói. Cho dù có nhiều băn khoăn hơn nữa nhưng nếu không phóng tay đánh cược một lần thì chẳng phải là sẽ phụ bạc dung nhan hơn sương thắng tuyết trong gương?

Lý Nghiên tự hỏi, nếu có một ngày dung nhan như hoa đó dần dần phai tàn, những sợi tóc trắng đầu tiên dần dần lấp ló trong mái tóc đen thì liệu

https://thuviensach.vn

mình có tiếc nuối? Tiếc nuối rằng ở thời kỳ thanh xuân tươi trẻ nhất đã không chịu nỗ lực vì chính bản thân mình. Có lẽ là nếu nỗ lực thì cuộc đời sẽ đổi sang một số phận khác. Liệu có hối hận khi mình chỉ còn cách vinh hoa một bước ngắn nhưng lại lo sợ dừng bước?

Sinh con trai không mừng, sinh con gái không giận, một thân một mình, Vệ Tử Phu đứng đầu thiên hạ. Đó vốn là mơ ước lớn nhất của tất cả những người con gái trong thiên hạ. Vệ Tử Phu thì hơn mình điểm nào? Ngay cả Công chúa trưởng Bình Dương cũng nói rằng dung nhan của mình còn yêu kiều quyến rũ hơn cả Vệ Tử Phu trong thời xuân sắc ngày xưa. Mình cũng có thể dịu dàng kính cẩn không thua kém Vệ Tử Phu. Nghĩ vậy cô thật không cam lòng.

"*Lần này, ngươi đi theo với thân phận người nhà phủ Bình Dương hầu của ta, đến thời điểm thích hợp nhất thì ta sẽ cho ngươi ra mắt bệ hạ. Nếu bệ hạ nhìn thấy thích ngươi, một khi được vinh hoa thì đừng có quên đấy nhé*", hôm qua Công chúa trưởng Bình Dương đã nắm tay cô ân cần dặn dò.

"*Đi đường này mà thắng thì tất nhiên có thể một bước đến vinh hoa, nhưng nếu thua thì phải hỏi bản thân mình có thể chấp nhận được hậu quả hay không*?", ngày đó, Công chúa trưởng Phi Nguyệt đã nói như thế ở hành lang Hầu phủ. Cô không phải là Trần A Kiều, cũng không phải là Vệ Tử Phu. Cô không có thế lực hùng hậu bên ngoại chống đỡ, cũng không có người thân tài hoa xuất chúng phù trợ. Nếu muốn đứng vững tại cung Vị Ương thâm sâu kia thì chỗ dựa duy nhất có thể chính là sự sủng ái của bệ hạ.

Trên đại đường hôm đó, bệ hạ đứng dậy, chắp tay đi ra ngoài, trang phục rộng rãi bằng gấm đen tạo nên dáng hình tôn quý. Thật ra thì nếu chỉ bàn về dung mạo, bệ hạ anh tuấn trầm tĩnh nhưng lại có một chút vô tình còn Trần Hi thì tuấn tú hồ hởi, chưa chắc đã phân cao thấp. Nhưng đa số phụ nữ sẽ lựa chọn bệ hạ giống như đã biết rõ một chung rượu tuy ngon mà có hại

https://thuviensach.vn

nhưng vẫn không cưỡng nổi hương thơm hấp dẫn của nó, dù phải chết cũng cười một tiếng rồi uống vào. Có lẽ về bản chất, mỗi người đàn bà đều là một con thiêu thân lao đầu vào lửa, sẵn sàng chết vì một thoáng huy hoàng.

Cô cúi đầu, siết chặt nắm tay hạ quyết tâm cho dù có uống thuốc độc hay lao đầu vào lửa thì cũng vì tuổi thanh xuân đẹp như hoa này mà không do dự thử một lần. Nếu thắng thì mình sẽ theo ý mình mà hành động không do dự nữa; nếu thua thì mình lại quay đầu là bờ, không hề tiếc nuối. Nếu trong lúc thắng thua mà phải bỏ mạng thì âu cũng là gieo gió gặt bão, không oán người khác.

Ngày hai mươi tám tháng Năm năm Nguyên Thú thứ năm, thánh giá đến cung Cam Tuyền, Lý Nghiên làm thị nữ đi theo Công chúa trưởng Bình Dương. Công chúa trưởng Bình Dương căn dặn Lý Nghiên đi xe mệt nhọc nên cần nghỉ ngơi mấy ngày. Lý Nghiên biết rằng nếu nghe theo sự sắp đặt của Lưu Tịnh thì nếu thành công cuộc đời cô vinh hoa phú quí còn bệ hạ không chiếu cố thì xem như bỏ đi. Cô không nén nổi tiếng thở dài. Trần hoàng hậu là người con gái tuyệt sắc đến mức nào mà còn có thể khiến bệ hạ vốn vô tình ngưỡng mộ đến như vậy? Dù thế nào cuối cùng họ cũng sẽ gặp nhau. Bản thân cô cần phải nắm chắc thời điểm, giành cho mình cục diện tiến có thể tấn công, lui có thể phòng thủ.

Có lẽ trời cao cũng chiếu cố, ca ca nghe ngóng được tin tức là ngày mồng hai tháng Sáu, bệ hạ xử lý xong chính sự ở điện Tất Đường sẽ đi thẳng đến cửa nam cung Cam Tuyền rồi dẫn Trần nương nương cùng lên dạo chơi núi Cam Tuyền.

"*Bệ hạ và Trần nương nương thuở nhỏ rất thân nhau, chắc cũng đã từng cùng nhau dạo chơi núi Cam Tuyền rồi*", Lý Diên Niên nói như vậy, hàm nghĩa sâu xa.

https://thuviensach.vn

Cô không phải không hiểu ý ca ca, chỉ là không muốn suy nghĩ đến. Ít nhất, Trần nương nương sẽ không có ở bên cạnh bệ hạ trên đường từ điện Tất Đường tới cửa nam cung Cam Tuyền!

Suối nước từ núi Cam Tuyền chảy qua cung Cam Tuyền đổ vào hồ có tên là Ánh Nguyệt, gia nhân của phủ Bình Dương hầu lại được bố trí ở bờ hồ.

Mới vào đầu hè, hoa sen nở khắp hồ. Cô chọn chiếc váy dài màu xanh như nước, búi mái tóc đen của mình thành một búi xinh xắn rồi ngồi bên bờ hồ, ngửa đầu nhìn mặt trời sáng chói trên cao. Nước suối lạnh băng chảy qua khiến đôi chân ngọc khẽ run lên. Đằng xa, loan giá đế vương đang theo đường núi ngoằn nghèo đi đến, khí thế uy nghiêm. Hồ không sâu lắm, cô lội nước lách đi giữa những đóa hoa sen làm phấn hoa bám khắp y phục, tỏa mùi thơm ngát. Khi loan giá ngang qua cây cầu dài chín nhịp, cô ở dưới hồ nghiêng người hành lễ với dáng điệu hơi bối rối, "Tham kiến bệ hạ!"

Nước suối tràn qua đầu gối, thấm ướt tay áo váy. Một cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ. Đã đầu hè nhưng cô cũng không khỏi lạnh run lên, tay áo váy bồng bềnh trong nước gần như cùng hoa tan thành một thể, nhưng lại là điểm nhấn trong đó. Cô nghĩ rằng lúc này chắn chắn là mình vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Lưu Triệt ngồi trên loan giá quay đầu lại nhìn thiếu nữ đứng trong hồ nước. Gió đầu hè thổi làm lay động những đóa hoa sen trên mặt hồ xanh biếc, một người con gái đứng giữa, tay áo bay phất phới, đuôi váy chìm xuống bồng bềnh trên mặt nước.

Giang Nam… có thể hái sen sao? Y cười nhạt, mắt nhìn đi chỗ khác. Mặc dù cô chọn đúng lúc đúng chỗ giúp cho mình thể hiện được dung nhan xinh đẹp hơn cả hoa sen nhưng ngược lại cũng để lộ ra là có tâm cơ.

https://thuviensach.vn

“Dân nữ không biết thánh giá qua đây nên không kịp tránh đường, kính xin bệ hạ tha lỗi”, Lý Nghiên dịu dàng nói, cảm thấy ngay cả những ngón chân đang ngâm trong nước cũng nóng bừng lên. Ánh mắt của vị đế vương trên loan giá sắc bén quá mức khiến cô không dám nhìn thẳng.

“Người không biết thì không có tội”, Lưu Triệt nói, “Thôi miễn đi!” Y nhếch khóe môi, thầm nghĩ hoàng tỷ đúng là có con mắt. Nước suối trong suốt, mơ hồ có thể thấy được làn da như ngọc dưới đầu gối, những đường cong tuyệt mỹ, càng nhìn càng thấy yêu kiều quyến rũ, trông đã thấy yêu. Quả nhiên là một cô gái đẹp làm rung động lòng người.

“Phụ hoàng!” Lưu Sơ chạy dọc theo hành lang ở đằng xa, nũng nịu oán trách, “Tại sao người vẫn còn ở nơi này? Con và mẫu thân chờ đến sốt ruột.”

Lưu Triệt bật cười. Lý Nghiên đứng trong nước, tâm tư trầm xuống. Cô có tâm hồn nhạy cảm, tất nhiên nhận thấy Lưu Triệt ngắm nhìn Công chúa Duyệt Trữ cười mới thật lòng đến nhường nào.

“Có một mình con sốt ruột thì có”, Lưu Triệt nói, tỏ ý bảo Lưu Sơ trèo lên ngự liễn.

A Kiều tính tình lạnh nhạt như vậy, chỉ sợ có thêm một canh giờ nữa cũng chẳng hề suốt ruột.

Lưu Sơ bị bóc trần tâm tư, thẹn quá thành giận, đấm khẽ một cái vào ngực Lưu Triệt, “Phụ hoàng cứ trêu Tảo Tảo.” Loan giá chậm rãi đi tiếp, người ở trên loan giá kia từ đầu đến cuối không hề quay đầu nhìn lại.

Lý Nghiên bật cười một tiếng, kéo một đóa hoa sen lại gần rồi áp vào mặt, cảm giác mềm mại mà lạnh như băng. Trong lòng bệ hạ nặng nhẹ thế nào thì chỉ cần liếc qua là biết. Nếu ngay trong thời điểm ban đầu mà cô đã

https://thuviensach.vn

không hấp dẫn được bệ hạ thì còn nói gì chuyện sống yên phận ở Vị Ương? Cô buông đóa hoa sen ra, không quay đầu lại, rời đi.

Có thể là do tâm trí hoàn toàn nguội lạnh, hoặc là bị ngấm nước, sau hôm đó cô bị một trận cảm lạnh liệt giường. Công chúa trưởng Bình Dương vô cùng tức giận nhưng không làm được gì, chỉ biết đay nghiến, "Nghiên Nhi, tại sao ngươi không chịu bảo trọng như thế? Hay chưa, tới hồ Ánh Nguyệt làm cái gì?"

Lý Nghiên nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt trông cực kỳ đáng thương, "Nghiên Nhi nghe nói là bệ hạ sẽ qua đó."

"Ngươi quá nóng lòng. Không được việc gì", Lưu Tịnh phất áo bỏ đi mà không nhìn thấy Lý Nghiên ở phía sau khẽ mỉm cười, ánh mắt trầm tĩnh.

Có lẽ nhận định là bất cứ người con gái nào trên thế gian đều có tâm ý thấy người sang bắt quàng làm họ, cũng có thể là từ sự hiểu biết đối với Lý Nghiên trong quá khứ nên Công chúa trưởng Bình Dương không hoài nghi điều gì, nhưng dù sao Lý Nghiên cũng đã để bệ hạ cũng trông thấy mặt, hết giá trị đầu cơ kiếm lợi nên dần dần bị phủ Bình Dương hầu coi thường, chỉ riêng Công chúa trưởng Bình Dương là vẫn còn do dự. Một giai nhân tuyệt sắc thông tuệ như vậy có tìm trong vạn người cũng khó gặp, nếu bỏ đi e là có phải quá đáng tiếc?

Khi Lý Nghiên khỏe lại thì cũng đã vào thu, đến thời điểm thánh giá trở về Trường An. Một ngày kia, Lý Nghiên hẹn Trần Hi ra ngoài lúc ban ngày, ánh mặt trời ấm áp càng lộ ra thân thể gầy gò. Trần Hi rất xót xa, hỏi, "Nghiên Nhi, sao dần đây không thấy muội?"

"Muội gần đây bị bệnh nặng vừa mới khỏi", Lý Nghiên nói, giọng thều thào.

https://thuviensach.vn

“Trần công tử”, cô nắm lấy tay hắn, “Chàng… thật lòng muốn thành thân với Nghiên Nhi không?”

“Tất nhiên!” Trần Hi đáp, bỗng nhiên như ngộ ra điều gì, mừng rỡ nói, “Nghiên Nhi đã đồng ý.”

Lý Nghiên buông tay ra, một lát sau mới thỏ thẻ nói, “Chàng đến gặp ca ca của thiếp cầu hôn nhé.”

“Được rồi. Ta sẽ nói với phụ thân”, Trần Hi đáp, “Ca ca của muội là ai?”

Cô nhắm mắt lại rồi đáp, “Nhạc sư Lý Diên Niên của Nhạc phủ.”

“Lý Diên Niên?” Trần Hi ngẩn ra, nụ cười dần đông cứng, “Muội… là Lý Nghiên”, sắc mặt hắn bỗng nhiên trầm xuống, “Muội chính là mỹ nhân của Lý gia mà Công chúa trưởng Bình Dương muốn hiến dâng cho bệ hạ để đối phó với với cô cô của ta?” Trong khoảnh khắc, tất cả những ký ức về bao nhiêu lần dắt tay cô đi dưới ánh trăng, rồi cô thường tha thiết nói “Kể cho muội nghe về cô cô của huynh một chút đi” bỗng ập tới trong đầu. Những kỷ niệm đẹp bỗng nhiên được giải thích theo chiều hướng khác khiến trái tim hắn băng giá.

Lý Nghiên khẽ dỡ tấm mạng bằng lụa mỏng trên mặt xuống, dung nhan mỹ lệ làm cặp mắt Trần Hi sáng ngời.

“Thật ra ngày mới lần đầu gặp Trần công tử là do Nghiên Nhi cố ý. Thế nhưng chẳng lẽ bao nhiêu ngày gặp nhau đều là giả dối sao?” Một giọt nước mắt trào ra trên khóe mắt Lý Nghiên. “Nghiên Nhi cam tâm tình nguyện phản bội Công chúa trưởng vì công tử. Kính xin công tử chớ phụ lòng.”

Những lời nói tha thiết làm Trần Hi mềm lòng. Một người con gái xinh đẹp vì hắn mà từ bỏ vinh hoa dễ như trở bàn tay. Tình cảm sâu sắc nặng

https://thuviensach.vn

nhường ấy mà còn có thể hoài nghi được hay sao? Trần Hi liền nắm lấy tay cô, vẻ hổ thẹn, "Nghiên Nhi, là ta không tốt."

Lý Nghiên khẽ mỉm cười vẻ đau khổ, "Trần công tử, phiền chàng phải gấp lên. Nếu để cho Công chúa trưởng biết được thì Nghiên Nhi sẽ có kết cục rất buồn."

Ngày thứ ba sau khi bàn bạc xong với Trần Hi, Lý Nghiên từ phủ Bình Dương hầu trở về nhà thì thấy ca ca Lý Diên Niên với vẻ mặt âu lo.

"Nghiên Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lý Diên Niên cau mày hỏi, "Chẳng phải muội đang ở trong phủ Bình Dương hầu nhưng sao nhị thiếu gia của phủ Đường Ấp hầu lại tới gặp ta để cầu hôn?"

Lý Nghiên nhíu mày, Trần Hi đã không lừa dối. "Ca ca", cô thở dài, "Là muội bảo chàng ấy tới đấy, huynh không ngại đồng ý chứ?"

Lý Diên Niên há hốc mồm miệng. Muội muội của hắn không chỉ có dung nhan tuyệt sắc mà từ nhỏ đã rất có chủ kiến, một khi đã hạ quyết tâm thì sẽ không nghe ai khuyên bảo. Lúc muội muội vào phủ Bình Dương hầu, hắn đã cho rằng nếu cô không mở ra được một con đường thì tuyệt đối sẽ không quay đầu lại. Sao có thể ngờ…

"Ca ca, Trần Hi rất tốt, muội tin chàng yêu muội thật lòng", Lý Nghiên mỉm cười nói, "Huynh không cần phải lo lắng."

"Ta tin điều đó. Mọi người trong thành Trường An cũng đều biết nhân phẩm của Trần nhị công tử", Lý Diên Niên ưu tư, "Chỉ là, muội…?"

"Ca ca cảm thấy kỳ lạ lắm phải không?" Lý Nghiên thẹn thùng cười đáp, "Muội đã nghĩ thông suốt rồi. Bệ hạ đã có Trần nương nương ở bên cạnh, muội…", cô bối rối thừa nhận thất bại của mình, "Muội không thể tranh

https://thuviensach.vn

giành nổi.” Không phải là dung nhan không đủ, không phải là tài nghệ không tốt mà là do thời cơ cô xuất hiện không đúng.

Hồi năm Kiến Nguyên, bệ hạ buồn bực vì bất đắc chí, vừa chán ghét Trần hoàng hậu kiêu căng, lại đúng lúc gặp được Vệ Tử Phu. Vệ Tử Phu nhu tình như nước khiến y dừng chân thưởng ngoạn. Lúc này đã là năm Nguyên Thú, bệ hạ đã khống chế thiên hạ, lại có giai nhân bên cạnh nên không thể cho phép xuất hiện vị trí của cô.

Cô đã thấy tận mắt sự sủng ái của bệ hạ đối với Công chúa Duyệt Trữ. Nếu như không phải trong lòng y coi trọng mẫu thân của Công chúa thì người bạc tình như bệ hạ chắc chắn sẽ không quan tâm quá nhiều, cho dù đó là con gái của mình. Công chúa trưởng Bình Dương từng kể rằng vào năm Nguyên Sóc thứ hai, bệ hạ còn chưa biết đến sự tồn tại của Hoàng tử cùng Công chúa Duyệt Trữ, hai mươi chín tuổi mới có một con trai độc nhất nhưng cũng chưa từng sủng ái như Công chúa Duyệt Trữ hiện giờ.

“Rốt cuộc đó là người phụ nữ thế nào vậy?”, cô nghĩ, “Có thể khiến bệ hạ đã vứt bỏ không thương xót lại phải quay lại nâng niu.”

“Như vậy cũng tốt”, Lý Diên Niên không biết suy nghĩ trong lòng cô, lên tiếng an ủi, “Muội có cá tính quá bướng bỉnh khiến ta rất lo lắng, giờ có thể gả cho Trần Hi sống bình an quãng đời còn lại thì ta tạm yên tâm, cũng coi như là rạng rỡ gia môn rồi. Nhưng Công chúa trưởng Bình Dương có thể bỏ qua cho muội thật sao?”

“Không ngại, Trần nương nương sẽ giúp muội đối phó với bà ấy”, Lý Nghiên khẳng định.

Dù cho Trần nương nương không sợ thì cô rốt cuộc cũng không hy vọng cô tiến cung. Cô quả quyết chấp nhận lùi bước thì chắc chắn Trần nương

https://thuviensach.vn

nương sẽ vui lòng giúp lại một chuyện nhỏ như vậy. Huống chi cô lại được gả cho cháu của nàng.

"Muội chỉ không cam lòng", Lý Nghiên cúi đầu. Lý Diên Niên nghe giọng xa xăm của muội muội thì hơi kinh hãi. "Muội thua chẳng qua vì thời gian, thêm cả dòng dõi. Được rồi, muội nhận thua, thế nhưng muội vẫn không tin nếu vào ngày trước muội cũng thua."

"Nghiên Nhi, muội…?"

"Ca ca, muội được gả vào Trần gia thì sẽ là người của phủ Đường Ấp hầu. Gia thế của Trần gia đã được tích lũy qua trăm năm, lại là nhà mẹ đẻ của Trần nương nương nên hiển hách vô song. Nếu ngày sau muội và Trần Hi sinh con gái", cô ngẩng đầu vẻ tự tin, "Ca ca nói có tư cách đứng đầu trong cung hay không?"

Vào mùa đông tháng Mười, một chiếc kiệu nhỏ đón Lý Nghiên vào phủ Đường Ấp hầu. Trần Hi đứng trước cổng chờ, mỉm cười nói, "Cô cô muốn gặp muội."

Trong lòng cô run lên, rốt cục đã có thể gặp mặt người phụ nữ được hoàng đế Đại Hán sủng ái nhất, Trần Hi cầm tay cô đi xuyên qua hành lang của phủ Đường Ấp hầu, thỉnh thoảng có tỳ nữ ngang qua đều quỳ gối hành lễ, nói, "Chào Nhị thiếu gia."

Hai người xuyên qua ngoại viện, qua tiếp một cửa ngách thì có một căn lầu nhỏ thấp thoáng trong hoa cỏ, yên tĩnh trang nhã. Lý Nghiên nhướng mày, nhìn hai chữ Triện thanh tú viết trên tấm biển cổ kính Mạt Vân.

Một cô bé mặc y phục bằng gấm lộng lẫy tựa trên lan can, quay đầu lại cười tươi tắn, "Hi biểu ca."

https://thuviensach.vn

Trần Hi lui về phía sau một bước, bái chào, “Công chúa Duyệt Trữ.”

“Được rồi.” Lưu Sơ vui vẻ khoác tay, “Người trong nhà không được dùng bộ dạng này.” Cô bé nghiêng người nhìn thấy Lý Nghiên, nháy mắt, “Vị này chính là biểu tẩu tương lai sao? Quả nhiên là xinh đẹp!”

Lý Nghiên hôm đó ở dưới cầu, tâm tư mê loạn nên cũng không nhìn kỹ đệ nhất công chúa của triều Hán, lúc này chủ ý mới thấy cô bé thanh khiết khả ái, khuôn mặt cực kỳ sinh động, sau này lớn lên chắc chắn sẽ không kém mình hiện giờ.

“Công chúa Duyệt Trữ quá khen rồi!” Cô cười nhẹ nhàng, nhìn con gái thì biết mẹ, trong lòng càng thêm hiếu kỳ với A Kiều chuẩn bị được gặp.

“Nghiên Nhi, muội vào đi thôi!” Trần Hi buông tay cô ra rồi âu yếm dặn, “Ta ở bên ngoài chờ muội.”

Cô lẳng lặng gật đầu, ưỡn thẳng lưng rảo bước đi vào, vừa đến cửa đã ngửi thấy một mùi hương dìu dịu. Thị nữ Lục Y đưa bàn tay mịn màng tròn trịa vén rèm, tươi cười chào hỏi, “Là Lý tiểu thư sao? Nương nương bảo cô vào trong.”

Ở sâu phía sau bức rèm là một bóng người thanh tú yểu điệu đang ngồi bên cửa sổ cầm sách đọc, Lý Nghiên nhẹ nhàng quỳ gối, “Dân nữ Lý Nghiên tham kiến Trần nương nương.”

“À”, Trần A Kiều vẫn cúi đầu đáp một tiếng.

Cô thường nghĩ rằng Trần hoàng hậu phải có dung nhan như thế nào mới khiến vị quân vương có trăng quên đèn kia ngắm mãi không chán, đến lúc gặp mới thấy đó chỉ là dung nhan mộc mạc nhưng mọi chi tiết trên khuôn

https://thuviensach.vn

mặt lại hài hòa tới tuyệt hảo chỉ ngồi lặng lẽ cũng đã toát lên vẻ sang trọng và bình yên.

"*Phấn son e chỉ mờ nhan sắc,*

Điểm nét ngài xuân gặp mặt rồng."[1]

[1] Trích trong Tập Linh đài – Kỳ 2 (Đài Tập Linh – Kỳ 2) của Trương Hựu.

Cô cố gắng trang điểm thật đẹp, đến lúc này mới cảm thấy mình quá nực cười, giống như một người cứ cố sức khiêu chiến nhưng người kia lại chẳng thèm ngó ngàng tới mình.

"Lý Nghiên!" Trần A Kiều buông quyển sách trong tay xuống ngắm cô từ trên xuống dưới, "Quả nhiên là một trang tuyệt sắc."

Lý Nghiên chịu phục, kính cẩn đáp, "Nghiên Nhi không dám nhận, tuyệt sắc phải là nương nương mới đúng."

A Kiều cười nhạt, đứng dậy nhìn thẳng vào mắt cô, "Những thứ khác ta không muốn so sánh, chỉ cần cô đáp một câu, cô có thật lòng muốn thành thân với Hi Nhi không?"

Lý Nghiên chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Nương nương hỏi vậy là có ý gì?"

"Trần gia chúng ta trăm năm lừng lẫy." Nàng chắp tay bước về phía trước cửa sổ, nhìn vẻ mặt tha thiết đợi chờ của Trần Hi ở bên ngoài, "Lấy vợ có thể không nói dòng dõi, không nhìn xuất thân, nhưng ít nhất phải đối xử với nhau thật lòng."

https://thuviensach.vn

Lý Nghiên im lặng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Từ này về sau, Nghiên Nhi sẽ thật lòng đón nhận Trần thiếu gia.”

Bản tính cô vốn quyết đoán, đã lựa chọn con đường này sẽ không bao giờ liếc qua một con đường khác. Hai người ăn ở với nhau cả đời, yêu thương thật lòng mới có hạnh phúc, dù đôi khi lừa dối giấu giếm nhau nhưng cuối cùng có thể bình an, hạnh phúc. Trần A Kiều cười nhẹ. Chỉ phụ nữ mới hiểu được phụ nữ. Nàng dĩ nhiên nhìn ra câu nói vừa rồi của Lý Nghiên là thật lòng nên gật đầu, “Đã như vậy, chắc Hi Nhi cũng không đợi được nữa. Cô mau ra ngoài gặp nó đi. Những chuyện khác, ta sẽ xử lý.”

Ra khỏi lầu Mạt Vân, tắm trong ánh mặt trời ấm áp, Lý Nghiên khẽ đưa tay vuốt trán, cảm thấy toàn thân đẫm mồ hôi.

“Nghiên Nhi!” Trần Hi quay đầu lại, nhìn thấy cô liền nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời trong ngày đông. Cô cũng mỉm cười, từ giờ khắc này, cuộc đời của cô đã gắn bó với nam nhân đang đứng đó. Lúc tung chiếc khăn lụa ở trên bờ sông Vị Thủy, cô không nghĩ đến sẽ có kết cục sẽ như thế.

Lý Nghiên cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay mình đang nắm chặt, dù không phải là người từng mong đợi nhưng có một người thật lòng yêu thương, dù hoàn toàn không như mình nghĩ, vẫn mãi là hạnh phúc.

Chương 57: Chuyện phong Đông Cung tối do dự

Chiếc xe ngựa màu xanh thong thả chạy qua phố xá Trường An, tấm màn che dày ngăn cách những cặp mắt tò mò nhìn vào.

https://thuviensach.vn

“Nói như vậy, chuyện của Lý Nghiên đã hoàn toàn kết thúc rồi sao?”, giọng nam trầm thấp hỏi.

“Đúng thế, cô cô đã đáp ứng, bệ hạ cũng không có ý kiến. Bình Dương trưởng công chúa rất tức giận nhưng cũng hết cách”, giọng nam trong trẻo trả lời.

“Vậy thì tốt”, giọng nam trầm thấp lại thở ra một hơi, “Đúng rồi, chuyện của chúng ta đừng để cho cô cô ngươi biết.”

“Cháu biết!” Trần Hi buồn cười, “Cháu cũng đâu dám. Nếu cô cô biết cháu cũng giả ngốc gạt người thì chắc chắn sẽ giáo huấn cháu đến chết mới thôi. Người nói đúng không, Tang thúc thúc. Chỉ là, cô cô thông minh như vậy, chắc cũng mơ hồ đoán được đôi chút.”

“Chỉ cần không nắm được chứng cứ thì nàng đâu thể làm gì được chúng ta”, Tang Hoàng Dương thản nhiên nói, “Nói ra thì công phu diễn trò của tiểu tử nhà ngươi cũng khá tốt, người không ngoan như Lý Nghiên cũng không nhìn ra sơ hở.”

“Nếu muốn cô cô biết, trừ phi đừng đề cập tới”, Trần Hi đỏ mặt lên, khẩn khoản: “Tang thúc thúc đừng để lộ ra. Cháu chỉ là một Trần Hi si tình có được hay không?”

“Được rồi!” Tang Hoằng Dương cười dài, trầm ngâm nói, “Chỉ là, nếu như ngươi không thích Lý Nghiên thì cũng không cần thiết phải thành thân với cô ta. Dù cô ta sẽ buồn bã một chút nhưng ai bảo ngươi là cháu của A Kiều chứ? Chúng ta đương nhiên phải chiếu cố cho ngươi trước hết.”

Trần Hi im lặng, gương mặt trở nên nghiêm túc, “Thúc thúc không thấy rằng Lý Nghiên thực sự là cô gái rất xinh đẹp thông minh sao? Tính cách cô

https://thuviensach.vn

ấy vốn quyết đoán nên cháu thấy một khi đã quyết định sẽ không thay đổi. Đã như vậy, bọn cháu thành thân cũng không có gì là không tốt."

Tang Hoằng Dương nhìn hắn đầy vẻ suy tư một hồi rồi lắc đầu, "Vậy cũng được, hai người các ngươi đúng là một cặp mạt cưa gặp mướp đắng hiếm có. Hơn nữa, Lý Nghiên cũng thông minh, sẽ rất có ích cho ngươi sau này giành chỗ đứng ở phủ Đường Ấp hầu."

Hôn lễ con thứ của Đường Ấp hầu được tổ chức long trọng, dĩ nhiên có mời Công chúa trưởng Bình Dương nhưng cuối cùng Lưu Tịnh không đến, cô dâu cũng không buồn phiền, cứ thế tiến hành bái đường. Trần nương nương đã có một chuyến thăm đặc biệt tới phủ Đường Ấp hầu vì chuyện của Trần Hi nhưng đến hôn lễ chính thức thì không có mặt.

Lúc Lưu Triệt trở về Trường Môn thì Trần A Kiều đang nằm ngái ngủ trên giường.

"Kiều Kiều", y lay nàng dậy, nhẹ giọng gọi. Nàng mở mắt ra, thấy là y thì lại yên tâm nhắm mắt ngủ tiếp.

Cặp môi mỏng của Lưu Triệt khẽ nhếch lên, phất tay cho đám cung nhân lui ra rồi thuần thục luồn tay xuống dưới cởi xiêm y của nàng. A Kiều mơ mơ màng màng, tựa vào lồng ngực y, thân thể dần nóng rực lên rồi áp sát vào.

"Kiều Kiều!" Y thì thầm bên tai, "Gọi ta một tiếng Triệt Nhi nhé!"

Nàng giật bắn mình, lập tức tỉnh hẳn. Lưu Triệt cũng không thèm để ý, tiếp tục hôn lên khiêu khích, nhìn nàng quật cường cắn chặt răng, mắt nhìn thẳng vào y không còn tĩnh lặng nữa mà tràn ngập lửa giận.

https://thuviensach.vn

“Nàng thử nói xem, Kiều Kiều”, y cũng dần thở hổn hển nhưng vẫn cố kìm nén, “Nàng có thể kiên trì bao lâu chứ?”

“Chắc chắn là lâu hơn người”, nàng lạnh lùng đáp, giơ chân lên đạp, giãy giụa kịch liệt khiến Lưu Triệt vất vả lắm mới ngăn lại được.

“Nương nương! Bệ hạ!” Bên ngoài, Lục Y nghe thấy động tĩnh bất thường thì cất giọng kêu to, vẻ lo lắng.

Nàng đỏ mặt, miễn cưỡng đáp, “Không có chuyện gì.” Đang nói chuyện nàng cảm thấy ngang hông bị tay phải của Lưu Triệt khẽ vuốt ve, cả người nàng run rẩy, cố kìm tiếng thở gấp. Người đàn ông này thật sự quá rõ mỗi chỗ trên thân thể nàng.

Sự tiếp xúc da thịt có sức quyến rũ đến mê hoặc. Một cơn rùng mình mãnh liệt khiến nàng không còn nghiến chặt được răng, suýt nữa kêu lên.

“Triệt Nhi…!” Cuối cùng nàng đành đầu hàng. Cái tên quên lãng từ lâu bật ra khỏi miệng cùng với dòng lệ ướt đẫm. Nàng mơ hồ nghe Lưu Triệt than nhẹ rồi hôn ngấu nghiến đôi môi của nàng.

Tới lúc mệt rũ người ra rồi dần chìm vào giấc ngủ say, nàng nghĩ mình đã từng bao nhiêu lần hoặc hờn dỗi, hoặc tức giận gọi y là Triệt Nhi, sao đến bây giờ gọi nước mắt lại tuôn rơi.

Sao lại như thế được chứ? Chỉ gọi một tiếng gọi lại khiến cho ký ức cuồn cuộn ập về không thể tiếp tục chia cắt. Nàng bỗng nhiên thấy mình thật khác.

Cuối năm Nguyên Thú thứ năm, Mạt Lăng hầu Lưu An thu nhận Di Khương về danh nghĩa là thị nữ của thứ nữ Lưu Thiến làm nghĩa nữ, gả cho trọng thần triều đình Đại tư nông Tang Hoằng Dương. Trong cung Trường

https://thuviensach.vn

Môn, Trần A Kiều vui mừng khoác tay Lưu Lăng, "Thiến Nhi đã được gả cho Ngũ Bị, hôm nay cả Tang Hoằng Dương cũng đã thành hôn rồi, Lăng Nhi, muội còn định kéo dài bao lâu nữa?"

"Từ sau biến cố Giao Đông, Ngũ Bị vào triều làm quan rồi được bệ hạ trọng dụng, dần dần được thăng lên đến chức quan điển khách, cai quản các man tộc đã quy thuận. Lưu Lăng thở dài, bất đắc dĩ nói, "Có phải phàm là con gái thì cuối cùng cũng phải đi đến bước này?"

Trần A Kiều khẽ mỉm cười, "Muội một thân một mình lâu như vậy mà không thấy cô đơn sao? Tìm lấy một người cùng chung chí hướng để bầu bạn cũng tốt. Tỷ thấy Đông Phương Sóc được đấy." Nàng vốn cho rằng nhóm bọn họ nhất định sẽ sống cô đơn suốt quãng đời còn lại nhưng hôm nay nhìn lại thì Liễu Duệ với Lưu Đàm hay Tang Hoằng Dương với Di Khương đã hòa hợp, cũng có thể coi là ngọt ngào ấm áp. "Như vậy thì", nàng lắc đầu thầm nghĩ, "hạnh phúc của mình và Lưu Lăng nằm ở nơi nào?"

"Tỷ không được lựa chọn đã phải bước vào cuộc sống vợ chồng", Lưu Lăng không để ý, chỉ cười nói, "Nếu tỷ được tự do như muội thì e rằng cũng mất nhiều thời gian. Phụ nữ vốn thận trọng hơn đàn ông nhiều."

"Đông Phương Sóc thông minh đa tài, cũng tốt rồi." Nàng khẽ thở dài, "Nhưng nếu muội vì đó mà lấy hắn để rồi sau này không chung suy nghĩ lại trở thành thù hận, vậy chẳng bằng cứ ung dung nhàn nhã như bây giờ còn hơn?"

Trần A Kiều trầm tư, Lưu Lăng nhìn như không cố chấp nhưng vẫn giữ thái độ vô cùng đa nghi về thời đại mà hai người sống trước đây thì nói gì đến một người thời cổ cách nàng đến hai nghìn năm.

https://thuviensach.vn

“Thật ra thì những năm qua muội cũng xem xét một cách khách quan”, Lưu Lăng mỉm cười nói, “Bệ hạ đối xử với tỷ cũng coi là không tệ. Thế nào? A Kiều tỷ động lòng chưa?”

Nàng thở dài, “Một người đã tàn nhẫn đâm một nhát dao vào tim mình rồi lại quay sang yêu chiều nâng niu mình trong lòng bàn tay thì muội cảm thấy như thế nào?

“Ừ… thì thế”, Lưu Lăng cười mỉa, “Nhưng A Kiều tỷ có nghĩ tới hay không, tỷ hôm nay dù sao cũng là người khác với tỷ trước kia. Bệ hạ có thể không thương A Kiều ngày trước nhưng lại bị vẻ lạnh lùng của A Kiều chuyển thế ngày hôm nay hấp dẫn. Dù sao thì mấy hôm trước y cũng bỏ qua một Lý Nghiên đẹp nghiêng thành, không thể không thừa nhận nguyên nhân chính là do có tỷ ở bên cạnh.”

“Yêu?” A Kiều bật cười nhìn những cây cột trụ màu đỏ như máu trong cung Trường Môn, “yêu là thứ xa xỉ nhất trong hoàng cung tráng lệ này.” Còn Lưu Triệt là tình nhân không đáng tin nhất trong khắp thiên hạ.

“Không nói chuyện này nữa”, A Kiều chớp mắt rồi nói sang chuyện khác, “Gần đây tỷ luôn lo lắng, cảm thấy thế lực Trần gia mở rộng quá nhanh. Muội nhắc nhở bọn họ thu lại một chút đừng để cho bệ hạ nghi ngờ.”

Từ những năm Nguyên Thú trở đi, Lưu Triệt giữ vững thế giằng co của hai nhà Trần, Vệ ở trong triều đình, tinh tế khống chế, giữ cho thế lực của hai nhà ở thế cân bằng. Trong trò chơi quyền lực, tiến chưa chắc là tiến, lui cũng chưa chắc đã là lui, nhìn về lâu dài thì chiếm ưu thế tạm thời cũng là nguồn gốc của tai họa. Lưu Lăng cũng hiểu rõ đạo lý này, gật đầu đáp, “Muội biết rồi!”

https://thuviensach.vn

Đầu năm Nguyên Thú thứ sáu, Dương Thạch công chúa Lưu Vân xuất giá, Hoàng hậu Vệ Tử Phu chủ trì hôn lễ. Trần A Kiều bình tĩnh ngồi trong cung Trường Môn nghe tiếng nhạc hôn lễ long trọng hoành tráng từ điện Tuyên Đức đằng xa vọng lại. Trong cuộc đời nàng đã từng có một hôn lễ long trọng như thế này, tình nguyện đeo chiếc khăn hoa lệ lên chờ người trong mộng gỡ xuống.

"Nương nương!" Thành Liệt vén rèm bước vào, nét mặt có vẻ kỳ lạ, quỳ lạy bẩm báo, "Bên điện Tuyên Đức có tin tức rằng các đại thần đang cố cầu xin bệ hạ lập thái tử."

A Kiều hơi run tay khiến chiếc chén sóng ra một chút để lại mấy lá trà nho nhỏ trên y phục. Lưu Triệt ở tuổi trung niên, đang lúc đỉnh cao phong độ, theo nàng thấy thì chưa cần thiết phải lập thái tử. Nhưng theo quy chế tổ truyền của triều Hán, phải lập thái tử sớm thì triều thần mới có thể an lòng. Các triều thần cân nhắc mãi giữa hai vị hoàng tử khác mẹ, đoán không được tâm ý của bệ hạ nên mới dây dưa tới tận hôm nay.

Hiện giờ Lưu Triệt đã có bốn con trai. Con trai trưởng Lưu Mạch do mình sinh ra, mười một tuổi. Con trai Lưu Cứ của Vệ Tử Phu chín tuổi. Con trai thứ ba Lưu Hoành, thứ tư Lưu Đán còn quá nhỏ, thân phận mẫu thân lại hơi thấp một chút, hơn nữa theo quy chế nhà Hán về lập người kế thừa chỉ tôn sùng lập dòng chính, lập con trưởng, lập con hiền nên không có hy vọng. Nói cho cùng thì chỉ còn Trần, Vệ tranh giành mà thôi. Chuyện này chắc hẳn không phải do Vệ gia đưa ra nên xét về tuổi, xét về năng lực, về việc được bệ hạ ân sủng thì Lưu Mạch đều hơn Lưu Cứ, chỉ có điều là nàng lại không muốn cho Mạch Nhi làm cái thứ thái tử quỷ quái gì kia.

"Kiều Kiều thấy thế nào?" Đêm đến ở trong điện Bát Nhã, Lưu Triệt mỉm cười dò hỏi.

https://thuviensach.vn

“Thực ra mà nói thì thiếp tất nhiên không muốn cho Lưu Cứ lên ngôi vị thái tử.” Nàng bình thản, cảm thấy nếp nhăn nơi khóe môi khi y cười như đập vào mắt.

“Sao?”

“Cho dù là triều thần ở trong cung hay ở bên ngoài thì đều là những người trọng cao khinh thấp. Bất kể Hoàng đế hiện đang ân sủng ai như thế nào, bọn họ chỉ coi trọng người ngày sau sẽ là hoàng đế, đúng không? Nếu Lưu Cứ lên ngôi thì thiếp và Mạch Nhi, Tảo Tảo làm gì còn đường sống nữa.”

“Nếu vậy thì”, Lưu Triệt chau mày hỏi, “Kiều Kiều hy vọng trẫm chọn Mạch Nhi sao?”

A Kiều xua tay, “Thiếp cũng không hy vọng Mạch Nhi làm thái tử.”

Lưu Triệt cố nén kinh ngạc ở trong lòng, thản nhiên hỏi, “Vì sao vậy?”

“Thái tử có trách nhiệm quá nặng nề, thiếp sợ Mạch Nhi đảm nhận thì sẽ mệt chết mất. Hơn nữa, nếu bị đẩy ngã từ ngôi vị thái tử thì sẽ càng đau hơn. Không phải Lưu Vinh chính là tấm gương trước mắt sao?”

Nàng càng sợ rằng đến cuối cùng người uy hiếp ngôi vị thái tử của Mạch Nhi lại không phải là huynh đệ của nó mà lại chính là bản thân Lưu Triệt. Cho tới bây giờ, quân quyền và trữ quyền phân lập là chuyện nguy hiểm nhất. Lưu Triệt là vị quân chủ quyền thế, sẽ không chịu đựng được việc có người chia sẻ quyền lực trong tay, ngay cả khi người đó là con mình. Kết cục của Lưu Vinh thuở trước khiến nàng lui bước. Lưu Triệt tuổi thọ còn dài, nàng không nỡ để Mạch Nhi bị diệt vong dưới tay của chính phụ thân mình, càng không nỡ để nó theo lý mà tranh giành, cuối cùng cha con trở mặt với nhau.

https://thuviensach.vn

“Kiều Kiều giải thích cũng thật kỳ lạ”, ánh mắt Lưu Triệt lóe lên, “Chẳng lẽ nàng muốn trẫm lập Hoành Nhi hay Đán Nhi ư?”

A Kiều bật cười, “Thiếp mong bệ hạ sẽ sống lâu thêm một chút, đừng có suy nghĩ về chuyện lập thái tử gì đó nữa.”

“Kiều Kiều!” Ánh mắt y trở nên sâu thẳm, y ôm lấy nàng, “Trẫm rất vui vì nàng có thể nói như vậy.”

“Thật ra thì”, nàng thản nhiên nói, “A Kiều nói gì chẳng qua cũng là ý kiến riêng của A Kiều. Bệ hạ muốn quyết định ra sao, A Kiều cũng không muốn xen vào.”

Năm Nguyên Thú thứ sáu, triều thần xin lập thái tử lần đầu tiên nhưng Lưu Triệt im lặng không nói gì, cuối cùng không lập thái tử. Người của Vệ gia thở phào nhẹ nhõm, cho dù thế nào nhưng cuối cùng bệ hạ không lựa chọn Hoàng tử trưởng Lưu Mạch thì bọn họ vẫn còn hy vọng. Thì ra ân sủng của bệ hạ đối với Trần hoàng hậu cũng không đến mức liên quan đến quốc sự.

Năm Nguyên Thú thứ sáu, thủy quân tập luyện trên hồ Côn Minh đã có chút thành tựu. Trong điện Tuyên Thất bắt đầu nghe phong thanh rằng bệ hạ có ý cho thủy quân đánh chiếm nước Điền, dùng võ lực mở đường thông đến Thân Độc. Từ khi Đại tư nông Tang Hoằng Dương nắm tài chính quốc gia tới nay đã áp dụng phương pháp đồng đều và bình đẳng, quan quản lý buôn bán cũng bình ổn giá hàng, dần dần thu được thành công. Quốc khố dư dả, thừa đủ cho trận đánh tộc Côn Minh. Việc huấn luyện thủy quân ở hồ Côn Minh từ trước tới nay luôn do Trường Tín hầu Liễu Duệ phụ trách nên mọi người đều ngầm hiểu rằng chắc chắn là Liễu Duệ sẽ làm chủ tướng cuộc xuất chinh Côn Minh lần này. Nhưng có một chuyện đột nhiên xảy ra

https://thuviensach.vn

tại trường bắn ở trong cung Vị Ương đã ngăn cản thủy quân lên đường viễn chinh Tây Nam.

Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh đua ngựa với một gã mã nô ở trong trường bắn đã bị ngã ngựa khi đang phi nhanh, mặc dù nguy hiểm nhưng may là Hoắc Khứ Bệnh thân thủ nhanh nhẹn nên không bị thương nặng. Khi tin tức truyền lên thì Lưu Triệt khá kinh ngạc, "Khứ Bệnh vẫn luôn là tay thuần phục ngựa lão luyện, tại sao lại không khống chế nổi ngự mã đã được thuần phục do trường bắn nuôi dưỡng chứ?"

Cung nhân đang quỳ gối dưới điện có chút ngập ngừng, Lưu Triệt phát hiện thấy bèn quát lên, "Nói!"

"Vâng, thưa bệ hạ." Cung nhân dập đầu xong rồi mới bẩm, "Tên mã nô đua ngựa với Quan Quân hầu tên là Kim Nhật Đan, là vương tử của Hưu Đồ vương ngày trước."

Sau cuộc chiến Hà Tây thì hai bộ lạc Hưu Đồ, Hồn Tà hàng phục nhà Hán. Hưu Đồ vương lâm trận nuốt lời bị Hồn Tà vương giết chết. Viên tướng nhà hán hàng phục hai bộ lạc này chính là Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh. Lưu Triệt giận tái mặt, giọng đầy sát khí, "Tạm giam Kim Nhật Đan lại, đợi Quan Quân hầu khỏe lên thì tiến hành xử trí."

Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh là một thần thoại dũng mãnh thiện chiến, anh hùng nhất ba quân mà quân Hán không người nào vượt được. Lúc đó, chẳng những là Lưu Triệt hay các quan văn võ trong triều mà ngay cả chính bản thân Hoắc Khứ Bệnh cũng không coi việc ngã ngựa lần này là quá quan trọng.

Trần A Kiều ở trong cung Trường Môn từ từ nhắm mắt lại khi nghe nói Quan Quân hầu ngã ngựa. Từ năm Nguyên Sóc thứ sáu, nàng đã không còn phân biệt rõ sự khác biệt giữa lịch sử và thực tế nữa, chỉ cảm thấy mình là

https://thuviensach.vn

người thuộc về thời đại này, dựa theo số mệnh của mình mà biết được hướng đi của Đại Hán cũng tương tự phát triển nhanh về phía trước, giữa hai thứ đó lúc cố tình khi vô ý ảnh hưởng lẫn nhau, thỉnh thoảng sinh ra một chút bất đồng. Cho dù không có quan hệ tốt thì Tảo Tảo vẫn vô cùng ngưỡng mộ người thiếu niên tư thế oai hùng sáng chói, ngựa xéo Hung Nô ấy, nhưng cũng không cách nào ngăn cản, chỉ biết nhìn hắn từng bước từng bước tiến đến cái chết.

"Đám ngự y kia quả thật là lũ toi cơm", Mạc Ưu Sầu tức giận nói, "Khám bao lâu mà vẫn không nói được tại sao Quan Quân hầu ngã ngựa, so ra thì không bằng ngay cả nửa ngón tay của Tiêu tiên sinh."

Trần A Kiều suy nghĩ một chút rồi quay lại ra lệnh, "Thành Liệt, ngươi đi một chuyến đến điện Tuyên Thất, bẩm báo với bệ hạ rằng hãy để ngự y hội chẩn cho Quan Quân hầu. Nếu vẫn không tìm ra cách chữa trị thì lập tức đến Tử Dạ y quán mời Tiêu đại phu."

Thành Liệt khá bất ngờ nhưng vẫn cung kính đáp, "Dạ."

Ngự y hội chẩn nhưng vẫn không có kết quả. Quan Quân hầu cười nói oang oang, bảo, "Xin bẩm lên bệ hạ, chuyện của ta không liên quan gì đến Kim Nhật Đan cả."

"Gã tuy là người Hung Nô nhưng vẫn không mất chí khí của một nam tử. Hoắc Khứ Bệnh dù không ra gì nhưng há có thể để cho người sát hại ư?"

Đình úy Trương Thang cũng không điều tra cái gì, hơn nữa Quan Quân hầu đã giải thích nên Lưu Triệt liền hạ lệnh thả Kim Nhật Đan. Tiêu Phương phụng mệnh đến phủ Chiêm sự chẩn bệnh cho Quan Quân hầu. Mặc dù biết hắn có thiên hình vạn trạng những mối quan hệ với Trần hoàng hậu nhưng Vệ Thiếu Nhi cũng hiểu hắn y thuật cao minh, lại sốt ruột vì ái tử nên vẫn đích thân nghênh đón vào phủ.

https://thuviensach.vn

“Khứ Bệnh rốt cuộc thế nào?” Sau khi chẩn mạch xong, Vệ Thiếu Nhi tiễn Tiêu Phương ra ngoài, khẽ hỏi.

“Thứ cho Tiêu Phương nói thẳng”, Tiêu Phương quay đầu lại, vẻ nghiêm trọng, nói, “Sức khỏe của Quan Quân hầu cũng không mấy lạc quan.”

Vệ Thiếu Nhi liền thấy sắc mặt tối sầm, suýt nữa ngã sụp xuống.

“Nói như vậy thì sức khỏe của Quan Quân hầu không còn khả quan nữa sao?”

Trần A Kiều ngồi đối diện với Tiêu Phương trong cung Trường Môn, nghe sư phụ báo liền ngừng cánh tay đang phe phẩy quạt, nhẹ nhàng hỏi. Dù trời đã dần vào thu nhưng mấy ngày nay thành Trường An vẫn còn rất nóng. Đám cung nhân trong điện Bát Nhã đều mặc y phục mùa hè mỏng tang.

“Ừm.” Tiêu Phương thoáng chần chừ, cuối cùng nói, “Ta chẩn đoán rằng có vật thể lạ sinh ra rồi lớn lên từng ngày chèn ép não của Quan Quân hầu. Tuy ta có chút tinh thông y thuật nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết được kết cấu tinh vi của não bộ nên không có cách nào cứu chữa.”

Trần A Kiều bất giác tỏ vẻ kinh hãi, dù ở hai ngàn năm sau cũng khó chữa trị được bệnh này huống chi là ở thời Tây Hán chỉ có thiết bị y tế lạc hậu. Nàng do dự nói, “Những năm qua con thường quan sát thấy khí sắc của Hoắc Khứ Bệnh không có chỗ nào không ổn, tại sao vừa phát bệnh đã hung hiểm như vậy chứ?”

“Chắc là do thể lực hắn quá tốt”, Tiêu Phương thở dài, giải thích, “Đại thụ cành lá rậm rạp che trời, chỉ đến khi ruỗng ruột rồi thì mới thể hiện ra bên ngoài.”

https://thuviensach.vn

“Sư phụ!” Nàng trầm ngâm hỏi, “Người hãy nói thực cho con biết, Hoắc Khứ Bệnh ước chừng còn duy trì được bao lâu?”

“Hiện giờ thì tinh thần vẫn còn không tệ nhưng… chắc cũng chỉ được khoảng nửa tháng nữa thôi.”

Trần A Kiều im lặng hồi lâu mới chép miệng, “Đáng tiếc!”

“Quan Quân hầu thiếu niên đắc chí, dũng mãnh thiện chiến, quang minh lỗi lạc, nếu chết trẻ thì quả thực là đáng tiếc”, Tiêu Phương nói, “Nhưng dù hắn không can dự vào cuộc tranh giành gia tộc thì vẫn là người của Vệ gia.”

Nói cho cùng thì chuyện xảy ra như vậy vẫn là có lợi cho Trần A Kiều. Nếu quả thực bệnh của Hoắc Khứ Bệnh còn có một tia hy vọng mong manh thì liệu nàng có nguyện ý dang tay cứu giúp hay không? Trần A Kiều tiễn sư phụ rời đi, tự hỏi lòng như vậy, phát hiện rằng chính mình cũng không trả lời được. Đứng ngoài cuộc thì đương nhiên có thể rơi lệ tiếc thương, nhưng khi đã dấn thân vào sâu bên trong thì làm sao có thể quyết định tùy tiện?

Một ngày Hoắc Khứ Bệnh vẫn còn tồn tại, Lưu Triệt sẽ còn lòng nuối tiếc đối với Vệ gia. Đến khi Vệ gia có thể trở mình đắc thế thì bọn họ làm gì nhân hậu như nàng mà chắc chắn sẽ từng bước ép tới. Không mưu tính cho mình nhưng tại sao không nghĩ cho người nhà, bằng hữu và hai con?

“Mẫu thân!” Lưu Sơ học xong từ chỗ Trác Văn Quân trở về, nhào vào lòng nàng líu ríu, “Nghe nói Hoắc ca ca không khỏe, cho con tới nhà thăm huynh ấy được không?”

Trần A Kiều giật mình, những năm qua nàng không muốn làm trái ý con gái, hơn nữa cũng yên tâm với nhân phẩm của Hoắc Khứ Bệnh nên để mặc

https://thuviensach.vn

hai đứa qua lại. Lưu Sơ không thể ngờ tới, tính mạng Hoắc ca ca anh dũng của cô bé lại sắp tới điểm kết thúc. Nhưng đôi khi không biết cũng là một loại hạnh phúc.

Trần A Kiều mềm lòng, dù không có quy tắc gì về việc một công chúa tuổi vị thành niên tới nhà triều thần thăm bệnh, huống hồ hai người thuộc về hai nhà Trần, Vệ có quan hệ rất nhạy cảm tuyệt đối không thích hợp, nhưng chắc đây cũng là lần gặp mặt cuối cùng.

"Được rồi!" Nàng dịu dàng, "Để tối nay mẫu thân nói với phụ hoàng của con."

Lưu Sơ gật đầu, ánh mắt lộ vẻ hân hoan, "Con biết mẫu thân là tốt nhất trên đời."

Chương 58: Vừa thể uyên ương đã tử sinh

Ba ngày sau, bệ hạ đích thân ngự giá tới phủ Chiêm sự thăm hỏi Quan Quân hầu. Trần Chưởng cùng Vệ Thiếu Nhi được yêu quá mà sợ, trải thảm đỏ nghênh giá, đứng đợi trước cửa phủ.

"Miễn đi!" Lưu Triệt phất ống tay áo, nói, "Trẫm chỉ đến thăm Khứ Bệnh, miễn hết những lễ nghi phiền phức khác."

Trần Chưởng là người thông minh, bèn dẫn Lưu Triệt vào biệt viện của Hoắc Khứ Bệnh rồi cười nói, "Tinh thần Khứ Bệnh những ngày qua rất tốt, thần thấy đã không còn gì đáng ngại nữa nhưng mẫu thân của nó quá lo lắng nên không cho rời khỏi giường. Chắc Khứ Bệnh buồn bực lắm, được bệ hạ tới thăm sẽ rất vui."

https://thuviensach.vn

Vốn có người báo trước cho Hoắc Khứ Bệnh nên khi Lưu Triệt tiến vào thì hắn đã sửa soạn xong xuôi, chắp tay chào, "Thần Hoắc Khứ Bệnh tham kiến bệ hạ, Công chúa Duyệt Trữ."

"Hoắc ca ca", Lưu Sơ tiến lên tranh công: "Muội làm loạn lên đòi tới thăm huynh, phụ hoàng không đồng ý nhưng cuối cùng cũng đành phải đích thân dẫn muội tới đây. Muội có lợi hại không?"

Trần Chưởng đứng bên khẽ biến sắc. Cô Công chúa Duyệt Trữ này đúng là được Thánh thượng sủng ái quá mức bình thường. Theo ông ta biết thì biểu muội ruột của Khứ Bệnh, người con gái duy nhất chưa gả chồng của Hoàng hậu Vệ Tử Phu là Chư Ấp công chúa Lưu Thanh cũng muốn đến thăm nhưng nào dám mở miệng đề nghị.

"Khí sắc Khứ Bệnh quả nhiên không tệ", Lưu Triệt nhìn qua một lượt mới lên tiếng.

"Đa tạ bệ hạ và Công chúa Duyệt Trữ lo lắng", Hoắc Khứ Bệnh cười sang sảng, "Nếu bệ hạ thật sự cảm thấy như vậy thì nói với mẫu thân của thần một tiếng. Bị giam mãi trong phòng khiến thần buồn bực muốn đổ bệnh rồi."

"Phì", một thị tỳ có khuôn mặt tròn trĩnh hầu hạ phía sau hắn không nhịn được phì cười, vội vàng sợ hãi quỳ xuống, "Nô tỳ biết tội."

Hoắc Khứ Bệnh khẽ nhíu mày, "Hoán Liên, còn chưa đi pha trà mời bệ hạ và Công chúa."

"Dạ." Hoán Liên khom người lui ra.

https://thuviensach.vn

“Không cần đâu”, Lưu Triệt gạt đi rồi dặn dò, “Khứ Bệnh cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày khác, việc quân binh, trẫm còn trông cậy vào khanh đó.”

“Bệ hạ”, Trần Chưởng thấy tâm trạng của Lưu Triệt khá vui vẻ nên bẩm, “Việc này vốn định ngày mai mới bẩm lên, Vệ Trường công chúa đã có thai và nhớ Hoàng hậu nương nương nên xin được hồi cung ở tạm.”

“Thế à?” Dù sao đó cũng là trưởng nữ mà bản thân mình từng đặt nhiều kỳ vọng nên ánh mắt Lưu Triệt bất giác dịu xuống, “Phỉ Nhi đã lớn như vậy rồi!”

Hoán Liên đem trà tới thì Hoàng thượng đã đi ra ngoài, chỉ còn Công chúa Duyệt Trữ ngồi trước giường của Hoắc Khứ Bệnh. Cô bé nhấp một miếng, chép miệng, “Không dễ uống như trà mẫu thân pha.”

Hoán Liên vội nói, “Thiên hạ có ai không biết rằng Trần nương nương tinh thông trà đạo, Hoán Liên sao dám so sánh với Trần nương nương chứ.”

Lưu Sơ đặt chén trà xuống, sóng mắt long lanh, tươi cười hỏi Hoắc Khứ Bệnh, “Mấy ngày nữa là hôn lễ của Dương Thạch công chúa rồi. Tỷ ấy là biểu muội của huynh, huynh có tham gia không?”

“Tất nhiên”, Hoắc Khứ Bệnh không mấy để ý, “Chẳng phải Dương Thạch công chúa cũng là tỷ tỷ của muội sao? Cần gì phải nói giọng xa lạ như vậy.”

Lưu Sơ cười lạnh, “Huynh cảm thấy tỷ ấy sẽ coi muội là muội muội sao?”

Hoắc Khứ Bệnh nín lặng. Không phải là hắn không biết sự đối nghịch giữa điện Tiêu Phòng cùng cung Trường Môn suốt mấy năm nay, chính vì thế mà mọi người càng để ý tới quan hệ giữa hắn và Công chúa Duyệt Trữ.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn dần dần bộc lộ tài năng, chẳng coi ai vào đâu, còn Duyệt Trữ lại được Thánh thượng cực kỳ sủng ái nên không ai dám nói gì. Nếu Lưu Sơ dần trưởng thành và hiểu rõ thế cục hơn thì liệu có vượt qua tất cả mọi người trở thành một công chúa được sủng ái nhất nhưng cũng dễ gần nhất khác hắn các biểu muội trong cung Vị Ương hay không?

"Hoắc ca ca", Lưu Sơ ngọt ngào, "Muội nhớ rằng huynh cũng đã quá tuổi lập gia thất lâu rồi. Năm xưa huynh nói rằng chưa diệt Hung Nô thì chưa lập gia đình, hôm nay Hung Nô đã coi là bị diệt chưa?"

Hắn lấy lại tinh thần, ngạo nghễ nói, "Sau trận chiến Mạc Bắc, Hung Nô tổn thất nguyên khí nặng nề bỏ chạy không còn dấu vết ở cả Mạc Nam và Mạc Bắc, dĩ nhiên có thể coi là đã bị tiêu diệt."

"Như vậy chẳng phải Hoắc ca ca có thể thành gia thất rồi sao?"

Hắn im bặt, nghe cô bé nói tiếp, "Năm ngoái muội đã thấy Hi biểu ca thành thân với biểu tẩu, Tang thúc thúc cũng đã thành thân với dì Di Khương. Năm nay thì đến cả Lưu Vân cũng xuất giá rồi. Hoắc ca ca, hay là huynh lấy muội đi."

Một tiếng "choang" bỗng vang lên phía sau rồi Hoán Liên hốt hoảng quỳ xuống xin lỗi, "Nô ty không cẩn thận đánh rơi chén trà." Cô nói rồi cúi đầu xuống che giấu dòng lệ trên mặt.

Lưu Sơ từ trước đến giờ không có tính bắt nạt kẻ dưới, chỉ hơi nhíu mày nói, "Ngươi thu dọn lại rồi lui xuống đi."

Hoán Liên cúi đầu vâng dạ và nhặt sạch những mảnh vỡ, lúc ra tới cửa còn quay đầu liếc nhìn Hoắc Khứ Bệnh một cái rồi mới rời đi. Hoắc Khứ Bệnh không để ý, chỉ nhìn chằm chặp vào Lưu Sơ, thấy cô vẫn cười nói vui vẻ, giống như chưa hề nói ra những lời chấn động vừa rồi thì không biết là

https://thuviensach.vn

trong lòng thoải mái hay buồn bực, nhướng mày nói, “Được. Chờ thêm hai năm nữa mà muội vẫn muốn như vậy thì ta sẽ xin bệ hạ được thành thân với muội.”

Đến lúc đó, chỉ sợ cho dù là Vệ hoàng hậu hay Trần nương nương cũng sẽ phải ngạc nhiên. Hắn nghĩ như vậy nhưng không hề sợ hãi, cười vang, “Đáng tiếc không có rượu, nếu không phải uống ba hũ mới đủ sảng khoái.”

Một giọng trong trẻo vang lên ngoài cửa, “Ca ca!”

Lưu Sơ quay đầu lại, thấy một thiếu niên đứng đó, trông chỉ lớn hơn cô một vài tuổi, tuấn tú hơn Hoắc Khứ Bệnh một chút nhưng kém hơn nét hào sảng.

“Quang đệ”, Hoắc Khứ Bệnh mỉm cười nói, “Sao đệ lại đến đây? Tới bái chào Công chúa Duyệt Trữ đi.”

Hoắc Quang mỉm cười, mặt thoáng đỏ, cung kính quỳ xuống bái chào, “Hoắc Quang ra mặt Công chúa Duyệt Trữ.”

“Đây là đệ đệ khác mẹ của huynh, tên là Hoắc Quang”, Hoắc Khứ Bệnh giới thiệu.

Lưu Sơ tò mò ngắm nghía Hoắc Quang rồi bình thản nói, “Đứng lên đi!”

“Hoắc ca ca, từ trước đến giờ muội chưa từng nghe huynh nhắc tới đệ đệ này.”

“Quang đệ là do huynh dẫn từ chỗ phụ thân ở Bình Dương về mấy năm trước.” Hoắc Khứ Bệnh nhìn đệ đệ vẻ hiền hòa, toát lên tình huynh đệ chân thành.

https://thuviensach.vn

“Công chúa Duyệt Trữ!” Dương Đắc Ý gõ mấy tiếng ở ngoài cửa, “Bệ hạ chuẩn bị hồi cung rồi, Công chúa mau về đi.”

“Ừm.” Lưu Sơ gật đầu, đứng dậy định đi nhưng suy nghĩ một chút rồi quay lại nói, “Để mấy ngày nữa Trần phu nhân cho phép Hoắc ca ca xuống giường thì Hoắc ca ca dẫn đệ đệ đến cung Trường Môn tìm muội nhé.”

“Cứ vậy đi”, Hoắc Khứ Bệnh cũng gật đầu.

Một ngày trôi qua vui vẻ như vậy nên bảy ngày sau có tin dữ về Quan Quân hầu báo vào trong cung thì Lưu Sơ không thể nào tin nổi.

“Rõ ràng mấy ngày trước Hoắc ca ca vẫn còn khỏe mà, làm sao… đã…?”

Ngày mười tám tháng Chín năm Nguyên Thú thứ sáu, hai tướng tài trong Phiêu kỵ quân là Triệu Phá Lỗ cùng Tiết Thực tới thăm Quan Quân hầu. Hoắc Khứ Bệnh vô cùng vui vẻ, không để ý đến nghiêm lệnh của mẫu thân, báo người hầu đưa lên mấy hũ rượu ngon cùng bằng hữu uống đến say sưa. Lúc đó, Triệu Phá Lỗ còn cười trêu chọc, “Một đại danh tướng lại phải nằm trên giường gần nửa tháng, thật sự là chuyện lạ.”

Hoắc Khứ Bệnh uống rượu ngà ngà còn sai người mang sa bàn tới để cùng nhau diễn luyện, chỉ vào biên giới núi sông rồi đột ngột qua đời, giọng nói còn vang mà vị tướng quân đã ra đi.

https://thuviensach.vn

Thiếu chưởng sứ phu nhân khóc đến chết đi sống lại. Hoắc Khứ Bệnh là con trai độc nhất của Vệ Thiếu Nhi, là đứa con khiến bà kiêu hãnh nhất, một đời oai danh nào ngờ lại chết trẻ ở tuổi vừa trong hai bốn.

Bệ hạ vô cùng đau đớn, hạ lệnh cử hành tang lễ trọng thể nhất dành cho Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh, chôn ở Mậu Lăng, sau này sẽ được chôn cùng Vũ hoàng đế, là vinh quang lớn lao của một thần tử. Mộ được xây theo hình dáng Kỳ Liên sơn là nơi hắn lập nên chiến công hiển hách nhất của đời trận mạc.

Một vạn Phiêu kỵ quân đều khóc lóc để tang, thương xót vị danh tướng khiến người đời kính nể, cả đời chưa một lần thất bại. Nhưng vinh quang sau khi qua đời có long trọng đến bao nhiêu cũng không thể lấy lại sinh mạng của người tướng quân tuổi trẻ tài cao.

Với sự ra đi của người nổi bật nhất, được sủng ái nhất trong thế hệ thứ hai của Vệ gia, mơ hồ có thể thấy Vệ gia quyền lực nghiêng thiên hạ dần đi về phía suy sụp.

Vào năm Nguyên Thú thứ sáu, sau khi Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh qua đời, con của thị thiếp Hoán Liên là Hoắc Thiện được lập tước khi vẫn còn nằm trong tã lót. Bệ hạ chỉ phong đệ đệ cùng cha khác mẹ của Hoắc Khứ Bệnh là Hoắc Quang làm Phụng Xa đô úy, Quang Lộc đại phu.

Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ nghe tin Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh qua đời liền giam mình trong cung Trường Môn không ra ngoài nửa bước.

“Tảo Tảo!” Lưu Mạch vén rèm bước vào, thấy muội muội giấu mình ở chỗ sâu nhất trong đệm, mắt sưng mọng lên thì lấy làm thương xót, nhỏ nhẹ, “Nếu muội còn khóc nữa thì Quan Quân hầu ở trên trời sẽ rất đau khổ đấy.”

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Lưu Sơ khẽ lên tiếng đáp rồi hỏi, “Ca ca, muội rất ngốc phải không?”

“Cái gì?” Lưu Mạch ngạc nhiên, “Sao Tảo Tảo luôn tự nhận là thông minh đột nhiên lại cảm thấy mình ngốc vậy?”

“Muội biết Hoắc ca ca là cháu trai bên ngoại của Vệ hoàng hậu”, Lưu Sơ không chút e ngại, “cũng biết Vệ hoàng hậu và mẫu thân như nước với lửa mà vẫn bất chấp tất cả, cố tình qua lại với Hoắc ca ca.”

“Thì ra vậy”, Lưu Mạch trầm mặc một lát rồi nói, “Muội biết rõ những chuyện này mà. Nhưng mẫu thân không ngại, nói rằng không liên quan gì hết.”

“Ca ca nói xem, tại sao rõ ràng mới vài ngày trước còn hoàn toàn khỏe mạnh mà chỉ chớp mắt thì đã mất rồi? Sinh mạng thật vô thường.”

“Đúng vậy, cho nên chúng ta càng nên quý trọng những gì đang có, chớ để bản thân ngày sau phải hối hận.”

“Thật ra thì”, Lưu Mạch cúi đầu, “Hoắc tướng quân ra đi lúc này cũng không phải là không tốt. Mọi người đều coi hắn là bậc anh hùng ngựa xéo Hung Nô, đều khắc ghi trong ký ức rằng Quan Quân hầu là người thiếu niên đắc chí, bách chiến bách thắng. Sau này cho dù Vệ gia có thế nào thì hắn cũng không liên quan.”

“Có lẽ ca ca nói đúng”, Lưu Sơ chậm rãi quay lại, nói tiếp, “Thế nhưng muội thà rằng huynh ấy bị thua, bất đắc chí, hoặc là vì Vệ gia mà hoàn toàn đối lập với chúng ta, chỉ cần huynh ấy còn sống. Sống luôn quan trọng hơn tất cả.” Cô bé nói chuyện bằng chất giọng cực kỳ trầm tĩnh, ánh mắt xa vắng khiến Lưu Mạch lạnh toát, vội khỏa lấp, “Trời đẹp lắm, muội theo ca ca ra ngoài nhé.”

https://thuviensach.vn

Lưu Sơ gật đầu, đứng dậy đi ra khỏi điện, vừa ra ngoài liền bị ánh nắng chói gắt chiếu vào đến nỗi phải cúi xuống. Cung Vị Ương vẫn huy hoàng tráng lệ, không chút ảnh hưởng vì trên đời này thiếu đi một người. Lưu Sơ hít một hơi thật sâu, đứng giữa vùng cỏ hoa tươi thắm càng cảm giác đơn độc. Bỗng nhiên cô bé nghe thấy ở đám hoa cúc sau điện Thanh Lương bên cạnh truyền đến tiếng khóc rấm rứt lẫn giọng khuyên nhủ của một cung nữ, "Vệ Trường công chúa, nếu người cứ khóc mãi thì sẽ tổn thương đến em bé trong bụng đấy."

Lưu Sơ đau nhói, cảm thấy hơi choáng váng. Cho dù mọi người trước nay không hòa thuận đến thế nào nhưng ít nhất vào giờ khắc này đều đau khổ vì cùng một người. Lưu Phỉ ở phía sau khóm hoa cúc khe khẽ ừ một tiếng, nắm lấy tay thị nữ rồi đi ra ngoài. Cô trông thấy Lưu Mạch, Lưu Sơ thì giật mình. Lưu Sơ không muốn quấy rầy, khẽ gật đầu chào rồi kéo tay ca ca, nói, "Chúng ta đi sang phía bên kia."

Từ điện Thanh Lương về phía điện Tuyên Đức ở ngoài xa, theo thứ tự sẽ đi qua các điện Ngọc Đường, Chiêu Dương và nơi Hoàng đế thường ở hàng ngày là điện Tuyên Thất. Lưu Sơ đi không chủ định, lọt vào mắt Chư Ấp công chúa Lưu Thanh đang vâng lệnh mẫu thân đi tìm trưởng tỷ lại thành ra khiêu khích.

"Đứng lại!" Lưu Thanh sải bước tới, cười hàm ý mỉa mai, "Sơ muội muốn đến chỗ phụ hoàng à?"

Lưu Mạch khẽ cau mày, đứng chắn trước mặt muội muội rồi nói đúng lễ nghi, "Không phiền Công chúa Chư Ấp phải hao tâm tổn sức."

Trong cung Vị Ương, mặc dù Công chúa Duyệt Trữ là người được sủng ái nhất trong các hoàng tử công chúa nhưng người mà cung nhân kính sợ nhất lại là Hoàng tử trưởng Lưu Mạch. Hoàng tử là người có phong độ ngày

https://thuviensach.vn

càng trầm ổn cộng thêm mẫu thân, muội muội được Hoàng thượng sủng ái khiến mọi người cho rằng tương lai cực kỳ hứa hẹn. Lưu Mạch nhìn chằm chằm nhưng Lưu Thanh vẫn không lùi nửa bước, quật cường ngẩng đầu ngạo mạn, "Nghe nói Duyệt Trữ muội muội đã từng cầu hôn biểu ca của ta trước khi biểu ca qua đời. Biểu ca của ta đã sớm có gia quyến như hoa, bạn đẹp như ngọc. Thân là công chúa mà không biết tự trọng như thế thì cũng khó."

Lưu Mạch không hề biết chuyện này, nghe vậy lập tức quay lại thấy muội muội mặt tái nhợt nhưng vẫn gắng cười tươi tắn phản kích, "Ít nhất Hoắc ca ca đã trả lời sẽ lấy ta chứ không thèm thành thân với một biểu muội như ngươi."

"Ngươi…" Lưu Thanh tức run cả người, đi lướt qua bọn họ về hướng Lưu Phỉ hậm hực, "Đại tỷ, chúng ta không cần quan tâm tới bọn họ, trở về điện Tiêu Phòng thôi", rồi chợt im bặt, thấy mắt tỷ tỷ nhạt nhòa.

Thì ra Hoắc Khứ Bệnh không phải là không chịu kết hôn mà là vẫn chưa có ai có thể làm cho hắn gật đầu.

Không lâu sau, Trần A Kiều nghe được chuyện mấy vị hoàng tử công chúa trong cung Vị Ương xung đột, ngạc nhiên một lúc thật lâu rồi thở dài. Nàng vẫn cho là Lưu Sơ còn quá nhỏ nên không ngờ cô bé đã bước vào tuổi dậy thì, lần đầu tiên ấp ủ mối tình đầu. Nàng mỉm cười nhìn Lưu Mạch đang bồn chồn lo lắng, "Không phải lo cho Tảo Tảo đâu, mẫu thân sẽ an ủi nó."

Lưu Mạch đương nhiên rất tin tưởng mẫu thân, sắc mặt nhẹ nhõm gật đầu, bỗng nhiên thấp giọng nói, "Thật ra thì Quan Quân hầu qua đời khiến con cũng khó chấp nhận."

https://thuviensach.vn

Một thiếu niên tướng quân cao ngạo hào hùng, khí thế nuốt cả sơn hà như vậy khiến một người ôn hòa chững chạc như Lưu Mạch cũng sinh lòng ngưỡng mộ. Trần A Kiều vỗ nhẹ vào trán Lưu Mạch và bảo, "Mẫu thân biết, vì ngay cả mẫu thân cũng rất đau xót."

Nàng đặt cây đàn tỳ bà xuống, đi vào điện, trông thấy Lưu Sơ ngồi ngơ ngác bần thần ở trên giường, không nhìn thấy cả nàng bước vào. "Tảo Tảo!" Nàng gọi, nhìn con gái giật mình ngơ ngác nhìn lên.

"Mẫu thân!" Cô bé lặng lẽ chào.

"Không ngờ Tảo Tảo cũng đã mười hai tuổi, chẳng mấy chốc cũng sắp xuất giá rồi."

Lưu Sơ vùi mặt xuống gối, một lúc sau mới nói khẽ, "Trừ phi có người tốt hơn Hoắc ca ca, nếu không con sẽ không lấy chồng."

Trần A Kiều bật cười, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh của con gái, "Nói cho mẫu thân biết, con… thật sự rất thích Hoắc ca ca sao?"

"Con không biết", Lưu Sơ lắc đầu, "Ngày đó con nói muốn huynh ấy lấy con chỉ là tình cảm bộc phát. Nhưng nghĩ tới chuyện sau này phải lập gia đình, thay vì gả cho một người không thích giống như Lưu Phỉ, Lưu Vân thì chẳng thà gả cho Hoắc ca ca."

"Nhưng huynh ấy đã chết rồi." Nước mắt ngập tràn trên khóe mắt Lưu Sơ, "Sau khi huynh ấy chết, con nhớ lại gương mặt huynh ấy lúc nói cười, bỗng nhiên cảm thấy những lời nói khi đó rất chân thành."

"Mẫu thân, mọi người chưa từng nói cho con biết là Hoắc ca ca đã có thê thiếp rồi", cô bé quay mặt đi.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì chúng ta cũng không cho đây là chuyện quan trọng”, Trần A Kiều nói. Đây chẳng qua là chuyện rất bình thường, Hoắc Khứ Bệnh say rượu, Vệ Thiếu Nhi sai tỳ nữ tới hầu hạ, sau đó thì Hoắc Thiện ra đời. Cũng không phải nói là Hoắc Khứ Bệnh từng có chút tình ý nào đối với Hoán Liên, thời đại này, đàn ông ai mà chẳng như thế.

“Tảo Tảo, con chán ghét Hoắc ca ca sao?”

“Nếu Hoắc ca ca còn sống thì tất nhiên là con sẽ ghét, không chừng còn làm loạn lên với huynh ấy”, Lưu Sơ nói, “Thế nhưng Hoắc ca ca đã mất, nói ra cũng không còn ý nghĩa.” Cô bé nhớ lại ngày đó khi mình nói đến chuyện kết hôn thì liền nghe thấy phía sau có tiếng chén vỡ giòn tan. Hoán Liên chắc hẳn cũng rất yêu Hoắc ca ca, ít nhất Hoắc ca ca còn có một giọt máu ở trên đời này, cũng là chuyện may mắn. Một lúc lâu sau, cô bé bỗng nghe thấy giọng mẫu thân đổi khác, “Cái chết cũng là một thứ gì đó thật đẹp.”

“Con không hiểu”, Lưu Sơ kinh ngạc, “Tại sao cái chết lại đẹp được chứ?”

“Bởi vì cái chết xóa nhòa những nhược điểm của một người, những điều con nhớ về người ấy đều là những kỷ niệm đẹp. Một người sống thì mỗi bước đi đều có thể sai lầm, nhưng khi đã chết thì trở thành vĩnh hằng ở trong lòng người khác.”

“Không một ai có thể cưỡng lại với vĩnh hằng”, nàng như đang nói với bản thân.

“Như vậy”, Lưu Sơ suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Ý của mẫu thân là con vốn không thích Hoắc ca ca đến vậy, nhưng vì huynh ấy đã chết cho nên con mới cảm thấy con rất thích huynh ấy phải không?”

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân cũng không rõ lắm.” Trần A Kiều mỉm cười, “Có lẽ ngày sau con sẽ gặp một thiếu niên khác rồi yêu thương hắn, khi đó sẽ coi Hoắc ca ca như một giấc mộng thời niên thiếu mà thôi.” Là một người mẹ, nàng cũng hy vọng như vậy.

“Mẫu thân!” Lưu Sơ mơ màng, “Yêu là cái gì vậy?”

“Yêu… là mỗi người phải tự mình trải nghiệm lấy.”

“Như vậy thì mẫu thân yêu phụ hoàng không?”

A Kiều im lặng một lúc lâu rồi trả lời, “Mẫu thân cũng không biết. Bình tâm mà xét thì những năm qua phụ hoàng của con đối xử với mẫu thân cũng có thể coi là tốt. Thế nhưng cứ mỗi lần nghĩ đến yêu thì mẫu thân lại nhớ chuyện nghe chỉ phế truất năm xưa ở điện Tiêu Phòng, đau đớn đến xé lòng nát dạ mà chùn bước.”

Nàng đứng giữa đại điện hoa lệ trống trải, cảm giác thật quạnh quẽ, dường như gió thổi trên xà nhà cũng đang cười nhạo, nhát dao chí mạng lại đến từ người mình yêu dấu nhất.

“Có tốt nhiều hơn nữa cũng không thể nào bù đắp được vết thương năm xưa sao? Nàng cười lặng lẽ, không phải bản thân cố ý muốn nhớ lại những đau đớn của quá khứ mà bản năng sinh tồn đối với nguy hiểm đã báo trước cho nàng lùi bước. Nam nhân một khắc trước còn ôn nhu đa tình với mình, một khắc sau đã lạnh lùng tàn khốc đến mức như tất cả tình cảm đều chỉ là một trang giấy lộn không đáng nhắc. Nàng cũng không có ý định nói cho con gái nghe nỗi bất an sâu thẳm đó nên dịu dàng, “Mẫu thân hát một bài cho con nghe nhé.”

Lưu Sơ ngoan ngoãn gật đầu. Bàn tay A Kiều lướt trên cây đàn tỳ bà. Vì trong lòng đau thương nên giai điệu có chút nhu hòa nhưng vẫn không che

https://thuviensach.vn

hết được hào khí bên trong của khúc hát.

"*Khói bốc lên cao nơi phương bắc xa xăm, cả thiên hạ khắp nơi đều loạn lạc, chiến trận bùng lên như trời nổi cuồng phong, vó ngựa tung bụi mịt mù, kiếm đao tuốt vỏ sáng lòa, tấm lòng như sông Hoàng Hà cuồn cuộn chảy, hai mươi năm trời dọc ngang tung hoành, chẳng biết kẻ thù đang đối đầu thực sự là ai đây?*

Hận thù càng sâu thì chinh chiến càng dài, biết bao người đã phải vùi thân nơi đất lạ quê người, nuốt hận vào lòng chẳng than tiếc nửa lời, máu đào thay nước mắt tỏ ý quyết chí hy sinh chẳng ngại thân mình, chẳng tiếc gì máu xương để gìn giữ lấy quốc gia.

Ngựa hí vang vó tận trời nam nhưng lòng vẫn quay nhìn về cố hương, càng nhìn cố hương càng thấy xa vời, cảnh thanh bình xưa nay chiến tranh tang tóc ngút trời, bụi mịt mờ tung bay, lòng dặn lòng nguyện cố thủ để giữ gìn bờ cõi biên cương này, giữ gìn từng tấc đất quê hương, để lân bang phải nể oai khiếp sợ."[1]

[1] Bài hát Tận trung báo quốc trong phim Nhạc Phi do Đỗ Hồng Cương trình bày, đặt lời Việt là Buồn như đá thời gian (Đan Trường).

Nàng gật đầu, "Ngoài Quan Quân hầu thì còn ai xứng đáng với những ca từ này chứ?"

Lơ đãng, nàng nhìn thấy ánh trăng sáng rõ chiếu rọi một chiếc bóng đổ dài trên mặt đất. Nàng ngoảnh đầu lại, quả nhiên nhìn thấy người kia. A Kiều thầm suy tính trong lòng, không biết rốt cuộc y đã nghe được bao nhiêu. Hoắc Khứ Bệnh mất đi khiến Lưu Triệt cũng vô cùng thương tiếc, dưới khóe mắt còn in hằn một vệt thâm đen. Y chậm rãi bước vào, ngắm nhìn Lưu Sơ đã ngủ say, rồi giúp cô bé đắp chăn bằng gấm.

https://thuviensach.vn

“Bệ hạ tới làm gì thế?” A Kiều nhẹ giọng hỏi.

Chương 59: Đau đến chỗ sâu chẳng tỉnh biết

Y chỉ mỉm cười đáp, “Trở về rồi hãy nói.”

Trở lại điện Bát Nhã mới thấy đã muộn, thị nữ thắp nến lên chiếu sáng cả cung điện.

“Đây là cái gì?” Lưu Triệt cầm lấy một cuốn sách trên bàn giở ra xem.

Trần A Kiều mỉm cười đáp, “Vài ngày trước rảnh rỗi buồn chán quá, thiếp có bảo người của Tư Mã Tương Như đưa tới một ít thơ ca Nhạc phủ.” Sau đó Quan Quân hầu gặp chuyện không may nên không có cơ hội xem.

Lưu Triệt tiện tay lật đến một trang, bên trên viết lại một khúc hát có tên *Cam Tuyền dao* bằng kiểu chữ Triện rất nắn nót:

“*Lấy đá chặn Cam Tuyền,*

Nước suối nào dám chảy.

Ngàn người hát,

Vạn người sầu,

Kim Lăng còn đá lớn hơn đầu.”

https://thuviensach.vn

Xuống chút nữa còn có một bài ca của người Hung Nô:

"*Ta mất núi Yên Chi,*

Khiến phụ nữ không còn nhan sắc.

Ta mất núi Kỳ Liên,

Khiến lục súc không còn đông đúc."

Y không khỏi mỉm cười, lật đến mấy trang cuối cùng thì bỗng nhiên sầm mặt.

"Hoàng thượng có chuyện gì vậy?", A Kiều hỏi.

"Không có gì?" Y thản nhiên buông cuốn Nhạc phủ trong tay xuống rồi bảo, "Khi nãy nghe Kiều Kiều hát khúc ca kia, hình như từ trước tới giờ nàng chưa từng hát?"

"Đúng vậy!" Nàng tự giễu cười một tiếng, "Chính bản thân thiếp cũng không nhớ được, vì Quan Quân hầu qua đời, cảm xúc bột phát nên mới hát thôi."

Y ôm lấy nàng, ánh mắt lấp lánh, "Kiều Kiều rốt cuộc còn bao nhiêu điều mà trẫm không biết chứ?"

Nụ cười của nàng vẫn như gần như xa, "A Kiều vẫn luôn như vậy, người không chịu nhìn lại nên mới cảm thấy nhiều."

Một người, dù nhìn cả một đời cũng không cách nào hiểu thấu một người khác.

https://thuviensach.vn

Trời còn chưa sáng hẳn, cung nhân đã mặc y phục cho Lưu Triệt rời khỏi cung Trường Môn. Trần A Kiều cầm lấy cuốn thơ ca của Nhạc phủ do Lý Diên Niên sao chép, lần giở đến mấy trang cuối cùng, lòng ưu tư, không biết điều gì đã khiến Lưu Triệt bỗng nhiên giận đến tái mặt đi như vậy.

"*Sinh nam không mừng, sinh nữ chớ giận, một thân một mình, Vệ Tử Phu hơn cả thiên hạ.*" Đến khi nàng trông thấy ba tờ cuối chép bài *Vệ Tử Phu ca* mới chợt hiểu. Sau khi nàng trở về Trường Môn từ năm Nguyên Sóc thứ sáu, Vệ Tử Phu đã không còn đắc thế như lúc đầu, chẳng lẽ trong dân gian còn truyền xướng ca dao? Nàng thở dài, chẳng biết Lưu Triệt đọc thấy bài ca dao tại nơi ở của mình thì trong lòng liệu có sinh nghi ngờ? Nhưng có thì đã sao, không có thì thế nào, trong tâm mình đã lạnh nhạt thì cũng chẳng quan tâm.

Mùa đông năm Nguyên Sóc thứ sáu, con vợ kế của Đường Ấp hầu là Trần Hi vào triều, được phong làm gián đại phu. Cùng năm đó, Lý Nghiên sinh hạ một bé gái, đặt tên là Mạn, trông đáng yêu vô cùng.

Chẳng mấy chốc đã đến tháng Giêng năm mới, mưa to mấy ngày liên tiếp khiến nước sông Phần chảy xiết, kéo lên một chiếc đỉnh cổ bằng đồng xanh chôn sâu dưới lòng sông, trôi nổi giữa dòng cuối cùng chìm ở gần bờ trái chỗ thượng du. Thứ sử vùng đó vớt được đem dâng lên Hoàng đế. Trong nhân gian vẫn có câu "Vấn đỉnh thiên hạ", ý nghĩa của chữ đỉnh trong sách nho cùng nghĩa với thiên hạ, với lại chiếc đỉnh cổ sau khi trôi nổi đã sứt mẻ không còn nguyên vẹn, tạo hình cổ xưa, bên trên khắc một bài minh, có thể nhận ra là chế tạo từ thời Vũ Vương nhà Chu. Hai cha con Văn Vương và Vũ Vương thời nhà Chu đều là bậc thánh quân, nức tiếng thiên hạ. Cả triều đình đều chúc mừng, nói bệ hạ văn công võ trị đều đủ nên trời cao mới ban thưởng đỉnh này. Lưu Triệt cũng cao hứng, đổi sang niên hiệu là Đỉnh, bắt đầu năm Nguyên Đỉnh.

https://thuviensach.vn

Trong năm Nguyên Đỉnh đầu tiên, con gái thứ ba của Vệ hoàng hậu, Chư Ấp công chúa Lưu Thanh cũng đã tới tuổi xuất giá.

Tháng Hai cùng năm, Trường Tín hầu Liễu Duệ dẫn sáu ngàn thủy quân, một vạn bộ binh, xuất chinh đánh tộc Côn Minh.

Tháng Ba cùng năm, Lưu Triệt mang theo Trần nương nương cùng triều thần bắt đầu chuyến đi săn mùa xuân ở Thượng Lâm Uyển.

Trải qua nhiều năm xây dựng, phong cảnh Thượng Lâm Uyển vô cùng huy hoàng tráng lệ, còn hơn cả cung Vị Ương. Lưu Triệt mang theo A Kiều lên chiếc du thuyền rộng lớn xa hoa trên hồ Côn Minh. Du thuyền chầm chậm tiến về phía giữa hồ, người ngồi trên thuyền ngắm sóng nước mênh mông, hơi nước phả thấm vào mặt. Hai bên bờ, đình đài lầu các, mái hiên san sát. Lưu Triệt thấy tinh thần sảng khoái, mỉm cười nói với Tư Mã Tương Như đứng hầu phía sau, "Nghe nói khanh là đại gia về từ và phú nổi tiếng đương thời, ngôn từ hoa lệ không ai sánh bằng, sao không sáng tác một bài phú tả phong cảnh Thượng Lâm Uyển này để cùng nhau thưởng thức.

Tư Mã Tương Như khom người lĩnh mệnh, liền có cung nhân đưa giấy bút tới. Trần A Kiều từ trong thuyền bước ra, mỉm cười nhìn Tư Mã Tương Như ngồi ở một bên, bút trong tay vung lên như múa, trong chốc lát đã cung kính dâng lên, nói, "Bệ hạ, thần viết xong rồi."

"Nhanh như vậy sao?", Lưu Sơ kinh ngạc.

Trần A Kiều buồn cười, "Cho nên con còn phải học."

Dương Đắc Ý tiếp lấy, mở ra đọc: "*Dời núi lấp sông xây cung dựng quán, kiến tạo đài các có rường hoa khuyết ngọc trên hành lang cao bốn phía chung quanh, đường xá lộng lẫy, lối đi quanh co mỏi chân phải nghỉ.*

https://thuviensach.vn

Sau núi làm nhà tầng tầng lớp lớp, có phòng ở tận dưới vách núi sâu cúi xuống mà nhìn cũng chẳng thấy đâu cho tới tận chốn cổng trời để sao vào chào tận cửa phòng hay cầu vồng bắc ngang nơi hiên trước. Thanh long uốn lượn ở trường đông, Bạch hổ nằm chầu ở cửa tây, thần linh vui đùa nơi quán nghỉ, ác tuyền nem nép náu mình ở phương nam. Suối nước ngọt dẫn về cho mát nhà, thông suốt đến tận đỉnh trung tâm. Núi đá bao quanh, vách đổ nghiêng nghiêng…"

Đây chính là bài *Thượng Lâm phú* vang danh thiên cổ. Tư Mã Tương Như luôn hướng tới việc dùng từ ngữ hoa mỹ, cách hành văn toát lên phong thái trau chuốt của một bậc đại văn nhân nhưng Trần A Kiều nghe xong lại thấy vô vị, cảm giác có dệt nên đầy trời hoa gấm thì cũng chỉ là mấy chữ ca ngợi công lao mà thôi.

"Hay!" Lưu Triệt lại vui vẻ, khen, "Không hổ là Tư Mã Tương Như", sau đó hạ lệnh, "Truyền xuống, thưởng cho Tư Mã Tương Như trăm nén vàng."

Tư Mã Tương Như tạ ơn lui ra.

"Kiều Kiều!" Lưu Triệt khoác eo A Kiều, lại cười nói, "Ngày mai cùng trẫm đi săn thú nhé."

Sở thích truy đuổi thú săn thực sự khiến A Kiều động lòng, vừa định nhận lời thì Lưu Sơ đã nhào tới nũng nịu, "Con cũng muốn đi."

"Con biết cưỡi ngựa sao?" A Kiều cúi xuống cốc đầu con gái.

"Hừ", Lưu Sơ nhất thời không trả lời được, nghĩ một lúc lại nói, "Không sao, con sẽ bảo ca ca dạy con."

https://thuviensach.vn

“Cho dù con học bây giờ”, A Kiều bật cười, “thì cũng không kịp cho buổi săn thú ngày mai.”

“Nếu giờ con không học”, Lưu Sơ láu lỉnh, “sợ rằng cũng không kịp cho cả sang năm nữa.”

Lưu Triệt cười xòa, ra lệnh cho du thuyền lại gần bờ. Khí trời đẹp, Thượng Lâm Uyển có diện tích rất rộng lớn, chỗ thuần ngựa của kỵ xạ trường càng mênh mông không thấy điểm cuối. Vì Công chúa Duyệt Trữ xưa nay được thiên tử cưng chiều nhất đòi học cưỡi ngựa nên giám mã dẫn đến một con ngựa cái nhỏ rất thuần. Cung nhân giơ cao chiếc lọng màu vàng tươi che nắng.

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt vui vẻ, “Nàng thích gì? Ngày mai trẫm sẽ săn cho nàng nhé?”

“Vậy sao?” A Kiều lơ đãng đáp, mỉm cười nhìn Lưu Mạch cách đó không xa đang cẩn thận dạy Lưu Sơ lên ngựa, nói, “Ở đây liệu có cáo tuyết lông trắng không?”

“Cáo tuyết” Lưu Triệt lẩm bẩm, khẽ nhăn mặt, “Trẫm săn thú nhiều lần ở Thượng Lâm Uyển nhưng cũng chưa từng gặp. Kiều Kiều thích cáo sao?”

“Nó xinh đẹp mà”, nàng nói, “Nếu không có thì một con thỏ nhỏ cũng được.”

Lưu Sơ bản tính hiền lành nhưng không hề nhút nhát, được Lưu Mạch đỡ, vất vả một hồi cũng trèo được lên ngựa, giẫm chắc trên bàn đạp.

“Tốt!” Lưu Mạch khen một tiếng, dặn dò, “Thúc nhẹ cho ngựa chạy chậm một vòng thôi.”

https://thuviensach.vn

Con ngựa cái quả nhiên rất ngoan ngoãn, chạy quanh bãi một vòng, đuôi ngựa rũ xuống phe phẩy, cực kỳ vững vàng.

"Phụ hoàng, mẫu thân", Lưu Sơ trên lưng ngựa vênh mặt nhìn sang, "Hai người xem con cưỡi ngựa nhé."

A Kiều bật cười, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm giác bất an.

"Bệ hạ!" Ngự mã giám dẫn ra một con tuấn mã có bộ lông màu đỏ, bẩm: "Đây là ngựa tốt do vùng Ô Tôn dâng lên. Ngự mã giám đã thuần phục mấy tháng, mặc dù đã chịu phục nhưng vẫn còn sót lại chút dã tính."

Con ngựa màu đỏ khẽ vùng vằng bước đi, quả nhiên là ngựa tốt vô cùng.

"Ồ!" Lưu Triệt cũng hứng thú, nói với A Kiều, "Bình sinh trẫm thích nhất ba chuyện, Kiều Kiều có biết là gì không?"

Nàng cúi đầu, "A Kiều không biết."

"Trẫm bình sinh thích nhất là ngựa quý, sách vở", y nhìn nàng, bỗng nhiên khẽ trầm giọng xuống, "và A Kiều."

Nàng giật mình, trong ấn tượng chẳng phải là ngựa quý, sách vở và mỹ nhân sao?

"Ca ca!" Giọng Lưu Sơ lanh lảnh, "Con ngựa bọn họ dẫn lên cho phụ hoàng có khí thế hơn con của muội nhiều."

Lưu Mạch bật cười, "Muội chỉ mới tập cưỡi làm sao so được với phụ hoàng chứ?"

https://thuviensach.vn

Cô bé hừ một tiếng, “Ca ca xem thường muội quá!” Nói xong đột nhiên đưa tay vỗ vào yên ngựa, “Ngựa ơi, chạy nào!”

Con ngựa cái hí lên một tiếng thảm thiết, chồm hẳn nửa thân trước lên rồi phi như điên về phía trước.

“Tảo Tảo!” Lưu Mạch phản ứng cực nhanh, nhào tới định túm lấy dây cương nhưng vẫn chậm một bước, ngã chúi xuống đất, trơ mắt nhìn vẻ mặt kinh hoàng không biết làm sao của Lưu Sơ trên lưng ngựa.

“Mẫu thân!” Lưu Sơ kinh hoàng kêu, thân hình lắc lư trên lưng ngựa.

Biến cố xảy ra trong khoảnh khắc, mặt mọi người đều biến sắc. Lưu Triệt giận dữ gầm lên, “Còn không đi cứu Công chúa Duyệt Trữ.” Lại nghe cung nhân phía sau kinh hô, “Nương nương.” Trần A Kiều đã vươn tay rút thanh kiếm của thị vệ bên cạnh, tung mình nhảy lên ngựa đuổi theo.

“Kiều Kiều”, sắc mặt Lưu Triệt thảng thốt.

Trong trí nhớ của y, khả năng cưỡi ngựa của A Kiều cũng chỉ bình thường, ngồi trên ngựa còn chưa vững, lại còn dám liều mạng thúc ngựa chạy nhanh.

Con ngựa vùng Ô Tôn hí dài một tiếng rồi vọt đi như bay.

“Tảo Tảo!” Trần A Kiều cúi rạp trên lưng ngựa để nó có thể chạy nhanh hơn, hô lớn, “Ôm chặt lấy cổ ngựa.”

Ở đằng xa, Lưu Sơ vẫn trong cơn kinh hãi nhưng vừa nghe được tiếng mẫu thân thì vẫn cố gắng ngồi cho vững. Cước lực của con ngựa vùng Ô Tôn nhanh hơn con ngựa nhỏ Lưu Sơ đang cưỡi rất nhiều, dần dần đã sắp đuổi kịp. A Kiều nghiến răng, trong khoảnh khắc lướt qua Lưu Sơ liền dùng

https://thuviensach.vn

toàn lực vung kiếm chém một nhát vào đầu ngựa. Máu ngựa tuôn trào nhuộm đỏ người Lưu Sơ, đầu ngựa rơi xuống nhưng thân vẫn còn phi thêm mấy bước về phía trước rồi mới kiệt lực quỵ xuống. Lưu Sơ ngã từ trên lưng ngựa xuống đất, dù toàn thân nhuộm máu, tâm thần hoảng hốt nhưng coi như đã an toàn.

Máu tươi bắn vào con ngựa vùng Ô Tôn khiến nó kích phát dã tính, náo động bất an, nhảy lên chồm chồm muốn hất người trên lưng xuống. Trần A Kiều ôm chặt lấy cổ ngựa, dựa theo phương pháp thuần phục giáo quan năm xưa đã dạy, cố gắng khống chế ngựa, không hề nghe thấy tiếng gào thét của mọi người. Cũng không biết bao lâu, con ngựa cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Nàng nghe thấy tiếng gọi vừa đau đớn vừa thận trọng của Lưu Triệt. Một nỗi đau đớn như những sợi tơ chầm chậm loang ra, thân dưới nóng rực, nàng cúi đầu nhìn xuống thấy một vùng bờm ngựa đỏ tươi khác hẳn màu lông hồng sậm của con ngựa.

Máu! Máu đã nhuộm đỏ nửa bên dưới váy nàng. Máu vẫn trào ra không sứt, và tựa như có một thứ gì đó cũng đang xuôi ra theo. Nàng mê man, mơ hồ còn thấy Lưu Triệt bế nàng từ trên lưng ngựa xuống và hét đến lạc giọng, “Gọi hết ngự y tới đây.”

“Tảo Tảo!” Lưu Mạch kéo tay Lưu Sơ, la hoảng, “Muội có sao không?”

“Muội không sao.” Lưu Sơ tuy sợ đến tái nhợt nhưng vẫn lắc đầu, chợt kéo tay áo ca ca, “Mẫu thân, mẫu thân chảy rất nhiều máu, mẫu thân có sao không?”

Lưu Mạch cắn môi, “Cùng đi qua đó xem sao.”

Trong điện Tín Hợp, lụa mỏng tung bay.

“Trần nương nương rốt cuộc là bị làm sao?”

https://thuviensach.vn

“Khởi bẩm bệ hạ”, viên ngự y có mái tóc bạc trắng quỳ lạy dưới điện, thân hình run rẩy, “Nương nương là…”, lão nói đến đây thì chần chừ.

“Rốt cuộc là cái gì?” Lưu Triệt nổi cơn thịnh nộ, cầm một cây ngọc như ý trên bàn nện vào thái dương ngự y khiến nó gãy lìa, lưu lại trên trán ngự y một dấu máu.

Ngự y cắn răng, bẩm, “Nếu như vi thần không chẩn đoán sai thì nương nương đã sẩy thai.”

“Sẩy thai!” Lưu Triệt cảm thấy mắt tối sầm, chưa bao giờ y nghĩ đã sinh con nhiều năm như vậy mà A Kiều lại còn có thể mang thai.

“Làm sao có thể? A Kiều tinh thông y thuật thì sao lại không biết ngay cả việc bản thân mang thai được?”

“Có khả năng là do nương nương mới mang thai, cũng không có bất kỳ dấu hiệu thai nghén nào nên chưa phát hiện. Thân thể nương nương năm xưa đã bị tổn thương, nghe nói là rất khó khăn khi sinh Hoàng tử trưởng và Công chúa Duyệt Trữ. Tuổi nương nương giờ cũng không còn trẻ, có thai là vô cùng nguy hiểm, nhịp thai không ổn nên khi bị con ngựa nổi điên chồm lên quá mạnh thì đã sẩy thai.”

“Bệ hạ”, giọng Lục Y kinh hoảng vang lên trong điện, “Nương nương vẫn không ngừng chảy máu, người đã hoàn toàn hôn mê.”

Lưu Triệt nhắm mắt lại đau đớn. Y còn chưa kịp than khóc đứa con yểu mệnh của mình thì đã phải lo lắng cho A Kiều, phất tay, “Còn không đi vào chữa trị cho Trần nương nương.”

“Dạ.” Lão ngự y khấu đầu liên tục, đứng dậy.

https://thuviensach.vn

“Ngươi hãy nghe cho kỹ”, Lưu Triệt lạnh lùng, “Nếu Trần nương nương có gì bất trắc, trẫm sẽ khiến cho tất cả người của Ngự y thự phải táng gia diệt tộc.”

Lão ngự y tái nhợt mặt, gắng gượng nói, “Vi thần sẽ cố hết sức.”

“Truyền lệnh xuống”, Lưu Triệt nói, “Đánh chết con ngựa vùng Ô Tôn. Bắt giam tất cả ngự mã giám để điều tra.”

Dương Đắc Ý sợ khiếp vía, chỉ dám đáp khẽ, “Dạ!”

Từ Thượng Lâm Uyển đến thành Trường An phi ngựa nhanh nhất cũng phải nửa ngày. Vì vậy khi Tiêu Phương phụng chiếu chạy tới Thượng Lâm Uyển thì Trần A Kiều đã hôn mê mất một ngày. Trong điện Tín Hợp, Tiêu Phương nhìn Trần A Kiều nằm ở trên giường, đắp chiếc chăn gấm, tóc lòa xòa để lộ ra sắc mặt tái nhợt, cô độc đáng thương. Hắn bỗng thấy xót xa trong lòng, không nhịn được phải quay mặt nhìn sang hướng khác. Sau năm Nguyên Quang thứ năm bị thương và bị truy sát cho tới năm thứ sáu khó sinh thì suốt bao nhiêu năm qua A Kiều chưa bao giờ rơi vào tình trạng tiều tụy thế này.

“Nàng thế nào rồi?” Lưu Triệt từ trong điện bước ra, đứng trước giường, chắp tay hỏi. Có lẽ y suốt đêm không ngủ, tâm trạng sầu lo nên sắc mặt hơi sạm đi.

“Theo lý mà nói”, Tiêu Phương nhẹ nhàng đặt tay nàng xuống, khẽ chau mày vẻ khó nói. “Sẩy thai tuy ngoài ý muốn nhưng các ngự y đã xử trí thỏa đáng, dùng thuốc cũng chính xác. Mạch của Nhạn Nhi tuy hư nhưng còn ổn, chắc cũng sớm tỉnh lại.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng thực sự là nàng đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh”, Lưu Triệt nhắm mắt lại, hình ảnh kinh tâm động phách hôm ấy bỗng hiện lên trước mắt. A Kiều nhảy vụt lên phóng ngựa đuổi theo, vung kiếm chém bay đầu con ngựa kia. Đến chiều tối thì nàng đã cầm máu nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tới bây giờ y vẫn không rõ rốt cuộc trong khoảnh khắc đó có cái gì thúc đẩy khiến cho A Kiều quả quyết như thế. A Kiều vốn không phải là người quả quyết mà rất nhu nhược… Nhưng lúc đó y ở bên cạnh nhưng nàng không chịu dựa vào y, cũng không kêu khóc, cứ thế không nói một lời nhảy lên ngựa phóng vụt đi. Trong khoảnh khắc ấy, nhiệt huyết mãnh liệt của nàng khiến đấng nam nhi phải hổ thẹn.

A Kiều xưa nay luôn là người con gái nhiệt huyết, dù gặp khó khăn đến đâu cũng không chịu quay đầu.

Trước đây y vô cùng căm ghét lòng nhiệt huyết đó của nàng. Nó luôn gợi cho y nhớ lại tình cảnh nhẫn nhịn của mình hồi mới đăng cơ. Sau này, thời gian từng ngày gọt giũa khiến cho bầu nhiệt huyết kia dần dần bị mài mòn rồi vô hình trung tắt lịm, ai ngờ khi nó bộc phát lại mãnh liệt hơn hẳn năm xưa. Năm xưa nàng khiến y nổi giận, hôm nay, nàng lại làm cho y khổ đau.

A Kiều từng nói rằng thứ Lưu Triệt thích nhất không phải là Trần A Kiều, cũng không phải là những người con gái khác, mà là thiên hạ. Y cũng biết mình có thể vì thiên hạ mà hy sinh tất cả không chút do dự. Nhưng nếu có một ngày phải hy sinh cả chính bản thân mình thì liệu y có do dự hay không? Bậc đế vương thường tự hỏi lòng, nếu bản thân không còn nữa thì làm sao để cầm quyền thiên hạ? Cho dù có yêu một người cũng sẽ không để bản thân chịu thiệt. Đây là nguyên tắc yêu của bậc đế vương như y. Y thích Lưu Sơ, yêu A Kiều còn nhiều hơn. Chỉ là ngay từ lúc ban đầu, chính y đã đặt ra giới hạn cho những tình cảm này. Dù có như thế nào cũng không thể vượt ra ngoài giới hạn đó, vậy mà y càng ngày càng thêm yêu thích nàng.

https://thuviensach.vn

Lúc mới đăng cơ vào năm Kiến Nguyên đầu tiên, Vương thái hậu từng cảnh báo y rằng mình là đế vương thì không thể si mê quá mức bất kỳ một người hay một vật gì. Nếu si mê thì đế vương sẽ có nhược điểm. Y mỗi ngày một mạnh lên, cuối cùng nắm cả đất nước này trong tay. Cho tới bây giờ, y tự tin có thể che chở cho người mình yêu được chu toàn.

Đến giờ y tự hỏi, dù đế vương có uy quyền mạnh đến đâu thì liệu có thắng nổi ý trời? Năm trước Hoắc Khứ Bệnh ra đi ngay lúc còn thanh xuân khiến y đau đớn vì mất đi ái tướng. Còn hôm nay y lại chỉ có thể nhìn A Kiều hôn mê trên giường mà lòng đau thống thiết. Nếu như không có trận kinh biến ngày hôm trước thì bao nhiêu lâu nữa y mới biết được rằng A Kiều đang hoài thai cốt nhục của mình? Năm A Kiều mang thai, sinh con, lưu lạc bên ngoài y đã không ở bên cạnh nàng.

Lúc đó, y ở trong cung Vị Ương thưởng thức mái tóc của người mới, không hề để tâm đến cả Vệ Tử Phu thì làm gì nhớ đến một người ở lãnh cung? Y hoàn toàn không biết nàng đang mang cốt nhục của mình lưu lạc nơi chân trời góc bể. Chớp mắt một cái, gặp lại nhau thì đã bảy năm. Con trai con gái đều đã lớn, cực kỳ xa lạ đối với y.

Song thời gian dần dần trôi qua, không ngờ rằng một ngày kia nàng lại mang thai lần nữa. Cho đến khi ngự y bẩm báo lên thì dù y là người rất trầm ổn cũng không khỏi kinh ngạc. Đó cũng không phải là một đứa trẻ mà y mong đợi, chỉ vội vã đến rồi vội vã đi, để lại một vết thương trong lòng của phụ mẫu. Y tuy là đế vương nhưng đồng thời cũng là phụ thân. Còn A Kiều, nàng thương yêu Lưu Mạch, Lưu Sơ đến như vậy thì tất nhiên sẽ rất đau lòng.

Y nhớ tới ánh mắt thấu hiểu của A Kiều trước khi hôn mê. A Kiều mẫn cảm, thông minh lại giỏi y thuật nên chỉ liếc mắt là ý thức được chuyện gì xảy ra cho nên ngay cả khi đã hôn mê vẫn nhíu mày, sắc mặt tái nhợt.

https://thuviensach.vn

Chuyện hôm đó không xảy ra thì chắc y sẽ có thêm những suy nghĩ phức tạp. Y sẽ mỉm cười nhìn A Kiều lại được làm mẹ lần nữa. Y sẽ luôn có mặt ở bên nàng, cùng nàng nuôi dưỡng đứa con trưởng thành. Còn như có để rồi mất đi thì chi bằng ngay từ đầu đừng có. Mà y, nếu như đã có lại A Kiều, sẽ không – chấp – nhận – để – mất – đi lần nữa.

Những năm qua, y đơn độc ở cung Vị Ương, tự thấy bản thân quả thật vô tình. Y nhớ rằng tất cả đều vì bản thân mình nên y mới không ngần ngại làm tổn thương nàng. Sau đó biết được tin tức của nàng, y lại hiếu kỳ muốn biết biểu tỷ A Kiều tính tình bốc đồng kia không được người thân bao bọc sẽ như thế nào. Qua nửa năm sau, y lại thấy nhớ thương nàng. Cho đến khi nàng trở về, y dần không thể rời mắt, dường như có nàng ở bên cạnh thì y mới thấy bình an.

Hôm đó, nàng phóng ngựa đuổi theo, rồi bị chảy máu không ngừng. Y nhìn mặt nàng tái nhợt, thấy lòng mình vô cùng đau đớn, mới chợt ngộ ra rằng nàng đã để lại một dấu vết không thể xóa nổi trong cuộc đời mình, mà mình cũng không muốn xóa. Là bậc đế vương, y luôn tuân theo cảm giác của trái tim, mà một khi đã yêu thì sẽ bất chấp thủ đoạn.

Chương 60: Thịnh suy mong manh như chỉ mành treo chuông

“Thật ra thì cơ thể Nhạn Nhi vốn hư nhược, cộng thêm lần trước khó sinh nên không thích hợp để mang thai nữa. Cho dù không có sự cố lần này thì cũng khó có thể sinh nở”, Tiêu Phương nói giọng đều đều, vẻ mặt u ám.

“Trẫm nuôi đám ngự y kia thật phí cơm!” Lưu Triệt giận dữ nhướng mày, cười lạnh nói, “Chẳng lẽ không được? Tiêu Phương là người nổi tiếng

https://thuviensach.vn

y thuật vô song mà ngay cả chuyện chiếu cố cho nữ đệ tử của mình bình an cũng không được sao?"

"Bây giờ mới nhắc đến chuyện này thì cũng quá muộn rồi", Tiêu Phương khép mắt, bình an đáp, "Không thể trách được ý trời, nhưng nếu là tai họa do người gây ra thì tại sao bệ hạ là chồng là cha lại không đòi công bằng cho hoàng tử đã mất của Trần nương nương?"

"Tiêu Phương!" Lưu Triệt nghiến răng lộ ra sát ý, "Ngươi đừng tưởng trẫm không thể chém ngươi."

"Bệ hạ tất nhiên có thể dễ dàng chém thảo dân", Tiêu Phương cũng ngẩng đầu lên nhìn lại bậc đế vương, ánh mắt trong sáng, không chịu nhượng bộ, "nhưng thảo dân vẫn muốn hỏi cho minh bạch một vấn đề."

"Ngươi muốn minh bạch cái gì?"

"Lúc đó, vì sao Công chúa Duyệt Trữ làm ngựa kinh sợ?"

"Trẫm đã phái người điều tra. Đây là chuyện riêng của trẫm, không cần Tiêu tiên sinh phải hỏi."

"Nhạn Nhi là đồ đệ của thảo dân, đồ đệ xảy ra chuyện thì tại sao thảo dân không được hỏi? Nếu bệ hạ không thể bảo vệ được thì chi bằng để Nhạn Nhi tự do cho cả hai cùng vui vẻ."

"Tiêu Phương!" Lưu Triệt giận dữ đến cực điểm, ánh mắt lạnh băng, gằn giọng từng chữ, "Ngươi phải biết rằng, Trần A Kiều là thê tử của trẫm."

"Người đâu", Lưu Triệt xoay người hạ lệnh, "Bắt giữ tên điêu dân này, không có lệnh của trẫm thì không được thả."

https://thuviensach.vn

“Tuân lệnh.” Hai tên thị vệ bước lên định ép giải đi. Tiêu Phương thản nhiên, “Không phiền bệ hạ hao tâm tổn sức, thảo dân sẽ tự đi.”

Trong khung cảnh hỗn độn này, hắn vẫn hờ hững quay người tựa như giữa trăng trong gió nhẹ. Lưu Triệt đi lại mấy bước trên điện, nhớ lại những lời Tiêu Phương nói lại giận bừng lên, hướng ra ngoài điện lớn tiếng gọi, “Tuyên Mạc Long tới đây.”

Vì Đình úy Trương Thang không ở Trường An nên người chịu trách nhiệm xử lý chuyện này chính là Tả giám đình úy Mạc Long.

Mạc Long run run đi tới ngoài điện Tín Hợp, quỳ lạy bái chào, “Thần Mạc Long tham kiến bệ hạ.”

Bệ hạ không bảo đứng dậy, hắn thấp thỏm quỳ rạp người trên mặt đất, suy đoán tâm ý, một lúc sau mới nghe thấy bệ hạ lạnh lùng truyền hỏi, “Chuyện hôm qua, ngươi điều tra thế nào rồi?”

Mạc Long trán đẫm mồ hôi nhưng lòng ngược lại rất bình tĩnh, bẩm báo, “Thần kiểm tra cẩn thận con ngựa mà Công chúa Duyệt Trữ cưỡi hôm đó, phát hiện thấy bên yên ngựa có gài những chiếc kim nhỏ. Cơ thể Công chúa Duyệt Trữ rất nhẹ nên lúc đầu kim không đâm vào, con ngựa cũng thuần tính. Sau bị vỗ mạnh vào yên thì nó bị đau mới chạy lồng lên.”

“Ngươi tra xét suốt một ngày mà chỉ tra được có thế thôi sao?” Lưu Triệt nhìn xuống người đang quỳ dưới điện, “Nếu ngươi không muốn giữ cái đầu trên cổ, không chịu nói rõ thì trẫm sẽ không ngần ngại toại nguyện cho ngươi.”

“Thần không dám.” Mạc Long toát mồ hôi lạnh, không nhịn được thoáng liếc nhìn vào phía bên trong điện nhưng những tấm rèm châu trùng điệp đã

https://thuviensach.vn

chắn tầm mắt. Người con gái hôm nay nằm ở bên trong kia đúng là đệ nhất nữ nhân trong lòng bệ hạ rồi, hắn thầm nghĩ.

"*Chân tướng là cái gì?*", Mạc Long nhớ lại nam nhân trẻ tuổi kia đã hỏi bằng giọng điệu thâm thúy.

"*Sự tình vụ án Vu cổ của cô cô năm xưa trình lên trên có phải là sự thật không? Mạc tả giám, cấp trên trực tiếp của ngươi là Trương Thang đã dạy ngươi như vậy ư?*"

"*Quan trọng nhất là tâm ý của bệ hạ thôi. Năm xưa bệ hạ coi trọng Vệ gia cho nên Trần gia chúng ta thảm bại. Nhưng hôm nay thì ngươi tự mở to mắt ra mà nhìn cho rõ đi.*"

"*Nguy hiểm có khi cũng là cơ hội, còn xem ngươi có thể bắt được chúng hay không?*"

Lần này ngự giá đến Thượng Lâm Uyển, Trường Tín hầu Liễu Duệ chinh phạt Côn Minh, Đại tư nông Tang Hoằng Dương còn đang ở Trường An, Phi Nguyệt công chúa trưởng Lưu Lăng là phụ nữ. Khi Trần nương nương hôn mê, người nắm trong tay thế cục Trần gia ở Thượng Lâm Uyển chắc hẳn là người con dòng kế này của Đường Ấp hầu, Gián đại phu Trần Hi vừa gia nhập triều chính.

Mạc Long liền xoay chuyển ý nghĩ, trước tiên cứ báo cáo cho bệ hạ nhưng giữ lại một chút cho mình. Hắn hạ quyết tâm, bẩm: "Người của Ngự mã giám thà chết cũng không chịu nhận đã gài kim. Nhưng yên ngựa này lại là yên mềm được lấy từ phòng kho ra giành riêng cho Công chúa. Thần nghi không phải là do động tay động chân vào ngựa mà chính là vào chiếc yên ngựa này."

https://thuviensach.vn

“Hay! Hay! Phí tâm cơ lớn như thế chỉ để mưu hại một công chúa nho nhỏ.” Khi Đế vương giận đến cực điểm thì sắc mặt lại trở nên bình tĩnh. “Mạc Long!”, Lưu Triệt ban lệnh, “Ngươi điều tra cẩn thận cho trẫm, dù là ai cũng nghiêm trị không tha.”

“Tuân lệnh”, Mạc Long cúi đầu đáp.

“Trước lúc chuyện xảy ra có ai ra vào kho không?”, Mạc Long gọi viên quan coi kho đến hỏi.

“Khởi bẩm Mạc đại nhân!” Viên quan coi kho nơm nớp lo sợ nói, “Không có một ai trong kho có ý làm hại Công chúa, xin đại nhân minh xét.”

“Được rồi”, Mạc Long sốt ruột, “Trước khi chuyện xảy ra chừng một canh giờ, trong kho có tình huống gì khác thường không?”

Công chúa Duyệt Trữ nói muốn cưỡi ngựa lúc ở trên du thuyền chẳng qua chỉ là nhất thời nổi hứng, nếu kẻ nào đó mưu đồ làm hại Công chúa thì chỉ có thể ra tay trong khoảng thời gian ngắn.

“Cũng không có gì khác thường”, viên quan coi kho suy nghĩ một lúc rồi nói, “Lúc ấy, Thái bộc còn sai người đến kiểm tra xe ngựa. Sau đó, Gián đại phu cho người tới lấy cho phu nhân cái gối, bởi vì Gián đại phu là cháu Trần nương nương nên ta để cho người kia tiến vào.”

“Công Tôn thái bộc?”, Mạc Long cau mày. Từ lúc nhà Chu suy sụp thì trăm chức quan tước rối loạn, mãi đến khi nhà Tần thống nhất thiên hạ mới khôi phục đế hiệu và xác lập lại chức quan, nhà Hán cũng tuân theo quy cách này. Thái bộc là chức quan có từ thời Tần, quản lý xe ngựa, hiện giờ đảm nhiệm chức vụ này chính là Công Tôn Hạ, chồng của chị cả Vệ hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

“Người đâu?”, Mạc Long ra lệnh, “Dẫn người hôm trước phụng mệnh Thái bộc đến kiểm tra kho tới đây.” Song đã không còn thấy bóng dáng người này ở Thượng Lâm Uyển nữa.

Mạc Long tiếp tục ra lệnh, “Mời Công Tôn thái bộc đến đây.”

“Lão phu đúng là đã sai người đến kiểm tra kho”, Công Tôn Hạ bình tĩnh, “nhưng dựa vào đó để nói lão phu có ý sát hại Công chúa Duyệt Trữ thì Mạc tả giám có thấy quá hoang đường hay không?”

“Dòng dõi bên Thái bộc quân công hiển hách, thân thế lại càng thêm vinh quang, Mạc Long vốn không dám hoài nghi”, Mạc Long ngoài cười nhưng trong không cười, nói một câu, “Nếu vậy hãy cho biết tung tích người nhà Hầu gia đã phái đến.”

“Ngươi…” Công Tôn Hạ nghe ra ý châm chọc trong lời của Mạc Long, giận tím mặt nhưng cũng biết không phải là lúc phát tiết đành cười gằn đáp, “Chân ở trên người nó, ta làm sao biết được?”

Mạc Long cau mày, đang nghĩ cách tiếp theo cho chu toàn thì nghe cấp dưới bẩm báo, “Đã tìm được người hôm đó Thái bộc sai khiến rồi.” Hắn liền nhướng mày, “Tìm được ở đâu?”

“Có người âm thầm tương trợ dẫn chúng thuộc hạ đến Lưu Ly các ở phía bắc Thượng Lâm Uyển, phát hiện người này đang bị đuổi giết liền cứu về.”

Mạc Long đưa mắt dò xét Công Tôn Hạ thấy sắc mặt ông ta không hề thay đổi, trong lòng thầm nghĩ không biết là do Công Tôn Hạ che giấu quá tốt hay thật sự không có liên quan, bèn ra lệnh, “Dẫn gã tới đây.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi là người được Thái bộc đại nhân sai đi kiểm tra kho hôm trước phải không?”, Mạc Long hỏi.

“Bẩm, đúng vậy.” người quỳ bên dưới toàn thân đầy vết thương, ánh mắt nhìn Công Tôn Hạ tràn ngập oán độc.

“Như vậy”, Mạc Long chuyển giọng lạnh lẽo, “kim giấu trong yên ngựa của Công chúa Duyệt Trữ là do ngươi bố trí?”

“Bẩm, đúng vậy.”

Công Tôn Hạ đã biết chuyện này không lành nhưng nghe thấy vậy vẫn ớn lạnh, cả giận, “Trường Ngữ, ta tự hỏi mình đối đãi ngươi không tệ, ngươi cần gì mưu hại ta như thế?”

“Hầu gia”, Trường Ngữ xoay người, khấu đầu với Công Tôn Hạ, “Trường Ngữ ghi nhớ ân đức của Hầu gia nên sẽ không mưu hại. Chuyện này Hầu gia đúng là không biết, người bảo Trường Ngữ làm là thiếu gia.”

Sắc mặt Công Tôn Hạ dần trắng bệch. Ông ta loạng choạng lui về phía sau mấy bước, trong nháy mắt như già thêm mấy tuổi, buông thõng một câu, “Đứa con khốn kiếp này!”

“Hầu gia không sao chứ”, Mạc Long ra vẻ quan tâm, “Còn không đỡ lấy Hầu gia”, lại xoay đầu cao giọng, “Truyền Công Tôn Kính Thanh.”

Lát sau, binh sĩ áp giải Công Tôn Kính Thanh tới.

“To gan!” Mạc Long trách mắng, “Dù ta sai dẫn người tới nhưng dù sao đó cũng là cháu ngoại của Vệ hoàng hậu, sao dám đối xử như thế?”

https://thuviensach.vn

“Khởi bẩm đại nhân!” Tên binh sĩ bẩm, “Ty chức cũng không định như thế nhưng Công Tôn Kính Thanh hoảng loạn không chịu đi nên ty chức bất đắc dĩ mới phải làm vậy.”

Mạc Long cười vẻ khinh miệt. Ngoại trừ Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh thì những người còn lại thuộc đời thứ hai của Vệ gia đều tài trí bình thường, nhất là Công Tôn Kính Thanh lại càng là một kẻ ăn chơi lêu lổng, chưa bị thẩm vấn đã hoảng loạn như thế, chẳng phải nói rõ rằng gã có liên quan đến vụ án.

“Ngươi dựa vào đâu mà thẩm vấn ta?” Công Tôn Kính Thanh gào lên, “Ngươi có biết ta là con của Nam Mão hầu Công Tôn Hạ, cháu ngoại của Vệ hoàng hậu hay không?” Gã muốn ra vẻ nhưng ngay cả mấy viên tiểu lại bên cạnh cũng đều nghe ra mùi vị ngoài cứng trong mềm, “Họ Mạc kia, ngươi dám đối xử với ta như thế, không sợ ngày sau sẽ bị dì ta trị tội sao?”

“Công Tôn thiếu gia”, Mạc Long trầm mặt, “Hoàng hậu có lớn đến bao nhiêu thì cũng có thể lớn hơn bệ hạ sao? Những thứ khác không nói, chỉ tính riêng tội mưu hại hoàng thất thì dù có là mười Công Tôn Kính Thanh cũng không thể chống đỡ nổi.”

Công Tôn Kính Thanh mặt tái mét. Là người trong Vệ thị, tất nhiên gã biết rằng từ sau năm Nguyên Thú, Vệ hoàng hậu chỉ còn là một chiếc bóng mờ ở cung Vị Ương.

Hoặc có thể nói tất cả mọi người đều chỉ là một chiếc bóng ở bên cạnh đế vương oai hùng kia, trừ người phụ nữ hiện giờ còn bất tỉnh trên giường, hay có thể là biểu đệ Hoắc Khứ Bệnh, vị tướng quân trẻ tuổi tài cao, từ nhỏ đã bộc lộ hào quang tột đỉnh, khiến cho dì và cữu cữu chỉ biết đến mỗi một người biểu đệ đó của mình.

https://thuviensach.vn

Khi Hoắc Khứ Bệnh chết đi thì gã đột nhiên cũng thấy lòng hả hê nhưng lập tức bị lý trí đè xuống. Mẫu thân của hắn nói Hoắc Khứ Bệnh chết đi rồi thì ân sủng của bệ hạ đối với Vệ gia cũng có phần ít đi. Năm xưa Vệ gia thế mạnh nhưng giờ cũng dần phải cẩn thận như bước đi trên băng mỏng.

"Nếu như", gã thầm nghĩ, "người phụ nữ kia cũng chết đi thì có phải tất cả uy hiếp đối với Vệ gia cũng biến mất?"

"Phủ Đình úy chỉ biết đổ oan cho người khác như vậy hay sao?" Công Tôn Kính Thanh vẫn già mồm, "Dù thế nào thì dì của ta vẫn là hoàng hậu, danh chính ngôn thuận là mẫu nghi thiên hạ, không thể dung thứ tội bất kính của các ngươi."

"Đình úy phủ có đổ oan cho người khác hay không thì ngươi sẽ biết rất nhanh thôi." Mạc Long bình thản, "Có Trường Ngữ xác thực, ngươi còn không chịu nhân tội?" Hắn chợt chuyển giọng nghiêm khắc, "Muốn ta dụng hình sao?"

Công Tôn Kính Thanh tái mặt nhìn Trường Ngữ được giải ra từ hậu đường, lắp bắp, "Ngươi, ngươi", rồi không thể nói thêm được nữa.

"Chắc thiếu gia không ngờ được rằng Trường Ngữ vẫn chưa chết", Trường Ngữ mỉa mai, "Trường Ngữ vốn không muốn khai ra thiếu gia, hiềm nỗi thiếu gia thấy chuyện lớn cấp bách nên muốn giết Trường Ngữ diệt khẩu, vậy thì cũng đừng trách Trường Ngữ bất nghĩa."

"Phụ thân", Công Tôn Kính Thanh cuống quýt, "Người phải cứu con."

Công Tôn Hạ nhắm mắt, biết rõ hy vọng đã xa vời, vẫn cố vớt vát, "Kính Thanh, chuyện đó không phải con làm có đúng không?"

https://thuviensach.vn

“Con cũng không ngờ ra cơ sự này”, Công Tôn Kính Thanh ấp úng, “Con chỉ chướng mắt vì Công chúa Duyệt Trữ được cưng chiều mà làm quá nên muốn giáo huấn. Con cũng không biết Trần nương nương sẽ tự mình đi cứu, càng không biết Trần nương nương mang thai. Thậm chí, kim đã được mài bằng đầu.”

“Đồ khốn kiếp!” Công Tôn Hạ giận đến cả người phát run, “Ngươi có biết cơ nghiệp trăm năm của Công Tôn gia chúng ta đã bị hủy hoại bởi tay ngươi hay không?”

Trên công đường, Mạc Long tạm thời thở phào một cái. Việc thẩm vấn vụ án đến đây là đã có thể trả lời với bệ hạ, nhưng thái độ hôm nay của hắn đã hoàn toàn đắc tội với Vệ gia. Cặp mắt hắn tối lại, kế sách duy nhất tốt cho hắn chỉ có thể là liên kết với Trần gia hoàn toàn đánh ngã Vệ thị. Nếu không sau này Vệ gia tính sổ thì sao có thể bỏ qua cho hắn. Huống chi thế cục trước mắt nghiêng về Trần gia, bệ hạ lại càng yêu dấu không rời Trần nương nương của điện Tín Hợp.

Hắn tự nhận mình không hiểu rõ thời thế như thượng cấp Trương Thang nhưng chỉ nhìn thái độ cực kỳ tôn kính của Trương Thang đối với Trần thị thường ngày thì cũng không cần phải suy nghĩ gì thêm. Lúc trong điện Tín Hợp, bệ hạ đã ra lệnh, “*Ngươi tra rõ cẩn thận cho trẫm, dù là ai cũng đều nghiêm trị không tha.*” Nói như vậy, chứng tỏ trong lòng bệ hạ đã sớm có định kiến. Hắn suy nghĩ xong liền ra lệnh, “Người đâu, bắt giữ Công Tôn Kính Thanh.”

“Kính Thanh!” Công Tôn Hạ cất giọng kêu, lại bị Mạc Long đưa tay ngăn cản, “Hầu gia, Công Tôn Kính Thanh chính là trọng phạm mà bệ hạ căn dặn, Hầu gia không cần phải phí tâm.”

Công Tôn Hạ trợn mắt nhìn hắn một hồi lâu, cuối cùng thở dài bi thương, tập tễnh rời đi.

https://thuviensach.vn

“Mưu hại hoàng thất, tội không thể tha”, Công Tôn Kính Thanh nghĩ tới Mạc Long. Thời khắc này gã vô cùng hối hận, hối hận bản thân đã một phút bốc đồng mà phạm phải sai lầm cực lớn. Tại sao sự việc lại có thể phát triển đến bước đường này chứ?

“Công Tôn Kính Thanh, ai sai ngươi mưu hại Công chúa?”

Gã rùng mình, gắng gượng đáp, “Không có ai, là bản thân nhất thời hồ đồ.”

Giọng người kia chê cười, “Ngươi coi người khác đều là ngu ngốc chắc. Ngươi nói không ưa Công chúa Duyệt Trữ được cưng chiều mà làm quá, Công Tôn Kính Thanh nhà ngươi cũng chỉ là ngoại thần, không như Quan Quân hầu qua lại thân mật với Công chúa Duyệt Trữ, ít khi thấy Công chúa thì làm sao có thể không ưa?”

Gã lập tức cứng miệng, “Là phụ thân của ngươi, Thái bộc Công Tôn Hạ hay là Trường Bình hầu Vệ Thanh, hoặc là…”, thanh âm kia thoáng vẻ dụ dỗ, “Hoàng hậu Vệ Tử Phu?”

“Không có, không có!” Gã ôm đầu la lớn.

“Người mưu hại Công chúa, tội không thể tha. Chỉ có khai ra chủ mưu mới có thể giảm nhẹ tội.” Giọng nói kia thở dài, “Dù bệ hạ luôn vô tình nhưng lại rất yêu thương con gái. Trần nương nương mang thai lần này còn có thể là một hoàng tử. Hiện giờ bệ hạ chỉ có bốn người con trai, mất đi một hoàng tử thì làm sao chịu được?”

“Công Tôn Kính Thanh”, giọng nói kia hỏi tiếp, “Ai sai khiến ngươi?”

“Là…”, gã lưỡng lự đáp, “Là Nhị hoàng tử Lưu Cứ.”

https://thuviensach.vn

Gã mê man thiếp đi. Một người từ phía sau bước ra, hỏi, "Đại nhân, vậy đã được chưa?"

Mạc Long hài lòng, "Bản quan sẽ đem kết quả thẩm vấn này tấu lên bệ hạ." Hắn đóng những bản ghi chép khẩu cung của Công Tôn Kính Thanh thành sách, đi xuyên qua Thượng Lâm Uyển rộng lớn rồi cúi đầu bước tới điện Tín Hợp.

"Cẩn trọng một chút, Mạc đại nhân", nội thị áo xanh khẽ nhắc, "Trần nương nương đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh, bệ hạ rất dễ nổi nóng."

Mạc Long mỉm cười đưa ra một xâu tiền Ngũ Thù, nói, "Đa tạ công công nhắc nhở."

"Ấy, nào dám nhận." Nội thị mỉm cười, thu xâu tiền rồi đi thẳng.

Ngoài điện Tín Hợp, những tia nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống ánh lên muôn sắc vàng, tạo nên cảm giác ấm áp, nhưng Mạc Long lại khẽ nhíu mày, trong lòng thoáng một tia lo lắng. Chỉ là sẩy thai thôi mà sao Trần nương nương tới giờ vẫn chưa tỉnh? Hắn đang nghĩ ngợi thì trong điện đã truyền đến tiếng triệu vào.

Mạc Long cung kính bước vào, bẩm, "Thần tra hỏi ngày đêm, cuối cùng đã có được khẩu cung của nghịch phạm Công Tôn Kính Thanh, xin trình lên Hoàng thượng xem xét."

Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý nhẹ bước xuống điện, nhận lấy bản khẩu cung trên tay hắn rồi mang tới dâng bệ hạ. Cả điện Tín Hợp lặng ngắt, chỉ có tiếng bệ hạ lật xem sách. Một lát sau Lưu Triệt ném bản khẩu cung lên án, cười lạnh. "Con trẫm giỏi thật, không suy nghĩ vươn lên lại nghĩ mưu hại tỷ tỷ của mình."

https://thuviensach.vn

“Dương Đắc Ý!” Y cất giọng ra lệnh.

“Có nô tài”, Dương Đắc Ý khom người đáp.

“Truyền lệnh cho Trương Thang, bắt Lưu Cứ, thẩm tra kỹ càng.”

“Bệ hạ?”

“Còn không đi ngay?”

Dương Đắc Ý kinh hãi, đành phải đáp, “Dạ!”

Dưới điện, Mạc Long vẫn không ngẩng đầu nhưng kín đáo nhếch miệng. Song ngay cả Mạc Long cũng không biết là trước khi hắn tới điện Tín Hợp thì đã có mấy khoái mã phóng khỏi Thượng Lâm Uyển nhằm về hướng Trường An.

Trần Hi đứng trên góc lầu của Thượng Lâm Uyển lạnh lùng nhìn theo thuộc hạ tâm phúc của Tam Mão hầu Công Tôn Hạ thúc ngựa phóng về hướng Trường An.

“Hi thiếu gia!” Thị tòng đứng bên khó hiểu, “Tại sao không ra mặt ngăn cản bọn họ?”

“Ta muốn cho Vệ gia biết.” Trần Hi dù bận vẫn ung dung đáp rồi hơi cúi xuống nhìn mũi giày dưới chân, ánh mắt lóe lên, “Không một ai có thể làm thương tổn cô cô của ta. Người Vệ gia dám làm thì sẽ phải trả giá thật đắt.”

“Mưu hại người thừa kế của hoàng gia thật sự không phải là tội danh nhỏ”, hắn thấy vẻ mặt mờ mịt của người hầu bèn khẽ mỉm cười, giảng giải,

https://thuviensach.vn

“Ngay cả Vệ Tử Phu là hoàng hậu cũng không đỡ nổi. Vệ gia nhận được tin tức thì tất nhiên sẽ có hành động. Mà hành động này”, hắn chầm chậm siết chặt bàn tay, “chính là điều ta muốn thấy, cũng là bằng chứng khiến Vệ gia trọn đời không trở mình được.”

“Thiếu gia cao minh.” Thị tòng xuôi tay, cung kính nói.

“Không nói chuyện này nữa.” Trần Hi khẽ mỉm cười, nói sang chuyện khác, “Phu nhân có khỏe không?”

“Phủ Đường Ấp hầu vừa mới báo tin rằng Nhị thiếu phu nhân vẫn mạnh khỏe, Mạn thiếu tiểu thư cũng mạnh khỏe. Nô tài đã làm theo lời dặn của Nhị thiếu gia sai người về kinh báo tình hình ở đây.”

“Vậy thì tốt.” Trần Hi mỉm cười nói, “Tang thúc thúc đang ở Trường An, ông ấy biết cần phải làm thế nào.”

Chương 61: Tiêu Phòng rối loạn vì chuyện cưỡi ngựa

Ba kỵ sĩ bị truy đuổi gắt gao, cuối cùng chỉ còn hai người về được Trường An. Vì không dễ vào được cung Vị Ương nên bọn họ liền chia ra, một người đi vào phủ Trường Bình hầu, người còn lại đi vào phủ của con trưởng Vệ gia là Vệ Trường Quân.

Trường Bình hầu Vệ Thanh nghe bẩm báo, lòng trầm xuống, thấy người tới báo tin đã là đi liền hỏi, “Chỉ có một mình ngươi ra ngoài báo tin thôi sao?”

https://thuviensach.vn

“Không, còn có một người nữa.” Người báo tin cố sức trả lời, “đến phủ huynh trưởng của Hầu gia.”

“Ta biết rồi”, Vệ Thanh nói, “Ngươi xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Sau đó hắn không thay y phục mà đích thân lấy ngựa đi luôn về hướng cung Vị Ương.

Bệ hạ không có ở cung Vị Ương, Vương thái hậu mất đã lâu nên hiện giờ Hoàng hậu chính là người đứng đầu trong lục cung. Vệ Thanh vào đến điện Tiêu Phòng thì Vệ Trường Quân đã có mặt, chắc Vệ Tử Phu cũng đã biết tình hình.

“Cái tên Kính Thanh này”, Vệ Tử Phu oán hận đập tay xuống mặt án, “Gây ra tội trạng lớn như vậy còn muốn bản cung phải lo liệu làm sao đây?”

“Chỉ sợ đã không còn phải là chuyện riêng của Kính Thanh nữa”, Vệ Trường Quân thở dài nói, “Trần, Vệ đối lập đã lâu, giờ có cơ hội tốt thế này, người của Trần gia sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Năm đó, chúng ta đã làm như thế nào khiến cho Trần A Kiều bị phế truất, hai nhà đều không quên.”

Vệ Thanh định nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại nén xuống. Mặc dù Vệ gia đang ở tình thế như đi trên mặt băng mỏng có khả năng sụp xuống bất cứ lúc nào, nhưng nghe người khác khinh miệt gọi thẳng tên Trần A Kiều thì trong lòng vẫn như bị gai đâm cực kỳ khó chịu.

“Thanh đệ”, Vệ Trường Quân nhìn Vệ Thanh, nói, “Đệ có biện pháp gì không?” Ông ta tuy là con trai trưởng của Vệ gia nhưng về uy vọng và năng lực thì đều không bằng Vệ Thanh. Trên thực tế thì những năm qua người của Vệ gia đã thành thói quen coi ý kiến của Vệ Thanh là đúng, nên tất nhiên là vào thời điểm nguy cấp này chỉ trông đợi vào hắn.

https://thuviensach.vn

“Lấy bất biến ứng vạn biến”, Vệ Thanh trầm ngâm nói, “Cho dù Trần gia ra chiêu như thế nào, chúng ta chỉ cần tiếp chiêu là được. Bệ hạ dù sao cũng là vị quân chủ anh minh, chỉ cần chúng ta không phạm tới giới hạn của y thì nhiều nhất cũng chỉ hy sinh mất một Kính Thanh.”

“Công chúa”, điện ngoài vang lên tiếng thị nữ hô hoán.

Vệ Tử Phu cất giọng trách mắng, “Có chuyện gì?”

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương”, người thị nữ bên ngoài đáp giọng gấp gáp, “Vệ Trường công chúa sắp sinh con rồi.”

Vệ Tử Phu liền biến sắc mặt, vội vàng xuống điện, trông thấy Lưu Phỉ được Thải Vi đỡ lấy đang tựa vào cửa ngoài điện, tay ôm bụng, mồ hôi đầm đìa trên trán.

“Còn không mau đi gọi thái y và bà đỡ”, Vệ Tử Phu bình tĩnh phân việc, cho người dìu Lưu Phỉ vào trong rồi mới xoay người hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Công chúa dậy sớm, nói là muốn tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương”, Thải Vi tái nhợt, cố gắng kể lại, “Nhưng không ngờ cả hai cữu cữu của Công chúa đều có mặt ở đây. Công chúa định đi vào nhưng mới đến cửa ngoài nghe được một chút thì đột nhiên ôm bụng kêu đau đớn.”

“Hoàng hậu nương nương”, chốc lát sau, thái y chẩn mạch xong ra ngoài bẩm báo, “Đây là dấu hiệu Vệ Trường công chúa bị động thai khí, phải sinh non. Vệ Trường công chúa thân thể vốn yếu ớt, lúc mang thai thì tâm tình lại không tốt, xem ra sẽ khó khăn.”

“Được rồi”, Vệ Tử Phu tâm phiền ý loạn, nói, “Ngươi chăm sóc thật kỹ Công chúa, nếu Công chúa hoặc hài nhi trong bụng xảy ra chuyện gì bản

https://thuviensach.vn

cung sẽ hỏi ngươi."

Thái y khom người đáp, "Thần sẽ cố gắng hết sức."

Chờ đợi gần hai canh giờ thì Lưu Phỉ sinh đôi được một trai một gái. Bé gái ra trước bình an nhưng bé trai vừa ra đã tắt thở.

"Nương nương hãy nén bi thương", cung nữ nội thị quỳ la liệt đầy điện Tiêu Phòng cầu xin.

Vệ Tử Phu nhắm mắt lại, phảng phất như trong nháy mắt đã già đi cả chục tuổi, "Để bản cung nhìn cháu ngoại của mình một chút."

Bé trai mặt mũi thanh tú nhưng thân thể lạnh ngắt, tựa như chỉ ngủ thiếp đi chứ không phải mới vừa ra đời đã không có cơ hội mở mắt nhìn qua những người thân chờ đợi mình suốt bao lâu.

"Đây chính là báo ứng sao?" Vệ Tử Phu lẩm bẩm nói, "Vệ gia hại Trần A Kiều mất đi một đứa con nhưng lại báo ứng vào người Phỉ Nhi ư?"

Vệ Thanh cũng rất thương tâm, tiến lên khuyên nhủ, "Nương nương, bây giờ không phải lúc để đau thương. Phỉ Nhi quan trọng hơn."

Trên giường, Lưu Phỉ đã cạn hết sức lực, rơi vào hôn mê. "Các ngươi nghe đây", Vệ Tử Phu nhìn khắp đám người trong điện Tiêu Phòng, uy nghi của một hoàng hậu hiện rõ, "Vệ Trường công chúa chỉ sinh được một con gái, chính là đứa bé bản cung đang bế trong tay, nếu có ai nói sai với Công chúa thì đừng trách bản cung không tha thứ." Mọi người trong điện Tiêu Phòng đồng thanh vâng dạ.

"Nương nương", Thải Thanh bối rối đi vào, "Đình úy tới điện Tiêu Phòng, không biết có dụng ý gì."

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu im lặng, lạnh lùng nhìn Trương Thang dẫn người tiến vào, nổi giận nói, “To gan, ngoại thần không được tự ý vào điện, Trương đại nhân là quan trong triều lại không biết quy tắc này hay sao?”

“Tất nhiên là thần biết”, Trương Thang mỉm cười đáp, “Nhưng thần phụng thánh chỉ nên đành phải tiến vào.”

Vệ Tử Phu dần dần trở lại bình tĩnh, thản nhiên nói, “Đình úy phụng chỉ gì?”

“Cứ điện hạ ở đâu?”

Vệ Tử Phu biến hẳn sắc mặt, “Ngươi tìm điện hạ có chuyện gì?” Theo tin tức Công Tôn Hạ truyền về thì không có chuyện Công Tôn Kính Thanh khai nhận tội Lưu Cứ làm chủ mưu.

“Phụng lệnh Hoàng thượng, Nhị hoàng tử Lưu Cứ là hoàng tử nhưng không biết tu thân, mưu đồ hại Công chúa Duyệt Trữ dẫn đến việc Trần nương nương phải phóng ngựa làm mất đi dòng dõi hoàng gia, hiện phủ Đình úy bắt giữ Nhị hoàng tử Lưu Cứ để thẩm vấn.”

“Cứ Nhi sẽ không làm chuyện như vậy”, Vệ Tử Phu thất thanh.

“Có hay không thì không phải do thần định đoạt”, Trương Thang trả lời tuy luôn cung kính lễ phép nhưng vẫn không nhường nhịn chút nào, “Hoàng hậu nương nương, xin đừng ngăn cản thần làm việc công.”

“Mẫu hậu”, một giọng nói bình thản từ phía trong điện Tiêu Phòng truyền tới, “Mẫu hậu không cần làm khó ông ta, con đi cùng ông ta là được.” Lưu Cứ được tin liền từ trong điện Tiêu Phòng đi ra. Lúc này cậu

https://thuviensach.vn

chỉ mới mười một tuổi mụ, nhưng đã có phong thái ôn hòa điềm tĩnh chứ không hề giống như một đứa trẻ kiêu căng luôn ở bên cạnh mẫu thân.

"Cứ Nhi", Vệ Tử Phu xoay lại gọi, vành mắt đỏ bừng suýt rơi lệ nhưng nhớ tới thân phận hoàng hậu của mình nên gắng gượng nén xuống.

"Mẫu hậu không cần lo lắng cho con", Lưu Cứ tựa như hơi cứng người nhưng vẫn ngẩng đầu, "Cứ Nhi chưa từng làm chuyện này, hơn nữa Cứ Nhi tin tưởng rằng phụ hoàng dù sao cũng là phụ hoàng của Cứ Nhi nên sẽ không dễ dàng để nhi thần chịu oan."

"Thế nhưng", Vệ Tử Phu buồn bã nói, "Con từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, được chiều chuộng, chưa từng bị oan ức thế này, liệu có chịu được khổ hay không?"

"Mẫu hậu", Lưu Cứ cũng quỳ xuống, rơi lệ nói, "Cố nhân có nói, 'Vua muốn thần chết, thần phải chết; cha muốn con mất, con phải mất'. Con thuộc cả hai loại đó nên cũng không oán trách gì cả. Chỉ xin mẫu hậu đừng thương tâm vì con, thay con nói một tiếng với hoàng tỷ. Hoàng tỷ vừa mới sinh con gái nhưng Cứ Nhi lại không kịp chúc mừng."

"Điện hạ", Vệ Thanh nhìn cậu bé, nói, "Trước đây ta vẫn cảm thấy cháu quá kiêu căng, hôm nay mới thấy điện hạ đã bắt đầu gánh vác trọng trách được rồi."

Lưu Cứ miễn cưỡng cười một tiếng, "Đa tạ cữu cữu khen ngợi." Cậu đứng dậy đến trước mặt Trương Thang, nói khẽ, "Đi thôi!"

Trương Thang quan sát cậu bé, cung kính nói, "Xin mời điện hạ."

Vệ Tử Phu cắn răng nhìn theo bóng nhi tử đi xa dần, móng tay bấm chặt da thịt cơ hồ sắp tóe máu. Vệ Thanh trông thấy liền kinh hãi, vội vàng gọi,

https://thuviensach.vn

“Tam tỷ!”

Vệ Tử Phu lúc này mới giật mình tỉnh lại, kinh ngạc nhìn hắn.

“Chúng ta không được làm ầm ĩ ảnh hưởng đến Vệ Trường”, Vệ Thanh nói, “Vào trong điện nói chuyện đi.”

Vệ Tử Phu cho mọi người lui rồi u oán nói, “Tại sao y lại có thể như vậy?”

“Hoàng hậu nương nương”, ngay cả Vệ Trường Quân cũng cảm thấy có gì đó không đúng, gọi vẻ lưỡng lự. “Tại sao y lại có thể như vậy?”, Vệ Tử Phu dường như vẫn không nghe, không tin, rơi lệ nói, “Y có thể tước binh quyền của Thanh đệ, có thể không đặt chân tới điện Tiêu Phòng, có thể không gặp Phỉ Nhi, Vân Nhi, nhưng tại sao y lại có thể cướp đi cả hy vọng duy nhất của ta? Đó chính là con trai năm đợi mười mong mới có được.”

“Tam tỷ”, Vệ Thanh lớn tiếng gọi, “Nếu tỷ còn muốn Cứ Nhi được mạnh khỏe, còn muốn cả Vệ gia chúng ta toàn mạng thì cần phải quên hết chuyện này đi, từ nay không bao giờ được nhớ đến nữa, cho dù có khổ thế nào cũng phải cắn răng nhẫn nhịn.”

“Ta đã nhẫn nhịn bảy năm rồi”, Vệ Tử Phu cả giận nói, “Từ năm Nguyên Sóc thứ sáu, sau khi Trần A Kiều trở về thì ta luôn nhẫn nhịn. Ta nhìn y tới bên cạnh người đàn bà kia, từ đó không bao giờ liếc nhìn ta lấy một lần. Ta nhìn y dần dần chèn ép Vệ gia, thậm chí một lần giam lỏng cả hoàng hậu như ta. Ta nhẫn nhịn lâu như vậy thì đổi lại được cái gì? Cháu ngoại ta chết thảm, con trai ta bị chính phụ thân của mình tống vào phủ Đình úy.”

“Nương nương, người thậm chí còn không hiểu lý lẽ như Cứ Nhi.” Vệ Thanh cũng bị chọc giận, nhưng vẫn khuyên nhủ, “Mặc dù điện hạ bị giam giữ nhưng Trương Thang cũng không có gan dám xử trí hoàng tử. Chỉ cần

https://thuviensach.vn

Trần nương nương tỉnh, tâm tình bệ hạ khôi phục thì tự nhiên có thể điều tra rõ sự thật, trả lại sự trong sạch cho điện hạ."

"Nếu như", Vệ Tử Phu chột dạ, nhìn thẳng vào hắn, "Nếu như Trần A Kiều chết thì sao?"

"Thế thì", Vệ Thanh nhắm mắt lại, chậm rãi nói, "Đó chính là lúc cả Vệ gia chúng ta phải chôn theo."

"Nếu nói như thế", Vệ Tử Phu cười lạnh nói, "Ta lại muốn chờ Trần A Kiều không còn tỉnh lại được nữa."

"Thanh đệ", nàng ta mỏi mệt cúi đầu, khẽ nói, "Đệ xem một hoàng hậu đang chính vị như ta đã phải nén giận tới mức nào."

Nàng ta vẫn còn giữ ấn tượng về người con gái kia ngồi trên ngôi vị hoàng hậu kiêu ngạo sai khiến, ý trí dâng tràn, còn mình ở trước mặt người đó lại hèn mọn như con kiến hôi. Năm tháng trôi qua, tình hình biến chuyển, bản thân vẫn cứ ở thế yếu.

"Tại sao vậy chứ?"

Ở trong chốn cung Vị Ương thâm sâu này, vững chắc nhất nhưng dễ biến đổi nhất cũng lòng dạ của quân vương, một khi mất đi sủng ái thì nói gì cũng chỉ uổng công mà thôi.

Dù lao ngục của Thượng Lâm Uyển không thâm nghiêm lạnh lẽo như của phủ Đình úy nhưng phải ở trong đó suốt hai ngày Công Tôn Kính Thanh cũng thấy cực kỳ sợ hãi, cảm giác cuộc đời từ đây cũng đen tối như thứ ánh sáng âm u trong lao ngục này vậy.

https://thuviensach.vn

Cửa lao mở ra loảng xoảng, tiếng chân người loẹt quẹt trong bóng tối nghe rất rõ.

"Công Tôn Kính Thanh!" Người vừa tới cất tiếng gọi.

Công Tôn Kính Thanh ngẩng đầu lên nhìn, "Là ngươi?" Gã kinh ngạc, chợt sầm mặt xuống đề phòng, "Ngươi tới nơi này làm gì?"

Trần Hi cười khẽ, "Ta là cháu nên muốn đến xem hung thủ làm cô cô của ta bị thương, Mạc đại nhân xem ở lòng hiếu thảo nên mới châm chước cho được ngoại lệ."

"Ngươi đắc ý rồi chứ?" Công Tôn Kính Thanh oán độc hỏi. Gã vốn cũng là con cháu quý tộc ở Trường An như Trần Hi, chỉ vì phân ra hai nhà Trần, Vệ mà càng xem thường Trần Hi là con vợ kế nên từ trước đến nay không quen biết, không ngờ hoàn cảnh thay đổi lại gặp nhau trong ngục.

"Đương nhiên là đắc ý", Trần Hi cười dài, "Ta còn phải cảm ơn ngươi nữa kìa."

Công Tôn Kính Thanh nheo mắt, "Ngươi có ý gì?"

"Ta nghe mọi người nói Kính Thanh của Công Tôn gia chỉ là một kẻ ăn chơi lêu lổng, bất tài chẳng làm nên trò trống gì, hôm nay gặp mặt quả nhiên là thế." Trân Hi từ trên cao nhìn xuống, giọng khinh miệt, "Ta đang lo không có cách nào đem việc này đổ lên Vệ gia thì ngươi lại tự mình khai ra Lưu Cứ giúp cho chúng ta. Cơ nghiệp huy hoàng của Vệ gia đều chỉ trông vào một hoàng tử. Chỉ cần Lưu Cứ đổ thì Vệ gia sẽ không còn tồn tại. Khi đó tổ chim bị phá, trứng còn có thể nguyên vẹn không? Công Tôn Kính Thanh nhà ngươi cũng sẽ ở vào chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

“Không thể như vậy được?” Công Tôn Kính Thanh kinh hoàng, lạc giọng nói, “Lưu Cứ là hoàng tử, bệ hạ dù tàn nhẫn thế nào cũng sẽ không động đến con của mình.” Hai ngày nay, gã vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện này, không biết mình có làm sai hay không. Dù sao ngàn vạn lần cũng không thể khai ra chủ mưu thực sự. Lúc này ngay cả bản thân vẫn còn do dự, lại bị Trần Hi khinh miệt, nên gã tuyệt vọng chỉ biết lẩm bẩm tự trấn an, “Nếu chủ mưu không việc gì thì bệ hạ chắc sẽ không lấy mạng một kẻ tòng phạm như ta.”

“Ngươi thật ngây thơ.” Trần Hi nhìn gã qua song sắt, ánh mắt thương hại, “Bệ hạ có bốn con trai chứ không phải chỉ có một mình Lưu Cứ, hơn nữa bệ hạ cũng không sủng ái đặc biệt gì với hắn cả. Lưu Cứ là cây đinh đâm vào da thịt Trần gia, khó có cơ hội tốt như vậy, chúng ta làm sao có thể để cho hắn toàn thân thoát ra được. Nói trắng ra”, Trần Hi nói giọng đều đều, “Lưu Cứ thật ra có phải là chủ mưu hay không thì từ đáy lòng ngươi biết rõ. Lúc này e là không phải chỉ riêng Trần gia muốn ngươi chết để đòi công bằng cho cô cô và Duyệt Trữ, mà chính là Vệ gia, thậm chí cả người biểu đệ tính tình ôn hòa của ngươi cũng hận ngươi không biết phân biệt nặng nhẹ kéo hắn xuống nước, sẽ không bao giờ đưa tay cứu giúp ngươi.”

Công Tôn Kính Thanh chán nản ngã vật xuống đất, cúi đầu hỏi, “Đã như vậy thì ngươi tới đây để làm gì?”

“Ta muốn ngươi phải chết trong tuyệt vọng.” Trần Hi dằn giọng, “Ngươi làm thương tổn đến cô cô, Trần gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.” Nói xong, hắn không nhìn thêm Công Tôn Kính Thanh một lần nào nữa, chắp tay rời đi.

“Trần công tử”, Mạc Long đứng ở ngoài lao, thấy Trần Hi đi ra ngoài thì hỏi vẻ khó hiểu, “Công tử cần gì phải nói rõ lợi hại với gã chứ?”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì ta muốn hắn phản cung”, Trần Hi cúi đầu nhìn xuống đất, liền thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mạc Long thì giải thích, “Mạc đại nhân ít khi gặp thánh giá nên không hiểu về cô phụ[1] của ta rồi. Bệ hạ chính là một quân chủ anh minh nhưng hiện giờ đang đau đớn vì chuyện của cô cô nên mới tin khẩu cung của Công Tôn Kính Thanh. Sau này nghĩ tới tính tình của Lưu Cứ thì chắc chắn sẽ nghi ngờ. Nếu Công Tôn Kính Thanh phản cung, bệ hạ ngược lại sẽ nghi ngờ Vệ gia làm, cũng sẽ chứng thực tội danh của Lưu Cứ.”

[1] Cô phụ: Chú, chồng của cô.

“Công tử quả nhiên là thông minh”, Mạc Long không khỏi thở dài.

Lát sau, từ dưới lao truyền đến tiếng gào thét của Công Tôn Kính Thanh, “Gọi Mạc Long, ta muốn phản cung, ta muốn phản cung.”

Trần Hi khẽ mỉm cười nhìn Mạc Long chắp tay thi lễ, “Trần công tử, ta phải đi rồi.”

“Nhị công tử!” Một thị tòng gọi khẽ.

“Có chuyện gì?”

“Nhị thiếu phu nhân bế Mạn thiếu tiểu thư đi theo Đại công chúa trưởng tới đây.”

“Bà ngoại”, Trần Hi cau mày, “Bà ngoại tuổi tác đã cao, làm sao chịu nổi dằn xóc trên đường?”

“Cũng hết cách.” Thị tòng bất đắc dĩ nói, “Ai chẳng biết Đại công chúa trưởng yêu thương Trần nương nương nhất. Nương nương gặp chuyện, Đại

https://thuviensach.vn

công chúa trưởng yêu con sốt ruột nên không ai ngăn được. Hơn nữa", gã nhẹ giọng, "Là bệ hạ mời Đại công chúa trưởng tới."

Trần Hi dừng bước, "Nếu vậy chúng ta trở về xem thế nào."

Hắn trở lại dưới lầu, quả nhiên thấy Lý Nghiên đang bế Mạn Nhi, phong thái yểu điệu, tuổi tác càng lớn càng thêm xinh đẹp.

"Nghiên Nhi!", Trần Hi âu yếm, ôm lấy Trần Mạn, nựng yêu, " Mạn Nhi ngoan, cha nhớ con quá." Mạn Nhi không sợ hãi mà cười như nắc nẻ.

"Hi ca!" Lý Nghiên dịu dàng, "Bà ngoại phụng mệnh tới đây nên thiếp đi theo chăm sóc."

"Ừ." Trần Hi gật đầu, hỏi, "Bà ngoại đâu rồi?"

"Đã tới điện Tín Hợp thăm cô cô rồi."

"Nói như vậy", Trần Hi trầm ngâm, "Tình cảm của bệ hạ đối với cô cô cũng không nhỏ." Lý Nghiên mỉm cười nhưng không lên tiếng, nhẹ nhàng nhìn qua đánh giá phu quân của mình.

"Có chuyện gì?", Trần Hi hỏi.

"Không có gì", Lý Nghiên khẽ cúi đầu.

Cô vẫn cho phu quân của mình là một vị công tử thành tâm thành ý, ôm mối tình si với mình nhưng từ khi xảy ra chuyện ở Thượng Lâm Uyển tới nay, Trần Hi bày mưu nghĩ kế, từng bước đi đều có lợi cho Trần gia, một Trần Hi như vậy thật sự vẫn là người mà cô cho rằng một mực thành tâm thành ý sao?

https://thuviensach.vn

“Nghiên Nhi đi đường vất vả hẳn cũng mệt mỏi”, Trần Hi không nghi ngờ gì, âu yếm nói, “Nghỉ ngơi trước đi, để ta bế Mạn Nhi cho.”

“Được rồi.” Lý Nghiên khẽ lắc đầu gạt đi những nghi vấn trong lòng, có một số việc cứ để mặc, đừng tìm hiểu thì tốt hơn. Dù thế nào thì Trần Hi vẫn là một phu quân tốt không tì vết, cũng là một người cha tốt, cô không có điều gì phải oán giận.

Chương 62: Mộng sao vẫn mãi kéo dài

Quán Đào công chúa trưởng Lưu Phiếu vừa đến Thượng Lâm Uyển thì lập tức tới ngay điện Tín Hợp, thấy A Kiều nằm trên giường sắc mặt tái nhợt yếu ớt thì xém chút rơi lệ.

“Cho tới hôm nay đã là ngày thứ ba mà A Kiều vẫn chưa tỉnh lại”, Lưu Triệt nói giọng khản đặc. Đế vương càng dễ nổi nóng, sắc mặt các ngự y cũng càng ngày càng tái nhợt.

A Kiều đang mê man trên giường đột nhiên ứa ra một giọt nước mắt trên mặt nàng, lẩm nhẩm gọi, “Mẫu thân.”

“Trẫm nghĩ”, Lưu Triệt đưa tay áo nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mặt nàng, nói, “Có khả năng Kiều Kiều hy vọng được gặp cô cô một lần nên dù biết cô cô tuổi tác đã cao nhưng vẫn mời tới đây một chuyến.”

Lưu Phiếu thầm kinh ngạc, sau khi cháu của bà lên nắm quyền thì bà đã không còn thấy y như vậy. Những năm gần đây, bà dần hiểu tính cách thích mềm không thích cứng của Lưu Triệt nên lúc này rơi lệ, nói, “Đứa bé đáng

https://thuviensach.vn

thương còn chưa thấy mặt mẫu thân đã ra đi rồi. A Kiều nhất định rất đau đớn."

Khóe môi Lưu Triệt khẽ cong lên, ánh mắt dần lạnh băng, "Cô cô yên tâm, chuyện này, trẫm sẽ xử lý."

Y hứa hẹn với Trần gia như vậy lại khiến Lưu Phiếu giật mình, lúc này mới nghĩ đến đứa cháu đang ở ngôi chí tôn này cũng là cha đứa bé trong bụng A Kiều, bất giác cảm thấy áy náy, nói, "Hoàng thượng, người trở về nghỉ đi. A Kiều tỉnh lại mà thấy người như vậy cũng sẽ không an lòng."

Lưu Triệt đã mấy ngày không ngủ ngon giấc nên biết dáng vẻ của mình tiều tụy, hơn nữa Công chúa trưởng Quán Đào chăm sóc A Kiều thì cũng yên tâm nên y không gắng thêm, bèn nói, "Trẫm nằm nghỉ ở điện Thiên, nếu Kiều Kiều tỉnh thì phiền cô cô gọi một tiếng."

Lưu Phiếu đưa mắt nhìn Lưu Triệt đi khỏi rồi mới ngồi bên cạnh A Kiều, ra lệnh, "Đổi lại khăn ấm cho nương nương." Lục Y đứng hầu một bên đáp lời rồi khẽ khàng đi xuống.

"A Kiều!" Lưu Phiếu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, "Con cũng nên tỉnh lại rồi."

Nếu không tỉnh lại thì không chỉ có Vệ gia mà ngay cả lòng người của Trần gia cũng sẽ rối loạn. Điều kiện tiên quyết của sự tranh đấu giữa hai nhà Trần, Vệ chính là Trần A Kiều cùng Vệ Tử Phu còn tồn tại, nếu người mất thì thắng cũng như thua. Lưu Phiếu không phải không thương tâm vì đứa cháu chưa từng gặp mặt, nhưng ánh mắt bà dần trầm xuống. Chuyện đã xảy ra rồi, nếu có thể dùng một hoàng tử đổi lấy việc tiêu diệt Vệ gia cũng có thể coi là một giao dịch đáng giá. Chỉ nghĩ đến A Kiều, vốn là người chí tình chí nghĩa nên chắc chắn sẽ vô cùng đau đớn. Còn Lưu Triệt, nếu Lưu Phiếu không phải là người hiểu rõ về đứa cháu này thì cũng cho rằng y thật

https://thuviensach.vn

sự rất yêu A Kiều. Vô tình nhất chính là đế vương, Lưu Phiếu thở dài. Lục Y đã mang khăn sạch từ ngoài điện đi vào, Lưu Phiếu nhận lấy, cẩn thận lau người cho A Kiều. Đụng phải vết thương trên cơ thể năm xưa, không chỉ A Kiều dè chừng mà ngay cả Lưu Phiếu cũng cảnh giác.

Cũng không biết bao lâu, chẳng biết có phải do mẹ con có tâm ý liên thông nhưng Lưu Phiếu bỗng nhiên quay đầu lại, thấy một ngón tay của A Kiều khẽ động đậy.

"A Kiều!" Bà cố nén nỗi vui mừng, khẽ gọi.

A Kiều từ từ mở mắt, sau một lúc lâu mới nhìn rõ người trước mặt.

"Lục Y!" Lưu Phiếu cất giọng bảo, "Còn không đi gọi bệ hạ."

"Dạ!" Lục Y vội vàng đáp rồi rời đi.

"Mẫu thân!" Trần A Kiều gọi một tiếng, cảm giác giọng nói của mình mỏng manh đến mức ngay cả bản thân cũng không nghe thấy, song Lưu Phiếu đã rơi lệ, liên tục nói, "Con tỉnh là tốt rồi."

Lúc Lưu Triệt chạy tới thì thấy A Kiều đã rúc vào ngực cô cô, khóc nức nở đến khàn giọng. Mấy ngày liên tiếp mất sức hôn mê khiến nàng không còn cả sức lực để khóc, cuối cùng chỉ ứa nước mắt. Những giọt nước mắt như rơi vào lòng y, để lại chút dấu vết rồi bốc hơi bay lên. Y cảm nhận được nỗi đau khổ trong tiếng khóc của nàng, dù là khóc không thành tiếng. Một lúc lâu sau Lưu Phiếu mới nói, "A Kiều, con ngủ suốt mấy ngày qua rồi, gắng ăn chút cháo đi."

Cháo đã chuẩn bị sẵn ngoài điện, luôn được hâm nóng. Lục Y mang vào, đặt ở trước giường. A Kiều định cầm lấy thìa nhưng cánh tay không còn sức để cầm, đánh rơi xuống nền điện tạo thành một tiếng vang trong trẻo. Lập

https://thuviensach.vn

tức có cung nhân tới nhặt rồi đổi thìa mới. Lần này Lưu Triệt tự mình cầm lấy, múc cháo đưa đến tận miệng A Kiều .

Lưu Phiếu khẽ mỉm cười, từ từ thối lui. Ánh mặt trời chiếu sáng rực bên ngoài điện Tín Hợp, mây đen bao phủ Trần gian cũng dần tản đi.

A Kiều liếc nhìn Lưu Triệt. Dù đã được nghỉ ngơi nửa ngày nhưng khuôn mặt y vẫn còn vẻ hốc hác. Có thể dễ dàng nhận thấy mấy ngày qua y lo lắng đến thế nào. Nàng ngoan ngoãn dựa vào y, húp được non nửa chén cháo thì lắc đầu bảo thôi. Cảm giác ấm áp lan dần vào dưới bụng. Nơi đó đã từng ẩn chứa một sinh mạng, chỉ vì nàng qua sơ suất mà để mất đi. Nghĩ đến đây, nàng lại muốn rơi nước mắt nhưng cố gắng ngăn lại, trước mặt vẫn mờ đi.

“Kiều Kiều!” Lưu Triệt thở dài, đưa chén cháo cho cung nhân rồi ôm lấy nàng không nói nổi những lời an ủi. Lúc đầu A Kiều còn tự làm thuốc ngừa thai rất công hiệu nhưng về sau có mấy lần không ngăn được Lưu Triệt mà vẫn chẳng xảy ra chuyện gì nên dần dần lơ là, nào ngờ…

“Kiều Kiều!” Lưu Triệt lại gọi khẽ, “Sao nàng ngủ lâu vậy?” Nàng không biết điều đó, chỉ biết y vẫn luôn túc trực bên cạnh nhưng muốn tỉnh dậy lại không được.

“Vừa rồi trẫm mặc nguyên y phục ngủ ở điện Thiên thì đã gặp một giấc mộng.”

“Vậy à?” Nàng lơ đãng hỏi, “Mộng thấy cái gì?”

Lưu Triệt không đáp, nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt kỳ lạ, cuối cùng hôn lên trán nàng, âu yếm, “Trẫm sẽ như nàng mong muốn.”

https://thuviensach.vn

Trường An có chính sự báo đến nên Lưu Triệt không thể ở thêm tại điện Tín Hợp, chỉ giao việc đâu vào đấy rồi quay về. Trần A Kiều nhìn ánh mặt trời bên ngoài điện khẽ hỏi, "Công chúa Duyệt Trữ đâu?" Lục Y hầu hạ ở bên nghe vậy liền đáp, "Công chúa mấy ngày nay cứ ở một mình ở trong tẩm điện không chịu ra ngoài, Mạch điện hạ vẫn theo sát an ủi."

A Kiều thở dài, cảnh tượng hôm đó rốt cuộc đã làm Tảo Tảo sợ hãi. Mấy ngày nay, mọi chú ý ở Thượng Lâm Uyển đều dồn về mình mê man bất tỉnh, ngoài Mạch Nhi thì e rằng chẳng ai nghĩ đến việc Công chúa Duyệt Trữ đang tự dày vò bản thân.

"Gọi Công chúa và Hoàng tử trưởng đến đây." Nàng ra lệnh, Lục Y lĩnh mệnh lui ra.

Sau một lúc lâu thì nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng ngoài hành lang. Lưu Sơ rón rén đến trước giường của nàng, cúi đầu chào, "Mẫu thân!", giọng cô bé đầy vẻ sợ sệt.

"Tảo Tảo ngốc quá", A Kiều vừa tức giận vừa chua xót, "Vết thương hôm đó của con sao rồi?"

"Mẫu thân", Lưu Sơ ngẩng đầu lên nhìn nàng, vẻ mặt kinh ngạc, "Người không trách con sao? Nếu không phải con làm loạn đòi cưỡi ngựa", mắt cô bé dần dần đỏ lên, "đệ đệ sẽ không mất, mẫu thân cũng sẽ không mê man suốt ba ngày."

"Chỉ có muội là cứ tự trách mình thôi." Phía sau, Lưu Mạch gạt đi, "Ca ca đã nói suốt ba ngày nay với muội rồi, muốn trách thì phải trách kẻ có ý đồ hại người. Mẫu thân và phụ hoàng thương muội như vậy, sao có thể nói gì chứ."

https://thuviensach.vn

“Tảo Tảo”, A Kiều dịu dàng gọi con gái lại, nắm tay bảo, “Con phải nhớ rằng mẫu thân biết đây không phải là lỗi của con nên đừng tự trách. Thật ra thì…”, nàng cười buồn bã, “cho dù con có không cẩn thận làm sai chuyện gì thì mẫu thân cũng không nỡ trách con bởi vì mẫu thân đã mất đi em bé, nếu lại trách con, giận con thì sẽ mất luôn cả con nữa.”

“Mẫu thân”, Lưu Sơ ôm lấy A Kiều, khóc òa lên, “Mẫu thân, sau này nhất định con sẽ thật là hiếu thuận với người, thêm luôn cả phần cho đệ đệ nữa.”

Đang xúc động nhưng A Kiều nghe nói như vậy thì vẫn không nhịn được cười, “Tại sao con lại biết đó nhất định là đệ đệ. Có thể là muội muội đấy.”

“Mẫu thân”, Lưu Sơ cũng không để ý, nũng nịu hỏi, “Con ở lại đây với mẫu thân có được không?”

Trần A Kiều khẽ lau nước mắt trên mặt cô bé, “Được rồi.”

Lưu Sơ dọn chỗ rồi nằm xuống bên cạnh nàng. Có lẽ bởi vì mấy ngày nay áy náy không ngủ được, lúc này lòng nhẹ nhõm nên cô bé vừa ôm lấy A Kiều thì lập tức ngủ say.

“Mạch Nhi”, nàng nhìn con trai, nhẹ giọng nói, “Mấy ngày qua cực khổ cho con quá.”

Lưu Mạch biết tự kiềm chế nên chỉ nói, “Mẫu thân tỉnh là tốt rồi.” Tuy vậy tuổi cậu vẫn còn nhỏ nên trong đôi mắt đen nhánh giống hệt như Lưu Triệt vẫn lộ ra vẻ hân hoan.

Đến gần chiều tối, Lưu Triệt từ tiền điện trở về, tay cầm một tập tấu chương, nét mặt vẫn còn tức giận, hậm hực nói, “Hay cho một trung thần.”

https://thuviensach.vn

Y trông thấy A Kiều nằm trên giường bình tĩnh xoay nghiêng gương mặt mỹ lệ thì chững lại, cơn tức giận cũng dần nhạt đi.

"Phụ hoàng", Lưu Mạch lẳng lặng hành lễ, tư thế cung kính.

"Có chuyện gì vậy?" Nàng khẽ hỏi.

"Cũng không có gì", Lưu Triệt bình thản đáp, đưa tấu chương trong tay cho Lưu Mạch, "Mạch Nhi, con cũng đã lớn rồi, phải học làm một số việc thực sự đi. Bản tấu chương này, con xem thấy thế nào?"

Lưu Mạch mở tấu chương, nhanh chóng đọc lướt qua rồi khẽ cau mày, lưỡng lự nói, "Phụ hoàng." Lưu Triệt mỉm cười, xua xua tay, "Mẹ con mới tỉnh, con không được quấy rầy người nghỉ ngơi. Lui xuống trước đi."

Lưu Mạch trầm tư giây lát rồi vâng lời, "Dạ." Cậu xoay người bước ra khỏi điện Tín Hợp, chắp tay suy nghĩ một chút rồi đi thẳng về hướng khu nhà dành cho các quan lại tùy tùng ở phía bắc Thượng Lâm Uyển.

Mặc dù chức quan của Gián đại phu Trần Hi trên triều đình không tính là cao nhưng lại là con cháu dòng chính của Trần gia nên người ở Thượng Lâm Uyển không dám lơ là, thu xếp cho ở tại Linh Lung các. Bên trong Linh Lung các, Trần Hi đang đùa với Trần Mạn quấn trong tã lót. Trần Mạn khua khua bàn tay bé nhỏ, cười khanh khách, nét mặt sinh động, trong lòng Trần Hi tràn ngập vui sướng. Chợt hắn nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng nữ tỳ quỳ xuống chào nho nhỏ, "Mạch điện hạ thiên tuế!", bèn kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên thấy Lưu Mạch đang đứng ngoài cửa.

"Hi biểu ca, biểu tẩu!", Lưu Mạch gật đầu chào hỏi.

Lý Nghiên hơi đỏ mặt lên, quỳ gối chào, "Mạch điện hạ!"

https://thuviensach.vn

Trần Mạn đang được Trần Hi bế trong lòng bỗng nhiên thò tay ra với với về hướng Lưu Mạch, miệng bập bẹ nói gì đó nhưng vì còn quá nhỏ nên ngay cả cha mẹ cũng không nghe rõ. Lưu Mạch mỉm cười hiền hậu, cởi đôi khuyên tai ngọc đang đeo bên hông ra tặng, "Khi cháu họ ra đời thì Lưu Mạch ở trong thâm cung không đến thăm được. Hôm nay tiện đây có một đôi khuyên tai ngọc làm lễ gặp mặt."

Trần Hi khẽ gật đầu đáp, "Trần Hi xin nhận thay cho Mạn Nhi, xin đa tạ Mạch điện hạ!" Hắn biết Lưu Mạch đến đây thì tất có chuyện quan trọng muốn bàn nên liền giao con gái trong tay cho Lý Nghiên, bảo, "Nàng bế Mạn Nhi vào trong trước đi." Lý Nghiên gật đầu, đón lấy Mạn Nhi rồi quay người đi vào trong.

"Điện hạ!" Trần Hi quay lại, mỉm cười hỏi, "Nghe nói cô cô đã tỉnh lại rồi à?"

"Ừ."

"Vậy thì tốt rồi. Điện hạ đến đây là có chuyện gì sao?"

"Hôm nay Tả giám đình úy Mạc Long dâng biểu lên Hoàng thượng nói rằng Công Tôn Kính Thanh trong lao ngục vừa thay đổi khẩu cung, không chịu nhận Nhị hoàng tử Lưu Cứ là chủ mưu trong vụ trường bắn ngày hôm đó, song Mạc Long hỏi chủ mưu đích thực là ai thì hắn lại không trả lời được. Phụ hoàng vô cùng giận dữ." Lưu Mạch không nhìn Trần Hi, giữ giọng bình thản thuật lại.

"Ồ?" Trần Hi cười đắc ý, "Thật sao?"

"Hi biểu ca", Lưu Mạch ngẩng đầu lên, cặp mắt đen láy sắc bén nhìn Trần Hi chằm chằm khiến hắn tựa như có một loại ảo giác là bản thân mình

https://thuviensach.vn

đang đối mặt với bậc đế vương uy nghiêm trên điện Tuyên Thất. “Xin hãy nói thật cho ta biết, huynh có nhúng tay vào chuyện này hay không?”

“Dĩ nhiên là có!” Ngoài dự tính, Trần Hi mỉm cười thừa nhận dứt khoát, “Ta làm nhiều việc cho Trần gia chẳng qua chỉ để hỗ trợ điện hạ ngày sau lên ngôi hoàng đế, vì vậy nên cũng không cần phải dối gạt điện hạ.”

“Như vậy”, Lưu Mạch hơi trầm giọng xuống, “Hôm đó làm ngựa kinh hoảng ở trường bắn, huynh có…?” Cậu chần chừ một chút, không biết phải hỏi tiếp như thế nào. Song Trần Hi lại nói giọng lạnh tanh, “Điện hạ, sau khi xảy ra chuyện này thì đúng là Trần gia mới suy nghĩ để làm sao từ đó mưu cầu được lợi ích lớn nhất, thậm chí là đánh đổ Vệ gia. Nhưng Trần gia tuyệt đối không bịa đặt, gây chuyện có hại cho cô cô. Phải biết rằng cô cô không chỉ là mẫu thân của đệ mà còn là cô cô của ta.”

Lưu Mạch nhìn thẳng vào mắt hắn một lúc lâu rồi cuối cùng chớp mắt, “Ta tin tưởng huynh.”

“Cũng xin biểu ca nhớ kỹ rằng ta tuyệt đối không cho phép một ai làm tổn thương mẫu thân và muội muội của ta.”

Lưu Mạch đến nay mới mười hai tuổi mụ! Trần Hi âm thầm kinh hãi trước khí độ làm người khác phải bái phục kia, cất tiếng cười phụ họa, “Điều này thì dĩ nhiên rồi.”

“Làm như vậy”, Lưu Mạch dùng ngón tay phải gõ nhè nhẹ lên án thư, nói tiếp, “Biểu ca cũng không nên quá xem thường phụ hoàng của ta.” Tuy cậu nói giọng nhẹ nhàng nhưng giây phút đó lại khiến Trần Hi kinh sợ toát mồ hôi lạnh khắp người, hỏi lại, “Điện hạ có ý gì thế?”

“Ta sống cùng Lưu Cứ ở Bác Vọng hiên đã bao nhiêu năm nên biết Lưu Cứ tính tình ôn hòa lương thiện giống mình, không phải là kẻ biết làm

https://thuviensach.vn

những chuyện như vậy. Ngay cả có tính cách khác-thì Lưu Cứ cũng không ngu xuẩn, chẳng lẽ nó không biết rằng cho dù hại được Tảo Tảo thì cũng không có ích lợi gì đối với nó mà ngược lại còn mất đi đạo lý. Biểu ca mặc dù thông minh nhưng rốt cuộc vẫn không hiểu được phụ hoàng của ta bằng ta. Phụ hoàng là cha của Lưu Cứ, há lại không hiểu rõ điểm này hay sao?" Lưu Mạch điềm nhiên nói, "Hôm đó ta lo lắng cho mẫu thân nên không suy nghĩ được kỹ, bây giờ thì rõ ràng rồi."

"Cho nên ở điện Tín Hợp phụ hoàng mới thử dò xét ta", cậu thầm than một tiếng.

Trần Hi trước giờ vẫn cảm thấy mãn nguyện cho rằng những bố trí linh hoạt của mình sẽ làm cho Vệ gia thất điên bát đảo, lúc này mới thấy như bị một gáo nước lạnh xối vào đầu, chẳng những không đánh đổ được Lưu Cứ mà ngay cả nhà mình cũng sẽ bị liên lụy. Nhưng hắn cũng có tâm trí kiên định, không để lộ ra mặt, nên đứng dậy chắp tay, "Điện hạ cao minh, không biết điện hạ cảm thấy nên tiếp tục chuyện này như thế nào?"

Lưu Mạch khẽ mỉm cười, ngạo nghễ nói, "Nếu mọi người muốn phù trợ cho ta thì chính bản thân mình cũng cần có chút bản lĩnh mới có thể khiến người khác phục. Biểu ca cho rằng căn cơ của Vệ gia nằm ở Nhị hoàng tử Lưu Cứ, Mạch Nhi lại cho rằng căn cơ của Vệ gia là ở Hoàng hậu Vệ Tử Phu."

Cậu nhớ lại chuyện mẫu thân bị tủi nhục ở Vị Ương cung năm xưa thì ánh mắt bất giác trầm xuống, lạnh lùng nói, "Gia nghiệp huy hoàng của Vệ gia chẳng qua lập thành từ sau khi Vệ Tử Phu lên ngôi hoàng hậu. Một khi Vệ Tử Phu không còn là hoàng hậu nữa thì thân phận của Vệ gia sẽ không còn mà Lưu Cứ cũng mất đi chỗ dựa để lập thân, cho dù vẫn là hoàng tử nhưng chẳng qua cũng giống như Lưu Hoành, Lưu Đán không đáng lo ngại."

https://thuviensach.vn

Nói thêm, Vệ Tử Phu lại không phải là mẫu thân Trần A Kiều của mình, thời thế cũng không còn là năm Nguyên Quang nữa, điều đó cho thấy một khi Vệ Tử Phu mất ngôi vị thì sẽ không có cơ hội quật khởi.

"Điện hạ", ánh mắt Trần Hi thoáng lộ vẻ bội phục nhưng rồi lại thở dài, "Đệ nhân đạo và lương thiện quá!"

"Tìm chỗ có thể khoan dung để mà độ lượng", Lưu Mạch khẽ chép miệng, "Đối với phụ hoàng đôi khi không chém tận giết tuyệt thì mới có thể tìm được đường sống tốt hơn."

"Như vậy thì điện hạ tính phải làm sao?"

"Biểu ca", Lưu Mạch khẽ thốt lên, "Ta không tin rằng Công Tôn Kính Thanh không cố ý làm thương tổn Tảo Tảo, như vậy thì chủ mưu thật sự sẽ là ai đây?"

Trong điện Tín Hợp, Công chúa Duyệt Trữ dần dần tỉnh dậy, trông thấy phụ hoàng liền cười hồn nhiên, chợt nhớ lại chuyện lúc trước thì ánh mắt lập tức chuyển thành sợ hãi, Lưu Triệt bật cười bảo, "Con về trước đi."

Cô bé gật đầu, nhảy xuống giường, chân giẫm xuống nền điện lạnh như băng nhưng cũng không để ý, nhìn quanh một vòng, "Ca ca đâu rồi?"

Lưu Triệt đáp cho qua chuyện, "Mạch Nhi chắc đang xử lý một vài công chuyện."

"Bệ hạ", A Kiều xoay người nhìn sang với ánh mắt đầy nghi hoặc, "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

"Kiều Kiều", Lưu Triệt vòng tay từ sau lên bịt mắt nàng, "Nàng không cần nhìn, không cần nghe, không cần lo nghĩ gì cả, đến khi mọi việc kết

https://thuviensach.vn

thúc thì trẫm sẽ dẫn nàng trở về Vị Ương, được chứ?”

Nàng nhìn xuyên qua kẽ tay của y, thấy ánh sáng âm u trong điện. Tiết trời ngày xuân biến đổi nhanh chóng, vừa mới xanh trong rực rỡ mà lúc này đã thành u ám, tựa hồ bão táp lại sắp xảy ra. Trong lòng nàng chợt thoáng qua cảm giác bất an.

Chương 63: Liều lấy máu can gián phụ vương

Tại điện Tiêu Phòng trong cung Vị Ương hoa mĩ cách xa ngoài trăm dặm, chị cả của Vệ gia là Vệ Quân Nhụ đang quỳ gối trước điện, đau khổ cầu xin, “Hoàng hậu nương nương, hãy cứu lấy Kính Thanh của tỷ.”

Vệ Tử Phu phiền não đi qua đi lại một hồi, nhẫn nhịn hết mức nhưng cuối cùng cũng gắt lên, “Bản thân nó không ra gì mới phạm tội đến mức này, thậm chí còn liên lụy tới cả Cứ Nhi. Chuyện cho tới bây giờ thì bản cung cũng hết đường xoay xở, tỷ muốn bản cung cứu thế nào cho được? Đại tỷ, tỷ đã nuôi dạy Kính Thanh thế nào vậy?”

Vệ Quân Nhụ xót xa cho cảnh ngộ của con trai, đau đến quặn tim, nước mắt lã chã, lẩm bẩm nói, “Muội dạy con gái cũng đâu có hơn.”

Vệ Tử Phu ngồi trên điện lập tức nhíu mày, lạnh giọng hỏi, “Tỷ vừa nói gì?”

Vệ Quân Nhụ do dự một lát rồi dập đầu, “Mới vừa rồi là thần nói bừa, mong nương nương nghĩ đến tình chúng ta là con cùng một mẹ mà cứu cháu của nương nương một lần.”

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu chợt siết chặt nắm tay trong ống tay áo lễ phục hoàng hậu rộng rãi hoa mỹ, sau đó từ từ thả lỏng, bước đến đỡ Vệ Quân Nhụ lên, ôn tồn bảo, "Đại tỷ, không phải là ta không nghĩ cách cứu Kính Thanh nhưng cả ta và Thanh đệ đều bất ngờ về chuyện này thì làm thế nào để cứu đây? Nếu tỷ có biết được điều gì thì xin hãy nói cho rõ ra."

"Cứ Nhi là con ta", nàng ta nhìn thấy vẻ mặt chần chờ của Vệ Quân Nhụ thì mắt dần đỏ lên, "Kính Thanh là cháu của ta, sao bản cung lại có thể thấy chết mà không cứu chứ?"

Vệ Quân Nhụ cắn răng, hạ quyết tâm, nói, "Ta cũng không biết rõ lắm, nhưng trừ Cứ Nhi ra thì chỉ có Dương Thạch mới có thể bảo vệ được Kính Thanh."

"Vân Nhi!" Vệ Tử Phu thất thanh.

"Nương nương cũng biết", Vệ Quân Nhụ sợ hãi nhìn nàng ta rồi nói tiếp, "Công chúa Dương Thạch chơi với Kính Thanh từ nhỏ…" Bà ta thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Vệ Tử Phu thì nói nhỏ dần rồi nuốt vào mấy lời cuối cùng.

"Bản cung biết rồi", Vệ Tử Phu thản nhiên, "Đại tỷ về trước đi. Để bản cung thử nghĩ thêm rồi sẽ quyết định nên hành động thế nào."

Đợi cho Vệ Quân Nhụ đi khỏi, nàng ta giận tái mặt, hỏi, "Vệ Trường công chúa sao rồi?"

Nữ quan thân tín Thải Vi nãy giờ vẫn im như thóc lúc này mới bước lên bẩm, "Đã tỉnh rồi nhưng cơ thể còn yếu ớt."

Nàng ta gật đầu rồi đi về phía tẩm điện của con gái. Thị nữ vén rèm lên, Vệ Tử Phu liền trông thấy Lưu Phi đang bế con gái quấn trong tã lót ngồi

https://thuviensach.vn

trên đầu giường phía xa, miệng cười hàm chứa vẻ u sầu. Tính Vệ Phỉ vốn hay suy nghĩ từ nhỏ nên mấy ngày nay Vệ Tử Phu thường thấy con gái buồn bực không vui thì cũng chỉ cho là nó đau đớn vì cái chết của biểu ca Hoắc Khứ Bệnh nhưng hôm nay xem ra lại không đơn giản như vậy. Ba đứa con gái của nàng ta từ nhỏ đã rất gắn bó, đặc biệt rất tôn trọng chị cả, nếu như Dương Thạch có suy nghĩ gì thì chắc chắn là Lưu Phỉ sẽ biết.

"Mẫu hậu", Lưu Phỉ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vệ Tử Phu liền nhẹ nhàng cất tiếng chào.

Vệ Tử Phu gật đầu, bảo Thải Vi, "Dẫn tất cả mọi người ra ngoài." Nàng ta quay sang thấy vẻ mặt Lưu Phỉ thoáng vẻ sợ hãi thì trong lòng chợt lạnh đi, nghĩ chắc Lưu Phỉ đã biết chuyện.

"Hiện giờ ở trong tẩm điện", Vệ Tử Phu thong thả bước từng bước một về phía trước giường Lưu Phỉ, "chỉ có hai mẹ con chúng ta. Phỉ Nhi, mẫu thân biết con làm việc luôn biết kiềm chế, sao lại ngu ngốc đến mức như vậy?"

"Mẫu hậu", Lưu Phỉ rơi lệ nói, "Con cũng không lường được. Lúc Vân Nhi nói thì con cũng đã mắng nó nhưng biểu ca Kính Thanh đã theo thánh giá tới Thượng Lâm Uyển nên cũng không kịp nữa. Vân Nhi khóc lóc cầu xin con đừng nói với người."

"Hồ đồ", Vệ Tử Phu giận đến cả người lạnh toát.

"Vân muội chỉ vì bất bình cho con và Chư Ấp", Lưu Phỉ kéo tay áo Vệ Tử Phu, đau khổ cầu khẩn, "Mẫu hậu, người cứu nó đi."

"Bản thân mẫu hậu cũng còn khó bảo toàn", Vệ Tử Phu cười chua chát. Ở khoảng cách sát gần trong gang tấc, Lưu Phỉ mới nhìn thấy rõ ràng Vệ hoàng hậu xinh đẹp vô song năm xưa bây giờ đã có những nếp nhăn hằn

https://thuviensach.vn

bên khóe mắt, dung nhan tiều tụy. Vệ Tử Phu nói tiếp: “Làm sao có thể che chở cho cả Vệ gia?”

Chiều muộn, Hoàng hậu Vệ Tử Phu mới mệt mỏi bước ra khỏi tẩm điện của Vệ Trường công chúa, sau đó truyền gọi Dương Thạch công chúa vào cung. Dương Thạch công chúa đã xuất giá năm ngoái nên mệnh lệnh này cố nhiên không phù hợp với quy định nhưng bệ hạ không có ở cung Vị Ương, trong khi chuyện lần này lại liên quan đến sự tồn vong của Vệ gia nên nàng ta cũng không còn cách nào. Hơn một canh giờ sau, Dương Thạch công chúa Lưu Vân phụng mệnh tiến cung. Vệ Tử Phu nhắm mắt ngồi trong tẩm điện, lúc mở mắt ra nhìn thấy đứa con gái thứ hai đang lẳng lặng đứng trong điện Tiêu Phòng thì lặng đi. Có lẽ Lưu Vân đã biết không còn chút may mắn nào nên mặc một bộ y phục trắng toát, thẳng lưng đứng cực kỳ quật cường, không còn vẻ ôn nhu của thời thiếu nữ. Nữ quan bên cạnh Hoàng hậu khẽ ho khan một tiếng, liền thấy thân thể Lưu Vân cứng đờ, chậm chạp quay đầu lại, nói khẽ, “Mẫu hậu!”

Vệ Tử Phu bảo cung nhân lui ra, hỏi thẳng, “Vân Nhi, con còn muốn nói gì không.

Lưu Vân nở nụ cười buồn bã, quỳ xuống, “Nhi thần không còn lời nào để nói.”

Vệ Tử Phu khẽ quay đầu, giấu đi một giọt nước mắt đang ứa ra. Trong bốn đứa con gái, Lưu Vân là đứa mà nàng ta ít quan tâm và ưu ái nhất. Cô không phải là hoàng tử, lại không phải là đứa con gái được bệ hạ yêu thích nhất như Lưu Sơ, thậm chí không có tính bốc đồng tùy hứng được nhiều người chú ý như Chư Ấp mà chỉ là một Lưu Vân không có gì nổi bật nên khi xảy ra chuyện thì không bị ai nghi ngờ. Nào biết cô lại là người gây ra tai họa lớn khiến ngay cả một hoàng hậu như nàng ta cũng không che giấu nổi.

https://thuviensach.vn

“Sao con lại làm như vậy chứ?” Nàng ta không nhịn được hỏi.

“Bởi vì con, đại tỷ, tam muội đều rất ghét nó”, Lưu Vân thét lớn, ánh mắt lộ ra vẻ oán hận. Bất giác nước mắt đã tràn ra giàn giụa khắp cả khuôn mặt. Lưu Phỉ oán hận Lưu Sơ vì biểu ca Hoắc Khứ Bệnh mà cô yêu quý cũng đối xử ưu ái với cô bé này. Lưu Thanh ghét Lưu Sơ là bởi vì Lưu Sơ cướp đi sự sủng ái của phụ hoàng vốn thuộc về cô. Còn cô thì sao?

“Mẫu hậu, con thật hận”, cô lẩm bẩm, “Tại sao Lưu Sơ là công chúa của Trần gia nhưng lại có thể qua lại với biểu ca Khứ Bệnh mà không người nào dám chỉ trích, còn con yêu biểu ca Kính Thanh thì lại phải gả cho một người khác?”

“Lúc trước con đau khổ cầu xin mẫu hậu nhưng mẫu hậu vẫn không chịu thành toàn.” Trong lòng mang nỗi ấm ức như vậy, một lần sau khi thành thân tình cờ gặp nhau trên phố Trường An, cô vén rèm xe lên gọi một tiếng biểu ca Kính Thanh mà cảm giác muốn ứa nước mắt.

Vệ Tử Phu tái mặt, hỏi gặng, “Nói như vậy là con còn oán hận ta sao?”

Lưu Vân quay đi, “Mẫu hậu, người xứng chức là một hoàng hậu… nhưng lại không phải một mẫu thân tốt.” Có lẽ vì cô cùng với Lưu Phỉ đồng bệnh tương liên như thế nên Lưu Phỉ mới bằng lòng che giấu cho cô và có lẽ còn có cả chút hâm mộ sâu kín. Dù sao thì biểu ca Khứ Bệnh chưa từng yêu Lưu Phỉ còn giữa Công Tôn Kính Thanh và Lưu Vân dù tốt dù xấu có một chút nuối tiếc, dù rằng càng bước càng sai.

“Thế nên con bảo Công Tôn Kính Thanh tùy cơ hành sự ở Thượng Lâm Uyển để mưu hại Lưu Sơ?” Vệ Tử Phu cảm thấy lòng như đông cứng bởi nỗi oán hận của con gái nhưng vẫn không thể dừng lại, máy móc hỏi.

https://thuviensach.vn

Lưu Vân khẽ cúi đầu, “Lúc ấy con chỉ muốn cho Lưu Sơ một bài học, nào ngờ lại đến nước này, còn làm liên lụy tới biểu ca Kính Thanh và Cứ Nhi.”

“Con nói thật cho mẫu hậu biết” Vệ Tử Phu hỏi khẽ, “Con và Công Tôn Kính Thanh rốt cuộc thân mật đến mức nào?” Lưu Vân không nói gì, vẫn cúi gằm mặt.

“Trong lòng con đau khổ”, Vệ Tử Phu cảm giác trước mắt tối sầm, giận điên lên, “Nhưng trong lòng đại tỷ của con không đau khổ sao? Con là công chúa Đại Hán, ăn sung mặc sướng lại chỉ biết kêu than, làm liên lụy đến cả đệ đệ. Con có biết năm xưa ta làm ca cơ ở phủ Bình Dương công chúa khổ đến mức nào. Ta khổ sở tranh đấu để đổi lấy vinh hoa ngày hôm nay cho các con, giờ con lại đứng đó oán trách ta. Nếu như con hiện giờ không phải là công chúa Đại Hán, thậm chí là một kẻ khố rách áo ôm, đói khát thì lấy ai để oán thán?” Kể từ khi Trần hoàng hậu bị phế, nàng ta giành lấy vị trí phu nhân, chuyển đến điện Tiêu Phòng được thiên hạ tôn vinh thì đã không còn muốn nhớ lại những ngày hàn vi. Nhưng hôm nay, khi nỗi oán hận của con gái như một thanh đao nhọn cắm vào lòng thì những buồn khổ suốt bao năm qua chợt bộc phát. Nàng ta nghĩ lại, mới thấy điện Tiêu Phòng hoa mỹ chẳng qua cũng chỉ là một cái nhà lao giam hãm mộng đẹp thanh xuân của mình và con gái.

“Mẫu hậu”, Lưu Vân đột nhiên khóc không ra tiếng, “Con biết sai rồi, thế nhưng việc đã đến nước này thì biết làm sao bây giờ?”

Vệ Tử Phu dần trầm tĩnh lại, dằn từng tiếng, “Con lập tức tới Thượng Lâm Uyển nhận tội trước mặt phụ hoàng.”

“Không, con không muốn”, Lưu Vân sợ hãi lắc đầu, “Phụ hoàng yêu Trần A Kiều và Lưu Sơ như vậy, người sẽ giết chết con mất.”

https://thuviensach.vn

Vệ Tử Phu không kìm được, giáng một cái tát vào mặt con gái, rít lên, "Làm sao con lại hồ đồ như thế, chỉ cần mẫu hậu còn ở đây, đệ đệ của con còn ở đây thì sẽ có thể che chở cho con được an toàn. Nếu là đệ đệ của con bị gán cho tội danh đó thì chúng ta coi như xong."

"Nhưng nếu con nhận thì con nhất định coi như xong", Lưu Vân nín khóc, cười lạnh lẽo, "Mẫu hậu định hy sinh Vân Nhi để cứu đệ đệ phải không?" Cô không được ai chú ý, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là Dương Thạch có trọng lượng nhẹ nhất trong lòng phụ hoàng, mẫu hậu.

"Chuyện vốn bắt đầu từ con", Vệ Tử Phu ngọt nhạt, "Giờ con phải chịu trách nhiệm không phải rất công bằng sao. Con là tỷ tỷ của Cứ Nhi. Năm xưa, Nam Cung cô cô có dũng khí đi tới Hung Nô xa xôi kết hôn cầu hòa vì phụ hoàng của con nên tiên đế trong lòng áy náy đối với hai mẹ con phụ hoàng, sau đó vị trí của phụ hoàng mới vững như núi Thái Sơn. Sao con không thể làm một điều gì đó vì Cứ Nhi?"

"Nhưng Nam Cung cô cô có Trường Tín hầu." Còn cô thì có ai? Có Công Tôn Kính Thanh vùi thân trong lao ngục ở Thượng Lâm Uyển sao? Cô nghĩ đến đây thì liền có một chút dũng khí. Công Tôn Kính Thanh đến cuối cùng vẫn không chịu khai ra cô thì cô chắc cũng có thể làm được một điều gì đó vì gã.

Lưu Vân cười buồn bã, dập đầu với Vệ Tử Phu, "Đã như vậy thì nhi thần bái biệt mẫu hậu, kính xin mẫu hậu hãy nhớ tới nhi thần." Cô dừng lại rồi nói tiếp, "Nghĩ tình nhi thần đi chuyến này, kính xin mẫu hậu đáp ứng nhi thần một chuyện."

Vệ Tử Phu cảm thấy lòng nhũn ra, dịu giọng hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Lưu Vân lại khấu đầu thêm lần nữa, "Nếu sau này Thanh Nhi thật lòng thích ai thì kính xin mẫu hậu tác thành cho nó, đừng gả cho người mà nó

https://thuviensach.vn

không thích.”

Vệ Tử Phu sững sờ, không nói được tiếng nào, song Lưu Vân cũng không cần nàng ta trả lời, đứng dậy bước thẳng ra khỏi điện.

“Truyền xuống”, Vệ Tử Phu im lặng một hồi lâu mới cất giọng, “Bảo Trường Bình hầu hộ tống Dương Thạch công chúa đi Thượng Lâm Uyển.” Ngoài điện, thị nữ thấp giọng lĩnh mệnh.

Lưu Vân bước đi cực kỳ chậm chạp. Từ điện Tiêu Phòng đến cửa cung gần nhất, nếu dùng long xa thì không quá thời gian cháy hết một nén hương, dù đi bộ thì cũng không quá hai khắc[1], nhưng trong thời gian đó cô còn chưa đi được nửa đường.

1 Một khắc bằng mười lăm phút.

“Hoàng tỷ!” Có tiếng gọi từ phía sau truyền đến. Lưu Vân kinh ngạc quay đầu nhìn lại, thấy Lưu Thanh đang thở hồn hển chạy về phía mình.

“Hoàng tỷ, tỷ và mẫu hậu có chuyện gì vậy? Sao mẫu hậu lại đau buồn, mà ánh mắt của tỷ cũng kỳ lạ như vậy?” Mấy ngày nay, Lưu Thanh dĩ nhiên có thể phát hiện thấy không khí khác thường trong điện Tiêu Phòng, nhưng không hiểu nổi là có chuyện gì. Hôm nay Vệ Tử Phu muốn gặp Lưu Vân, ngay cả cô và Lưu Phỉ cũng bị cấm không được tới gần. Cô thấy Lưu Phỉ lặng lẽ rơi lệ nhưng không hỏi được gì, trong lòng lo lắng nên chờ Lưu Vân rời cung bèn hối hả đuổi theo.

“Không có chuyện gì”, Lưu Vân đã quyết định nên bình thản nói.

“Vậy thì tốt rồi.” Lưu Thanh lẽ lưỡi trêu chọc, “Nếu hoàng tỷ cứ khổ sở thì tỷ phu[2] cũng sẽ đau khổ.” Cô thấy sắc mặt Lưu Vân lập tức cứng ngắc lại liền ngạc nhiên, “Muội nói sai cái gì sao?”

https://thuviensach.vn

[2] Tỷ phu: Anh rể.

"Không có gì." Lưu Vân lắc đầu, trong lòng bất giác thấy hơi áy náy với vị hôn phu của mình. Từ khi cô được gả vào Đồng gia, hôn phu sợ thân phận công chúa của cô nên hết mực cung kính. Nếu hắn biết chuyện của cô và biểu ca Kính Thanh thì chắc chắn sẽ vô cùng nhục nhã, chỉ e lần này lại liên lụy đến cả hắn nữa.

Trần A Kiều mê man trên giường mấy ngày liền, khi tỉnh lại cảm giác cơ thể mềm nhũn, mệt mỏi đến cực độ. Một hôm thấy thời tiết ở Thượng Lâm Uyển trong lành, nàng liền sai cung nhân bê ghế tựa ra tắm nắng ngoài điện Tín Hợp. Ánh mặt trời chiếu lên người ấm áp, một lúc sau nàng có cảm giác buồn ngủ khiến Lưu Triệt rất lo lắng. Đêm hôm trước các ngự y đã hội chẩn cho A Kiều một lần nữa vì mặc dù nàng đã tỉnh lại nhưng xưa nay sẩy thai vẫn vô cùng tổn hại sức khỏe, e rằng phải bồi dưỡng một khoảng thời gian rất dài mới có thể dần dần hồi phục.

"Phải rồi", một khắc trước khi thiếp đi, A Kiều chợt nhớ đến những lời đám cung nhân đã nói đêm qua, lập tức tỉnh táo, quay sang bảo Lưu Triệt, "Nghe nói bệ hạ đã ra lệnh bắt giữ sư phụ của thiếp, hôm đó A Kiều dù chưa tỉnh nhưng nghĩ rằng chẳng qua sư phụ cũng chỉ quan tâm đến đồ đệ mà thôi. Kính xin bệ hạ thả người ra đi."

Lưu Triệt hừ lạnh một tiếng, hời hợt đáp, "Hắn càn rỡ quá!" Tiêu Phương đối với A Kiều rất tốt, trước đây không phải y chưa từng nghi ngờ, chỉ vì kính trọng y thuật và nhân phẩm của Tiêu Phương nên mới tuyệt đối tự tin rằng A Kiều sẽ không thể thoát khỏi vòng tay mình mà mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng hôm đó chắc là Tiêu Phương bị cảnh A Kiều nằm mê man kích động đến mức không tự kiềm chế nổi nên mới có những lời nói làm tổn thương đến đế vương.

https://thuviensach.vn

“Bệ hạ”, A Kiều nũng nịu, “người là sư phụ của thiếp mà. Nếu không có sư phụ thì hôm nay thiếp cũng không biết đang ở nơi nào.”

Lưu Triệt trầm ngâm một lát, cuối cùng nói, “Nếu như thế thì trẫm đuổi hắn trở về Trường An là được rồi.”

Nàng hài lòng, cười một tiếng rồi nằm xuống ngủ thiếp đi.

“Bệ hạ”, Dương Đắc Ý khẽ bẩm, “Công chúa Dương Thạch và Trường Bình hầu từ kinh thành tới cầu kiến.” Lưu Triệt nhíu mày, tiếp đó khuôn mặt lộ vẻ hứng thú.

“Rốt cuộc thì cũng tới rồi”, y lẩm bẩm nói rồi chuyển giọng, “Truyền xuống, trẫm gặp bọn họ ở điện Phất Tô.”

Lưu Vân đi theo một viên nội thị, bộ dạng rụt rè tới điện Phất Tô. Trong điện trải thảm màu đỏ tươi, trang trí hoa lệ nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo. “Nhi thần Lưu Vân tham kiến phụ hoàng!”, cô cúi đầu bái lạy.

Phải một lát sau trên điện mới truyền xuống giọng nói lạnh nhạt của Lưu Triệt, “Đứng dậy đi.”

“Trường Bình hầu đến đây làm gì?”

Vệ Thanh ở dưới điện cúi người nói, “Thần hộ tống Công chúa Dương Thạch trên đường tới nhận tội với bệ hạ.”

Lưu Triệt không hề tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ gật đầu, “Đã đưa đến nơi rồi thì Trường Bình hầu lui xuống trước đi.”

https://thuviensach.vn

“Bệ hạ”, Vệ Thanh chắp tay nói, “Nghịch thần Công Tôn Kính Thanh tội không thể tha được nhưng dù sao cũng là con cháu của vi thần. Khẩn cầu bệ hạ ân chuẩn cho thần được thăm hỏi.”

“Cũng được”, vẫn là giọng lạnh nhạt của Lưu Triệt.

“Dương Thạch, ngươi muốn nhận tội gì?”

Lưu Vân cảm thấy sống lưng dần dần cứng đờ. Từ nhỏ cô đã vừa sợ hãi vừa kính yêu đối với phụ hoàng của mình. Hôm nay cả điện trống không, chỉ còn lại hai người là mình và phụ hoàng nhưng lại không phải ở trong mối quan hệ cha con. Phụ hoàng có thể dành chút thương xót nào cho mình như đối với con gái không? Cô nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh giá của mình, “Nhi thần muốn cầu kiến Trần nương nương để đích thân thưa tội với người.”

Lưu Triệt cười nhạt, nói, “Trần nương nương thân thể hư nhược, ngươi không được quấy nhiễu nàng.”

Lòng cô từ từ trầm xuống, quả nhiên là phụ hoàng vô cùng sủng ái người phụ nữ kia. Song việc đã đến nước này thì cũng không còn đường lui, cô đành liều nhắm mắt đưa chân, “Nhi thần đích thân đến nhận tội với phụ hoàng. Người hôm đó sai khiến Công Tôn Kính Thanh làm hại Công chúa Duyệt Trữ không phải là Cứ hoàng đệ mà là nhi thần.”

Một lúc thật lâu trôi qua, Lưu Triệt mới lại cười hỏi, “Tại sao trẫm phải tin ngươi?”

“Phụ hoàng”, Lưu Vân rơi lệ nói, “Người cũng biết tính tình của Cứ hoàng đệ mà. Hoàng đệ ôn hòa lương thiện, làm sao có thể gây ra chuyện như vậy?”

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt hỏi giọng thâm thúy, "Chẳng phải Vân Nhi cũng luôn dịu dàng ôn nhu đó sao?"

Cô liền cảm thấy tất cả dũng khí trong người giống như thủy triều rút xuống hết sạch mà chỉ còn lại trái tim băng giá. Trái tim băng giá vì giữa cha với con là lại nghi ngờ nhau đến mức độ này.

"Người đâu", Lưu Triệt ra lệnh, "Lôi công chúa Dương Thạch ra ngoài, hôm nay dẫn về Trường An thẩm vấn cùng với Nhị hoàng tử."

"Phụ hoàng", Lưu Vân bỗng nhiên đứng bật dậy, quát lên, "Lui ra." Trong khoảnh khắc đó, trên người cô toát ra khí thế của một công chúa Đại Hán khiến những thị vệ phụng mệnh bắt người cùng lui lại một bước. "Nhi thần nguyện lấy máu làm chứng rằng những lời nhi thần nói đều là sự thật." Cô nói như vậy xong thì buồn bã liếc mắt nhìn vị đế vương một cái rồi xoay người lại lao đầu vào cột nhà.

Máu tươi tóe lên, nhuộm đỏ khắp y phục, trong nháy mắt vẽ nên một bức tranh cực đẹp. Cô gắng gượng mở mắt ra, rốt cuộc trông thấy nét mặt vẫn luôn lạnh nhạt tàn khốc của bậc đế vương đã hơi biến sắc.

"Bệ hạ", thị vệ đến gần xem xét xong liền bẩm báo, "Sức của công chúa Dương Thạch không mạnh lắm nên mặc dù bị thương nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng."

Lưu Triệt gật gật đầu, khẽ thở dài, "Đưa nó đến điện Minh Huy nghỉ ngơi."

Trước điện Tín Hợp có một cây hạnh đang nở hoa rực rỡ, gió thổi qua làm vài cánh hoa rơi xuống trên mặt A Kiều. Nàng dần dần tỉnh giấc, nghe tiếng cung nhân bên cạnh khe khẽ kháo nhau, "Toàn thân Công chúa Dương Thạch đều là máu…."

https://thuviensach.vn

“Nói đi nói lại, thực sự là Công chúa Dương Thạch làm hại Công chúa Duyệt Trữ sao?”

“Cũng không chừng. Nếu không phải thật thì sao Công chúa Dương Thạch lại chịu trả giá lớn đến như vậy chứ?”

A Kiều ngẫm nghĩ rồi cất tiếng hỏi, “Có mời ngự y tới khám không vậy?”

Lục Y nín lặng, rón rén bước tới gần, “Nương nương tỉnh rồi à?” Đúng lúc đó thì nghe thấy tiếng mấy thị nữ nhất loạt lên tiếng, “Tham kiến bệ hạ.”

Nhân tiện đang ở điện Phất Tô, Lưu Triệt liền đi theo hành lang xuống đây, lạnh giọng quát, “Các ngươi thật to gan, dám nói nhảm ở trước mặt nương nương.”

Cả đám thị tỳ sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng quỳ xuống bái lạy, “Bệ hạ thứ tội, bọn nô tỳ không dám nữa.” A Kiều đỡ lời, “Bọn họ không hề biết rằng thiếp đã tỉnh.”

Lưu Triệt nhìn nàng, “Kiều Kiều có tấm lòng rất lương thiện.” Trần A Kiều biết y sẽ không phạt đám thị tỳ này, bèn nghiêm mặt nói, “Bệ hạ sai rồi. Không phải thiếp là người lương thiện mà thiếp là đại phu, nếu một người bị bệnh thì đại phu phải chữa trị. Thế nhưng nếu người đó phạm tội thì vẫn phải chịu trừng phạt. Đó vẫn là hai việc khác hẳn nhau.”

“Dù sao, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về việc mình đã làm. Còn nếu lấy ơn báo oán thì biết lấy cái gì để báo đức?”, nàng nhìn y, chậm rãi hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ồ, ý kiến của Kiều Kiều cũng thật mới mẻ.” Lưu Triệt mỉm cười dìu nàng ngồi dậy rồi đỡ vào trong điện, “Như vậy, nếu thật sự Dương Thạch là chủ mưu thì Kiều Kiều muốn nó phải nhận trừng phạt thế nào?”

“Việc này phải hỏi bệ hạ mới đúng”, nàng điềm nhiên đáp, “Bệ hạ là phụ thân của Tảo Tảo, cũng là phụ thân của Công chúa Dương Thạch, còn là….” Nàng không nói hết câu, ngừng một chút rồi mới nói tiếp, “A Kiều và Tảo Tảo đều đang đợi bệ hạ đưa ra câu trả lời thỏa đáng.”

Nếu không thể nào có câu trả lời thỏa đáng thì phải làm sao? Lưu Triệt rất muốn hỏi câu này nhưng lại e ngại. Sau khi tỉnh dậy, A Kiều dường như dịu dàng ngoan ngoãn hơn so với trước một chút. Y cũng thỉnh thoảng nhìn thấy nàng thật lòng. Nếu phá hỏng tình cảm ấm áp này thì y không dám chắc hai người sẽ trở lại được như trước kia. A Kiều từ lâu đã chẳng còn là A Kiều của ngày xưa, bọn họ lại chẳng còn trẻ, có được bao nhiêu thời gian để lãng phí? A Kiều không sợ lãng phí thời gian nhưng y lại khác.

Nhà ngục Thượng Lâm Uyển vẫn luôn tăm tối âm u, vì phụng lệnh Hoàng thượng, phủ Đình úy cũng không quá làm khó Vệ Thanh. Vệ Thanh bước xuống cầu thang dẫn vào đại lao, tới trước phòng giam Công Tôn Kính Thanh rồi khẽ gọi, “Kính Thanh!”

Công Tôn Kính Thanh giật mình ngẩng lên, trông thấy Vệ Thanh thì mừng rỡ như điên, “Cữu cữu, cữu cữu”, gã gọi toáng lên, nhào tới trước song sắt, “Có phải người tới cứu cháu ra ngoài hay không?”

Gã thấy Vệ Thanh nín lặng rồi dần dần tỏ vẻ như đưa đám liền chán nản, “Xem ra lần này cháu chết chắc rồi.”

“Ngươi đừng có như vậy”, Vệ Thanh cũng phiền muộn, hỏi, “Ngươi ngẫm nghĩ cho kỹ xem có chút khả năng nào để gỡ tội hay không?”

https://thuviensach.vn

“Cháu cũng không ngờ rằng chuyện lại tới mức độ thế này”, Công Tôn Kính Thanh lẩm bẩm nói, “Cháu nhiều nhất chỉ muốn để cho con tiểu nha đầu kia ngã ngựa, làm sao biết rằng Trần nương nương lại đang mang bầu rồi con ngựa kia bỗng nhiên phát cuồng lên chứ, rõ ràng chỉ để kim đã bẻ đầu thôi mà.”

Vệ Thanh nhướng mày, “Ngoài gã người hầu tên là Trường Ngữ vâng lệnh ngươi gài kim kia thì có còn ai đến phòng kho nữa không?”

“Đúng rồi”, Công Tôn Kính Thanh chợt bừng tỉnh, “Trần Hi cũng sai người tới phòng kho. Trần Hi chính là người con thứ của Đường Ấp hầu. Hắn còn tới nhà lao gặp cháu, nói cháu vu cáo Nhị hoàng tử là tự tìm đường chết. Cữu cữu”, gã lo lắng nhìn Vệ Thanh, “Cứ biểu đệ có hận cháu không?”

“Thế là ngươi liền phản cung?” Vệ Thanh không khỏi nổi giận mắng, “Hồ đồ, phạm phải chuyện này là hồ đồ thứ nhất, làm liên lụy Nhị hoàng tử là hồ đồ thứ hai, cuối cùng phản cung lại càng hồ đồ. Bệ hạ trước giờ vẫn đa nghi, ngươi nói xuôi nói ngược như thế lại càng đẩy Nhị hoàng tử vào tình cảnh khó khăn.”

“Theo lẽ thì một tên hầu của Trần gia sẽ không dám làm thay chủ nhân những chuyện này.” Vệ Thanh thầm suy nghĩ xem phải nhìn nhận thế nào cho đúng. Hắn cảm thấy người của Trần gia sắp đặt chuyện lần này đúng là vô cùng khôn khéo, giống như bủa một cái lưới lớn bao lấy Vệ gia rồi lạnh lùng quan sát bọn họ cố gắng giãy giụa, cuối cùng đi tới bước diệt vong.

“Kính Thanh”, hắn khẽ bảo, “Ngươi không cần bảo vệ Dương Thạch nữa. Nó đã đích thân đến đây nhận tội với bệ hạ rồi.”

Công Tôn Kính Thanh há hốc miệng, cuối cùng thở dài, “Bệ hạ niệm tình cha con thì chắc sẽ bỏ qua cho nàng thôi.”

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch và Trần Hi đang đánh cờ ở Linh Lung các. Lưu Mạch cầm một quân cờ, chợt hỏi, "Công Tôn Kính Thanh rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Lưu Vân?"

Quân đen và quân trắng trên bàn cờ tách biệt nhau, quân trắng chiếm cứ các góc, linh hoạt đa dạng, vây khốn quân đen song quân đen có linh khí át hẳn, đầu đuôi nối nhau, theo xu thế thì chỉ cần thêm mấy quân nữa sẽ có thể tạo thành một con rồng lớn phá không bay đi.

Trần Hi im lặng, hạ quân cờ ngăn cản mới nói, "Xét theo đại cục trước mắt thì đây chỉ là tiểu tiết mà thôi. Thần thấy điện hạ chơi cờ phóng khoáng nhưng chặt chẽ, nhất định không phải là người câu nệ tiểu tiết."

Lưu Mạch khẽ mỉm cười, nhặt lên một quân khác, trầm ngâm nói, "Ta chính là muốn vô số tiểu tiết đan xen với nhau, cuối cùng làm cho Vệ gia không còn sức chống đỡ nữa."

Quân cờ được hạ xuống như điểm mắt cho rồng, thế cờ liền dần trở nên sáng sủa.

Chương 64: Thành do mình mà bại cũng do mình

Trường Bình hầu Vệ Thanh tìm mãi vẫn không thấy tên đầy tớ của phủ Đường Ấp hầu, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất ổn, thậm chí không kịp đến từ biệt Dương Thạch công chúa đang dưỡng thương điện Minh Huy, vội vã chạy về Trường An để ngăn cản Vệ hoàng hậu đang điên cuồng định một lần được ăn cả ngã về không. Đến cuối cùng hắn mới phát hiện mỗi bước đi của bọn họ đều nằm trong tính toán của đối thủ.

https://thuviensach.vn

Trong cung Vị Ương ở thành Trường An.

Phủ Đình úy do Trương Thang phụ trách kín mít như bưng không để Vệ gia dò được một chút tin tức. Vệ Tử Phu lo lắng cho con trai bị giam trong phủ Đình úy, không có cách nào gạt đi được nỗi ưu tư trong lòng, dung nhan ngày càng tiều tụy.

"Nương nương", Thải Vi kêu lên thất thanh, nước mắt rơi lã chã.

"Có chuyện gì?" Vệ Tử Phu cũng không để tâm, nhìn vẻ mặt đau xót của Thải Vi thì tâm trạng xấu đi, lạnh giọng nói, "Có chuyện gì thì hãy nói thực, nếu dám che giấu, bản cung sẽ không tha cho ngươi."

Thải Vi bất đắc dĩ, đưa chiếc lược gỗ sau lưng ra, một sợi tóc trắng mảnh mai quấn trên răng lược, trắng tuyền từ đầu đến cuối. Nàng ta ngẩn ngơ nhìn một hồi lâu rồi cười đến xé lòng. Năm Kiến Nguyên thứ hai, bệ hạ còn ở tuổi niên thiếu vừa gặp đã gỡ cây trâm cài tóc của Vệ Tử Phu rồi khen ngợi, "Mái tóc thật đẹp." Chưa bao lâu sau thì mái tóc đen từng hấp dẫn ánh mắt quân vương đã dần nhuộm màu sương tuyết mà quân vương có quay đầu lại nhìn nàng ta chăng?

"Nương nương", Thải Vi lại la hoảng, "Người đừng cười như vậy", giọng nói không đành lòng.

Vệ Tử Phu bình tĩnh nhìn cô, yếu ớt, "Ngươi nói, có phải Trần A Kiều cũng đã có tóc trắng hay không?" Người phụ nữ kia còn hơn nàng ta đến mấy tuổi.

"À", Thải Vi do dự một hồi mới đáp, "Có lẽ là có." Cô luôn có ấn tượng rằng Trần nương nương lúc nào cũng giữ nụ cười bình lặng nên có lẽ thời gian in dấu trên nàng cũng chậm hơn người khác.

https://thuviensach.vn

“Thôi đi”, Vệ Tử Phu thấy nản lòng khoái chí, “Giờ thì bản cung chỉ cầu Cứ Nhi bình an, Thanh đệ bình an, Dương Thạch”, nàng ta hơi chần chừ, “cũng sẽ bình an.” Cứ Nhi, rốt cuộc con sẽ ra sao đây?

Nhị hoàng tử Lưu Cứ ở trong phủ Đình úy, dù chưa từng thụ hình, Trương Thang cũng chưa từng đối xử tệ nhưng phủ Đình úy không thể so được với điện Tiêu Phòng và Bác Vọng hiên. Cậu có tâm tình bình hòa, biểu hiện không quan tâm vinh nhục khiến đám ngục tốt tấm tắc cho là lạ. Ngày hôm đó, ngục tốt thay ca, ngục tốt tuần phòng mới tới nhân dịp người bên cạnh không chú ý liền ném một cuộn giấy vào lao mà không ai hay biết. Lưu Cứ sửng sốt, ngầm quan sát thấy gã vẫn ngả ngớn quàng vai bá cổ cười nói với đồng bạn.

Lưu Cứ mở cuộn giấy ra, trong đó bọc một cây bút than, trên giấy viết, “Ta là quân sĩ của Vệ tướng quân, cảm ân đức của Tướng quân, nguyện truyền lời cho Cứ điện hạ.” Cậu do dự một hồi, cuối cùng không cưỡng lại được nỗi nhớ mẫu thân, viết thật nhanh mấy chữ: “Mạnh khỏe, không cần lo lắng.”

Qua một lúc, ánh nến trong ngục không biết bị gió từ đâu thổi tới dập tắt, gã ngục tốt làu bàu châm lại. Chỉ chốc lát sau đã đến giờ thay phiên, gã ra khỏi cửa ngục chạy thẳng tới phủ Tư nông giao mảnh giấy có bút tích của Lưu Cứ cho Tang Hoằng Dương rồi kể lại mọi chuyện. Tang Hoằng Dương than thở, “Lưu Cứ cũng coi như một nhân tài, chịu đựng được cô độc. Chỉ tiếc….” Hắn dừng lại đầy thâm ý rồi đảo mắt ra lệnh, “Lui xuống lãnh thưởng đi.”

Sau khi ngục tốt vui mừng rời khỏi, Di Khương từ phía sau rèm bước ra, mặt thoáng vẻ lo âu, “A Tang, chàng làm như vậy có tàn độc qua không?”

https://thuviensach.vn

“Ồ”, Tang Hoằng Dương quay lại ngắm Di Khương, “Ta cũng không biết nàng là người mềm lòng như vậy đấy.”

Di Khương nhớ tới thời thiếu nữ kiêu hùng của mình, cười khẽ, “Nếu là ngày xưa thì tất nhiên thiếp sẽ không một chút nhíu mày. Chỉ là…”, cô ngừng lại, cúi đầu đưa tay khẽ xoa lên cái bụng đã nhô cao, “sợ tổn hại âm đức ảnh hưởng đến nó.”

Tang Hoằng Dương yên lặng trong chốc lát, nhướng mày, “Được rồi, vì con của chúng ta nên ta sẽ không nghĩ thêm gì khác, chỉ xem Vệ Tử Phu có qua được cửa ải lần này hay không.”

Hắn chắp tay nhìn về phía cung Vị Ương, người phụ nữ trong đó đã từng thông minh và biết lẽ tiến thoái, nhưng bị cung Vị Ương hoa lệ bủa vây suốt bao năm qua nên cũng đã dần hao mòn. Dù sao cũng là phụ nữ, đúng như cái tên của nàng ta, tất cả đều vì chồng vì con[1]. Một khi người thân cận nhất là Vệ Thanh không có bên cạnh, dùng đứa con nàng ta coi trọng nhất để đối phó mới có hiệu quả.

[1] Trong tên của Vệ Tử Phu, chữ “Phu” có nghĩa là chồng, chữ “Tử” có nghĩa là con.

“Huống chi”, hắn cười lạnh, “Nếu ông trời muốn báo ứng thì cứ tới tìm ta, lại đi tìm một đứa trẻ còn chưa sinh ra thì coi sao được?”

https://thuviensach.vn

Trong một đêm khuya vắng vào tháng Ba năm Nguyên Định nguyên niên, Vệ hoàng hậu đang trong tẩm điện thì bị nữ quan thân tín đánh thức. Nàng ta vội vã bước ra ngoài hỏi người nội thị quỳ dưới điên, "Ngươi nói ngươi có tin tức của Nhị hoàng tử thật không?"

Người nội thị liền dập đầu, "Đồng hương nô tài là ngục tốt phủ Đình úy, ngày xưa dưới trướng của Vệ tướng quân, nhớ tới ân đức Tướng quân nên liều chết truyền ra tin tức Cứ điện hạ, bảo nô tài báo cho nương nương nương." Gã nói xong liền đưa cuộn giấy lên cao quá đầu.

"Nương nương", Thải Thanh nhắc khẽ bên cạnh Vệ Tử Phu, "Người này từng chịu ân huệ của Vệ gia, có thể tin."

Vệ Tử Phu gật đầu, ý bảo Thải Thanh cầm cuộn giấy đưa qua, mở ra thấy đúng là bút tích của Lưu Cứ, vẻn vẹn mấy chữ, "Mạnh khỏe, không cần lo lắng", nét bút đứt đoạn, không dứt khoát khiến lòng nàng đau nhói.

"Nô tài nghe đồng hương nói", viên nội thị rưng rưng, "Trương Thang ỷ được bệ hạ sủng hạnh, một lòng hùa theo Trần gia, mặc dù bề ngoài không tra tấn Nhị hoàng tử nhưng ngầm gây khó dễ, giấu đi nhiều điều không thể cho nương nương biết. Lúc Nhị hoàng tử viết bức thư này, tuy miệng nói không muốn để mẫu hậu lo lắng nhưng không kìm được rơi lệ.

Cuộn giấy bị cầm đã lâu nên nhàu nát thành một cục, trên đó có một hai chỗ nhòe nhoẹt, nhìn kỹ thì quả nhiên là nước mắt. Vệ Tử Phu nắm chặt tay, nghiến răng nói, "Đồ nhãi ranh cũng dám cả gan." Nàng ta quay ngoắt người bước vào trong điện, dáng đi lộ rõ vẻ cương quyết.

"Nương nương", Thải Thanh kinh hồn bạt vía, vội vàng bảo người nội thị lui ra rồi theo vào hỏi khẽ, "Nương nương định như thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Thải Thanh”, Vệ Tử Phu ngẩng đầu, ra lệnh, “Sáng sớm ngày mai truyền phò mã Lý Giai vào cung để gặp vợ con của nó.” Trong khoảnh khắc, Thải Thanh phảng phất như thấy trên gương mặt dịu dàng của Hoàng hậu bốc lên một làn khí âm u ma quỷ, nhưng khi nhìn lại thì thấy dần hiện lên nụ cười dịu dàng quen thuộc.

“Nhưng nương nương”, Thải Thanh vội nói, “Bệ hạ sắp trở về rồi, chẳng phải Dương Thạch công chúa cũng đã đi nhận tội rồi sao? Bệ hạ trở về sẽ thả Cứ điện hạ thôi mà.”

“Không có tác dụng đâu”, Vệ Tử Phu lắc đầu, “Dương Thạch dùng máu để khuyên can nhưng bệ hạ cũng không có ý chỉ thả Cứ Nhi, đủ thấy người thật sự không còn cần đến Vệ gia nữa rồi.”

Ngày hôm sau, phò mã của Vệ Trường công chúa, con út của thừa tướng Lý Thái là Lý Giai vào cung gặp vợ cùng con gái mới sinh. “Thần Lý Giai, tham kiến mẫu hậu”, hắn bế con gái quấn trong tã lót, thỉnh an Vệ Tử Phu.

Không biết từ lúc nào, tất cả các cung nhân đều đã lui ra. Vệ Tử Phu nhìn đứa bé gái trong lòng Lý Giai một lát rồi quay đi buồn rầu, “Nếu đệ đệ của nó còn sống thì tốt hơn nhiều.”

“Cái gì?” Nụ cười của Lý Giai dần tắt, nghi ngờ hỏi, “Mẫu hậu nói gì?”

“Hôm đó”, Vệ Tử Phu nói giọng đều đều, “thật ra là Vệ Trường sinh đôi nhưng bé trai vừa sinh đã mất.”

“Nhưng”, Lý Giai mặt cắt không còn giọt máu, lắp bắp, “tin tức trong cung báo cho thần…”

“Chẳng qua là vì bản cung không muốn để cho Vệ Trường thương tâm nên giấu đi.”

https://thuviensach.vn

Thường nói nam nhi khó rơi lệ nhưng dù sao đó cũng là cốt nhục của Lý Giai, là con trai trưởng của hắn. Lý Giai nghiến răng ken két, vành mắt dần đỏ hoe.

"Nếu không phải tin tức của Trần A Kiều truyền đến, Vệ Trường động đến thai khí thì làm sao xảy ra chuyện đó chứ?", Vệ Tử Phu tiếp tục.

Lý Giai ngẩng đầu lên, "Ý của mẫu hậu là?"

"Khi Văn Đế còn tại vị thì Quán Đào công chúa vô cùng thận trọng, đến khi Cảnh hoàng đế lên ngôi thì dần ngang ngược", Vệ Tử Phu cười quỷ quyệt, "Ngươi cũng đã biết?"

"Ý của nương nương là?" Lý Giai thất thanh kinh hô, "Điều này sao có thể?"

"Hưng suy của Vệ gia đã trói chặt một chỗ với Lý gia", Vệ Tử Phu cười khẽ, "Bệ hạ sẽ tin phụ thân ngươi biết chuyện. Hơn nữa, chúng ta cũng không phải là không có phần thắng. Hiện giờ bệ hạ ở trên Thượng Lâm Uyển, sa vào nữ sắc. Bên quan văn, phụ thân ngươi là thừa tướng, tay cầm triều cương. Bên quan võ, Trường Tín hầu không có ở trong nước, Trường Bình hầu cùng Quan Quân hầu có uy vọng trong quân đều là người Vệ gia chúng ta."

"Những lời này, ngươi chuyển tới phụ thân của ngươi để ông ta tự quyết định."

Thừa tướng Lý Thái cáo ốm không ra ngoài mà ở trong phủ ngẫm nghĩ về lời của Vệ hoàng hậu. Không thấy được mặt đứa cháu kia, ông ta đương nhiên có chút thương tâm nhưng ông ta cũng không chỉ có một đứa cháu, chỉ là nó có huyết thống hoàng gia nên tôn quý hơn một chút mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ông ta muốn nhổ toẹt vào lời của Vệ Tử Phu truyền đến, thực đúng là cách nghĩ của phụ nữ. Đương kim Thánh thượng sáng suốt oai hùng, tại vị hơn hai mươi năm, bình định Hung Nô, mở rộng lãnh thổ quốc gia, phát triển kinh tế, đất nước thái bình, dân chúng yên ổn làm ăn, uy vọng quá lớn, há lại dễ dàng bị lật đổ? Ông ta kế nhiệm Công Tôn Hoằng, ở bên Thánh thượng nhiều năm nên đã nhìn thấu mọi đường đi nước bước của quân vương. Y tuy sa vào nữ sắc nhưng chưa từng lơi lỏng chuyện triều chính.

Tuy nhiên Vệ hoàng hậu nói cũng có chỗ đúng, ví dụ như bệ hạ vô tình. Nếu Vệ gia sụp đổ thì bệ hạ sẽ không bỏ qua cho ông ta, nhưng Vệ gia muốn đấu cứng thì chỉ sợ sẽ sụp đổ nhanh hơn, như vậy ông ta phải làm sao để tự bảo vệ mình?

Ông ta vốn định làm như không biết chuyện, nhưng Vệ Tử Phu như người sắp chết đuối nên dù chỉ là một cọng rơm cũng cố bám chặt lấy, bóp chết luôn hy vọng đó của ông ta, hôm nay xem ra tất cả chỉ là một kết cục bi thảm.

"Nếu nghiến răng chịu đau vứt bỏ con mình?" Nghĩ tới đây, ông ta chợt giật bắn mình.

Trường Bình hầu Vệ Thanh vội vã chạy về Trường An, ngang qua phủ đệ của mình cũng không vào mà tiến thẳng tới cung Vị Ương, nghe Vệ hoàng hậu nói xong thì nhắm mắt, thở dài, "Hồ đồ!"

Vệ Tử Phu gằn giọng, "Nếu Cứ Nhi không còn, Vệ gia cũng coi như xong. Trái cũng không được, phải cũng không xong, vậy thì chi bằng đánh cuộc một lần may ra còn có cơ hội."

"Trương Thang làm gì dám để một hoàng tử chết ở trên tay hắn?"

https://thuviensach.vn

“Tuy không chết nhưng chỉ cần bị thương hay tàn phế thì Vệ gia cũng không còn cơ hội rồi.”

“Tam tỷ”, Vệ Thanh lắc đầu, “Từ nhỏ đến lớn tỷ vẫn luôn thông minh có chủ kiến nhưng hễ cứ động đến Cứ Nhi là lại thành ngu ngốc.”

“Tỷ muốn làm phản, vậy đệ hỏi tỷ chúng ta lấy binh lực đâu ra?”

Vệ Tử Phu chần chừ, “Không phải là có Thanh đệ…?”

“Đệ từng cầm quân, bọn họ sẵn sàng vứt bỏ tính mạng, bừng bừng nhiệt huyết theo đệ xua đuổi giặc Hồ, bảo vệ núi sông Đại Hán. Tỷ thử nghĩ xem liệu bọn họ có theo đệ đi giết hoàng đế của mình?”

“Huống chi, bệ hạ vốn là quân chủ anh minh. Y xử trí Vệ gia chúng ta trên Thượng Lâm Uyển, tỷ tự hỏi có thật y không đề phòng chúng ta? Không nói những thứ khác, chỉ riêng quy chế phát binh của nhà Hán thôi thì đã khó rồi, nhất định phải có binh phù mới được.”

“Chẳng lẽ”, Vệ Tử Phu dần tuyệt vọng, “Chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết sao?”

“Khi Dương Thạch dùng máu để khuyên can thì chắc lòng bệ hạ đã dao động”, Vệ Thanh thở dài, “Nhưng hôm nay…?” Hắn chậm chạp lắc đầu, “Nương nương, tỷ đã vứt bỏ cơ hội sống sót mà Công chúa dùng tính mạng đổi lại mất rồi.”

Cuối tháng Ba xuân năm Nguyên Đỉnh đầu tiên, Lưu Triệt ở Thượng Lâm Uyển nhận được tấu chương do thừa tướng Lý Thái cho khoái mã truyền đến thì giận tím mặt, xô đổ ngự án trong điện Phất Tô. Khi trở về nội điện, Trần A Kiều nhận thấy y sắc mặt âm trầm liền tò mò hỏi, “Có chuyện gì thế?”

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt không trả lời, hỏi ngự y đang hầu hạ bên cạnh, “Sức khỏe nương nương hiện giờ thế nào?”

Viên ngự y râu tóc bạc trắng cân nhắc một chút rồi đáp, “Dạo này điều dưỡng thích đáng nên sức khỏe cũng dần cải thiện.”

“Như vậy có thể trở về Trường An được chưa?”

Ngự y cũng không dám khẳng định, chắp tay nói, “Nếu cho xe ngựa đi chậm một chút thì chắc có thể được.”

Lưu Triệt liền gật đầu, ra lệnh, “Chuẩn bị sẵn sàng, lập tức hồi kinh.”

Y đột nhiên ra quyết định như vậy, Trần A Kiều liền hiểu ngay. Đợt săn thú mùa xuân năm Nguyên Đỉnh đầu tiên này có thể được coi là cao hứng mà đi, mất hứng mà về. Các loại chuyện phát sinh ngoài dự liệu của mọi người xảy ra liên tiếp như đèn cù khiến không ai còn tâm tư đi săn. Song nguyên nhân gây ra chuyện đại sự bắt đầu chỉ từ tư tình giữa biểu huynh muội Công Tôn Kính Thanh và Công chúa Dương Thạch. A Kiều liền nói với mẫu thân là Công chúa trưởng Quán Đào, xin bà quán thúc con cháu Trần gia không để dẫm lên vết xe đổ đó.

“A Kiều yên tâm đi”, Đại Công chúa trưởng ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói, “Trần gia ba đời phú quý lại vừa được khôi phục thì làm sao giống như loại nhà giàu mới nổi Vệ gia kia.”

Do ngự y đã căn dặn, lại có Công chúa trưởng Quán Đào đi theo nên Lưu Triệt không để cho A Kiều ngồi chung ngự liễn với y mà bố trí một chiếc long xa tiện nghi khác cho cả đại gia đình bên nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng ôm lấy Lưu Sơ, nói vẻ xót xa, “Đáng thương cho Kiến Nhi vô duyên vô cớ chịu tội. Sơ Nhi không phải sợ, phụ hoàng sẽ làm chủ cho con.”

Lưu Sơ trong lòng nặng trĩu, gật đầu hỏi, “Phụ hoàng sẽ xử trí Dương Thạch và Lưu Cứ thế nào đây?”, trên khuôn mặt vẫn còn có nét lo lắng.”

Đi sau long xa của Trần nương nương chính là xa giá của Công chúa Dương Thạch. Thị nữ mới pha trà, run rẩy dâng lên mời, “Công chúa uống một ngụm đi.”

Lưu Vân quay đầu đi chỗ khác, trên đầu cô còn băng bó lụa trắng trông thật ghê sợ. Mấy ngày qua, sáng nào cô cũng soi gương, cảm thấy nghi ngờ không hiểu tại sao mình lại có dũng khí lao thẳng vào cột nhà ở điện Phất Tô như vậy, hoặc là tại sao đã đập đầu vào rồi mà vẫn không chết, để đến giờ còn chịu đủ các loại đau khổ, chờ phụ hoàng phán định sinh tử.

Người ngồi trên ngự liễn trang nghiêm tôn quý kia là bậc đế vương tối cao của nước Đại Hán đang hồi thịnh vượng, đồng thời cũng là phụ thân của cô. Từ rất lâu rồi, cô luôn ước nguyện rằng y chỉ là phụ thân của mình, như vậy sẽ không có cảnh đau khổ hiện giờ. Dần dần, cô gần như có thể hiểu được tại sao năm xưa Trần hoàng hậu chỉ một lòng một dạ muốn có phu quân chứ không phải là tâm ý đế vương. Từ long xa phía trước vọng lại tiếng cười đùa trêu chọc nhẹ nhàng, cảnh vui vẻ hòa thuận như vậy khiến tâm can cô càng đau nhói.

Vì chiếu cố Trần nương nương, tất cả các long xa đều đi rất chậm, mãi đến gần tối mới thấy cổng thành Trường An ở phía xa. Xa giá lộc cộc vào cổng Chương Thành rồi chạy thẳng tới cổng tây Tư Mã của cung Vị Ương. Khi đi qua cầu Bạch Ngọc, cửa cung đã rộng mở nhưng các xe ngựa đột ngột dừng lại. “Có chuyện gì vậy?”, Công chúa trưởng Quán Đào vén rèm lên hỏi, khí thế của vị công chúa ba triều đại vô cùng uy nghiêm khiến các

https://thuviensach.vn

thị vệ đang đứng giương kích không dám chậm trễ, quỳ một chân xuống bẩm, "Phía trước có người cản ngự liễn."

Trong gió truyền đến chất giọng lanh lảng đặc biệt của hoạn quan, nghe hổn hển đứt quãng, "Vệ hoàng hậu và Nhị hoàng tử có… ý… có thể giết… Ở trên đường… bệ hạ hồi kinh… chôn giấu… Vu cổ."

Hai chữ cuối cùng giống như một con dã thú ăn thịt người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt A Kiều tái đi, chén trà trên tay rớt xuống đổ nước ra khắp toàn thân nhưng nàng vẫn không hề có cảm giác gì. Trên ngự liễn, thiên tử tức giận đến cực điểm lại trở nên bình tĩnh, hạ lệnh, "Đào lên ngay lập tức."

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi, chỉ lát sau thì Mã Hà La đã chạy tới báo đúng là đã đào lên được ba bộ người gỗ, theo thứ tự có ghi ngày sinh tháng đẻ của Trần nương nương, Hoàng tử trưởng, và cả… Hoàng đế.

"Phụ hoàng", Lưu Vân mặt trắng bệch, không quan tâm đến vết thương trên trán, loạng choạng bước xuống xe định đi tới trước mặt Lưu Triệt song bị lớp lớp thị vệ ngăn lại. Chỉ chưa đầy nháy mắt, hai người rõ ràng là cha và con gái lại đột nhiên xa cách hơn cả những người xa lạ.

"Phụ hoàng", Lưu Vân ngã xuống đất, gào khóc trong tuyệt vọng, "Mẫu hậu không làm đâu. Người không thể làm như vậy." Lúc này trông cô đã không còn là công chúa Đại Hán mà chỉ là một tội nhân đợi chết.

"Trần A Kiều", cô nhìn về chiếc long xa phía sau, oán hận rít lên, "Ngươi dùng cách này hãm hại mẹ con chúng ta mà không thấy lương tâm cắn rứt chút nào ư?"

A Kiều đang được cung nhân thay y phục, sắc mặt tái nhợt, lẳng lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nghe vậy cười nhạt, vén rèm lên, đĩnh đạc, "Ta có muốn đối phó với người khác cũng không thèm dùng thủ đoạn bỉ ổi

https://thuviensach.vn

như vậy.” Nàng chỉ nói đúng một câu rồi buông tay cho rèm che xuống, không buồn liếc mắt nhìn lại người bên ngoài.

Lưu Triệt trầm giọng hạ lệnh, “Hộ tống Trần nương nương đi đường vòng trở về cung Trường Môn.”

Mã Hà La vâng dạ rồi đích thân chọn một nhóm thủ hạ đắc lực hộ tống long xa của Trần nương nương rẽ theo tường thành cung điện đi về phía tây. Trần A Kiều trở về cung Trường Môn vẫn còn cảm thấy trong lòng chưa yên. Lưu Phiếu lại cực kỳ khoan khoái, “Năm xưa A Kiều bị dính vào vụ án Vu cổ thì cô ta mới từ một ca cơ mà ngoi lên ngôi vị. Hôm nay chính cô ta lại bị dính vào cái chuyện chết người này, đủ thấy là khí số Vệ gia đã hết.” Bà sung sướng bật cười thành tiếng, “Vệ gia mà đổ thì còn có hoàng tử nào có thể tranh giành ngôi vị với Mạch Nhi nữa được chứ?”

“Mẫu thân”, giọng A Kiều chợt sắc nhọn, “chuyện này…”, nàng lưỡng lự hỏi, “Trần gia có nhúng tay vào không?”

Tiếng cười Lưu Phiếu ngừng bặt, “Không! Đúng là Trần gia có đụng tay chân khi xảy ra chuyện nhưng vậy đã đủ đánh gục Vệ gia, không cần làm thêm bước này.”

“Có lẽ là Vệ Tử Phu biết mình hết may mắn, đau đớn phát cuồng, nên đã làm vậy”, nàng phỏng đoán.

Năm xưa Vệ Tử Phu lợi dụng thế Vu cổ ra tay hạ bệ mình thì đã biết Lưu Triệt căm ghét Vu cổ đến mức nào, trong khi sức mạnh của Vu cổ chỉ là những lời đồn đại vô căn cứ, cô ta từng cho Sở Phục dùng Vu cổ, chẳng lẽ tự bản thân không chút ảnh hưởng?

Nàng nhớ lại cảnh thà giết lầm chứ không bỏ sót trước tai họa Vu cổ dưới triều Hán Vũ, bất giác rùng mình. Nếu như, nếu như một ngày có

https://thuviensach.vn

người nói với Lưu Triệt rằng nàng cũng là kẻ khả nghi trong vụ Vu cổ lần này thì Lưu Triệt sẽ xử trí nàng thế nào? Vừa nghĩ như vậy, lòng nàng đột nhiên lạnh ngắt.

Tin tức từ trong cung Vị Ương truyền ra, trong cơn thịnh nộ, bệ hạ đã bắt giam tất cả những người của Vệ gia có liên quan vào ngục, giao toàn bộ nữ quan, cung nhân của điện Tiêu Phòng cho Dịch đình, Vệ hoàng hậu bị quản chế ở điện Tiêu Phòng, do Kỳ Môn quân canh giữ, lần này là thật sự chứ không giống như lần trước. Mọi người hiểu rằng cung Vị Ương đã nổi sóng gió, những bão táp liên quan tới tiền triều cũng bùng lên, Vệ gia bại trận đã là xu thế tất nhiên. Đồng thời bị hạ ngục còn có vị hôn phu của Vệ công chúa trưởng Lý Giai. Thừa tướng Lý Thái quỳ gối trước điện Tuyên Thất, khẩn cầu bệ hạ xét cho con mình còn quá nhỏ tuổi và bản thân mình đã đóng góp công lao mà bỏ qua cho Lý Giai.

Lưu Triệt ngồi trong điện Tuyên Thất xem danh sách liên quan tới Vu cổ do Đình úy trình lên, trong lòng không yên. Danh sách viết đầy mấy trang giấy, có những triều thần trung thành tận tụy, đứng đầu trận mạc trong cuộc chiến Hán hung, có người thì cận kề bên gối, đối xử ôn nhu khi y suy sụp nhất, có các cháu của y, có cả ba đứa con gái là máu thịt y sinh ra. Y từng mong đợi bọn chúng đến, dùng giọng điệu non nớt gọi phụ hoàng. Mấy trang giấy nhẹ tựa lông hồng nhưng liên quan đến gia đình, đến đất nước, đến y thì lại nặng như núi. Có thể là những người này đã bày mưu làm phản khi y ở tận Thượng Lâm Uyển phía xa, mặc dù chưa thành nhưng mưu phản đã sinh. Y nhớ lại lúc ở Thượng Lâm Uyển thì A Kiều rõ ràng là không liên quan, hơn nữa còn bị mê man bao lâu mới tỉnh. Chẳng lẽ nàng bố trí được Vu cổ ư?

Cặp mắt y dần lạnh lẽo, bàn về lòng dạ ác độc, thì y tự nhận mình không thua đế vương của các thời đại khác, nếu đã phản bội thì sao có thể dung tha? Y cầm lấy ngự bút, phê bằng mực chu sa đỏ rực hai chữ, “Chuẩn tấu.” Nhìn sững một hồi, y phiền muộn vứt qua một bên không coi lại.

https://thuviensach.vn

“Bệ hạ”, Dương Đắc Ý chần chừ bước lên, “Thừa tướng còn đang quỳ bên ngoài, dường như… không duy trì được nữa rồi.”

Lưu Triệt cười lạnh, “Hắn thích quỳ thì cứ quỳ đi.”

Trang phục màu đen vương gia lướt qua trước mặt Lý Thái giống như một cơn gió, chớp mắt đã biến mất. Lý Thái đau đớn, khàn giọng gọi theo, “Bệ hạ!” Bóng dáng quân vương đã xa khuất.

Gió cung Vị Ương thổi qua người Lưu Triệt, bỗng nhiên y rất muốn gặp A Kiều, một A Kiều luôn đứng trên những vinh, nhục, buồn, vui. Hai chữ Vu cổ là một vết thương đối với A Kiều, hôm nay vết thương đó lại bị rách toác chảy máu đầm đìa, chắc hẳn nàng cũng đang oán giận. Từ hành lang truyền đến những tiếng động khe khẽ. Y cau mày, Dương Đắc Ý trông thấy liền biết ý, quát hỏi, “Ai đó?”

Một đứa trẻ mặc trang phục hoàng tử từ hành lang bước ra, bái lạy, “Phụ hoàng.”

“Đán Nhi”, Lưu Triệt hơi bất ngờ, trừ Duyệt Trữ thì những đứa con trai được y để ý nhất từ trước tới nay chính là Lưu Mạch và Lưu Cứ, còn không mấy khi thấy mặt Lưu Hoành và Lưu Đán.

“Nhi thần chơi đùa ở chỗ này, thấy phụ hoàng đi qua nên mới tránh sang một bên”, Lưu Đán nói. Lưu Triệt gật đầu, bỗng nhớ tới mẫu thân của nó là Lý Chỉ, năm xưa cũng chỉ như gió thoảng mây trôi.

Mấy hôm sau, hoạn quan Tô Văn đến trước cung Trường Môn cầu kiến Trần nương nương, Trần nương nương tiếp đãi lạnh nhạt, cuối cùng sai người đuổi ra ngoài. Lưu Triệt biết chuyện này, cười nói, “A Kiều nhìn thấu thế sự rồi mà vẫn không thay đổi được tính nết như trẻ con”, lại bảo, “Đến Trường Môn.” Dương Đắc Ý vui mừng, thầm thở phào một hơi.

https://thuviensach.vn

Trong lúc nói chuyện, Lưu Triệt chợt hỏi A Kiều về hướng xử trí đối với Vệ gia, nàng suy nghĩ một chút, hỏi lại, "Bệ hạ thật sự tin tưởng chuyện Vu cổ?"

Lưu Triệt sầm mặt, "Kiều Kiều sẽ không cầu tình cho Vệ gia đó chứ?"

Trần A Kiều như tự nói với mình, "Làm vậy chẳng qua như mèo khóc chuột mà thôi."

"Ngày đó ở Thượng Lâm Uyển, Tảo Tảo đã hỏi thiếp có trách nó hay không, thiếp trả lời nếu như nhất định phải mất đi thứ gì đó thì cần phải quý trọng những điều mình đang có."

"Vệ Trường và Lưu Cứ không phải con của thiếp, nhưng lại là con của bệ hạ." Nàng nhìn Lưu Triệt, nói tiếp: "Bệ hạ hôm nay có ác tâm thì sau này xin chớ hối hận, lại càng không thể trách thiếp."

"Gieo hạt giống dưa vàng,

Dưa mọc đều xanh mướt.

Chăm tỉa thì dưa tốt,

Cắt trụi khiến dưa tàn,

Có thể hái ba lần,

Hái bốn lần trơ gốc."[1]

[1] Bài Hoàng thai qua từ (Bài viết về hạt giống dưa vàng).

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt nghe nàng ngâm nga, một chút nhu tình vẫn dằn tận đấy lòng rốt cuộc cũng được khơi gợi. “Kiều Kiều”, y âu yếm gọi rồi hôn nàng, A Kiều để mặc, thoáng cười vẻ không đành lòng. Nàng cầu tình cho đối thủ Vệ gia thì Lưu Triệt tất nhiên sẽ nghe theo. Lúc này Lưu Triệt có lẽ đã không còn là một Hán Vũ Đế lòng dạ ác độc quyết đoán trong lịch sử, còn nàng chẳng qua chỉ thúc đẩy y mà thôi.

Nàng chọn cách làm như vậy, cố nhiên do mình là người đến từ thời hiện đại có lương tâm muốn mọi việc đều được công bình chính đáng, nhưng cũng có nguyên nhân là lo lắng về thế cục ngày sau của Trần gia. Nếu Vệ gia hoàn toàn suy sụp, Trần gia độc quyền thì chẳng biết ngày nào lại tái phát chuyện đế vương nghi kỵ, chi bằng để cho Vệ gia còn đường sống nhưng mất đi thế lực nghiêng trời.

Vệ Tử Phu mất ngôi vị hoàng hậu, Lưu Cứ cũng đã mất gần hết sức ảnh hưởng, nàng tất không thể một lần nữa ngăn cản Lưu Mạch lên ngôi thái tử. Nàng hiểu rõ con trai mình, đối xử với người thân thì ôn hòa, còn với người khác thì thủ đoạn vô cùng. Từ xưa tới nay, những ai ngồi lâu trên ngôi vị thái tử thường ít có kết quả tốt, thế nên nàng dùng hết khả năng lưu lại một đối thủ. Nếu có thể làm cho Mạch Nhi phân tâm thì có lẽ ngày sau khi cha con đối lập, tình thế sẽ hòa hoãn hơn nhiều.

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt hỏi, “Nàng không cầu tình cho Vệ Tử Phu sao?”

Nàng nghiêm nghị đáp, “Thiếp không cầu tình thay cho Vệ Tử Phu.”

Ngày hôm sau, điện Tuyên Thất truyền ý chỉ, Hoàng hậu Vệ Tử Phu phạm án Vu cổ, phế truất ngôi vị, nộp lại ấn tín, ra khỏi điện Tiêu Phòng. Công chúa Dương Thạch và Công Tôn Kính Thanh hãm hại Công chúa Duyệt Trữ, người trước phế làm thứ dân, người sau ban cho được chết. Thái bộc Công Tôn Hạ không biết dạy con, tước hết quan lộc, cách chức làm thứ dân. Thừa tướng Lý Thái cách chức làm thứ dân, Triệu Chu lên làm thừa

https://thuviensach.vn

tướng. Những người còn lại đều bị xử nhẹ, không liên luỵ đến phạm vi quá rộng.

Triều thần vốn cho rằng dựa theo tính tình trước đây của Lưu Triệt thì vụ án Hoàng hậu Vu cổ gây sóng gió một thời này nhất định phải bị tắm trong biển máu, không ngờ lại được cho qua nhẹ nhàng như thế, ai nấy đều ngạc nhiên. Song Vệ gia mất hoàng hậu cũng coi như đã đổ, không còn khả năng khôi phục. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt hướng về Trường Môn, ngày xưa là lãnh cung, hôm nay đông như trẩy hội.

Hoàng hậu Vệ Tử Phu đang chơi đàn ở điện Tiêu Phòng, nghe ý chỉ liền cười không thành tiếng, vẫn giữ đúng lễ nghi, hỏi Thượng Viêm đến truyền chỉ, "Có thể cho bản cung gặp bệ hạ một lần được không?"

"Có còn cần thiết?" Thượng Viêm cười giả lả hỏi lại, "Xin mời nương nương!"

Vệ Tử Phu cũng không gượng ép, gật đầu bảo, "Biết rồi." Sau đó đi vào nội điện.

"Nương nương", Thải Thanh, Thải Vi òa khóc, ôm lấy chân nàng ta khuyên nhủ, "Người cần gì phải làm thế? Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt. Năm xưa chẳng phải Trần nương nương cũng như vậy mà từng bước từng bước trở lại sao?"

"Bản cung không có cơ hội đó", Vệ Tử Phu khẽ lắc đầu, "Bệ hạ biết rõ trong lòng là bản cung không phải phạm tội Vu cổ mà là mưu phản. Theo trình tự xử án Vu cổ thì nhiều nhất là phế hậu nhưng làm sao bệ hạ có thể dung tha cho bản cung đã sinh lòng phản bội y? Chi bằng tự vẫn trước khi mật chỉ ban xuống. Có mật chỉ xuống là bản cung nhận tội đền tội. Không có mật chỉ xuống thì là bản cung tự vẫn. Trong lòng bệ hạ chắc vẫn có một chút xót thương, Trần A Kiều cũng không phải là người chém tận giết tuyệt.

https://thuviensach.vn

Nếu bọn họ đối xử tử tế với bốn đứa con thì bản cung ở dưới cửu tuyền cũng cảm thấy được an ủi rồi."

Tháng Tư năm Nguyên Đỉnh nguyên niên, Hoàng hậu Vệ Tử Phu treo cổ tự vẫn ở điện Tiêu Phòng. Tin tức đưa đến điện Tuyên Thất đúng lúc Lưu Triệt vừa viết xong mật chỉ. Y ngạc nhiên đôi chút, vứt mật chỉ sang bên rồi thở dài một hơi. Thì ra một người con gái có ôn nhu dịu dàng đến mấy thì trong lòng vẫn rất cường.

Lưu Triệt viết một ý chỉ khác, dùng nghi lễ phi tần để chôn cất Vệ Tử Phu ở khu dành cho phi tần. Y thông cáo ra bên ngoài, tội danh phế hậu là Vu cổ. Bệ hạ trọng thưởng cho Giang Sung và hoạn quan Tô Văn đã tố cáo nhưng không lâu sau thì gán cho mỗi người một tội, dùng loạn côn đánh chết.

Lúc này đã đến cuối năm Nguyên Đỉnh đầu tiên, Trường Tín hầu Liễu Duệ báo tin đã đánh chiếm được Côn Minh, quốc vương nước Điền quy thuận Đại Hán, nước Điền nhập vào bản đồ lãnh thổ của Đại Hán. Trong khoảng thời gian ngắn, Trần gia đạt đến đỉnh cao uy vọng, điều duy nhất còn thiếu chính là ngôi vị hoàng hậu mà Trần A Kiều đã để mất.

Chương 65: Sông núi nước Điền tỏa sương sang

Hai hoàng hậu trước sau đều bị phế bởi tội danh Vu cổ, tin đồn rộ lên trong cung Vị Ương rằng Trần hoàng hậu oán hận Vệ hoàng hậu hãm hại mình năm xưa nên sai người nhà báo thù.

"Các người không phát hiện gì sao?" Cung nhân túm tụm xì xầm, "Ngày xưa Trần hoàng hậu tại vị mười một năm mà Vệ hoàng hậu thất bại cũng

https://thuviensach.vn

vừa vặn mười một năm.” Một người than thở, “Quả nhiên là thiên địa tuần hoàn, báo ứng không sai.”

“Nương nương”, Lục Y nhắc tới chuyện này tức giận run người, “Để nô tỳ đi dạy dỗ đám ăn không nói có đó, người đừng để tâm.”

Trần A Kiều bấm tay tính toán một lượt rồi nói, “Từ năm Nguyên Sóc thứ hai đến năm Nguyên Đỉnh nguyên niên quả nhiên là mười một năm.”

“Nương nương”, Lục Y oán trách, “Bọn họ đều muốn ngồi lên đầu người thế mà người vẫn cứ thản nhiên như không vậy.”

“Miệng lưỡi người đời ai muốn nói thế nào thì nói, quản sao được”, A Kiều cũng không để tâm, chỉ nói, “Tam cung còn chưa quy về ta quản hạt, các ngươi cũng nên chú ý một chút đừng để được sủng ái mà kiêu ngạo, biết chưa.”

Chiến báo của Trường Tín hầu truyền về khiến cả thành Trường An sôi trào. Đây là công lao mở rộng lãnh thổ, luận công thì không thua kém chiến tích đánh Hung Nô đại bại năm nào. Mấy ngày sau, Lưu Triệt đến Trường Môn, nhìn A Kiều như có điều suy nghĩ, đợi đến lúc nàng không thể lảng tránh ánh nhìn của mình thì hỏi, “Kiều Kiều, nàng có muốn trở lại điện Tiêu Phòng không?”

Nàng nhíu mày theo bản năng, lắc đầu vẻ chán ghét. Mặc dù nhiều năm trước đây, tòa cung điện phồn hoa có ý nghĩa nhất tượng trưng là chính cung của triều Hán này đã từng được nàng coi như nhà của mình. Nhưng rồi thế sự xoay vần, ý nghĩa này cũng dần phai nhạt. Tới bây giờ, ba chữ điện Tiêu Phòng đã gắn chặt như máu thịt không thể tách rời với Vệ Tử Phu. Bản thân nàng không muốn bước vào tòa cung điện có dấu ấn của Vệ Tử Phu nửa bước, không phải vì chút tôn trọng cuối cùng với người phụ nữ kia mà vì nàng sợ khi bước vào đó thì những u oán đã phai nhạt trong lòng sẽ

https://thuviensach.vn

lại nổi lên. Nàng sẽ lại bị dồn nén đến điên loạn như trước đây, có thể châm một mồi lửa đốt tòa cung điện thành tro bụi.

Chuyện tình cảm cũng thật sự kỳ lạ, nàng có thể dần phai nhạt những yêu hận với Lưu Triệt nhưng lại giữ mãi những oán hận với Vệ Tử Phu đến chết không quên, dù rằng ân oán này vốn do Lưu Triệt dựng lên. Có lẽ đối với một người phụ nữ thì oán hận bao giờ cũng sâu đậm hơn tình yêu. Song Lưu Triệt cũng không hỏi nguyên do, chỉ khẽ gật đầu, "Nếu vậy thì Kiều Kiều tới điện Chiêu Dương nhé."

"Tại sao nhất định phải chuyển chứ?" Nàng buồn bực quay đầu, "Thiếp cứ ở lại Trường Môn thì có gì không tốt."

"Lần nay thì Kiều Kiều có nói thế nào cũng không được nữa rồi.", Lưu Triệt nói giọng trêu trọc, "Trẫm định sẽ lấy bắt đầu từ Trường Môn đến hết toàn bộ xã Kiến Chương ở phía tây để xây một tòa cung điện Kiến Chương nên nàng tạm thời đến cung Vị Ương ở đi."

Trần A Kiều tròn mắt ngạc nhiên, hồi lâu mới bĩu môi, "Xa hoa lãng phí."

Lưu Triệt nheo mắt, bật cười, "Kiều Kiều, nàng nói gì vậy? Trẫm nghe không rõ lắm."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" A Kiều hùng hổ, "Một cung Vị Ương, một cung Trường Nhạc, còn có Bắc cung, Quế cung, vậy còn chưa đủ cho người ở sao?"

"Trẫm thấy Tang Hoằng Dương liều mạng kiếm tiền quá vất vả liền nghĩ cách giúp hắn tiêu xài." Lưu Triệt đáp cho qua chuyện, vuốt ve mái tóc đen dày của nàng, thở dài, "Tới lúc nào thì nàng mới mạnh khỏe lại đây?"

https://thuviensach.vn

A Kiều khẽ bật cười, biết y sẽ không thay đổi chủ ý nhưng nghĩ lại vẫn không cam lòng, "Cho dù như thế thì thiếp cũng không thích điện Chiêu Dương. Chỗ đó quá tráng lệ, không hợp với thiếp."

"Vậy đi." Tâm trạng Lưu Triệt đang thoải mái nên cũng không so đo với nàng, "Tuỳ nàng lựa chọn những chỗ trống trong cung Vị Ương." Y nhìn A Kiều vẻ sâu xa, "Kiều Kiều chọn ngay cả điện Tiêu Phòng cũng được."

"Cốc vàng rượu ngọt hương đưa

Ngọc Đường hoa lệ say sưa lòng người."[1]

[1] Trích trong bài Thế ngoại tiên nguyên (Suối tiên ở ngoài cõi trần) của Tào Tuyết Cần.

Chỗ cuối cùng mà Trần A Kiều lựa chọn chính là điện Ngọc Đường. Lưu Triệt thở dài, "Điện Ngọc Đường dù tốt nhưng hơi vắng vẻ."

A Kiều cãi lại, "Thiếp lại thích nơi vắng vẻ, tựa như cung Trường Môn vậy!" Từ khi nàng vào ở trong cung điện này vào năm Nguyên Sóc thứ sáu đến nay cũng đã gần bảy năm, dần có tình cảm với nó, nhưng rồi cũng đến lúc phải nói lời từ biệt.

Bệ hạ căn dặn tất cả cung nhân ở điện Ngọc Đường phải hầu hạ Trần nương nương cẩn thận, mọi vật dụng dùng trong sinh hoạt, ăn uống hàng ngày của nàng đều phải như hoàng hậu. "Phải như hoàng hậu", trong điện Phi Sương, Văn Tâm sững sờ nhắc lại bốn chữ trên, thở dài, "Không ngờ đến cuối cùng thì cung Vị Ương vẫn là thiên hạ của Trần hoàng hậu."

"Hoa chẳng thắm được trăm ngày", nhiều năm sống một mình trong thâm cung đã khiến Lý Chỉ bất đắc dĩ rèn được tính kiên nhẫn. Nàng ngồi trước cửa sổ, khẽ nói, "Ân vua còn thì thứ gì cũng tốt, ân vua không còn thì có ai thương xót?"

https://thuviensach.vn

Điện Phi Sương có một hoàng tử nên đám cung nhân không dám khinh nhờn. Các cung nhân còn lại không có con cái, phí hoài tuổi thanh xuân trước sự sủng ái nhiều năm của bệ hạ với Trần hoàng hậu, trong lòng cũng dần nguội lạnh.

"Chẳng lẽ nương nương cho là", Văn Tâm kinh ngạc hỏi, "sẽ có một ngày bệ hạ bỏ rơi Trần hoàng hậu?"

"Văn Tâm chớ quên", Lý Chỉ mỉm cười, "Trần hoàng hậu đã không còn trẻ nữa rồi." Câu "Phải như hoàng hậu" nói đúng ra chẳng phải đến cùng nàng ta vẫn không phải hoàng hậu hay sao.

"Thế nhưng", Văn Tâm nói, "Sau khi Vệ nương nương qua đời, sủng ái của bệ hạ đối với Trần hoàng hậu không hề thấy suy giảm, chỉ thấy tăng thêm."

"Làm người phải nhìn rộng ra", Lý Chỉ cúi đầu, "Huống chi, cho dù như thế thì việc Vệ Tử Phu mất đã phá vỡ thế cân bằng bao năm qua trong cung Vị Ương. Dù là ở triều đình hay trong hậu cung thì cũng dần hình thành một cục diện mới rồi."

Ở trên đời, chỗ phồn hoa nhất cũng là chỗ hoang vu nhất, nếu không có người trên cao bảo hộ thì phải tự dò dẫm tìm đường cho mỗi bước đi của mình. Nàng vẫn biết mỗi bước mình đi đều nguy hiểm như đi trên mũi đao, nhưng chôn vùi tuổi thanh xuân ở một nơi tịch mịch không ai nhòm ngó tới thì cũng là một loại chết dần chết mòn. Nếu chỉ có một mình, nàng còn có thể chịu đựng được, nhưng sao lại không thể giành lấy một chỗ đứng cho con trai của mình.

"Mẫu phi", một cậu bé chừng sáu, bảy tuổi đứng ngoài điện gọi giọng ngây thơ.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Lý Chỉ chuyển thành dịu dàng, gọi vọng ra, “Đán Nhi yêu, vào đây.”

Lưu Đán chạy vào bên cạnh Lý Chỉ, líu lo, “Mẫu phi, hôm nay phụ hoàng gọi con và Tam hoàng huynh đến điện Tuyên Thất, hỏi việc học hành. Phụ hoàng nói muốn chúng con tới Bác Vọng hiên đấy.”

Lý Chỉ mỉm cười gật đầu, hỏi, “Thế phụ hoàng coi trọng con hơn hay Hoành hoàng huynh hơn?”

Lưu Đán nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Không kém bao nhiêu đâu. Lúc phụ hoàng nghe Tam hoàng huynh nói thì khen một chữ ‘tốt’. Con đáp không tốt nên phụ hoàng không khen, chỉ mỉm cười.”

“Thật ra thì”, Lưu Đán ỉu xìu nói, “cho dù chúng con đều không tệ thì phụ hoàng vẫn chỉ coi trọng Đại hoàng huynh nhất mà thôi. Nghe nói, hôm nay các triều thần đã cùng tâu lên mong phụ hoàng sớm lập thái tử để trấn an thiên hạ.”

“Vệ hoàng hậu đã qua đời, triều thần lần này đều có tâm tư nhất định muốn bệ hạ lập Hoàng tử trưởng Lưu Mạch làm thái tử rồi”, Lý Chỉ thoáng nghĩ, bật lên một tiếng cảm thán.

Vào tháng Bảy năm Nguyên Đỉnh đầu tiên, Trường Tín hầu Liễu Duệ dẫn quân trở về Trường An, dâng lên thư xin hàng của quốc vương nước Điền. Có thể khiến cho một quốc gia quy phục là công lao cực lớn, trong buổi lên triều, Lưu Triệt hỏi, “Trường Tín hầu muốn được ban thưởng như thế nào.”

Liễu Duệ quỳ xuống, chắp tay nói, “Lần này thần từng bị trọng thương trong lúc chiến đấu, mặc dù không làm nhục thánh mệnh nhưng tự nghĩ

https://thuviensach.vn

không thể đảm nhiệm quân chức, mong được về phủ nghỉ ngơi.”

Trong lúc nhất thời, cả triều ồn ào. Lưu Triệt khẽ cau mày, cười nói, “Trường Tín hầu nói vậy e không ổn. Hiện giờ các tướng lĩnh của quân Hán, người thì đã già, kẻ lại rút lui, nếu cả Trường Tín hầu cũng rút lui thì trẫm biết tìm đâu người thống lĩnh quân đội Đại Hán hùng mạnh. Nếu thật sự không may bị thương, thì cứ nghỉ ngơi một thời gian là được.”

Sau khi Liễu Duệ về phủ, thánh ý ban xuống, phong thưởng khá hậu. Nam Cung trưởng công chúa ra đón. Vợ chồng mấy tháng không gặp, Lưu Đàm vừa thấy mặt hắn đã giàn giụa nước mắt.

“Ngốc nào”, Liễu Duệ ôm Lưu Đàm vào lòng, âu yếm.

“Chàng bị thương ở đâu?” Lưu Đàm cũng không muốn than thở nhiều, vội vàng hỏi.

“Không có gì”, Liễu Duệ cười nói, “Chỉ là một vết đao trên cánh tay mà thôi, rất nông, không đáng nhắc tới.”

“Vậy sao…?” Lưu Đàm im bặt, lập tức hiểu ra.

“Mấy ngày nay, dù ta còn ở trong quân nhưng Tang tư nông đã thông báo hết chuyện trong kinh”, Liễu Duệ ưu tư, “Ta dẫn một người trở về gặp nàng.”

Lưu Đàm bất chợt lạnh đi, nhớ tới những chuyện thường gặp trong nhà quyền quý liền chán nản, “Phu quân dẫn theo muội muội nào đó trở lại sao?”

Liễu Duệ ngạc nhiên hồi lâu rồi bật cười, “Nàng nghĩ đi đâu thế?”

https://thuviensach.vn

Hắn vỗ tay, liền có một bà lão bế một cậu bé chừng ba, bốn tuổi đi vào, cung kính chào, "Hầu gia."

Liễu Duệ đón lấy cậu bé, bảo, "Lui xuống đi", lại quay sang Nam Cung, "Lúc ta đánh trận có đi qua một thôn trang, thấy trong một căn nhà không còn ai, chỉ còn lại đứa bé này liền đem về, chúng ta cùng nuôi dưỡng cũng coi như là làm chuyện công đức."

Lưu Đàm vừa ngạc nhiên vừa ngượng ngùng, lại nhìn cậu bé trong ngực Liễu Duệ tuy không biết tuổi chính xác nhưng mặt mày thanh tú, đôi mắt đen láy, vừa thấy đã cảm giác yêu thích. Nàng liền bế vào lòng, nhìn Liễu Duệ nói khẽ, "Thiếp tuy là tỷ tỷ của Hoàng đế nhưng mấy năm qua vẫn chưa sinh con cho chàng, nếu chàng muốn nạp thiếp thì Triệt Nhi cũng không nói gì đâu."

Liễu Duệ thở dài một tiếng, "Chúng ta có nó là đủ rồi. Dù cho có người nối dõi mà cửa nhà không yên thì có ý nghĩa gì chứ?"

Lưu Đàm dù không đáp nhưng trong lòng mơ hồ vui sướng, nép vào ngực hắn thì thầm, "Có đôi khi thiếp thật không hiểu chàng."

Đàn ông trên đời đều coi trọng chuyện con cái, như đệ đệ của nàng cũng vì nguyên nhân như vậy mà năm xưa dần xa cách với A Kiều. Liễu Duệ chỉ im lặng, có một số việc không thể nói ra, dù là với người thấu hiểu mình như Lưu Đàm, nếu nói ra sẽ là chuyện động trời.

Lưu Đàm cũng không để ý, chỉ hỏi, "Đặt tên cho đứa bé này là gì?"

Liễu Duệ suy nghĩ một chút, nói, "Cứ gọi một chữ 'Ninh' được rồi."

Lưu Đàm trầm ngâm một hồi rồi gật đầu, "Thịnh thế an bình, tên rất hay".[2]

https://thuviensach.vn

[2] Chữ "Ninh" nghĩa là hòa bình, yên ổn.

Có thể giúp đất nước này an bình, người nhà an bình, bằng hữu an bình, trên đời này chẳng mong gì hơn.

Trường Tín hầu Liễu Duệ vui mừng có được Ninh Nhi, mặc dù không phải là con ruột nhưng vì hôm nay Trần gia có thanh thế cực thịnh ở đế đô Trường An, cộng thêm Trường Tín hầu có nhiều công lao, uy vọng lớn lao nên xe ngựa xếp hàng rồng rắn đến trước cửa chúc mừng. Trần A Kiều mặc dù ở thâm cung Vị Ương cũng nghe nói tới chuyện này.

"Trường Tín hầu đã có con, mặc dù không phải là con ruột nhưng cũng được an ủi rồi", Mạc Ưu chép miệng.

A Kiều gật đầu, trong lòng cũng vui cho sư huynh, dặn dò, "Chuẩn bị một phần hậu lễ, lúc nào đó ta sẽ đích thân đến tận nơi chúc mừng."

"Việc này", Mạc Sầu lúng túng nói, "Chuẩn bị lễ không khó, nhưng nương nương hôm nay đứng đầu cung Vị Ương, đâu có thể tùy tiện xuất cung như khi còn ở Trường Môn nữa?"

"Sao lại không thể?" A Kiều cười khẽ. Nàng chắc đến bảy phần là Lưu Triệt sẽ không lắc đầu từ chối nhưng trong bụng vẫn thấy bực bội khi nghĩ đến bản thân đang hành động tự do lại phải phụ thuộc vào người khác, thực không cam lòng.

Đến tháng Tám, Trần A Kiều tùy ý chọn ngày rồi dẫn Hoàng tử trưởng và Công chúa Duyệt Trữ đến phủ Trường Tín hầu Liễu Duệ. Người hầu trong phủ không dám chậm trễ đón nàng vào nội đường. Khi đi qua trung đường thì đã nghe thấy tiếng người ồn ào bên trong, quản gia Hầu phủ kể

https://thuviensach.vn

khổ, “Mấy ngày nay có biết bao nhiêu người đến chúc tụng, Hầu gia và Công chúa tiếp không xuể nên đành gặp cả một lượt ở trung đường.”

Trong hậu đường yên tĩnh hơn nhiều. Trần A Kiều bước vào thì thấy vợ chồng Tang Hoằng Dương cũng đang ở đó. Lưu Đàm bế một bé trai chừng ba bốn tuổi trong tay, quay lại thấy A Kiều liền lên tiếng trước, “A Kiều muội muội, muội cũng tới à?”

Lưu Sơ vô cùng yêu thích bé trai trong lòng cô cô, chơi đùa một chút rồi hớn hở hỏi, “Ninh đệ đệ đã biết nói chưa?”

“Còn đang bập bẹ”, Lưu Đàm rất kiên nhẫn trả lời.

Trần A Kiều nhìn Liễu Duệ vẻ ngưỡng mộ, “Sư huynh hôm nay có vợ đẹp con ngoan, công danh oai hùng, tâm trí thanh thản, quả nhiên cuộc sống thần tiên cũng không bằng.”

Liễu Duệ cười lớn, “Biết làm sao bây giờ đây, thế cục như thế, còn có thể không hưởng thú được sao?”

Cũng may là Trần gia mặc dù phú quý hiển hách đến cực điểm nhưng lại không can dự vào chính trị. Duy nhất có Trần Hi ở trong triều đình nhưng cũng chỉ là một chức quan nhỏ không quan trọng, không ảnh hưởng đến đại cục. Đại tư nông Tang Hoằng Dương quyền cao chức trọng nhưng lại phụ trách về kinh tế, không ai có thể thay thế được nên cũng không có điểm gì phải cố kỵ.

“A Kiều, Lăng Nhi”, Tang Hoằng Dương nói sang chuyện khác, “Liễu huynh đã khai thông tuyến đường đến Thân Độc trước thời hạn, vậy công tác ngoại thương mà chúng ta trù tính từ lâu đã có thể triển khai được rồi.”

https://thuviensach.vn

Nhớ tới Ấn Độ cổ đại được coi là một trong bốn nền văn minh cùng với Trung Quốc cổ đại, bản chất thương nhân trong huyết quản Tang Hoằng Dương liền dâng trào. Từ xưa tới nay, ngoại thương có thể mang đến lợi nhuận gấp mấy lần cho tới mấy chục lần, kinh doanh trên lãnh thổ Đại Hán bị đủ loại nguyên nhân kiềm chế, lựa chọn con đường này cũng là phương pháp kiếm lợi rất hiệu quả. Kể từ năm Nguyên Sóc thứ sáu khi Trần A Kiều quay về Trường Môn, phần lớn bí ẩn đều đã được khai mở. Bọn họ cũng không phải kiêng nể gì nữa, dùng phương thức kinh doanh nhượng quyền đưa ra thị trường cách chế trà, đồ trang sức đeo tay, những kỹ thuật khiến người cổ đại kinh ngạc và rất nhiều những thể nghiệm trong cuộc sống hiện đại, sau nhiều năm cũng đạt được thu nhập tương đối khá.

"Chỉ mong tỷ nói với người nhà mình kiềm chế đi một chút, tiền ta kiếm được có nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi thói vung tay quá trán kia", Tang Hoằng Dương cố nhẫn nhịn nhưng rốt cuộc cũng không chịu được, than thở với Trần A Kiều.

Lưu Mạch ngạc nhiên nhìn hắn, khóe miệng giật giật. Cậu vẫn biết Tang thúc thúc không hề câu nệ gì ở trước mặt mẫu thân, nhưng oán trách quân vương rõ ràng như vậy thì cũng thật là hiếm thấy.

A Kiều lườm hắn một cái, muốn hét toáng lên, "Y đâu phải người nhà của ta", nhưng thấy con gái con trai đang ở bên cạnh nên cuối cùng lại không dám, chỉ giễu cợt, "Đệ không phải là triều thần ư, tại sao lại không khuyên can được?"

Hai người nhìn nhau không nói gì, Tang Hoằng Dương thở dài, chấp nhận sự thực phũ phàng, đề nghị, "Đệ đã tìm được một thương đội đồng ý đi xa đến Ấn Độ…."

"Chờ một chút", Lưu Mạch nghi hoặc hỏi, "Ấn Độ là cái gì?"

https://thuviensach.vn

“À”, Tang Hoằng Dương và Trần A Kiều liếc nhau một cái, đồng thanh đáp, “là tên khác của Thân Độc.”

“Thật không?” Lưu Mạch nửa tin nửa ngờ nói tiếp, “Tại sao con không nghe nói bao giờ?”

A Kiều mỉm cười bàn tiếp về đề tài này, “Lần đầu tiên đi thì trước hết hãy mang theo trà, tơ lụa, đồ sứ thôi vậy. Những thứ này nhẹ nhàng, người Thân Độc cũng không thấy hiếm lạ. Nếu có thể thì mang về ngà voi, hương liệu là tốt nhất.”

Tang Hoằng Dương gật dầu, “Nói Liễu huynh phái một đội tinh binh hộ tống thì hẳn sẽ không có vấn đề về mặt an toàn.”

“Không cần”, Trần A Kiều lắc đầu, hỏi, “Quách Giải và Phụng Gia bây giờ đang ở nơi nào?”

“Đâu đó ở phía Tây Nam, mấy ngày trước đó vừa báo tin về”, Tang Hoằng Dương đáp, lập tức tỉnh ngộ, “Ý tỷ là muốn để những du hiệp này hộ tống à?” Hắn xoa cằm, “Nếu có thể cùng bảo vệ thì tốt hơn.”

Hắn quay đầu lại, trông thấy Lưu Mạch đang say sưa theo dõi câu chuyện thì bật cười rủ rê, “Mạch điện hạ có muốn đi một chuyến không?” Nét mặt của hắn dần biến thành trịnh trọng, “Cháu là hoàng tử, không lâu sau sẽ tiếp nhận ngôi vị và có trách nhiệm của mình, khi đó tuyệt đối sẽ không thể làm được những chuyện thường dân vẫn làm được nữa.”

Trần A Kiều không khỏi bất ngờ, âu yếm nhìn rồi giữ chặt lấy bờ vai con mình, ôn tồn hỏi, “Con muốn đi không?”

Lưu Mạch rầu rĩ, “Mẫu thân, Mạch Nhi sẽ không làm khó cho người.”

https://thuviensach.vn

A Kiều không cho là như vậy, đối với Lưu Triệt thì những chuyện kinh thế kiểu này cũng chỉ là bình thường, dạo này trong lòng y chỉ có mỗi một chuyện lấn cấn là lập người kế vị. Mặc dù nàng cũng không thể làm gì trước chiều hướng phát triển đó, nhưng nếu có thể kéo dài thời điểm con trai lên ngôi kế vị lâu hơn cũng tốt. Phải làm thế nào để thông qua cửa ải Lưu Triệt?

Chương 66: Rời nhà xa nước qua vạn dặm

Ăn trưa ở phủ Trường Tín hầu xong, nàng kéo Lưu Sơ đang lưu luyến không chịu rời Liễu Ninh ra xe trở về cung Vị Ương. A Kiều trêu con gái, "Thế nào? Con thích trẻ con lắm rồi sao?"

"Cũng không phải." Tảo Tảo khẽ run người, muốn thoát khỏi ký ức gì đó không hay, "Con cứ nhớ đến đệ đệ." Cảnh tượng ở Thượng Lâm Uyển khiến cô bé không dám nói tiếp nữa. A Kiều cũng nhớ tới đứa con đã mất, lòng thấy xót xa.

Trở về điện Ngọc Đường, chợp mắt một lát tỉnh dậy thì Lục Y đã mang thuốc đến, sắc mặt vui mừng, "Ngự y nói rằng đây là bát thuốc cuối cùng. Sau này chỉ cần chú ý một chút tới thức ăn là được, như vậy sức khỏe của nương nương căn bản đã tốt rồi."

A Kiều đã quen uống những thứ thuốc đắng ngắt kia, nghe vậy chỉ thản nhiên hỏi, "Thật không?" Nàng tự biết cơ thể mình bị ảnh hưởng nặng nề sau lần sẩy thai, dù bề ngoài không có biểu hiện gì nhưng bên trong đã không còn được như ban đầu.

"Bệ hạ luôn rất quan tâm đến nương nương đấy", Lục Y vẫn vui mừng, "Nghe ngự y nói bệ hạ thường cho gọi hắn đến để hỏi thăm sức khỏe của

https://thuviensach.vn

nương nương.”

Đến tối thì một ngự y khác mang thuốc đến. Nàng nghi ngờ bưng lên, ngửi thấy thì mùi vị vừa có chút quen thuộc lại vừa có chút lạ lẫm thì hơi biến sắc mặt.

“Là trẫm sai bọn họ điều chế”, Lưu Triệt chắp tay bước vào, nói xong bảo mọi người lui ra.

“Trẫm đã hỏi ngự y cẩn thận, mặc dù sức khỏe Kiều Kiều được coi là khỏe rồi, bây giờ đã có thể sinh hoạt phòng the nhưng tốt nhất là trong vài năm nữa không được thụ thai, nếu không sẽ rất tổn hại cho cả hai mẹ con. Chờ thêm vài năm nữa, tuổi thì cũng…” Y dừng lại, đắn đo một chút rồi nói, “Trẫm liền sai các ngự y bàn bạc cân nhắc, thảo ra phương pháp ngừa thai ôn hòa. Trẫm sợ nàng nghi ngờ nên đích thân đến nói.” Y nhìn nàng chằm chằm, quan sát kỹ từng biểu hiện trên mặt.

Nhiều năm trước, khi nàng còn là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, người chung chăn gối đã từng gạt nàng, hạ thuốc ngừa thai trong thức ăn. Cho tới bây giờ, mặc dù thời thế thay đổi, vết thương đó đã thành sẹo nhưng vẫn còn rất đau đớn.

Nàng cười nhẹ, “Thiếp cũng không phải là trẻ con dễ suy nghĩ lung tung.” Nhưng gương mặt nàng đỏ bừng, lầm bầm oán trách, “Nói cho mọi người biết loại chuyện riêng tư này thì vui vẻ lắm sao?”

Lưu Triệt nghe thấy nhẹ cả người, mỉm cười kéo nàng lại trêu đùa, “Trẫm không biết rằng tuổi càng nhiều thì da mặt Kiều Kiều trái lại càng mỏng đi.”

Có lẽ vì quá lâu không thân mật nên càng vuốt ve càng cuồng nhiệt. A Kiều không chịu được, liên tục xin tha, đến lúc trời sáng mới đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Khi tỉnh dậy thì Lưu Triệt đã rời khỏi, Lục Y hầu chủ nhân mặc áo, trông thấy những dấu vết đậm đậm nhạt nhạt trên người nàng thì che miệng cười trộm. A Kiều đỏ bừng mặt, cố gắng làm bộ nghiêm trang, "Cười cái gì, ngươi ra ngoài kia ngay, mặc kệ ta."

"Dạ được, dạ được." Lục Y lúc này mới dừng lại, dò xét chung quanh không có ai mới rón rén tới gần nói thầm vào tai A Kiều, "Triều đình báo tin rằng triều thần tiếp tục xin bệ hạ lập thái tử, đồng thời phủ Đường Ấp hầu cũng truyền tin tức", giọng cô càng lúc càng nhỏ, cuối cùng lí nhí chỉ riêng A Kiều là có thể nghe được, "Nhị hoàng tử Lưu Cứ vô tội được phóng thích, thái độ chán nản, mấy hôm trước lén đi gặp Trường Bình hầu."

A Kiều rùng mình, con rết trăm chân, chết vẫn còn ngọ nguậy huống chi là chưa chết. Vệ thị huy hoàng, Vệ Tử Phu bao năm ở ngôi hoàng hậu đã cai trị cung Vị Ương ngay ngắn rõ ràng, Vệ Thanh là một đại danh tướng, mặc dù bị Lưu Triệt nghi kỵ đã rời xa quân đội nhưng sức ảnh hưởng thì không phải ai cũng có thể xem nhẹ, huống chi lại vẫn còn có một Lưu Cứ. Nếu Trần gia vì Vệ hoàng hậu đã chết mà xem nhẹ Vệ gia thì Trần gia sao xứng được vinh hiển trăm năm ở nơi đế đô mưa gió bão bùng này.

"Thế à?" Nàng trầm ngâm hỏi, "Đến tình hình này thì Trường Bình hầu còn có thể có cách gì chứ?" Vệ Thanh có thiên phú trên chiến trường chứ chưa bao giờ xuất sắc trong những chuyện đấu mưu đấu trí quỷ quyệt

"Điều này cũng chưa chắc", Lục Y lắc đầu.

Mấy ngày sau, Nhị hoàng tử Lưu Cứ dâng biểu lên bệ hạ tự xin đi làm phiên vương. Một hoàng tử đã được phân phong làm phiên vương thì có nghĩa là danh phận quân thần đã định, sau này phải tốn rất nhiều công sức mới thay đổi được. Đây chính là quyết định sau cùng của Vệ Thanh sao? Vệ

https://thuviensach.vn

gia rốt cục vẫn phải cúi đầu trước Trần gia để cầu mong bảo toàn được địa vị của hoàng tử và các công chúa họ Vệ.

Trong điện Tuyên Thất, Lưu Triệt trái lại rất kinh ngạc. Rất nhiều triều thần đã ủng hộ việc Nhị hoàng tử dâng biểu lên, còn nói nếu Nhị hoàng tử đã phân đất phong vương thì Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử cũng cần được phân phong luôn một thể mới phải lẽ. Kể từ đó, dù Hoàng tử trưởng Lưu Mạch chưa chính thức được gia phong ngôi vị thái tử nhưng đã rực rỡ như cầu vồng mới mọc, khí thế thái tử bao trùm thiên hạ.

Cuối năm Nguyên Đỉnh đầu tiên, Hoàng đế kính báo thái miếu, phong Nhị hoàng tử Lưu Cứ làm Tề vương, đất phong là nước Tề; Tam hoàng tử Lưu Hoành làm Quảng Lăng Vương, đất phong là vùng Giang Tô, lập đô ở Quảng Lăng; Tứ hoàng tử Lưu Đán làm Yến vương, đất phong là vùng Bắc Kinh ngày nay, lập đô ở Kế. Lưu Cứ lớn tuổi nên sau khi được phong vương liền lập tức tới phiên quốc còn Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử còn quá nhỏ tuổi nên ở lại Trường An đến khi trưởng thành.

Chớp mắt đã sắp tới năm Nguyên Đỉnh thứ hai. Tuyết rơi đầy trước điện Ngọc Đường dày chừng một thước, trong điện lại ngập tràn vui vẻ. Đến tết, điện Tuyên Thất nghỉ ngơi ba ngày nên Lưu Triệt ở lại điện Ngọc Đường, ngồi trên chiếc ghế được phủ lông cáo dày mỉm cười nghe Lưu Sơ đánh đàn. Lưu Sơ theo Trác Văn Quân tập đàn đã được mấy năm nên hôm nay ngồi ở trước đàn cũng khá chững chạc, chỉ có tiếng đàn là không thể giả dối, A Kiều nghe hồi lâu, khẽ cười nói, “Thật không dễ nghe.”

Lưu Sơ dừng tay, nháy mắt, “Người ta vẫn nói con gái thì giống mẫu thân, con đánh đàn không hay vậy thì mẫu thân cũng chẳng khá hơn.” Lưu Triệt nhìn A Kiều á khẩu, cất tiếng cười vang.

Mọi người đang lúc vui vẻ, Dương Đắc Ý trông thấy cung nhân tới trước mành như có điều gì muốn bẩm liền nhẹ nhàng tiến đến nghe một hồi rồi

https://thuviensach.vn

trở lại bên cạnh Lưu Triệt kho người nói, “Bệ hạ, Tề vương điện hạ đến đất phong, muốn gặp bệ hạ để từ biệt.”

Nụ cười của Lưu Triệt dần nhạt đi, khép mắt, “Bảo nó vào.”

Trần A Kiều nhíu mày, quay đầu lại lườm Lưu Triệt. Dù nàng không muốn gặp Lưu Cứ nhưng nếu nó đã đến điện Ngọc Đường thì nàng cũng không thể né tránh liền gật đầu ra hiệu bảo Lục Y lấy ra một tấm chăn mỏng phủ thêm lên người. Lát sau, Lưu Cứ vén rèm bước vào mang theo một trận gió tuyết, quỳ gối dưới điện bái chào, “Nhi thần Lưu Cứ tham kiến phụ hoàng, nương nương.” Cậu nói mấy tiếng sau cùng cực kỳ ậm ờ. Lưu Triệt liếc nhìn A Kiều, thấy nàng khẽ gật đầu ra vẻ không để ý thì chỉ chậm rãi nhếch môi.

Có lẽ là Lưu Cứ đau đớn trước cái chết của mẫu hậu nên trông gầy đi rõ rệt. Cậu mặc bộ y phục màu lam, mặt mũi nhợt nhạt. Trần A Kiều thầm thở dài, nếu như suy bụng ta ra bụng người thì cũng có thể hiểu được những oán hận Lưu Cứ đối với nàng. Mẫu thân từng hỏi nàng vì sao không ép sát, bức tử Lưu Cứ để nhổ cỏ tận gốc cho hoàn toàn yên tâm, Vệ Tử Phu đã chết, nàng là người thắng mà truy cứu thêm một đứa bé thì thật quá hẹp hòi. Hơn nữa nàng rất có lòng tin đối với Trần gia, đối với Liễu Duệ, đối với Tang Hoằng Dương, thậm chí đối với cả Mạch Nhi nữa. Bọn họ đều là người thông tuệ, cẩn thận, có thể nào để cho một Lưu Cứ nho nhỏ trở mình.

Nàng suy nghĩ một hồi, không ngờ Lưu Cứ lại đang chăm chú theo dõi những động thái của mình. Cậu nhìn người phụ nữ trước mặt, mái tóc búi xõa, dung nhan tươi đẹp được hơi nóng từ lò sưởi hắt vào đỏ bừng, vẻ mặt hờ hững dường như mọi chuyện chung quanh đều không ảnh hưởng đến, liền nghĩ tới mẫu thân của mình ở dưới suối vàng mà lòng sầu thảm. Chính người phụ nữ này đã cướp đi sự quyến luyến của phụ hoàng dành cho mẫu thân. Đến cuối cùng cậu vẫn không thể tha thứ cho mình đã viết ra mẩu

https://thuviensach.vn

giấy đó mà đẩy mẫu thân vào bước đường cùng, rõ ràng chủ ý chỉ là báo bình an thế mà lại thành bùa đòi mạng mẫu thân.

"Thế đấy, Cứ Nhi", cữu cữu thê lương nói, "dù cháu thông minh nhưng vẫn quá ngây thơ, dễ dàng tin vào người khác để rồi phải trả cái giá quá đắt." Mẫu thân đã mất, cậu chỉ muốn bảo vệ tỷ tỷ của mình nên phải nhượng bộ.

"Cứ Nhi", Lưu Triệt nhìn đứa con ngày xưa mình từng yêu quý vô vàn bây giờ lại hóa thành bộ dạng như vậy, trong lòng chợt dâng lên chút tình cha con, dịu giọng, "Đất Tề là đất phong tốt nhất của Đại Hán. Hôm nay con đi phải giữ vững quyền lực và trách nhiệm."

Lưu Cứ gật đầu, bái lạy thêm lần nữa, "Đa tạ ân điển của phụ hoàng."

"Nhi thần còn có một thỉnh cầu", cậu ngẩng đầu lên liếc nhìn Lưu Triệt, vẻ mặt bình thản, ánh mắt trong trẻo.

"Thế à?" Lưu Triệt hỏi, "Là điều gì vậy?"

"Nhị tỷ của nhi thần tuy có phạm sai lầm lớn nhưng tình tỷ đệ vẫn không thể bỏ. Tỷ ấy đã là thứ dân, nhi thần khẩn cầu được dẫn theo tới phiên quốc để có thể chăm sóc cho nhau."

Lưu Triệt biết cậu sợ Lưu Vân không còn thân phận công chúa, tiếp tục lưu lại Trường An sẽ khó xử và bị người khác xem thường nên gật đầu, "Như vậy cũng được, Cứ Nhi", y nhìn sâu vào mắt Lưu Cứ đầy hàm ý, "Phụ hoàng thấy con trưởng thành rồi, làm việc ôn hòa là chuyện tốt nhưng cũng có mặt hạn chế. Hôm nay con đi đất Tề làm vương, bản thân còn cần phải học hỏi nhiều hơn."

https://thuviensach.vn

Lưu Cứ trầm mặc hồi lâu, khấu đầu thật sâu, nói, “Nhi thần ghi nhớ lời dạy bảo của phụ hoàng.”

“Hôm nay đang là ngày tết”, Lưu Triệt ân cần, “Cứ Nhi để qua lễ Thượng nguyên rồi đi cũng được.”

“Không được”, Lưu Cứ lắc đầu, “Chắc nhi thần ngày mai bái biệt mẫu hậu xong thì sẽ dẫn nhị tỷ lên đường.” Nói xong, cậu cũng không muốn nhìn lại vẻ mặt đang dần chuyển lạnh của Lưu Triệt, đứng dậy muốn lui ra nhưng vừa nghĩ tới tam tỷ lại cắn môi đến suýt bật máu, xoay người lại quỳ xuống trước Trần A Kiều, hô một tiếng Trần nương nương, thanh âm tuy thấp nhưng vẫn nghe được rõ ràng.

A Kiều giấu vẻ kinh ngạc, cười nhạt, “Nhị hoàng tử muốn nói điều gì thì cứ nói đi.”

“Tam tỷ của ta”, Lưu Cứ cúi đầu, “Tính tình từ nhỏ đã bồng bột nhưng với mẫu thân cũng coi là hiếu thuận. Hôm nay mẫu… mẫu thân không còn nữa, tỷ ấy lập thề giữ hiếu ba năm không nói tới chuyện kết hôn. Sau ba năm, kính xin nương nương tác thành cho hôn nhân của tỷ ấy.”

Vệ Trường công chúa đã xuất giá, mặc dù nhà chồng gặp phải tai ách nhưng cô vẫn còn thân phận công chúa, lại có một đứa con gái để chăm sóc, gửi gắm cuộc đời mình vào nó. Hôm nay cung Vị Ương đã là thiên hạ của Trần A Kiều, sinh tử họa phúc của Chư Ấp công chúa Lưu Thanh đều nằm trong tay nàng.

“Ngươi yên tâm”, nụ cười của nàng mang theo chút trào phúng, “Ta không đến mức gây sự với một cô bé… Chỉ cần nó không đi sai đường là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Lưu Cứ ra khỏi điện thì vừa gặp Lưu Mạch từ Bác Vọng hiên trở về. Hai huynh đệ cùng học tập trong một điện gặp tại hành lang nhưng chỉ thoáng nhìn rồi lách người đi qua. Trong lòng Lưu Mạch thoáng buồn bã. Cậu bước thêm một bước thì nhìn thấy bóng người trong điện Ngọc Đường. Nơi đó là người nhà của cậu, những người cả đời sẽ bảo vệ cậu. Nghĩ đến đây thì Lưu Mạch liền thấy lòng thanh thản hơn rất nhiều.

"Phụ hoàng!" Lưu Mạch vén rèm bước vào, cung kính chào.

"Mạch Nhi", Lưu Triệt cũng tươi tỉnh lại, "Con đến vừa lúc, trẫm có lời muốn nói với con."

A Kiều giật thót người, vội vàng nói, "Nhắc tới Mạch nhi, thiếp cũng có lời muốn nói với bệ hạ."

"Ồ?" Lưu Triệt thuận miệng hỏi, "Có chuyện gì thế?"

Nàng hít một hơi thật sâu, ưỡn thẳng lưng, nhìn Lưu Triệt trịnh trọng, "Sau khi Trường Tín hầu phá được tộc Côn Minh thì Tang tư nông trù tính sẽ cử thương đội đến Thân Độc, chuyện này chắc bệ hạ cũng biết. Thiếp nghĩ nên để cho Mạch Nhi cùng đi một chuyến."

Chuyện hoang đường như vậy thì ngay cả Lưu Mạch nghe cũng còn ngạc nhiên, chưa nói những nội thị và cung nữ trong điện. Ai nấy đều hoặc là rớt chén trà hoặc khẽ nghiêng người, ngay cả lão luyện thành thục như Dương Đắc Ý cũng biến sắc. Để cho Thái tử Lưu Mạch sắp kế vị trở thành quân vương đi xa vạn dặm ra nước ngoài theo thương nhân là chuyện xảy ra lần đầu tiên trong hơn trăm năm khai quốc của Đại Hán. Mọi người cũng đã biết tâm tính và tác phong của Trần nương nương mà bệ hạ sủng ái luôn vượt ra ngoài mọi ý liệu nhưng không bao giờ có thể ngờ được nàng lại xuất một việc nằm ngoài mọi chuẩn mực như vậy.

https://thuviensach.vn

“A Kiều”, Lưu Triệt xẵng giọng. A Kiều cười thầm, biết một khi Lưu Triệt không còn gọi nàng là Kiều Kiều chính là điềm báo trước cơn tức giận.

Lưu Triệt lệnh cho mọi người lui xuống, giọng lạnh lẽo hiếm thấy, “A Kiều, nàng phải biết rằng, phu quân nàng không phải là thương nhân mà là đế vương nắm trong tay cả giang sơn huy hoàng của Đại Hán. Nàng không chú ý bản thân giao du với hạng kinh doanh như Tang Hoằng Dương cũng không nói làm gì nhưng đừng để con của chúng ta cũng đi làm một thương nhân. Thứ mà tương lai nó nắm trong tay chính là cả giang sơn này.”

A Kiều nhìn y hồi lâu, bỗng nhiên bật cười, “Bệ hạ xem thường thương nhân sao?” Thật ra muốn quản lý cả giang sơn cũng không thể rời xa tiền bạc. Nếu không thì lấy đâu ra những chi phí quân lương cho mấy lần đại chiến vừa qua?

“Nhưng thiếp không phải muốn cho Mạch Nhi đi kinh doanh”, A Kiều nói, “Đại Hán cùng Thân Độc là hai nước lớn, muốn thiết lập quan hệ ngoại giao thông thương thì phải cử sứ thần. Điều thiếp muốn làm chính là để Mạch Nhi đảm đương chuyện này. Nếu tuổi còn nhỏ thì làm phó thần cũng được. Cam La[1] được phong tướng khi mới mười hai tuổi, Lưu Mạch sang năm đã mười ba tuổi rồi.”

[1] Cam La: Một nhân sĩ thời Chiến Quốc, ông nổi tiếng là nhà chính trị gia từ khi còn niên thiếu, đã từng là môn hạ của Lã Bất Vi - thừa tướng nhà Tần, sau này lập được công lao lớn, được Tần vương trọng dụng.

“Hai nước thiết lập quan hệ ngoại giao, tự có điển khách[2] Ngũ Bị chịu trách nhiệm trù tính, cần gì hoàng tử Đại Hán phải quan tâm?”

[2] Điển khách: Là tên một chức quan thời xưa, thường thì người ở vị trí này sẽ thay mặt triều đình lo liệu các sự vụ và tiếp đãi những vị khách tới các nước nhỏ, các danh tộc thiểu số.

https://thuviensach.vn

“Ưng non không giương cánh bay thì vĩnh viễn không thể trở thành hùng ưng,” A Kiều ví von, “Thiếp muốn để cho Mạch Nhi trải qua chút mưa gió.” Nàng nhíu mày, oán trách, “Mạch Nhi càng lớn càng không đáng yêu, bộ dạng giống hệt người lớn chẳng còn giống con trẻ nữa.”

Lưu Triệt dở khóc dở cười, “Nó đã là hoàng tử hiểu biết thế sự nhiều nhất rồi. Năm đó…”, mắt y bất giác tối đi, “Nó lưu lạc với nàng nhiều năm bên ngoài, đã là khác lạ trong hoàng gia. Ngay cả không đề cập tới chuyện tại Thượng Lâm Uyển năm ngoái thì biểu hiện của nó cũng đã hợp cách rồi.”

“Thái tử của một nước”, A Kiều nhớ tới chuyện năm ngoái, trong lòng lại thấy phiền muộn, nghiêm mặt nói, “Không phải chỉ cần am hiểu quyền mưu mà phải có tấm lòng rộng mở, phải có tầm nhìn xa. Cổ nhân nói đi một ngày đàng học một sàng khôn. Chẳng phải bệ hạ muốn người thừa kế càng hoàn mỹ càng tốt sao? Nó phải đích thân cảm thụ giang sơn ngày sau của mình, thậm chí phải tới thăm thú những quốc gia chung quanh Đại Hán mới có được trải nghiệm sâu sắc.”

“Vậy thì…”, Lưu Triệt cũng thấy dao động, trầm ngâm nói, “Nàng là mẫu thân của nó, chuyến đi lần này cực kỳ hung hiểm, chẳng lẽ nàng không lo lắng sao?”

A Kiều lắc đầu, “Nói không lo lắng là không đúng. Cho nên thiếp mong bệ hạ thu xếp sao cho tốt nhất. Có du hiệp giang hồ và tinh binh của Trường Tín hầu hộ tống, an toàn sẽ không thành vấn đề. Vì lo lắng mà luôn để con cái bên cạnh thì vĩnh viễn nó sẽ không trưởng thành được.”

“Đã như vậy”, Lưu Triệt nhướng mày, “Kiều Kiều yên tâm, trẫm còn có thể tiếp tục lo lắng sao? Nếu có gì bất trắc chỉ nói lên rằng nó không có phúc duyên với giang sơn này.”

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch biết được câu trả lời cuối cùng của phụ hoàng thì rất kinh ngạc nhưng cũng khó áp chế nổi tâm trạng hưng phấn, "Mẫu thân", cậu nói, "Nếu thật sự phải đi thì con hy vọng được lấy thân phận thường dân để rèn luyện trong gian khổ mà trưởng thành."

Trần A Kiều suy nghĩ một chút rồi gật đầu, "Con chưa tới hai mươi tuổi, nhưng nếu đi xa thì lấy tên tự đi." Lưu Triệt ban cho Lưu Mạch tên tự là Trường Trinh.

Vào lúc Điển khách Ngũ Bị nhận mệnh dẫn sứ đoàn đi Thân Độc thì phó sứ là một thiếu niên mà mọi người chưa từng gặp bao giờ, tên gọi Trần Trường Trinh. Vào tháng Ba năm Nguyên Đỉnh thứ hai, sứ đoàn và thương đội cùng nhau lên đường. Trong cung Vị Ương nhiều chính sự phải giải quyết nên Lưu Triệt không thể đến tiễn. Trần A Kiều cùng Lưu Sơ đưa Lưu Mạch đến chỗ rẽ trên đường cái trước cổng thành.

"Mẫu thân không cần phải tiễn nữa." Lưu Mạch mỉm cười nhảy xuống xe, "Nếu để người ta nhìn thấy hai người, sẽ biết thân phận đặc biệt của con mất."

"Ca ca", Lưu Sơ lưu luyến không rời, kéo tay áo Lưu Mạch, "Ca ca phải sớm trở về đấy."

"Biết rồi." Lưu Mạch vỗ vỗ trán cô bé, "Ca ca sẽ nhớ mang quà về cho muội."

Cặp mày trẻ trung của cậu toát lên vẻ tự tin không thể khuất phục, phảng phất như vầng thái dương tỏa rạng vừa mọc trên đầu thành tỏa ánh sáng ra muôn trượng. Biệt ly bao giờ cũng bịn rịn, A Kiều nén nỗi xúc động, mỉm cười nhắc nhở, "Lúc trở về, con cũng đừng mang theo một cô nương Thân Độc nhé. Nghe nói con gái Thân Độc đều rất quyến rũ." Dù nàng không

https://thuviensach.vn

quan tâm đến dòng dõi nhưng với tình thế của Đại Hán hiện giờ thì dòng dõi hoàng gia vẫn không thể để lẫn huyết thống ngoại tộc.

"Mẫu thân", Lưu Mạch sửng sốt, mặt đỏ bừng lên, làu bàu, "Mẫu thân nói gì vậy? Con mới mấy tuổi?"

Lưu Sơ cười phì một tiếng, Lưu Mạch cũng cảm thấy buồn cười, bẹo má muội muội, "Muội đó, nghĩ cho bản thân đi, năm nay cũng đã mười ba tuổi rồi, có thể lập gia đình được rồi đấy."

Lưu Sơ hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác nhưng lại không tránh khỏi nhớ đến hình ảnh người tướng quân trẻ tuổi cưỡi trên lưng ngựa, nụ cười rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời. Trên thế giới này, còn có người đàn ông nào hơn hắn sao? Nghe nói Hoắc Thiện giờ cũng đã bi bô tập nói, biểu hiện rất thông minh.

Lưu Mạch vẫy tay chào rồi rẽ sang góc phố, rồi khuất bóng. Năm Nguyên Đỉnh thứ hai, một năm sau khi trải qua biến cố tại Thượng Lâm Uyển, Trần A Kiều lấy thân phận mẫu thân tiễn con trai bước vào một hành trình không biết ngày về. Tiếng vó ngựa của sứ đoàn lọc cọc đi xa dần mang theo nỗi nhớ thương của nàng. Chuyến đi lần này tới Thân Độc sẽ rời xa gia đình, tổ quốc, băng qua vạn dặm. Câu nói sáng nay lúc rời đi của Lưu Triệt vẫn vương vấn trong lòng nàng, "Kiều Kiều", y nói nhẹ bẫng, "Là một mẫu thân, nàng nhẫn tâm tới mức nào chứ."

Y chợt nhớ, chẳng phải còn thiếu niên, bản thân cũng đã từng ôm giấc mộng một mình một kiếm đi khắp chân trời góc biển, có điều giấc mộng đó đã sớm tiêu tan trong đời thực.

Chương 67: Sống kiếp tha hương vì khách lạ

https://thuviensach.vn

Xuất phát từ Trường An, đoàn người cưỡi ngựa suốt mấy tháng ròng, đi qua những cánh đồng bát ngát, gió mạnh gào rít, táp vào mặt đau rát.

Đến lúc này, Lưu Mạch mới biết thì ra hơn mười năm trong đời cậu vẫn được mẫu thân che chở thật yên lành. Ngay cả vào năm chạy trốn khỏi Trường An cũng chỉ một đường nhàn tản, ngồi trong xe ngựa thư thái, mưa gió chẳng đến thân.

Mẫu thân bây giờ ở cung Vị Ương đang làm gì? Đang cười đùa vui chơi với muội muội hay đang ở bên cạnh phụ hoàng ngắm nhìn hoa cỏ mùa xuân, trăng tròn mùa thu. Ngày qua ngày, cậu dần cảm thấy người đàn ông uy nghi khiến người khác không dám nhìn trong điện Tuyên Thất kia thật đúng là phụ thân của mình. Nếu như không phải có mối quan hệ khó nói thì đó chính là một vị quân vương anh minh, quyết đoán, tráng chí hừng hực đã sáng lập ra giang sơn Đại Hán thịnh vượng rộng lớn khiến cậu kính trọng. Hôm nay, cậu đang đi trên chính giang sơn này. Mẫu thân từng hỏi một ngày nào đó cậu có nguyện ý tiếp nhận giang sơn này không? Khi đó cậu đã không biết phải trả lời như thế nào. Cung điện tráng lệ đã khiến cậu không có tâm tính ngây thơ như những đứa bé cùng tuổi, nhưng tại một nơi bí ẩn sâu thẳm nhất trong tâm hồn, cậu thường hy vọng giống như Quách sư bá đeo gươm cưỡi ngựa hành tẩu trên giang hồ.

"Mười bước giết xong kẻ,

Trời đất chẳng dung tình.

Là hoàng hôn màu máu."

Mẫu thân rốt cuộc cũng thương tình cho nên ở trong một tình thế tưởng như không thể vẫn cho cậu một lần được có cơ hội như vậy. Cậu chân thành

https://thuviensach.vn

cảm tạ mẫu thân đã cho cậu được cưỡi ngựa, thay áo xanh như những người bình thường, bước lên con đường đến một đất nước xa lạ. Tới bây giờ, cậu mới cảm thấy mình yêu thương mỗi tấc đất dưới chân đến mức nào. Mọi ước mơ nói cho cùng cũng chỉ là mơ ước, phải có cơ hội thực hiện một lần mới thỏa lòng khao khát. Nếu có thể được bình an trút bỏ những thứ hành trang đang mang trên người thì cậu mới an tâm bước lên ngôi vị thái tử, trở về làm những bổn phận cần làm, ngày sau sẽ không còn phải tiếc nuối.

"Hoàng tử điện hạ được nuông chiều từ bé ở cung Vị Ương", một thiếu niên phi ngựa từ phía sau vượt lên cười chế giễu, "đã không chịu được nỗi khổ bị bão cát táp vào mặt rồi sao?"

"Nhật Đan", Lưu Mạch mỉm cười, "Ngươi không thể nói chuyện cho dễ nghe được sao?"

Ngày thứ ba kể từ khi gia nhập đoàn đi sứ, nhân lúc mọi người đang nghỉ ngơi dưỡng sức, Kim Nhật Đan đi tới bên Lưu Mạch, nói khẽ chỉ để hai người nghe được, "Ngươi đường đường là hoàng tử trưởng điện hạ mà trà trộn vào đoàn đi sứ loại này để làm gì?"

Lưu Mạch giật mình, thấy Quách Giải từ đằng xa nhìn mình lắc đầu tỏ ý không cần lo lắng mới hỏi lại, "Cái gì? Ngươi đã gặp ta sao?"

Ánh mắt Kim Nhật Đan lộ vẻ chê cười, "Ta đã từng làm mã nô ở cung Vị Ương, tất nhiên là Hoàng tử trưởng chưa từng thấy ta nhưng ta thì đã gặp ngươi."

"Vậy à?" Lưu Mạch bình tĩnh lại, "Có phải ta nên cảm ơn ngươi ít nhất đã không rống lên tiết lộ thân phận của ta ra ngoài hay không?"

"Ta còn chưa đến mức như vậy", Kim Nhật Đan nói, "Đường đường là hoàng tử điện hạ, vì muốn khoe khoang sự tôn quý của mình mà gia nhập

https://thuviensach.vn

vào đoàn đi sứ tới Thân Độc xa xôi.”

“Ta nghe người gọi du hiệp Quách Giải là sư bá”, gã nhìn Lưu Mạch bằng ánh mắt ngạo nghễ.

“Đúng vậy!” Lưu Mạch mỉm cười bình thản, không biết vì sao lại rất có cảm tình với cậu thiếu niên hận đời lớn hơn mình chừng hai ba tuổi này.

“Như vậy”, ánh mắt của Kim Nhật Đan lóe lên, rút thanh loan đao đeo bên người ra, thách thức, “khó có dịp ngươi không bị thân phận trói buộc, chúng ta tỷ thí một trận xem sao.”

Đi đường buồn chán, lại không biết thân phận của Lưu Mạch nên mọi người đều vỗ tay khen ngợi, tự phát quây thành một vòng tròn chờ xem trận đấu náo nhiệt hiếm có trong cuộc hành trình đơn điệu. Không muốn để cho mọi người biết chuyện, Quách Giải chỉ nhíu mày, đứng ôm kiếm, trông thấy ánh mắt lo lắng của Đốc quân Tiết Thực liền bảo, “Phụng Gia, đệ hãy trông coi A Trinh nhưng không được quấy rầy hứng chí của cậu ấy.” Thân Hổ nhìn sang, sắc mặt lạnh lùng đi thẳng tới bên hai người.

Lưu Mạch dù sao cũng vẫn còn là một đứa trẻ, bị Kim Nhật Đan thách thức liền hăng hái lên tiếng nhận lời, liếc thấy kiểu dáng của thanh loan đao trên tay gã không khỏi bất ngờ, “Ngươi là người Hung Nô à?”

Ánh mắt Kim Nhật Đan ảm đạm, nói giọng cô liêu, “Tình cảnh hôm nay thì còn Hung Nô hay không Hung Nô cái gì chứ? Xem đây!”

Gã bổ xuống một đao, mơ hồ có tiếng ầm ì như sấm nổ cho thấy lực tay rất mạnh.

Lưu Mạch rút thanh kiếm dài mảnh khỏi vỏ, mẫu thân của cậu từng nói rằng kiếm pháp chiến đấu không cần hoa mỹ, chỉ cần thực dụng. Tuy thanh

https://thuviensach.vn

bội kiếm của cậu không tên nhưng là quà tặng của Trường Tín hầu nên rất cứng cáp sắc bén, chống đỡ thế đao của Kim Nhật Đan không lùi nửa bước.

"Hay!" Kim Nhật Đan thử được lực tay của Lưu Mạch, bất giác lên tiếng khen ngợi. Đao vừa rút về lại vung lên, người xem không nhìn ra đường lối chiêu thức mà chỉ cảm thấy thanh loan đao của Kim Nhật Đan chém khắp bốn phương tám hướng, thân pháp Lưu Mạch lại trầm ổn như núi.

Lưu Mạch không đáp mà hỏi ngược lại, "Thân Độc có một môn võ công mà khi thi triển té nước cũng không lọt phải không?" Cậu phản công bằng những thế kiếm hiểm hóc, tức thì đẩy Kim Nhật Đan trở về thế phòng thủ. Người xem ồ lên thán phục, Thân Hổ khẽ nhíu mày. Hắn nhận ra Lưu Mạch dựa vào công phu của Triêu Thiên môn thì không hề bị nguy hiểm, nhưng một thiếu niên Hung Nô luyện võ dựa vào sức mạnh hoang dã và ngộ tính của mình lại có thể chiến đấu ngang tay với người của Triêu Thiên môn khiến hắn vẫn cảm thấy mất thể diện. Mặc dù Lưu Mạch không phải là Triêu Thiên môn chính tông, thân phận của cậu đặc biệt nên nhất định không có quá nhiều thời gian tập võ.

Trong lòng hắn bỗng nảy ra ác ý, có lẽ nên tìm thời gian huấn luyện thêm cho cháu của mình một chút nữa. Hắn tưởng tượng đến vẻ mặt nhăn nhó và bộ dạng kêu khổ thấu trời của Lưu Mạch thì khẽ mỉm cười.

"Làm gì đó?" Chánh sứ Đường Hạ của sứ đoàn choàng y phục lên người rồi từ trong căn lều duy nhất bước ra, nghiêm mặt khiển trách, "Đi đường đã cực khổ mà các ngươi còn muốn ẩu đả à? Còn các ngươi nữa, không có việc gì để làm sao?" Hắn chỉ vào mọi người đang xem náo nhiệt, "Túm tụm lại ở đây mà hò hét."

Lưu Mạch và Kim Nhật Đan cười ha hả rồi cùng dừng tay. Đường Hạ phất tay bảo, "Trần Trường Trinh, ngươi theo ta vào đây một lát."

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch ngơ ngác một hồi mới kịp nhận ra là hắn đang gọi mình. Cậu bất đắc dĩ thở dài, đi theo vào trong lều, chắp tay hỏi, "Đại nhân có chuyện gì căn dặn?"

Đường Hạ chắp tay trầm ngâm một lát rồi quay đầu lại nghiêm mặt, "Trần phó sứ, ngươi tuy nhỏ tuổi nhưng là thủ hạ của Ngũ điển khách. Đi sứ phiên bang xưa nay ít khi dùng người mới."

"Ta chưa từng nghe đến cái tên Trần Trường Trinh này, để tâm quan sát mấy ngày qua thấy ngươi tuy nhỏ tuổi nhưng kiến thức khí độ đều bất phàm." Đường Hạ nói tiếp, "Nhưng chỉ vẻn vẹn như thế thì không thể nào thuyết phục được Ngũ điển khách cho gia nhập sứ đoàn, hơn nữa còn là phó sứ chỉ thấp hơn một mình ta."

Lưu Mạch đáp tự nhiên, "Đường đại nhân thật tinh tế. Không dối gạt đại nhân, đúng là Trường Trinh có người thân thích là chư hầu thế gia." Đường Hạ đã có nhận định, nếu phủ nhận toàn bộ thì ngược lại là không cao minh. Hơn nữa, trên đời có vô số thứ bất thành văn, không phải lờ đi là có thể bỏ qua, tiết lộ ra một chút, ngược lại còn có thể khiến vị cấp trên này dè chừng, sau này cũng không vướng víu tay chân.

Dưới đèn, trong mắt Đường Hạ ánh lên một tia thấu hiểu, một tia khinh thường, một tia hâm mộ rồi dần chuyển thành ôn hòa, nói giọng lễ độ, "Thì ra là vậy, bản sứ biết rồi. Phía ngoài bão cát lớn, Trần phó sứ cũng là người đứng đầu, nên cùng với ta ở lại trong lều nghỉ ngơi đi."

"Không được", Lưu Mạch mỉm cười từ chối, "Sư bá và tiểu cữu cữu của ta đều ở bên ngoài, ta ra ngoài với bọn họ. Nếu không khi trở về, mẫu thân sẽ trách mắng ta."

Lúc vén mành lên đi ra khỏi lều, cậu còn nghe thấy Đường Hạ nói với theo, "Trần công tử có thân thế hiển hách, lại là hậu bối của du hiệp Quách

https://thuviensach.vn

Giải, công phu không tệ. Ngày sau thăng tiến thì đừng quên Đường Hạ nhé."

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Kim Nhật Đan đang ngồi trên cát cầm bầu rượu tu ừng ực. Gã thấy cậu cũng chẳng hề để tâm, vẻ mặt hào sảng, "Uống một ngụm không?" Gã tung bầu rượu cho cậu, "Đây là rượu mạnh Hung Nô nguyên chất đấy."

"Không", Lưu Mạch cười đáp, tung bầu rượu trả lại rồi ngồi xuống bên cạnh.

"Tại sao?" Kim Nhật Đan tỏ ý tức giận, "Ngươi khinh ta sao? Trước khi có triều Hán, ta cũng từng là vương tử của một bộ lạc."

Lưu Mạch bật cười, "Ta không thể uống rượu."

Kim Nhật Đan đã từng nghe nói về chuyện Hoàng tử trưởng không uống được rượu nhưng nhất thời không nhớ, nghe vậy liền gật đầu, "Ta trách lầm ngươi." Gã cười một tràng dài, "Ngươi là người thứ hai của triều Hán mà ta bội phục."

"Ồ?" Lưu Mạch tò mò hỏi, "Người thứ nhất là ai?"

"Tất nhiên là Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh", Kim Nhật Đan khẽ đáp, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, "Hồi đó hắn gặp ta ở Ngự mã giám, ta cãi nhau với hắn thế mà hắn cũng không xử tội, ngược lại còn cho ta chăn ngựa. Chỉ tiếc trời cao đố kỵ anh tài."

Lưu Mạch nghe thấy cái tên đã lâu không được nghe ai nhắc đến lại liền sửng sốt, "Ngươi không hận hắn sao? Chính hắn đã tiêu diệt Hung Nô của ngươi."

https://thuviensach.vn

“Được làm vua thua làm giặc, có gì mà hận hay không hận”, Kim Nhật Đan lại uống một hớp rượu, “Hơn nữa, nếu muốn hận thì phải hận chính người Hung Nô đã giết phụ vương của ta.”

Trên đường đi, các toán phỉ sa mạc thấy đoàn người có hai đội kỵ binh Khâu Trạch và Phiêu kỵ nổi tiếng tinh anh của Đại Hán hộ tống, cộng thêm du hiệp uy danh nhất Đại Hán theo cùng thì đều chùn bước. Vì vậy, sứ đoàn và thương đội cũng không gặp phải nguy hiểm gì, có chăng chỉ là đường đi vô cùng cực khổ mà thôi.

Dần dà đã đến nước Điền, dân nước Điền mất nước nên nhìn bọn họ bằng ánh mắt thiếu thiện cảm. Tuy nhiên uy danh của đại tướng Liễu Duệ triều Hán năm trước tấn công Côn Minh còn vang dội, kỵ binh Đại Hán đi theo đao giáp sáng ngời khiến bọn họ không dám vọng động.

“A Trinh, không nên suy nghĩ quá nhiều”, Tiết Thực thúc ngựa đi tới bên cạnh Lưu Mạch, gọi tên của cậu.

Hắn nhìn vị hoàng tử trẻ tuổi, cảm thấy tương lai quốc gia sau này được đặt vào tay cậu bé sẽ rất quang vinh. Đương kim Hoàng thượng quả nhiên là vị quân chủ anh minh khi quyết định người kế vị. Lần đầu tiên hắn được đến gần hoàng tử trưởng Lưu Mạch trong khoảng cách gần như vậy, quan sát qua suốt mấy tháng, thấy khí độ, kiến thức, võ công của cậu đều cực kỳ xuất sắc.

Hắn nhớ lại người con gái xinh đẹp trong quân doanh Khâu Trạch rất nhiều năm về trước. Lúc đó Lưu Mạch còn đang quấn trong tã lót, còn cô gái kia… hắn thật ngốc, mãi mà chẳng nhận ra thân phận nữ nhi của nàng. Nghe nói ở bên cạnh bệ hạ, Trần nương nương được đặc biệt ân sủng. Đấng quân vương tưởng chừng chìm trong uy nghiêm bất khả xâm phạm cuối cùng cũng quay đầu lại, thấy được chỗ tốt của Trần nương nương.

https://thuviensach.vn

“Là người thuộc tầng lớp vương giả, không gì bằng nhận lấy một lãnh thổ để gây dựng khí phách hào hùng. Nếu A Trinh cảm thấy không yên lòng thì càng phải làm cho con dân trên lãnh thổ đó có cuộc sống yên ổn.”

Lưu Mạch cười rạng rỡ, “Đa tạ Tiết tướng quân, ta nhớ kỹ rồi.”

Ra khỏi Côn Minh đã là xứ người, Lưu Mạch nhìn lại cố hương, trong lòng không quá lưu luyến. Khi cậu trở lại nơi đây sẽ càng trưởng thành, càng có dũng khí đối mặt với số mệnh của mình.

Bọn họ mời một người dân bản xứ tinh thông tiếng Hán và tiếng Thân Độc tên là Mạc Nạp. Mạc Nạp da dẻ đen nhẻm, dáng điệu không giống người Hán nhưng rất hay nói. Hắn kể rằng muốn đến Thân Độc thì phải đi qua một ngọn núi rất cao, rất cao, trên đời này không có núi nào cao hơn được nó. Ngọn núi đó tên là…

“Himalaya”, Lưu Mạch thản nhiên nói.

“Đúng rồi”, Mạc Nạp ngạc nhiên nhìn cậu, “Vị tiểu công tử này đã tới nước Điền rồi sao? Rất ít người Hán biết ngọn núi này.”

Lưu Mạch không đáp, hỏi ngược lại, “Có phải Thân Độc có một con sông nổi tiếng tên là sông Hằng hay không?”

“Đúng vậy!” Mạc Nạp càng ngạc nhiên hơn.

Trong lòng Lưu Mạch hiện lên nỗi nghi ngờ. Thuở nhỏ cậu thường ở cùng với mẫu thân, đã quen với việc mẫu thân biết nhiều hiểu rộng. Cứ cho rằng mẫu thân có xuất thân cao quý nên tất nhiên có kiến thức rộng rãi, nhưng cậu ở trong cung Vị Ương bao năm, được các vị tiên sinh uyên bác tới dạy bảo, song ví như chuyện Thân Độc thì ngay cả Đông Phương Sóc

https://thuviensach.vn

cũng không biết, tại sao mẫu thân chỉ một cô gái chốn thâm cung lại biết rõ ràng như nó ở ngay bên cạnh thành Trường An?

Thân Độc cuối cùng đã xuất hiện trong tầm mắt. Lưu Mạch ngồi trên lưng ngựa, từ xa đã nhìn thấy biên giới, một trận gió thổi qua cuốn bụi đất bay lên mù mịt rồi bám vào người tạo thành một lớp xám mờ.

"Tới rồi", Kim Nhật Đan thúc ngựa đi tới bên cạnh cậu, thở phào nói, lúc này theo lịch Hán là tháng Chín năm Nguyên Đỉnh thứ hai.

Lưu Mạch tới Thân Độc mới biết ở ngoài Đại Hán phồn hoa còn có những quốc gia cường thịnh khác. Đúng như lời mẫu thân của cậu, con gái Thân Độc rất quyến rũ, mặc dù dùng khăn che mặt nhưng chỉ với đôi mắt lộ ra ngoài đã có thể hút hồn người. Mạc Nạp phụng mệnh Đường Hạ đi tới chỗ quân coi cổng thành truyền đạt ý của sứ đoàn và thương đội. Quân giữ cổng cũng chưa từng bao giờ nghe về một nước lớn ở phương đông xa xôi nhưng nhìn vào khí độ, ăn mặc của đoàn người cũng không dám chậm trễ báo lên Thượng ty rồi để bọn họ vào thành.

Đô thành Thân Độc đâu đâu cũng là cảnh phồn hoa, trên phố tấp nập cư dân. Hai bên đường có các quầy bán hàng rong, nghệ nhân thổi sáo điều khiển rắn khiến mọi người hoa cả mắt. Lưu Mạch liếc thấy Đường Hạ mắt nhìn thẳng, khoáng đạt bước qua liền cười khẽ. Xem ra bổ nhiệm Đường Hạ vào chức vụ chính sứ lần nay cũng là một quyết định sáng suốt của Ngũ Bị. Đoàn người ngủ lại tại lữ điếm của Thân Độc, đợi diện kiến quốc vương Thân Độc. Qua bảy ngày, trong vương cung truyền đến lệnh mời sứ giả Đại Hán vào diện kiến.

Quách Giải nói, "Ta sẽ giả trang đi theo."

Có du hiệp đệ nhất thiên hạ bảo vệ cũng an toàn hơn, Đường Hạ gật đầu đồng ý dù biết Quách Giải phần lớn là vì sư điệt. Lưu Mạch dở khóc dở

https://thuviensach.vn

cười, “Chẳng lẽ các ngươi thật sự xem ta ngay cả chút chuyện này cũng làm không xong.”

Cả ba đi theo người do Quốc vương phái tới. Vương cung Thân Độc toát lên vẻ quyến rũ khác lạ, Lưu Mạch thầm than, dù phong cách khác nhau nhưng không hề thua sự hoa lệ trong cung Vị Ương. Cũng không biết là vì quốc lực của Thân Độc cường thịnh có thể so với Đại Hán hay quốc vương nước này thích xa hoa lãng phí.

“Các ngươi tới từ Đại Hán xa xôi sao?” Trên ngai vàng, Quốc vương thân thể hư nhược ngạo mạn hỏi.

“Đúng vậy”, Đường Hạ mỉm cười cúi chào, “Hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ của Đại Hán chúng ta nghe nói ở cực nam Đại Hán có quốc gia Thân Độc phồn thịnh nên nguyện cùng giao hảo với Quốc vương, cùng phát triển phồn vinh. Vì thế liền phái bản sứ không quản đường xa vạn dặm tới đây đưa lên một chút lễ vật Đại Hán.”

Hắn vỗ tay, liền có thị tòng nối nhau tiến vào, những thứ dâng lên bao gồm tơ lụa, lá trà và đồ sứ. Quốc vương nhìn lướt qua các thị tòng liền cảm giác người bưng một món đồ sứ đứng cuối cùng cũng vừa thoáng nhìn sang, ánh mắt tuy ẩn hàm nhưng sâu không thể lường, bất giác rùng mình. Nữ tỳ Thân Độc tiến lên giở ra khay tơ lụa thứ nhất bốn phía đều ồ lên trầm trồ. Trên đó là một bộ y phục may từ tơ lụa có thêu hình cực kỳ thanh nhã, kiểu dáng hoa mỹ phức tạp, bên trên thêu hình hoa đang đua nở, đẹp không sao tả xiết. Sủng thiếp bên cạnh Quốc vương thốt lên một tiếng, không nhịn được đưa tay ra. Tỳ nữ thông minh, vội vàng dâng lên. Ca cơ đó chạm vào cảm thấy tơ lụa nhẹ bẫng trơn mềm, thích quá không buông tay, than thở, “Tơ lụa Đại Hán trong Thân Độc tuy ít nhưng ta cũng từng thấy, so ra đều kém bộ y phục này.”

https://thuviensach.vn

“Những thứ kia vốn chỉ lưu truyền trong dân gian. Hôm nay Hoàng đế bệ hạ Đại Hán sai sứ đoàn tới đây, lại là lễ vật dâng lên cho Quốc vương, sao có thể dùng thứ bình thường”, Đường Hạ cung kính đáp.

“Vương thượng”, sủng thiếp kia uốn éo như rắn dựa vào ngực Quốc vương, “thiếp rất thích bộ y phục này, Vương thượng ban thưởng cho thiếp nhé.”

Quốc vương cười khẽ, “Cứ xem hai thứ còn lại rồi nói sau.”

Đồ sứ dâng lên dĩ nhiên cũng vô cùng tinh mỹ, lá trà cũng là thứ mà người Thân Độc chưa bao giờ thấy qua. Cung nhân đem nước sôi lên pha, Quốc vương uống một hớp, nghi hoặc, “Cũng không phải quá thơm ngọt.”

Đường Hạ lúng túng, đang muốn bước tới thì nghe phía sau vang lên một tràng cười, Lưu Mạch tiến lên phía trước, nói, “Uống trà khác với uống rượu, phân biệt không phải là vị ngọt ban đầu mà là dư vị lúc sau.” Cậu ở với A Kiều từ nhỏ, bàn về trà đạo không mấy ai có thể tinh thông hơn, lúc này cậu quay sang cung nhân, “Vị này, lấy cho ta thêm một phần nước sôi.” Cung nhân khiếp sợ khí độ của cậu, quay đầu nhìn Quốc vương thấy khẽ gật đầu thì xoay người đi vào sau màn.

“Trà này là thứ trà cực phẩm, gọi là Bích Loa Xuân, dân gian còn có tên khác là Sát Nhân Hương”, Lưu Mạch mỉm cười, “Thật ra thì ở Đại Hán, trà trong giới quý tộc là một loại nghệ thuật. Đại Hán chúng ta từng có một vị khai quốc tướng quân, tên là Hàn Tín. Thủ pháp pha trà của ta hiện giờ gọi là Hàn Tín điểm binh.”

Cậu cầm lấy hai chén sứ vừa mới dâng lên, rót nước sôi từ một độ cao vừa phải vào chén, bốc một nắm lá trà rất nhanh rải đều vào từng chén khiến từng lá trà rơi vào trong rồi từ từ xoáy tròn chìm xuống. Quốc vương

https://thuviensach.vn

nhìn nước trà ánh lên một màu xanh biếc sáng ngời thì buộc miệng, "Được chưa?"

Lưu Mạch lắc đầu, "Lần đầu thử trà, còn sớm."

Cậu gạn hết nước trong chén, lại rót tiếp nước sôi vào, đợi cho lá trà nở bung mới trình lên, "Vương thượng cùng Vương phi thử lại lần nữa."

Hai người trịnh trọng nhấp một ngụm, cảm giác quả thực rất ngon, nhớ tới câu nói của Lưu Mạch lúc nãy liền gật gù, "Đúng vậy, thật sự vị thấm vào người."

Lưu Mạch nói thêm, "Trà không chỉ dùng để giải khát, uống lâu dài có thể sáng mắt, tĩnh tâm." Cậu liếc nhìn sủng thiếp bên cạnh Quốc vương, "Vị nương nương mà Hoàng đế bệ hạ Đại Hán chúng ta ưa thích nhất chính là trà ngon.

Sủng thiếp cười nói, "Vị tiểu công tử này nói thật hay."

Đường Hạ nhân cơ hội đem chuyện thiết lập quan hệ ngoại giao thông thương giữa hai nước ra nói. Tâm trạng Quốc vương rất vui vẻ, biết được lợi ích khi thiết lập quan hệ ngoại giao với nước lớn Đại Hán phương đông nên cũng không gây khó dễ, nhất nhất đáp ứng. Ra khỏi vương cung đã quá buổi trưa, Đường Hạ chờ cho đi khuất mới hừ lạnh, "Trần phó sứ, ngươi phải nhớ kỹ, ta mới là chánh sứ." Nói xong hắn không vui phất tay bỏ đi.

Chương 68: Mới biết chữ tình dạ ngẩn ngơ

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch nhăn nhó, không phải cậu không biết vừa rồi biểu hiện hơi quá mức, chỉ là thói quen lúc cần đứng ra tuyệt đối không lùi bước, muốn cậu thu mình lại là chuyện quá khó khăn. Đến lúc trở về lữ điếm, đám thương nhân nghe nói đã nhận được sự đồng ý của Quốc vương đều mừng rỡ, lập tức bắt tay vào chuẩn bị. Bọn họ còn chưa kịp tìm kiếm cửa hàng đã có quý tộc Thân Độc nghe nói đoàn sứ thần nhà Hán dâng lên lễ vật cực quý nên tìm tới cửa. Giá thương phẩm bị đẩy lên rất cao nhưng vẫn nhanh chóng bán hết sạch. Lưu Mạch nhìn thấy thì kinh ngạc, thở dài, "Tang thúc thúc nói rất đúng, mua bán ở nước ngoài quả nhiên là thứ kiếm ra tiền nhất."

Bọn họ đổi lại một ít tiền Thân Độc để ra phố du ngoạn. Lưu Mạch rong ruổi đến một thương điếm, thấy trong quầy bày một thanh chủy thủ cong có đuôi bằng ngà voi trắng, nhớ lời hứa sẽ đem lễ vật về cho Lưu Sơ liền nói, "Đem ta xem."

Ông chủ lại không nghe được tiếng Hán, ngơ ngác nhìn sang, Lưu Mạch lập tức hiểu ra, vội vàng nói lại bằng tiếng Thân Độc trúc trắc, "Ta muốn xem."

Chợt nghe giọng dễ nghe của một cô gái, "Ta muốn cái này", nói xong cánh tay thon thả của cô chỉ trúng vào thanh chủy thủ Lưu Mạch vừa chọn.

Ông chủ đứng đực ra, không biết xử lý thế nào. Lưu Mạch mỉm cười, cậu vốn đã được mẫu thân dạy không nên tranh chấp với con gái, liền khoát tay bảo thôi rồi rời khỏi cửa hàng. Cô gái kia vội vàng trả tiền, cầm thanh chủy thủ, quay người hấp tấp đuổi theo, hô, "Người phía trước…" Cô do dự một lát rồi nói tiếp, "Xin dừng lại!"

Lưu Mạch kinh ngạc quay đầu, hỏi, "Cô nói được tiếng Hán?"

https://thuviensach.vn

Cô gái gật đầu, cô nói tiếng Hán tuy còn khó khăn, nhiều chỗ bị sai nhưng quả thực là tiếng Hán, "Ta tên là Diễn Na." Cô nói tiếp, "Mẫu thân của ta là người Hán." Cô phải ra hiệu thêm bằng tay, Lưu Mạch mới hiểu được. Có lẽ là trong dòng người chạy loạn nhiều năm trước, mẫu thân của cô bị bán đến nước Điền rồi chuyển tiếp tới Thân Độc.

"Phụ thân thích vẻ phong tình của nữ nhân người Hán nên mua bà sung làm thiếp. Chế độ dòng dõi của Thân Độc rất nghiêm khắc, mẫu thân là phụ nữ ngoại quốc nên bị xem thường nhất. Ta cũng bị phụ thân đối xử không ra gì. Mẫu thân hoài niệm cố quốc, dạy ta tiếng Hán nhưng ta học nhiều năm vẫn không gặp được một người Hán để nói chuyện."

Lưu Mạch thương xót cho thân thế của cô, hỏi, "Cô muốn ta giúp cô chuyện gì?"

Diễn Na ứa nước mắt, "Ngươi là thương khách Đại Hán?"

"Không phải", Lưu Mạch lắc đầu, "Cô biết sứ đoàn Đại Hán tới Thân Độc không? Ta chính là sứ giả của Đại Hán."

"Như vậy", trong cặp mắt diễm lệ của Diễn Na bùng lên một ngọn lửa hy vọng, "Ngươi có thể", cô khát khao nói, "mang ta trở về Đại Hán hay không?"

"Thật ra thì, ta cảm thấy", Lưu Mạch suy nghĩ một chút, "Cô sống ở Thân Độc nhiều năm như vậy, đã quen thuộc nơi đây, cần gì phải trở về Đại Hán. Dù ta không nhìn thấy dung nhan của cô nhưng nhìn vào mắt liền biết cô rất giống người Thân Độc. Dòng dõi Thân Độc nghiêm khắc, chẳng lẽ Đại Hán lại không? Cô tội gì khổ sở trở về Đại Hán để rồi lại chịu khổ?"

"Nhưng ta muốn nhìn xem một lần nơi mẫu thân của ta đã từng sống", Diễn Na ủ rũ, "Mẫu thân cho đến lúc chết vẫn hy vọng có thể về đến cố

https://thuviensach.vn

hương.”

“A Trinh”, đằng xa, Kim Nhật Đan kêu lớn, nhìn sang bên này thấy Diễn Na thì ngạc nhiên, “Người này là?”

Diễn Na nói lại lần nữa, Kim Nhật Đan nghe xong nhún vai, “Ta cũng cảm thấy A Trinh nói có lý. Cô đang ở Thân Độc, dù tốt dù xấu còn có phụ thân, trở lại Đại Hán sẽ chẳng có gì cả.”

Diễn Na mặt như đưa đám, hỏi, “Các ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Lưu Mạch nói, “Mười ba.” Kim Nhật Đan là mười lăm.

“Ta mười bốn tuổi, đã đến tuổi thành thân, nhưng các quý tộc đều xem thường xuất thân của ta, chế độ họ lấy nhau cũng cực kỳ nghiêm khắc…”, Diễn Na òa khóc.

“Nếu cô là con trai”, Kim Nhật Đan nói, “quay về Đại Hán cũng không vấn đề. Đáng tiếc lại là con gái, sẽ có rất nhiều khổ ải không vượt qua được.”

“Ngươi không nên xem thường con gái”, Diễn Na đỏ bừng mặt, trợn mắt, “Chuyện nam nhân có thể làm được thì ta cũng có thể.”

Kim Nhật Đan cười mỉa, “Con trai cũng không khóc nhè như cô.”

Diễn Na buồn bã cúi đầu, đưa thanh chủy thủ cho Lưu Mạch, nói, “Ta thấy ngươi thích thanh chủy thủ này nên tặng cho ngươi.”

“Quân tử không đoạt vật người khác yêu thích”, Lưu Mạch lắc đầu, “Ta chọn cái khác là được.”

https://thuviensach.vn

“Hiếm khi ta gặp người cùng nước với mẫu thân, coi như là một phần tâm ý của mẫu thân vậy.”

Lưu Mạch bất đắc dĩ, “Coi như ta mua từ cô.” Cậu trả tiền rồi nhận lấy thanh chủy thủ.

“Sao ngươi lại thích thứ đồ vặt vãnh như vậy?”, Kim Nhật Đan buồn cười nhòm vào.

“Đây là thứ mà ta định tặng cho muội muội”, Lưu Mạch cười xòa, ngắm nghía thấy thanh chủy thủ rất tinh xảo, Lưu Sơ nhất định sẽ thích.

Kim Nhật Đan nhớ tới Công chúa Duyệt Trữ được muôn vàn sủng ái trong cung Vị Ương kia, hỏi lại, “Thật không? Con gái yêu thích đồ vật sát phạt như vậy cũng không hay lắm.”

“Tảo Tảo sẽ thích!” Lưu Mạch nói vẻ bao dung, “Kể từ sau khi Quan Quân hầu qua đời, nó lại đâm ra thích mấy thứ này.”

Nấn ná trong đô thành của nước Thân Độc nửa tháng, chờ cho thương nhân mua xong những thứ đặc sản của Thân Độc như răng ngà, hương liệu, Đường Hạ bắt đầu tính toán hành trình trở về. Quốc vương Thân Độc sai người tới nói cảm tạ ý tốt của hoàng đế bệ hạ Đại Hán, nguyện sẽ cử một đoàn sứ thần thăm đáp lễ Đại Hán. Đoàn người ra khỏi đô thành phồn hoa, lần nữa tiến vào đại mạc. Tiết trời đã vào đông, trên đại mạc mênh mông không thấy chân trời, Tiết Thực phát hiện phía sau đội ngũ có một người liền hừ lạnh rồi phóng ngựa quay lại, thì ra đó là một cô gái Thân Độc. Cô thấy hắn cũng không hề kinh hoảng, giao thủ một lát đã bị Tiết Thực bắt được, hô lên, “Ta biết người của các ngươi”, rồi chỉ vào Lưu Mạch và Kim Nhật Đan.

https://thuviensach.vn

Tiết Thực ngạc nhiên, chuyện liên quan đến Hoàng tử trưởng nên hắn không thể xử trí tại chỗ liền đem trở lại, ném xuống đất. Chiếc khăn che mặt vừa rơi xuống, hiện ra một đôi mắt thăm thẳm quyến rũ, chính là Diễn Na.

Lưu Mạch thúc ngựa tới, bất đắc dĩ thở dài, "Dĩ nhiên cô có thể đi cùng." Cậu xoay người lại, liếc sư bá và tiểu cữu cữu.

"Không nên nhìn ta", Quách Giải buồn cười nói, "Nhiệm vụ của ta là bảo vệ an toàn cho các ngươi, thêm một người nữa cũng không quan trọng, muốn đi cùng thì đi cùng."

"Được", Kim Nhật Đan chĩa ngón tay cái lên, "Một cô gái có thể theo chúng ta tới đây quả thật không đơn giản. Ta thu hồi lại lời nói ngày đó."

"Cô trở về đi thôi. Đến Đại Hán thì cô càng thêm bất hạnh", Lưu Mạch nhẹ lời khuyên nhủ.

"Nhưng ta đã trốn nhà rồi, phụ thân sẽ không chấp nhận ta", Diễn Na nói, "Ta đã làm việc gì thì vĩnh viễn không hối hận. Nếu ngươi không cho ta đi cùng, ta sẽ tiếp tục lặng lẽ bám theo." Cô quay đầu vẻ quật cường, "Nếu không phải là không tìm được người Hán, lại không biết đường thì ai thèm đi theo các ngươi."

Lưu Mạch động lòng, tính cách quyết liệt như vậy có mấy phần giống như mẫu thân của mình. Nghĩ đến mẫu thân, trái tim cậu mềm lại.

"Các ngươi có định về hay không?" Đường Hạ gọi to ở phía trước, "Chúng ta là sứ đoàn Đại Hán, không phải tùy tiện thích dẫn người theo thì dẫn người theo. Cô ta thích làm gì thì cứ việc làm như thế."

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch ra hiệu cho Tiết Thực. Tiết Thực hiểu ý, tiến lên phía trước nói, "Đường đại nhân hãy nể mặt của ta cho cô nương này đi theo. Cô ấy cũng thật đáng thương."

"Việc này", Đường Hạ lưỡng lự. Chức quan của hắn không cùng ngạch với Tiết Thực nhưng Tiết thực là tâm phúc của Trường Tín hầu nên không thể không nể tình, liền trầm ngâm nói, "Nể mặt Tiết tướng quân nên ta cho đi theo." Diễn Na đứng dậy, vẫn còn ghi hận Lưu Mạch không nói giúp mình bèn trừng mắt lườm cậu một cái. Lưu Mạch chỉ cười, không để ý.

Chẳng mấy chốc đã được hơn một tháng, Tiết Thực giơ chiếc roi ngựa đi vào ngọn núi xa phía trước, "Đi qua ngọn núi này là trở về Đại Hán rồi." Mọi người cùng cất tiếng hoan hô.

"Đây chính là Đại Hán sao?" Diễn Na tò mò quan sát. Núi vẫn là núi cũ, nước cũng trong xanh, chẳng khác mấy so với Thân Độc.

"Đúng vậy", Lưu Mạch thản nhiên, "Hy vọng cô không hối hận."

Diễn Na tức giận trừng mắt, "Ta sẽ không hối hận." Tiếng Hán của cô đã lưu loát hơn rất nhiều.

Bọn họ đi đường bình an vô sự nhưng lại bị tập kích trước cửa nhà. Một toán người áo đen như quỷ mị từ hẻm núi xông ra, lao thẳng tới chỗ có người thiếu niên ở trong đội ngũ. Đường Hạ sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu. Lưu Mạch vẫn bình tĩnh, hô lên, "Bảo vệ sứ giả Thân Độc."

Kỵ binh kiêu dũng quả thật thiện chiến, chỉ sau chốc lát đã tàn sát hết một nửa đám áo đen, những cao thủ còn lại cũng không chống cự nổi công phu của Quách Giải và Thân Hổ. Diễn Na há hốc mồm đứng xem, "Thật là lợi hại." Cô mê mẩn nhìn Quách Giải và Thân Hổ.

https://thuviensach.vn

Một người áo đen lén đến, vung đao bổ về phía Lưu Mạch. Lưu Mạch rút kiếm ra chặn rồi tức giận đưa mắt nhìn Quách Giải. Quách Giải cất tiếng cười ha hả, "Ngươi dù gì cũng là đệ tử của Triêu Thiên môn, không trải qua một chút chiến trận thì còn gì là hảo hán?"

Lại có người đánh lén từ phía sau, Lưu Mạch hừ lạnh một tiếng, không xoay người mà hoa kiếm chém ra phía sau nhưng không trúng. Diễn Na nhào về phía trước đỡ đao thay cho cậu, kêu lên một tiếng đau đớn. Thanh đao chém sượt qua cánh tay cô để lại một vết máu.

Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc. Tiết Thực xuống ngựa hỏi, "Ai phái các ngươi tới?" Hắn còn chưa dứt lời thì đám người kia đều đã cắn lưỡi tự tử, bên mép lưu lại một vết máu quỷ dị.

"Không cần hỏi", Lưu Mạch nhảy xuống ngựa, tự mình lấy kim sang dược đắp lên vết thương cho Diễn Na, hơi nhíu mày, "Xin lỗi!"

"Ta lỗ mãng rồi", Diễn Na đau đến mặt tái nhợt nhưng lại cười sảng khoái, "ngươi vốn cũng đối phó được." Lưu Mạch định bảo rằng cô cần gì phải làm như thế nhưng lại thôi. Có lẽ tất cả đều đã rõ ràng, lớp màn che đã được vén lên thì cần gì phải thẳng thắn đối mặt.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Đường Hạ bước tới hỏi, trong mắt lộ vẻ sợ hãi. Hắn đã nhận ra toán người áo đen này tới là nhằm vào Lưu Mạch, còn từ kỵ binh của Tiết Thực cho tới Quách Giải, Thân Hổ cũng là để bảo vệ Lưu Mạch. Nếu chỉ là con cháu của một thế gia bình thường thì làm sao có thể khiến người khác bỏ vốn liếng lớn truy sát đến tận vùng biên cương hai nước như thế này?

Lưu Mạch khẽ mỉm cười, đến lúc này thì cậu cũng không cần phải giả bộ cung kính, ung dung nói, "Đường đại nhân, ông cần phải trấn an sứ giả Thân Độc trước đã."

https://thuviensach.vn

Đường Hạ muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại nhẫn nhịn, vâng lời dời đi.

“Ta chỉ muốn đáp lại chút tình của ngươi ngày đó”, Diễn Na hơi thất vọng, “Ngươi đừng tưởng rằng ta không biết gì, nếu không phải nể mặt ngươi thì Tiết tướng quân sẽ không nói giúp cho ta.” Cô sợ gây bất tiện cho cậu nên làm bộ như không biết. Nhưng xét chuyện ngày hôm nay thì người thiếu niên này có thân phận cao hơn hẳn tất cả mọi người.

Lưu Mạch cưỡi trên lưng ngựa quay đầu lại, thản nhiên nói, “Nhân tiện mà thôi, cô nương không cần để trong lòng.” Dường như có một bức tường vô hình dần dần dựng lên giữa hai người.

Lúc này hộ vệ ngầm trở thành hộ tống công khai, kỵ binh vây quanh Lưu Mạch tiếp tục hành trình về Trường An. Đến thị trấn lớn, Diễn Na thay đổi y phục con gái người Hán, mặc dù chưa phải xinh đẹp rực rỡ nhưng do mang dòng máu ngoại tộc, nước da bánh mật, ngũ quan thanh tú nên cũng là một cô gái quyến rũ.

“Ngươi không nhận ra rằng cô ấy thích ngươi sao”, Kim Nhật Đan chọc chọc cánh tay Lưu Mạch, thì thào hỏi.

“Nhật Đan nói gì vậy?” Tai Lưu Mạch đỏ ửng lên. Mặc dù cậu có tố chất nhạy bén nhưng còn quá nhỏ tuổi lại lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy nên không khỏi luống cuống chân tay, đành cố gắng bình tĩnh giả bộ như không biết.

Số phận đã định sẽ không có kết quả, nhưng làm sao người thiếu nữ si tình có thể biết điều đó. Cô thừa hưởng tính cách dám yêu dám hận của người Thân Độc nên không dễ dàng bỏ qua. Cô cản Lưu Mạch lại hỏi, “Ngươi thật sự là không biết sao?”

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch lấy hết can đảm, nói, “Diễn Na, ta không thích cô.”

Cô tức thì rơm rớm nước mắt nhưng vẫn quật cường hỏi, “Tại sao? Ta có chỗ nào không tốt chứ?”

“Không phải, cô rất tốt, thông minh, xinh đẹp, kiên cường”, Lưu Mạch nhìn lảng đi. Khi kết cục đã sớm được định đoạt thì không bằng một đao chia đôi đường đi cho thống khoái. “Chỉ đơn giản là ta không thích, ta cũng không có cách nào để thích cô.”

“Tại sao lại có thể như vậy?” Thiếu nữ vẫn không chịu tin, “Ta biết vì huyết thống của ta, ngươi nhất định không thể rước ta về làm chánh thê.” Cô khẽ cắn răng, biết rằng cho dù ở Đại Hán hay ở Thân Độc cũng chẳng có một người đàn ông nào có thể lấy mình làm chánh thê, chỉ đành dốc trọn vốn liếng, “Ta nguyện ý làm hầu thiếp, nếu như…”, cô giống như chết đuối vớ được cọng rơm, “nếu như cha mẹ của ngươi không đồng ý thì ta sẽ tự mình đi thuyết phục.”

Lưu Mạch cơ hồ không dám nhìn cô, “Không có tác dụng gì đâu, vấn đề không phải cô đồng ý chịu thiệt thòi là có thể. Mẫu thân của ta hy vọng ta thành thân với một người con gái mình thật lòng yêu, sống với nhau đến đầu bạc răng long. Ta kính yêu mẫu thân của mình nên sẽ không làm trái ý người.”

“Cho nên, thê tử của ta sẽ chỉ là người con gái ta thích, ta lại không thích cô. Nếu ta thích cô, tranh đấu vì cô thì ít nhất còn có một lý do để chống đỡ. Ta cũng không thể thuyết phục được ngay chính bản thân mình.”

Diễn Na kinh ngạc, mắt ánh lên vẻ không thể nào tin nổi. “Mẫu thân của ngươi là người con gái như vậy sao?” Cô khó nhọc cất tiếng hỏi, “Nghĩ

https://thuviensach.vn

được như vậy thì bà ấy nhất định là người rất hạnh phúc. Phu quân nhất định rất yêu bà."

Lưu Mạch hơi chần chừ, mẫu thân hạnh phúc sao? Cậu thật sự không dám khẳng định. Những năm gần đây, cậu đã quen với sự có mặt của cả phụ hoàng lẫn mẫu thân trong cuộc sống, cũng dần quên đi những khúc mắc đã từng có. Đối với mẫu thân thì người cũng không thể nào tay trong tay với một nam nhân khác nữa. Nhưng khi phụ hoàng nắm tay người thì người có thật lòng tình nguyện hay không, có cảm thấy hạnh phúc hay không? Lưu Triệt là một người rất si tình mà cũng vô cùng bạc tình, đã có mẫu thân suốt bao năm qua mà vẫn còn tình cảm sâu sắc ư? Hơn nữa tình cảm ấy có thể được định nghĩa là yêu sao? Cậu không thể trả lời câu hỏi đó nên không thể làm gì khác hơn là mỉm cười, trịnh trọng nói, "Mẫu thân của ta là người phụ nữ tốt nhất thiên hạ. Nếu cô gặp thì sẽ tự biết."

Đường đi dẫu dài đến bao nhiêu cũng có điểm kết thúc. Khi thành Trường An dần dần hiện ra trong tầm mắt thì đã là giữa năm, tháng Năm năm Nguyên Đỉnh thứ ba rồi. Chuyến viễn hành này từ đầu đến cuối kéo dài tổng cộng một năm hai tháng.

Đường Hạ cưỡi con ngựa cao lớn từ xa nhìn lại, thấy có một đoàn người đang đứng ngoài trường đình ngoại thành Trường An, tựa hồ đang đợi bọn họ trở về. Gần đến nơi, hắn liền biến sắc mặt, nhận ra Điển khách Ngũ Bị có phẩm cấp cửu khanh còn đứng ở cuối cùng, còn trong số mấy người đứng hàng đầu thì hắn chỉ nhận biết được sủng thần của thiên tử, Đại tư nông Tang Hoằng Dương, vị triều thần hết sức ủng hộ việc đi sứ và thông thương lần này.

"Ca ca!" Một thiếu nữ xinh đẹp kiều diễm thoáng chừng mười ba mười bốn tuổi tay nâng xiêm áo chạy tới. Cô bé mặc y phục hoa lệ, ngay cả y phục tơ lụa dâng cho quốc vương Thân Độc cũng không đẹp bằng.

https://thuviensach.vn

Nhưng dường như là cô bé sợ ngựa, chạy đến cách bọn họ chừng ba bốn trượng liền dừng lại, cặp mắt vẫn không che giấu được nét vui mừng.

"Công chúa điện hạ", hai cung nhân đang vội vàng chạy theo phía sau. Đường Hạ nghe thấy cách xưng hô như thế liền lập tức chấn động.

"Tảo Tảo", Lưu Mạch cũng mừng rỡ, nhảy xuống ngựa rồi ôm chầm lấy Lưu Sơ. Cậu không nhìn thấy ở phía sau, mặt mày Diễn Na đột nhiên tái nhợt.

"Tham kiến Hoàng tử trưởng điện hạ!" Hai cung nhân chạy đến sau cung kính hành lễ.

"Đứng lên đi!" Lưu Mạch phất tay, chỉ nhìn về phía trường đình, nơi mẫu thân đang chậm rãi bước tới.

Tiết Thực tung mình xuống ngựa, quỳ một chân xuống, lớn tiếng, "Thần Tiết Thực, tham kiến Trần nương nương, tham kiến Hoàng tử trưởng điện hạ, tham kiến Công chúa Duyệt Trữ."

Đám kỵ binh mặc dù không biết thế nào nhưng quân lệnh nghiêm minh, rầm rập nhảy xuống ngựa đồng thanh bái chào, thanh thế rung trời. Mọi người trong thương đội cũng kinh hãi quỳ xuống, miệng lí nhí bái chào. Trần A Kiều khẽ mỉm cười, thản nhiên nói, "Tất cả đứng lên đi!"

"Mẫu thân", Lưu Mạch bật thốt, rốt cuộc cũng cảm giác rằng mình đã trở về nhà.

"Mạch Nhi", A Kiều kéo con trai lại, nhìn ngắm cẩn thận. Nàng tiễn con đi đã được hơn một năm, trong lòng nhớ nhung khôn xiết. Đôi khi nàng kinh ngạc nhìn gương mặt của Lưu Triệt nằm bên gối, bần thần ngơ ngác. Hai cha con bọn họ có những nét giống nhau y hệt.

https://thuviensach.vn

“Mạch Nhi, da con cháy nắng, cũng cao lớn hơn.” Đến bây giờ, lòng nàng mới chùng xuống.

Lưu Mạch cười để lộ ra hàm răng trắng bóng, “Mẫu thân thì vẫn trẻ trung xinh đẹp như xưa.”

“Ồ!” Diễn Na hơi bước về phía trước, mỉm cười nghiêng đầu ngắm nhìn, “Trần phu nhân trẻ trung xinh đẹp, nếu không phải nghe A Trinh gọi thì chắc Diễn Na sẽ coi phu nhân là tỷ tỷ chứ không phải là mẫu thân của A Trinh đấy.”

Tất cả các cung nhân ở chung quanh cùng biến sắc mặt, A Kiều khá bất ngờ liếc mắt nhìn Diễn Na, mỉm cười, “Cứ gọi ta là phu nhân đi. Vị cô nương này là…?”

“Mẫu thân”, vành tai Lưu Mạch lại thoáng đỏ, “Vị cô nương này tên là Diễn Na, phụ thân là người Thân Độc, mẫu thân là người Hán. Cô ấy muốn trở về Đại Hán thăm quê ngoại.”

Diễn Na nhói lên, cô không hiểu cách xưng hô tôn quý trong hoàng gia nhà Hán nhưng khí thế mà mọi người vừa rồi bái chào khiến cô ngầm hiểu được rằng thân phận của Lưu Mạch đích xác là vô cùng tôn quý. Vốn đã cách biệt thật xa, cho tới bây giờ lại càng xa không thể với tới. Nhưng cô vẫn không cam lòng, không thể làm gì khác hơn là ra vẻ không biết để được gặp mẫu thân Lưu Mạch một lần. Lưu Mạch rất nghe lời mẫu thân, nếu được mẫu thân của cậu yêu thích thì có lẽ còn có một tia hy vọng.

“Sao vậy? Ta nói sai sao?”, cô lúng túng hỏi.

“Diễn Na cô nương”, Lưu Mạch xoay người lại, nghiêm túc nói, “Khi đi sứ, vì không thể tiết lộ thân phận nên ta dùng tên giả, lấy họ của mẫu thân.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, họ của ta là họ Lưu."

Lưu là họ của hoàng tộc Đại Hán, tên húy của Hoàng tử trưởng Đại Hán này chỉ có một chữ Mạch. Diễn Na gật đầu như hiểu như không, thi lễ với A Kiều, "Là Diễn Na lỗ mãng rồi, Lưu phu nhân."

"Không có gì", A Kiều cười bình thản, "Đại Hán xa cách Thân Độc cả vạn dặm, cô nương đã trèo non lội suối để hoàn thành ý chí của mẫu thân, dũng khí thật đáng khen. Đến Trường An rồi đã có dự định gì chưa?"

Diễn Na buồn bã liếc mắt nhìn Lưu Mạch. Về đến Trường An thì sứ đoàn và thương đội sẽ giải tán. Cô là một người con gái không người thân không quen đất thì có thể đi đâu được chứ?

A Kiều trông thấy thế liền thầm hiểu, lên tiếng gọi, "Phụng Gia!"

"Tỷ tỷ", Thân Hổ tách đám người bước ra.

"Nếu Diễn Na cô nương không có chỗ ở thì đệ hãy dẫn cô ấy về, nói với nghĩa mẫu rằng ta ủy thác cho bà chiếu cố giúp", nàng chần chừ một chút rồi nói thêm, "Nghĩa mẫu dạo này cũng đã lớn tuổi, sức khỏe không tốt. Nếu có thể thì Phụng Gia ở nhà chăm sóc cho bà mấy năm đi."

Thân Hổ cũng thấy đắng lòng, gật đầu nói, "Đệ biết rồi."

Trần A Kiều gật đầu tỏ ý chào Quách Giải, nhận lại Lưu Mạch, dẫn Lưu Sơ bước lên long xa rồi rời đi. Mọi người lúc này mới dám ngẩng đầu lên xôn xao bàn luận.

"Ngươi mới vừa đứng kia thật sự là Trần nương nương sao?"

https://thuviensach.vn

“Chắc là thế. Ta không dám ngẩng đầu lên, nhưng mọi người tôn kính như thế đối với người thì chắc hẳn là đúng rồi.”

“Thế nhưng tại sao vị nương nương mà bệ hạ sủng ái nhất lại đến trường đình cơ chứ?”

“Người tới là để đón con trai.”

“Con trai nương nương chính là Hoàng tử trưởng điện hạ nghe nói là người có hy vọng lớn nhất được thừa kế ngôi vị thái tử vào năm trước.”

“Việc này”, Đường Hạ lưỡng lự một lúc lâu rồi nói, “quá hoang đường, làm gì có khả năng?”

“Ngũ đại nhân, đường đường là Hoàng tử trưởng điện hạ sắp thừa kế ngôi vị thì sao lại có thể gia nhập vào sứ đoàn của ta đi sứ Thân Độc, lại đi cả năm ròng.”

Ngũ Bị cười khẽ, “Tác phong làm việc của Trần nương nương luôn cao thâm khó lường.”

Đường Hạ tái mặt, nhớ lại mấy lần bất kính với Hoàng tử trưởng trong hành trình, cảm thấy cuộc đời này dù còn khá dài nhưng với hắn thì đã kết thúc.

“Không nói chuyện này nữa”, Ngũ Bị thản nhiên, “Nhiệm vụ của chúng ta là tiếp đãi sứ giả của Thân Độc.”

Sứ giả của Thân Độc vừa nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng vừa rồi, liền hỏi, “Vị phu nhân vừa rồi thật sự là người phi được Hoàng đế bệ hạ của quý quốc sủng ái nhất đó sao?” Những chuyện quái lạ quả nhiên không có giới hạn.

https://thuviensach.vn

“Quả nhiên rất xinh đẹp. Con gái Thân Độc chúng ta cũng rất xinh đẹp, thế nhưng nàng ta thật sự là mỹ lệ.”

“Chúng ta bội phục hoàng tử điện hạ của các ngươi đã dám ẩn danh đi sứ đến Thân Độc chúng ta. Đại Hán có hoàng tử điện hạ như vậy thì ngày sau nhất định sẽ càng thêm phồn thịnh.”

“Dĩ nhiên”, Ngũ Bị không đổi sắc mặt đáp, “Hoàng đế bệ hạ của chúng ta là vị quân chủ anh minh đệ nhất.”

“Các vị sứ thần, xin mời đi theo ta tới dịch quán.”

“Quách sư huynh!” Thân Hổ ôm kiếm, khẽ mỉm cười, “Đã tới Trường An rồi thì hãy về nhà đệ chơi vài ngày đi.”

Quách Giải cũng không từ chối, “Nếu không phiền thì đương nhiên rồi.”

“Diễn Na cô nương”, Thân Hổ xoay người lại, thản nhiên nói, “đi theo ta nào.”

Diễn Na thấy vậy thì nảy sinh ác ý, muốn trút hết ngạo khí lên đầu Thân Hổ rồi bỏ đi không thèm nhìn lại. Thế nhưng dù sao Thân Hổ cũng là người mà Lưu Mạch phải gọi là tiểu cữu cữu, ở lại mới không cắt đứt mối liên hệ cuối cùng với Lưu Mạch.

“A Trinh, A Trinh”, cô không biết tên thật của Lưu Mạch, chỉ lẩm bẩm gọi cái tên quen thuộc, cay đắng nghĩ thầm, “ngươi đã trở về, có còn nhớ đến một thiếu nữ đã từng yêu mến ngươi tên là Diễn Na nữa không.”

Cô không biết rằng Lưu Mạch lúc này đúng thật đang thầm nhớ đến cô, khẽ thở dài. Một nam nhân luôn luôn không thể dễ quên người con gái mình

https://thuviensach.vn

yêu thích nhất trong cuộc đời, huống chi người con gái đó thích cậu không vì thân phận, địa vị mà chỉ đơn thuần vì con người của cậu. Tự đáy lòng, e rằng cậu cũng thích cô, nhưng trở lại Trường An thì cô là một thiếu nữ bình dân, còn cậu là Hoàng tử trưởng, chẳng còn một chút liên quan.

Chuyện tình yêu đầu tiên trong đời cuối cùng chỉ là một tiếng thở dài, một bước thoáng qua. Năm nay, Hoàng tử trưởng Lưu Mạch và muội muội song sinh Lưu Sơ cùng tròn mười bốn, bước sang tuổi trưởng thành.

Chương 69: Bác Vọng nhìn sang Ngọc Đường xa

Long xa lăn bánh chạy chầm chậm về hướng cung Vị Ương. "Ca ca!" Cơn gió đầu hè thổi tấm rèm cửa trong chiếc long xa hoa lệ ấm áp lất phất bay lên. Lưu Sơ gặp lại ca ca cách biệt đã lâu nên vô cùng hân hoan, dụi đầu vào ngực Lưu Mạch nũng nịu hỏi, "Ca ca đi lâu như vậy có nhớ Tảo Tảo không?"

Lưu Mạch bật cười, "Dĩ nhiên là có rồi."

Cậu lấy ra thanh chủy thủ, hào hứng, "Đây là quà mà ca ca đã hứa tặng cho muội."

Lưu Sơ lần đầu tiên trông thấy thanh chủy thủ có hình dạng như vậy nên rất thích thú. "Đẹp quá!" Cô rút thanh chủy thủ ra khỏi vỏ, lưỡi chủy thủ sáng lóe, chạm vào lạnh toát. "Chuôi thanh chủy thủ này làm bằng gì vậy?", cô tò mò hỏi.

"Nghe nói là ngà voi. Voi là một loài động vật cực lớn có cái mũi rất dài và có cả một cặp ngà cũng rất dài. Người Thân Độc nhổ chúng ra làm thành

https://thuviensach.vn

đồ trang sức.”

“Thế chẳng phải quá tàn nhẫn sao?” Lưu Sơ ra vẻ không đành lòng.

“Hừ”, Lưu Mạch giả vờ giận dữ, “Tảo Tảo không thích sao? Vậy thì trả lại cho ta đi.” Cậu làm bộ muốn đoạt lại, Lưu Sơ vội vàng giấu biến ra sau lưng. “Đừng, là của ca ca cho thì thứ gì muội cũng thích cả.”

“Ca ca đi sứ có chuyện gì thú vị không?”

“Tất nhiên là có rồi. Sứ đoàn đi lâu như vậy thì tất nhiên có rất nhiều chuyện để kể.”

“Vậy sao?” Lưu Sơ háo hức, “Chuyện thế nào?”

“Ví dụ như”, Lưu Mạch nói, “Ca ca nghe người trong sứ đoàn nói mấy năm trước bọn họ đi sứ Tây Vực, ở đó có một nước tên là Dạ Lang. Quốc vương Dạ Lang hỏi sứ thần, Dạ Lang so với Đại Hán thì nước nào lớn hơn?”

Lưu Sơ ngơ ngác hỏi, “Dạ Lang có lớn lắm không?”

“Chỉ bằng một huyện cỡ vừa của Đại Hán mà thôi”, Lưu Mạch nói, “Cho nên làm người phải biết đi nhiều nơi thì mới có thể mở rộng tầm mắt, không như ếch ngồi đáy giếng coi trời bằng vung.”

“Ha ha, vậy nếu quốc vương Dạ Lang biết được sự thật chắc sẽ rất xấu hổ.”

Cung nhân hầu hạ bên ngoài long xa bất giác chú tâm nghe hai huynh muội tôn quý nhất Đại Hán ríu rít trò chuyện. Trong một khắc này, tất cả những gió mưa hiểm ác của cung đình đều không thể lan tới chiếc long xa.

https://thuviensach.vn

“Tảo Tảo, có chuyện gì xảy ra lúc ca ca không ở Đại Hán không?”

“À, dĩ nhiên là có rồi”, Lưu Sơ nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, “Có hai chuyện, một vui một tang tóc, ca ca thích nghe chuyện nào trước?”

Lưu Mạch nói ngay, “Cứ nghe chuyện vui trước đi.”

“Ừ”, Lưu Sơ gật đầu, ánh mắt nhu hòa, “Vào mùa đông mà ca ca đi, dì Lăng mang thai nhưng dì ấy vẫn không muốn xuất giá, Mạt Lăng hầu và phu nhân lại không thể ép thế nên mãi đến đầu năm nay mới gả cho Đông Phương đại nhân. Chỉ mấy tháng nữa là chúng ta lại có thêm một tiểu đệ đệ hoặc tiểu muội muội rồi.”

Lưu Mạch nghe xong không biết nên khóc hay nên cười, mặt mày nhăn nhó, “Thế thì phải chúc mừng sư phụ với dì Lăng rồi, tuy nhiên đúng là không thể tán thành phương thức này.”

“Vậy”, cậu chần chừ một lát mới hỏi, “Chuyện tang tóc là gì?”

Lưu Sơ buồn bã cúi đầu, “Phu quân của sư phụ muội là Tư Mã Tương Như đại nhân đã qua đời đầu năm nay. Sư phụ vì muốn giữ đạo hiếu với chồng nên đã đưa linh cữu về đất Thục.” Cô mếu máo nắm lấy vạt áo Lưu Mạch, “Muội và Tế Quân không còn sư phụ nữa rồi.”

“Chuyện này cũng chẳng thể nào khác được. Muội nhớ sư phụ như vậy, nếu Tư Mã phu nhân biết thì sẽ cảm thấy được an ủi.” Lưu Mạch an ủi cô, ngẫm nghĩ rồi lại hỏi tiếp, “Tế Quân năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hình như là nhỏ hơn muội hai tuổi”, Lưu Sơ nhẩm tính một lát rồi mới đáp. “Có chuyện gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Không có gì. Cô bé đó mệnh khổ nhưng dù sao vẫn là thuộc hoàng tộc họ Lưu. Tảo Tảo phải chăm sóc cô bé nhiều hơn đấy.”

Lưu Sơ bật cười, “Nga biểu tỷ yêu Tế Quân lắm. Chà, quan hệ bối phận nhà chúng ta cũng thật rắc rối.” Cô bất đắc dĩ nhíu mày.

“Tảo Tảo toàn nói chuyện nhà, có việc chính sự gì không?”

“Cái này”, Lưu Sơ lại nghiêng đầu rồi lắc lắc, “hình như không có.”

“Đủ rồi”, A Kiều cười âu yếm nhìn hai con thân mật, nói, “Tảo Tảo, ca ca của con đi đường vất vả, con đừng bám lấy để cho ca ca nghỉ ngơi chút đã. Đằng nào cũng trở về rồi, sau này tha hồ mà nói chuyện.”

Lưu Sơ khẽ gật đầu, “Con sơ ý quá. Ca ca nghỉ ngơi đi, vài ngày nữa sẽ lại quấy rầy ca ca.”

Lưu Mạch bật cười. Đi suốt một chặng đường dài như vậy, cuối cùng cũng trở về với người thân nên cảm giác căng cứng như dây đàn dần dần được thả lỏng, tuy xe hơi lắc lư nhưng cậu rất nhanh chìm nào giấc ngủ, tâm hồn thanh thản. Long xa đi một mạch không nghỉ từ cửa nam Tư Mã tiến vào cung Vị Ương rồi tới điện Ngọc Đường. A Kiều dắt Lưu Sơ xuống xe rồi bảo khẽ, “Thành Liệt, ngươi cõng hoàng tử trưởng đến điện Thiên nghỉ ngơi đi. Chú ý đừng làm Hoàng tử thức giấc.”

“Nương nương”, viên thượng thừa mới được cất nhắc khẽ bẩm, “Hoàng tử trưởng đã đến tuổi trưởng thành, theo lệ không tiện nghỉ ở cung điện của phi tần.”

“Thượng thừa đại nhân”, A Kiều hơi nghiêm mặt, “Mạch Nhi là con ta lại vừa đi xa về, Thượng thừa đại nhân nể tình ta thương con mà để cho nó

https://thuviensach.vn

được nghỉ ngơi ở điện Ngọc Đường mấy hôm. Có lẽ, vài ngày nữa bệ hạ sẽ có ý chỉ bố trí cho Mạch Nhi rồi."

Lưu Mạch dựa trên long xa, nghe thấy mấy câu nhẹ nhàng của mẫu thân, giả vờ vẫn ngủ say. Nếu tỉnh dậy thì theo lý sẽ phải từ biệt nhưng cậu lại muốn ở lại với mẫu thân vài hôm.

"Vậy", Thượng thừa biết rõ, hiện giờ Trần nương nương là châu báu trong tay bệ hạ, chỉ cần chuyện nàng muốn không ảnh hưởng quá lớn thì đều nhất nhất thuận theo. Hoàng tử trưởng ở trong long xa lại rất có thể sắp được tiếp nhận vị trí thái tử nên càng phải nể mặt. Hắn liền lui một bước, nói, "Đã như thế thì nô tài không dám không tuân mệnh."

A Kiều lại mỉm cười đáp, "Đa tạ Thượng thừa."

Đã có người sớm báo hành tung hôm nay của Trần nương nương cho Lưu Triệt. Y ngồi trong điện Tuyên Thất nghe xong mãi một lúc lâu mới phất tay bảo người đó lui ra. "Mạch Nhi, con vẫn trở về được sao?"

Y nhủ thầm trong lòng, khóe miệng thoáng một nụ cười mơ hồ.

"Bệ hạ", Ngũ Bị đứng bên dưới trông thấy vậy cũng yên lặng, cung kính bẩm, "Sứ thần Thân Độc đã sắp xếp thỏa đáng, bệ hạ định gặp lúc nào?"

Đế vương ngồi trên điện trầm mặc một lúc rồi lên tiếng, "Đối với sứ thần Thân Độc thì chỉ cần không lãnh đạm để bọn họ cho rằng Đại Hán xem nhẹ nhưng cũng không qua coi trọng khiến bọn họ tự cao tự đại là được rồi."

Ngũ Bị cúi đầu, "Thần lĩnh hội."

Lưu Triệt không mấy để tâm, "Mười ngày nữa thì truyền bọn họ vào điện Tuyên Thất gặp trẫm."

https://thuviensach.vn

“Tuân mệnh.”

“Những năm qua, Ngũ khanh đã tận lực đảm nhiệm chức điển khách. Bác Vọng hầu Trương Khiên cũng sắp trở về, ý trẫm muốn chuyển Ngũ khanh sang nhận chức Ngự sử đại phu và cho Trương Khiên tiếp nhận chức vụ của khanh.”

Phẩm cấp ngự sử đại phu xếp trên điển khách, việc này coi như lên chức. Trong lòng Ngũ Bị vui mừng nhưng không để lộ ra mặt, bình thản nói, “Thần Ngũ Bị khẩu tạ thánh ân.”

“Lui xuống đi.”

“Tuân mệnh!”

“Bệ hạ”, Dương Đắc Ý nhìn quanh thấy trên điện không có ai liền tiến lên hỏi, “Hoàng tử trưởng đi xa lâu ngày mới về, bệ hạ có muốn tới điện Ngọc Đường thăm không?”

Lưu Triệt liếc hắn sắc lạnh, Dương Đắc Ý cảm thấy sởn gai ốc, bèn sợ hãi quỳ xuống, “Nô tài đi quá phận sự rồi.”

“Dương Đắc Ý”, Lưu Triệt nheo mắt, “Ngươi theo bên trẫm nhiều năm như vậy nên là người hiểu rõ tâm tư trẫm nhất. Nhưng trẫm cũng không cho phép có người nào suy đoán hành tung của trẫm.”

Dương Đắc Ý liên tục dập đầu, “Nô tài biết tội.”

Điện Tuyên Thất chính sự bề bộn, mãi đến lúc lên đèn mới xử lý xong. Lưu Triệt ra lệnh không dùng xa giá, đi thẳng đến điện Ngọc Đường. Y khoát tay các cung nhân của điện Ngọc Đường đang định hành lễ, vào đến

https://thuviensach.vn

điện Thiên thì nghe thấy giọng điềm đạm của A Kiều, "Mạch Nhi, con hãy nói thật cho mẫu thân biết, con thật sự không thích cô nương kia sao?"

"Mẫu thân", Lưu Mạch đáp giọng thiểu não. Nghỉ ngơi được mấy canh giờ liền khiến cậu đã phục hồi tinh thần nhưng lúc này lại nghĩ thà rằng mình đang nghỉ ngơi, "Chẳng phải mẫu thân đã căn dặn là không cho phép con mang bất kỳ một cô gái Thân Độc nào về sao."

"Mẫu thân có dặn vậy à?" A Kiều ra vẻ ngạc nhiên, "Nhưng kế hoạch cũng có biến hóa, nếu thật sự có chuyện như vậy thì cũng nên bàn bạc kỹ để sắp xếp."

"Thật không?" Lưu Mạch có chút hiếu kỳ, "Nếu như", cậu nhấn giọng, "nếu như con thật sự thích một cô gái Thân Độc thì mẫu thân làm thế nào?"

"Việc này", giọng A Kiều dần trầm xuống, "không phải mẫu thân sẽ làm thế nào mà là Mạch Nhi phải như thế nào. Một người muốn giữ được một người khác thì tự mình phải cố gắng chứ không phải dựa vào người ngoài. Mạch Nhi thử tự hỏi xem bản thân mình đã nguyện nỗ lực bao nhiêu, hi sinh bao nhiêu vì cô gái đó."

Lưu Mạch im lặng một hồi rồi lẩm bẩm, "Cũng may là con không có."

A Kiều tinh quái nhìn con trai, truy hỏi, "Con hãy nói cho mẫu thân biết, cô nương Diễn Na đó rất thông minh, xinh đẹp lại kiên cường, sao con không thích cô ấy?"

"Mẫu thân hỏi chuyện này làm gì?"

"Mạch Nhi sắp trưởng thành rồi", A Kiều nói, "Nếu không biết Mạch Nhi thích người con gái như thế nào thì sao mẫu thân chọn vợ cho con được?"

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch ra vẻ triết lý, “Thích là thích, không thích là không thích, còn cần lý do sao?”

“Mẫu thân không tin câu nói đó”, A Kiều mỉm cười, “Lấy đó làm cớ để qua mặt mẫu thân là không được. Thích hay không thích đều có lí do.”

Lưu Mạch bị bức đến đường cùng, đành nói, “Cô ấy không có mẫu thân tốt.”

“Con đã đi theo mẫu thân từ nhỏ, sau này lớn lên thì thấy hình như tất cả con gái trong thiên hạ đều kém mẫu thân. Dì Lăng cũng rất thông minh nhưng thiếu đi vẻ bình lặng của mẫu thân. Biểu tẩu cũng mỹ lệ nhưng lại không hiền hậu như mẫu thân.”

“Diễn Na có tính cách cương quyết cố chấp giống mẫu thân nhưng lại thể hiện quá mức chứ không giấu được như mẫu thân, vì thế Mạch Nhi không thích. Mẫu thân cũng không cần vội tìm vợ cho Mạch Nhi, vì tìm được thật sự rất khó khăn.”

“Nói vậy…”, A Kiều không khỏi ngạc nhiên, đang định nói gì đó thì chợt nghe thấy tiếng hừ lạnh quen thuộc ở bên ngoài điện. Nàng ngoảnh lại đứng dậy đi ra cửa, thấy đám cung nhân đều đang thất sắc nhìn theo bóng lưng đầy giận dữ của Lưu Triệt vừa khuất ở chỗ rẽ ở hành lang.

“Nương nương”, Lục Y lo sợ bước tới gần, “Lúc nãy bệ hạ vừa đến đã bảo mọi người lui xuống, đứng ngoài điện Thiên nghe một hồi thì sắc mặt liền trở nên rất khó coi rồi bỏ đi luôn.”

“Vậy à?” A Kiều trầm ngâm một lát, xem ra cuộc sống thoải mái trong cung Vị Ương đã mài mòn tính cảnh giác của mình đến nỗi không biết cả chuyện Lưu Triệt đứng ngoài điện.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân”, Lưu Mạch đi ra, sắc mặt hơi tái đi, “Phụ hoàng…”, cậu do dự sửa lại, “ông ấy không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Nàng mỉm cười trấn an cậu nhưng lại thấy mình máy mắt, tâm trạng không yên.

Mấy ngày sau, điện Tuyên Thất truyền xuống tin tức, bệ hạ kiếm một cớ không đâu biếm truất Thượng thừa. Nhưng dù thế thì Hoàng tử trưởng vẫn không phải chuyển ra khỏi điện Ngọc Đường. Qua thêm một tuần, bệ hạ theo thỉnh cầu của triều thần lập Hoàng tử trưởng Lưu Mạch làm thái tử. Ngày thụ phong cũng là lúc cậu chuyển khỏi điện Ngọc Đường tới Bác Vọng làm Đông Cung thái tử. Thái tử vừa mới được lập, điện Tuyên Thất đã truyền ý chỉ của bệ hạ chuyển phần lớn chính vụ cho Thái tử xử lý để rèn luyện năng lực chính trị. Lưu Mạch công việc bề bộn đến mức không có cả thời gian nghỉ ngơi chứ đừng nói tới việc đến điện Ngọc Đường thăm mẫu thân. Nhưng xem cách cậu xử lý chính sự thì ngay cả Lưu Triệt cũng phải gật đầu tán dương. Lưu Mạch tuy còn đôi chút lúng túng non nớt nhưng rõ ràng đã có khí chất của bậc quân vương.

Đến thượng tuần tháng Bảy, chiêm sự mới được bổ nhiệm là Lý Dong trình lên điện Ngọc Đường danh sách các thiếu nữ chưa kết hôn của các gia đình quý tộc ở Trường An.

“Chuyện này là sao?” Trần A Kiều ngạc nhiên hỏi.

“Bệ hạ dặn rằng Thái tử điện hạ là người kế thừa ngôi báu của một nước, lại đã đến tuổi thành thân. Xin nương nương chọn một thiếu nữ hợp lý ở trong số này, việc còn lại đã được thu xếp xong”, Lý Dong rất mực cung kính bẩm báo.

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều đành nói, “Được rồi, ngươi lui xuống đi. Những chuyện còn lại, ta sẽ nói với bệ hạ.”

“Nương nương”, Lục Y vén rèm cửa đi vào, “Lý tiệp dư của điện Phi Sương và Hình khinh nga của điện Thừa Hoa tới bái kiến nương nương.”

Nàng nhíu mày, sắc mặt bất giác trầm xuống, “Để họ vào đi.”

Tấm rèm lại được vén lên, dung nhan của hai người phụ nữ vừa bước vào tuy không còn như hồi xuân sắc năm xưa nhưng vẻ nhu hòa, kiều diễm đều khiến người ta động lòng. Vừa nhìn thấy hai người, Trần A Kiều không tránh khỏi nỗi ai oán, tuổi trẻ của bọn họ đã trôi qua không trở lại.

“Trần nương nương”, Lý Chỉ ôn tồn cúi đầu, “Hoàng tử trưởng rốt cục đã nhận sắc phong làm thái tử. Xin chúc mừng nương nương.”

“Đa tạ Lý tiệp dư”, A Kiều đặt tay lên tờ danh sách, trong lòng cảm giác không yên.

“Đây là…?” Hình Nhược buột miệng hỏi, cặp mắt mỹ lệ ánh lên một tia tò mò.

“Khởi bẩm hai vị nương nương”, Lục Y cung kính bẩm, “Đây là danh sách những thiếu nữ có thể thành thân với Thái tử điện hạ mà bệ hạ sai người đưa tới.” Cô còn chưa dứt lời thì đã thấy hai vị nương nương hơi xịu mặt xuống, trong lòng lấy làm đắc ý.

A Kiều không phủ nhận nhưng cũng không có ý nhắc nhở Lục Y, chỉ nói qua vài chuyện vô thưởng vô phạt. Một lát sau thì từ bên ngoài có tiếng nội thị loan báo, “Bệ hạ trở về.”

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt vào điện Ngọc Đường, trông thấy hai người Hình, Lý thì khá bất ngờ. Hai người khẽ cúi chào, miệng nói, "Tham kiến bệ hạ." Lý Chỉ dù sao cũng còn nín nhịn được, chứ Hình Nhược thì đã rơm rớm mấy giọt nước mắt, dung nhan yêu kiều khiến ai trông thấy cũng phải thương xót.

"Thần thiếp cáo lui", Lý Chỉ ở bên cạnh Hình Nhược quỳ gối, u oán nói. Nàng và Hình Nhược đứng lên lui ra khỏi điện Ngọc Đường rồi thẫn thờ than một tiếng, bệ hạ cũng không giữ lại.

"Lý tỷ tỷ", Hình Nhược khẽ quay mặt thấm khô những giọt nước mắt, "Tỷ bảo bệ hạ thật sự không còn nhớ đến những ngày đã cùng chúng ta nữa ư?"

"Làm sao quên được?" Lý Chỉ mỉm cười nắm tay trấn an Hình Nhược, "Dung nhan tươi tắn như hoa lê ngậm sương mai thế này, bệ hạ muốn quên có thể quên được sao?"

Hình Nhược bật cười cay đắng, "Cứ tiếp tục thế này thì cũng già mất thôi."

Hình Nhược tạm biệt Lý Chỉ, ánh mắt tối lại, "Muốn muội giơ đầu chịu báng ư? Lý tỷ tỷ, tỷ nghĩ muội sẽ không mưu cầu cho bản thân mình sao?"

"Mẫu phi", từ phía sau có tiếng kêu sợ hãi vang lên khiến cho ánh mắt nàng ta trở lại ôn hòa ấm áp, nàng ta xoay người lại gọi, "Hoành Nhi!" Những năm này, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau ở trong cung Vị Ương nên đã nuôi dưỡng được tình cảm chân thành.

"Hoành Nhi, con cũng đã lớn rồi," Hình Nhược nhẹ nhàng xoa đầu Lưu Hoành, "Mẫu phi sẽ lập mưu tính kế cho con, ngày sau con đừng quên mẫu phi nhé." Lưu Hoành mới vừa đầy mười tuổi biết điều gật đầu rồi rúc vào

https://thuviensach.vn

trong lòng Hình Nhược, trong một thoáng không ai thấy để lộ ra ánh mắt thâm trầm không thuộc về lứa tuổi này.

"Kiều Kiều đã lựa chọn được thiếu nữ hợp lý chưa ?" Trong điện Ngọc Đường, Lưu Triệt như chưa từng trông thấy hai người kia, vuốt ve mái tóc Trần A Kiều, dịu dàng hỏi,

"Thiếp cũng muốn nói chuyện với bệ hạ một chút về vấn đề này", A Kiều giật tóc mình ra, xẵng giọng, "Đừng động vào tóc của thiếp, Mạch Nhi còn nhỏ quá." Nàng không khỏi có chút lúng túng, "Mặc dù hôm đó thiếp có nói là chọn vợ cho nó nhưng đó chẳng qua là trêu chọc nó mà thôi. Cho dù là thật sự phải lấy vợ thì cũng nên để chính bản thân nó lựa chọn, vì dù sao đó mới là người chung sống với nó cả đời."

Lưu Triệt nhớ lại chuyện hôm đó cũng cao giọng, "Trẫm năm xưa cũng có được lựa chọn cho mình đâu. Cứ để cho nó tự lựa chọn, nếu cả đời vẫn không tìm được ai thì chẳng lẽ cả đời nó sẽ không lập gia thất hay sao?"

"Bệ hạ nói vậy", A Kiều không chịu thua, "là bệ hạ không hài lòng về A Kiều sao? Nếu như vậy thì người không cần đến điện Ngọc Đường nữa."

"Đó là hai chuyện khác nhau", Lưu Triệt cau mày, "Trẫm cảm thấy nó nên kết hôn rồi, để khỏi cứ bám lấy mẫu thân không chịu rời xa."

Trần A Kiều tự hào là vẫn có thể đoán được một chút tâm sự của Lưu Triệt nhưng lúc này nghe vậy cũng không nhịn được cười, "Con gái thì tất nhiên là phụ thuộc vào cha mẹ. Khi còn bé thiếp cũng rất bám… phụ thân của mình."

Sau này phụ thân càng ngày càng ít về nhà khiến mẫu thân như rửa mặt bằng nước mắt, mãi sau này nàng mới hiểu được mấu chốt trong đó. Nhưng phụ thân ở kiếp trước tuấn tú phong độ, thương nàng như châu báu, khi đó

https://thuviensach.vn

nàng thật sự cũng đã rất thương ông. Nàng dứt bỏ đoạn ký ức nhưng không phát hiện ánh mắt âm trầm của Lưu Triệt ở phía sau, "Ai bảo khi Mạch Nhi và Tảo Tảo còn bé thì nàng lại không ở bên cạnh bọn chúng."

Lưu Triệt không thể hiểu nổi một điều. Thời gian qua, y cũng đã từng suy nghĩ nếu năm đó ở lầu Thanh Hoan, y nhận ra A Kiều rồi dẫn nàng trở về thì liệu sẽ có một kết quả khác hay không? Nhưng ngay cả chính y vào năm đó cũng thể xác định được, liệu rằng mình có thể tàn nhẫn ngoảnh mặt, hạ lệnh vĩnh viễn không để cho nàng xuất hiện trước mặt? Lúc đó triều đình bất ổn, ngoại thích thế lớn nên không cho phép có một hoàng tử thuộc về Trần gia xuất hiện ở triều đình.

Năm đó, cả hai người họ đều còn trẻ tuổi, nếu nhận lại nhau thì một lần nữa sẽ lặp lại cảnh đối lập như nước với lửa, có lẽ sẽ tồi tệ hơn, nào ngờ bỏ lỡ thoáng chốc đã bảy năm dài đằng đẵng. Đó là những năm tháng trẻ trung tươi đẹp nhất của cuộc đời. Nàng chập choạng chạy trốn khỏi chiếc lồng giam hoa lệ mà y dựng nên, biến thành một cánh chim phượng hoàng tắm lửa phục sinh, dần dần lột xác trở thành kiêu kỳ xinh đẹp dến như vậy, để khi gặp lại khiến y mê muội.

Đó cũng là khoảng thời gian từ khi Lưu Mạch và Lưu Sơ cất tiếng khóc chào đời cho đến lúc trưởng thành đã biết nói ngọt cười tươi. Một đôi con trai con gái xinh xắn ở cách xa y tận chân trời góc bể cứ thế trưởng thành, thông minh, lanh lợi mà y lại hoàn toàn không hay biết. Ánh mắt của y biến đổi phức tạp, cuối cùng y xuống nước, "Nếu như vậy thì tạm thời kéo dài một hai năm để xem thế nào đã." Tiếc là tin tức Thái tử chọn phi đã làm kinh động cả đám hoàng thân quốc thích ở trong thành Trường An.

"Người cũng đừng làm cho nó cuống lên", A Kiều cố giãy ra khi y đòi thân mật, gắng gượng nói nốt, "Thiếp đã bao ngày không được gặp nó rồi. Trái lại sang năm thì Trư Ấp sẽ hết hạn chịu tang, nên tính toán cho nó."

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt hừ lạnh, cho dù thế nào thì người con gái trong lòng này cũng là của y mãi mãi. Y có thân mật với những người khác thì đã làm sao? Nàng vẫn là của y.

Ngày hôm sau, Lục Y hầu hạ A Kiều thức giấc, lên tiếng oán trách, "Vì sao nương nương lại để cho Hình khinh nga và Lý tiệp dư gặp bệ hạ chứ? Nếu bệ hạ nhớ lại bọn họ thì …."

A Kiều cười nhạt, "Nếu chỉ thoáng gặp mặt một cái mà có thể nhớ lại thì họ không gặp nhau ở đây cũng có thể gặp nhau ở nơi khác." Lưu Triệt mặc cho hai cô gái kia bỏ đi như vậy thì đã đủ để nói rằng con tim của y thật sự không rung động.

Lục Y cứng họng, "Thế cũng đúng. May là bệ hạ vẫn không động lòng. Tuy nhiên Hình khinh nga cũng không phải là vừa, nương nương cần phải cẩn thận đấy."

A Kiều khẽ mím môi. Lục Y vẫn còn quá đơn giản, cho tới nay chỉ là kẻ giơ đầu chịu báng chứ chưa từng là người sau màn giật dây. Lý Chỉ đứng bên chưa bao giờ chịu ra mặt kia mới thực sự là ngòi nổ. Nếu Lưu Triệt nhớ đến người đẹp Hình Nhược thì coi như phá vỡ cục diện ân sủng riêng điện Ngọc Đường hôm nay. Làm sao có thể khiến bệ hạ không nhớ tới cô ta chứ? Cô ta đã sinh được một con trai một con gái.

Dù sao thì cô ta cũng sinh được một hoàng tử còn Hình Nhược ngoài việc xinh đẹp dưới gối thì chẳng có gì. Có được Tam hoàng tử là do ngày xưa bế từ chỗ Vương tiệp dư mà thôi.

"Vệ Tử Phu vừa chết mà những người đàn bà trong cung Vị Ương đã nổi dã tâm rồi", nàng thở dài nói.

https://thuviensach.vn

Nếu nói tranh đấu với Vệ Tử Phu là số mệnh nàng không né tránh thì việc nàng chỉ ở bên cạnh đế vương lại bị những nữ nhân không thù không oán này thù hận và tính kế là vì sao? Ai có thể tồn tại lâu như vậy trong cung Vị Ương là chốn lòng người phản trắc mà lại không có một chút tâm cơ?

https://thuviensach.vn

Phần bốn: Ca trọn kiếp người

Chương 70: Từ cổ mỹ nhân như danh tướng

Đến mùa thu thì những công việc chính sự bệ hạ giao cho Thái tử cũng dần dần ít đi. Lưu Mạch cuối cùng cũng có được một khoảng thời gian rảnh rỗi, hàng ngày đều vào cung thăm mẫu thân.

"Mạch Nhi", Trần A Kiều dặn dò, "Con tuy là thái tử nhưng vẫn là thần tử của Hoàng thượng. Đạo lý ở cùng vua là phải tự mình cân nhắc, mọi việc phải cẩn thận."

"Mẫu thân yên tâm", Lưu Mạch mỉm cười nói, "Mẫu thân, con muốn điều một người đến bên cạnh con."

"Ồ?" A Kiều tò mò, "Là ai thế?"

"Một người bạn con đã kết giao hồi đi sứ, mặc dù là người Hung Nô nhưng tâm tính thuần khiết, tên là Kim Nhật Đan."

A Kiều chợt nhớ ra nhân vật trong lịch sử này nên gật đầu, "Mạch Nhi đã là thái tử, chuyện như vậy tự mình quyết định là được rồi."

Lưu Mạch vâng dạ rồi nói, "Chuyện của con nhưng vẫn phải bẩm báo với mẫu thân một tiếng để cho mẫu thân không phải lo lắng." Cuối mùa thu năm Nguyên Đỉnh thứ ba, Kim Nhật Đan nguyên là vương tử bộ lạc Hưu Đồ của Hung Nô vào làm phủ thừa cho Thái tử.

https://thuviensach.vn

Chỉ chớp mắt đã gần tới năm Nguyên Đỉnh thứ tư. Một hôm, Thái tử đang bàn việc cùng với Kim Nhật Đan trong điện thì bất chợt cả hai cùng im lặng khi nghe thấy tiếng chân bước trên hành lang bên ngoài điện. Người đi trước bước nhẹ nhàng tựa hồ không biết võ công, người phía sau lại trầm ổn không gây tiếng động, rõ ràng là cao thủ.

Kim Nhật Đan nhẹ nhàng đi ra, giật mạnh cánh cửa rồi xuất thủ đánh xuống cổ người đi trước. Đột nhiên gã nghe thấy Lưu Mạch ở phía sau la lên thất thanh, "Dừng tay, Nhật Đan!"

Dung nhan yêu kiều mỹ lệ mà linh lợi trông rất quen thuộc. Kim Nhật Đan vội vàng thu hồi lực đạo, không ngờ viên nội thị áo xanh phía sau thiếu nữ đã vươn cánh tay gầy khô ra, rõ ràng còn cách gã chừng hai cánh tay nhưng đã lập tức chặn đứng thế công. Cánh tay gã đau đớn như lửa đốt, kình phong lướt qua mé tóc của người vừa đến, cắt đứt mấy sợi.

"To gan!" Người đi theo phía sau cất giọng lanh lảnh, "Dám động thủ đối với Công chúa Duyệt Trữ ư?"

Kim Nhật Đan thầm than xui xẻo rồi, bất chấp tay đau quỳ xuống nói, "Vi thần không biết Công chúa điện hạ đến, cho là kẻ xấu xâm nhập điện Bác Vọng nên lầm ra tay, kính xin Công chúa trị tội."

Lưu Sơ còn chưa hết kinh hoàng, nhướng cặp mày liễu lên trách mắng, "Bản công chúa phụng mệnh mẫu thân tới gặp ca ca của bản công chúa mà không được sao?"

Lưu Mạch khoát tay ý bảo Kim Nhật Đan lui về phía sau rồi nói, "Tảo Tảo, tại sao muội không cho người thông báo một tiếng?"

"Muội chỉ muốn cho ca ca một bất ngờ." Lưu Sơ tỏ vẻ ấm ức, oán hận đưa mắt lườm Kim Nhật Đan rồi nói tiếp, "Không ngờ mình lại bị kinh sợ

https://thuviensach.vn

trước.”

“Nhật Đan!” Lưu Mạch nhanh mắt liền hỏi, “Cánh tay của ngươi có sao không?”

“Khởi bẩm Thái tử điện hạ”, viên nội thị phía sau Lưu Sơ khom người nói, “Nô tài thấy có người dám động thủ với Công chúa, tình thế cấp bách phải dùng Liệt Vân chưởng đánh cách không. Vị đại nhân này bây giờ chắc sẽ rất khó chịu.”

“Thì ra là thế”, Lưu Mạch nhìn hắn, “Có thuốc giải chứ?”

“Việc này...” Viên nội thị liếc mắt nhìn Lưu Sơ. Lưu Sơ gật đầu nói, “Không phải là hắn cố ý, cho hắn đi.”

Viên nội thị khẽ vâng dạ đáp lời rồi lấy từ trong ngực ra một viên thuốc, “Một nửa thoa ngoài da, một nửa uống vào.”

“Ca ca”, Lưu Sơ phủi tay, nói, “Mẫu thân nói rằng sắp sang năm mới rồi, điện Bác Vọng của ca ca lại không có phụ nữ trông nom nên bảo muội tới sai người dọn dẹp. Nhưng đến lễ mừng năm mới thì ca ca vẫn phải trở về điện Ngọc Đường.”

Lưu Mạch cảm thấy trong lòng ấm áp, lại cười nói, “Được rồi, Tảo Tảo cảm ơn mẫu thân thay ca ca nhé.”

Lưu Sơ thản nhiên nói, “Là người một nhà còn cảm ơn gì chứ? Cung Kiến Chương đầu năm mới sẽ xây xong, phụ hoàng nói khi đó sẽ cho mẫu thân chuyển sang đó ở. Đến lúc ấy muội sẽ dễ dàng tới chỗ của ca ca.”

“Nhưng mà”, cô đảo mắt, “khó khăn lắm muội mới được ra ngoài, sao có thể trở về dễ dàng như thế chứ.”

https://thuviensach.vn

“Tảo Tảo muốn ra ngoài cung chơi”, Lưu Mạch mím môi cười, dễ dàng đoán được tâm ý của muội muội, “thì phải đợi thêm một lúc nữa. Ca ca xử lý xong chuyện này thì mới có thể ra ngoài được.” Không ngờ Lưu Sơ lại lắc đầu nói, “Mẫu thân bảo muội phải trở về trước giờ Ngọ, muội không chờ lâu thế được đâu.” Cô suy nghĩ một chút rồi nói, “Ca ca phái người đi theo muội vậy, là hắn nhé.” Cô chỉ đúng vào Kim Nhật Đan.

Kim Nhật Đan dùng thuốc, quả nhiên cảm thấy cánh tay dịu hẳn nhưng vẫn không cam lòng nghĩ rằng: Nếu không phải vừa rồi mình thu hồi lực đạo, cứ liều mạng thì chưa biết ai hơn ai. Nhưng lúc này gã thực không ngờ thiếu nữ kia lại chỉ đúng vào mình.

“Kim công tử!” Ra khỏi cửa cung, bước đi trên phố xá náo nhiệt của thành Trường An nhưng gương mặt mỹ lệ của Lưu Sơ dần trầm xuống. Kim Nhật Đan ở sau lưng cô quan sát, cảm thấy hơi hoảng hốt, rõ ràng là thiên kim tiểu thư trong khuê phòng không hiểu thế sự, lúc này nhìn như tách biệt khỏi phố xá ồn ào.

“Lúc nãy khi ta muốn đi vào”, Lưu Sơ quay đầu lại nhìn gã, ánh mắt chợt lóe lên, “công tử đang nói với ca ca điều gì đó?”

Kim Nhật Đan khẽ giật mình nhưng chỉ một thoáng đã trấn tĩnh, “Cũng không có gì, chỉ là Thái tử điện hạ nói năm gần đây...”

“Kim Nhật Đan”, Lưu Sơ ngắm nghía sợi dây lưng, không nhìn qua gã, giọng dần gay gắt, “Nếu ta không nghe được chút gì thì sao lại gọi ngươi?”

Vì chuyện này mới gọi gã ra sao? Kim Nhật Đan nghĩ vậy nên cũng nghiêm mặt, “Tiểu thư đã biết vậy thì ta cũng không giấu. Trên đường Thái tử điện hạ trở về bị người tập kích, tuy chưa bị thương nhưng thích khách

https://thuviensach.vn

cũng đã tự vẫn. Chúng ta đang đoán việc này rốt cuộc là do người phương nào gây nên?"

"Ồ?" Lưu Sơ nắm chặt tay nhưng vẻ mặt vẫn bình thản, "Các ngươi đoán sao?"

"Thái tử điện hạ nói, nếu giết người có thể đạt được lợi ích thì không ngoài thế lực sau lưng các hoàng tử."

"Là đệ đệ nào của ta sao?"

"Thiên hạ đều biết hai nhà Trần, Vệ không thể đứng chung, Thái tử điện hạ gặp chuyện, người trong thiên hạ đều đoán là Tề vương điện hạ. Thái tử điện hạ lại nói, khả năng chuyện này do Lưu Cứ làm không lớn, bởi vì kiếp này hắn vô duyên tranh giành ngôi vị hoàng đế, thậm chí chỉ cần đi sai nửa bước sẽ khiến cho dư đảng Vệ thị tan thành mây khói theo. Tính cách Lưu Cứ thiên về trầm ổn, sẽ không dễ dàng mạo hiểm."

"Như vậy", Lưu Sơ cúi đầu, "ca ca cảm thấy do mẫu thân Lý tiệp dư của Tứ hoàng tử gây ra?"

"Công chúa điện hạ cực kỳ thông minh."

Sau khi Vệ hoàng hậu rơi đài, Trần gia nhất thời thế lớn, tuy ít liên quan đến chính trị nhưng uy danh tại đế đô cực thịnh. Lưu Triệt dù sủng ái A Kiều nhưng cũng không muốn duy trì cục diện như vậy nên đã đề bạt người nhà của Lý Chỉ, dẫu không thể tạo ra một Vệ gia thanh thế hiển hách khác nhưng địa vị cũng xấp xỉ. Bởi vậy Lý Chỉ muốn đánh cược một lần sao? Lưu Sơ cười khẩy, "Muốn thông qua ca ca để làm mẫu thân suy sụp? Ta cũng muốn nhìn xem, ai sẽ giỏi hơn trong chuyện đùa nghịch tâm cơ này?"

https://thuviensach.vn

“Công chúa”, Lương Uy nói, giọng cung kính, “Không còn sớm nữa, chuyện Công chúa muốn hỏi cũng đã biết, chắc là về được rồi.”

“Sao đã xong được chứ?” Lưu Sơ suy nghĩ rất nhanh, tâm tư thay đổi còn nhanh hơn, thoáng cái đã tươi cười, quay sang Kim Nhật Đan ngoắc ngoắc ngón tay, hỏi, “Kim công tử, cô gái trở về cùng sứ đoàn ngày hôm ấy có phải đã ở lại nhà tiểu cữu cữu của ta không?”

Kim Nhật Đan chưa bao giờ quen biết một cô bé như vậy nhưng giờ coi như cũng đã hiểu qua về tiểu công chúa có tư duy nhanh nhạy được sủng ái này. “Những hoàng tử lớn lên trong cung”, trong lòng gã thầm nghĩ, “có ai là đèn đã cạn dầu chứ?” Chỉ là con gái không liên quan đến quá nhiều lợi ích nên sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Trong ba cô con gái của Vệ hoàng hậu trước kia, Dương Thạch công chúa chỉ vì một lúc căm phẫn đã gián tiếp làm Vệ gia suy sụp. Còn công chúa Duyệt Trữ của Trần nương nương sau khi hồi cung vẫn luôn được sủng ái, danh tiếng chỉ thua mẫu thân của nương nương là Công chúa Trưởng Quán Đào như một ngoại lệ. Làm cho cả Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh lúc trước cùng Thái tử điện hạ trẻ tuổi hiện giờ trong điện Bác Vọng đều phải coi trọng, tiểu công chúa này hẳn là có chỗ hơn người. Người phụ nữ nuôi dưỡng được hai đứa con xuất sắc như vậy thực sự thế nào? Gã đột nhiên cảm thấy hiếu kỳ đối với Trần nương nương, người mà gã chỉ thấy thoáng qua ngoài thành Trường An vào ngày ấy.

“Đại khái là thế?” Gã cười nhẹ, “Tiểu thư muốn làm gì?”

“Ta muốn đi xem, cô gái nào có con mắt tốt như vậy, lại thích ca ca.” Lưu Sơ nháy mắt, “Lương công công, nếu mẫu thân biết ta đi thăm Thân bà bà, người sẽ không giận đâu.”

Lương Uy bất đắc dĩ thở dài, “Công chúa đã nói vậy rồi, Lương Uy nào dám không tòng mệnh.”

https://thuviensach.vn

Thân gia tọa lạc tại cửa Tuyên Bình phía đông thành Trường An, lúc Lưu Sơ đến đó đã gần trưa. Người gác kéo cổng trông thấy dung nhan xinh đẹp mà quen thuộc thì lắp bắp, "Công... thiếu tiểu thư, sao cô lại tới đây?"

"Sao ta không thể tới?" Lưu Sơ duyên dáng, "ngươi đi thông báo cho bà bà một tiếng nhé."

Người gác cúi đầu vâng dạ, tuy Lưu Sơ nhiều lần theo mẫu thân tới đây nhưng chưa bao giờ nói rõ thân phận.

"Họ Thân kia", Lưu Sơ rảo bước tiến vào phủ thì nghe giọng nữ mắng chửi giận dữ từ sương phòng phía đông hậu viện vọng ra, "Tuy ta ở lại nhà ngươi nhưng cũng không thiếu nợ của ngươi, ngươi mặt nặng mày nhẹ như vậy cho ai xem?" Cô gái xinh đẹp từ trong cửa bước ra, thấy thiếu nữ mặc y phục tôn quý đang đứng ở nội viện thì không khỏi giật mình.

"Tiểu cữu cữu", Lưu Sơ trêu chọc, "Nếu mẫu thân biết cữu cữu bắt nạt một cô bé như vậy, người sẽ không vui đâu."

Diễn Na trên mặt lúc trắng lúc xanh, đang muốn quay người bỏ đi, lại nghe thấy giọng cô bé ngọt ngào, "Hôm nay cháu tới thăm ca ca, lén ra ngoài thăm bà bà, lần sau tiểu cữu cữu thấy mẫu thân nhất định phải nói hộ cho Tảo Tảo vài câu. Nếu không mẫu thân tức giận thì cháu thảm rồi." Có thể cảm thấy người trong kia nghe được nhăn nhó một hồi, ở lại hay bỏ đi đều không xong, chân như đeo chì không thể nhấc nổi một bước.

Thân Hổ lắc đầu nói, "Mẫu thân thương cháu như vậy, chắc sẽ bỏ qua thôi." Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, bảo, "Đã tới đây rồi thì ở lại ăn cơm trưa, xong rồi ta sẽ tự mình đưa cháu về. Tảo Tảo muốn ăn món gì?"

Đầu bếp của Thân gia là do A Kiều tự mình dạy dỗ nên tay nghề so với đầu bếp trong cung Vị Ương cũng không kém, Lưu Sơ nhanh nhảu, "Cháu

https://thuviensach.vn

muốn ăn gà xé."

Thân Hổ gật đầu ra hiệu cho Thanh Dung xuống bếp chuẩn bị. Đợi cho Thanh Dung đi được khá xa, Lưu Sơ bỗng nhiên ảo não nói thêm, "Ôi trời, lúc nãy quên dặn làm thêm món cá sốt rồi", cô quay sang Thân Hổ, "Tiểu cữu cữu, cữu cữu đi nói giúp cháu nhé."

Kim Nhật Đan đứng yên nhìn tiểu công chúa kia giở trò, biết cô muốn nói chuyện một mình với Diễn Na nên đỡ lời, "Bố trí giả sơn chỗ biệt viện bên kia cũng khá đặc sắc, để ta đi xem trong ao có cá hay không." Gã nói xong liền lập tức bước đi.

Lưu Sơ hài lòng, quay sang nói, "Diễn Na tỷ tỷ, hôm trước chúng ta đã từng gặp qua ở trường đình, hôm nay tỷ tỷ không ngại nói chuyện với ta chứ?"

Diễn Na trở lại, nụ cười trên mặt thoáng vẻ giễu cợt, "Dân nữ thân phận thấp kém, sao dám không nghe Công chúa sai bảo?"

Lưu Sơ khoát tay ngăn lại cơn tức giận của Lương Uy, "Ở Thân gia, ta cùng mẫu thân xưa nay không đề cập tới thân phận. Tỷ tỷ không cần câu nệ." Cô quan sát thấy dung nhan xinh đẹp của Diễn Na có nét tiều tụy liền thở dài, "Tỷ tỷ đã quen ở Trường An chưa?"

Diễn Na lắc đầu, "Cũng không để ý, Trường An hay Thân Độc có gì khác nhau đâu?" Cô nhìn qua Lưu Sơ, nhẹ nhàng hỏi, "Diễn Na cũng muốn hỏi Công chúa một câu, ca ca ngươi... hiện giờ sao rồi?"

"Ca ca", Lưu Sơ có chút cân nhắc, "Cũng ổn, chỉ là phụ... phụ thân của ta giao cho ca ca rất nhiều việc nên bận rộn."

https://thuviensach.vn

“Đôi khi ngẫm lại cũng không biết ta là may mắn hay bất hạnh”, Diễn Na cười buồn, “Ngẫu nhiên gặp một người Hán trên phố ở Thân Độc lại là thái tử điện hạ tôn quý của Đại Hán.”

“Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh”, Lưu Sơ chợt nhớ tới Hoắc ca ca từng khẳng khái nói đợi cô đầy mười bốn tuổi sẽ cầu hôn với Hoàng gia. Hôm nay cô đã đầy mười bốn tuổi nhưng hắn lại không biết đang ở nơi nào.

“Công chúa điện hạ có nỗi khổ gì sao?” Diễn Na cười lạnh, “Ái nữ của Hoàng đế nói vậy cũng không sợ đau đầu lưỡi?”

“Tỷ tỷ còn nhỏ không ở Đại Hán nên chắc chưa từng nghe nói”, Lưu Sơ cũng không tức giận, “lúc ta cùng ca ca sinh ra thì mẫu thân đang lưu lạc ở bên ngoài, mãi đến năm ta sáu tuổi mới quay trở về cung Vị Ương. Ta cũng không phải vừa sinh ra đã được sủng ái.”

“Cái gì?” Diễn Na kêu khẽ một tiếng, tỏ vẻ áy náy.

“Nhưng thời gian đó cũng không có gì khổ sở, mẫu thân và sư công đều rất thương chúng ta. Diễn Na tỷ tỷ”, Lưu Sơ nhìn qua Diễn Na, tò mò hỏi, “Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, tỷ tỷ thích ca ca ở chỗ nào?”

Diễn Na tuy khá bất ngờ nhưng cô gái Thân Độc cũng không có tính e dè nên nói luôn, “A Trinh dĩ nhiên là rất tốt.” Mấy ngày nay, mặc dù cô đã biết tên thật của Lưu Mạch nhưng vẫn quen gọi cái tên khi còn ở Thân Độc, nếu không cảm giác thật xa lạ.

“Nhưng ta thích hắn còn vì hắn là người đầu tiên ta thấy đối xử hòa nhã với mọi người. Phụ thân ta là người Thân Độc, mẫu thân là người Hán nên từ nhỏ tới lớn, ngay cả thân nhân đều coi thường ta. Đến cả tên họ Kim kia”, cô oán hận trừng mắt nhìn Kim Nhật Đan đứng bên bờ ao phía xa, “tuy không xem thường nhưng nói năng cũng gay gắt. Chỉ có A Trinh đối

https://thuviensach.vn

xử với ta rất tốt, dù không thích ta cũng không gây tổn thương.” Lưu Mạch là một sự ấm áp trong sinh mệnh của cô. Cô đã ở trong giá lạnh quá lâu nên vừa gặp là ôm chặt lấy.

Lưu Sơ hơi hoảng hốt, muốn nói điều gì lại chần chừ hồi lâu mới hít sâu một hơi, “Diễn Na xem ca ca quá tốt rồi.”

Lưu Mạch bản tính hòa nhã nhưng lại không phải là người tốt theo nghĩa thông thường. Đối với cậu, người không quan hệ tới lợi ích như Diễn Na thì có thể giúp được sẽ giúp nhưng nếu sâu hơn một bước chắc chắn sẽ không chịu, còn đối với địch thủ thì thủ đoạn của cậu có thể nói là cực kỳ tàn nhẫn. Cho đến nay, người được cậu bảo vệ chỉ có bản thân cô và mẫu thân. Nếu Diễn Na không có cách nào để cậu chấp nhận thì vĩnh viễn không được cậu đối xử tốt một cách toàn tâm toàn ý.

Ngược lại, Thân Hổ, vẻ ngoài lãnh đạm nhưng trong lòng lại rất nồng nhiệt. Một ngày nào đó khi Diễn Na hiểu thấu Lưu Mạch thì chắc chắn tâm tình ái mộ của thời thiếu nữ sẽ tan theo mây gió. Vì hiểu lầm mà ái mộ, vì hiểu rõ mà chia lìa, đó vốn là điều ngớ ngẩn bao đời của tình yêu. Lưu Sơ khẽ thở dài, nghe tỳ nữ của Thân phủ tới gọi, bà bà thấy nói cô đến thăm rất vui mừng, bảo cô lên phòng trên.

Năm trước, mắt của Thân đại nương dần mờ đi, đi đường cũng nhanh mệt, đại phu chẩn bệnh bảo là do lúc còn trẻ bị tổn hại sức khoẻ quá độ nên đến tuổi này cần tĩnh dưỡng thật tốt.

“Giờ Tiểu Hồ Tử đã trở về rồi”, Thân đại nương vỗ vỗ lưng Lưu Sơ, “cháu cùng mẫu thân, cả ca ca của cháu đều tốt, dù bà bà có lập tức ra đi cũng an tâm.”

“Bà bà”, Lưu Sơ khổ sở, “bà nói vậy, mẫu thân và cữu cữu nghe được lại thấy khó chịu đấy.”

https://thuviensach.vn

“Được rồi”, Thân đại nương cười hiền hậu, “Ta không nói là được chứ gì.”

“Tiểu Hổ Tử cùng cô nương Diễn Na lại ầm ĩ bên kia rồi”, bà dỏng tai lên nghe rồi lắc đầu, “Cũng tốt, cái nhà này đã lâu không náo nhiệt như vậy.”

Lưu Sơ không nén được tò mò, “Bà bà thích Diễn Na tỷ tỷ sao?”

Thân đại nương hơi chần chừ, “Chưa nói tới có thích hay không, chỉ nhìn nó lại nhớ tới mẫu thân của cháu ngày xưa.” Bà buông tay ra, bồi hồi, “Tảo Tảo, cháu có biết? Năm đó khi lần đầu bà gặp mẫu thân của cháu thì còn chán nản hơn cả Diễn Na, trên người có vết đao rất sâu, sắc mặt tái nhợt, trong bụng mang cháu và ca ca khiến người ta không thể không thương xót. Ai có thể ngờ về sau lại trở thành người phụ nữ được hoàng đế Đại Hán sủng ái nhất. Đời người quả là vô thường.”

Trời dần tối, khi Lưu Sơ trở lại bên ngoài điện Ngọc Đường của cung Vị Ương thì nghe thấy tiếng đàn của A Kiều. Năm tháng chuyển dời, tiếng đàn của A Kiều cũng đã trở nên rất thuần thục, cô nghe đến ngây người.

“Con còn nhớ quay về à?” A Kiều không quay đầu lại.

“Mẫu thân”, Lưu Sơ chột dạ sa vào lòng nàng, “Con tới thăm bà bà.”

“Thôi đi!” A Kiều buồn cười, gỡ tay cô xuống, “Đừng tưởng mẫu thân không biết con đến xem cô nương Thân Độc kia.”

“Mẫu thân đã biết rõ còn muốn hỏi làm gì?”, Lưu Sơ ỉu xìu.

https://thuviensach.vn

“Không nói chuyện này nữa”, A Kiều ngừng đàn, quay người nhìn cô, “Tảo Tảo, giờ con cũng đã lớn rồi. Đợi sang năm, Chư Ấp công chúa xuất giá thì cũng đến lượt con. Tảo Tảo đã thích ai chưa?”

Lưu Sơ khẽ giật mình, vội vàng quay đi, “Con không xuất giá”, giọng cô kiên quyết nhưng nước mắt suýt ứa ra.

“Nếu như mẫu thân không tìm được ai tốt hơn Hoắc ca ca thì con sẽ ở vậy.”

Trần A Kiều nhìn bóng lưng thẳng tắp của con gái, nghẹn ngào. Hoắc Khứ Bệnh đã mất được bốn năm nhưng không ngờ trong lòng Lưu Sơ vẫn còn sâu nặng như vậy.

Chương 71: Vị Ương sóng gió lại nổi lên

Tháng Mười hai năm Nguyên Đỉnh thứ ba, đã gần đến năm mới. Một hôm, lúc điện Ngọc Đường chuẩn bị tắt đèn đi nghỉ thì Lưu Triệt hỏi, “Việc thu dọn cung Vị Ương năm nay do Kiều Kiều phụ trách nhé.”

Vào cuối năm, là quý tộc hay nhà nông cũng đều phải thu dọn để đón năm mới. Nếu là nhà nông thì tất nhiên chuyện này do chủ nhân thực hiện không có gì phải bàn, nhưng trong cung đình thì việc phụ trách thu dọn còn có ý nghĩa rộng hơn. Từ khi Vệ Tử Phu tự vẫn ở điện Tiêu Phòng vào năm Nguyên Đỉnh đầu tiên, Trung cung chưa được lập nên Lưu Triệt vẫn phân công cho nữ quan phụ trách công việc thu dọn trong hai năm Nguyên Đỉnh thứ hai và thứ ba chứ không giao phó cho bất kỳ phi tần nào. Lúc này y nói như thế khiến Trần A Kiều không khỏi bất ngờ. Là người quyền thế nhất cung Vị Ương hiện giờ, nàng định giao việc này cho người khác nhưng lại

https://thuviensach.vn

thấy làm thế không phù hợp, song vẫn ngại phải tính toán những thứ lặt vặt nên giao cho Lục Y đi làm thay.

"Ngươi hôm nay là nữ quan của ta, cho dù là phi tần trong cung Vị Ương cũng phải nể mặt." Nàng dặn Lục Y, "Nhưng ngươi cũng cần phải giữ bổn phận cẩn thận, không được gây ra tranh cãi. Hơn nữa", nàng do dự một chút rồi nói, "để ý tới Công chúa Chư Ấp ở điện Kim Hoa một chút cho ta."

Lục Y vâng dạ rồi mỉm cười nói, "Nương nương, Lục Y làm việc thì người cứ yên tâm."

Lý tiệp dư ở điện Phi Sương và Hình khinh nga ở điện Thừa Hoa đều rất thân thiện, không gây khó dễ gì. Lục Y vừa bước ra khỏi điện Thừa Hoa thì viên nội thị đi cùng liền nói, "Lục cô cô, phía trước chính là điện Kim Hoa."

Lục Y đáp khẽ một tiếng, nghĩ đến dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn của Chư Ấp hồi Vệ Tử Phu còn sống. Công chúa chưa xuất giá thì sống ở trong cung, nhưng khi Vệ Tử Phu qua đời thì Lưu Thanh đã trưởng thành mà lại là công chúa thuộc dòng chính nên không tiện giao phó cho phi tần trông nom, vì thế Trần nương nương mới cho ra ở riêng tại điện Kim Hoa. Trần nương nương nói rằng Công chúa Chư Ấp còn chưa hiểu nhân tình thế thái, rất giống chính bản thân nàng năm đó, vì thế nên mặc dù không đối đãi đặc biệt nhưng sau khi Vệ Tử Phu chết thì cũng không ngược đãi hay gây khó khăn gì. Cung nhân điện Ngọc Đường đều cảm thán rằng Trần nương nương có tấm lòng quá mức lương thiện, nhưng chẳng phải chính vì Trần nương nương như vậy nên bọn họ mới tận tụy trung thành đối với nàng hay sao?

"Lục Y!" Trần nương nương mỉm cười nói với cô, "Ta đối xử tốt với mọi người nhưng cũng không để cho người khác trèo lên đầu lên cổ. Mọi người ở điện Kim Hoa hôm nay đều biết hiện giờ ai là chủ nhân của cung Vị

https://thuviensach.vn

Ương. Lưu Thanh đã không còn là cô công chúa làm mưa làm gió trong điện Tiêu Phòng năm xưa nữa thì có thể làm được cái gì chứ?"

Trong tháng đầu tiên Công chúa Chư Ấp vào sống ở điện Kim Hoa, tất cả mọi người trên dưới từ điện Kim Hoa cho tới cung Vị Ương đều tẩy chay vì cho rằng cô chẳng còn tiền đồ gì nữa. Để lấy lòng Trần nương nương đang độc chiếm ân sủng của quân vương, cách ăn nói hàng ngày của họ đều mơ hồ lộ ra vẻ khinh miệt. Ngay cả những vật dụng đưa lên đều hết thiếu cái này lại sai cái kia khiến Chư Ấp xưa nay được nuông chiều không sao chịu được, thường xuyên nổi giận đùng đùng ở điện. Một tuần sau Trần A Kiều mới biết chuyện này. Lục Y vốn hiểu rõ cách làm người của chủ nhân, bèn hỏi, "Có cần nô tỳ đến cảnh cáo người ở điện Kim Hoa hay không?"

Ngoài dự liệu của cô, A Kiều lại lắc lắc đầu mà nói, "Để từ từ, ta muốn xem cô Công chúa Chư Ấp này rốt cuộc là kiểu người thế nào."

Phàm là người đang từ trên trời ngã xuống, nếu không phải vì tuyệt vọng mà vươn lên thì sẽ vì tuyệt vọng mà sụp đổ, A Kiều muốn biết cô công chúa chua ngoa đanh đá nhất triều Hán Vũ cuối cùng sẽ đi theo con đường nào. Cũng chỉ sau khi biết điều đó thì nàng mới quyết định được cách đối xử với cô ta.

"Lục Y", Trần A Kiều dặn thêm, "Đợi thêm một tháng nữa, nếu Công chúa Chư Ấp không thể tự mình cải thiện được tình hình đó thì ngươi phải đi cảnh cáo đám cung nhân một chút."

Nhưng ngoài dự liệu của hai người, chưa đầy một tháng thì cô công chúa chua ngoa đó không chỉ học được cách kiềm chế tính tình của mình mà còn khiển trách cả đám cung nhân ở điện Kim Hoa khiến bọn họ dù trong lòng có nghĩ gì nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài mặt.

https://thuviensach.vn

“Rốt cuộc cũng có khí phách một công chúa. Một hôm nhân dịp một cung nhân có lỗi cố tình chậm phục vụ mình, cô ta gọi bộ phận phụ trách hình phạt đến đánh cho cung nhân đó mười trượng rồi triệu tập mọi người”, Lục Y thuật lại cho Trần A Kiều xem những lời nói của Công chúa Chư Ấp hôm đó, “Cho dù có như thế nào thì ta cũng đường đường chính chính là một công chúa, nếu chọc đến phụ hoàng thì phụ hoàng sẽ bảo vệ ta hay là bảo vệ bọn nô tỳ các ngươi? Ta là Chư Ấp chứ không phải là Di An không có chỗ dựa nào. Đệ đệ của ta là Tề vương, đứng đầu một nước chư hầu, cữu cữu của ta là Trường Bình hầu năm xưa tấn công tiêu diệt thiết kỵ Hung Nô. Sau ba năm giữ đạo hiếu để tang cho mẫu thân thì ta vẫn là công chúa. Đám nô tài các ngươi hãy tự hỏi mình có mấy cái đầu chứ?”

Trần A Kiều điềm nhiên lắng nghe, chỉ hỏi lại, “Công chúa Di An là ai?”

“Nương nương quên rồi sao?” Cô mỉm cười nhắc, “Chính là con gái của Doãn tiệp dư năm xưa.”

Trần nương nương khẽ ồ lên một tiếng, “Hắn là Công chúa Chư Ấp không muốn ta nhúng tay vào quản chuyện của cô ta. Lục Y, ngày mai ngươi hãy đến điện Kim Hoa, ngầm dạy bảo đám cung nhân một chút.” Nàng vẫn bình thản như cũ, “Trần A Kiều này không phải là loại người ném đá xuống giếng[1], không cần bọn họ làm những chuyện nịnh nọt kia. Chú ý không được để cho Lưu Thanh biết. Ngoài ra cũng đi nói với bên chỗ Công chúa Di An rằng dù sao thì cô bé cũng là công chúa Đại Hán, dù ta không muốn gặp bọn họ nhưng cũng không muốn có người đối xử tệ bạc.”

[1] Ném đá xuống giếng: Được hiểu tương tự như câu “Giậu đổ bìm leo”, có nghĩa là thừa lúc người ta gặp rủi ro, thất thế mà vùi dập, lấn lướt.

Điện Kim Hoa là một tòa cung điện rất tầm thường trong bốn mươi tám điện của cung Vị Ương, không quá tốt nhưng cũng không quá kém, không

https://thuviensach.vn

quá náo nhiệt nhưng cũng không quá vắng vẻ. Các cung nhân điện Kim Hoa đứng ở trước điện, cung kính chào, "Lục cô cô!"

Những năm qua, Lục Y đã giấu A Kiều điều một số cung nhân tâm phúc vào điện Kim Hoa. Cung nhân vừa chào chính là một trong số đó.

Lục Y hỏi, "Công chúa của các ngươi đâu?"

"Công chúa biết hôm nay sẽ dọn dẹp, ngại trong điện bụi bặm nên ra ngự hoa viên rồi, mọi việc đều tuân theo sự sắp đặt của cô cô", cung nhân bẩm.

Lục Y gật đầu, nhớ lời Trần nương nương đã dặn liền hỏi, "Công chúa gần đây có chuyện gì đặc biệt không?"

"Cũng không có", cung nhân suy nghĩ một chút rồi nói, "nhưng mấy hôm trước Tề vương có gửi thư về, Công chúa đọc xong thì khóc suốt một đêm."

Lục Y nhìn quanh điện Kim Hoa, không phát hiện thấy điều gì khác thường liền đi ra ngoài. Sau khi dọn dẹp xong, cô bẩm báo với A Kiều. A Kiều suy nghĩ một lát rồi mỉm cười nói, "Va vấp một lần thì sẽ khôn ngoan hơn. Chuyện năm Nguyên Đỉnh đầu tiên đủ để răn dạy bọn họ, phàm là Lưu Thanh còn chút thông minh thì chắc sẽ không làm loạn nữa."

Chẳng mấy chốc đã đến năm mới, yến tiệc của cung Vị Ương theo thông lệ được tổ chức trên đài Bách Lương, ca múa mừng cảnh thái bình. Trần A Kiều ngồi ở bên cạnh Lưu Triệt, nhìn các phi tần quanh năm khó gặp mặt quân vương đang ngồi trên đài, lòng chợt thấy buồn. Nhưng cho dù buồn nàng cũng không thể đẩy Lưu Triệt vào vòng tay người khác. Nhã nhạc cung đình hôm nay do nhạc sư Lý Diên Niên giỏi nhất của Nhạc phủ biểu diễn.

https://thuviensach.vn

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt ở bên cạnh thấy nàng ngơ ngẩn thì khẽ gọi.

Nàng mỉm cười đáp, “Không có gì.” Đang định cáo từ trở về điện thì bỗng nghe thấy một giọng nói trong trẻo ở phía dưới, “Phụ hoàng, hôm nay là tất niên, Thanh Nhi đã học một điệu múa đặc biệt để chúc mừng Đại Hán ta trị yên thiên hạ, chúc phụ hoàng vạn thọ vô cương.”

Nàng đã mấy năm không gặp Lưu Thanh, hôm nay nhìn cô súng sính thướt tha từ trong đám người bước ra, sau khi trưởng thành thì càng thêm giống như người con gái kia lúc phô bày tuổi hoa đẹp nhất.

Lưu Triệt khá bất ngờ nhưng vẫn gật đầu, “Nếu như thế thì Chư Ấp hãy múa đi!”

Năm xưa Vệ Tử Phu nhờ ca múa mà được sủng hạnh. Ba cô gái được thừa hưởng dáng vẻ của nàng ta nên thân thể cũng mềm mại. Chỉ là Lưu Thanh ngày xưa được sủng ái vô hạn nên không chịu nỗ lực tập luyện, hôm nay cố ý muốn làm cho Lưu Triệt mềm lòng nên nhảy múa dập dờn đẹp mắt. Lưu Triệt bất giác động tâm, quay sang nhìn A Kiều, thấy nàng cúi đầu, nét mặt lơ đãng. A Kiều không biết nhưng Lưu Triệt vẫn còn nhớ rõ. Nhiều năm trước, khi Vệ Tử Phu vẫn còn sống, đang giữa độ tuổi hoa đã nhảy múa một vũ điệu mừng xuân ở phủ Bình Dương hầu, giành được tình cảm của Lưu Triệt. Sau đó là một cuộc bể dâu, nhưng Vệ Tử Phu cũng đã chết rồi. Người đã chết thì mọi việc đều chấm dứt. Lưu Triệt không nén nổi nỗi buồn bã trong lòng. Trần A Kiều trông thấy liền nắm tay gọi khẽ, “Bệ hạ, A Kiều mệt rồi, xin phép về điện Ngọc Đường nghỉ ngơi trước.”

Các phi tần ở dưới đài thoáng xôn xao. Những năm qua Trần nương nương độc chiếm hết mọi ân sủng nên họ vốn không còn trông mong gì. Nhưng nếu Trần nương nương rời khỏi đây thì những người còn lại cần dựa vào bản lĩnh của mình để khiến cho bệ hạ vui vẻ. Phải biết rằng hôm nay là ngày khởi đầu của năm mới, chỉ riêng việc có thể giành được ân sủng của

https://thuviensach.vn

bệ hạ vào ngày đầu năm đã là vinh hạnh lớn nhất ở cung Vị Ương. Lưu Mạch đội mũ thái tử ngồi dưới đài khẽ nhếch miệng. Cung Vị Ương quả thật vĩnh viễn không bao giờ yên tĩnh, mẫu thân vẫn chẳng thể thích ứng.

Hiếm có mùa đông nào ít tuyết như hôm nay. Đã sang năm mới nhưng trời đêm vẫn còn trong trẻo. Nàng ngồi trong cung xa ấm áp, mơ hồ cảm thấy có một làn gió lạnh thấu xương không biết từ đâu thổi vào. Từ sau lần đẻ non năm đó, cơ thể nàng trở nên sợ lạnh. Nàng luôn nhớ về cung Trường Môn quen thuộc đã bị Lưu Triệt thu hồi để xây cung Kiến Chương. Mặc dù Ngọc Đường cũng tốt nhưng vào mùa đông thì hàng ngày vẫn phải đốt lửa, tóm lại vẫn không bằng Trường Môn.

"Đám nô tài đó thật là vô dụng", trở về điện Ngọc Đường, cho đám người hầu lui xong thì Lục Y mới giận dữ, "Ngay cả chuyện Công chúa Chư Ấp gần đây tập múa như vậy mà cũng không biết bẩm báo lên."

"Thôi được rồi", Trần A Kiều lại không cảm thấy hỏng việc, "Công chúa Chư Ấp chẳng qua cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi."

Đến tháng Tư năm nay thì cô sẽ hết kỳ hạn ba năm chịu tang, phải tính tới chuyện hôn nhân. Chuyện cần nhất trong cuộc đời con gái chẳng qua chỉ là tìm được một người chồng tốt mà thôi. Hôm nay, nàng chính là chủ của cung Vị Ương, Lưu Thanh sợ nàng gây khó dễ nên mới tốn công sức để làm cho Lưu Triệt rủ lòng thương. Công chúa thành hôn thì phải được bệ hạ cho phép.

"Nhưng mà", nàng than thở, "tại sao không có ai chịu tin ta quả thật không có ý gây khó dễ chứ?"

Khi Lưu Triệt trở về điện Ngọc Đường thì Trần A Kiều đã đi ngủ được một lúc lâu. Đốt lửa than trong phòng ngủ không tốt cho sức khỏe nên trước khi đi ngủ Lục Y đã chuyển lửa than ra ngoài điện, trong điện chỉ còn duy

https://thuviensach.vn

nhất một cây nến nho nhỏ. Dưới ánh nến mờ mờ, Lưu Triệt thấy A Kiều đắp chiếc chăn bằng gấm thật dày mà vẫn cảm thấy lạnh, nằm co ro một góc. Y khẽ nhíu mày, thầm thở dài, nhẹ nhàng nằm xuống ôm nàng vào lòng.

Thoáng cái đã gần đến năm Nguyên Đỉnh thứ tư.

Theo thông lệ, ba ngày trước năm mới sẽ không thiết triều nên khi ánh sáng ban mai nhàn nhạt xuyên qua song cửa chiếu vào tẩm điện, Trần A Kiều tỉnh dậy còn đang ngái ngủ, thấy Lưu Triệt nằm bên cạnh thì giật mình.

"Nàng dậy rồi sao?" Lưu Triệt khá vui vẻ, hôn lên má nàng một cái, trêu chọc, "Trẫm còn đang nghĩ lúc nào Kiều Kiều mới dậy."

Nàng không có thói quen có người khác bên gối khi thức giấc nên ậm ừ một lúc mới nói, "Bệ hạ dậy trước đi."

Trong suốt năm Nguyên Quang, dù Lưu Triệt đã giảm dần việc nắm thực quyền nhưng vẫn rất chăm chỉ, gần như không bao giờ dậy muộn. Người thong thả nói, "Chẳng mấy khi rảnh rỗi, chơi đùa với Kiều Kiều một lúc đã."

Sắc mặt A Kiều lúc đỏ lúc trắng, ra sức đẩy y một cái, gắt gỏng, "Thiếp không cần." Vừa tung chăn định nhảy xuống thì hơi lạnh ập vào khiến nàng run lên.

Cung nữ bên ngoài điện nghe thấy tiếng cười đùa bên trong liền nhẹ nhàng vén rèm hỏi, "Bệ hạ, nương nương đã dậy chưa?" A Kiều vội vàng nấp sau lưng Lưu Triệt, nói vọng ra, "Vào đi." Lưu Triệt nhắm mắt, chỉ cười nhẹ không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Mạc Sầu mang đồ rửa mặt vào, thấy bệ hạ còn đang ở trên giường thì sắc mặt ửng hồng, cúi thấp đầu xuống. Nói đúng ra, chẳng mấy khi bệ hạ và nương nương thức dậy cùng nhau.

A Kiều thấy ngoài trời đã sáng rõ liền hỏi, "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Bẩm đã giờ Mão ba khắc", Mạc Sầu đáp, "Phải rồi, phủ Công chúa trưởng báo tin đêm qua Công chúa trưởng Phi Nguyệt đã sinh hạ một bé gái, cả hai mẹ con đều bình an."

"Đêm qua à?", A Kiều vui mừng, "Thật là một đứa bé có phúc, ngay cả sinh ra cũng biết chọn giờ.

Đợi đến ba ngày sau, khi điện Tuyên Thất thiết triều trở lại thì Trần A Kiều mới bứt ra được để đi thăm mẹ con Lưu Lăng. Phủ Công chúa trưởng cực kỳ náo nhiệt, người đến tặng lễ nườm nượp. A Kiều ngồi trên giường dành cho bà đẻ trong phòng Lưu Lăng, cười hỏi, "Làm mẫu thân rồi thấy thế nào?"

"Cũng chẳng biết nói thế nào", Lưu Lăng mỉm cười, Đông Phương Sóc bế con gái không rời tay, "Lúc mang thai đi lại bất tiện thì chỉ muốn sinh cho xong. Đến lúc sinh hạ thì đau không chịu nổi, sau đó lại rất yêu thương." Tình mẫu tử đến thật tự nhiên, chôn sâu trong huyết mạch mỗi người mẹ.

"Xinh quá!" Trần A Kiều nhìn bé gái trong lòng Đông Phương Sóc, thở dài, "Trong đám cháu gái đời sau của Trần gia thì Mạn Nhi và con của hai người là xinh đẹp nhất, không biết khi lớn lên sẽ bắt mất hồn bao nhiêu chàng trai."

"Muốn lấy con gái của ta", Đông Phương Sóc hùng hổ, "đầu tiên phải bước qua cửa ải này đã."

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng bật cười, xẵng giọng, "Nói lung tung gì đó", rồi quay sang A Kiều, "Chẳng cần phải đợi lâu, Tảo Tảo hiện giờ không phải đã bắt mất hồn vía bao nhiêu chàng trai thành Trường An rồi sao?"

Lưu Sơ xinh đẹp là con gái yêu của đương kim Hoàng thượng, là muội muội song sinh của Thái tử điện hạ, mẫu thân cô lại là Trần nương nương độc chiếm thánh sủng trong cung Vị Ương. Thân thế tài mạo ngút trời, dần đến tuổi xuất giá khiến cho tất cả gia đình quyền quý trong thành Trường An đều chú ý xem con cái nhà ai sẽ vinh hạnh lấy được báu vật như vậy. A Kiều hơi nhướng mày, thở dài, "Trong lòng nó vẫn nhớ Quan Quân hầu, chưa từng nhìn đến người nào khác."

"Chuyện này", Lưu Lăng cũng biết chuyện nên cảm thán, "Để qua năm xem, biết đâu nó lại xem trọng ai đấy?"

"Đành vậy thôi", A Kiều cười gượng, hỏi Đông Phương Sóc, "Đặt tên con là gì rồi?"

"Ha ha", Đông Phương Sóc vừa cười xong lại im bặt, lúng túng cúi đầu không đáp.

"Đừng hỏi chàng", Lưu Lăng lườm một cái, "từ lúc con được sinh ra đến giờ chàng chỉ biết bế không rời tay, bản thân được xưng học rộng tài cao mà nghĩ ra vô số cái tên đều không vừa ý. Đến giờ vẫn chưa xong đấy."

Trần A Kiều phì cười, đúng là lòng cha mẹ có thể so được với trời đất, mà Lưu Lăng lấy Đông Phương Sóc cũng là một cặp hạnh phúc.

"Chi bằng", nàng nhìn Lưu Lăng, "muội chọn cho nó một cái tên đi?"

https://thuviensach.vn

“Cũng được”, Lưu Lăng suy nghĩ một chút, nhướng mày, “đặt tên một chữ là ‘Mi’ vậy.”

“Mị?” Đông Phương Sóc lắc đầu, “‘Mị’ trong ‘Vũ mị’ sao? Nghe quá tầm thường”[2].

[2] Chữ “Mi” có âm đọc tiếng Trung là “Méi”, Đông Phương Sóc nghe nhầm thành chữ “Mị” có âm đọc là “Mèi.” Chữ “Mị” trong từ “Vũ mị” lại có nghĩa là xinh đẹp, quyến rũ.

“Ai nói là chứ ‘Mị’ kia chứ”, Lưu Lăng gạt đi, “là chữ ‘Mi’ trong ‘Thủy mi’.”

“Đông Phương Mi?” Trần A Kiều ngâm nga, “cũng rất đẹp đấy!” Thủy mi là dải nước ở mấp mé bờ, vừa là nước mà vừa là bờ, không phải là nước mà cũng không phải bờ, một chữ cực kỳ mê hoặc.

Tên vừa được đặt xong, Đông Phương Mi đang ở trong lòng phụ thân bỗng giãy một cái rồi khóc toáng. Đông Phương Sóc chân tay luống cuống, đành nhìn lên hai người phụ nữ trên giường cầu cứu.

Trần A Kiều mủi lòng ôm lấy, nhìn qua rồi nói, “Chắc nó đói bụng rồi. Đông Phương đại nhân bế nó tìm bà vú đi để ta và Lăng Nhi nói chuyện một chút.”

Sau khi Đông Phương Sóc đi ra, Trần A Kiều liền thả lỏng, ngồi dịch sát thêm chỗ Lưu Lăng, hỏi, “Lăng Nhi, mấy ngày vừa rồi cũng không có thời gian rảnh ngồi với muội nên chưa kịp hỏi. Muội nói thật cho tỷ biết, lúc trước sao lại không cẩn thận để mang thai Mi Nhi?”

Lưu Lăng quay mặt, giận dỗi, “Tỷ là sủng phi đoan trang trong mắt mọi người, sao lại hỏi mấy chuyện quỷ quái như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Chẳng phải là do muội sao?” A Kiều điềm nhiên, “bằng không thì tỷ hỏi làm gì.” Các nàng cùng nhau lớn lên, cùng học tại một trường, cùng làm cảnh sát, cùng xuyên qua thời gian đến đây, biết rõ nhau như chiếc bóng của mình.

“Cũng chỉ vì uống nhiều rượu quá”, Lưu Lăng thở dài, “khó mà tránh được.”

“Ồ?” A Kiều hỏi dồn, “Như vậy là Lăng Nhi say à?”

“Cũng không phải”, Lưu Lăng thành thật đáp, “chỉ là rượu vào thì buông lỏng lý trí, phóng túng một chút thôi.”

“Cần gì phải nói muội?” Nàng phản công, “Tỷ thì sao? Hồi cung nhiều năm như vậy, cũng từng có thai, vậy ở chung với đế vương thiên cổ kia thì thế nào?”

A Kiều giật mình, ngượng ngập, “Sao lại quay sang tỷ?” Mặt nàng dần đỏ lên.

“Sao không chứ?” Lưu Lăng buồn cười, “Chỉ cho quan viên thắp lửa mà không để dân chúng đốt đèn. Tư Mã Thiên từng nói, ‘Đế vương có thể ba ngày không ăn nhưng không thể một ngày không có nữ nhân’, tỷ thấy có đúng không?”, nàng hiếu kỳ nên hỏi dồn.

A Kiều chật vật đứng lên, nói một câu hàm hồ, “Thật là lợi hại”, rồi tìm cớ chuồn thẳng, còn nghe tiếng cười khanh khách của Lưu Lăng văng vẳng bên tai.

Chương 72: Xây điện Kiến Chương rước phượng về

https://thuviensach.vn

Nàng ra khỏi phòng thì mặt đang nóng bừng cũng dần lạnh xuống, từ xa trông thấy Đông Phương Sóc đang đứng bên cửa ngách, cạnh đó là một người đàn ông mặc áo xanh, dáng vẻ gầy yếu nhưng khí chất toát lên vẻ chính trực. Người đó nghe thấy tiếng bước chân đến gần liền ngẩng đầu nhìn sang, ánh mắt trong sáng.

"Trần nương nương!" Đông Phương Sóc thấy nàng liền gật đầu chào.

"Ừ, Đông Phương đại nhân không cần đa lễ." Trần A Kiều nhìn sang người bên cạnh, "Vị này là…?"

Người đàn ông áo xanh lùi về sau một bước, quỳ xuống nói, "Hạ thần Tư Mã Thiên, tham kiến nương nương", giọng hết sức bình thản.

"Ồ!" Trần A Kiều thốt lên, thầm nghĩ quả nhiên nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Lưu Lăng vừa nhắc tới thì người này đã xuất hiện ở quý phủ của Công chúa trưởng. Nhưng vào thời này thì Tào Tháo còn chưa sinh ra.

"Nương nương, Tư Mã đại nhân là bạn tốt của thần", Đông Phương Sóc chắp tay bẩm, "Gia đình có truyền thống học vấn, văn chương tài hoa, thuở nhỏ đã lập chí muốn viết ra một bộ sử trước nay chưa từng có. Thần cảm phục ý chí nên kết làm bạn."

"Ta cũng nghe nói qua", Trần A Kiều gật đầu nhìn Tư Mã Thiên đầy thâm ý, "Tư Mã đại nhân, ta rất mong chờ ngày ông viết ra bộ sử kia."

Tư Mã Thiên khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn nàng, trong ánh mắt thoáng chút nghi ngờ khó hiểu. Thời đại hiện giờ cũng không phải niên đại như nguyên bản trong lịch sử. Hôm nay người ngồi ở vị trí thái tử là Mạch Nhi của nàng sẽ không còn cục diện khó khăn, Hung Nô cũng đã suy sụp, Lưu

https://thuviensach.vn

Lăng cũng không phải xuống đài. Quan trọng nhất là vị đế vương ngồi trong điện Tuyên Thất kia sẽ không còn bạo ngược, vui giận bất thường như trước, như vậy Tư Mã Thiên cũng có thể tránh được mối khuất nhục bị thiến?

Lúc còn trẻ nàng đọc *Sử ký* thì luôn trầm trồ tán thưởng những chuyện trước thời Hán Vũ Đế, duy chỉ khi chép chuyện đương triều thì Tư Mã Thiên khó tránh khỏi tỵ hiềm. Cho dù là chuyện ông ta tán dương họ Lý, công kích họ Vệ hay là phê phán thẳng thắn Hán Vũ Đế đều khiến người ta có cảm giác trả thù cá nhân. *Sử ký* có tất cả mười hai tập, chỉ thiếu duy nhất tập về Hán Vũ Đế, quả thật là đáng tiếc. Hiện giờ nàng thật sự chờ mong có một bản ký mới và hoàn chỉnh về Hán Vũ Đế.

"A Thiên", Đông Phương Sóc hỏi Tư Mã Thiên còn đang nhìn hút theo bóng Trần A Kiều, "làm sao vậy?"

Tư Mã Thiên bừng tỉnh, "Trần nương nương quả là khác với tưởng tượng của ta!"

"Thì ra là thế", Đông Phương Sóc phì cười, "Gặp nương nương ta liền cảm thấy bệ hạ có một vị sủng phi như vậy ở bên cạnh là điều may mắn."

"Ta vẫn cho là", Tư Mã Thiên khép mắt, "có thể được sủng hạnh trở lại sau khi bị ruồng bỏ thì tất không tránh khỏi hiềm nghi là quyến rũ mê hoặc quân vương."

"May mắn là Tư Mã đã không viết như vậy trong sách sử."

"Đúng vậy", Tư Mã Thiên tự giễu, "Trung Hoa mênh mông, lịch sử hào hùng, không biết cả đời này ta có thể viết xong hay không."

https://thuviensach.vn

Qua cửa Tư Mã phía tây cung Vị Ương trở lại điện Ngọc Đường thì phải đi qua điện Thừa Hoa của Hình khinh nga. Trần A Kiều ngồi trong long xa, nghe tiếng đàn ai oán vẳng ra từ điện Thừa Hoa liền than khẽ: *"Đánh mất thánh ân ngồi điện cũ, quay đầu nhớ mãi tiếng đàn buông."*

"Nương nương", Lục Y nghe không rõ, bèn hỏi, "Người vừa nói gì vậy?"

"Không có gì", A Kiều hỏi lại, "Lục Y, cung Kiến Chương sắp xây xong chưa?"

"Cũng sắp rồi", Lục Y đáp, "Tính ra cũng tròn ba năm. Thành Liệt nói rằng bệ hạ ra lệnh không sợ tốn kém, chỉ cần tinh xảo đẹp đẽ."

"Như vậy", Trần A Kiều gõ gõ vào song cửa, "khi xây xong cung thì chắc phải tuyển cung nữ, nếu có thể cho một số cung nữ lớn tuổi của cung Vị Ương ra ngoài thì cũng coi như là một chuyện công đức."

Sang xuân, qua tháng Ba là lễ trăm ngày của Đông Phương Mi. Bấm tay tính ra đã tròn ba năm Công chúa Chư Ấp để tang. Một hôm, Trần A Kiều lệnh xuống bảo mời Công chúa Chư Ấp đến điện Ngọc Đường. Lúc Lưu Thanh tới, nhìn xuyên qua bức rèm che thấy Trần A Kiều ngồi trên điện Ngọc Đường trang nhã phồn hoa với vẻ mặt thanh thản thì nắm tay bất giác siết chặt trong ống áo rộng.

"Nương nương", Mạc Thất vén rèm bước vào bẩm, "Công chúa Chư Ấp đã đến rồi."

"Lưu Thanh ra mắt nương nương", cô khẽ quỳ gối. Những năm gần đây, sau khi mẫu hậu mất, cô đã học được cách kiềm chế nên lúc này mới có thể thi lễ đúng phép tắc với Trần A Kiều khiến ngay cả bản thân cũng phải cảm thán.

https://thuviensach.vn

“Đứng lên đi!” Người phụ nữ ngồi trên ghế chủ tọa ngẩng đầu, nét mặt nhu hòa, trông vẫn còn rất trẻ. Ngược lại, cô nhớ rõ trước khi mẫu hậu mất thì khóe mắt của người đã có những vết rạn chân chim mờ mờ.

A Kiều hơi nhếch miệng, biết rằng sự ngăn cách giữa nàng với người của Vệ gia bằng cả sự vinh nhục của gia tộc, bằng cái chết của Vệ Tử Phu nên vĩnh viễn không thể chung sống hòa bình với nhau. Đã vậy gặp chẳng bằng không gặp, gần gũi chẳng bằng sơ giao, nếu đã không thoải mái với nhau thì một dao chặt đứt cho xong. Nàng liền hỏi, “Chắc hẳn Công chúa Chư Ấp đã rõ rằng hết tháng này thì ngươi đã trọn kỳ để tang, bản thân ngươi cũng đã mười tám tuổi, qua tuổi thành thân một chút rồi nên ý của ta là nên sớm xuất giá. Ngươi đã có ai hợp ý chưa?”

Lưu Thanh khẽ mỉm cười, nhớ lại năm xưa nhị tỷ Lưu Vân trước khi lên đường tới Thượng Lâm Uyển nhận tội với phụ hoàng đã từng cầu xin với mẫu hậu rằng nếu như có một ngày cô xuất giá thì hãy để cho cô được lựa chọn theo ý mình. Trần A Kiều là người kỹ tính, chắc sẽ không vì bị lôi kéo vào việc tranh đấu gì đó mà buộc người muội muội cuối cùng phải bước vào cuộc sống khổ hạnh giống như hai người tỷ tỷ. Mẫu hậu đến phút chót vẫn không đáp ứng. Thật ra dù có đáp ứng thì cũng thay đổi được điều gì chứ? Mẫu hậu đã chết rồi. Mẫu hậu đã tự vẫn ở điện Tiêu Phòng để cho bốn chị em bọn họ có thể sinh tồn bình yên trong cung điện này. Từ khoảnh khắc đó, cô đã không còn khả năng có được hạnh phúc. Cuối cùng cô lựa chọn bước theo lối mòn của hai tỷ tỷ, hợp lại thành một con đường bình yên vì đệ đệ của mình.

“Nương nương”, cô cúi đầu, “Ta thích con thứ Thạch Triệt của Nội sử Thạch đại nhân.”

Trần A Kiều trầm ngâm, “Ta biết rồi, ngươi cứ về trước đi.”

https://thuviensach.vn

Lục Y đợi cho Lưu Thanh đi khỏi liền hỏi, "Nương nương, người xem Công chúa Chư Ấp kia…?"

A Kiều nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm, "Nếu đó là đối tượng do Công chúa Chư Ấp đích thân lựa chọn thì ta nghĩ sẽ chấp nhận."

"Sao vậy?" Lục Y kinh ngạc thốt lên, "Thạch Triệt đâu có gia thế hiển hách bằng vị hôn phu của Vệ Trường và Công chúa Dương Thạch trước kia."

"Nhưng Vệ gia cũng đã kém xa thanh thế một nhà năm hầu tước năm xưa rồi", A Kiều cười nhạt, "Nếu cô ta chọn người quá hiển hách thì ta sẽ nghĩ như thế nào", nàng nhìn về hướng điện Tuyên Thất, khẽ nói thêm, "bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?"

"Nội sử đại nhân Thạch Khánh quản lý kinh đô, mặc dù chức quan chưa vào hàng cửu khanh hiển hách nhưng chức vụ lại rất quan trọng. Thạch Khánh đã từng làm sư phụ của Tề vương Lưu Cứ, mối thâm giao đó có thể bảo vệ cho cô ta ở Thạch gia không phải lo nghĩ." A Kiều than một tiếng, khen ngợi, "Tiến có thể tấn công, lui có thể phòng thủ, quả nhiên là thông minh."

"Thế à", Lục Y lo lắng hỏi, "Nương nương tính sẽ thành toàn cho cô ta sao?"

"Tại sao lại không?" A Kiều hỏi lại. Nếu như trong lòng Lưu Triệt còn chút thương xót con gái thì nàng cần gì phải mang tiếng ác vào thân? Có lẽ Lưu Thanh không suy nghĩ kỹ càng, có thể là đã nhận lệnh của Vệ gia, nhưng với gia phong mấy đời trung thần của Thạch gia, thiên tử anh minh, ngôi vị thừa kế đã vững chắc mà muốn Thạch gia theo Vệ gia mưu phản được ăn cả ngã về không thì tuyệt đối không có khả năng.

https://thuviensach.vn

Tháng Ba năm Nguyên Đỉnh thứ tư, Trần nương nương chuyển ý tứ của Công chúa Chư Ấp tới Lưu Triệt. Y trầm tư suốt đêm. Đến ngày hôm sau, điện Tuyên Thất truyền ý chỉ ban hôn. Tháng Năm năm Nguyên Đỉnh thứ tư, Công chúa Chư Ấp xuất giá. Trần A Kiều lấy thân phận phi tần tối cao hiện tại ở cung Vị Ương đứng trên điện Tuyên Đức cùng Lưu Triệt tiếp nhận lễ bái của Công chúa Chư Ấp và Phò mã.

Trần A Kiều nhìn Lưu Thanh mặc trang phục màu đỏ bước lên xe hoa rời đi không quay đầu nhìn lại thì thở dài một hơi. Nàng không thể không thừa nhận, khi người con gái cuối cùng mang huyết thống của Vệ Tử Phu rời khỏi cung Vị Ương này thì lòng nàng cũng có chút thoải mái hơn.

Hôn lễ của Công chúa Chư Ấp không được long trọng bằng Vệ Trường công chúa xuất giá năm xưa nhưng dù sao cũng là công chúa hoàng thất xuất giá nên có đầy đủ tất cả các nghi lễ. Tề vương Lưu Cứ đi tận nước Tề làm phiên vương ba năm nhuốm bụi phong trần về Trường An tham gia hôn lễ của tỷ tỷ ruột nhưng chỉ thoáng trông thấy nhau trên điện Tuyên Đức, không có cơ hội gặp nhau lấy một lát. Hôn lễ trong cung kết thúc, Lưu Cứ đến điện Tuyên Thất yết kiến phụ hoàng. Ba năm không gặp, Lưu Triệt nhìn đứa con thứ quỳ dưới điện, Lưu Cứ cũng cao hơn một chút, nét mặt trầm tư không còn vẻ ngơ ngác như ngày mới đi đến đất phong.

“Đã trở về rồi”, Lưu Triệt nghĩ một lát rồi bảo, “thì ở chơi thêm mấy ngày nữa. Đúng dịp tỷ tỷ của con xuất giá, con hãy gặp nó nhiều hơn.”

Lưu Cứ khẽ cúi đầu, cung kính nói, “Đa tạ phụ hoàng ân điển!”

“Bệ hạ”, nội thị ở bên ngoài điện khom người bẩm báo, “Thái tử điện hạ cầu kiến.”

“Tuyên cho vào”, Lưu Triệt bình thản.

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch mặc bộ y quan thái tử bước vào điện, dập đầu chào, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Nét mặt cậu toát lên vẻ phấn chấn tự tin của tuổi thiếu niên, Lưu Cứ liếc nhìn cảm thấy chói mắt, cúi đầu bái chào, “Thần tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Thôi nào nhị đệ”, Lưu Mạch thân thiện đáp.

“Phụ hoàng và Thái tử điện hạ có việc cần bàn, nhi thần xin cáo lui trước”, Lưu Cứ nói, thấy Lưu Triệt ở trên điện gật đầu liền lui ra. Cậu ra khỏi điện Tuyên Thất thì nghe thấy tiếng Lưu Mạch ở trong điện, “Qua mấy hôm nữa thì phụ hoàng sẽ tuần du sông Phần nên nhi thần đến để xin chỉ dạy chuyện giám sát đất nước.”

Ánh sáng rực rỡ ngoài điện chiếu lên trên người rất nóng bức nhưng lòng Lưu Cứ vẫn thấy lạnh lẽo. Cậu bật cười khổ sở. Năm xưa khi đi nhận phong đất Tề, cữu cữu đã nói rằng khôn ngoan không lại được với trời, hiện giờ Vệ gia đang ở hoàn cảnh xấu nên không cầu có công, chỉ cầu vô hại. Vì vậy, những năm qua ở đất Tề, cậu luôn biểu hiện bình thường, cố gắng duy trì lãnh thổ được thanh bình để không khiến cho Lưu Mạch nghi ngờ. Cậu vốn cho rằng nếu có một ngày mình bộc lộ sự sắc bén vẫn giấu kín thì thiên hạ nhất định phải lóa mắt, nhưng vừa rồi lại phát hiện khi bản thân còn ở ngưỡng cửa trưởng thành thì người ấy đã thành thục. Trong những ngày tháng ở đất Tề, cậu có nghe nói đến chuyện người phụ nữ ở điện Ngọc Đường kia cho đứa con trai duy nhất của nàng vượt qua đại mạc đi sứ Thân Độc. Khi đó cậu rất kinh ngạc, chuyện đó thật sự ngoài sức tưởng tượng của cậu. Nhưng, quả là đi xa làm cho con người kiên cường nhanh hơn bất kỳ danh sư nào dạy bảo. Bản thân cậu chỉ là bông hoa ở cung Vị Ương được mẫu thân nuông chiều, lần đầu tiên nếm trải gió mưa thì lại rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.

Tháng Sáu năm Nguyên Đỉnh thứ tư, cung Kiến Chương được xây xong, hết tròn ba năm. Hôm đó ở điện Ngọc Đường Lưu Triệt rất vui, nói, “Kiều

https://thuviensach.vn

Kiều có rảnh rỗi thì sang đó xem. Nàng chắc chắn sẽ vui thích."

Trần A Kiều không để ý, chỉ nói, "Lần này chọn cung nữ mới, nhân tiện cho những cung nữ lớn tuổi trong cung Vị Ương về nhà. Nếu trong cung quá nhiều cung nữ lớn tuổi thì sẽ tăng thêm oán khí, cuối cùng tổn hại đến thiên hòa."

"Những chuyện này cứ giao cho Kiều Kiều vậy." Lưu Triệt đang có tâm trạng tốt, lại không phải là việc gì lớn nên thuận miệng đồng ý.

Trần A Kiều mời Kiến Chương lệnh đến hỏi, "Cung Kiến Chương có bao nhiêu điện phủ?"

Kiến Chương lệnh cung kính bẩm, "Cung Kiến Chương có mười ba ngôi ngoại điện, bốn mươi chín ngôi nội điện. Bệ hạ đã có lệnh đặc biệt chuyển cung Trường Môn thành điện Trường Môn, là điện chính trong các nội điện, lại dùng vôi cát trát tường, tất cả đều làm như Trung cung."

A Kiều cảm thấy rất bất ngờ, hỏi lại, "Thật không?"

Đến tối, Lưu Triệt từ điện Tuyên Thất trở về, trông thấy bộ dạng buồn bã của nàng bèn triệu Lục Y tới hỏi, "Chủ nhân của ngươi có chuyện gì vậy?"

"Hôm nay nương nương triệu kiến Kiến Chương lệnh tới hỏi chuyện, sau đó tâm trạng thì cứ u uất như vậy", Lục Y cung kính bẩm báo.

Lưu Triệt hiểu ngay, vẫy tay bảo Lục Y lui ra. Y chắp tay thong thả bước vào, hắng giọng, "Thuở thiếu niên, trẫm đã từng ước hẹn rằng nếu thành thân được với Kiều Kiều thì sẽ xây lầu vàng cho nàng ở. Kiều Kiều còn nhớ chăng?"

https://thuviensach.vn

Nàng ừ hữ không đáp, tất nhiên trong nàng nhớ mãi lời hứa ngọt ngào đó nhưng khắc sâu hơn lại là cơn gió lạnh thấu xương thổi xuyên qua phòng khi lời hứa đổ vỡ tan tành, nhìn xa xăm vô tận vẫn chỉ thấy đau khổ tuyệt vọng không bờ bến.

"Nàng không muốn về điện Tiêu Phòng cũng không sao, trẫm đã xây điện Kiến Chương cho nàng." Y nhìn thẳng vào mắt nàng, phát hiện thấy vẻ mặt nàng có chuyển biến rất nhỏ liền bịt kín mắt nàng không cho suy nghĩ, hôn thật sâu lên môi nàng, thầm thì ước hẹn, "Lần này trẫm đảm bảo rằng Kiến Chương sẽ không sụp đổ."

Nàng khẽ lách người tránh ra. Lời thề lầu vàng rốt cuộc có mấy phần giả dối, mấy phần thật lòng, lâu như vậy rồi thì khó có thể kiểm chứng nổi. Đã bao nhiêu năm làm vợ làm chồng, nàng thấy đối với người đàn ông bên cạnh này khi càng hiểu rõ lại càng mê hoặc. Nàng đi cùng y qua hết cả thời niên thiếu, nàng đã chứng kiến hầu như hết thảy cuộc đời của y, nàng tự cho bản thân đã hiểu rất rõ. Nhưng khi gần trong tấc gang nàng lại phát hiện rằng thật ra bản thân không hề hiểu y.

Từ năm Nguyên Sóc thứ sáu cho tới bây giờ đã là mười năm rồi. Nàng cho là với tính có mới nới cũ, có trăng quên đèn thì y sẽ không chịu được nàng quá lâu, nhưng y lại chịu ở bên nàng hơn mười năm. Tuy rằng mười năm đó chỉ bằng mặt mà không bằng lòng nhưng lâu dần thì việc có y bên cạnh tựa hồ cũng thành một thói quen. Hồi năm Lý Nghiên xuất hiện, cô ta trẻ trung như vậy, xinh đẹp như vậy, nàng thật sự đã cho rằng y sẽ bỏ nàng. Tuy nàng không quá đau buồn nhưng cuối cùng khi y lựa chọn ở lại với nàng, nàng lại cũng không quá vui mừng. Từ đó về sau, giữa hai người mới có được một chút lòng tin. Khi nàng mất đứa con ở Thượng Lâm Uyển thì khoảng cách với y lại gần thêm, sinh ra cảm giác muốn dựa dẫm vào y. Dựa dẫm nhưng vẫn đồng thời đề phòng, đôi khi ngay cả bản thân nàng cũng chẳng rõ nếu bây giờ y bỏ nàng thì người không chịu được là y hay là nàng?

https://thuviensach.vn

“Thật ra”, nàng cúi đầu, “Người không cần phải như vậy.” Tâm hồn nàng đã dần bình lặng, nếu không phát sinh biến động thì cuộc đời này sẽ cứ thế thôi. Nhưng nếu phát sinh biến động thì nàng vẫn sẽ rời đi, dù có quyến luyến, có quay đầu nhìn lại nhưng cuối cùng vẫn nhất quyết rời đi.

Ánh mắt Lưu Triệt thoáng qua vẻ lo lắng mơ hồ, “Trẫm vui mừng thấy như thế.” Y siết chặt thêm vòng tay đang ôm eo A Kiều khiến nàng đau, khẽ kêu lên một tiếng. Y giật mình, hơi nới lỏng vòng tay nhưng vẫn còn ôm rất chặt. Nàng nhăn mày, thật ra cũng không tin lời nói cung Kiến Chương là xây cho nàng. Lưu Triệt xây cung Kiến Chương quá nửa vẫn là vì chính y, nhưng nàng vẫn tiếp nhận chuyện điện Trường Môn.

Giờ khắc này nàng tựa vào trong lòng y, bỗng nhiên rất muốn hỏi y một câu rằng nếu sớm biết có ngày hôm nay thì có hối hận ngày đó đã tuyệt tình như vậy? Đến bây giờ, có đem cả thiên hạ đến trước mặt thì nàng cũng không thể nào xóa nhòa hoàn toàn chuyện quá khứ.

Nhưng cuối cùng thì nàng vẫn không lên tiếng. Có một số việc mà sức người không thể làm gì được.

Tháng Bảy năm Nguyên Đỉnh thứ tư, Trần A Kiều chuyển từ điện Ngọc Đường sang điện Trường Môn của cung Kiến Chương. Điện Trường Môn tuy hạ từ cấp cung xuống cấp điện nhưng còn rộng lớn hơn cả cung cũ. Từ ngoài điện nhìn vào, rèm che buông rủ ánh lên đủ các loại màu sắc, đều là những màu mà Trần A Kiều ưa thích. Chỉ riêng việc đem rừng trúc ngày trước nàng thích nhất trồng lại trong nội viện, khi gió chiều ngày hè thổi qua chiếu bóng trúc lên rèm cửa sổ bằng lụa mỏng gây cảm giác mát mẻ đã khiến nàng rất vui thích.

“Nghe cung nhân nói”, Mạc Vong trầm trồ, “cung Trường Môn, à quên”, cô vội vàng bậm môi, “phải gọi là điện Trường Môn chứ, vào lúc bắt đầu xây dựng thì đã đặt địa long rồi, dù mùa đông thì nương nương cũng sẽ

https://thuviensach.vn

không bị lạnh. Bệ hạ đúng là thật lòng chăm sóc nương nương từng ly từng tý."

A Kiều liếc cô một cái, cười nhẹ như không, "Có phải ngươi cũng muốn tìm một người như vậy? Dù sao cũng sắp tuyển cung nữ mới, nếu ngươi muốn thì ta sẽ để cho ngươi xuất cung."

"Nương nương đừng…", Mạc Vong kêu lên khiến Mạc Thất che miệng giấu đi nụ cười.

Trần A Kiều lườm nàng, "Cười cái gì?"

"Nô tỳ đang cười", Mạc Thất không vừa, "nương nương không chú ý sao? Vừa rồi nương nương đã nói một chữ 'Cũng'."

Nàng khẽ giật mình.

Chương 73: Mười năm Hà Tây mười năm Hà Đông[1]

[1] Hà Đông chính là tỉnh Sơn Tây của Trung Quốc bây giờ. Do sông Hoàng Hà chảy qua phía Tây của tỉnh Sơn Tây, tức là Sơn Tây nằm ở phía đông của sông Hoàng Hà, cho nên ngày xưa người địa phương gọi Sơn Tây là Hà Đông.

Rất nhanh, các cung nữ được tuyển từ khắp mọi miền đã về đến nơi. A Kiều không đủ sức quản việc này nên giao cho Lục Y, Mạc Thất và Mạc Vong, "Các ngươi hỏi ý của các cung nữ ngoài ba mươi tuổi của toàn bộ điện trong cung Vị Ương, nếu ai muốn về nhà thì sẽ cho về rồi bổ sung người mới vào. Chi phí cho cung nữ trong tất cả các điện cũng phải cắt giảm đi một chút. Cung Kiến Chương hay cung Vị Ương đều thế."

https://thuviensach.vn

“Về phần chọn lựa cung nữ mới”, nàng dặn, “không câu nệ tướng mạo, gia thế, chỉ cần nhanh nhẹn, trung thực là được. Ngoài ra cũng nói thêm cho họ biết từ giờ trở đi thì niên hạn phục vụ là hai bảy tuổi, nếu ai có gì không bằng lòng thì cứ đến nói trực tiếp với ta.” Cả ba người đều cúi đầu vâng dạ, lĩnh mệnh rời đi.

Lệnh này vừa ban ra đã khiến cho cả cung nữ cũ và mới đều cảm động công đức của Trần nương nương. Thỉnh thoảng cũng có một vài phi tần cấp thấp trong cung Vị Ương đã từng được ân sủng của bệ hạ từ nhiều năm trước ôm hận trước sự độc chiếm ân sủng của Trần nương nương nên đã đánh cuộc một lần lành làm gáo vỡ làm muôi gây náo loạn đến cả điện Tuyên Thất, nhưng bệ hạ chỉ cau mày nói, “Trẫm đã giao mọi chuyện trong hậu cung cho Trần hoàng hậu cân nhắc quyết định, từ phi tần, nữ quan tới cung nữ, nội thị trong cung Vị Ương đều phải tuân thủ.” Sau đó lại tuyên phạt cắt ba tháng bổng lộc của những người này.

Tất cả cung nữ liền câm như hến, vài ngày sau vẫn có người tò mò hỏi, “Trần nương nương ở trong điện nào của cung Vị Ương nhỉ?”

“Trần nương nương không ở trong Vị Ương”, lại có người ra vẻ hiểu biết, “nghe nói Trần nương nương là phi tần mà bệ hạ sủng ái nhất, được coi như là hoàng hậu của cung Vị Ương. Trần nương nương thân thể cao quý, tính ra còn là biểu tỷ của bệ hạ. Hai người có tình cảm từ nhỏ, bệ hạ từng nói rằng nếu lấy được Trần nương nương làm thê tử thì nhất định sẽ xây một lầu vàng cực lớn cho nàng.”

“Phì”, liền có người cười nhạo, “Có ai chưa từng nghe chuyện này mà cần cô nói chứ.”

“Cô thì biết cái gì?” Người nọ nói vẻ không vui vì bị ngắt lời, “Những năm qua bệ hạ quả nhiên đã giữ đúng lời hứa, xây cung Kiến Chương còn

https://thuviensach.vn

hoa lệ hơn cả cung Vị Ương tặng cho Trần nương nương. Mấy hôm trước Trần nương nương đã chuyển vào điện Trường Môn của cung Kiến Chương. Tôi còn nghe nói rằng tất cả phi tần đều ở trong cung Vị Ương, bởi vậy mà trong cung Kiến Chương chỉ có một mình Trần nương nương. Các người thử ngẫm mà xem ân sủng của bệ hạ đối với Trần nương nương sâu đậm đến mức nào."

Các cung nữ vừa mới xa nhà xa quê vào cung nghe vậy đều không nhịn được nghĩ đến phong thái của Trần nương nương danh chấn kinh thành, hồi lâu sau mới có người lên tiếng, "Tôi nghe nói cũng vì cung Kiến Chương mới xây xong nên chúng ta mới được tuyển vào làm cung nữ đấy." Không biết ai sẽ có phúc khí có thể được hầu hạ Trần nương nương đây.

"Nhưng mà", một giọng thì thào, "tôi từng nghe nói rằng có một khoảng thời gian bệ hạ đã chán ghét ruồng bỏ Trần hoàng hậu, trục xuất người và lập một vị ca cơ làm hoàng hậu. Chỗ mà Trần hoàng hậu ở sau khi bị trục xuất gọi là cung Trường Môn."

Đám cung nữ im lặng hồi lâu rồi đồng thanh nói, "Nói mò." Vệ Tử Phu sớm đã thành một khối đất vàng còn Trần nương nương vẫn được Thánh thượng cực kỳ sủng ái, bên nào nhẹ bên nào nặng thì chẳng cần nhìn cũng biết.

"Điều này cũng có thể là thực", có người lại nói, "Cái gì thuộc về ai đã do trời định. Người khác muốn đoạt cũng đoạt không được."

"Đám lười biếng này", một vị cô cô dạy dỗ cung nữ đi ngang qua, nghe thấy tiếng trò chuyện liền bước vào, "đã trễ thế rồi còn chưa chịu nghỉ ngơi, học tập chưa đủ vất vả sao?"

Đám cung nữ vội vàng im bặt rồi nằm xuống nhưng cô cô vẫn không buông tha, "Vừa rồi các ngươi nói chuyện gì? Nếu không nói cho ta thì

https://thuviensach.vn

ngày mai ta sẽ không tha."

"Ngươi nói mau", bà tiện tay chỉ một cung nữ. Người cung nữ này lại hồn nhiên, "Chúng tôi đang nói chuyện Trần nương nương thật hạnh phúc."

Đám cung nữ đều sợ đến tái mặt, len lén nhìn cô cô nhưng lại thấy bà tỏ nét mặt dịu dàng, khẽ bật cười, "Các ngươi đã biết được những gì nào?"

Cung nữ kia liền bạo gan, "Cô cô, người ở trong cung đã lâu chắc đã từng được gặp Trần nương nương, nương nương thật sự đẹp lắm phải không?"

"Đúng là đám các ngươi chẳng biết gì cả", cô cô cười nói, "Lúc Trần nương nương vừa mới bị trục xuất về cung Trường Môn thì cô cô đây còn chưa tiến cung. Những năm nay người chuyển về điện Ngọc Đường thì cô cô đứng trong nội cung có mấy lần được trông thấy từ xa, quả nhiên là mặt mày như vẽ… Kỳ thật", bà bỗng chuyển giọng, "các ngươi nhìn Công chúa Duyệt Trữ thì biết, người sinh ra con gái xinh đẹp như vậy có thể tầm thường được sao?"

Lúc đó Trần A Kiều đang đánh cờ với Lưu Triệt tại điện Trường Môn. Đối với cờ vây, nàng tự nhận trình độ của mình không cao, tuy những năm qua có tập luyện nên trình độ đã hơn trước đây nhưng vẫn không thể là đối thủ của Lưu Triệt chơi cờ từ nhỏ. Nàng đánh cờ với y thì mười trận thua đến chín nhưng Lưu Triệt chỉ si mê ngắm nhìn dung nhan của nàng, cờ chưa tới chung cuộc đã hôn lên môi rồi nhẹ nhàng bế nàng lên giường. Nàng chế giễu, "Trận này cũng không thể coi như người thắng."

"Chờ một lát lại tiếp tục", Lưu Triệt nào có để tâm đến ván cờ, chỉ thuận miệng nói, "Kiều Kiều thắng làm sao được." Nụ cười nàng hơi sững lại, thầm nghĩ lần sau nhất định phải hất bàn cờ đi. Nhưng rất nhanh nàng cũng

https://thuviensach.vn

chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện gì. Ân ái qua đi, cơn buồn ngủ kéo đến, nàng nghe tiếng y gọi tên mình thì cũng mơ màng đáp lại.

"Kiều Kiều, nàng còn nhớ không", y thì thầm, "Ngày ấy cũng ở Trường Môn này, chúng ta chơi cờ năm quân…" Y cúi đầu nhìn xuống đã thấy nàng nhắm mắt, nhịp thở đều đặn, đi vào giấc ngủ từ khi nào. Ánh mắt y sáng lên, nhìn nàng hồi lâu rồi thở dài một hơi, khẽ vén lại mấy sợi tóc lòa xòa trên gương mặt nàng. Những chuyện năm xưa giờ đã quá xa xăm.

Kinh Thi từng viết tháng Bảy đổ lửa. Mãi đến cuối tháng Bảy thì cái nóng trong thành Trường An mới dần lui, đi lại trong cung Kiến Chương dường như đã cảm giác thấy hơi thở mùa thu sắp tới. Tất cả các đại quan trong kinh thành đều đang chuẩn bị những việc liên quan tới chuyến bệ hạ tuần du sông Phần. Trong thời gian bệ hạ tuần du cũng là lần đầu tiên Hoàng tử trưởng Lưu Mạch với thân phận thái tử ở lại Trường An giám sát việc nước.

"Không biết", Mạc Ưu và Mạc Sầu vừa sắp xếp hành trang cho Trần A Kiều vừa nhìn nhau vẻ lo âu, "Thái tử điện hạ có thể làm được không?"

A Kiều đang đọc sách bên cạnh, nghe vậy buồn cười nói, "Có nhiều trọng thần giúp đỡ như vậy thì còn gì có thể sai lầm được đây?" Nàng tin con mình sẽ đủ sáng suốt, không để lộ sơ hở nào cho người khác lợi dụng.

"Nương nương", Lục Y dẫn theo hai cung nữ vừa mới tiến cung là Ánh Chu và Phiếu Tử từ ngoài rèm bước vào, nói, "Ba cung nữ trước kia của điện Ngọc Đường vừa về quê, theo lệ sẽ giảm một người. Nô tỳ thấy hai người này cũng được nên dẫn về để bổ sung."

Ánh Chu, Phiếu Tử quỳ gối, bái lạy, "Tham kiến Trần nương nương."

https://thuviensach.vn

A Kiều đánh giá hai cô gái còn rất trẻ, thấy một cô dáng vẻ ngây thơ, cô còn lại có dáng vẻ thanh nhã nên đều ưa thích, gật đầu, "Chỗ của ta không có quy tắc gì cả, các ngươi ở thêm ít ngày nữa sẽ biết." Hai người cung kính dập đầu.

"Nương nương", Mạc Ưu hầu hạ A Kiều lâu ngày nên biết chủ nhân rất tốt bụng, hỏi, "Nương nương hãy nói cho chúng nô tỳ biết sẽ dẫn ai đi theo trong chuyến bệ hạ tuần du sông Phần lần này?"

Cô vừa hỏi như vậy thì tất cả cung nhân trong điện, thậm chí ngay cả Lục Y cũng đều dỏng tai lên, chỉ có mấy cung nữ vừa gia nhập thì sợ run người, chưa từng nghĩ tới cung nhân trong điện Trường Môn lại có thể nói chuyện với chủ nhân như vậy.

A Kiều buông quyển sách xuống, "Ta dặn các ngươi lúc ra ngoài không cần mang quá nhiều hành lý, đủ là được. Người cũng thế, không cần đi quá nhiều. Như vậy đi, cũng đừng nói ta bất công, cung nữ thì dẫn theo một mới một cũ, nội thị Thành Liệt trầm tĩnh cẩn thận nên ta để hắn hầu hạ Thái tử điện hạ, sau này cứ thế. Ngoài ra chọn một cung nữ khác hầu hạ Công chúa Duyệt Trữ."

Mọi người đồng thanh ồ lên một tiếng, không chịu, "Như thế chẳng phải khiến cho chúng nô tỳ phải đánh nhau vỡ đầu sao?" Tuy cung Kiến Chương vô cùng hoa lệ nhưng nếu ở quá lâu sẽ rất nhớ không khí bên ngoài.

Đã đến tháng Tám, chuyến đi tuần của thiên tử chuẩn bị suốt mấy tháng cuối cùng đã sẵn sàng. Ngày mùng mười tháng Tám năm Nguyên Đỉnh thứ tư, Lưu Triệt dẫn theo Trần A Kiều, Công chúa Duyệt Trữ và tất cả đại thần tuần du sông Phần, để lại Thái tử Lưu Mạch gần bước sang tuổi mười lăm ở lại đế đô Trường An giám sát việc nước, có thể tự xử lý tất cả chính sự, nếu như có việc lớn thì phải cho khoái mã báo Hoàng đế. Vương tử Kim Nhật Đan từ thân phận phần tử của phủ Thái tử vào triều nhậm chức Quang Lộc

https://thuviensach.vn

đại phu và đệ đệ khác mẹ Hoắc Quang của Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh hiện giờ đã thăng đến chức thái trung đại phu đều đi theo tùy tùng.

"Lần này mới công bằng chứ?" Lưu Sơ nhìn từ long xa ra ngoài thấy những ruộng lúa mạch gợn sóng đến tận chân trời, thỉnh thoảng lại thấy một thôn quê giản dị nhưng tràn đầy sức sống, bỗng buông rèm quay sang đắc ý nói, "Từ trước đến giờ chỉ có mỗi ca ca xuất cung còn con thì ở lại một mình. Lần này cũng đến lượt con xuất cung để ca ca ở lại nội cung."

A Kiều cốc vào đầu cô mắng yêu, "Con ghen tỵ với cả ca ca sao?"

"Đâu có!" Lưu Sơ cãi, "Con chỉ cảm thấy trong cung buồn chán, đi ra xem đồng ruộng thấy thật thoáng đãng. Huống chi", cô ngẩng đầu ngắm Lưu Triệt và A Kiều, hài lòng, "phụ hoàng cùng mẫu thân đều ở bên, không thể tốt hơn, thêm cả ca ca nữa là hoàn mỹ." A Kiều phì cười, liếc thấy ánh mắt Lưu Triệt cũng sáng lên ấm áp.

Lưu Sơ hưng phấn, không chịu ở hành cung đã chuẩn bị trước mà khăng khăng đòi vào ở trong một nhà trọ trông rất sạch đẹp. Lưu Triệt chiều cô nên cũng không phản đối, dùng thân phận thương nhân chọn lấy mấy căn phòng tốt nhất, chỉ khổ mấy thị vệ đi theo phải cải trang.

"Bệ hạ", Dương Đắc Ý nhăn nhó tiến lên, "Nếu muốn ở đây thì phải bao toàn bộ nhà trọ, nếu không nơi này hỗn tạp khó an toàn."

Lưu Sơ nghe xong cảm thấy không đúng, vừa muốn lên tiếng, đã thấy mẫu thân quay đầu, cười hỏi lại, "Lấy đâu ra nhiều thích khách như vậy chứ? Nếu bao hết thì chúng ta ra ngoài ở trọ còn có ý nghĩa gì?"

Lưu Triệt chớp lấy cơ hội trêu chọc, "Trẫm chỉ định nói tính Sơ Nhi trẻ con nhưng không ngờ cả Kiều Kiều cũng thế."

https://thuviensach.vn

Nàng trừng mắt, “Nếu phu quân đại nhân không muốn ra thì ai động tới người được chứ?”

Y trầm mặc một lát rồi cười phá lên, “Kiều Kiều nói thật hay.”

Chưởng quỹ Tiền Lai của nhà trọ Tường Phúc từ trong bước ra, từ xa đã thấy nhóm người ăn mặc y phục tôn quý, khí độ bất phàm, nhất là người đàn ông ở chính giữa có cặp mắt sắc sảo, không giận mà uy. Lão biết đó là người đứng đầu nên không dám chậm trễ, đích thân ra đón, khom người nói, “Bản điếm là nhà trọ tốt nhất thành Lâm Phần, mấy vị khách quan muốn ở trọ thì xin mời đi theo ta.”

Lão rất tự tin vì bàn ghế đồ đạc trong nhà trọ đều trên mức thông dụng ở các nhà giàu hạng trung của Đại Hán, nhưng khi thấy người đàn ông áo đen vẫn khẽ nhíu mày liền thầm giật mình, biết người này vô cùng giàu sang.

Lưu Triệt nhìn sang thấy A Kiều và Lưu Sơ đang khá hào hứng nên cũng không nói gì, gật đầu, “Ta bao hết toàn bộ số phòng hảo hạng.”

“À”, chưởng quỹ Tiền Lai quá sức vui mừng nhưng vẫn còn do dự nói, “Bản điếm có bảy phòng hảo hạng nhưng một phòng đã có người ở rồi.”

“Thì lấy hết sáu phòng kia vậy”, Trần A Kiều ngẩng đầu, nói chặn ngang ý định đuổi người của Dương Đắc Ý, “Hãy thu dọn ba gian phòng hảo hạng trước đã.” Nàng thăm dò sắc mặt của Lưu Triệt rồi nói tiếp, “Tất cả chăn gối đều phải mới. Không cần lo về chuyện tiền phòng.” Nàng phất tay, tùy tùng đi theo liền móc ra một xâu tiền, nói, “Phàm là đồ ăn mặc và vật dụng đều phải theo tiêu chuẩn tốt nhất, sẽ không thiếu tiền phòng của ngươi.”

Chưởng quỹ Tiền Lai kinh hãi, gập người cung kính, “Ta biết rồi, để ta đi chuẩn bị.”

https://thuviensach.vn

Tiền trả đầy đủ nên chưởng quỹ cũng hành động rất dứt khoát, rất nhanh đã có tiểu nhị bước tới, "Phòng chữ Thiên số một và số hai đã được thu dọn xong. Xin mời khách quan đi theo tôi."

Đi xe ngựa suốt cả ngày nên Lưu Sơ đã mệt mỏi, từ nãy đến giờ là cố gắng gượng, lúc này thu xếp xong liền được Mạc Sầu dẫn đến phòng số hai, thoáng chốc đã ngủ say. Trong lòng A Kiều chợt dâng lên niềm hưng phấn, thật giống như cảm giác mỗi lần lén trốn nhà ra ngoài chơi với bạn bè khi nàng còn thơ bé, thứ cảm giác này giờ đây đâu dễ tìm lại được. Nàng tựa vào cửa sổ phòng khách ngắm nhìn đường phố tấp nập phía dưới đang vọng lên những tiếng rao hàng bằng khẩu âm đặc trưng của vùng Sơn Tây.

"Kiều Kiều thích ồn ào như vậy sao?" Lưu Triệt sau khi được cung nữ hầu rửa mặt xong thì nhẹ bước đến gần đứng ở sau lưng nàng.

"Vâng." Nàng không nhịn được cười nói, "Ở trong cung đã lâu, giờ nghe lại những âm thanh này thì thấy như từ trên mây trở lại trần gian, không thể chân thực hơn được nữa."

Y ngắm nhìn vẻ mặt hoan hỉ của nàng, "Nhưng trong nhân gian lại không biết có bao nhiêu người ngày đêm mong mỏi có thể tìm được đường dẫn lên trời xanh."

Nàng bình thản, "Chẳng qua là thấy lạ mà thôi. Bệ hạ thấy mình trị nước bình yên, con dân thái hòa thì mất hứng sao?" Hỏi xong, nàng chăm chú quan sát nét mặt y, cố tìm một nét không vui nhưng lại chỉ thấy toát lên vẻ nhu hòa, "Đã ở bên ngoài thì đừng xưng hô theo nghi lễ trong cung nữa. Kiều Kiều hãy gọi là Triệt Nhi giống như trước đây có hơn không?"

"Thiếp không dám." Nàng lắc đầu, "Để cho người ngoài nghe thấy gọi tên húy của thánh thượng thì chẳng phải loạn hết sao."

https://thuviensach.vn

Trên hành lang bằng gỗ bên ngoài cửa vang lên những tiếng chân bước lẹt xẹt. Tiểu nhị gõ cửa, nói, “Khách quan, mời dùng trà.” Gã bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi.

Dương Đắc Ý biến sắc mặt, liền cùng thị vệ lao vọt ra hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì”, Tiểu nhị bị dọa đến phát sợ, ngập ngừng đáp. Gã tò mò nhìn về hướng bên trong phòng, không biết đôi vợ chồng ở tại phòng số một kia rốt cuộc có thân phận gì. “Chẳng qua là một con cua mà thôi.”

Gã mang nước trà vào trong phòng, đặt lên trên bàn rồi xoay người lại nhặt con cua lên, “Khách quan là người vùng ngoài nên không biết, bờ sông Phần của chúng tôi cứ đến mùa thu là có cua bò ra nên thường xuyên có thể trông thấy.”

Dương Đắc Ý giẫm chân, chỉ là một con cua, cớ gì lại khiến phải ngạc nhiên như thế. Trong gian phòng hảo hạng ở đối diện vang lên tiếng cười rồi đóng cửa lại.

“Ồ!” A Kiều nhìn thấy con cua béo vàng trong tay tiểu nhị thì chợt nảy ra ý, “Tiểu nhị ca, có thể bắt một giỏ cua mang về đây cho ta được không?”

“Bờ sông Phần có nhiều cua nhưng chẳng ai thèm bắt vì không đáng tiền”, Tiểu nhị nghi hoặc nhìn A Kiều và hỏi, “Phu nhân muốn bắt cua làm gì?”

Nàng chỉ cười, “Đến lúc đó thì ngươi sẽ biết.”

Dương Đắc Ý thử độc rồi rót cho Lưu Triệt và A Kiều mỗi người một chén trà, thở dài, “Chủ nhân, phu nhân, thật ra thì trà trong cung ngon hơn trà này nhiều, tội gì phải mất công ra tận bên ngoài như thế này chứ?”

https://thuviensach.vn

A Kiều nhấp thử một ngụm. Sau khi nàng và Tang Hoằng Dương đưa kỹ thuật chế trà vào kinh doanh thì chỉ trong vài năm, trà sao thủ công đã thế chỗ của loại trà trước đây trên khắp đất nước Đại Hán. Loại trà chưởng quỹ lấy ra chiêu đãi bọn họ đã là cực phẩm trong dân gian. Tuy đối với A Kiều thì vẫn chưa là gì cả nhưng loại thường uống ở nhà thuở nhỏ thì cũng chỉ như vậy mà thôi. A Kiều thầm thở dài một tiếng, tự biết bản thân đã quen với cuộc sống xa hoa lãng phí trong hoàng cung nên ngày càng xa cách cuộc sống trước đây.

Cua ở sông Phần có chút khác với cua của những nhánh sông con còn lại của sông mẹ Trường Giang, thân hình to hơn nhưng chân lại bé hơn, một giỏ chứa được khoảng chừng trăm con. Lúc này đang là cuối tháng Tám theo lịch thời Hán, cua có mùi vị ngon nhất. A Kiều chọn lấy ba, bốn mươi con cua cái còn thả hết cua đực. Nàng mượn phòng bếp của nhà trọ, bóc bỏ mai, chân càng và yếm cua, dùng lửa mạnh nướng chín rồi sắp lên khay.

Các đầu bếp trợn mắt há mồm quan sát, không một ai biết là có thể ăn cua theo cách này. Lưu Sơ đứng bên xem, thấy cua vừa chín tới mùi thơm nức mũi thì không nhịn được đã định ăn vụng một con nhưng nhìn khay cua thì lại không biết ăn như thế nào, đành ngước lên nhìn A Kiều vẻ chờ đợi. A Kiều bật cười, nói, “Thì cứ chấm vào mà ăn thôi.” Nàng lấy gừng, hành và dấm pha với nước dùng, bóc vỏ cua làm mẫu, chấm vào nước chấm rồi đút cho Lưu Sơ.

Lưu Sơ ăn thử, cảm thấy miếng thịt cua trong miệng vô cùng non mềm thì cực kỳ thích thú, thốt lên khen, “Ngon quá!”

“Phu nhân”, Dương Đắc Ý phụng lệnh Lưu Triệt tới tìm A Kiều, thấy hai mẹ con nàng đang ăn cua trong bếp thì vội giục, “Chủ nhân đợi lâu rồi.”

https://thuviensach.vn

Lưu Sơ trừng mắt nhìn, chợt nhớ rằng phụ hoàng còn đang đợi ở ngoài đại đường liền cúi đầu có vẻ áy náy. A Kiều dỗ dành, “Chúng ta quay lên nào.”

Cua rất ngon nhưng Lưu Triệt thấy vẫn nguyên hình nên chỉ dám lấy đũa lật qua lật lại, hỏi giọng nghi ngờ, “Thứ này có thể ăn được thật sao?”

Những người khác trên đại đường cũng đều ngửi thấy mùi thơm, nhưng vẫn không nghĩ rằng những con cua thường ngày nhìn thấy khắp nơi trong thành lại có thể nướng lên ăn được nên cùng lắng tai nghe đáp án.

“Người có thể không ăn cũng được”, A Kiều thản nhiên đáp rồi túm lấy tay Lưu Sơ nói, “Cua tính hàn, sức khỏe Tảo Tảo không tốt nên không được ăn nhiều.”

“Con không chịu”, Lưu Sơ chu môi, “Ăn ngon vậy mà.”

Lưu Triệt biết rằng con gái được mẹ nuôi dưỡng từ thuở nhỏ nên rất kén ăn, không khỏi động lòng hiếu kỳ, ra dấu bảo Dương Đắc Ý gỡ cho một con cua. Y nghe thấy A Kiều cười phì một tiếng nhưng vẫn học nàng chấm nước chấm, vừa nếm thử một miếng liền nhướng mày, quả nhiên là ngon vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Được rồi”, A Kiều nói, “Con chỉ được ăn thêm một con nữa, nhiều hơn là không được.”

“Ứ”. Lưu Sơ khẽ làu bàu, “Mẫu thân làm nhiều như vậy để làm gì? Chẳng lẽ người và phụ… phụ thân đại nhân ăn hết cả hay sao?”

A Kiều hơi gắt, “Mẫu thân có mang cho người khác cũng không để con ăn thêm nữa.”

“Dương Tam”, nàng xoay người lại gọi.

“Phu nhân”, Dương Đắc Ý khom lưng đáp.

“Cua còn dư, ngươi và những người cùng đi mỗi người một con, còn lại thì mang mời mỗi bàn một con. Phải rồi”, nàng nhìn lên căn phòng hảo hạng trên lầu hai, nói, “Mang một con đến mời vị tiên sinh trên phòng hảo hạng kia nữa.” Dương Đắc Ý khom người vâng dạ, chỉ mỗi mình Lưu Sơ giận dỗi quay lưng.

Mọi người tạ ơn, thận trọng nếm thử theo cách vừa chứng kiến rồi lộ ra vẻ mặt mừng rỡ đến kinh ngạc. Căn phòng hảo hạng trên lầu hai không mở cửa, chỉ vang lên tiếng đàn tựa như thay lời chào hỏi.

Chương 74: Đêm xuống khung trời như nước biếc[1]

[1] Câu thơ thứ ba trong bài thơ Thu tịch của Đỗ Mục.

https://thuviensach.vn

Đến tối, chưởng quỹ Tiền Lai tới cầu kiến, "Phu nhân, đầu bếp của bản điếm đã thấy cách người nấu cua, tự thấy cũng có thể làm được. Chỉ không biết…?"

Nàng mỉm cười, nghe giọng điệu cũng đoán được ý của ông ta, "Mặc dù nhà ta cũng có một tửu lâu nhưng ở cách đây khá xa, chưởng quỹ muốn dùng cách này cũng không sao."

Tiền Lai cực kỳ vui mừng, "Nếu như thế thì xin đa tạ phu nhân. Để báo đáp lòng khảng khái của phu nhân, chi tiêu của cả gia đình phu nhân cứ để bản điếm…"

"Phu quân nhà ta yêu cầu vật dụng rất cao", A Kiều điềm nhiên nói, "Mặc dù nấu cua cho lợi nhuận khả quan nhưng trong thời gian ngắn cũng khó có thể bù đắp nổi nên không làm khó dễ chưởng quỹ. Chỉ xin chưởng quỹ quan tâm đến chúng ta nhiều hơn là được rồi."

Tiền Lai nhớ rằng người nhà này xa hoa lãng phí, lúng túng cười đáp, "Điều đó thì tất nhiên rồi."

"Như vậy", nàng cười khẽ, "Xin phiền chưởng quỹ đưa ba thùng nước tắm mới đến đây cho chúng ta."

Lưu Triệt ở phòng bên tắm rửa xong đi ra ngoài thì thấy A Kiều đã xong trước, mái tóc còn chưa khô vương trên má trông hết sức quyến rũ. Nàng đang ngồi ở mép giường, tay ôm đàn tỳ bà.

"Kiều Kiều muốn đánh đàn sao?"

"Đúng vậy." Nàng nhìn sang, "Bệ hạ cũng đã lâu không thổi địch rồi, chi bằng thổi một khúc hòa tấu với A Kiều nhé."

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt không trả lời, vẫy tay bảo mang địch tới, thử âm rồi nói, "Thổi bài gì đây?"

A Kiều thuận miệng đáp, "Người nói đi."

Y suy nghĩ một chút rồi đề nghị, "*Phong nhập tùng* nhé."

A Kiều cúi xuống, gảy dây tấu nhẹ cung đàn. Nàng nghe tiếng địch ở bên cạnh uyển chuyển, lúc đầu hơi cứng nhắc nhưng dần thuần thục. Rõ ràng là một khúc vui tươi nhưng y thổi lên thì luôn mang theo khí phách.

Phòng đối diện cũng có tiếng địch vang lên, so với của Lưu Triệt thì kém về khí khái nhưng lại hơn về thuần thục, rất hợp với ý nghĩa của bản thân khúc nhạc.

Lưu Triệt để địch xuống, ôm lấy nàng khẽ nói, "Kiều Kiều thất thần mất rồi."

"À." Nàng tỉnh lại, hỏi, "Người tra xét thân phận người đối diện chưa?"

"Chẳng qua là một nhân sĩ về nhà chịu tang mà thôi." Y không quan tâm lắm, định thân mật nhưng nàng cười né tránh, "Đừng, còn chưa uống thuốc."

Đi tuần thú bên ngoài, lại ở phòng trọ nên lịch trình hơi rối loạn. Lưu Triệt than một tiếng, sai người mang thuốc tới rồi nhìn A Kiều nhíu mày nhăn nhó uống thuốc. Vì không phải ở trong cung, lại không biết gì về người sát vách nên phải kiềm chế không ít. Nhưng cũng vì không phải ở trong cung đình hoa lệ đầy áp lực không thở nổi nên A Kiều ít nhiều cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng nhắm mắt hồi lâu, vẫn không cảm thấy buồn ngủ, khẽ gọi, "Bệ hạ!" Người đàn ông bên cạnh vẫn thở đều đều, không trả lời nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng mở mắt, ánh trăng soi tỏ chiếc màn tơ trên đỉnh đầu. Chiếc màn mới trắng như tuyết, không được rộng rãi tinh xảo như ở trong cung nhưng lại khiến nàng càng cảm thấy thân thiết. Đã lâu như vậy nhưng nàng vẫn còn thích nhưng đồ vật giản dị trong sáng. Nếu có thể mãi mãi được sống cuộc đời bình lặng hôm nay, không phải chứng kiến những cảnh phân tranh khốc liệt thì tốt biết nhường nào. Nhưng người đang ở bên cạnh nàng là ai chứ?

Nàng khẽ liếc mắt nhìn y, đôi môi chợt thì thầm tên một người khác nhưng lại không bật ra, một người vừa gần gũi vừa xa lạ.

Đuôi tóc vẫn còn ẩm chưa khô, một trận gió nhẹ lùa qua cửa sổ khiến chiếc rèm dịu dàng lay động.

Lưu Triệt ngủ đến nửa đêm, cảm giác trước ngực nóng rực, tỉnh dậy, gọi: "Kiều Kiều, Kiều Kiều!" A Kiều nằm trong vòng tay y khẽ đáp lời nhưng vẫn không mở mắt. Y vội vàng đưa tay sờ thử trán nàng, thấy nóng hầm hập thì hoảng hốt gọi, "Người đâu!"

"Chủ nhân", nội thị Tiểu Dung tiến vào, thắp đèn dầu lên, nghe thấy giọng Lưu Triệt có vẻ lo lắng liền hỏi, "có chuyện gì vậy?"

Ngọn đèn dầu soi sáng gian phòng. Lưu Triệt nhìn rõ được mới biết A Kiều đang sốt cao, mặt mày tái nhợt nhưng vùng cổ lại đỏ thẫm. Cho dù không hiểu về y học, y cũng biết sốt cao đến mức độ này là cực kỳ nguy hiểm, nghiêm mặt sai bảo, "Ngươi đánh thức mọi người dậy, đi mời các đại phu ở gần tới đây. Những người khác về hành cung, gọi toàn bộ ngự y đi theo có mặt."

Rất nhanh, cả nhà trọ thắp đèn sáng rực, người người mặt mũi nặng nề đi qua đi lại khắp hành lang. Dương Đắc Ý đánh thức chưởng quỹ nhà trọ đang ngủ say sưa, hỏi kỹ chỗ ở của đại phu gần nhất rồi lập tức cử người đi

https://thuviensach.vn

mời. Lão đại phu đáng thương vừa bị mời tới còn chưa kịp hết kinh hãi, trông thấy A Kiều nằm trên giường giật mình kêu lên một tiếng, không kịp tức giận mà vội vàng bắt mạch, cặp mày nhíu chặt. Lưu Triệt đã hơi có vẻ lo lắng, nhìn thấy sắc mặt lão đại phu như thế liền trầm giọng hỏi, "Bệnh tình nội tử thế nào?"

"Thứ cho lão phu nói thẳng." Lão đại phu vuốt vuốt chòm râu, nói: "Tôn phu nhân vốn sức khỏe đã yếu, chắc rằng từ trước đã từng không chỉ một lần bị tổn thương nặng nề phải không?"

Lưu Triệt nhớ từ chuyện A Kiều đã từng bị đao chém cho tới hai lần sinh đẻ thì sầm mặt gật đầu.

"Chính là thế đó. Phu nhân đã bị thương tới căn cốt, lần này lại bị lạnh nên gió độc thừa dịp cơ thể trống rỗng xâm nhập vào, phát bệnh hết sức nặng nề, không thể tránh được." Đại phu cân nhắc rồi bảo: "Ta kê phương thuốc, cho phu nhân uống ngay lập tức thì mới có thể giải bệnh. Có điều cần kiêng kỵ, phải tĩnh dưỡng không thể đi đường được nữa."

"Chuyện này", Lưu Triệt nghĩ tới hành trình tuần thú phương đông liền nhíu mày, chợt nghe Dương Đắc Ý ở ngoài cửa bẩm báo, "Chủ nhân, đại phu nhà ta đã tới." Hắn cũng khá cơ trí, đến thời điểm then chốt vẫn nhớ tới việc không thể tiết lộ thân phận. Lão đại phu hơi nhếch bộ râu dài, vẻ không hài lòng. Điều tối kỵ của những người làm đại phu là bệnh nhân không tin y thuật của mình, ra khỏi cửa còn tìm người khác điều trị. Chỉ là ông ta cũng thầm kinh hãi, không biết người đàn ông áo đen này có thân phận gì mà ở giữa nơi đất khách quê người vẫn có thể lập tức gọi đại phu trong nhà đến. Ông ta nhớ tới việc bệ hạ tuần thú phương đông đang ở trong hành cung Lâm Phần, sáng suốt cúi đầu im lặng.

Lưu Triệt cũng không chú ý tới điều này, quay đầu ra lệnh, "Trước hết cứ sắc thuốc theo đơn này. Các ngươi", y chỉ vào những ngự y vừa mới chạy

https://thuviensach.vn

tới, nói: “Bắt mạch cho phu nhân đã, sau rồi bàn phương thuốc. Nếu có nửa điểm lầm lỗi thì sẽ hỏi các ngươi đó.”

Tiểu Dung tiễn vị đại phu kia ra cửa, nhắc nhở, “Phương đại phu, chuyện hôm nay của chủ nhân cùng phu nhân nhà tôi, nếu ông nói ra nửa câu…”, hắn bỏ dở câu nói giữa chừng.

Đại phu đã sống đến tuổi này nên dĩ nhiên biết phải làm gì, vội nói, “Hôm nay ta gối cao ngủ kỹ ở trong nhà, chưa từng đến khám bệnh?”

Tiểu Dung rút ra một xâu tiền lớn, nói: “Đây là tiền chẩn bệnh, ông về đi.” Phương đại phu ra khỏi cửa, quay đầu lại thoáng nhìn nhà trọ Tường Phúc đèn đuốc sáng trưng, lau mồ hôi lạnh, bước đi một mạch.

Các ngự y chẩn đoán cơ bản cũng giống như Phương đại phu, suy tính tăng giảm một chút liều lượng trong phương thuốc của Phương đại phu, song Trần A Kiều nằm trên giường vẫn nóng hầm hập, đành phải cho uống thuốc đã sắc từ lúc trước. Cũng may, mặc dù A Kiều sốt đến mê man nhưng vẫn còn uống được thuốc mà không tốn quá nhiều sức lực. Lưu Triệt chờ giây lát rồi thử xem nhiệt độ thân thể A Kiều, thấy vẫn còn nóng rực, tức giận hỏi, “Tại sao vẫn chưa hạ nhiệt?”

Đám ngự y sợ hãi, run như cầy sấy, viên ngự y đứng đầu ấp úng đáp: “Để dược tính phát huy tác dụng cũng phải chờ mấy canh giờ.”

Chuyện lớn như vậy tất nhiên làm Lưu Sơ tỉnh giấc, mặc vội quần áo, đến đứng trước giường mẫu thân. Cô tỏ vẻ sợ hãi, nhìn Lưu Triệt ngập ngừng hỏi: “Phụ thân, mẫu thân không làm sao chứ?”

“Chắc là ban chiều vẫn chưa gội đầu nên giờ lại toát mồ hôi”, Lưu Triệt nghĩ vậy, ngắm nhìn Lưu Sơ rồi ôn tồn bảo, “Sơ Nhi, con về ngủ trước đi, mẫu thân ngày mai là khỏe thôi.”

https://thuviensach.vn

“Con…” Lưu Sơ theo trực giác, không chịu nghe lời. Mạc Sầu đứng bên thấy sắc mặt Lưu Triệt sa sầm, vội kéo cô ra. Nếu bệ hạ nổi giận, cho dù thường ngày vẫn sủng ái Lưu Sơ nhất, thì cũng khó bảo đảm dưới cơn thịnh nộ sẽ như thế nào.

Đến giữa giờ Sửu lại cho uống thuốc lần nữa thì Trần A Kiều cuối cùng cũng hạ sốt, sờ tay vào da thịt cũng không còn nóng lắm. Các ngự y thở phào một hơi nhìn bệ hạ phất tay bảo bọn họ lui ra.

“A Kiều”, Lưu Triệt nhìn A Kiều đắm chìm trong giấc ngủ sâu, thở dài nói: “Trẫm phải làm gì cho nàng đây?”

Trên giường, Trần A Kiều khẽ rên lên một tiếng, hơi mở mắt ra. Lưu Triệt vội vàng ôm lấy nàng, hỏi, “Nàng nói gì vậy?”

A Kiều ở trong ngực y khẽ lẩm nhẩm, mơ màng nhìn y.

Ánh mắt Lưu Triệt sáng lên, nghe rõ ràng câu nàng gọi là “Triệt.”

Từ năm Nguyên Sóc thứ sáu, sau khi Trần A Kiều trở về cung Trường Môn gặp lại y vẫn chưa bao giờ chủ động gọi là Triệt. “Kiều Kiều”, y khẽ ôm lấy nàng, giọng ấm áp, ánh mắt hơi có vẻ suy tư: “Năm xưa khi Cú Dung hầu từ biệt trước thềm rồng, nàng đích thân đưa tiễn, lúc quay lại rất là cảm khái.”

“Cú Dung hầu?” Một lúc sau A Kiều mới có phản ứng, “Là Lưu Đường.” Nàng nhắm mắt lại, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, khẽ gọi, “Nước.”

Lưu Triệt nhỏm dậy định gọi Lục Y mang trà vào, không ngờ người nằm trong lòng lại níu tay kéo áo, lo lắng nói: “Triệt Nhi, ở đây với thiếp, đừng

https://thuviensach.vn

bỏ đi.” Y hơi kinh ngạc, an ủi, “Được rồi, ta sẽ không đi.” Y nghĩ tới vẻ kinh hoàng, lệ thuộc, u oán trong đáy mắt nàng, liền cất tiếng gọi, “Dương Đắc Ý, mang nước vào đây.”

A Kiều uống nước xong lại chìm vào giấc ngủ, nhờ thế mà toát mồ hôi, đỡ hơn khá nhiều. Khi mặt trời đứng bóng, nàng mới tỉnh dậy, lúc này đã thật sự tỉnh táo. Nàng nghe tiếng Dương Đắc Ý ở phòng kế ngoài thấp giọng bẩm, “Bệ hạ, nương nương bị bệnh, mà chuyến tuần thú phương đông lại cấp bách, phải làm thế nào đây?”

Lưu Triệt trầm mặc một lát rồi đáp, “Đợi thêm một ngày nữa xem sao.” Nàng nhắm mắt lại, gọi: “Bệ hạ.”

Lưu Triệt bước vào khiến sàn nhà bằng gỗ vang lên tiếng cót két, y thấy nàng đã tỉnh lại thì vẻ mặt rất dịu dàng, cười nói: “Kiều Kiều.”

Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Đêm qua A Kiều sốt cao ngủ mê man không biết làm thế nào. Hôm nay đã hồi tỉnh, muốn được tĩnh dưỡng đôi chút. Tạm thời cũng chưa thể trở về Trường An, còn đi tuần thú phương đông thì vất vả. Bệ hạ là quân chủ một nước, chuyến đi tuần thú phương đông tế tự thần linh thổ địa lần này đã được quyết định lâu rồi, không thể thay đổi được.”

Lưu Triệt lo lắng ngắm nhìn gương mặt nàng. Nếu như nói A Kiều bây giờ là A Kiều của khi hồi cung năm Nguyên Sóc thứ sáu: thông minh, lý trí, tỉnh táo, vậy thì A Kiều nửa mê nửa tỉnh đêm hôm qua lại càng giống với A Kiều trước khi bị trục xuất hồi năm Nguyên Quang thứ năm mà y vẫn còn nhớ: cố chấp, bất an, mê muội níu giữ tình cảm, không chịu buông tay.

“Đêm hôm qua”, y thăm dò, song thấy ánh mắt nàng yên tĩnh, không bộc lộ điều gì, liền than thầm một tiếng rồi bỏ lửng không hỏi nữa. Thực ra, A Kiều biểu hiện cuồng si phụ thuộc hay tĩnh lạnh ơ hờ, rốt cuộc loại nào

https://thuviensach.vn

nặng hơn ở trong lòng y thì ngay cả bản thân y cũng không biết được rõ ràng.

Lưu Sơ hẩy hẩy tay, ý muốn được ở lại cùng mẫu thân nhưng lại bị A Kiều đẩy sang cho Lưu Triệt, nói: "Mẫu thân còn đang phải tĩnh dưỡng, làm thế nào có thể phân tâm chăm sóc cho con được. Con hãy tiếp tục tuần thú phương đông cùng phụ hoàng, kẻo sau này lại nói mẫu thân không công bình, chỉ cho ca ca ra ngoài mà cứ giữ rịt con ở trong cung."

Đến chiều tối, Trung lang lệnh Thượng Quan Kiệt đến bẩm báo, "Bệ hạ, đã chuẩn bị xong ngựa xe và nghi trượng để tiếp tục đi tuần phía đông. Sáng sớm mai có thể lên đường."

Lưu Triệt khẽ đáp một tiếng, lại hỏi, "Kiều Kiều, hay là nàng hãy đến ở tại hành cung, trẫm cũng yên tâm hơn."

A Kiều lắc đầu đáp, "Dù là phải tĩnh dưỡng, nhưng đã xuất ngoại mà còn phải ở trong hành cung thì còn có ý nghĩa gì nữa." Nàng sợ Lưu Triệt không đáp ứng, vội tiếp, "Được rồi, thiếp tự biết lo cho bản thân. Dù sao thiếp cũng không muốn cứ phải nằm mãi trên giường đâu."

Lưu Triệt bật cười, biết A Kiều từ lâu đã không còn là một thiếu nữ chỉ ở khuê phòng không biết thế sự thời Nguyên Quang trước đây, giờ lại mới khỏi bệnh nên không đành lòng làm trái ý nàng, xoay người bảo Thượng Quan Kiệt: "Điều một đội thị vệ tinh nhuệ ở lại bảo vệ Trần nương nương."

Thượng Quan Kiệt lớn tiếng vâng dạ, lại chắp tay làm lễ về hướng Trần nương nương ở trong phòng: "Vi thần vốn là người Lâm Phần, nếu nương nương muốn ở lại chỗ này tĩnh dưỡng, trong gia tộc thần còn có hai muội muội, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng có thể hầu hạ, làm người dẫn dường cho nương nương."

https://thuviensach.vn

“Nếu như thế”, Lưu Triệt suy nghĩ, có hai thiếu nữ thông thạo tình hình địa phương bầu bạn với A Kiều thì nàng cũng sẽ được thảnh thơi hơn, liền nói, “Ngươi bảo bọn họ đến nhà trọ gặp Trần nương nương.” Thượng Quan Kiệt lại ứng tiếng vâng dạ.

Trần A Kiều cười hỏi: “Đại nhân là…?”

“Vi thần là Thượng Quan Kiệt”, hắn trả lời đúng theo khuôn phép, “Hai muội muội của thần, một người có tên chỉ một chữ là Vân, một người có tên chỉ một chữ là Linh.”

Dương Đắc Ý đích thân tiễn Thượng Quan Kiệt ra ngoài, tươi cười nói: “Thượng Quan đại nhân quả nhiên là cao minh.”

Thượng Quan Kiệt chỉ khẽ mỉm cười, cung kính nói, “Dương tổng quản quá khen rồi. Tổng quản cả ngày hầu hạ ở trước ngự tiền, nếu có thể nói tốt về Quan Kiệt đôi câu ba lời thì Quan Kiệt cảm kích khôn cùng.”

“Tất nhiên rồi”, Dương Đắc Ý vẫn tươi cười, “Chỉ cần hai muội muội của ngươi chịu tranh đấu”, hắn nói đầy ẩn ý.

Đương kim Thái tử bây giờ tròn mười lăm tuổi, đã có thể thành gia lập thất. Hai năm trước, trong kinh thành từng có lời đồn đại là bệ hạ dự tính chọn vợ cho Thái tử, mặc dù sau đó đánh trống bỏ dùi nhưng đám quyền quý cao thấp ở thành Trường An có con gái vừa độ tuổi đều ngầm tính toán. Một khi được làm bên ngoại của Thái tử, sau này còn có thể làm hoàng hậu của đất nước thì vô cùng vinh quang. Nhưng Thái tử có tính tình lạnh nhạt, chưa từng nghe nói đến chuyện lả lơi ong bướm với bất kỳ người con gái nào. Dưới tình huống như vậy, bắt đầu tấn công từ mẫu thân Trần nương nương của Thái tử rõ ràng là lựa chọn tốt nhất. Dù sao người đời cũng biết Thái tử là người con chí hiếu, được Trần nương nương yêu thương, tất nhiên có thể ảnh hưởng ở mức độ cực lớn đến lựa chọn của Thái tử điện hạ.

https://thuviensach.vn

Dương Đắc Ý đứng trước hiên nhà nhìn bóng dáng Thượng Quan Kiệt đĩnh đạc rời đi, ánh mắt hơi tối lại. Thượng Quan Kiệt đúng thật là một kẻ có tâm cơ, nắm bắt cơ hội rất tốt. Trần nương nương lâm bệnh ở lại Lâm Phần, hắn lập tức tiến cử hai muội muội đến bên cạnh Trần nương nương. Chỉ cần hai cô gái nhà Thượng Quan có thể khiến Trần nương nương vui lòng, cho dù không thể với đến được Thái tử thì cũng sẽ trợ giúp không nhỏ đối với con đường làm quan của Thượng Quan Kiệt. Tuy hắn bây giờ là đệ nhất tổng quản nội thị, rất được bệ hạ tin dùng ân sủng. Bệ hạ còn đang phong độ nhưng con thỏ còn biết đào cho mình ba hang, làm người há có thể không lưu cho mình một đường lui?

Lưu Triệt ôm A Kiều vỗ về thêm một đêm, sáng sớm ngày hôm sau thì xe ngựa đã đến trước cửa nhà trọ nên y đành phải rời đi. A Kiều gượng dậy, đứng trước cửa nhà trọ đưa tiễn. Lưu Sơ kéo áo nàng lưu luyến không rời nhưng cuối cùng nén lòng nói: “Mẫu thân yên tâm, con nhất định giúp người canh chừng phụ thân, không để người con gái nào khác tới gần.” Cũng không biết là cô vô tình hay cố ý mà giọng nói chỉ đủ để Lưu Triệt đứng phía sau nghe thấy. A Kiều lúng túng, giả vờ cả giận quát: “Trẻ con biết gì!” Nàng ngẩng đầu thấy khuôn mặt vốn lạnh lẽo của Lưu Triệt thoáng có nét cười, lại càng luống cuống.

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt nhẹ giọng dặn dò, “Nàng ở lại thành Lâm Phần một thời gian, đợi… Ta từ Hà Đông trở lại sẽ đón nàng cùng quay về kinh.” Y nói xong liền bước thẳng lên xe, nô tỳ đứng dưới trông thấy sắc mặt của y liền vội vàng đưa Lưu Sơ lên.

Xe lăn bánh lóc cóc, Lưu Triệt vén mành nhìn lại phía sau. Ở đằng xa, A Kiều vẫn cúi đầu lặng lẽ đứng trước cửa, không biết đang nghĩ gì. Gió thu thổi tà áo nàng bay lất phất làm lộ ra dáng vẻ yếu ớt, mỏng manh. Trong chớp mắt, xe đã mất hút qua góc phố. A Kiều nghe trong lòng như có tiếng

https://thuviensach.vn

đàn ngân lên rồi vụt tắt, thảng thốt không biết là mình nhẹ nhõm hay buồn bã.

Chương 75: Gà gáy giục về chốn ruộng vườn

Nàng đứng thật lâu trong gió sớm mãi đến khi Lục Y lo lắng bước đến nói: "Phu nhân, người mới vừa khỏi bệnh không nên ra gió, vào nhà đi thôi." A Kiều chậm rãi gật đầu, quay vào, bảo, "Mời giúp ta chưởng quỹ đến đây."

Tiền Lai quan sát cách xử sự của bọn họ suốt một ngày một đêm thì biết chắc chắn thuộc giới quyền quý. Hiện giờ đương kim Hoàng thượng đi tuần thú phương đông, lão suy đoán bọn họ là con cháu của một thế gia chư hầu nào đó nhưng không ngờ được rằng, người đàn ông mặc đồ đen khiến cho lão không dám nhìn thẳng hôm qua lại chính là đương kim Hoàng thượng.

"Phu nhân có gì dặn bảo sao?" Lão cung kính hỏi. "Cũng không có gì", A Kiều đáp: "Đêm qua ta mệt mỏi quá nên đã làm phiền chưởng quỹ."

"Chuyện này không có gì." Tiền Lai không dám nghĩ thêm, khiêm nhường trả lời.

"Người cũng biết rằng ta không được khỏe nên phải ở lại thành Lâm Phần tĩnh dưỡng", A Kiều uống một hớp trà nóng rồi nói tiếp: "Ở trọ mãi không phải là biện pháp tốt nên muốn mua một căn nhà. Chưởng quỹ thông thạo thành Lâm Phần nên ta mời người tới tính giùm."

"Không có gì", Tiền Lai phấn khởi: "Nói đến phòng ốc tốt nhất trong thành Lâm Phần thì phải là ở trung tâm thành…"

https://thuviensach.vn

A Kiều xua tay: "Tính ta không thích xa hoa." Nàng thấy bộ dạng ngờ vực của Tiền Lai thì khẽ mỉm cười: "Hôm qua là bởi vì phu quân ta…" Nàng không nói hết câu đã chuyển ý, "Ta không thích ở lâu trong thành, chỉ muốn tìm căn nhà nào đó lớn một chút ở ngoại ô không quá gần cũng không quá xa thành."

"Dĩ nhiên", nàng khẽ mỉm cười, "giá cả không là vấn đề."

"Phu nhân", Mạc Thất nhìn nàng vẻ không hài lòng, "Nếu chủ nhân biết người làm loạn lên như vậy thì sẽ phật ý đấy."

Nàng thản nhiên đáp, "Đừng để người biết là được."

"À", Tiền Lai trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Phía đông thành có một biệt viện của nhà họ Vương. Họ là một nhà giàu bị sa sút, chắc sẽ sẵn lòng bán."

A Kiều không kiên nhẫn nghe thêm, xoay người bảo, "Thành Tục, ngươi đi xem xem, nếu vừa ý thì mua lại."

"Nhưng phải nhớ kỹ", nàng hơi mím môi, "Ta đã nói không thích xa hoa là không thích xa hoa."

Thành Tục cẩn trọng, nói: "Nô tài biết rồi."

Xế chiều, tiểu nhị đến bẩm báo rằng có hai cô nương họ Thượng Quan xin gặp, đang chờ bên dưới. A Kiều liền nói, "Mời bọn họ vào đi."

Hai thiếu nữ chừng mười ba mười bốn tuổi đẩy cửa bước vào. Thiếu nữ đứng trước mặc y phục màu đỏ tươi, vóc người cao dong dỏng trông rất xinh đẹp, thiếu nữ đứng sau mặc y phục màu xanh nhạt, dung nhan hơi kém

https://thuviensach.vn

hơn nhưng khi mỉm cười trông rất duyên dáng. Cả hai đợi tiểu nhị đẩy cửa ra ngoài rồi mới chỉnh đốn trang phục quỳ lạy, khép nép chào: "Tiểu nữ Thượng Quan Vân, Thượng Quan Linh tham kiến nương nương!"

"Được rồi." Hai thiếu nữ còn trẻ như vậy nên Trần A Kiều tự thấy không cần phải lên mặt làm gì, hòa nhã nói, "Ở bên ngoài thì gọi ta là phu nhân." Nàng trông thấy hai người có vẻ mệt mỏi thì bỗng bật cười, "Hai người từ xa tới nên chắc mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước đi."

Thượng Quan Vân ngạc nhiên, còn Thượng Quan Linh ở phía sau thì lại đỏ bừng mặt, kéo tỷ tỷ dập đầu nói: "Đa tạ phu nhân."

Lục Y đợi hai cô lui ra xong rồi mới nói, "Hành vi của hai vị cô nương họ Thượng Quan có phân biệt cao thấp."

"Từ trước đến nay, thế gia đại tộc vẫn luôn coi trọng ngôi thứ." A Kiều không quan tâm lắm, chỉ nói, "Được cưng chiều hay không thì cứ nhìn cách đối nhân xử thế là biết ngay."

Mạc Thất vén rèm đi vào, mau mắn nói tiếp, "Phu nhân đoán đúng. Nô tài đã sai người hỏi tên phu xe đưa hai tỷ muội đến đây. Thượng Quan Vân và Thượng Quan Kiệt đại nhân đều là con vợ cả, Thượng Quan Linh là con vợ lẽ. Phủ Thượng Quan bây giờ do Thượng Quan Kiệt quản lý nên tất nhiên thân sơ có khác."

"Chắc là vậy rồi", A Kiều thở dài, "Thượng Quan Vân có khí độ đại gia, còn muội muội của cô ấy thì biết ý hơn."

Hai hôm sau, Thành Tục báo rằng đã mua được tòa nhà ở phía đông thành. A Kiều sai người tới cửa hàng tính tiền, đang định xuống lầu thì thấy phu nhân của chưởng quỹ đứng ở trước cửa, vẻ mặt kính cẩn nhưng lại lúng túng. Nàng mỉm cười hỏi: "Có việc gì thế?"

https://thuviensach.vn

“Được phu nhân chiếu cố truyền cho cách nấu cua”, Tiền phu nhân cười ngượng ngùng, “Nhưng nhà bếp nấu thử thế nào cũng không có được mùi vị mà phu nhân đã làm hôm trước. Ta biết phu nhân tôn quý nhưng bất đắc dĩ lắm mới phải xin thỉnh giáo.”

“Phu nhân nhà ta có thân phận thế nào”, Thượng Quan Vân từ trong phòng đi ra, mặc bộ y phục màu vàng nhạt càng tôn thêm vẻ kiêu ngạo, liếc xéo: “mà để cho các ngươi hỏi mấy chuyện vặt vãnh này?”

“A Vân”, Trần A Kiều nhẹ nhàng nhắc nhở rồi mỉm cười nói với Tiền phu nhân đang tái mặt: “Nấu cua cũng phải có cách, chắc hôm trước bọn họ xem chưa kỹ.” Nàng nói rõ lại một lần nữa cách thức và những điểm cần tránh khi nấu cua. Tiền phu nhân liên tục cảm ơn, thật lòng nói, “Phu nhân, người vô cùng cao quý mà lại tốt bụng hiếm có, nhất định sẽ gặp lành.” Bà nói xong liền tiễn bọn họ đến tận ngoài cửa. Lúc lên xe, A Kiều liếc thấy Thượng Quan Vân vẫn còn có vẻ hơi ấm ức thì buồn cười thở dài, rốt cuộc cô vẫn là một bông hoa trồng trong nhà, không hiểu chuyện đời.

Tỷ muội Thượng Quan Vân là gia quyến nhà quan nên có xe riêng đi sau Trần nương nương. Vừa lên xe, Thượng Quan Vân đã oán trách, “Ta nói sai sao, đáng ra không nên nói nửa câu với đám dân thường kia.” May mắn là cô còn nhớ hạ thấp giọng để chỉ một mình muội muội nghe được.

“Tỷ tỷ”, Thượng Quan Linh cười khẽ, tiếng cười trong trẻo như dòng suối róc rách, dịu dàng nói: “Người là Trần nương nương, dĩ nhiên chúng ta phải theo tính của người.”

Đến biệt viện ở phía đông thành, Thượng Quan Vân khoác tay muội muội xuống xe, hơi chau mày thầm nghĩ nhà họ Vương này đúng là đã suy tàn. Phòng ốc tuy lớn nhưng không xa hoa tinh xảo, bố trí trong viện cũng không phải là giả sơn lầu các mà chỉ trồng cây cối, thua xa phủ đệ của các

https://thuviensach.vn

cô ở Trường An. Trần nương nương lại ra vẻ yêu thích, lên giọng khen, "Không tệ." Thành Tục ở bên an phận, bước lên phía trước, nói, "Nô tài biết phu nhân thích nhất là hoa cúc, dưới cửa sổ phòng chính vừa lúc có một bụi hoa cúc đang nở. Nô tài trông thấy liền nghĩ phu nhân nhất định sẽ vừa lòng nên không do dự mua ngay."

Bên ngoài biệt viện là nhà dân bình thường, giờ đã gần trưa nên khói bếp không ngừng bốc lên, thỉnh thoảng có tiếng gà gáy chó sủa, thê tử gọi trượng phu, tỷ tỷ hò đệ đệ. A Kiều lắng nghe một hồi như quên mất thân phận cung phi mà xem mình như Đào Uyên Minh quy ẩn điền viên, hào hứng hỏi: "Chung quanh đây có chỗ nào bán thường phục không?"

"À", Thành Tục suy nghĩ một chút rồi nói: "Cuối hẻm có một nhà nhưng chỉ bán cho làng giếng nên không được sang trọng lắm. Nếu phu nhân muốn thêm quần áo thì chờ ngày mai vào thành."

"Với số y phục của ta, hiện có còn mua thêm gì nữa", A Kiều lắc đầu, "Đến đó xem thế nào."

Bà chủ Cố tam nương của hiệu may thấy phong thái của cô gái tiến vào liền mỉm cười đi ra ngoài đón và chào hàng: "Phu nhân, y phục của ta tốt nhất khu vực này, toàn là hàng tơ lụa, may từ gấm Tứ Xuyên đấy."

A Kiều lắc đầu, mở to mắt, nói: "Ta chỉ muốn mua y phục bình thường, không cần loại quá đắt."

Cố tam nương giật mình, cặp mắt người đối diện quả thật xinh đẹp, trầm tĩnh thanh tú như làn sóng trên mặt hồ xanh biếc. Thượng Quan Vân không nhịn được, lên tiếng, "Phu nhân, cần gì mua loại y phục này, người có phải là nhà nông đâu." Câu cuối cùng cô chỉ nói khẽ, nhưng Trần A Kiều vẫn nghe thấy, bật cười: "Vẫn nói là nhập gia tùy tục, để ta thử làm nhà nông một lần xem thế nào?"

https://thuviensach.vn

Nàng tiện tay chọn lấy một bộ y phục màu xanh biếc, lại nhờ Cố tam nương búi tóc theo kiểu thường thấy của phụ nữ nhà nông. Lúc quay người lại, ngay cả Cố tam nương cũng tấm tắc, rõ ràng nàng chỉ mặc y phục bình thường, trên tay không đeo trang sức nhưng từ chân mày khóe mắt vẫn toát lên khí chất thanh tao, cao quý hơn những người chung quanh. A Kiều rất hài lòng, chỉ mấy bộ y phục nữa mà bảo, "Các ngươi hãy chọn lấy vài bộ đi. Chúng ta đang ở Lâm Phần thì sống theo nếp ở Lâm Phần, không được đem tập quán của kinh thành tới đây."

Ngoài tỷ muội Thượng Quan thì mọi người còn lại đều xuất thân từ nhà bình thường, biết tính chủ nhân, nghĩ tới bệ hạ thuận mắt với dáng vẻ của Trần nương nương hiện giờ, vẫn luôn sủng ái nương nương nên chắc sẽ không nói gì. Vì vậy ai nấy đều tự chọn đồ cho mình, có cảm giác thích thú như khi còn bé giấu cha mẹ làm chuyện xấu, nên len lén che miệng cười. Trong một ngày buôn may bán đắt như vậy, Cố tam nương cực kỳ vui vẻ, nhìn A Kiều mặc y phục bình thường đã không còn cảm giác xa cách không thể với tới, mà ngược lại, cảm thấy có chút gần gũi, thân thiện hỏi, "Phu nhân họ gì?"

A Kiều nhíu mày: "Phu quân ta họ Long."

"Long phu nhân", Cố tam nương cũng không thấy gì khác thường, mỉm cười,hỏi tiếp: "Người định ở lại Lâm Phần lâu hay sao?"

"Cũng không phải." A Kiều lắc đầu, "Ta theo phu quân ra ngoài, thân thể suy nhược nên phải lưu lại đây tĩnh dưỡng, đợi phu quân trở lại thì cùng nhau về kinh."

"Vậy thì thật đáng tiếc." Cố tam nương ra vẻ đồng tình, "Long phu nhân đẹp như vậy, phu quân lại không vì người bị bệnh…"

https://thuviensach.vn

Nàng hiểu ý nhưng chỉ cười nhạt. Lúc này không biết nhà ai ở quanh đó tấu lên một khúc nghe uyển chuyển thanh thoát. Cố tam nương thở dài, "Người thổi địch là một sĩ tử nghèo họ Ninh, mẫu thân mới qua đời vài ngày trước nên vừa quay về giữ đạo hiếu, nghe nói cũng có chút học vấn nhưng không gặp thời."

Thượng Quan Vân không dám làm trái ý A Kiều nên miễn cưỡng chọn lấy vài bộ nhưng trong lòng bực bội. Thượng Quan Linh vốn tính hiền lành, chú ý chọn lấy mấy thứ làm nổi bật nước da của mình rồi nhìn qua Trần nương nương vẻ suy tư. "Trần nương nương có thân thể cao quý lại được bệ hạ ân sủng nhất nhưng cớ sao lại là một người con gái như thế này?" Hai tỷ muội đồng thời thầm nghĩ.

Ngày tháng ở Lâm Phần trôi qua nhanh như nước chảy. A Kiều lúc rảnh rỗi chăm sóc rau dưa ở trong vườn, thỉnh thoảng đẹp trời dẫn đám người dưới đi dạo quanh thành Lâm Phần. Thành Tục khuyên can đến gần đứt lưỡi, "Phu nhân, thân phận của người là sao chứ? Nếu nương nương ở bên ngoài xảy ra chuyện, chúng nô tài lấy gì mà trả lời bệ hạ đây?"

A Kiều nghiêng đầu nhìn hắn một lát rồi cười hỏi lại, "Ngươi cho là ta không biết sao?" Nàng chỉ vào đám thị vệ mặc y phục giả như người bình thường ở khắp hang cùng ngõ hẻm nhưng thỉnh thoảng lộ ra vẻ khí phách oai hùng, không hợp lắm với cảnh phố xá: "Bọn họ còn ở trong thành Lâm Phần thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?" Càng chưa nói, nàng không tin rằng Lưu Triệt đi mà không thông báo quan viên địa phương theo dõi bọn họ cẩn thận.

Nàng trả lời vậy khiến Thành Tục cũng bật cười: "Cho dù thế nhưng phu nhân muốn ra bên ngoài vẫn nên theo trình tự, không thể bỏ qua."

"Tổ tiên thường bảo", Thượng Quan Vân vẫn không phục, cố nói vớt thêm một câu, "Cành vàng lá ngọc không thể lơi là, huống chi là giữa phố

https://thuviensach.vn

xá?”

A Kiều thản nhiên nói, “Ai bảo rằng tổ tiên luôn luôn nói đúng. Tỷ như hàng ngày ăn cơm vẫn có thể bị nghẹn, chẳng lẽ lại không được ăn nữa hay sao?” Thượng Quan Vân cứng họng, không nói được gì.

Theo lệnh của A Kiều, nếu muốn ra ngoài thì phải ăn mặc y phục bình thường, không để cho người ngoài nhận ra sự khác biệt của bọn họ. Thượng Quan Vân mặc y phục bình dân thì cảm thấy khó chịu nên chỉ theo A Kiều ra ngoài một lần rồi liền cáo bệnh, tình nguyện nằm lì trong phòng không chịu đi đâu.

“Nơi đây chính là chợ Đông nổi danh nhất thành Lâm Phần, tất nhiên là không phồn hoa bằng thành Trường An nhưng cũng náo nhiệt lắm rồi.” Thượng Quan Linh ngược lại đón nhận gian khổ một cách bình thản, bộ y phục bó sát người càng thể hiện rõ vẻ mềm mại, dịu dàng. Cô mỉm cười giới thiệu phong thổ thành Lâm Phần cho A Kiều.

“Thế này cũng không tồi”, A Kiều hào hứng, nhìn kỹ những món trang sức trong chợ, nếu thấy vừa ý liền bảo những người đi theo xuất tiền ra mua để làm quà tặng cho Lưu Mạch và Lưu Sơ, thậm chí còn chọn mua cho cả những người hầu đi theo, nhưng nghĩ tới Lưu Triệt lại cau mày thở dài. Hàng bán ở chợ thì trấn này chắc sẽ không thuận mắt bậc đế vương kia. Nàng cũng tìm không ra vật gì phù hợp với y.

“Trả tiền đi”, nàng mỉm cười bảo, đang nhìn Thành Tục lấy tiền ra thì chợt nghe thấy đằng sau có tiếng trêu chọc, “Vị tiểu nương tử này trông đúng là cực kỳ xinh đẹp. Hãy theo ta về nhà, bảo đảm cho nàng được ăn ngon, mặc đẹp.” Thượng Quan Linh luống cuống chân tay, lùi lại đến bên cạnh nàng.

https://thuviensach.vn

Quả thật là triều đại nào cũng có những kẻ như vậy. Nàng cười lạnh, quay đầu lại thì thấy một gã dáng vẻ con nhà quyền quý mặc y phục lượt là may từ gấm. Gã nhìn thấy nàng thì sáng mắt, nói "Vị nương tử này quá là đẹp đi", còn chưa nói dứt lời thì đã cảm thấy mắt hoa lên, một trận mưa tiền quất thẳng vào mặt. Thì ra A Kiều nổi giận trước thái độ nham nhở của gã nên giằng lấy xâu tiền Ngũ Thù trong tay Thành Tục, chẳng thèm xem là bao nhiêu mà ném thẳng luôn vào mặt gã, gia tăng kình lực khiến xâu tiền đứt tung, đập trúng vào mặt gã làm máu me tung tóe.

Gã kia hét lên: "To gan thật." Nhưng khi gã nhìn thấy sắc mặt lạnh tanh của A Kiều thì lại len lén cúi gầm mặt xuống.

"Tiếp tục đi", A Kiều điềm nhiên nói, "Thật không biết nhà ai thừa ăn thừa mặc mà nuôi dưỡng ra cái hạng người…"

Đám người theo hầu giật tay áo gã kia, lo lắng nhắc: "Chủ nhân." Trên các góc phố đã lảng vảng mấy người không nhìn ra thân phận, khuôn mặt ẩn hiện sát khí đang tiến đến gần. Nhìn lại, số tiền Ngũ Thù văng vãi trên mặt đất dù không phải quá nhiều nhưng người phụ nữ này có thể dùng để đánh người mà đám người theo hầu không hề tỏ vẻ tiếc của, thì đủ thấy bọn họ không phải là nhân vật bình thường. Gã kia quen ỷ vào quyền thế gia đình hoành hành tác quái nhưng cũng không phải ngu ngốc, lui dần về phía sau, hung hăng hăm dọa: "Cứ chờ đấy", rồi loạng choạng bỏ đi.

A Kiều chỉ cười nhạt, biết đám thị vệ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đám người dám hạ nhục nàng, quay sang dặn Thành Tục: "Bảo bọn họ một câu, không được gây chết người." Thanh Tục không bằng lòng, nhưng vẫn tuân lệnh rời đi.

A Kiều mất hứng, liền nói: "Trở về thôi." Sau lưng nàng chợt vang lên tiếng cười khẽ, rồi một giọng ấm áp truyền tới: "Hàn thiếu gia ỷ thế hiếp

https://thuviensach.vn

người thì thấy nhiều rồi, nhưng lại là lần đầu tiên thấy cách ứng đối tuyệt diệu như Long phu nhân vậy. Ninh Triệt bái phục."

Một văn sĩ áo trắng bước ra từ trong Tức Lam các ở bên đường, tay ôm một ống đựng giấy mực, khuôn mặt sáng láng, thanh cao chính trực, có mấy phần giống Tiêu Phương, sư phụ của A Kiều. A Kiều ngạc nhiên, "Tiên sinh biết ta sao?"

"Phu nhân chưa từng gặp tại hạ", Ninh Triệt hơi khom người, nói: "Tại hạ thì đã được trông thấy phu nhân vài lần. Mang ơn tặng cua ở nhà trọ Tường Phúc, phu nhân có còn nhớ chăng?"

"Ồ", A Kiều liền nhớ ra, nói: "Ngươi chính là sĩ tử ở căn phòng thượng hạng đó."

"Đúng vậy", Ninh Triệt mỉm cười, "Mấy ngày nay dân chúng thành Đông đối xử thật tốt với phu nhân."

A Kiều khẽ mỉm cười, không tiếp lời hắn mà chỉ khen, "Tiên sinh thổi địch rất hay."

"Quá khen", Ninh Triệt mỉm cười đáp, "Phu quân của phu nhân cũng thổi rất hay nhưng hãy thứ cho ta nói thẳng, Long tiên sinh thổi địch rất có khí phách, xem ra không phải là nhân vật bình thường, chỉ là thành tựu lại không đạt đến đỉnh cao."

Thượng Quan Linh tái mặt, lo lắng nhìn A Kiều. A Kiều gắng nhịn nhưng cuối cùng vẫn bật cười một tiếng, cố giữ vẻ nghiêm trang, "Tiên sinh không nên nói ra những lời này ở trước mặt người."

Trở về biệt viện thì trời đã muộn, nàng rửa mặt, vào phòng nằm một mình, Phiêu Bích tiến vào bẩm, "Ninh Triệt cầu kiến."

https://thuviensach.vn

Nàng sững người, nhưng không quay đầu lại, nói: “Không gặp.”

Lục Y thở phào, thăm dò sắc mặt của nàng rồi buông một câu “Không biết hôm nay bệ hạ đã đến Hà Đông chưa?”

A Kiều ngậm một quả ô mai đặc sản của Lâm Phần, liếc mắt nhìn sang, uể oải: “Muốn nói gì thì cứ nói ra đi, đừng vòng vo.”

Lục Y liền đỏ mặt, nói: “Nếu bệ hạ biết phu nhân hôm nay trò chuyện với vị Ninh Triệt tiên sinh kia thì khó bảo đảm sẽ không tức giận.”

A Kiều hừ lạnh một tiếng: “Ta chỉ có thể không chủ động gặp người khác. Nhưng nếu tình cờ gặp cũng phải kiêng kỵ thì làm người còn có ý nghĩa gì chứ.”

Từ xa truyền đến tiếng địch, khúc nhạc trong đêm rất rõ ràng, tuy Lục Y ít học thơ nhưng cũng nghe hiểu bài đang thổi chính là *Kiêm gia* vô cùng nổi tiếng trong *Kinh Thi* miêu tả việc người nam nhớ người nữ, bất giác biến sắc.

“Ngươi ngạc nhiên làm gì chứ”, A Kiều trông thấy liền bật cười, “Người ta muốn mỗi ngày thổi một khúc. Ai mà quản được người ta thổi khúc kia chứ?”

Song tiếng địch đúng là rung động lòng người. A Kiều nhớ tới Lưu Triệt đã đi được nửa tháng rồi, khe khẽ thở dài.

Chương 76: Chim nhạn quay về, trăng mãn lầu

https://thuviensach.vn

Cuộc sống ở Lâm Phần cực kỳ thanh bình. A Kiều ban ngày rất bận rộn chẳng có thời gian tưởng nhớ nhưng về đêm, bên cạnh thiếu một người cũng nảy sinh cảm giác không quen. Có nguyện ý thừa nhận hay không thì nàng cũng đích thực là có một chút vương vấn nhớ nhung liên quan đến người kia.

Dù thoáng vấn vương rằng hôm nay y đang ở nơi đâu nhưng cứ nghĩ tới dáng vẻ uy nghiêm không biết đâu là mừng là giận, tựa như có người thiếu y mấy vạn xâu tiền không trả thì nàng lại chợt ngộ ra rằng mình đã lại một lần nhớ tới y. Nàng tự cười nhạo mình. Người đàn ông kia đã mất mười năm để một lần nữa khắc hình ảnh của mình vào tâm hồn nàng. Trong suốt mười năm này, y có khi tức giận, có khi dửng dưng, có khi ác độc, có khi toan tính nhưng lại chưa từng thật sự xúc phạm nàng. Y đã hao tâm tổn trí vì nàng mà thanh tẩy triều đình để nàng được an toàn ở bên cạnh mình. Y đã vì nàng mà xây cung Kiến Chương không có bóng dáng những phi tần khác, một lần nữa tìm về với lời hứa thời niên thiếu. Nàng từng cho rằng có nhiều thứ đã tan vỡ rồi thì sẽ là tan vỡ, cố níu kéo trở về cũng không còn được như xưa. Nhưng bây giờ nàng lại hơi dao động, có những thứ đã được sửa sang lại cho tốt, nếu có thể nhẫn nại thì vẫn sử dụng được. Mười năm tổn thương, có thể dùng mười năm khác để bù đắp lại được sao? Ngay cả có bù đắp lại được thì những việc đã xảy ra cuối cùng vẫn còn tồn tại, chỉ cần ngoảnh đầu là sẽ thấy dấu vết thời gian in hằn trong cuộc đời.

Mà cuộc đời con người có thể có được mấy lần mười năm?

Dần dà, cả hai cũng đều bước đến lúc xế chiều. Nàng cố tự hỏi lòng, có phải mình thật sự muốn cuộc đời sẽ trôi qua như vậy? Thật sự là chỉ một khi y rời bỏ nàng thì nàng mới có thể không luyến lưu nhớ về y. Từ hồi ở cung Cam Tuyền năm xưa, nàng lui một bước để y tiếp cận, sau đó hàng ngày cùng chung sống, không hề phân ly. Đến hôm nay thì rốt cục đã có

https://thuviensach.vn

phân ly, nàng ở cách xa, nhắm mắt lại liền phát hiện rằng mình đã khắc họa rõ ràng từ nét lông mày, bờ môi của y.

"Thừa nhận đi." Nàng tự nhủ với bản thân. Đúng như y không cách nào phủ nhận rằng y đã từng tàn nhẫn vô tình làm thương tổn nàng, nàng cũng không thể nào phủ nhận rằng trong lòng nàng có sự hiện hữu của y.

Chẳng lẽ chưa từng bị xóa mất?

Cuộc đời làm sao lại đi đến nước này chứ?

Trong những năm đầu mới xuyên không tới đây, nàng ở một khoảng cách thật xa, đề phòng nhìn y, cảnh giác sợ hãi. Nàng cảm thấy tốt nhất hai người nên là hai ngọn núi vĩnh viễn đừng bao giờ gặp nhau cho cuộc sống được an lành. Sau đó, vận mệnh không thể tránh né đã khiến hai người gặp nhau. Nàng không cam lòng, muốn trốn tránh nhưng lại chưa từng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của y. Y là Hán Vũ Đế danh tiếng lẫy lừng trong lịch sử, nắm cả thiên hạ này trong tay mà trăm tơ nghìn mối của nàng đều ở trong chốn thiên hạ đó.

Nàng nhớ mãi những đau đớn đã từng thấu đến tận xương cốt, học xù lông như con nhím để nếu y tiếp cận sẽ máu đổ đầm đìa. Dần dần nàng thu mình, học cách bơi lội như cá trong nước, duy trì một khoảng cách như gần như xa, cho rằng với tính tình của mình thì chẳng bao lâu y sẽ có trăng quên đèn, dõi mắt theo những người con gái xinh đẹp khác. Nhưng y vẫn luôn ở bên cạnh nàng, thời gian thấm thoắt thoi đưa thoáng một cái đã qua hết mười năm.

Nàng vật vã suy tư rồi chìm vào giấc ngủ thật say. Đến ngày hôm sau, nàng lười biếng tỉnh giấc. Thượng Quan Linh đi vào, xấu hổ nói: "Hôm qua Linh Nhi khiến cho phu nhân bị phiền phức. Đa tạ ơn phu nhân cứu giúp."

https://thuviensach.vn

“Cũng không phải là lỗi của ngươi”, A Kiều mỉm cười nói, “Không cần để trong lòng.”

Thượng Quan Linh an tâm, ánh mắt lại lấp lánh: “Phu nhân thích nghe địch sao?” Nàng thản nhiên đáp, “Ta thuở nhỏ cũng có tập, không dám nhận là giỏi nhưng cũng biết nghe.” “À”, nàng chợt nổi hứng, bèn bảo, “Linh Nhi hãy thổi một khúc nghe cho vui đi.”

Tiếng địch của Thượng Quan Linh tinh tế, chứa đựng tính cách người con gái nhu hòa. Nàng lắng nghe một khúc, bỗng nhiên nói, “Ta cũng muốn học, Linh Nhi hãy dạy cho ta nhé.”

Thượng Quan Linh khá bất ngờ nhưng lập tức mỉm cười đáp, “Phu nhân đã có lệnh, nô tỳ sao dám không tuân lời.”

Nhạc lý có những nét tương tự như nhau, nàng lại từng xem Lưu Triệt tập thuở nhỏ, nên đến buổi tối đã có thể tập tọe thổi được, chỉ là âm thanh rất khó lọt tai. Đám nô tỳ qua lại đều nhíu mày, ngay cả Thượng Quan Linh cũng không còn giữ được nét mặt nhu hòa nữa. Thành Tục ở trong viện chỉ muốn bịt tai lại. Bỗng hắn nghe ngoài cửa có người hỏi, “Phu nhân ở đâu?” Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy thủ lĩnh đám thị vệ hộ vệ bọn hắn đang dẫn một người đi vào.

Người đó cũng có giọng nói lanh lảnh giống hắn, “Bệ hạ đi Hà Đông tế tự trở về, đang cho lâu thuyền dọc theo sông Phần, sông Thuận xuôi xuống. Người viết thư lệnh cho nô tài dùng khoái mã chạy về trước, giao cho Trần nương nương đích thân mở.”

Thành Tục mừng rỡ, vội vàng đón nhận, chạy vào bẩm: “Phu nhân, bệ hạ có tin về.” A Kiều lặng người, đứng sững, rồi quay đầu nhìn lại. Lúc đó, ánh trăng thanh thoát trải trên mặt đất tỏa sắc như mây khói.

https://thuviensach.vn

Ngày mười lăm tháng Chín năm Nguyên Đỉnh thứ tư, thánh giá đến Hà Đông tế tự thần Hậu Thổ[1]. Lưu Triệt mặc bộ y phục đế vương bằng gấm đen tôn quý nhất thế gian, thực hiện từng bước một theo trình tự của buổi lễ, dần cảm thấy buồn tẻ. Y lướt nhìn khắp dưới đài nhưng không tìm thấy bóng dáng thân thương. Người đó không ở bên cạnh y.

[1] Thời xưa, địa thần được gọi là Hậu Thổ.

Sau khi tế tự kết thúc, Thái thường Vương Nhạc tiến lên bẩm, "Bệ hạ có muốn ở lại Hà Đông vài ngày…" Hắn chưa dứt lời thì Lưu Triệt đã cắt ngang, "Không! Lần này ra ngoài lâu quá rồi, cần phải nhanh chóng trở về kinh mới được."

Nghi trượng hoàng đế chỉ dừng lại ở Hà Đông hai ngày thì quay về. Vừa tiến vào lưu vực sông Phần, y liền sai trưng dụng lâu thuyền để mở yến tiệc chiêu đãi bá quan ở trên sông. Quan viên lập tức tập hợp cả lại trên sông Phần, người người chúc tụng bệ hạ thịnh thế anh minh, quốc thái dân an, văn có thể an bang, võ có thể định quốc, trước đánh Hung Nô, sau hàng nước Điền, chiến công muôn đời hiếm thấy. Lưu Triệt phấn chấn, uống vài chén rượu nhưng thấy mọi người vẫn e dè thì đi vào trong khoang thuyền. Dương Đắc Ý bưng nước nóng tới lau mặt cho Hoàng đế, bỗng nghe Lưu Triệt hỏi, "Quan viên ngoài kia như thế nào?"

Y quay đầu lại, cặp mắt đen nhánh tựa ngôi sao suy nhất trong màn đêm sáng lạnh mà cô độc, mím môi như tự hỏi: "Chẳng qua là vài chén rượu mà thôi, trẫm dễ dàng say như vậy sao?"

Dương Đắc Ý làm như không có chuyện gì, khom người nói, "Bá quan văn võ đều uống tận hứng, ca tụng bệ hạ thánh minh."

Lưu Triệt hừ lạnh một tiếng, ra hiệu cho nội thị đẩy cửa sổ bên khoang thuyền. Gió thu lạnh lẽo trên mặt nước thổi vào khiến y bất giác rùng mình

https://thuviensach.vn

một cái nhưng ngay lập tức tỉnh táo trở lại, cười ha hả, "Cảnh thật đẹp, tiếc là Tư Mã Tương Như đã mất chứ không thì nhất định sẽ có bài phú hay trình lên."

Dương Đắc Ý nhìn mặt đoán ý, mỉm cười tiến lên phía trước nói, "Dù Tư Mã đại nhân không còn nhưng bên ngoài có không ít sĩ tử cũng giỏi về từ, phú. Chi bằng bệ hạ lệnh cho bọn họ viết xem?"

"Thôi đi", Lưu Triệt chắp tay nói: "Lúc nào cũng phải dựa vào bọn họ, trẫm học thơ văn từ thuở nhỏ, chẳng lẽ không tự làm được một bài sao?"

"Đúng thế, nô tài vẫn biết tài hoa văn chương của bệ hạ." Dương Đắc Ý vội vàng khen nịnh rồi sai viên quan phụ trách thư bút chuẩn bị bút, mực và vài tờ giấy thượng hạng trải ra trên án. Mái chèo khua nước sông tạo thành những làn sóng, trên thuyền đàn sáo tưng bừng, ăn uống linh đình, vui sướng náo nhiệt như hoa thêu trên gấm, gió thu thổi qua làm lau sậy ven bờ kêu xào xạc. Khi rời Trường An thì trời mới chớm vào thu, đồng ruộng một màu xanh ngắt, lúc đó A Kiều còn ở bên cạnh y cười hớn hở mà giờ đã là cuối thu. Trên không trung vẳng đến tiếng nhạn kêu, một đàn chim nhạn từ chân trời xa xôi bay về phương nam.

Lưu Triệt chắp tay đứng trước cửa sổ, ngâm nga:

"Gió nổi thu về mây trắng buông,

Cỏ hoa tàn úa nhạn nam phương."

Y đứng lặng lẽ, tâm trạng từ hoan lạc tột độ dần thoáng chút u buồn. Đã nhiều năm, y ở trên ngôi cao, chí khí hào hùng chưa bao giờ biết quay đầu nên rất ít khi có thời gian mà thương xuân sầu thu. Thuở niên thiếu khi hòa hợp cầm sắt[2] với A Kiều thì trong lòng vẫn có suy nghĩ riêng của mình, sau

https://thuviensach.vn

đó nổi trận lôi đình phế hậu, A Kiều không thể chịu đựng đến nỗi hai người chia cắt.

[2] Cầm sắt: Đàn cầm và đàn sắt.

Thuở niên thiếu, y không hề do dự lựa chọn vì thời cuộc mà vứt bỏ lời hứa lúc còn ngây thơ, chẳng bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày phải hối hận. Đến tuổi trung niên, y đã có thể một tay sáng tạo ra thế cục của Đại Hán nhưng vẫn một mực giữ nàng bên cạnh, kiên trì hàn gắn vết thương năm đó. Hối hận sao? Bọn họ tự vấn lòng, nếu như được làm lại một lần nữa thì y vẫn không chút do dự làm như cũ. Ở trên ngôi vị đế vương, chút tơ tình nồng thắm quá nhẹ so với vạn dặm núi sông Đại Hán. Nhưng bao đêm ôm người con gái trầm lặng ơ hờ, ngắm nàng trong lúc ngủ say vẫn còn hơi nhíu mày, thì không phải là y không đau lòng. Đau lòng bởi vì y đã từng làm nàng bị thương tổn, vì vậy dễ dàng tha thứ cho vẻ xa cách của nàng.

Từng năm qua đi, y dần cảm nhận rõ ràng rằng người con gái này đã chiếm chỗ trong lòng mình nhưng chỉ không biết nàng ở sâu trong tâm hồn y thế nào. Hằng ngày ở bên nhau tuy cảm thấy vui vẻ nhưng lại không có quá nhiều cảm xúc. Một khi chia lìa mới biết gắn bó như bóng với hình, nhìn mỹ nhân nào cũng thấy nhạt nhẽo. Y vẫn biết mình vô tình nhưng lại không biết một người dù vô tình đến đâu vẫn có một trái tim. Trái tim lạnh lẽo dĩ nhiên sẽ làm cho y có thể bàng quan nhìn sống chết của người đời, nhưng người đó lại ở trong tim y, trừ khi y tự cắt đứt trái tim của mình ra, còn không thì khó mà dứt bỏ. Đế vương có vô tình đến đâu thì cũng là một con người. Một con người vốn sinh ra đã có yêu có hận, có vui có buồn, có suy nghĩ của mình.

"Hoa lan đượm sắc cúc thơm hương,

Nỗi nhớ giai nhân mãi vấn vương."

https://thuviensach.vn

Lúc này A Kiều đang làm gì ở Lâm Phần? Trong lòng y cứ vấn vương nhưng miệng vẫn tiếp mạch ngâm,

"Lâu thuyền đi dọc ở sông Phần

Ở giữa dòng ngang sóng bạc dâng

Tiêu trống hòa ngân cùng tiếng hát

Trong vui cực độ thấy thương thân

Trẻ trung mấy nỗi, già lân đến rồi!"

Thời gian là thứ mà không ai có thể cưỡng lại. Lúc tuổi thiếu niên bừng bừng chí khí nên không xem trọng, rồi y lên ngôi vị đế vương nên chẳng hiểu ra. Đến hôm nay đã dần tới tuổi *"tứ thập nhi bất hoặc"*[3], lại cảm khái trước cảnh sắc tươi đẹp đang nhẹ nhàng trôi qua trong khi bọn họ tuy đang có vẻ đối xử với nhau như thời niên thiếu cầm sắt hòa hợp, nhưng đều biết rõ chẳng thể nào quay lại như lúc ban đầu. Tráng chí thời tuổi trẻ dần cũng nhạt đi, mái tóc anh hùng rồi cũng điểm sương, mỹ nhân đẹp đến đâu khi nằm xuống cũng chỉ là một nắm xương trắng. Đó là nỗi bi thương của kiếp người mà đế vương, anh hùng hay mỹ nhân đều chẳng thể làm được.

[3] "Tứ thập nhi bất hoặc" là một câu trong Luận ngữ, có nghĩa là khi người ta tới bốn mươi tuổi mới có thể hiểu thấu mọi sự lý trong thiên hạ, phân biệt được việc phải hay trái cũng như hiểu được ai là người tốt hay xấu, phân biệt được những ai là người chân chính yêu nước thương nòi và biết được cái gì nên làm hay không.

Câu từ bi tráng hùng hồn, viên quan phụ trách thư bút động tâm, đứng dậy chắp tay hỏi, "Bệ hạ, bài từ này đặt tên là gì?"

Lưu Triệt trầm ngâm một lát rồi cảm khái: "Đặt tên là *Thu phong từ* đi."

https://thuviensach.vn

Quận thủ Tào Minh đứng bên ngoài khoang thuyền nín thở lắng nghe Lưu Triệt ngâm thơ, tiến vào bái chào: "Thần tham kiến bệ hạ", sau đó tán dương, "Hôm nay nghe bệ hạ ngâm *Thu phong từ*, mới biết tài học của bệ hạ khiến bậc đại gia từ phú như Tư Mã Tương Như cũng phải hổ thẹn." Hắn nói vậy thật sự nịnh nọt quá mức, Lưu Triệt nghe xong không vui, cười nhạt hỏi, "Trẫm hỏi ngươi, vùng Trì Hạ của ngươi thế nào?"

Tào Minh vội vàng quỳ xuống, cung kính bẩm, "Thần theo ý chỉ của bệ hạ làm việc, mọi việc của Trì Hạ đều tốt. Chỉ là", hắn do dự nói, "nếu sông Phần dâng nước gây họa thì dân chúng sẽ trôi dạt khắp nơi."

Lũ lụt sông Hoàng Hà vốn là căn bệnh bao đời nay của Đại Hán. Lưu Triệt nhíu mày, nói: "Ngươi lui xuống trước đi."

"Tuân mệnh", Tào Minh khom người lui ra, nghĩ đến hai câu Lưu Triệt vừa ngâm: *"Hoa lan đượm sắc cúc thơm hương, nỗi nhớ giai nhân mãi vấn vương"*, thì như hiểu ra điều gì đó, bèn vội vàng sai thuộc cấp xuống thuyền mời mấy thiếu nữ con nhà gia giáo đẹp nhất ở Trì Hạ đến, dặn dò, "Nếu được bệ hạ ưu ái là vinh hạnh của ta mà cũng là vinh hạnh của các ngươi." Mấy thiếu nữ chẳng qua là con gái những nhà bậc trung, có cơ hội được hầu hạ quân vương đều không nén nổi vui mừng, ai nấy đỏ bừng mặt, thi lễ nói, "Đa tạ Tào đại nhân."

Thị vệ bảo vệ bệ hạ hơi lộ vẻ kỳ lạ nhưng không có ý kiến của bề trên nên cũng không tiện ngăn cản việc này. Tào Minh dẫn mấy thiếu nữ đi tới trước khoang thuyền, đang định bẩm báo thì chợt nghe một giọng nữ trong trẻo từ phía sau truyền đến: "Các ngươi là ai?" Một thiếu nữ tôn quý chừng mười bốn, mười lăm tuổi đi vòng từ khoang sau thuyền ra, cực kỳ xinh đẹp, làm lu mờ mấy cô gái mà Tào Minh đã lựa chọn kỹ lưỡng.

https://thuviensach.vn

“Tham kiến Công chúa Duyệt Trữ”, cung nhân bên cạnh nhất loạt hành lễ.

Tào Minh cũng bái lạy. Trước mặt Công chúa, hắn không dám nói lung tung, chỉ có thể thành thật: “Thấy bệ hạ đi đường mệt nhọc nên thần đặc biệt tuyển chọn mấy dân nữ nhanh nhẹn hầu hạ.”

“Miễn đi.” Lưu Sơ lạnh nhạt, “Nô tỳ bên cạnh phụ hoàng rất nhiều, không cần phải làm phiền dân chúng.”

“Vậy…”, Tào Minh thầm kêu khổ trong lòng, không biết vị công chúa này không hiểu chuyện hay cố tình ngăn trở. Hắn nghe nói Hoàng đế đi lần này không mang theo phi tử nào nên lường trước chuyện sẽ thành công. Dù sao chẳng mấy người đàn ông có thể dễ dàng cự tuyệt thiếu nữ tuyệt sắc, nào ngờ lại có người ngăn cản. Người này cũng không phải phi tần được sủng ái nào mà lại là một công chúa. Công chúa có thể được bệ hạ dẫn theo thì chắc là được sủng ái vô cùng. Nhưng chuyện này cũng không xung đột lợi ích với công chúa, chẳng lẽ lại có công chúa nào dám mạo hiểm phạm tới quyền uy của phụ vương?

“Nô tài tham kiến Công chúa Duyệt Trữ.” Dương Đắc Ý mở cửa khoang thuyền rồi bước ra ngoài, thầm lấy làm buồn cười. Hắn biết Hoàng đế hôm nay đang nhớ Trần nương nương, quá nửa là không muốn gặp những cô gái này nên có lòng nhắc nhở Tào Minh: “Bệ hạ viết thư và bảo nô tài chọn người giỏi cưỡi ngựa đưa tới Lâm Phần để Trần nương nương tự tay mở xem.”

Lưu Sơ chớp mắt, nói: “Dương công công chờ đã, ta cũng viết một phong thư, người đưa luôn cho mẫu thân của ta nhé.”

“Nô tài tuân lệnh Công chúa”, Dương Đắc Ý gật đầu nói: “Kính xin Công chúa mau viết đi.”

https://thuviensach.vn

Lưu Sơ muốn rời đi nhưng lại nhìn Tào Minh, cắn môi ra vẻ khó khăn. Dương Đắc Ý cười, nói: "Nô tài biết rồi." Tào Minh mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, biết lần này lợn lành chữa thành lợn què rồi.

"Tào đại nhân", Dương Đắc Ý mỉm cười nói, "Nếu không có chuyện gì thì mời trở về đi thôi."

Khoái mã truyền thư chưa đầy nửa ngày đã đến Lâm Phần. Trần A Kiều nhận thư, mở ra xem thì thấy là giấy vân tiên thượng hạng, nét chữ thanh thoát, bút lực mạnh mẽ như muốn thoát khỏi tay nhưng bút pháp lại có chút mềm mại, cho thấy tình cảm dịu dàng khi đó của người viết.

"Khanh[4] *thấy chữ như gặp mặt.*

[4] "Khanh" là cách xưng hô giữa vợ và chồng ở thời cổ đại, thể hiện tình cảm thân thiết gắn bó giữa hai người.

Tháng Chín gió mạnh, ta mở yến trên sông Phần chiêu đãi bá quan. Nhìn gió thu thổi làm rơi lá, nhạn bắc di cư xuống phương nam, lòng có cảm nhận viết ra một bài từ gửi khanh phương xa.

Đây chính là bài *Thu phong từ* nổi danh trong lịch sử.

"Trong vui cực độ thấy thương thân

Trẻ trung mấy nỗi, già lân đến rồi!"

A Kiều ngâm hai lần, tâm hồn rung động đến mức phải thầm trấn tĩnh rồi mới mở tiếp thư của Lưu Sơ. Thư của Lưu Sơ vẫn luôn chân thành hồn nhiên, viết vội mấy câu nhớ nhung, cuối cùng lại thêm một câu nói hôm nay vừa cản được một đám nữ nhân định mê hoặc phụ hoàng. Nàng không biết

https://thuviensach.vn

nên khóc hay cười, dặn dò Thành Tục: "Ngươi cho người mang thư nghỉ ngơi một đêm, chờ ta viết xong thư thì bảo hắn mang về." Thành Tục an tâm lui ra, nàng cũng không hơi đâu mà nghĩ về chuyện này, cứ trăn trở suy xét tâm trạng của mình.

Thượng Quan Linh liếc thấy vậy liền đứng dậy tươi cười hỏi, "Nương nương viết thư trả lời bệ hạ, không biết Linh Nhi có được vinh hạnh mài mực cho nương nương không?"

A Kiều khẽ gật đầu đồng ý, lấy tờ giấy hoa tiên thượng hạng đặt trên án, cầm bút lên nhưng trong thoáng chốc lại thẫn thờ không biết viết gì. Người ấy đang có lý tưởng hào hùng lại viết ra bài từ phú cám cảnh tuổi hoa niên như vậy, thật sự khiến người khác phải tìm hiểu cảm nhận trong đó. Trước kia nàng đã từng đọc đoạn mở đầu của bài *Thu phong từ* khá nổi tiếng này, ngoài sự kinh ngạc trước một vị hoàng đế bậc nhất thiên cổ lại có tài văn chương không kém, thì cũng chỉ coi đó là một bài thơ bình thường. Hôm nay Lưu Triệt gửi nó cho mình, từng câu từng chữ đều liên quan tới bản thân mình, thì lòng cảm thấy ngọt ngào, tình cảm trào dâng, hoàn toàn khác trước.

Nước trong nghiên đã hòa tan mực đen nhánh, nhưng Thượng Quan Linh vẫn kiên nhẫn mài tiếp. Cô nhìn A Kiều đang nghiêng nghiêng khuôn mặt, bạo gan hỏi, "Nương nương yêu bệ hạ lắm sao?"

Nàng nghe vậy thì nhìn sững vào Thượng Quan Linh. Nét mặt thiếu nữ này có vẻ tò mò hiếu kỳ rất tự nhiên, thuần phác mà trầm tĩnh.

"Tại sao lại hỏi như vậy chứ?" Ánh nến chập chờn lay động theo làn gió thu thổi vào qua cửa sổ, câu hỏi của nàng cũng nhẹ như ánh nến.

"Bởi vì", Thượng Quan Linh mím môi, cười vẻ ngượng ngùng, "Vẻ mặt nương nương rất dịu dàng."

https://thuviensach.vn

Yêu ư? Nàng mím môi cười, trầm ngầm một lát rồi nắn nót viết thư, bỏ vào phong bao, dán lại rồi dặn, "Sáng sớm mai giao cho người nội thị đưa thư."

Ngoài song cửa, đêm thu vẫn chưa tàn.

Chương 77: Dung nhan xinh đẹp chẳng nỡ rời

Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý thở dài đứng trước tẩm điện của bệ hạ trong hành cung. Hai ngày trước, lâu thuyền của bệ hạ từ sông Phần trở về hành cung, sau khi nghe người báo về tin tức của Trần nương nương từ Lâm Phần thì sắc mặt cứ luôn âm trầm, tính tình cũng trở nên bực bội. Đám cung nhân hầu hạ đều im như thóc, ngay cả hắn cũng bị khiển trách đến mấy lần. Không biết dâng lên phong thư đang cầm trong tay này thì tâm tình bệ hạ sẽ chuyển biến tốt đẹp hay là lại phát cáu giận hơn nữa.

"Bệ hạ", hắn vém rèm, khom người đi vào, bẩm, "Lâm Phần chuyển tới thư do Trần nương nương tự tay viết."

Lưu Triệt đang xem xét chính sự do Thái tử Lưu Mạch từ Trường An ngoài xa ngàn dặm chuyển tới đợi ngự thẩm, nghe vậy thì trầm ngâm một lát rồi mới nói, "Mang lên đây."

Giấy hoa tiên thượng đẳng của Tức Lam các phảng phất vẫn còn giữ hơi ấm bàn tay giai nhân. Y mở thư, đưa lên ánh nến, thấy nét chữ tròn trịa như châu ngọc, có vẻ trầm tĩnh hơn nhiều so với cách viết phiêu thoát thời niên thiếu. Dương Đắc Ý để ý thấy Lưu Triệt biến đổi sắc mặt, tựa hồ thoáng tức giận, trong lòng có chút hồi hộp rồi lại thoáng vui mừng, biến hóa cực

https://thuviensach.vn

nhanh. Cuối cùng, y cắn răng nói, "Dương Đắc Ý, truyền lệnh xuống, xe ngựa nghi trượng như đã định trở về Trường An, còn Thượng Quan Kiệt dẫn mấy thị vệ tâm phúc theo trẫm lập tức tới Lâm Phần."

"Dạ…" Dương Đắc Ý trợn mắt há mồm, tự cho rằng mình hiểu rõ bậc quân vương nhưng cũng chưa từng ngờ tới việc Lưu Triệt sẽ ra quyết định ngoài dự liệu như thế. hắn cuống quýt khuyên can, "Như vậy có nguy hiểm quá không." Giọng hắn nhỏ dần, thấy sắc mặt Lưu Triệt khư khư cố chấp thế kia thì hẳn là sẽ không nghe lời khuyên can, đành hỏi, "Thế Công chúa Duyệt Trữ thì sao?"

"Sơ Nhi", Lưu Triệt nghĩ một lúc rồi đáp: "Để nó trên xe ngựa, đi chậm thôi. Thân thể nó đã yếu đuối lại không biết cưỡi ngựa."

Dương Đắc Ý chỉ biết lí nhí vâng dạ, khi vén rèm bước ra ngoài vẫn còn suy tư, liếc mắt về phong thư của Trần nương nương đã viết cái gì mà khiến bậc đế vương nhiều năm rèn luyện không để vui buồn lộ ra mặt phải biến sắc, nóng vội như vậy.

"Mười sáu nên chồng vợ,

Vì chàng nở nụ cười.

Mười bảy duyên cầm sắt,

Soi gương tô đỏ môi.

Mười chín Trung cung lập,

Tiêu Phòng quý nhất đời.

Hai mốt chàng thay dạ,

https://thuviensach.vn

Tân nhân đẹp tuyệt vời.

Rộn tiếng đồn châm chọc,

Lần lữa chẳng tin lời.

Hai chín bị ruồng bỏ,

Gọi chàng, chàng vẫn rời.

Kim ốc từ ngày đó,

Chỉ còn lệ tuôn rơi.

Chợt tới nay mùa hạ,

Theo ra Trường An chơi.

Chàng ở phương xa thẳm,

Thiếp bên rèm ngóng trời.

Chung sống mười năm hiểu,

Lòng sâu nặng chàng ơi.

Nếu biết hôm nay thế,

Năm xưa sao vẫn làm?

https://thuviensach.vn

Cảm kích chàng tâm ý,

Thiếp xin chuộc lỗi lầm.

Đêm nối dài thương nhớ,

Thoáng đã tới rạng đông.”

Lưu Triệt ngâm nga mãi trong lòng bài thơ này, chợt quay đầu lại hỏi: “Từ đây phi ngựa đến Lâm Phần mất bao lâu?”

“Ước chừng phải một ngày rưỡi”, Thượng Quan Kiệt đáp. Đế vương đi tuần rất chậm. Lần trước đưa thư dùng khoái mã nên quãng đường mất hai ngày rút xuống chỉ còn nửa ngày. Nhưng Lưu Triệt là quân vương nên không thể giống như nội thị ra roi thúc ngựa đi thẳng một mạch, vì vậy đoán chừng như thế cũng không sai lệch nhiều. Bởi vì đi lén nên Dương Đắc Ý là ngự tiền tổng quản không được theo cùng. Lưu Triệt chỉ dẫn theo mấy thị vệ, gần trưa đã về tới Lâm Phần. Y đến biệt viện thành Đông nhưng A Kiều lại không ở nhà. Đám người hầu mới thu nhận không biết ai ở trước mặt nên cứ ấp a ấp úng không chịu nói ra chỗ chủ nhân đi. Lưu Triệt đứng ngoài cửa chờ mãi phát bực, định phát tiết thì nghe đám người hầu hô lên: “Thượng Quan tiểu thư đã tới.”

Thượng Quan Vân mặc bộ quần áo gấm, cau mày vén rèm bước ra hỏi: “Ồn ào quá. Có chuyện gì thế?”

“Vân muội”, Thượng Quan Kiệt từ xa trông thấy, vội vàng ngăn chặn không để cô nói ra những lời không xuôi tai. Hắn tiến lên, thầm thì: “Bệ hạ tới đó, chú ý một chút.” Thượng Quan Vân bấy giờ mới để ý tới một người áo đen ở giữa đám người phò tá, nhìn dáng vẻ từ xa đã cảm thấy khí thế hơn người. Cô thầm kinh hãi, lẩm bẩm nói, “Làm sao có thể thế được?” Chẳng phải bệ hạ đang trên đường tuần thú phương đông trở về sao?

https://thuviensach.vn

Thượng Quan Kiệt không để ý, cau mày hỏi, “Tại sao chỉ có mình muội ở đây? Phu nhân và A Linh đâu?”

Thượng Quan Vân lúng túng hồi lâu mới trả lời, “Phu nhân dẫn bọn A Linh ra ngoài, chắc là đến hồ Phi Điếu ở hướng đông.” Thượng Quan Kiệt ừ một tiếng, thầm tức giận Thượng Quan Vân kém hiểu biết, không nắm lấy cơ hội Trần nương nương ra ngoài mà đi theo lấy lòng. Hắn trợn mắt liếc nhìn cô, nhưng bây giờ lại không phải là lúc để mắng mỏ nên đành quay đầu nhìn Lưu Triệt đứng xa đã nghe được, không nói một lời mà cứ thế rời khỏi biệt viện đi về hướng đông, liền vội vàng chạy theo.

“Thượng Quan tiểu thư”, đám người hầu bấy giờ mới vỡ mật kinh hồn, sợ hãi chỉ vào bóng Lưu Triệt hỏi: “Người kia là ai vậy?” Thượng Quan Vân cứng họng một lúc lâu, suýt nữa thì rơi lệ, oán hận trả lời, “Chính là chủ nhân nhà các ngươi đấy.” Nói rồi giậm chân trở về phòng, đóng cửa rầm một tiếng, giam mình trong đó.

Lưu Triệt đi về hướng đông được một đoạn đường thì thấy một hồ nước sâu ở đằng xa. Đã vào cuối thu, lại không như trong cung có người chuyên chăm sóc, nên bãi cỏ xơ xác, héo úa kéo dài đến tận chân trời. Hồ có diện tích rất lớn, y đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng người cần tìm. Đang định lệnh cho Thượng Quan Kiệt đi tìm thì y nghe thấy tiếng người nói lao xao cách đó không xa, mặc dù nghe không rõ nói cái gì nhưng trong đó có một giọng nói thanh nhã, rành rọt, chính là của A Kiều.

Lưu Triệt thầm thở dài một hơi. Y bỏ đoàn, phi ngựa chạy một mạch đến Lâm Phần chẳng qua là muốn sớm được gặp A Kiều nhưng bây giờ người ở ngay trước mắt thì y lại không vội mà dẫn cả nhóm từ từ đi tới. Bên hồ toàn là cỏ lau tươi tốt cao đến đầu người, có con đường nhỏ sình lầy dẫn đến một đầm sen ở bên cạnh. Lúc này hoa sen đã tàn, ngay cả lá sen cũng héo quắt không còn nguyên dạng. Mấy người nông dân đứng rải rác lấy củ sen ở

https://thuviensach.vn

dưới đầm, chợt có một phụ nữ trạc tuổi trung niên trong số đó quay đầu lại gọi lớn, "Long phu nhân, người hãy về đi thôi. Nơi này bùn đất, làm ô uế quần áo của người thì ngại lắm."

"Không sao đâu, Tiền đại thẩm", A Kiều mỉm cười đáp, "Ta chờ thêm lát nữa."

"Thật không ngờ", Ninh Triệt đang đứng hóng mát bỗng nói "Long phu nhân lại có hứng thú thích xem bọn họ lao động đến như vậy."

Nàng sầm mặt, liếc nhìn bộ y phục trắng tinh như mới của hắn, có vẻ suy nghĩ gì đó rồi hỏi lại: "Ta thích tới nơi này thì liên quan gì tới Ninh công tử chứ?"

"Thật ra thì." Ninh Triệt cũng không lấy làm phiền, thản nhiên nói thẳng, "Ta là thân sĩ tử, vốn không nên hỏi tới chuyện của thương nhân nhưng vì từ thuở nhỏ đã mất cha mẹ, để nuôi gia đình nên vạn bất đắc dĩ mấy năm qua cũng phải làm việc cho Tang tư nông, trông coi chuyện lương thảo, bạc tiền của quốc gia. Mặc dù thương nghiệp bị xem nhẹ nhưng cũng có thể tìm được đường sống."

Nghe hắn nhắc tới Tang Hoằng Dương, A Kiều liền thấy hứng thú, hỏi: "Hiện nay Tang tư nông đang tập trung vào buôn bán với Than Độc, Ninh công tử chắc cũng có hứng thú."

Ninh Triệt thở dài đáp, "Dân gian có câu 'Còn cha mẹ, không đi xa'. Mặc dù ta không còn cha mẹ nhưng vẫn nhớ tới kỳ vọng của cha mẹ trước lúc lâm chung. Thân Độc xa xôi vạn dặm, không nên tùy tiện mạo hiểm."

Người đời ai cũng muốn phụng dưỡng mẹ cha, A Kiều chợt cảm thấy bi thương, bèn nói: "Xin lỗi, không biết lệnh tôn, lệnh đường…"

https://thuviensach.vn

“Không sao.” Ninh Triệt cười một tiếng khoáng đạt, “Năm Kiến Nguyên, sông Hoàng Hà đổi hướng. Dân chúng tử thương vô số. Cha mẹ ta cũng vậy. Còn không biết ngày giỗ nữa.”

“Hoàng Hà đổi hướng?” A Kiều sửng sốt.

“Đúng vậy.” Ninh Triệt hơi cảm khái, “Hãy nhìn thành Lâm Phần này. Nó nằm bên bờ sông Phần, nếu Hoàng Hà lại tràn tiếp sang thì sẽ phải có vô số người trong thành Lâm Phần tử thương đó.”

“Thượng Quan nhị tiểu thư”, Phiếu Tử không cảm thấy hứng thú với chuyện hai người đang nói, ngầm giật giật tay áo Thượng Quan Linh khẽ nhắc: “Mặt trời đứng bóng rồi, lúc nào thì phu nhân mới quay về?”

Thượng Quan Linh vốn là tiểu thư con nhà đại gia, tuy chỉ là dòng thứ không được sủng ái, nhưng cũng chưa từng phải ăn ngủ ở chốn ruộng đồng. Mấy ngày nay cô đi theo A Kiều, mặc dù thấy không quen nhưng cũng có rất nhiều điều mới lạ. Bình tâm mà xét thì cô cũng không e ngại cuộc sống này. Cô trông chừng sắc nước, điềm nhiên đáp: “Cũng phải một lát nữa.” Bỗng nhiên cô nín bặt, nhìn một đoàn người từ phía sau đang chậm rãi đi tới. Tuy cô là tiểu thư con quan nhưng chưa từng có vinh hạnh được gặp bậc đế vương chí tôn ở cung Vị Ương. Lúc này, cô thấy ca ca tính tình cao ngạo lại một mực cung kính đi theo phía sau người đang đến thì liền mơ hồ đoán được thân phận người đó. Dù cô thông minh linh lợi nhưng vẫn là đứa trẻ mười ba tuổi nên chỉ biết đứng ngây ra, không biết nên hành lễ hay là nên quay lại báo cáo cho Trần nương nương. Suy nghĩ chốc lát, cô vội vàng bước tới kéo tay tay áo Trần A Kiều.

A Kiều quay đầu lại, trông thấy người kia thì lập tức sững người. Nàng vẫn biết tính tình y vốn đơn thuần nhưng chưa nghĩ sẽ gặp nhau ở đây. Một cảm xúc không tên mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ tâm hồn nàng, không phân biệt được là nhớ mong hay là cảm động. Lưu Triệt ở đằng xa chỉ thấy

https://thuviensach.vn

A Kiều run người một lát, bỗng nhiên cười lên khanh khách, lao về phía y. Y chẳng kịp quản đến những nghi ngờ trong lòng về chuyện âm thầm tình tự, vội vàng la lớn, "Cẩn thận", lui lại một bước, ôm nàng vào lòng. Con đường bùn lầy như vậy, nếu không cẩn thận trượt chân thì sẽ thành chuyện để đàm tiếu.

A Kiều vẫn giữ nguyên nét mặt tươi cười rạng rỡ. Sau năm Nguyên Quang, Lưu Triệt gần như không còn trông thấy nàng cười khoan khoái không hề giữ ý như vậy nữa. Khuôn mặt nàng tựa như mặt trời mọc lên vượt tầng mây, tỏa sáng vạn trượng khiến y không thể nào rời mắt. A Kiều ôm chặt lấy vai y, định gọi rồi lại ngừng, suy nghĩ một chút mới gọi một tiếng khe khẽ: "Triệt Nhi", trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Y chấn động, hỏi lại: "Nàng vừa gọi là gì?"

Ninh Triệt ở đằng kia thoáng lộ ánh mắt suy tư, mỉm cười chắp tay nói, "Vị này chắc là Long tiên sinh rồi. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Lưu Triệt giật mình, thấy A Kiều ở trong lòng khẽ ối một tiếng rồi định tách ra. Song đây là lần đầu tiên nàng "rúc đầu vào ngực", Lưu Triệt sao chịu bỏ qua. Y giữ nàng ở bên cạnh, lạnh lùng cười một tiếng rồi đáp: "Không dám nhận."

Tiền đại thẩm ở xa nhìn sang thấy tình cảnh bên này,mặc dù đang làm việc nhưng vẫn vui vẻ cười nói, "Long phu nhân, phu quân người trở về rồi, nhìn hai người đúng thật là trái tài gái sắc ông trời tác hợp."

A Kiều khẽ cúi đầu, hơi đỏ mặt. Lưu Triệt nhìn buồn cười, lúc này mới chú ý thấy quần áo của nàng không tỉ mỉ mềm mại bằng thường ngày. Quả nhiên như tin tức báo về, A Kiều mặc y phục bình dân, song vẫn không thể nào che lấp vẻ cao quý của nàng. Vì thế khi mới nhìn nàng, y cũng không chú ý. Lúc này quan sát kỹ mới thấy A Kiều dù bớt đi một phần cao quý

https://thuviensach.vn

nhưng nhiều hơn một phần thanh tân. Làn da nàng vì đi nắng nhiều nên hơi nhuốm nâu, càng xinh đẹp khó tả. Y xa A Kiều đã gần một tháng, nhớ thương khôn nguôi, lúc này lại càng miệng đắng lưỡi khô, không muốn dây dưa nhiều, nắm chặt tay nàng, thì thầm: "Về thôi."

A Kiều thấy ánh mắt nóng bỏng chết người của Lưu Triệt thì hiểu ngay, khẽ cất tiếng vâng dạ. Đám cung nhân cực kỳ yên lặng, không dám nói năng gì, bước theo sau. Thượng Quan Kiệt được Lưu Triệt liếc mắt nhắc nhở trước khi rời đi nên cũng lui lại phía sau. Hắn thấy thứ muội Thượng Quan Linh mân mê vạt áo nhìn hai người đi phía trước, vẻ mặt phức tạp, bất giác hỏi, "A Linh, có chuyện gì thế?"

Thượng Quan Linh cúi đầu, khẽ đáp: "Không có chuyện gì."

Ngạn ngữ có câu "Tiểu biệt thắng tân hôn"[1] huống chi gần một tháng xa cách đủ để cho Lưu Triệt và Trần A Kiều hiểu được tình cảm phức tạp giữa hai người nên càng thêm nhung nhớ. Vừa về đến biệt viện, Lưu Triệt vẫy tất cả người hầu lui ra rồi ôm giai nhân vào lòng, nhẹ nhàng tháo chiếc trâm ngọc khiến suối tóc đen mượt của nàng xõa xuống gần như che lấp mặt y, tỏa ra hương thơm dìu dịu. Nàng phì cười, âu yếm, "Sao chàng trở về vào lúc này?", sóng mắt lưu động uyển chuyển đẹp khó tả xiết. Lưu Triệt hơi lúng túng. Tính y yêu mỹ nhân, nhưng chỉ có một Trần A Kiều là khiến y bị ép tới mức mấy lần phải làm ra những chuyện ngay bản thân cũng thấy là vọng động. Song y vẫn không lộ ra nét mặt, mà chỉ khẽ cười hỏi: "Chẳng lẽ Kiều Kiều không đoán được sao?"

[1] Tiểu biệt thắng tân hôn: Vợ chồng xa cách ít ngày khi gặp lại còn mạnh mẽ và say thắm hơn đêm tân hôn.

Ngày đó y viết bài thơ gửi cho nàng chỉ bởi vì phiền muộn nên cũng muốn làm cho nàng buồn theo, nhưng nào ngờ lại vất bỏ xe ngựa nghi trượng tự mình chạy đến Lâm Phần gặp nàng. Bình tâm nghĩ lại thì việc y

https://thuviensach.vn

làm như vậy lại khiến cho nàng thấy vui trong lòng. Phàm đã là nữ giới, phần lớn sẽ đều hân hoan khi một người đàn ông vì mình mà vứt bỏ chính sự, phi ngựa tới gặp, huống chi người đó đúng ra thì không thể làm chuyện như vậy.

"Thế nhưng mà…" Nàng vừa định nói thì Lưu Triệt đã không kiềm chế được, ngắt lời: "Những chuyện khác đợi lát nữa nói sau." Y cúi xuống hôn lên đôi môi kiều diễm. Nụ hôn của y độc đoán và nóng rực, nàng rất nhanh không thể cưỡng lại, ngả xuống giường cùng y. Nàng có cảm giác mình như một chiếc thuyền cô độc giữa biển vắng mịt mù, bị hủy diệt qua mỗi đợt sóng lớn ập tới, nhưng mỗi lần như vậy y lại càng cuộn lên con sóng lớn hơn khiến nàng không thể chống đỡ. Cuồng nhiệt trên giường đến tàn đêm, Lưu Triệt mới đứng dậy, ăn mặc chỉnh tề xong thì dịu dàng nói với A Kiều còn ngái ngủ: "Nàng ngủ thêm một chút nữa đi." Y quay sang dặn Lục Y, "Ở lại đây chăm sóc nương nương."

Lục Y trong bụng vui mừng, mỉm cười khuỵu gối nói: "Nô tỳ cẩn tuân ý chỉ bệ hạ."

Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý không có ở đây, người duy nhất trở lại cùng Hoàng đế là nội thị Tiểu Dung. Hắn đứng canh ngoài cửa phòng trong, thấy Lưu Triệt đi ra liền vội vàng khom người nói: "Lang trung lệnh Thượng Quan Kiệt vẫn quỳ trong viện nói là không có năng lực, phụ ý chỉ của bệ hạ nên tới đây để thỉnh tội."

Lưu Triệt ngẩn ra một lúc mới nhớ tới ý chỉ của mình bảo Thượng Quan Kiệt chú ý đến sĩ tử tên gọi là Ninh Triệt kia. Y nhướng mày cười lạnh nói, "Chỉ có một tên sĩ tử mà hắn cũng không theo dõi nổi thì còn làm được gì?"

"Bệ hạ nói phải", Tiểu Dung vẫn khom người, cung kính nói, "Chỉ là Thượng Quan đại nhân…"

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt gặp lại A Kiều nên tâm trạng đã thanh thản trở lại, lúc này nghĩ tới những báo cáo về Ninh Triệt thì bất giác nổi giận đùng đùng, phất tay áo xoay người lại nói: "Bảo hắn đến đại đường gặp ta."

Thượng Quan Kiệt tiến vào đại đường, thấy Hoàng đế đang ngồi ngay ngắn trên ghế cúi đầu uống trà, nét mặt nhìn không ra là vui hay giận thì thầm giật mình, biết chuyện lần này không hay, liền quỳ xuống bẩm, "Tội thần Thượng Quan Kiệt tham kiến bệ hạ."

Lưu Triệt trầm ngâm một lát mới nói, "Hãy nói xem, ngươi đường đường là lang trung lệnh của Đại Hán có thể điều động tới gần trăm Kỳ Môn quân trong thành Lâm Phần, tại sao để cho một tên sĩ tử chạy thoát?"

"Ninh Triệt chắc không phải là sĩ tử bình thường." Thượng Quan Kiệt cúi đầu bẩm, "Bởi vì bệ hạ cũng không dặn bảo rõ ràng xử trí người này như thế nào, nên thần chỉ sai mấy thị vệ bám theo hắn, thấy hắn về nhà làm rầm rĩ một hồi rồi thôi. Thần cũng không để ý lắm, chỉ cùng mọi người đứng canh chừng trước cửa nhà hắn. Không ngờ thật lâu không thấy có động tĩnh gì nên mới vào xem thì không thấy tung tích hắn đâu nữa, chỉ phát hiện thấy trong nhà hắn có địa lao thông ra ngoại ô."

"Bất tài." Lưu Triệt giận dữ, ném cái chén nhỏ trong tay về hướng Thượng Quan Kiệt. Thượng Quan Kiệt không dám tránh, bị ném trúng trán chảy máu đầm đìa, nước trà đổ tung tóe khắp người trông hết sức nhem nhuốc. Lưu Triệt vẫn chưa nguôi giận, quát: "Dẫn hắn ra ngoài. Cả mấy tên thị vệ vô dụng kia nữa. Phạt mười trượng!"

Trong phòng, Trần A Kiều cũng đã tỉnh dậy, đang để cho Lục Y hầu hạ tắm rửa thì nghe tiếng trượng đánh và tiếng kêu rên trong viện liền hỏi, "Bên ngoài có chuyện gì vậy?"

https://thuviensach.vn

“Nghe nói Thượng Quan đại nhân phụng mệnh bệ hạ điều tra Ninh công tử nhưng để cho Ninh công tử biến mất ngay trước mắt nên đang bị phạt trượng”, Lục Y không đành lòng nói, ghé sát tai A Kiều thì thầm: “Bệ hạ cũng có quan điểm giống nương nương, Ninh công tử quả nhiên có chút bản lĩnh, không phải là người bình thường.”

Trần A Kiều chỉ cười không nói gì. Chưa nói đến gì khác chỉ riêng chuyện trên con đường nhỏ bùn lầy bên hồ Phi Điểu hôm đó, nàng và Lưu Triệt đều không tránh khỏi bị vấy bẩn y phục, nhưng bộ y phục màu trắng của Ninh Triệt lại rất sạch sẽ. Một chuyện nhỏ như vậy đã vô tình làm lộ thân phận của hắn. Một sĩ tử bình thường lại có thể giữ được y phục trắng muốt trong bùn lầy sao?

“Thật ra thì”, Lục Y lại nói, “Phi Hoằng đã bám theo Ninh công tử, Thượng Quan đại nhân vốn không đáng bị phạt.”

https://thuviensach.vn

Trần A Kiều lườm sang một cái, Lục Y bất giác lo sợ, “Nương nương, nô tỳ nói sai điều gì hay sao?”

Nàng thản nhiên nói, “Chuyện Phi Hoằng không thể nói cho người khác biết.”

“Tại sao?”, Lục Y hỏi, “Chẳng phải nương nương đã hòa thuận với bệ hạ rồi sao? Nếu có thể làm nguôi cơn giận của bệ hạ, cớ sao không làm?”

“Bởi vì”, nàng đứng sau rèm mặc lại y phục, “bệ hạ không chỉ là phu quân của ta mà còn là bệ hạ của Đại Hán. Nếu người bệ hạ phái đi không làm được việc mà người của ta lại làm được, vậy chẳng khác gì làm mất thể diện của người. Dù người không nói ra thì trong lòng cũng sẽ không vui.” Hơn nữa, chuyện này xảy ra do nàng.

“Tại sao lại so sánh như vậy được chứ?”, Lục Y không phục nói: “Thượng Quan đại nhân hành sự theo cách công khai của quan viên, còn Phi Hoằng lại là cao thủ lăn lộn trên giang hồ thì so sánh thế nào đây?”

“Nhưng ngươi phải nhớ kỹ là không được nhắc tới”, nàng gí vào mũi Lục Y, nói.

“Được rồi”, Lục Y đáp, lại hỏi, “Bệ hạ đã trở lại, hôm nay nương nương mặc y phục mới may hay y phục mang theo từ trong cung?” “Việc này”, A Kiều do dự một hồi, nói: “Cứ mặc như thường đi, nhưng khi rời khỏi Lâm Phần thì không cần đem theo những y phục này nữa.”

Đây chẳng qua chỉ là một hơi thở thoảng qua, một giấc mộng điền viên khi nàng rời khỏi Trường An hoa lệ. Trời sáng lên, tỉnh mộng rồi thì lại trở về, những chuyện trong giấc mộng đều xóa hết không còn dấu vết. Lục Y gật đầu, chọn một bộ y phục màu xanh thay cho nàng.

https://thuviensach.vn

Chương 78: Phía Đông hửng nắng chiếu nhân gian

Nàng ra khỏi phòng, xuống đến hành lang thì thấy Lưu Triệt mặc y phục màu đen đang chắp tay đứng bên cạnh giàn dưa trong vườn. Y nghe tiếng, quay đầu lại, thấy bộ y phục của nàng thì thoáng có vẻ ngạc nhiên, nét mặt tươi cười hỏi: "Kiều Kiều đã tỉnh dậy rồi à?"

"Ồn ào thế này, thiếp có muốn không tỉnh cũng không được." Nàng mỉm cười nói, "Triệt Nhi đang nhìn cái gì đấy?"

Cặp mắt Lưu Triệt sáng lên, nắm lấy tay nàng, nói: "Không có gì, chỉ là thấy giàn dưa này lại nghĩ đến đời sống dân chúng mà thôi. Văn hoàng đế trước kia từng nói việc đồng áng là gốc rễ của thiên hạ, quả thật là chí lý. Mấy năm qua trẫm lo đánh trận, cũng đến lúc chăm lo đời sống dân chúng rồi."

"Bệ hạ có thể nghĩ như vậy", nàng vui mừng, nói: "đúng là phúc cho dân chúng. Chẳng qua…"

Nàng chưa nói xong đã thấy Phiếu Tử tới bẩm báo, "Bệ hạ. Trần nương nương." Cô vào cung chưa lâu, mặc dù Trần A Kiều đối xử thân thiện nhưng lại hiếm khi được gặp Hoàng đế nên bây giờ đứng trước mặt Lưu Triệt thì không khỏi run rẩy, gắng gượng nói cho hết lời, "Vị Tiền đại thẩm kia tới thăm, xin được gặp nương nương. Mọi người không biết xử lý như thế nào nên bảo nô tỳ tới bẩm báo."

Người ở thành Lâm Phần đủ tư cách cầu kiến Trần A Kiều không phải là không có nhưng chắc chắn không phải là một phụ nữ nông thôn, tuy nhiên bà ta không biết thân phận Trần nương nương. Trần nương nương gặp và

https://thuviensach.vn

đối xử thân thiện với người ngoài là chuyện của nàng nhưng nếu bọn họ đến biệt viện lại là chuyện khác.

"Thật không?" Trần A Kiều có chút kinh ngạc, buông tay Lưu Triệt, nói, "Mời bà ấy vào đi."

"Long phu nhân." Nhà nông vốn đối xử với nhau rất tình cảm, lúc rảnh rỗi thường đến thăm nhà nhau. Bọn họ vừa tới ở đây không lâu, mọi người thấy phong cách không tầm thường, lại không biết lai lịch nên giữ thái độ khá e dè. Song Trần A Kiều cư xử rất hòa đồng nên chiếm được cảm tình của mọi người. Hôm nay, Tiền đại thẩm thấy phu quân nhà người ta trở về đoàn tụ nên khi xong việc đồng áng về nhà mới nghĩ đi nghĩ lại rồi cầm vài thứ tới gặp để chúc mừng. Nhưng bước vào trong viện, bà thấy khí thế, sắc mặt của đám người hầu nhà họ Long thì nơm nớp lo sợ, mãi khi gặp được Trần A Kiều mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói, "Hôm nay thấy Long tiên sinh trở về, vừa may có ngó sen non nên ta đem một ít sang cho hai vợ chồng làm món nhắm rượu, coi như mừng hai người đoàn tụ."

A Kiều tròn xoe mắt, cảm giác rất lạ lẫm vì dù ở kiếp trước hay kiếp này thì nàng cũng chưa từng nhận lễ của người không quen biết. Nàng rất cảm động trước tâm ý của Tiền đại thẩm, nhận lấy cái rổ rồi nói: "Vậy thì đa tạ đại thẩm rồi, nhưng ta cũng không thể nhận không lễ vật của đại thẩm." Nàng xoay người lại bảo, "Phiếu Tử, đi lấy chút tiền."

Phiếu Tử đang đứng cách xa Lưu Triệt nghe vậy thở phào một hơi, khôi phục thần sắc, khuỵu gối, cười một tiếng rồi mới đi.

"Không cần." Tiền đại thẩm khoát tay cười nói, "Mùa này ở nông thôn có rất nhiều ngó sen, cũng chẳng đáng là bao, nên nào dám lấy tiền của phu nhân." Trần A Kiều tinh nghịch, nói, "Vừa khéo thứ nhà ta có nhiều nhất chính là tiền Ngũ Thù, thế nên đại thẩm cứ lấy một giỏ đi."

https://thuviensach.vn

Tiền đại thẩm nghe vậy bật cười, nói: “Đã vậy thì ta nhận.” Bà ta liếc Lưu Triệt ở khá xa, thấp giọng nói với A Kiều: “Long phu nhân, xem ra phu quân của người là một nhân vật không phải tầm thường, lại rất yêu thương người, người phải tích phúc đấy.”

A Kiều cũng chỉ cười, tiễn Tiền đại thẩm xong liền đưa giỏ ngó sen cho Phiếu Tử, căn dặn, “Mang xuống bảo đầu bếp làm bữa tối.” Phiếu Tử vâng dạ rồi nhẹ bước lui ra.

“Xem ra”, phía sau truyền đến giọng trêu chọc của Lưu Triệt, thì ra y nhân lúc nàng dặn dò Phiếu Tử đã lẳng lặng đến gần nói: “Nếu không phải trẫm về kịp thời thì chẳng mấy hôm nữa Kiều Kiều sẽ trở thành một phụ nữ nông dân thật sự rồi.”

Nàng bật cười, xoay người lại hỏi vẻ nghiêm túc: “Thì đúng là như vậy. Còn mấy ngày nữa thì nghi trượng đi tuần thú phương đông mới về tới Lâm Phần, không biết bệ hạ có nguyện ý cùng A Kiều giả trang thành một nông phu trong mấy ngày này không?”

Lưu Triệt nhìn nàng thật sâu, từ từ nói: “Khanh đã muốn vậy thì trẫm không từ chối.”

Lúc Thượng Quan Kiệt chịu phạt trượng thì Thượng Quan Vân cùng Thượng Quan Linh đều ở trong biệt viện. Thượng Quan Vân mở cửa sổ từ trong phòng nhìn ra, thấy ca ca ở đằng xa mặt trắng bệch, miệng kêu la đau đớn thì bất giác nước mắt chảy ròng ròng. Cô nghe Thượng Quan Linh ở phía sau khẽ thở dài một tiếng, cả giận nói, “Đó cũng là ca ca của muội, vì sao muội không hề đau xót chút nào chứ?”

“Tỷ tỷ nói không đúng rồi.” Thượng Quan Linh nheo mắt: “Tỷ tỷ sao biết muội muội không đau xót? Chẳng lẽ cứ đau xót là phải khóc như tỷ tỷ sao? Điều chúng ta cần làm bây giờ là lấy thuốc trị thương bôi cho ca ca.”

https://thuviensach.vn

Thượng Quan Vân nén giận, tự đi lấy thuốc trị thương rồi cùng Thượng Quan Linh tới chỗ Thượng Quan Kiệt. Thượng Quan Kiệt được bôi thuốc xong thì nằm dài trên giường, thở dài nói, "Vân muội, ca ca chịu biết bao khổ cực mới tạo ra được cơ hội như vậy cho hai muội. Muội là tỷ tỷ mà sao không thông tuệ như Linh muội, lại bỏ lỡ cơ hội chứ?"

Thượng Quan Linh đứng ở phía sau Thượng Quan Vân, nghe vậy hơi sững người, lặp lại hai chữ "Linh muội" rồi cười nhạt. Từ trước vẫn chỉ gọi cô là A Linh, giờ đổi suy nghĩ rồi sao? Thượng Quan Vân oán hận trợn mắt nhìn Thượng Quan Linh, ấm ức nói, "Muội không làm được chuyện như vậy."

Cô là tiểu thư con nhà quyền quý, tự xưng cầm kỳ thi họa đều không thua kém ai, tinh thông cả môn đàn tỳ bà sở trường của Trần nương nương. Đáng ra cô phải được như ước nguyện, nào ngờ Trần nương nương căn bản không ra bài theo quy củ. Thượng Quan Kiệt thầm than một tiếng rằng đúng là gỗ mục không thể dùng để điêu khắc, cũng là cha mẹ và mình làm hư cô. Hắn chán nản nói: "Các muội trở về đi thôi."

Thượng Quan Vân nhẫn nhịn trở về phòng, cuối cùng quay sang quát Thượng Quan Linh, "Muội đắc ý rồi chứ. Muội chỉ là con dòng thứ thế mà lại được Trần nương nương khen ngợi, ngay cả ca ca giờ cũng đối xử khác, vượt qua cả ta. Đắc ý quá rồi. Cũng chỉ là chịu hạ mình nịnh nọt người ta chứ có gì đặc biệt hơn người?"

"Tỷ tỷ nói vậy sai rồi." Không ngờ Thượng Quan Linh lắc đầu, "Thứ nhất, nương nương không thích tỷ tỷ nhưng vẫn đối xử bình thường giống như với muội, có thấy phân biệt gì đâu. Thứ hai, tỷ tỷ cho rằng mình xuất thân cao quý nên không chịu hòa đồng với đám bình dân nhưng tỷ không biết rằng một người thực sự cao quý, chẳng hạn như Trần nương nương, dù có làm chuyện gì thì cũng vẫn là người cao quý. Chẳng phải bệ hạ đã tận

https://thuviensach.vn

mắt nhìn thấy nhưng lại càng thêm sủng ái nương nương sao? Tỷ tỷ quá để tâm tới hình thức nên không thấy bản chất mà thôi. Thứ ba, muội chưa bao giờ phải hạ mình. Nương nương làm việc khác hẳn suy đoán của mọi người. Trong một tháng qua, muội đi theo người, làm những chuyện mình chưa bao giờ làm mà cảm thấy vui vẻ, càng thêm kính nể người chứ không hề hạ mình."

Thượng Quan Vân im lặng nhìn muội muội vẫn luôn đứng sau lưng mình bằng ánh mắt xa lạ, dường như đây không phải là muội muội từ nhỏ lớn lên với mình mà là một cô nương chưa từng gặp bao giờ.

Đoàn xe ngựa nghi trượng của Hoàng đế đi chậm dọc theo sông Phần suốt một ngày, mãi tối muộn mới đến địa giới Tấn Trung. Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý tuyên chỉ của bệ hạ là nghỉ đêm ở Tấn Trung, ngày sau lại tiếp tục lên đường. Một thiếu nữ mặc bộ quần áo màu xanh ngọc từ ngự liễn nhảy xuống. Dương Đắc Ý vội vàng tiến lên nghênh đón và nói, "Công chúa điện hạ đi xe ngựa cả ngày mệt nhọc, hãy về hành cung nghỉ trước đi."

Lưu Sơ nhướng mày định nói nhưng nghĩ ngợi gì đó lại thôi, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi đi ngang qua Dương Đắc Ý vào trong hành cung. Quan viên Tấn Trung đã tốn bao công sức để nghênh đón ngự giá, tiến hành sửa sang lại tẩm điện của hành cung, mặc dù không được phồn hoa như hai cung Vị Ương, Kiến Chương trong thành Trường An nhưng cũng hơn cũ rất nhiều. Mạc Sầu hầu hạ Lưu Sơ rửa mặt, quan sát thấy Công chúa vốn tình tình luôn hiền hòa giờ lại đang u ám, hỏi thăm dò, "Bệ hạ biết rằng sức khỏe Công chúa không tốt, lại không biết cưỡi ngựa nên mới không dẫn Công chúa cùng đi."

"Nhưng ta cũng rất nhớ mẫu thân mà", Lưu Sơ bực tức nói, "Thường ngày vẫn nói ngàn thương vạn thương ta gì gì đó, đến lúc then chốt thì lại bỏ mặc ta mà đi. Coi như ta đã được thấy nhà đế vương vô tình nhất."

https://thuviensach.vn

“Công chúa, người sao có thể nói vậy.” Mạc Sầu không biết nên khóc hay cười, cẩn thận nhìn bốn phía, dặn dò, “Chớ để người khác nghe được câu này. Nếu lọt ra, cho dù bệ hạ sủng ái Công chúa nhất cũng sẽ không dễ dàng tha thứ đâu.”

“Vốn thật thế mà.” Lưu Sơ ngồi trên giường, càng nghĩ càng thấy lòng lạnh lẽo, “Ngay từ khi ra khỏi Trường An đã không có ca ca ở bên cạnh, đến Lâm Phần thì mẫu thân bị bệnh không thể đi tiếp được. Hôm nay ngay cả phụ hoàng cũng bỏ ta lại nữa. Cuối cùng chắc hẳn là ta một thân cô quạnh ở trong nghi trượng ngự giá trở về kinh.” Cô không nén nổi bực bội, đứng lên nói, “Ta ra bên ngoài đi dạo một chút, không cần ai đi cùng.”

Lưu Sơ rời khỏi tẩm điện, mặc kệ Mạc Sầu gọi lớn phía sau. Một cơn gió thu thổi qua khiến cô tỉnh táo hơn. Cô đi dọc một đoạn hành lang, chợt nghe thấy tiếng cười khí phách hào hùng ở phía hành lang tiếp theo, “Quan Quân hầu có đệ đệ như ngươi cũng có thể được an ủi suốt đời.”

Tiếng cười có vẻ hơi quen quen nhưng thứ mà cô quen thuộc đến tận xương cốt chính là danh hào đã lâu không ai nhắc tới kia, cho đến tận giờ nhắc lại cô vẫn còn thấy đau đớn. Cô đứng ở góc hành lang nhìn xuống, bên dưới toàn là cây cảnh. Cây cuối thu lá úa vàng, chỉ có vài gốc tùng bách là còn giữ được màu xanh biếc. Có hai thiếu niên đang đứng nói chuyện với nhau dưới tàng cây, người quay lưng về phía cô có bờ vai rộng lớn, trông hơi quen quen nhưng nhất thời cô không nhận ra là ai. Thiếu niên đứng đối diện dường như nghe thấy gì đó, hơi ngẩng đầu lên trông thấy cô liền lộ vẻ sửng sốt, mắt ánh lên tia kinh ngạc. Hắn có gương mặt thanh tú, còn đẹp gấp mấy lần những cô gái bình thường.

Thiếu niên khom người bái chào, “Thần, đại phu Hoắc Quang, tham kiến Công chúa Duyệt Trữ.”

https://thuviensach.vn

Thiếu niên đứng trước vội vàng quay lại lộ vẻ hào hứng. Đó chính là Kim Nhật Đan mà cô từng gặp trong cung Thái tử Lưu Mạch. Hắn cũng bái chào theo quy củ, tuy cúi đầu nhưng giọng nói lại để lộ ra một thứ tình cảm không kiềm chế được.

"Miễn lễ." Lưu Sơ nhìn hai thiếu niên, lòng chợt bùi ngùi. Cô nhớ lại năm xưa từng có duyên gặp mặt hắn một lần ở trước giường bệnh Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh. Lúc đó hắn nhỏ hơn mấy tuổi so với bây giờ, còn chưa trưởng thành nhưng cũng đã có khuôn mặt tuấn tú.

"Đây là đệ đệ khác mẹ của huynh, tên là Hoắc Quang." Hoắc ca ca đã nói như thế, đó là lần cuối cùng cô gặp Hoắc ca ca. Ngay ngày hôm sau, Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh bệnh nặng qua đời. Nếu Hoắc Khứ Bệnh không chết, cô sẽ quen thân với thiếu niên này. Song vận mệnh đã đùa giỡn cô, sau khi Hoắc ca ca qua đời, mặc dù cô vô cùng đau thương nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc gặp Hoắc Thiện hay Hoắc Quang. Không chỉ bởi vì cô sợ gặp mặt sẽ đau lòng mà còn bởi vì trong nội tâm của cô, Hoắc ca ca chính là Hoắc ca ca, không người nào có thể thay thế được một li một tí, cho dù người đó là con hay đệ đệ của hắn.

Trong thoáng chốc cô hồi tưởng lại những chuyện cũ thương cảm của mình nhưng gương mặt vẫn bình thản. Cô hỏi, "Tại sao Hoắc đại nhân lại gặp Kim đại nhân thế?"

"Bẩm Công chúa", Kim Nhật Đan ôm quyền đáp, "Thần từng có duyên gặp mặt Quan Quân hầu một lần, rất bội phục. Nghe nói Hoắc đại nhân là đệ đệ của Quan Quân hầu nên nói chuyện với nhau. Hoắc đại nhân thông minh sáng láng, quả nhiên cũng là nhân tài."

Theo ký ức thì không thể nói tướng mạo của Hoắc Khứ Bệnh không đẹp, dù sao cha mẹ hắn đều là người đẹp xuất chúng nhưng điều trước tiên khi mọi người lần đầu gặp và chú ý tới tuyệt đối không phải là vẻ điển trai bề

https://thuviensach.vn

ngoài mà là khí thế như đao tạc rìu chém, lẫn vào vẻ hào hùng ngựa xéo Hung Nô của hắn. Xét từ góc độ này thì Hoắc Quang không giống ca ca của hắn một chút nào. Nàng nghĩ như vậy, liền hỏi: "Hoắc đại nhân võ nghệ thế nào?"

"Việc này", Hoắc Quang lưỡng lự một lát rồi mới đáp, "chỉ biết chút ít."

Lưu Sơ mím môi, xoay người lại nói: "Ra đây đi."

Hai thị vệ từ trong góc chạy ra, chắp tay chào, "Tham kiến Công chúa." Một trong hai người không nhịn được hỏi, "Làm thế nào Công chúa biết chúng thần theo sau?"

"Ta không phát hiện được." Lưu Sơ mỉm cười đáp, "Ta chỉ biết rằng Dương Đắc Ý tuyệt đối không dám để ta đi một mình ở hành cung này."

"Ngươi", cô chỉ viên thị vệ vừa hỏi và bảo: "Đưa đao cho Hoắc đại nhân", rồi xoay lại nói với viên thị vệ nãy giờ vẫn im lặng: "Ngươi hãy thử công phu của Hoắc đại nhân."

"Nhớ kỹ", cô lạnh giọng căn dặn đầy thâm ý, "Không được nương tay nhưng cũng không được làm thương tổn Hoắc đại nhân."

Hoắc Quang bất đắc dĩ nhận lấy mạch đao rồi so chiêu với viên thị vệ. Song hắn rõ ràng là kẻ ngoại đạo về võ nghệ, chống đỡ được mấy chiêu thì ngay cả Lưu Sơ cũng nhìn ra tình cảnh đỡ trái hở phải của hắn. Cô thầm thở dài, cố nén vẻ thất vọng hiện rõ trên hàng mi. Thậm chí ngay cả về mặt này hắn cũng không giống như người kia. Nhưng cho dù hắn có giống với người kia, hào hùng vạn trượng, vũ dũng thiện chiến thì cũng sao chứ? Hắn mãi mãi không phải là người kia, một người độc nhất vô nhị, một người rực rỡ như ánh mặt trời ban trưa nhưng lại mất sớm.

https://thuviensach.vn

Lưu Sơ mất hứng phẩy tay nói: “Thôi, ngươi về đi.”

Hoắc Quang trả mạch đao cho thị vệ, có chút không phục song trông thấy vẻ đớn đau hiện rõ trên hàng mi người thiếu nữ đang thất thần, chỉ đành thở dài, chán nản rời đi.

“Cô không thể như thế này được.” Chẳng biết bao lâu sau, cô lại nghe thấy giọng nói kia, ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy Kim Nhật Đan đang cười. Nụ cười của Kim Nhật Đan cũng giống như vầng thái dương. Nếu nói, Hoắc Khứ Bệnh là ánh mặt trời giữa trưa rực rỡ khiến người khác không dám mở mắt ra nhìn thì nụ cười cởi mở của Kim Nhật Đan lại tựa như vầng thái dương ấm áp trong buổi sáng mùa đông làm cho người khác không nỡ rời xa.

“Ngươi…” Giọng nói của cô có chút lưỡng lự, “tại sao vẫn còn ở đây?”

“Ta biết cô muốn hỏi gì.” Kim Nhật Đan mỉm cười nói, “Về công, cô là công chúa Đại Hán, còn ta chỉ là một triều thần nho nhỏ không thể quản chuyện của cô. Nhưng về tư, ta là bằng hữu tốt của A Mạch, cô lại là muội muội bảo bối A Mạch yêu thương nâng niu ở trên tay, ta không thể nhìn cô chìm sâu vào đau khổ.”

“Cô đi theo ta.” Hắn cầm tay, kéo cô chạy đi. Thi thoảng có cung nhân bắt gặp, ai nấy đều dõi mắt nhìn nhưng Công chúa Duyệt Trữ là công chúa được bệ hạ cưng chiều nhất, cô đã không phản ứng thì nào có ai dám nói gì. Hắn dẫn cô tới chuồng ngựa, chỉ vào con tuấn mã buộc ở trong đó, nói: “Cô hãy nhìn nó.”

“Kim Nhật Đan, ngươi có ý gì.” Lưu Sơ hất văng tay hắn ra, cả giận nói, “Người trong thiên hạ đều biết ta sợ ngựa, ngươi lại cố tình dẫn ta tới nhìn nó.”

https://thuviensach.vn

Nàng xoay người định bỏ đi. Kim Nhật Đan đứng sau lưng nàng lại thản nhiên nói, "Bị ngã ở nơi nào thì phải đứng dậy từ nơi đó. Công chúa Duyệt Trữ có hai tâm bệnh, một là Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh và một là biến cố Thượng Lâm Uyển, có phải vậy không?"

Lưu Sơ hơi chậm bước lại nhưng không quay đầu mà chỉ cười lạnh, "Là ca ca nói cho ngươi biết. Huynh ấy đối xử với ngươi đúng là hết sức chân thành."

"Hoàng gia không có gì là bí mật." Hắn cười nhạt, "Huống chi đây lại không phải là điều gì cần bí mật."

"Người Hung Nô chúng ta tôn thờ sói ở Trường Sinh Thiên nhưng bạn trung thành nhất lại là tuấn mã." Kim Nhật Đan tự hào, "Ngựa hiểu tính người, nếu nó trung thành với một người thì cả đời sẽ không thay đổi. Ở trên chiến trường, chiến mã chỉ biết tiến về phía trước, không quay đầu nhìn lại."

"Công chúa Duyệt Trữ, cô cần gì phải câu nệ quá khứ đến mức không dám nhìn về tương lai nữa chứ."

"Biến cố Thượng Lâm Uyển là người gây họa chứ không phải tội của ngựa. Công chúa vì vậy mà sợ ngựa thì thật sự là oan uổng cho ngựa rồi."

"Ngươi chỉ ngụy biện." Lưu Sơ đáp lại mỉa mai.

Hắn chưa từng trải qua cảnh mẹ ruột của hắn để cứu hắn đã cưỡi tuấn mã phi như bay đuổi theo chém bay đầu ngựa. Máu tươi vấy trên người mẫu thân, máu nhuộm ở trên váy cô cùng đỏ như nhau, đều nóng hổi như nhau. Thật ra thì cô không hề sợ máu ngựa vấy trên người. Con gái hoàng đế Đại Hán mà không có lấy một chút dũng khí can đảm thì làm sao xứng đáng với tổ tiên đã đổ máu giành thiên hạ. Thật ra thì cô chỉ một mực tự trách. Mặc

https://thuviensach.vn

dù là bị người hãm hại nhưng vì cứu cô nên mẫu thân mới mất đi cốt nhục, mới… bị tổn thương sức khỏe phải điều dưỡng bao năm vẫn không hồi phục mà còn rất dễ mệt dễ ốm.

"Công chúa có thể yên tâm", Kim Nhật Đan mỉm cười nói, "Ta xuất thân từ thảo nguyên, tự tin sức lực và thuật cưỡi ngựa đều tốt hơn A Mạch. Ta sẽ dắt ngựa cho Công chúa chạy một vòng trong cung có được không?"

"Việc này", cô cắn môi, nóng lòng muốn thử nhưng vẫn không vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng.

"Không phải sợ." Hắn ôn tồn khuyên nhủ, cho ngựa ăn nắm cỏ khô, nói: "Ngựa có tính tình ngoan ngoãn, cô hãy thử một chút xem."

Lưu Sơ học theo hắn, cầm một nắm cỏ khô đưa tới mồm ngựa. Con ngựa màu nâu ăn cỏ ngay trên tay cô rồi thè chiếc lưỡi thật dài ra liếm liếm tay. Cô cười khúc khích, nhìn vào mắt ngựa chỉ thấy vẻ hiền lành.

"Nhìn lâu sẽ khóc đó." Hắn ở đằng sau chắp tay nói.

Thật sự là cô suýt nữa đã khóc. Cô vội vàng che giấu, quay đầu lại hỏi hắn: "Ngươi thật sự bảo đảm là có thể dắt ngựa cho ta sao?"

Hắn ngẩn người ra, tiếp đó sung sướng cười lớn, "Tất nhiên."

Kim Nhật Đan kiểm tra yên ngựa, buộc dây cương ngay trước mặt cô rồi đỡ cô lên ngựa. Con ngựa khẽ thở phì phì, tựa như biết thiếu nữ trên lưng yêu chiều mình nên cũng vô cùng thận trọng, ngoan ngoãn cho Kim Nhật Đan dắt đi khắp quá nửa hành cung. Lưu Sơ dần dần bình tĩnh lại, hô lên: "Được rồi, dừng lại thôi. Trời đã muộn, ta cũng phải về rồi."

Kim Nhật Đan mỉm cười dừng ngựa lại, đỡ cô xuống rồi hỏi: "Thế nào?"

https://thuviensach.vn

Lưu Sơ trong lòng vui mừng nhưng không muốn để lộ ra ngoài, chỉ thản nhiên đáp một câu, “Không tồi.”

Con ngựa đã được thả dây cương, thơ thẩn ăn cỏ ở bên cạnh. Kim Nhật Đan đang yên đang lành bỗng nhiên biến sắc mặt, vội vàng vọt lên kéo con ngựa ra.

“Có chuyện gì thế?” Lưu Sơ không hiểu chuyện gì bèn hỏi.

Kim Nhật Đan ngồi xổm xuống, ngắt lấy một cọng cỏ răng cưa, “Ở trên thảo nguyên, loài cỏ này có tên là Mã Thượng Phong. Nghe nói ngựa ăn phải thì nó chỉ cần hơi bị một chút kích thích là sẽ phát điên. Người Trung Nguyên không giỏi chăn nuôi bằng người Hung Nô nên không mấy ai biết. Ta tưởng rằng chỉ ở Hung Nô mới có cỏ này, thật không ngờ ở Tấn Trung cũng có.”

Lưu Sơ liền biến sắc mặt, “Ngươi nói thật sao?”

Cô cũng ngắt lấy một cọng cỏ rồi bước tới gần con ngựa. Kim Nhật Đan hiếu kỳ nhìn cô, “Cô định làm gì thế?”

Con ngựa mở to đôi mắt hiền lành nhìn cô. Lòng cô chợt mềm nhũn, vứt cọng cỏ đang cầm trong tay đi, bảo, “Dắt nó về tàu ngựa, chớ để nó ăn cỏ khô lung tung nữa.”

Chương 79: Rắn ẩn trong cỏ đợi ngàn dặm

https://thuviensach.vn

Cô đi dọc hành lang trở về tẩm điện. Dương Đắc Ý chờ sẵn ở trước điện, cúi người hỏi, “Công chúa cưỡi ngựa vui vẻ chứ?”

“Nô tài biết Công chúa cảm thấy khó chịu nhưng bệ hạ và nương nương không ở đây, người có thân phận cao nhất hiện giờ chính là Công chúa điện hạ. Kính xin Công chúa nhìn đại cục, ít nhất đừng để lộ ra sơ hở trước khi ngự giá về đến Lâm Phần đón bệ hạ và nương nương.”

“Dương công công”, Lưu Sơ quay sang nhìn viên ngự tiền tổng quản kề cận phụ hoàng hỏi, “Công công ở bên cạnh phụ hoàng đã bao nhiêu năm rồi?”

Dương Đắc Ý giật mình, lúc này từ Công chúa Duyệt Trữ toát ra uy thế trùng trùng, có mấy phần bóng dáng của Lưu Triệt.

“Nô tài đi theo bệ hạ từ năm Kiến Nguyên tới bây giờ cũng đã được mấy chục năm rồi.”

“Như vậy, công công có biết,”, Lưu Sơ mỉm cười hỏi, “Lý tiệp dư và Hình khinh nga của cung Vị Ương quê quán ở đâu không?”

“À…” Dương Đắc Ý kinh ngạc, không biết vì sao Lưu Sơ lại hỏi thế. Hắn suy nghĩ một lát rồi đáp, “Hình khinh nga là đồng hương đất Thục với nô tài, còn Lý tiệp dư là người Trường An.”

“Vậy à.” Lưu Sơ chớp mắt, không biết là ngỡ ngàng hay thất vọng, lẩm bẩm, “Đều không liên quan tới Tấn Trung sao?”

“Vậy thì không phải.” Dương Đắc Ý mỉm cười nói, “Nghe nói dường như là Lý tiệp dư có kể với bệ hạ, nhà mẹ nương nương ở Tế Nguyên, cũng gần quanh đây.”

https://thuviensach.vn

Gió muộn thổi qua, bóng cây ngoài điện đung đưa vang lên tiếng xào xạc. Một lúc lâu sau Lưu Sơ mới ngẩng đầu lên nhìn Dương Đắc Ý, nghiêm túc nói: "Chuyện ta hỏi hôm nay không được kể cho phụ hoàng và mẫu thân biết."

Dương Đắc Ý chợt thấy lòng lạnh toát, chẳng lẽ cô công chúa lương thiện đáng yêu nhất này rốt cuộc cũng bước lên con đường mà mỗi người trong cung Vị Ương đều phải đi sao? Đến cùng điều gì đã khiến cô thay đổi? Nhưng hắn là ngự tiền tổng quản thân cận của bệ hạ nên đã chứng kiến vô số chuyện, chỉ khẽ thở dài, nói: "Nô tài cẩn tuân ý chỉ của Công chúa."

Lưu Sơ nhìn theo Dương Đắc Ý từ từ đi ra rồi so vai tiến vào tẩm điện. Không khí trong điện ấm áp khiến cô khẽ rùng mình. Mạc Sầu vội vàng tới đón, nói: "Công chúa, cuối cùng người cũng chịu trở về rồi." Cô thấy sắc mặt Công chúa không tốt, lo lắng hỏi, "Công chúa, có chuyện gì sao?"

Lưu Sơ nhìn Mạc Sầu, lẩm bẩm nói: "Ta hơi lạnh."

"Lạnh?" Mạc Sầu sửng sốt, đưa tay sờ thử lên trán cô thì quả nhiên thấy lạnh ngắt. Giờ đã gần tới mùa đông nhưng Tấn Trung lại không lạnh lắm, hơn nữa Công chúa mặc khá ấm nên càng không có lý do để lạnh. Mạc Sầu không thể nghĩ ra, đành nói, "Để nô tỳ lấy áo dày cho người."

Cô khẽ gật đầu, để Mạc Sầu mặc thêm áo, hầu hạ rửa mặt. Lúc lên giường, cô lại nhớ tới chuyện năm kia ở Thượng Lâm Uyển. Vì chuyện đó, mẫu thân của cô đã mất đi một phần cốt nhục, thân thể cũng không còn khỏe mạnh, còn Vệ gia cũng mất đi ân sủng của thánh thượng và tính mạng của hoàng hậu. Xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng ban đầu lại chỉ vì một con ngựa nổi điên mà thôi. Ca ca nói cho cô biết lý do là lúc ấy Công Tôn Kính Thanh con của Thái phó có tư tình với Dương Thạch công chúa nên lợi dụng chức vị của phụ thân bố trí kim nhọn trong yên ngựa của cô. Không ai tin lời biện giải của hắn, dù sao kết luận cuối cùng vẫn là con

https://thuviensach.vn

ngựa nổi điên. Chuyện đó đã qua được hơn ba năm rồi, nhưng ngoài Lưu Cứ, Dương Thạch, thì còn có cô vẫn không thể quên nổi. Bởi vì đó là lỗi của bọn họ nên mới dẫn tới người mình yêu mến bị tổn thương không cách nào vãn hồi. Nỗi nghi ngờ mơ hồ mà ngay cả bản thân mình cũng không biết là cái gì được ẩn giấu đã lâu đến hôm nay mới dần bộc lộ rõ ràng. Kim giấu ở dưới yên ngựa có thật là do sơ suất không phát hiện ra không? Chắc chắn là người lắp yên ngựa đã cố ý để chuyện phát sinh rồi bản thân mình làm ngư ông đắc lợi ngồi xem hai nhà Trần, Vệ tranh đấu. Trong mắt cô thoáng hiện lên một tia sắc bén. Rất ít người có thể dùng cỏ khiến cho con ngựa trong nháy mắt phát điên lên, nhưng nếu dùng được thì đó quả thật là một nước cờ cao minh. Chỉ là, cô tuyệt đối không tha thứ cho kẻ dám lợi dụng mình để làm tổn thương mẫu thân.

"Lý Chỉ phải không?" Lưu Sơ nhớ tới người đàn bà có dung nhan xinh đẹp đang dần bị quên lãng trong cung Vị Ương, dường như bà ta cũng đã từng cố gắng làm tổn thương ca ca cô.

"Vậy thì tính cả nợ mới, nợ cũ cùng một lượt đi." Cô chầm chậm nghĩ.

Trong cung Vị Ương cách đó ngàn dặm, Tiệp dư Lý Chỉ đang vịn tay thị nữ thiếp thân Văn Tâm thong thả đi dạo trong ngự hoa viên, thấy một bóng dáng thướt tha ở trên sân đình phía xa, liền cười khẽ, gọi, "Hình muội muội thật là có hứng đấy."

Hình Nhược quay đầu lại nhìn rồi đứng dậy đón chào, uể oải cười nói, "Mấy ngày nay thấy người mệt mỏi quá nên ra ngoài hóng gió thôi."

"Ồ, đúng là trông tiều tụy hơn mấy ngày trước." Lý Chỉ ra vẻ quan tâm, "Đừng lo lắng, mẫu thân của ta mới gửi cho ít son phấn, để ta đưa một ít tới điện Thừa Hoa, bảo đảm muội muội sẽ xinh đẹp hơn trước."

https://thuviensach.vn

“Đa tạ ý tốt của tỷ tỷ.” Hình Nhược thở dài bi thương, “Nhưng bệ hạ không có ở kinh thành, muội trang điểm cho ai nhìn chứ?” Cho dù ở trong thành Trường An thì y cũng chẳng mấy khi để mắt tới các nàng.

Lý Chỉ đồng bệnh nên thông cảm, lòng cũng buồn thảm nhưng cố gượng cười nói: “Muội muội suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Mẫu phi.” Phía sau có tiếng gọi. Một cậu bé chín tuổi mặc trang phục hoàng tử, vạt áo dính mấy vệt bùn, đang lò dò đi từng bước một lên đình, sắc mặt trắng bệch.

“Hoàng Nhi, có chuyện gì vậy?” Hình Nhược sốt ruột, vội vàng chạy ra đón, nổi giận quát nội thị Khúc Ly đi phía sau Lưu Hoành, “Các ngươi chăm sóc Tam hoàng tử thế nào vậy hả?”

“Đừng trách hắn.” Lưu Hoành nói: “Là con muốn tới trường bắn để cưỡi ngựa bắn cung nên mới bị ngã.”

Cậu liếc thấy Lý Chỉ, nhịn đau hành lễ: “Tham kiến Tiệp dư nương nương.”

“Đừng”, Lý Chỉ vội vàng cười nói, “Tam hoàng tử đã bị thương nên không cần đâu.” Nàng nhìn qua rồi nói: “Cũng may là không đáng ngại.”

Hình Nhược đau lòng, dạy dỗ, “Con là hoàng tử, biết cưỡi ngựa là được rồi, cần gì phải quá đam mê để ra nông nỗi này?”

“Dạ.” Lưu Hoành rất nghe lời nghĩa mẫu, thuận theo lời nàng đáp, “Sau này con sẽ không cưỡi nữa đâu.”

“Thật ra thì”, cậu khẽ than, “Có lẽ am hiểu nhất cái gì thì sẽ không đề phòng cái đó. Thường ngày con cưỡi ngựa giỏi nhất, ngay cả Thái tử điện

https://thuviensach.vn

hạ cũng không bằng, vừa rồi là chủ quan nên mới bị ngựa hất ngã.” Lý Chỉ nghe vậy thì ngớ ra, đứng lặng thinh như đang suy nghĩ điều gì.

“Không phải nói nữa. Trở về điện Thừa Hoa để mẫu phi bôi thuốc cho.” Hình Nhược nói xong, quay sang chào, “Lý tỷ tỷ, muội đi trước đây.”

“Cẩn thận một chút.” Lý Chỉ gật đầu, đợi hai mẹ con họ đi xa rồi mới quay sang bảo Văn Tâm; “Tối nay ngươi gọi Xạ Nguyệt tới đây, ta có tin tức bảo cô ta truyền về.”

Những năm này Trần A Kiều độc chiếm ân sủng của Thánh thượng, Thái tử lại vừa có tài vừa có đức. Nàng muốn phá vỡ cục diện bế tắc nhưng nếu không thể đối phó với thái tử Lưu Mạch, thì cần nhằm vào Trần nương nương. Cho dù là hoàng tử nhưng nếu không có thân nương ở trong hậu cung bảo vệ thì sẽ gặp tình cảnh không ổn. Năm xưa khi Vệ hoàng hậu còn tại vị, Lưu Cứ và Lưu Mạch cùng có danh phận hoàng tử, còn hơi có năng lực tranh giành. Vệ hoàng hậu vừa mất thì Vệ gia cũng mất đi chỗ dựa và Lưu Cứ liền bị đẩy ra khỏi triều đình. Mặc dù Lưu Mạch sẽ không tái diễn chuyện xưa của Lưu Cứ nhưng nếu Trần A Kiều không có ở đây thì vị trí thái tử của hắn sẽ không còn ổn định. Người ta thường không đề phòng thứ mình am hiểu nhất.

Lý Chỉ mím môi cười một tiếng, thầm hỏi, Trần nương nương am hiểu nhất là cái gì chứ? Những gì Trần A Kiều học được xuất phát từ Triêu Thiên môn. Triêu Thiên môn được xưng là Y kiếm song tuyệt. A Kiều học y nhiều hơn học võ, y thuật có thể được liệt vào trong số mười danh y nổi danh đương thời. Chỉ tiếc dao sắc không gọt được chuôi, mấy lần bị thương nặng đến mức ngay cả sư phụ của nàng là Tiêu Phương cũng không thể trị tận gốc, còn nói rằng không thể khinh suất mang thai lần nữa, nếu không cả hai mẹ con đều bị tổn thương, rất khó chữa trị. Bệ hạ lo lắng cho Trần A Kiều nên ra lệnh cho Ngự y thự điều chế thuốc ngừa thai, dùng trước khi phu thê ân ái. Trần nương nương uống mấy ngày liền tự viết ra một phương

https://thuviensach.vn

thuốc và ra lệnh Ngự y thự cắt cho mình dùng hàng ngày. Bệ hạ là minh quân đương thời, tài trí tuyệt đỉnh nhưng xử sự vô tình, phi tần hậu cung không dám khinh suất mạo phạm. Tuy bao nhiêu năm qua chỉ sủng ái người trong cung Trường Môn nhưng cũng không ai dám oán trách. Song, không gì là tuyệt đối, có một số chuyện nếu chắc chắn là không để lại dấu vết thì cũng không ngại thử một lần.

Trong thành Trường An, sau khi mấy vị đại phu khám chữa bệnh chính đều đã ra đi thì Tử Dạ y quán dần suy tàn, hôm nay đại phu nổi danh nhất là Ngô Xuân Sinh ở phía nam thành. Tháng Mười mùa đông năm Nguyên Đỉnh thứ tư, thánh giá còn đang trên đường đi tuần thú phương đông trở về, Ngô gia y quán nghênh đón một vị phu nhân quần áo hoa lệ từ trên xe bước xuống, nghiêng người chào Ngô Xuân Sinh rồi đưa ra một toa thuốc. Toa thuốc được viết trên giấy hoa tiên thoảng mùi thơm nhưng Ngô Xuân Sinh lại không rảnh chú ý mà ngạc nhiên hỏi, "Đây là một phương thuốc ngừa thai cực kỳ cao minh, không chỉ ôn hòa mà còn có thể bồi bổ thân thể phụ nữ. Không biết phu nhân đến đây làm gì?"

Cô gái chắp tay, nói: "Phu gia của ta họ Tần. Phu quân cũng học qua y thuật, thương thân thể của ta yếu ớt nên tìm ra phương thuốc này. Ta cảm động tình cảm chân thành của chàng nhưng trong ba tội bất hiếu thì không có con là lớn nhất, dù thế nào cũng phải để lại cho chàng người nối dõi. Nghe nói Ngô tiên sinh y thuật cao minh, có thể chỉ điểm một chút xem thêm vào trong phương thuốc này vài loại dược liệu để đổi công hiệu ngừa thai thành trợ giúp mang thai được hay không?"

Ngô Xuân Sinh trầm ngâm hồi lâu, nói: "Phu nhân có lòng như vậy thật đáng khen nhưng sao không nói rõ với phu quân của người?"

"Ta đã nói nhiều lần rồi", Tần phu nhân than thở, "nhưng chàng không chịu."

https://thuviensach.vn

“Vậy thì khó khăn rồi.” Ngô Xuân Sinh ngần ngừ, “Đừng nói phu quân của người hiểu y thuật, dù không hiểu thì xem bã thuốc cũng có thể phát hiện ra. Huống chi, phương thuốc này tinh xảo, phối hợp phân lượng có thể nói hay tuyệt, đâu dễ thêm bớt để đổi hiệu quả? Dù là có thể thêm vào thì màu sắc, mùi vị chén thuốc đều sẽ thay đổi.”

Tần phu nhân thấy cuối cùng không có cách nào, thở dài rồi cáo từ. Vào đêm đó, Xạ Nguyệt truyền tin tức, nói chuyện không được như ý. Lý Chỉ đem tờ thư đốt trên ngọn nến, trong lòng buồn như đưa đám. Phương pháp bí ẩn như vậy cuối cùng lại không thể dùng sao?

Thuốc có tốt thế nào cũng có lúc sơ suất. Nếu đến lúc đó Trần A Kiều mang thai thì chỉ có thể xem như không may mắn hoặc là do lúc nào đó hưng phấn quá mà quên uống thuốc. Không người nào sẽ nghĩ tới, phương thuốc tránh thai mà Trần nương nương tự mình cắt lại có sai sót. Nói về y thuật, từ sau khi Tiêu Phương rời khỏi cung thì còn ai có thể so được với Trần A Kiều chứ? Ngay cả khi bệ hạ có trừng trị mấy người của Ngự y thự thì vẫn phải đối diện với cái thai trong bụng Trần A Kiều và cũng chỉ có thể lựa chọn là để sinh hay là bỏ đi, mà cách nào cũng có rất nhiều khả năng lấy đi tính mạng Trần A Kiều. Dù cho nàng may mắn sinh nở thuận lợi thì Trần gia đã có hoàng tử rồi, thêm một người nữa cũng không ảnh hưởng quá lớn đến cục diện chính trị, nhưng Trần A Kiều chắc chắn sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề, mạng như trứng để đầu đẳng[1].

[1]. Trứng để đầu đẳng: Nói tới tình thế hiểm nghèo, bị đe dọa từng giờ từng phút.

“Đáng tiếc”, Lý Chỉ thở dài, vừa nhắc lại câu viết trong bức thư *“Phối hợp liều lượng thuốc có thể nói là tuyệt diệu”,* thì chợt lóe lên một ý tưởng. Không cách nào tăng thêm thuốc, nhưng giảm bớt đi thì sao? Phối hợp liều lượng thuốc có thể nói tuyệt diệu chẳng phải tương đương với việc ngừa thai sẽ giảm mạnh đi chứ nhỉ?

https://thuviensach.vn

“Văn Tâm”, nàng cất giọng kêu, “Ngày mai bảo Xạ Nguyệt tới thêm một lần nữa.”

“Tăng thêm hoặc giảm bớt lượng dùng?”, Ngô Xuân Sinh vuốt chòm râu, nói: “Cũng không phải là không thể được, nhưng Tần phu nhân này, người phải hiểu rõ làm như vậy sẽ có hại tới thân thể đấy.”

Vành mắt Tần phu nhân đỏ lên, nói: “Nếu ta có thể để lại cho phu quân một đứa con thì chết cũng không hối tiếc.”

“Được rồi.” Ngô Xuân Sinh thở dài nói, “Ta sẽ cân nhắc, ngày mai phu nhân tới lấy phương thuốc.”

Tần phu nhân gật đầu nói: “Đa tạ Ngô tiên sinh.”

Ra khỏi Ngô gia y quán, sắc mặt của Tần phu nhân nhanh chóng biến thành lạnh băng, thị nữ thấy vậy liền hoảng hốt gọi. “Nhị phu nhân.”

Phu nhân quay đầu lại, ra lệnh, “Đợi lấy được phương thuốc rồi thì chờ thêm một thời gian, trước khi bệ hạ về kinh thì giết người kia đi. Không được để cho bất cứ ai nhìn ra một chút dấu vết nào.”

Nghi trượng ngự giá từ Tấn Trung đi dọc theo sông Phần khoảng năm sáu ngày thì cuối cùng cũng tới Lâm Phần.

“Được rồi, Tảo Tảo.” Trần A Kiều trêu chọc Lưu Sơ một lúc lâu thì Lưu Sơ mới tươi cười trở lại. Cô liếc thấy Lưu Triệt đi tới liền hừ lạnh một tiếng, nghiêm mặt lại.

Lưu Triệt thầm buồn cười, biết rõ còn cố hỏi: “Có chuyện gì thế? Ai lại chọc Công chúa Duyệt Trữ nổi giận vậy?”

https://thuviensach.vn

“Phụ hoàng còn nói nữa à.” Lưu Sơ mắc bẫy nhảy dựng lên, “Ngày đó ai đã bỏ con lại để đi một mình tới gặp mẫu thân?”

Trần A Kiều chỉ cười, quan sát xem Lưu Triệt ứng phó thế nào trước con gái đang tức giận, lại nghe Lưu Triệt âu yếm đáp, “Coi như là phụ hoàng không tốt, nhưng mà ai bảo con không biết cưỡi ngựa. Hơn nữa, nếu Hoàng đế và Công chúa cùng nhau biến mất thì văn võ bá quan chắc chắn sẽ phát hiện ra.”

Lưu Sơ tức đến tối mắt, nghiến răng thề lần này về kinh nhất định phải học cưỡi ngựa. Cô bỗng nhiên tươi tỉnh, ngọt ngào cười nói, “Cho dù là thế thì phụ hoàng cũng không nên bỏ đi tìm mẫu thân mà không hề báo một câu nào.”

“Được rồi.” Lưu Triệt mỉm cười, nói: “Con cần gì phải vòng vèo thế, muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Được rồi.” Lưu Sơ cũng dứt khoát, giơ một ngón tay thon nhỏ lên quơ quơ trước mặt Lưu Triệt, nói: “Con muốn phụ hoàng hứa rằng nếu sau này con cầu xin phụ hoàng chuyện gì thì phụ hoàng nhất định phải đáp ứng.”

Lưu Triệt không nhịn được quay sang nhìn A Kiều. Năm Nguyên Quang thứ sáu, trên lầu Văn Nhạc, A Kiều đã từng muốn y hứa hẹn một lời. Sau đó nàng dùng lời hứa hẹn này để đổi lấy việc được tự do ra vào cung đình. Y mỉm cười nói, “Sơ Nhi là con gái bảo bối của trẫm, có cầu xin gì, nếu đáp ứng được, trẫm sẽ đáp ứng, còn nếu không thể thì dù lần này có hứa hẹn, trẫm cũng sẽ không đáp ứng. Cần gì phải cầu xin như thế?”

“Lại còn có thể đáp ứng với không thể đáp ứng nữa chứ.” Lưu Sơ vẫn không chịu buông tha, “Ít nhất phụ hoàng cũng phải hứa với con, đến lúc đó sẽ xem xét.”

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt trầm ngâm giây lát, chậm rãi ngắm nhìn Lưu Sơ trước mặt. Thoáng cái mà cô đã mười lăm tuổi, đã đến tuổi có thể lập gia đình rồi. Cô có gương mặt xinh đẹp giống mẫu thân như đúc, tính tình hiền lành ngây thơ, dù khi còn bé lưu lạc giang hồ hay về sau ở cung Vị Ương cũng được phụ mẫu che chở, cơ hồ chưa từng phải chịu gió mưa. Ở trong lòng y, cô vĩnh viễn giống như một đứa trẻ chưa trưởng thành. Song, cuối cùng vẫn đến ngày cô trưởng thành.

"Được rồi", Lưu Triệt trịnh trọng đáp, trong lòng chợt thắt lại. Trong nhà có con gái sắp trưởng thành, đồng nghĩa với việc người cha dù sinh lực dồi dào đến đâu chăng nữa cũng dần dần bước vào tuổi xế chiều.

Lưu Sơ tức thì hân hoan, "Đa tạ phụ hoàng."

Chương 80: Thà để con ngốc mong bình an

Tháng Mười một mùa đông năm Nguyên Đỉnh thứ tư. Thánh giá trở về đế đô Trường An. Chuyến tuần thú phương đông lần này kéo dài tổng cộng ba tháng.

Thái tử Lưu Mạch dẫn hoàng tộc và bá quan ở lại ra ngoài thành nghênh đón. Hắn cởi dây lụa bạch tháo chiếc mũ thái tử màu vàng xuống rồi ngẩng đầu lên để lộ ra gương mặt ôn hòa trầm ổn nhưng còn rất non trẻ, bái lạy: "Nhi thần cung nghênh phụ hoàng." Nói xong, hắn hơi liếc nhìn qua hai người con gái bên cạnh Lưu Triệt, nở nụ cười ấm áp.

"Trẫm rất vui." Lưu Triệt giơ tay bảo Lưu Mạch đứng dậy, mỉm cười nói, "Thái tử giám quốc rất thành công, không phụ ủy thác của trẫm."

https://thuviensach.vn

“Đó là nhờ nghiêm khắc tuân thủ những lời phụ hoàng dặn bảo trước khi rời khỏi Trường An đó ạ.” Lưu Mạch nói: “Phụ hoàng và mẫu thân đi đường xe ngựa mệt nhọc, kính xin hãy trở về cung Kiến Chương trước đã.”

Đoàn xe ngựa rục rịch chuyển động. Lưu Mạch thấy hai thiếu nữ trẻ đẹp đi theo phía sau liền mỉm cười, chắp tay nói, “Đa tạ hai vị Thượng Quan tiểu thư đã chiếu cố mẫu thân ta ở Lâm Phần.”

Hai tỷ muội Thượng Quan do ca ca cố ý đưa từ biệt viện nơi khác đến Lâm Phần bầu bạn với Trần nương nương, khi nghi trượng ngự giá đi qua Lâm Phần, liền nhân tiện theo ngự giá về kinh. Các cô cứ tưởng cuộc sống sau khi trở về cũng không có gì khác với trước đây, không ngờ Thái tử điện hạ quả nhiên là chí hiếu với mẫu thân giống như lời đồn, còn tự mình đến tạ ơn, khiến các cô không khỏi luống cuống chân tay. Phải biết rằng vị thái tử điện hạ triều Đại Hán hôm nay tuy trẻ tuổi tuấn tú và không ham sắc nữ nhưng từ tài năng dung mạo của bản thân cho tới tương lai ngày sau, khiến hắn trở thành phu quân lý tưởng nhất của các thiếu nữ thế gia quý tộc Đại Hán. Cho tới tận bây giờ, thiếu nữ có thể được hắn đối xử tử tế vẫn chỉ có mỗi người muội muội ruột thịt cùng mẹ sinh ra, Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ. Thượng Quan Vân rốt cuộc vẫn là người con gái xuất thân thế gia, bình tĩnh lại rất nhanh, hơi đỏ mặt, quỳ gối đáp lễ, “Thái tử quá lời. Đó là bổn phận của thần nữ, thực không dám nhận.” Thượng Quan Linh cũng đáp lễ, chớp mắt suy nghĩ, xem ra ca ca nói quả nhiên không sai, muốn giành được cảm tình của vị thái tử điện hạ này thì biện pháp hữu hiệu nhất chính là bắt đầu từ chỗ Trần nương nương. Gặp mặt mới biết Lưu Mạch ôn nhã trầm ổn khiến mọi người phải sinh lòng hâm mộ còn hơn cả trong lời đồn đại. Cô xoay người định trèo lên xe, liếc thấy tỷ tỷ vẫn dõi theo lưng Lưu Mạch, mắt vẫn còn hiện lên những tia mộng ảo, thầm nghĩ, một cô gái như Thượng Quan Vân có thể gợi mở trái tim Lưu Mạch sao?

Chẳng qua chỉ là mấy câu nói, nhưng vì trong đó có một người là Thái tử Lưu Mạch nên mấy ngày sau thì câu chuyện đã lan truyền rất nhanh trong

https://thuviensach.vn

thành Trường An. Trong khoảnh khắc, hai tiểu thư nhà Lang trung lệnh Thượng Quan Kiệt, nhất là tiểu thư Thượng Quan Vân, đã được mọi người xôn xao bàn tán, danh tiếng nổi lên như diều gặp gió. Có người ao ước, có người ghen tỵ, nhưng ai bảo lão gia nhà mình không đến Lâm Phần, hoặc là không có ca ca làm Lang trung lệnh chứ, ca thán thì cũng được gì.

"Có thể mọi người chưa biết chứ", đầu đường cuối phố thi thoảng lại có năm ba bà túm tụm buôn chuyện, "Nghe nói có phu nhân thế gia hiếu kỳ vào cung hỏi Trần nương nương về cảm giác đối với hai thiếu nữ nhà Thượng Quan. Trần nương nương nghiêng đầu suy nghĩ một lát, tặng mỗi cô nương lời bình bốn chữ. Thượng Quan gia tiểu thư thì là "Đẹp như trăng rằm", còn nhị tiểu thư chính là "Thêu hoa dệt gấm."

"Ồ", những người vây quanh tán thưởng: "Nói như thế thì Trần nương nương đánh giá Thượng Quan đại tiểu thư rất cao đó. Nói không chừng, Thái tử điện hạ sẽ rước nàng về dinh thật đấy."

"Biết nói sao đây." Trong nhã phòng ở lầu Thanh Hoan, Lưu Sơ tức tối giậm chân, "Rõ ràng là mẫu thân cảm thấy nếu nói không tốt thì sẽ phá hủy cả đời cô ta, thế nên mới nói xa xôi về những tâm sự mà bọn họ không giấu được. Cho dù gia sự nhà cô ta như thế nào, nhưng muốn được ca ca ta cưới về thì cứ đợi kiếp sau đi."

"Muội cần gì phải tức giận vì những chuyện vớ vẩn này chứ?" Lưu Mạch thì trái lại rất bình tĩnh ung dung, châm một chén trà cho muội muội rồi thở dài nói, "Nhắc lại thì huynh không nên đến tạ ơn mới phải. Vô duyên vô cớ lại gây thành chuyện. Đám người kia cũng rỗi hơi, chuyện nhỏ thế mà cũng chộp lấy nói cho được."

"Đó cũng là vì ca ca là người tốt, lại đến tuổi rồi nên mọi người mới để ý." Lưu Sơ bỗng không hề tức giận, chỉ nhìn hắn mà che miệng cười.

https://thuviensach.vn

“Nói bậy bạ gì đó.” Lưu Mạch vừa bực mình vừa buồn cười, hỏi: “Muội rủ ta ra ngoài chỉ để nói những chuyện không đâu này sao?”

“Không phải.” Lưu Sơ chuyển sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Ca ca, huynh hãy nói thực cho muội biết. Vụ Thượng Lâm Uyển năm xưa cuối cùng do huynh tiếp quản, thật sự con ngựa muội cưỡi đó bị kim của Công Tôn Kính Thanh đâm nên mới phát điên sao?”

Lưu Mạch hơi bất ngờ khi Lưu Sơ khơi lại chuyện năm xưa, song hắn biết cô sẽ không hỏi vô cớ. Muội muội cuối cùng đã lớn rồi, có một số việc không phải cứ giấu giếm là tốt, ngày sau sẽ đến lượt cô một mình chống lại mưa gió nên cũng cần phải biết qua chuyện đời một chút. Hắn liền nói, “Cũng có khả năng là người khác, nhưng bấy giờ phương án đánh đổ Vệ gia chính là lựa chọn tốt nhất của mẫu thân và chúng ta.”

“Huynh có thể dung tha cho người có ý đồ thương tổn mẫu thân và muội sao?” Lưu Sơ cao giọng chất vấn.

“Tảo Tảo.” Lưu Mạch tức giận trách mắng.

Lưu Sơ liền tỉnh táo lại, cúi đầu nói: “Xin lỗi ca ca, muội không nên giận dỗi huynh.”

Lưu Mạch thở dài nói, “Sau vụ việc, huynh có đi điều tra tàu ngựa của Thượng Lâm Uyển nhưng những người có mặt ở đó lúc ấy đều biến mất không thấy tung tích.

Cô bình tĩnh lắng nghe, trong lòng dần trầm xuống. Không phải chuyện như thế đã nói rõ vụ việc năm xưa có huyền cơ khác hay sao. “Người đó đã hại chúng ta lần đầu thì có thể hại chúng ta lần thứ hai.” Cô thản nhiên nói, “Nhưng mới lần đầu mà muội đã mất đi một đệ muội, lần thứ hai thì muội không thể nào tưởng tượng nổi.”

https://thuviensach.vn

“Yên tâm đi”, Lưu Mạch xoa đầu muội muội trấn an: “Huynh đã nghe Nhật Đan nói về chuyện Mã Thượng Phong. Mặc dù không có chứng cứ nhưng quá nửa là do bà ta. Trong cung có uy thế của phụ hoàng, cung nhân cung Kiến Chương chỉ nghe lời mẫu thân, bà ta sẽ không thể nào có trò gì được. Nếu thật sự có mưu đồ thì chỉ có thể thông qua người nhà. Huynh đã theo dõi sát người nhà của bà ta, không tin bà ta có thể gây ra sóng gió gì.

“Năm xưa huynh còn quá nhỏ tuổi, không cách nào bảo vệ mẫu thân và muội.” Lưu Mạch lộ ánh mắt thâm trầm, nói giọng tin tưởng sâu sắc: “Bây giờ thì huynh đã lớn, sẽ không tha bất cứ kẻ nào dám làm thương tổn hai người nữa.”

Bệ hạ tuần thú phương đông trở về kinh, nghỉ ngơi ba ngày xong liền cử hành đại yến ở cung Kiến Chương. Trên điện Phi Tuyết, Lưu Triệt và Trần A Kiều sóng vai ngồi ở ghế thủ tịch[1] tươi cười nhìn cảnh ăn uống linh đình ở phía dưới. Lưu Triệt nổi hào khí cười sang sảng, uống liền mấy chung rượu Tân Phong. Dần dần, không khí bữa tiệc trở nên sinh động hẳn lên. Lưu Mạch châm rượu rồi đi tới bên cạnh Trần A Kiều, cung kính nói, “Đã mấy tháng Mạch Nhi không được gặp mẫu thân rồi. Xin kính mẫu thân một chén.”

[1] Ghế thủ tịch: Vị trí tôn quý nhất.

A Kiều tất nhiên rất cao hứng, cầm tay Lưu Mạch, mỉm cười hỏi, “Mấy tháng qua Mạch Nhi có mệt lắm không?”

“Con vẫn khỏe.” Nói chuyện với mẫu thân thì tự nhiên không cần phải khách sáo, Lưu Mạch châm rượu cho mẹ rồi nói: “Nhi tử ở Trường An, nghe nói mẫu thân bị bệnh trên đường đi thì lòng như lửa đốt. Nếu không phải phụ hoàng không có ở đây, Mạch Nhi là thái tử không được rời kinh, thì thật đúng là muốn chạy thật nhanh tới thăm thì mới an tâm được.”

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt nghe vậy không khỏi nhìn sang, nửa cười nửa không, “Mạch Nhi hiếu thuận, mẫu thân của con trong lòng hẳn là vui mừng lắm đó.”

“Đa tạ phụ hoàng dạy bảo.” Lưu Mạch mỉm cười đáp, kính rượu, nói thêm mấy câu với A Kiều rồi liền đi xuống mời rượu đám trọng thần. Đối với thần tử, được Thái tử mời rượu là vô cùng vinh quang. Chúng thần không dám chậm trễ, đều đứng dậy nghênh đón. Khi mời đến Trường Tín hầu Liễu Duệ, Lưu Mạch hắng giọng hỏi, “Không biết sức khỏe Nam Cung cô cô dạo này thế nào?”

Liễu Duệ khẽ thở dài một tiếng, lộ vẻ u buồn nói: “Vẫn thế thôi.”

Trời bắt đầu vào thu là Nam Cung trưởng công chúa Lưu Đàm lại nằm bẹp trên giường bệnh. Lưu Mạch trước giờ rất yêu mến cô cô, nhiều lần sai ngự y đến thăm bệnh nhưng vẫn không biến chuyển. Cuối cùng, viên ngự y nhiều tuổi nhất Ngự y thự liền bẩm, “Trưởng công chúa chính là cây liễu khô bên hồ bị bão cát quanh năm của đại mạc thổi khiến cho dần dần khô héo rồi. Bây giờ chỉ có dùng thuốc tốt để điều dưỡng.”

Liễu Duệ không nói gì với Lưu Mạch. Năm Lưu Đàm mới trở về Hán, Tiêu Phương đã chẩn bệnh cho nàng, nói cũng không khác mấy. Vì thế nên những năm qua, chỉ cần tỷ tỷ cầu xin thì không điều gì là Lưu Triệt không đáp ứng. Ngay cả nàng không cầu thì y cũng thường ban thưởng, kính trọng nàng nhất trong kinh thành. Chỉ là đến tình trạng như bây giờ thì Lưu Đàm chỉ còn muốn thường xuyên được gặp người thân mà thôi. Lưu Triệt ngồi ghế trên, ánh mắt chợt ảm đạm, khẽ nói, “Mấy hôm nữa trẫm sẽ đến phủ thăm hoàng tỷ.”

“Vậy Liễu Duệ xin đa tạ ân điển của bệ hạ.” Liễu Duệ thoáng mỉm cười, nói, “Chắc chắn Trưởng công chúa sẽ rất vui.”

https://thuviensach.vn

Cuối năm Nguyên Đỉnh thứ tư, Lưu Triệt đi cùng Trần A Kiều tới phủ Trường Tín hầu thăm Nam Cung trưởng công chúa Lưu Đàm. So với trước khi đi tuần thú phương đông, Lưu Đàm đã tiều tụy đi rất nhiều, nằm dựa trên giường càng lộ vẻ gầy yếu. Nàng húng hắng ho vài tiếng, gương mặt hồng lên đôi chút, nói yếu ớt, "Triệt Nhi có thể tới thăm khiến ta thấy rất vui."

"Hoàng tỷ nói gì vậy." Lưu Triệt nhìn bộ dạng của Lưu Đàm mà lòng đau xót. Từ sau khi Vương thái hậu mất đi, hai người phụ nữ chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng y thì một là A Kiều, hai chính là vị hoàng tỷ đã chịu hy sinh cả tuổi thanh xuân vì y. Trong cuộc chiến Mạc Bắc năm Nguyên Thú thứ hai, Liễu Duệ đón được Nam Cung trưởng công chúa về phương nam. Y tự hứa rằng từ nay về sau sẽ phụng dưỡng thật tốt người tỷ tỷ này để bù đắp cho những đau khổ mà tỷ tỷ từng phải gánh chịu. Nhưng không ngờ Lưu Đàm chỉ hưởng phúc được mấy năm thì đổ bệnh liệt giường, suy nhược trông thấy.

"Ninh Nhi", Lưu Đàm dịu dàng gọi, một cậu bé chừng sáu, bảy tuổi ngoan ngoãn đi tới trước giường bệnh, khẽ nói, "Mẫu thân, Ninh Nhi ở đây."

Lưu Đàm mỉm cười, cầm tay Liễu Ninh, nói: "Còn không bái kiến người nhà đi."

Lưu Triệt thấy cậu bé quay lại, quỳ xuống hành lễ theo đúng quy củ: "Ninh Nhi tham kiến bệ hạ, Trần nương nương." Y khẽ cười, đang định bảo cậu đứng dậy thì bỗng nghe Lưu Đàm lắc đầu nói, "Sai rồi, Ninh Nhi nên gọi một tiếng cữu cữu, cữu mẫu."

"Triệt Nhi", Lưu Đàm nhìn đệ đệ, hơi nghiêm mặt nói, "Hôm nay ta bảo Ninh Nhi hành lễ không phải là quốc lễ mà là gia lễ. Ninh Nhi là con trai ruột của ta."

https://thuviensach.vn

Lời nói như có ý tứ ủy thác khiến Lưu Triệt đau nhói, cúi xuống nhìn gương mặt non nớt thanh tú của Liễu Ninh. Y thầm thở dài một hơi, nghiêm mặt nói, "Trẫm nhất định sẽ đối đãi Liễu Ninh như đối đãi Bình Dương hầu."

Lưu Đàm cười vẻ an tâm nhưng vẫn để Liễu Ninh quỳ bái theo gia lễ. Lưu Triệt không chịu nổi không khí nặng nề trong phòng liền bước ra ngoài. Lưu Đàm thở dài một tiếng trông theo bóng lưng y rồi quay sang nói với A Kiều: "Thật may là có muội ở bên cạnh Triệt Nhi."

Trần A Kiều đang bế Liễu Ninh, nghe vậy liền mỉm cười nói: "Đàm tỷ quá coi trọng A Kiều rồi."

"Sao lại nói như vậy?" Lưu Đàm nói đến đây liền thở dốc, nghỉ một lát mới nói tiếp, "Triệt Nhi là đệ đệ của ta, ta biết rõ bản tính nó vốn bạc bẽo đến vô tình nhưng may là có muội ở bên cạnh nên trong lòng nó mới có chút tình cảm. Tuy nói bản thân nó chưa chắc quan tâm những thứ này, nhưng ta làm tỷ tỷ vẫn cảm thấy hiện giờ nó đang hạnh phúc."

A Kiều chỉ nín lặng chơi đùa với Liễu Ninh, ngẫm nghĩ một lúc mới nói, "Có lẽ là vậy. Muội cứ cảm thấy trong tình thế bình yên hiện giờ như đang cuộn sóng ngầm không biết khi nào sẽ bùng lên và sẽ có cục diện ra sao."

"Thế à." Lưu Đàm cũng thở dài, mỉm cười nhìn Liễu Ninh, vẻ mặt hòa ái, "Ninh Nhi mặc dù không được thông minh cơ trí như Mạch Nhi và Sơ Nhi nhưng tỷ thà để nó ngốc đi một chút, chỉ cần tâm tính thiện lương, lại có Triệt Nhi và cha nó bảo vệ thì sẽ không có chuyện gì."

Liễu Ninh nghe không hiểu lời mẫu thân, ở trong lòng A Kiều quay đầu lại lo lắng gọi, "Mẫu thân." Lưu Đàm mỉm cười trấn an, "Không có chuyện gì." Nàng nói tiếp, "Mấy ngày nay ta nằm trên giường bệnh không có việc

https://thuviensach.vn

gì làm. Từ sau khi Mạch Nhi đi sứ Thân Độc về thì Phật giáo cũng dần truyền tới Đại Hán. Duệ ca sợ ta nhàm chán nên dịch một số kinh Phật cho ta. Ta đọc kinh cũng giác ngộ được nhiều đạo lý."

"Thật không?" A Kiều mỉm cười hỏi. Phật giáo có thể khiến cho người ta tĩnh tâm. Chân tình sâu nặng của Liễu Duệ đối với Lưu Đàm không thể nói hết bằng lời. Lưu Đàm còn có thể tự an ủi bằng kinh Phật, còn những đớn đau trong lòng Liễu Duệ khi nhìn cảnh ái thê của mình ngày một suy yếu thì lấy thứ gì để an ủi đây?

Lần này đến thăm Nam Cung trưởng công chúa, cả Lưu Triệt lẫn Trần A Kiều đều thấy lòng buồn thảm. Lưu Triệt ngồi trong long xa hồi cung, nhìn ra ngoài mành thấy cảnh phố phường Trường An phồn hoa liền bùi ngùi nói, "Hồi còn bé, mỗi khi trẫm gây ra chuyện gì thì phần lớn đều được hoàng tỷ chịu bị mẫu hậu mắng thay. Có một lần… mẫu hậu đánh trẫm, hoàng tỷ thoa thuốc cho trẫm. Khi đó, hoàng tỷ còn nhỏ nên chưa tới Hung Nô kết hôn để cầu hòa…."

Y vừa như cố tình nhắc lại, cũng vừa như ra vẻ thờ ơ. Trần A Kiều hiểu tâm trạng của y, than một tiếng, nói: "Bệ hạ nói vậy thật khiến người ta khó hiểu. Đàm tỷ thương yêu người, chẳng lẽ Bình Dương tỷ và Long Lự tỷ không che chở cho người? Ngay cả A Kiều khi còn bé cũng từng che chở cho người đó thôi."

Lưu Triệt cười khẽ trong họng, ôm lấy A Kiều, nói: "Hiện giờ đổi lại là trẫm che chở các người."

Lúc Lưu Triệt và Trần A Kiều đang đến thăm Nam Cung trưởng công chúa thì tại điện Bác Vọng, Thái tử Lưu Mạch đang suy nghĩ cẩn thận về những hành động gần đây của người Lý gia. "Huynh trưởng Lý Phi của Lý tiệp dư gần đây liên tiếp viếng thăm những quan lớn không thuộc bên Trần gia; hôm qua ấu đệ Lý Kỳ đánh lộn với người khác ở lầu Thanh Hoan…

https://thuviensach.vn

Trước đó vài ngày, tiểu thiếp của Lý Phi hai lần tự mình đi tới Xuân Sinh đường của Ngô gia, còn sai tỳ nữ tới một lần. Tin tức sao như mớ bòng bong vậy. Nhật Đan, ngươi nói…" Hắn nhíu mày, nhìn người bạn tốt đang xuất thần, chắc không nghe thấy mình nói gì, buồn cười hét lên: "Nhật Đan!"

"Ừ?" Kim Nhật Đan hoàn hồn nói: "Ngươi vừa nói gì?"

Lưu Mạch phì cười, hỏi, "Ngươi nghĩ gì thế?"

Kim Nhật Đan hơi lúng túng, nói: "Không có gì."

Dù sao tạm thời nghĩ cũng không ra điều gì nên Lưu Mạch liền tạm gác lại chuyện này, quay sang hỏi việc riêng của bạn. "Ta nói này, Nhật Đan." Hắn cười cười, nói ra phỏng đoán mà bản thân mình hoài nghi đã lâu, "Ngươi thành thật nói cho ta biết, có phải ngươi thích Tảo Tảo hay không?" Kim Nhật Đan vặn eo bẻ cổ, vẻ mặt miễn cưỡng, hỏi ngược lại, "Chẳng phải từ trước đến giờ Thái tử vẫn tán tụng muội muội của mình lên mây, có người thích chẳng phải là rất bình thường sao?"

Lưu Mạch ngớ ra, cũng không ngờ rằng Kim Nhật Đan lại thừa nhận thẳng thắn như thế, nghiêm túc hỏi: "Nhật Đan chỉ đơn thuần là thích hay là…?"

"Phải hay không phải thì như thế nào?" Kim Nhật Đan tự giễu, cười một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ đã lâu không thấy: "Đừng nói ta chỉ là một gián đại phu nho nhỏ, chỉ riêng với việc ta là người Hung Nô thì làm sao có thể được Hoàng thượng và Thái tử gả Công chúa Duyệt Trữ sủng ái nhất cho chứ?"

"Thế thì cũng chưa chắc." Lưu Mạch nói với vẻ suy tư, thấy thần sắc kinh ngạc của Kim Nhật Đan liền giải thích, "Tảo Tảo cũng đến tuổi kết

https://thuviensach.vn

hôn rồi, mặc dù hiện tại còn chưa nhưng áng chừng cũng sẽ rất nhanh phải đề cập tới hôn sự thôi. Đám con cháu thế gia trong thành Trường An xứng đáng với thân phận của nó nếu không phải là thứ ăn chơi lêu lổng thì cũng không có năng lực, trong mắt của ta còn chẳng bằng Nhật Đan. Về phần mẫu thân ta, chắc người chỉ cần Tảo Tảo gật đầu là được. Thật sự khó vượt qua chính là phụ hoàng ta." Hắn mỉm cười nhìn Kim Nhật Đan, nói: "Kim Nhật Đan, quả thật rất khó để phụ hoàng gật đầu."

Tuy nói vậy nhưng chuyện này quan hệ tới muội muội yêu thương nhất, nên Lưu Mạch đã nhớ đến thì không sao quên được, ngày hôm sau liền tới thỉnh an A Kiều và nhân tiện nhắc luôn.

"Kim Nhật Đan à?" Trần A Kiều nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Cậu ấy cũng không tệ, nhưng Tảo Tảo có thích không?"

"Tảo Tảo à?", Lưu Mạch hơi nhụt chí, "Không biết nó đã quên được Hoắc Khứ Bệnh chưa, nhưng cứ cho là nó không thích Nhật Đan thì mẫu thân cũng cần chú ý, đừng để phụ hoàng tùy ý gả cho một kẻ ăn chơi lêu lổng nào đó."

Trần A Kiều bật cười nói, "Phụ hoàng con sẽ không như vậy đâu."

Dù sao thì y cũng sủng ái Lưu Sơ nhất, sẽ không tùy tiện quyết định chuyện hôn nhân của con gái mình. "Mẫu thân sẽ nhớ hỏi ý tứ của phụ hoàng", A Kiều suy nghĩ một chút rồi nói.

Chương 81: Mượn dao sắc có thể giết người

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch rời khỏi điện Bác Vọng thì sắc trời còn sớm. Những ngày trước Lưu Triệt không có ở Trường An, Lưu Mạch bận rộn công việc đến ngập đầu. Hôm nay Lưu Triệt đã trở về, hắn thoáng cái đã rảnh rỗi hơn rất nhiều nên không muốn về điện Bác Vọng, quay đầu lại bảo: "Thành Liệt, đi lấy một chiếc xe ngựa bình thường. Chúng ta ra ngoài cung chơi một chút."

Sáng sớm trên đường Trường An rất náo nhiệt, cỗ xe ngựa màu xanh chạy trên phố như một giọt nước thấm vào biển rộng, không người nào chú ý.

"Chủ nhân", Thành Liệt cười hỏi, "Tới lầu Thanh Hoan chứ?"

"Thôi đi." Lưu Mạch suy nghĩ một chút, "Chạy vòng quanh phố xá một vòng rồi tính sau."

"Tuân lệnh." Thành Liệt đáp một tiếng rồi bảo với phu xe ở ngoài mành. Phu xe giảm tốc độ, cỗ xe chầm chậm lăn bánh trên phố. Thanh âm huyên náo truyền tới tai Lưu Mạch chính là thanh âm của đô thành Trường An phồn hoa nhất Đại Hán, là thanh âm cãi cọ, mua bán, gọi nhau của rất nhiều người sống trong thành. Tương lai sẽ có một ngày, từ thành thị cho tới quốc gia này đều giao vào tay hắn. Hắn có thể vượt qua phụ hoàng của mình, kiến tạo nên một triều đại càng hưng thịnh hay không?

Lưu Mạch nghĩ như vậy, nghe tiếng bánh xe lăn dần tới phía nam thành bỗng nhiên dừng lại, liền vén rèm hỏi, "Có chuyện gì?"

"Điện hạ", ngoài mành, giọng Thành Liệt vui vẻ, "Gặp người quen rồi."

"Ồ?" Lưu Mạch nhìn sang, quả nhiên thấy cách đó không xa có một cỗ xe ngựa màu xanh ngọc rộng rãi sang trọng, hiển nhiên không phải của nhà bình thường. Thiếu nữ mặc y phục màu hồng vén rèm xe, nhìn thiếu nữ đứng dưới, mỉm cười hỏi, "Không biết Nhị tiểu thư thông minh lanh lợi có

https://thuviensach.vn

thể tự mình tìm đường về nhà không?", nói xong liền buông rèm xuống, ra lệnh, "Quay trở về phủ." Phu xe vâng lệnh, không buồn nhìn đến Thượng Quan Linh mà cứ thế đánh xe đi, để lại Thượng Quan Linh ăn mặc mong manh tròn mắt đứng trong gió nhìn chiếc xe ngựa rời đi.

"Chà", Thành Liệt tặc lưỡi, thở dài nói, "Vị đại tiểu thư này của Thượng Quan gia thật ác độc, có thể bỏ muội muội của mình đơn độc ở bên ngoài."

"Điện hạ", Thành Liệt biết Lưu Mạch không muốn dây dưa quan hệ với tỷ muội Thượng Quan gia, khẽ hỏi, "Chúng ta đi qua chứ?"

Lưu Mạch suy nghĩ một chút, rốt cục thở dài nói, "Một cô nương đơn độc trên phố cũng nguy hiểm. Ta đã nhìn thấy, chẳng lẽ không quản tới?" Huống chi, nghe lời của Thượng Quan Vân vừa nói thì Thượng Quan Linh chịu cơn giận dữ như vậy phần nhiều là có liên quan đến mẫu thân hoặc chính bản thân hắn.

"Thành Liệt." Lưu Mạch bảo, "Ngươi đi mời Thượng Quan nhị tiểu thư tới đây."

Thành Liệt lĩnh mệnh bước xuống nói mấy câu với thiếu nữ. Lưu Mạch ở trên xe, trông ra thấy thiếu nữ tỏ vẻ đề phòng, sau khi thấy là hắn thì liền kinh ngạc.

"Thái tử điện hạ", Thượng Quan Linh bước tới gật đầu chào. Cô biết Lưu Mạch mặc y phục xanh là không muốn bị người khác nhận ra thân phận nên cũng không hành lễ. Dù vừa bị người khác mỉa mai nhưng trên mặt cô vẫn giữ được vẻ tự nhiên. Nếu Thượng Quan Vân biết vừa rồi có Lưu Mạch ở gần thì dù giận dữ gấp trăm lần cũng không lựa chọn bộc lộ tính tình đại tiểu thư của mình.

https://thuviensach.vn

“Thượng Quan tiểu thư”, Lưu Mạch mỉm cười nói, “Lên xe đi, ta đưa cô trở về phủ Thượng Quan.”

“Không cần.” Thượng Quan Linh dịu dàng từ chối: “Đa tạ Thái tử điện hạ lo lắng, dù vừa rồi tỷ tỷ của thần nóng giận nhưng tính tình cũng không xấu, chắc lát nữa hết giận sẽ quay lại đón thần.”

“Thật không?” Lưu Mạch cười nhạt, nói: “Cũng không biết lúc nào mới hết giận, Thượng Quan tiểu thư cứ lên đây đi.”

Thượng Quan Linh bất đắc dĩ đành nói, “Như vậy thì xin đa tạ thịnh ý của Thái tử.” Vào thời này thì chuyện nam nữ ở chung còn chưa nghiêm trọng, Thượng Quan Linh lên xe, thầm nghĩ tới dụng ý của Lưu Mạch. Cô chỉ gặp một lần chứ không có giao tình gì với Thái tử nên không tin là Lưu Mạch để ý tới mình. Theo lý thì Thái tử không nên cố mời ở nơi đông người như thế này.

“Thượng Quan cô nương”, quả nhiên Lưu Mạch nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi bâng quơ, “Ta nghe nói rằng lúc mẫu thân của ta viết thư trả lời phụ hoàng hôm ở Lâm Phần thì chính cô nương đã đứng bên hầu mài mực. Cô nương có biết mẫu thân ta viết cái gì không?”

Thượng Quan Linh liếc sang, điềm nhiên hỏi lại, “Thái tử điện hạ muốn biết thì sao không tự mình đi hỏi Trần nương nương chứ?”

Lưu Mạch trầm mặc giây lát. Nếu có thể hỏi mẫu thân thì hắn đã không cần ngồi đây hỏi Thượng Quan Linh.

“Nếu Trần nương nương nguyện ý nói cho Thái tử điện hạ, tự nhiên sẽ nói.” Thượng Quan Linh khéo léo chuyển hướng, “Nếu nương nương không muốn, Linh Nhi tuy thấy nhưng cũng không tiện nói.”

https://thuviensach.vn

Hai người đang nói chuyện thì cỗ xe ngựa màu xanh ngọc ban nãy đã quay trở lại đầu phố. Phu xe nhìn chung quanh một vòng, không thấy Thượng Quan Linh thì ngơ ngác. Thượng Quan Linh nhìn qua cửa sổ xe, thấy vậy bèn mỉm cười, "Ồ, không ngờ tỷ tỷ hết giận nhanh như vậy, đã quay lại đón rồi. Thái tử điện hạ, Linh Nhi cáo từ."

Lưu Mạch khẽ gật đầu, cảm thấy buồn cười, liền thuận miệng hỏi," Cô nương cùng lệnh tỷ tới thành Nam để…?"

"Gia tẩu không được khỏe", Thượng Quan Linh khom người hành lễ, "Mấy hôm trước có tới y quán Xuân Sinh của Ngô gia xin bốc thuốc nên hôm nay chủ tâm tới để cảm ơn. Tỷ tỷ và ta rảnh rỗi chẳng có việc gì nên liền đi theo chị dâu nhưng không ngờ Ngô đại phu đã đột quỵ mất trước đây vài hôm. Tỷ tỷ đang bực bội, Linh Nhi có khả năng nói gì đó đắc tội nên mới như thế, khiến cho Thái tử điện hạ chê cười."

"Ngô đại phu qua đời rồi ư?", Lưu Mạch kinh ngạc hỏi.

"Đúng thế." Thượng Quan Linh hơi ngạc nhiên. Mặc dù Ngô Xuân Sinh là đại phu nổi danh ở thành Trường An nhưng chung quy cũng chỉ là dân thường, sao Thái tử Lưu Mạch lại biết?

Lưu Mạch chợt nhớ lại lời mật báo về chuyện tiểu thiếp Lý Phi mấy lần viếng thăm Ngô Xuân Sinh. Ngô Xuân Sinh bây giờ mất mạng là sự trùng hợp hay là bị giết? Hắn suy nghĩ thật nhanh, nói "Có người đến đón tiểu thư rồi thì ta không quấy quả nữa." Nói rồi quay lại bảo Thành Liệt, "Mau trở về điện Bác Vọng."

Thượng Quan Linh gật đầu, thi lễ rồi xuống xe đi về hướng xe ngựa nhà mình ở đằng xa. Bên kia, Thượng Quan Vân không thấy muội muội thì đang lo lắng, bây giờ gặp Thượng Quan Linh mới an lòng, tức giận hỏi, "Muội đi đâu thế?" Thượng Quan Vân nhìn về hướng cô vừa đi tới, thấy

https://thuviensach.vn

một cỗ xe ngựa màu xanh đang quay đầu lại chạy vụt đi, trên ghế trước có một người mặc áo xanh trông rất quen thuộc. Cô suy nghĩ một lát thì nhớ ra đó chính là nội thị của Thái tử Lưu Mạch. Trong phút chốc, sắc mặt chợt xanh mét.

Lưu Mạch cũng không hề biết tất cả những điều này. Hắn nhanh chóng về điện Bác Vọng, gọi Đình úy Trương Thang tới hỏi, "Có điểm gì đáng ngờ trong việc đại phu Ngô Xuân Sinh của Ngô gia ở thành Nam đột nhiên qua đời không?"

Trương Thang chắp tay hành lễ, tỏ vẻ kinh ngạc. "Điện hạ là thái tử, sao lại có hứng thú đối với cái chết của Ngô Xuân Sinh vậy?"

Lưu Mạch nhắm mắt, nói: "Trương đại nhân, mặc dù chuyện này tầm thường nhưng lại có quan hệ không nhỏ đối với ta. Xin đại nhân tường trình sự thật."

"Xét theo bề ngoài thì không có điểm gì đáng ngờ." Lưu Mạch đã nói như vậy thì Trương Thang cũng không muốn hỏi nữa, ngẫm nghĩ một lát rồi bẩm, "Cần phải xem qua hồ sơ thì mới có thể hiểu được sự thật."

Để Thái tử đọc hồ sơ cũng không có gì, nhưng nếu làm công khai sẽ không tránh khỏi khiến bệ hạ ở điện Tuyên Thất biết được. Đương nhiên, bắt đầu từ lúc Lưu Mạch gọi Trương Thang đến thì chuyện này đã không thể không truyền đến tai Lưu Triệt. Ngô Xuân Sinh qua đời hai ngày trước, người nhà báo là bị đột quỵ. Rõ ràng trước mấy ngày lão còn rất khỏe nhưng hôm đó người nhà tới gọi lão dậy thì đã tắt thở.

Lưu Mạch nhíu mày: "Ta thấy cần gặp trực tiếp tiểu đồng của lão một lần."

https://thuviensach.vn

Tiểu đồng của Ngô Xuân Sinh tên là Đông Diệp. Sắc mặt của hắn khi bị gọi đến phủ Đình úy dù tái nhợt nhưng cũng khá bình tĩnh. "Đại nhân muốn nghe chuyện ngày đó?" Đông Diệp không biết thân phận của Lưu Mạch nhưng đoán người có thể ngồi ở vị trí chủ tọa trên công đường trong Đình Úy tất không phải bình thường. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Có một quý phu nhân tới chơi, nhưng lại bàn chuyện bí mật với tiên sinh nên tiểu nhân không biết họ nói những gì."

"A, đúng rồi", hắn bỗng nhiên nhớ ra, "Vị phu nhân đó đi rồi, tiên sinh liền cảm thán một câu rằng vị phu nhân này thật cuồng dại. Lần thứ hai phu nhân đó đến và trao đổi mấy câu, sau đó tiên sinh suy tư mất mấy ngày."

Tiểu thiếp Lý Phi cuồng dại? Lưu Mạch cười lạnh, nghe cũng thấy lý do đó thật là hồ đồ vì không thể chứng minh được. Bàn về y thuật thì từ sau khi sư công rời đi, có người nào trong thành Trường An bì kịp mẫu thân? Nếu muốn dùng y học để đối phó với mẫu thân thì chẳng phải là quá múa rìu qua mắt thợ hay sao? Hoặc là, Lý Chỉ thấy hắn hiện giờ ở điện Bác Vọng, mẫu thân không thể luôn để mắt đến như Tảo Tảo nên muốn đối phó? Hắn nghĩ mông lung một hồi, như lạc vào đám mây mù không rõ phương hướng, cảm giác mình đã bỏ qua một điểm gì đó then chốt.

"Khi Ngô tiên sinh còn sống", hắn gõ tay lên bàn, hỏi, "có hành động gì đặc biệt không?"

"À", Đông Diệp hồi tưởng lại, nói: "Trước đó vài ngày có Thượng Quan phu nhân tới khám, Ngô tiên sinh đọc tên phương thuốc và bảo bốc cho Thượng Quan phu nhân. Hôm nay Thượng Quan phu nhân dẫn hai vị tiểu thư tới tạ ơn nhưng không ngờ tiên sinh đã mất rồi."

"Thành Liệt", Lưu Mạch xoay người dặn bảo, "Đến nhà Thượng Quan Kiệt lấy đơn thuốc về đây."

https://thuviensach.vn

Thành Liệt đáp lời rồi đích thân rời đi. Nội thị của Thái tử đến, Thượng Quan phu nhân không dám từ chối, chỉ tỏ vẻ ngượng ngùng lấy đơn thuốc giao cho Thành Liệt. Lưu Mạch trông thấy đơn thuốc thì chấn động. Mặc dù hắn không học y thuật nhưng mẫu thân và sư công đều là danh gia y thuật hiện thời nên hắn cũng miễn cưỡng hiểu đại khái, mơ hồ biết được công hiệu của phương thuốc.

"Lý Chỉ!" Lưu Mạch nghiến răng ken két rít lên cái tên này. Thành Liệt vỡ mật kinh hồn, cảm thấy trong khoảnh khắc đó, toàn thân vị thái tử điện hạ xưa nay vẫn ôn hòa này lộ ra một luồng hàn khí. Lưu Mạch không nói gì, chỉ phất tay áo, chắp tay bỏ đi.

"Thái tử điện hạ", Thành Liệt đã nghe chính miệng Thượng Quan phu nhân nói phương thuốc mình đưa có tác dụng ngừa thai. Thượng Quan phu nhân đã sinh được ba con trai cho quan Trung lang, năm trước lại sinh một nữ, sức khỏe suy giảm không nên sinh nở thêm nên đến xin Ngô Xuân Sinh kê thuốc.

Thành Liệt thấy bộ dạng Thái tử điện hạ như thế, liên tưởng trước sau thì dần dần hiểu ra, biến sắc nói: "Chúng ta có đưa cho Ngự y thự xem qua hay không?"

Bọn họ biết thời cơ chính là lúc này. Ngự giá về kinh đã gần được nửa tháng. Nửa tháng qua, bệ hạ đều ở chỗ của Trần nương nương. Nếu như…, bây giờ mà không trừng trị được Lý Chỉ thì còn chưa biết đến bao giờ.

"Không." Ngoài dự tính, Lưu Mạch lại lắc đầu, dần trở nên bình tĩnh. Hắn nhướng mày nói: "Chắc nội thị do phụ hoàng sai tới tuyên triệu ta cũng sắp đến rồi."

Khi Lưu Mạch theo lời tuyên triệu đến điện Tuyên Thất thì Lưu Triệt vừa mới xử lý công việc xong, ngồi trên điện với vẻ mặt khó đoán nhìn con trai

https://thuviensach.vn

trưởng của mình một lát rồi mới hỏi, “Hôm nay Thái tử cho đòi Trương Thang để làm gì?”

Lưu Mạch là thái tử của một nước nên không thể nào quản chế hậu cung của phụ hoàng, cuối cùng chuyện này vẫn phải giao cho Lưu Triệt quyết định. Lưu Mạch căn bản cũng không có ý định tự điều tra, chuyện ảnh hưởng đến mẫu thân, hắn nghĩ, phụ hoàng sẽ không nương tay. Dù sao thì mẫu thân cũng là người phụ hoàng yêu thích nhất. Còn hắn, mặc dù là con trai, nếu điều tra quá sâu thì trái lại còn có khả năng bị phụ hoàng nghi ngờ. Hoàng thượng và thái tử vốn không thể quá thân mật, điều này chính là nỗi bi ai của hoàng tộc.

“Nhi thần hôm nay ra ngoài tình cờ gặp tỷ muội nhà Thượng Quan và biết được chị dâu nhà bên đó gần đây có được một đơn thuốc từ một vị đại phu, mà vị đại phu kia lại vừa chết cách đây mấy ngày.” Hắn muốn giấu không cho Lưu Triệt biết mình phái người theo sát nhất cử nhất động của người nhà Lý Chỉ nên mượn chuyện gặp tỷ muội Thượng Quan để lấy cớ.

“Nhi thần nhận ra đơn thuốc đó là đơn thuốc mẫu thân tự kê cho mình, không truyền ra ngoài. Nhi thần thấy sự việc bất thường nên mới gọi Trương Thang đến hỏi về vị đại phu kia.”

Lưu Triệt ngẩng lên, chuyện liên quan đến A Kiều thì y nhớ rõ. Phương thuốc duy nhất A Kiều vẫn uống mấy năm này là… Một luồng sát khí hiện lên trên mặt. Y đứng bật dậy, nổi giận quát lên, “Dương Đắc Ý!”

Dương Đắc Ý ở bên vội vàng khom người thưa: “Có nô tài.”

Y thở gấp một hơi, lạnh giọng gằn từng chữ ra lệnh, “Ngươi mau dẫn Kỳ Môn quân niêm phong Ngự y thự, kiểm tra xem thuốc Trần nương nương uống hàng ngày có gì khác thường không.”

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch cúi đầu thầm nghĩ, phụ hoàng thật sự là rất quan tâm đến mẫu thân sao? Nếu không thì sẽ không phản ứng mạnh như thế. Lưu Triệt chắp tay, đi lại vài bước trên điện thì hơi bình tĩnh lại. Y nhìn con trai, bỗng nhiên cười lạnh hỏi, "Mạch Nhi, con tính sẽ thành thân với một trong hai tỷ muội nhà Thượng Quan sao?"

Lưu Mạch lấy làm kinh hãi, hỏi lại: "Phụ hoàng?"

"Thái tử đừng nghĩ đến chuyện gạt trẫm." Lưu Triệt thản nhiên nói, "Trẫm nghĩ rằng không phải con biết được phương thuốc từ nhà Thượng Quan mà là con phái người theo dõi mọi hoạt động của Lý gia?"

Trán Lưu Mạch lấm tấm mồ hôi, "Phụ hoàng anh minh."

"Thôi đi." Lưu Triệt nói chậm rãi, giọng có vẻ thê lương, "Trẫm biết là con không yên lòng về mẫu thân và muội muội của con."

"Trẫm là đế vương, dĩ nhiên có tai mắt để biết chuyện. Nhưng trẫm chưa từng nghĩ," Mắt y lộ ra tia âm độc, "hậu cung của trẫm lại có người làm việc như thế."

Trong hậu cung, giết người không thấy máu vốn là chuyện bình thường. Chỉ là Lý Chỉ lần này bắt tay vào làm từ nơi không phòng bị nhất, lại dùng thủ đoạn giết người gián tiếp nên mới khiến cả hai cha con bọn họ suýt nữa gặp nạn. Nếu không phải Lý Chỉ quá ác tâm, giết người diệt khẩu, thì sợ rằng sẽ không lộ dấu vết nhanh như thế. Ngự y thự bị Kỳ Môn quân vây chặt, các ngự y đều hoảng loạn. Ngự y lệnh mặt tái nhợt, bước lên hỏi Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý, "Không biết vì sao Dương công công lại tới đây?"

Dương Đắc Ý nghiêm mặt nói: "Ta phụng mệnh bệ hạ tra xét xem thuốc Trần nương nương sử dụng có gì khác thường."

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói dứt lời, tất cả mọi người trong Ngự y thự đều biết vị trí của Trần nương nương ở trong lòng bệ hạ nên cùng biến sắc.

"Dương công công", Ngự y lệnh miễn cưỡng cười nói, "nói gì vậy? Kẻ nào ăn gan chó dám gây bất lợi với Trần nương nương? Huống chi, bản thân Trần nương nương tinh thông y thuật, ai có thể động tay động chân vào thuốc của người?"

"Ít nói nhảm thôi." Dương Đắc Ý cười lạnh nói, "Bảo ngươi tra xét thì tra xét đi."

Ngự y lệnh bất đắc dĩ đành ra lệnh, "Mang thuốc nương nương dùng ngày hôm qua ra tra xét."

Nội thị nhận lệnh, chỉ lát sau đã mang thuốc tới. Mấy viên ngự y cũng kiểm tra xong liền thở dài một hơi, an tâm nói: "Dương công công, kiểm tra thuốc này không có gì sai cả."

Dương Đắc Ý sửng sốt, nói: "Dám ra tay với thuốc của Trần nương nương thì tất nhiên phải cao tay, cẩn thận kiểm tra hơn nữa."

"Đúng là không sai gì cả." Ngự y lệnh bất đắc dĩ chắp tay nói, "Ngày đó nương nương viết phương thuốc có mười hai vị gồm Phục linh, Đỗ hành, Quyết minh tử…, ngay cả thần nhìn lầm thì mấy vị ngự y cũng không thể nhìn lầm được."

"Như vậy", Dương Đắc Ý liền chau mày, cảm thấy khó giải quyết, hỏi, "Thuốc nương nương dùng hôm nay đâu?"

"Hôm nay vẫn còn sớm nên chưa bắt đầu sắc."

https://thuviensach.vn

“Lấy ra đây!”

Ngự y lệnh bất đắc dĩ nói, “Tuân lệnh.”

Lão đón lấy thuốc do nội thị đưa tới, cười khổ nói, “Dương công công, ngài xem, cũng không…” Sắc mặt lão dần dần thay đổi.

Dương Đắc Ý nhạy cảm hỏi, “Thế nào?”

“Thuốc này”, Ngự y lệnh run như cầy sấy, không nói được nữa. Mấy lão ngự y bên cạnh cũng trắng bệch mặt, thở dài nói, “Thuốc này liều lượng không đúng.” Nếu hôm nay không phải tự mình cầm trong tay xem xét kỹ lưỡng thì dù có là ngự y già đời kinh nghiệm phong phú cũng không phát hiện được ra rằng liều lượng thuốc dùng trong đó hơi khác biệt.

“Thật to gan!” Dương Đắc Ý cười lạnh nói, “Người chịu trách nhiệm lấy thuốc đâu?”

Người phía dưới trắng bệch mặt đáp, “Tô Vân vừa rồi thấy không bình thường, đã bỏ chạy từ lúc Kỳ Môn quân còn chưa phong tỏa cửa trước Ngự y thự rồi.”

Tô Vân hốt hoảng chạy trên hành lang cung Vị Ương, ý đồ muốn đến điện Phi Sương cầu cứu Lý tiệp dư nhưng vì lòng dạ bối rối, không thấy rõ đường phía trước nên đâm sầm vào một người.

“Mắt chó của ngươi mù à.” Giọng một nội thị cũng lanh lảnh như gã quát lên, “Dám xô cả Tam hoàng tử điện hạ?”

Gã sợ rúm người, chẳng kịp nhìn phương hướng, cứ thế quỳ sụp xuống, dập đầu bình tĩnh nói: “Nô tài mạo phạm Tam hoàng tử điện hạ, xin thứ tội.”

https://thuviensach.vn

Lưu Hoành cười lạnh nói, "Người xô vào ta mà còn muốn sống sao?" "Người đâu", cậu cao giọng ra lệnh: "Đánh cho tên nô tài này chết đi." Tam hoàng tử mặc dù không được sủng ái nhưng vẫn có quyền đánh chết một nô tài.

Khúc Ly nghe tiếng kêu la dần yếu đi, rùng mình một cái, khẽ nói, "Điện hạ, gió đã đổi chiều. Bây giờ làm thế này liệu…?"

Lần này thì Lý Chỉ chết chắc rồi.

Đánh chết tên nô tài kia cũng không giúp được cái gì.

"Thế nên ta mới đánh chết gã", Lưu Hoành mỉm cười nói, "để không thua cháy túi."

Cậu ngẩng đầu nhìn trời, mặc dù đã sắp tới năm mới rồi nhưng hôm nay vẫn còn có một cơn gió đông hiếm thấy. "Lưu Mạch", cậu nắm chặt tay, nói: "Vận khí của ngươi thật tốt."

Tại sao ngươi cứ luôn may mắn như vậy chứ? Từ đầu đến cuối, người cậu muốn đối phó không phải là Trần A Kiều mà là Lưu Mạch và muội muội bảo bối Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ.

"Dù sao, nếu không phải các ngươi gây chuyện thì tại sao mẹ ruột của ta lại phải chết cô độc ở điện Thanh Lương chứ?" Nếu muốn đối phó với Lưu Mạch thì trước hết phải đối phó với Trần A Kiều. Cậu ra tay không hề do dự, không hề gợn lòng.

https://thuviensach.vn

Chương 82: Đêm đen sao vẫn dài vô tận

Dương Đắc Ý bẩm báo việc Tô Vân bị đánh đến chết khiến Lưu Triệt và Lưu Mạch đang ở trong điện Tuyên Thất đều thấy bất ngờ.

"Trùng hợp thế sao?" Lưu Mạch hỏi vẻ nghi hoặc.

"Thật thế." Dương Đắc Ý khom người bẩm, "Tô Vân thấy không ổn bèn trốn khỏi Ngự y thự thì lại xô vào Hoành điện hạ. Hoành điện hạ liền sai dùng trượng đập chết hắn nhưng sau đó biết người này có ý đồ hại Trần nương nương thì hiểu rằng mình lỗ mãng, bây giờ đang quỳ ngoài điện Tuyên Thất thỉnh tội."

"Bỏ qua đi." Gương mặt Lưu Triệt rất bình tĩnh, không để lộ suy nghĩ của mình. Y thản nhiên nói, "Chẳng qua chỉ là một nô tài, dùng trượng đập chết thì chết. Không phải là không có hắn thì không trị tội được người đàn bà kia."

Y cực kỳ hận Lý Chỉ muốn hãm hại A Kiều nên dù có hơn hai mươi năm làm vợ chồng nhưng lúc này y chẳng buồn nhắc đến ngay cả tên của nàng, lạnh lùng ban lệnh, "Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho Đình úy Trương Thang kê biên tài sản của Lý gia, điều tra rõ chân tướng sự việc."

Trương Thang là một viên quan có năng lực phá án nhất hiện thời, qua hai canh giờ đã tới bẩm, người tiểu thiếp kia của Lý Phi không chống nổi đã khai ra việc Lý tiệp dư sai huynh trưởng thông qua tăng giảm liều lượng dùng thuốc để hãm hại Trần nương nương. Lưu Triệt giận tím mặt, cười gằn, "Ban thưởng cho điện Phi Sương ba thước lụa trắng, không cần đến gặp trẫm nữa."

https://thuviensach.vn

Sự việc bại lộ, kết cục của Lý tiệp dư cũng đã định. Dương Đắc Ý không hề thấy bất ngờ, thấp giọng đáp, "Lĩnh chỉ bệ hạ." Song lát sau viên nội thị đi ban lệnh chết quay lại bẩm, "Lý tiệp dư không chịu tiếp chỉ, cầu kiến bệ hạ."

Lưu Triệt hơi bất ngờ, vẻ mặt chán ghét, "Tiện phụ còn có tư cách gì mà đòi gặp trẫm?" Y khoát tay, đang định ra hiệu bảo nội thị không cần để ý, cứ thế mà ban chết nhưng bỗng liếc mắt thấy con trai trưởng của mình đang yên lặng đứng bên cạnh, liền thay đổi chủ ý, bảo: "Thái tử hãy đi một chuyến thay trẫm."

"Con à?", Lưu Mạch nhướng mày nhìn phụ thân của mình.

"Đúng vậy." Lưu Triệt nói đầy thâm ý: "Hãy thay trẫm hỏi một câu, trẫm đối xử với cô ta không bạc, sao cô ta lại làm chuyện bất nghĩa thế này?"

Chẳng qua là vì để được quân vương sủng ái, vì ngôi vị cho con trai, có gì mà hỏi nữa. Lưu Mạch không thể trả lời như vậy, chỉ đành chắp tay nói, "Nhi thần tuân lệnh phụ hoàng."

Từ sau khi Trần A Kiều chuyển tới điện Trường Môn thì Lưu Mạch không giao thiệp với cung Vị Ương nữa. Bây giờ hắn đi trên hành lang cung Vị Ương, nhìn cảnh phồn hoa đẹp đẽ trong cung, lòng chợt dâng lên cảm giác xa lạ như ngắm hoa trong sương mù.

Điện Phi Sương đã từng là cung điện mà Hoàng đế thường xuyên lui tới nên rất tinh xảo và có khí thế, nhưng hôm nay thì lòng người chỉ thấy bàng hoàng. Cái Trường công chúa Lưu Yên luôn ở bên cạnh mẫu thân, còn Tứ hoàng tử Lưu Đán mặc dù thường ngày vẫn theo học sư phụ ở nơi khác nhưng mẫu thân gây ra chuyện lớn như thế nên đã chạy về từ lâu. Hai tỷ đệ canh giữ ở bên cạnh mẫu thân, cảnh giác nhìn huynh trưởng tiến vào.

https://thuviensach.vn

“Không ngờ rằng bệ hạ vẫn không tới”, Lý Chỉ khẽ cúi đầu, cười khổ nói, “mà chỉ có Thái tử điện hạ.”

Thời trẻ, bệ hạ đã từng khen nàng mặc áo lụa hồng là xinh đẹp nhất, vì vậy, hôm nay nàng mặc đúng quần áo lụa hồng, tẩy hết phấn son, ăn mặc nghiêm trang, búi kiểu tóc nối phức tạp nhất, dùng trâm ngọc bích có đuôi dài rủ xuống bên mai vô cùng đẹp mắt. Lưu Mạch trông thấy cũng thầm thở dài. Người phụ nữ này cũng có vẻ đẹp riêng của mình.

“Phụ hoàng muốn ta hỏi ngươi”, hắn nhắc lại đúng từng câu từng chữ, “Người đối xử với ngươi không tệ, tại sao ngươi lại làm chuyện phản nghịch như vậy?”

“Đối xử không tệ, ha ha.” Lý Chỉ bỗng bật cười lớn, cười như bị bệnh tâm thần, cười đến nghẹt thở. “Đúng vậy”, nàng căm hận nói: “Bệ hạ đối xử với ta không tệ. Y phong ta từ một cung nữ nho nhỏ thành tiệp dư, đề bạt người nhà của ta quyền thế hiển hách, ban cho ta ở điện Phi Sương phồn hoa lộng lẫy. Thế nhưng y căn bản không để mắt tới ta.” Có trang điểm xinh đẹp thế nào chăng nữa cũng không thể thu hút được một tâm hồn không rung động.

“Mười năm rồi.” Giọng nàng nói như khóc như cười, biết đã hết cơ may. Người ngày xưa gối ấp môi kề chính là người hôm nay hạ lệnh cho mình dùng dải lụa trắng lạnh như băng treo cổ, còn bản thân y không thèm tới gặp mặt, nhưng lại cho con của tình địch tới hỏi, ngươi, vì sao như thế. Cuộc đời đã đến nước này thì còn có gì phải bận tâm nữa đây?

Nàng nhìn đứa trẻ đang đứng trong điện, thấy hắn có những đường nét rất giống người kia, lông mày như lưỡi kiếm rút ra khỏi vỏ, môi mỏng như giấy nhưng lại được kế thừa huyết thống từ người con gái kia mà giảm bớt tính sắc bén của Lưu Triệt, tăng thêm tính ôn hòa.

https://thuviensach.vn

“Ta đợi ở điện Phi Sương mười năm, suốt mười năm rồi.” Nàng nói lẩm nhẩm tựa như người đang đứng trước mặt chính là y. “Ngươi cứ luôn ở chỗ của nàng ấy, quay lại cũng không trông thấy ta.”

Nàng vẫn cho rằng nàng vì con cái nên mới bày mưu đối phó với Trần A Kiều nhưng không ngờ tâm tư của nàng quá sâu, sâu đến mức che giấu được ngay chính bản thân, đến mức độ phải bị lộ ra thì mới thấy rõ lòng dạ của mình. Chỉ là nàng đã tịch mịch quá rồi, tịch mịch giống như một lưỡi đao khắc cốt ngày qua ngày lại cứa vào linh hồn của mình. Một người đàn bà tịch mịch mười năm trời thì có chuyện gì là không làm được chứ?

“Mẫu phi!” Vẻ mặt ma quỷ của Lý Chỉ khiến ngay cả Lưu Mạch cũng không khỏi lui lại một bước, huống hồ là hai người con trai gái của mình. Lưu Đán nhào tới bên người nàng, khóc lóc, “Người đừng như thế này.”

“Nào, Đán Nhi đừng khóc.” Lý Chỉ thở dài một hơi thật sâu rồi dịu giọng trấn an. “Thái tử điện hạ”, nàng hồi phục tinh thần, khẽ than thở, “Tại sao ngươi và mẫu thân của ngươi phải trở lại chứ?”

Khi Trần A Kiều chưa hồi cung, trong cung Vị Ương có vô số những người đàn bà tịch mịch mà cũng không phải là quá tịch mịch, vừa tỏ vẻ tươi cười với nhau vừa tranh đấu với nhau, ai nấy thỉnh thoảng đều được hưởng ân sủng của vua. Lúc còn trẻ tuổi, nàng chán ghét cái cuộc sống đó nhưng sau khi Trần A Kiều trở lại cung đình thì nàng mới phát hiện cuộc sống đó vẫn là một loại hạnh phúc. Ít nhất, không phải là hoàn toàn tuyệt vọng.

Chuyện đã quá rõ ràng, Lưu Mạch quay đầu ra lệnh: “Hầu hạ Lý tiệp dư lên đường.” Hắn không muốn chứng kiến nên chắp tay đi ra khỏi điện.

“Thái tử ca ca.” Lưu Yên cũng ôm chặt váy Lý Chỉ nhưng cô không giống đệ đệ, khóc không kiềm chế được mà lao theo ra, cắn chặt môi, sắc

https://thuviensach.vn

mặt trắng bệch, quỳ sụp gối dưới chân Lưu Mạch, dập đầu nói: "Muội muội van cầu huynh tha cho mẫu phi được không?"

"Tha ư?" Lưu Mạch cười nhạt, nhìn muội muội có cùng một nửa huyết thống với mình. Trong mười năm qua cô vẫn luôn lặng lẽ. Tựa như mãi cho tới tận bây giờ, hắn mới chính thức thấy rõ hình dáng của cô.

"Tại sao ta phải tha cho bà ta? Muội cũng biết rằng mẫu thân muội đang cố làm hại mẹ ruột của ta mà." Hắn lắc đầu, trong lòng không có lấy một tia thương tiếc.

Lưu Mạch nghĩ rằng mình đã hiểu ý phụ hoàng khi bảo hắn tới gặp Lý Chỉ. Tâm địa hắn cũng ác độc, trừ mẫu thân và Tảo Tảo thì hắn không chút thương xót đối với những người khác. Nhưng Lưu Triệt cho rằng lòng dạ hắn còn chưa đủ ác độc. Hoàng gia là một nơi quá ô trọc mà người trong hoàng gia lại quá không an phận. Cho dù chỉ là một công chúa mới vừa tròn mười tuổi thì cũng đâu phải là nhân vật đơn giản? Còn Lưu Triệt thì lại muốn hắn là người kế vị Đại Hán thấy được rõ ràng hơn những ô trọc trong chốn hậu cung. Những không cam lòng, ghen tỵ, đố kỵ, sẽ phá hỏng một con người.

Lưu Yên kêu khóc, "Người là mẫu phi của muội mà."

"Vậy thì sao chứ?" Hắn hờ hững.

Lưu Yên nhòa lệ nhưng lại vô cùng tỉnh táo, "Thái tử ca ca hôm nay làm việc như thế này không sợ về sau sẽ có ngày gặp báo ứng sao?"

Lưu Mạch bật cười, nói: "Ta rất muốn xem đến ngày đó thì muội sẽ làm thế nào đòi báo ứng?"

https://thuviensach.vn

“Cái Trường”, hắn nói từ tốn: “Dường như muội nghĩ sai rồi. Có thể quyết định tha hay không tha mẫu phi của muội không phải là ta.”

Lưu Yên lặng người, thân hình co rúm quỳ trên hành lang.

“Nể muội dù sao cũng cùng phụ thân với ta, ta có thể cho muội thời gian một khắc, chỉ cần muội có thể đến điện Tuyên Thất cầu xin được phụ hoàng tha thứ cho mẫu thân muội thì ta sẽ không động đến bà ta, thế nào?”

Cô bé nghe vậy thì khẽ nhướng mày nhưng cuối cùng lại chán nản ngồi bệt xuống đất. Lưu Mạch hừ lạnh một tiếng, chắp tay hạ lệnh, “Động thủ đi.”

Nội thị nghe lệnh, lấy ra dải lụa trắng và ném vắt qua xà nhà trong điện Phi Sương.

“Dẫn tam hoàng tử và Cái Trường công chúa đi.” Lưu Mạch lại ra lệnh.

Lý Chỉ khẽ mỉm cười, đứng lên chiếc đôn thấp, bình tĩnh thò đầu qua dải lụa trắng đã thắt thành thòng lọng. Trước lúc đá văng chiếc đôn đi, nàng khẽ thở dài một tiếng, “Đêm đen sao mãi dài vô tận?”

Đêm đen sao mãi dài vô tận?

Mặc dù Lý tiệp dư đã tự sát, Lưu Triệt đã hạ chỉ xử trí cả nhà Lý thị nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

“Tạm thời không để cho Trần nương nương biết chuyện này.” Lưu Triệt căn dặn.

Ngay sau những việc xảy ra ở Ngự y thự và trong cung Vị Ương, Trần A Kiều nhận được tin tức do bồ câu đưa thư chuyển vào điện Trường Môn thì

https://thuviensach.vn

kinh ngạc hỏi lại: “Tên Ninh Triệt đi lòng vòng khắp nơi, cuối cùng mất tung tích ở kinh đô nước Tề sao?”

“Đúng vậy.” Lục Y gật đầu nói: “Trong thư nói như thế.”

A Kiều để chiếc lò sưởi trong lòng xuống, mỉm cười nói, “Xem ra Tề vương Lưu Cứ cũng không đơn giản.”

“Tạm thời không nói đến chuyện này”, Lục Y nhăn mày nói, “Bệ hạ sai người niêm phong Ngự y thự, chúng ta lại không dò xét được tin tức gì, nương nương cảm thấy thế nào?”

“Bệ hạ không muốn cho ta biết thì ta sẽ không cần biết.” Trần A Kiều lại chẳng buồn để ý: “Binh tới tướng ngăn, nước lên đất chặn mà thôi.”

Dù sao thì cũng đã uống thuốc bị động tay động chân mất gần nửa tháng nên Lưu Triệt không cách nào đoán được Trần A Kiều có mang thai hay không.

“Bệ hạ, vì thời gian quá ngắn nên chưa biết được.”

Y định lôi đám ngự y ra luận tội nhưng trước hết còn phải giải quyết một vài vấn đề.

“Thật ra thì cho dù có thụ thai hay không, trước hết hãy uống một thang trợ thai là được.”

Bởi vì đã không thụ thai, uống thuốc cũng không có gì đáng ngại. “Nếu A Kiều thật sự có thai”, Lưu Triệt cười lạnh nói, “Các ngươi có thể bảo đảm thuốc trợ thai sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe chứ?”

https://thuviensach.vn

“Việc này”, cả đám ngự y đều do dự, có người cố gắng mặt dày hỏi, “Không biết lần nương nương tới kỳ gần nhất là bao giờ?”

Cung Kiến Chương có nữ quan ghi chép những chuyện này, liền đáp, “Ước chừng là mười ngày trước.”

Thế thì vẫn còn có khả năng thụ thai. Rốt cuộc thì vẫn cầu cho sức khỏe của Trần nương nương được ổn thỏa là tốt nhất, tuy nói uống thuốc trợ thai càng sớm thì càng ít tổn hại cơ thể nhưng vạn nhất xảy ra vấn đề thì… Hơn nữa, vẻ mặt đám ngự y dần dần trở nên nghiêm trọng, nếu mà có hoàng tử, bệ hạ thật sự sẽ bỏ qua sao? Lưu Triệt khẽ thở dài một hơi, cuối cùng chán nản nói: “Hãy nghiên cứu lại xem thế nào.”

Đêm xuống, y chắp tay đi tới điện Trường Môn. A Kiều đang chong đèn vẽ cái gì đó, ngẩng lên nhìn thấy y liền khẽ mỉm cười: “Người đã về rồi?”

“Ừ.” Y gật đầu, vừa để nội thị hầu cởi áo khoác vừa hỏi, “Nàng đang vẽ gì đó?”

“Chờ khi nào vẽ xong sẽ cho người xem.” A Kiều nói: “Thiếp nghe nói hôm nay người ban cho Lý tiệp dư tự sát, cô ta đã gây ra chuyện gì?”

Lưu Triệt nhíu mày, thở dài nói, “Kiều Kiều không nên hỏi nữa.” Y từng hứa sẽ bảo vệ nàng, kết quả là lại để cho người khác làm thương tổn nàng ngay trước mắt mình.

A Kiều nhún vai. Nàng nhớ rằng trong đám phi tần ở cung Vị Ương của Lưu Triệt thì Lý Chỉ là một người thanh nhã an phận, còn khiến cho nàng có cảm tình. Từ sau khi rời cung Cam Tuyền, Lưu Triệt không còn sủng hạnh đám phi tần nữa nên nàng cũng có thể hòa bình với những người đó.

https://thuviensach.vn

“À”, nàng chợt nhớ ra, “Tảo Tảo đã mười lăm rồi, Triệt Nhi có tính toán gì về hôn sự của con chưa?” Nàng không muốn rào trước đón sau khơi gợi Lưu Triệt hứng thú nên chọn cách hỏi thẳng vào vấn đề.

“Sơ Nhi”, Lưu Triệt ngẩn người ra, “Chọn một người tài mạo song toàn trong số con cháu thế gia là được rồi.”

“Lấy đâu ra người tài mạo song toàn trong số con cháu thế gia.” A Kiều cười lạnh, lại thấy may mắn là mình đã hỏi câu hỏi đó. “Con gái của thiếp”, nàng nói: “phải được tự quyết định hôn sự.”

Không lấy chồng là con cháu thế gia thì chẳng lẽ gả cho người bình thường sao? Lưu Triệt thấy nóng mặt nhưng hôm nay y rất nhẫn nại, chỉ nói: “Nhưng nó còn nhỏ tuổi, đợi thêm một hai năm nữa rồi nói sau.”

Mười lăm tuổi đã không còn nhỏ nữa, Trần A Kiều mỉm cười, chẳng qua là tình thương của cha mẹ, dù con cái có lớn đến đâu thì vẫn cứ cảm thấy chúng còn nhỏ.

“Được rồi.” Nàng đáp.

Nàng ngủ trong vòng ôm của Lưu Triệt, đến nửa đêm chợt tỉnh giấc thì phát hiện thấy y cũng không ngủ yên, cứ nhìn vào bụng mình, ánh mắt thay đổi liên tục. Nàng liên tưởng lại những dấu hiệu trong ngày hôm nay, chợt hiểu ra, liền giả vờ như vẫn ngủ say. Cho dù nàng có sống thêm bao nhiêu năm, chứng kiến bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách thì vẫn không thể thích nghi được việc những người con gái đã từng quan hệ với nhau, vì một lý do không đâu lại quay sang làm hại lẫn nhau. Như chuyện Vu cổ năm đó sao? Cho nên đến bây giờ nàng vẫn không thể nào yêu thích được chốn phồn hoa nhất mà cũng hoang vu nhất thiên hạ này.

https://thuviensach.vn

Chớp mắt đã đến cuối năm Nguyên Đỉnh thứ tư. Cung Kiến Chương bắt đầu lần quét dọn thứ nhất, trong những tiếng í ới ồn ào náo nhiệt, tiếng chuông năm mới cuối cùng cũng đã điểm.

Ngày mùng Một đầu năm mới chính là ngày Đông Phương Mi đầy một tuổi. Cuộc sống hiện tại khiến Trần A Kiều không thể nào xuất cung, chỉ đành nghe mọi người thuật lại câu chuyện chọn đồ vật đoán tương lai long trọng kia. Đông Phương Sóc vô cùng yêu thương con gái đã nhất nhất chuẩn bị đầy đủ tất cả từ giấy bút mực cầm kỳ thư họa cho đến cả thảo dược, nữ công… đặt ở dưới chân Đông Phương Mi nhưng cô bé lại bất chấp tất cả, bò trên sàn nhà phủ gấm vóc mà túm lấy quần áo của Liễu Ninh rồi không chịu buông tay, đùa nghịch khiến đứa con nhỏ của Tang gia là Tang Duẩn ghen lồng lên.

Có thể coi như là chọn đồ vật đoán tương lai sao? Trần A Kiều cười ngặt nghẽo một lúc lâu, nói với Lưu Đàm: “Có lẽ là ông trời xe duyên rồi, hai đứa nhỏ này ghép với nhau cũng không tồi.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Lưu Đàm tỏ vẻ vô cùng nhu hòa. Có lẽ là năm mới vui vẻ khiến bệnh tình thuyên giảm, sức khỏe của nàng chuyển biến hơn đôi chút, vào ngày thời tiết đẹp thì cũng có thể ra ngồi ngoài trời. Liễu Duệ thì bỏ mặc mọi việc, hàng ngày theo sát bên cạnh nàng. Trong không khí vô cùng an bình chợt xuất hiện một tia buồn bã, dần dà lan tỏa trong lòng mỗi người.

“Chỉ là A Duệ và Phi Nguyệt đều không làm, chuyện này ngày sau hai nhà phải tình nguyện mới được. Đông Phương Sóc thì nhảy dựng lên, từ đó liền coi Ninh Nhi như là kẻ ngày sau muốn trộm con gái của hắn.”

A Kiều đang tươi cười bỗng nhiên cau mày.

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì?” Lưu Đàm có bệnh nên vô cùng nhạy cảm, quay đầu lại nhìn nàng.

“Không có chuyện gì”, nàng khẽ mỉm cười, đáp lời.

Quả nhiên là đến kỳ rồi. Nàng thở dài, chuyện có thai thì còn phải tùy duyên phận. Đường con cái của nàng và Lưu Triệt coi như đã hết. Tuy thuốc bị động tay động chân nhưng chỉ có công hiệu giảm khả năng ngừa thai chứ không tới mức hỗ trợ mang thai. Thời gian quá ngắn, mặc dù mới là đầu tháng chưa có dấu hiệu gì nhưng bản thân nàng lại mơ hồ có cảm giác rằng mình sẽ không mang thai được, đến bây giờ thì coi như hết mong mỏi. Chỉ buồn cười cho Lý Chỉ, tính toán cơ mưu tường tận mà lại mất mạng, cuối cùng vẫn thua trắng tay.

Chuyện thế này thì chỉ sau một canh giờ là Lưu Triệt đã biết. Trong điện Tuyên Thất, Lưu Triệt thở một hơi dài, tựa như an lòng nhưng lại như thất vọng. Y nhướng mày, nói với nữ quan đến bẩm báo tin tức: “Biết rồi, ngươi lui xuống đi.”

Nữ quan không đoán được ý tứ của Lưu Triệt, đành cúi đầu lui ra.

Chương 83: Dưới vòm trời đất có hai người thương tâm

Sau khi chuyện này kết thúc, Lưu Triệt có ý muốn ở bên A Kiều nhiều hơn, nào ngờ cả hai đều bận rộn trong những ngày tiếp theo, không rảnh để nghỉ ngơi.

Năm Nguyên Đỉnh thứ năm, biên cương dấy loạn, Lưu Triệt phái quân đánh dẹp. Về phần A Kiều thì mẫu thân của nàng là Trưởng công chúa

https://thuviensach.vn

Quán Đào Lưu Phiếu cũng tuổi cao bệnh nặng không dậy nổi. Tuy họ Lý bị diệt là do tự mình gieo gió gặt bão nhưng cũng gián tiếp dẫn đến cục diện ngoại thích họ Trần độc bá thành Trường An. Từ sau năm Nguyên Đỉnh thứ năm, người nắm giữ uy quyền lớn nhất, có thể áp chế con cháu của Trần gia là Trưởng công chúa Quản Đào bệnh nặng, không thể quản việc trong nhà. Trần A Kiều thương mẫu thân nhất nên túc trực bên giường hầu hạ thuốc thang, vất vả mệt nhọc. Trần Hi có kiến thức nhưng thân phận lại thấp nên không thể kiềm chế con cháu họ Trần. Lâu ngày liền có con cháu chi thứ của Trần gia ở trong thành Trường An làm càn, ỷ thế hiếp người, càng lúc càng nghiêm trọng. Quan viên không tiện xử trí nên đành nhắm mắt làm ngơ, cuối cùng thì Lưu Triệt cũng biết chuyện. Thiên tử nổi giận, đích thân ra lệnh lôi đám con cháu làm bậy của Trần gia ra phạt trượng, không hề nể mặt. Một gậy đánh xuống đã dập tắt khí thế coi trời bằng vung của Trần gia, cũng làm cho giới quyền quý trong thành Trường An nhao nhao suy đoán xem rốt cuộc tình cảm thiên tử dành cho thân thích của Trần nương nương nông sâu thế nào. Nếu ân vua còn dày thì sao lại có thể không nể mặt Trần nương nương mà trách phạt con cháu Trần gia nặng như thế. Nếu ân sủng đã cạn thì sao lại không thấy Vua gần gũi những giai nhân khác trong hậu cung?

Chuyện còn chưa rõ đầu đuôi thì đến mùa xuân tháng Ba, bệnh tình Trưởng công chúa Quản Đào lại trầm trọng hơn. Bà thường xuyên hôn mê, thỉnh thoảng mới tỉnh lại, thân thể gầy yếu đến mức trông thấy rõ gân xanh dưới cổ. Trần A Kiều chứng kiến như vậy, trong lòng sầu thảm. Bản thân nàng tinh thông y lý nên không cần ai nói cũng biết rằng mẫu thân không còn sống được bao lâu nữa. Trưởng công chúa Quản Đào Lưu Phiếu không chỉ là mẫu thân của Trần A Kiều mà còn là cô cô kiêm nhạc mẫu của Lưu Triệt. Bệnh đến tình trạng thế này thì Lưu Triệt đương nhiên phải đích thân đến thăm.

Cuối tháng Ba, đích thân bệ hạ đến phủ Đường Ấp hầu. Đường Ấp hầu Trần Việt ra tận cửa quỳ đón, dẫn y vào phòng ngủ của mẫu thân. Cả phòng

https://thuviensach.vn

nồng nặc mùi thuốc. Trần Việt vừa vén rèm lên thì Lưu Triệt liền thấy A Kiều đang hầu hạ bên giường bệnh. Để tiện chăm sóc mẫu thân nên nàng chỉ mặc váy dài bình thường, gương mặt có vẻ tiều tụy. Tiếp đó, y nhìn thấy cô cô Lưu Phiếu nằm trên giường bệnh. Nô tỳ trong phòng đồng loạt quỳ xuống bái chào. A Kiều nhướng mày nhìn y, khẽ gật đầu tỏ ý chào rồi ghé sát vào tai Lưu Phiếu khẽ nói, "Nương nương, bệ hạ tới thăm người."

Lúc này, Lưu Phiếu rất tỉnh táo, cố gắng mở mắt ra, thều thào "A Kiều, đỡ ta ngồi dậy."

Lưu Triệt nhìn thấy dấu hiệu tử vong đang đến gần ở trên khuôn mặt cô cô, cũng giống như y đã từng nhìn thấy ở mẫu hậu của mình vào năm đó.

"A Kiều", Lưu Phiếu khó nhọc nói: "Trong kho của phủ có một cuộn gấm trắng, con mang tới đây giúp mẫu thân."

"Đã lâu rồi con không về phủ, e là đã quên đường. Việt Nhi, con dẫn đường cho muội muội đi."

Trần A Kiều biết rằng mẫu thân muốn mấy người nàng ra ngoài chứ nàng làm sao có thể quên được đường trong phủ đệ nhà mình? Nếu nàng quên thật thì cứ bảo thẳng ca ca lấy mang tới là được, cần gì phải bảo cả hai người đi. Chẳng qua mẫu thân có mấy lời muốn nói riêng với Lưu Triệt mà thôi. Nàng thấy lòng chua xót, thấp giọng đáp, "Dạ."

Ra khỏi phòng mẫu thân, nàng thấy cảnh hoa đào trước đình đã qua kỳ nở rộ, bắt đầu có xu hướng héo tàn, lòng chợt chùng lại, nói: "Ca ca, muội ở đây chờ, ca ca đi lấy giúp muội nhé."

Trần Việt không muốn làm trái ý nàng, gật đầu, "Được rồi, muội cứ ở đây, ta đi một chút rồi quay lại."

https://thuviensach.vn

“Triệt Nhi có biết”, ở trong phòng, Lưu Phiếu mỉm cười hỏi, “thứ quý giá nhất đời cô cô là gì không?”

“Biết.” Đối diện với người phụ nữ bây giờ đã là bậc trưởng bối thân thiết nhất của mình, Lưu Triệt thoáng ngập ngừng, thấp giọng đáp, “Là A Kiều.”

“Đúng vậy, là A Kiều.” Lưu Phiếu cười lanh lảnh, “Khi giao A Kiều cho con, lúc đầu thì rất đắc ý nhưng sau đó lại hối hận. Còn bây giờ, ta đã yên tâm rồi.”

“Tốt cũng được, xấu cũng được nhưng các con đều phải tự mình vượt qua.” Bà khẽ dựa vào thành giường, nhắm mắt giấu đi vẻ mệt mỏi.

“Cô cô yên tâm”, Lưu Triệt mỉm cười nói, “Sau này trẫm tất không bạc đãi A Kiều.”

“Ừ.” Lưu Phiếu lại mở mắt ra nhìn Lưu Triệt nói: “Lần này thì ta tin con.”

“Cô cô còn có gì muốn dặn dò nữa không?”

“Cũng chẳng còn gì nữa đâu”, Lưu Phiếu vẫn có vẻ mệt mỏi, “Trong cuộc đời này, ta đã từng nếm trải lúc tôn quý, khi mất mát, khi đắc ý cũng như lúc đau thương. Bây giờ già rồi thì còn gì để nói nữa đây.”

“Nếu như nói là có”, bà suy nghĩ một chút rồi nói, “Con hãy cho phép Đổng Yến được chôn cùng chỗ với ta.”

Đó cũng không phải là chuyện to tát gì nên Lưu Triệt liền chấp thuận, “Được.”

https://thuviensach.vn

“Hãy chôn ta ở bên cạnh mộ mẫu hậu.” Bà buồn bã nói: “Còn cả A Kiều nữa. Triệt Nhi, nếu sau này con trăm tuổi mà không thể cho A Kiều ở cùng chung lăng mộ thì hãy để nó ở bên cạnh ta. Để nó ở phi viên[1] thì sẽ khiến nó cô đơn, mà nó lại không bao giờ thích cô đơn tịch mịch.”

[1] Phi viên: Nơi an táng phi tử.

Ấn đường Lưu Triệt bất giác nhướng lên. “Chuyện này trẫm tự biết tính toán”, y mỉm cười cự tuyệt, “không phiền cô cô phải quan tâm.”

“Như vậy cũng tốt.” Lưu Phiếu không nói gì thêm.

Lưu Triệt ra khỏi phòng cô cô thì thấy Trần A Kiều khoanh tay đứng dưới một gốc đào ở bên đình. Nàng quay lưng về phía y, dáng vẻ gầy gò. Một cơn gió nhẹ thổi qua làm vô số cánh hoa đào, cả sắp tàn và chưa tàn, rơi xuống lả tả phủ đầy lên đầu, lên người nàng nhưng lại không hề toát lên sức sống mà nhìn vào chỉ thấy càng thêm lạnh lẽo.

“Kiều Kiều không được ra gió kẻo nhiễm lạnh đấy.” Y từ từ bước đến, phủi đi những cánh hoa đào còn vương trên vai nàng.

“Bệ hạ”, nàng ngoảnh lại, sắc mặt hơi có vẻ ngỡ ngàng.

“Mẫu thân thế nào rồi?” Nàng khẽ hỏi.

“Ngủ rồi.” Y đáp.

“Vậy à.”

Ở hành lang đằng xa, Trần Việt đang ôm một cuộn gấm màu trắng bước nhanh tới, vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy khung cảnh bên đình nên liền nhón nhẹ bước chân.

https://thuviensach.vn

“Gia gia.” Một cô bé khoảng chừng năm sáu tuổi chạy dọc theo hành lang tới, ôm lấy chân Trần Việt rồi ngẩng đầu lên. Cô bé tuy còn rất nhỏ nhưng gương mặt đã cực kỳ xinh đẹp.

“Suỵt”, Trần Việt khẽ nói, nắm lấy tay Trần Mạn rồi từ từ bước lui lại.

“Mạn Nhi, cháu tới đây làm gì?”

“Cháu muốn thăm tổ nãi nãi[2].” Trần Mạn nũng nịu đáp, “Gia gia, hình như cháu vừa nhìn thấy cô nãi nãi[3].”

[2] Tổ nãi nãi: Cụ.

[3] Cô nãi nãi: Bà, là cô của bố hoặc mẹ.

“Ừ”, Trần Việt đáp, “Tổ nãi nãi của cháu ngủ rồi. Cô nãi nãi đang ở cùng với bệ hạ, cháu không được tới quấy rầy bọn họ.”

“Dạ.”

“Phụ thân”, Trần Mạn trông thấy phụ thân ở phía trước liền mừng rỡ chạy đến nhào vào lòng Trần Hi.

“Ừ, Mạn Nhi.” Trần Hi ôm lấy con gái, mỉm cười hỏi phụ thân, “Nãi nãi hôm nay thế nào rồi?”

“Vẫn thế thôi.” Trần Việt khẽ thở dài nói, “Bệ hạ đích thân đến thăm, giờ đang ở cùng nương nương.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Trần Hi đáp, nghĩ tới những lời mọi người đang đồn đại thì cảm thấy hơi tức cười. “Vậy là bệ hạ vẫn còn sủng ái cô cô lắm.”

Trần Mạn ở trong lòng hắn bỗng ngẩng đầu lên, tư lự hồi lâu rồi cuối cùng bật hỏi, “Nếu như thế thì tại sao bệ hạ lại hạ lệnh trách phạt mấy thúc thúc bá bá nhà ta?” Dù nó còn bé nhưng cũng nghe được một số điều bên ngoài xì xào.

“Bởi vì”, Trần Hi liếc nhìn phụ thân rồi trả lời nghiêm túc, “Bệ hạ nguyện ý sủng ái là cô cô chứ không phải là Trần gia.”

Trần A Kiều là người của Trần gia nhưng Trần A Kiều không phải là Trần gia. Lưu Triệt có thể ân sủng, có thể yêu thương một mình Trần A Kiều chứ y không nguyện ý thấy lại cảnh ngoại thích Trần gia độc bá. Thế nên y cố tình phá tan khí thế của Trần gia. Người y sủng ái chỉ có A Kiều, nhiều nhất là thêm mẫu thân và các con của A Kiều, vì ít nhất đó cũng là cô cô và con cái của y. Còn những người khác của Trần gia, bao gồm cả Đường Ấp hầu Trần Việt, thì y cũng chẳng muốn bảo vệ, nếu Trần Việt mà phạm tội thì e rằng y cũng trừng phạt không chút lưu tình. Còn cô cô, chỉ cần Trần gia được bình an thì cô cô cũng không để tâm đến việc bệ hạ trách phạt con cháu Trần gia. Có lẽ, trong mắt cô cô, con cháu Trần gia có bị quản thúc thêm một chút thì ngược lại càng có thể có tiền đồ.

Trần A Kiều độc chiếm ân sủng của thánh thượng là cơ duyên nhưng cũng là tổn thương nặng nề đối với Trần gia. Vì có cô cô nên Trần gia nhất định bị mang tiếng là ngoại thích. Hơn nữa, khi không có thế gia ngoại thích khác cạnh tranh thì càng phải cẩn thận từng li từng tí, không thể bước nhầm để người khác hiềm nghi. Hắn cũng phải suy nghĩ rất nhiều năm mới thông suốt những điều này. Cho nên hắn nghĩ rằng việc cuối cùng mà nãi nãi phó thác cho bệ hạ chắc chắn chỉ có cô cô chứ sẽ không có Trần gia. Trần gia quật khởi không phải dựa vào ân sủng của Hoàng phi hay Hoàng hậu mà là dựa vào chính mình. Đến cuối cùng thì phủ Đường Ấp hầu hiển

https://thuviensach.vn

hách suốt trăm năm nhưng chẳng qua cũng chỉ có ba người sáng suốt mà thôi.

Nửa đầu năm Nguyên Đỉnh thứ năm, Lưu Triệt bận việc chính sự, quân sự nên dù nghe nói Trưởng công chúa Quản Đào càng ngày càng yếu nhưng cũng chỉ tới thăm được có một lần. Cuối tháng Tư, ngự y tới bẩm báo rằng bà chỉ còn sống thêm được vài ngày nữa. Bậc trưởng bối năm xưa đang từng bước từng bước đi tới điểm tận cùng của sinh mệnh. Lưu Triệt cảm nhận thấy trong buổi đầu mùa hạ tươi xanh mát mắt bừng bừng sức sống vẫn có một tia bi ai đến tận xương cốt. Song y không rảnh bận tâm đến bi ai của mình vì biết rằng A Kiều lúc này còn đau thương hơn nhiều.

Phủ Đường Ấp hầu vào cung báo tang thì sắc trời đã muộn, y đang vùi đầu xử lý công việc, nghe vậy liền lặng người đi. "Bệ hạ", Dương Đắc Ý lấy hết can đảm bước lên, khẽ nói, "Trần nương nương còn đang ở Hầu phủ chưa hồi cung."

Y vội vã xuất cung, tới phủ Đường Ấp hầu thì đã vào đêm. Hầu phủ ngày xưa cẩm tú phồn hoa, hôm nay treo đầy trướng trắng.

"Bệ hạ", Đường Ấp hầu Trần Việt dập đầu nghênh giá. Ập vào mắt Lưu Triệt là một nhà toàn những người mặc đồ tang.

Người đến người đi trước linh cữu của cô cô, y nhìn thoáng qua một vòng rồi hỏi. "A Kiều đâu?"

Y hỏi như vậy thì Trần Việt cũng không thấy bất ngờ, bình thản đáp. "Nương nương quá đỗi đau thương, thần sợ nương nương bị tổn thương thân thể nên sai tỳ nữ đưa người về lầu Mạt Vân nghỉ ngơi rồi."

Đi trên hành lang dài dằng dặc dẫn từ phủ Đường Ấp hầu nhìn trở về thì thấy lầu Mạt Vân xa xa hoàn toàn yên ắng, không đèn không nến cứ tựa

https://thuviensach.vn

như chưa từng có một ai ở đó. Thị nữ đứng canh ngoài lầu mang vẻ mặt lo âu, thấy ngự giá đến liền vội vàng quỳ gối. Lục Y thở một hơi thật dài, vội vàng bẩm, "Bệ hạ, nương nương trở về đây rồi thì liền nói rằng muốn ở một mình yên tĩnh, bảo tất chúng nô tỳ ra ngoài."

Cô đứng bên ngoài gọi rất nhiều lần nhưng không nghe thấy tiếng trả lời. Sự tĩnh mịch bên trong lầu Mạt Vân thật khiến cho lòng người sợ hãi. Lưu Triệt gật đầu tỏ ý bảo đã biết, đón lấy chiếc đèn lồng Dương Đắc Ý chuyển sang, đẩy cửa bước vào. Ánh đèn chập chờn chiếu lên tường một chiếc bóng âm u. Y gọi khẽ, "Kiều Kiều."

Y nhìn qua một lượt, thấy trên giường, cạnh án đều không có bóng dáng quen thuộc. Y đảo một vòng quanh phòng mới thấy A Kiều ôm đầu gối, ngồi trong góc. Y thở dài một tiếng, bao nhiêu năm đã qua rồi mà nàng vẫn không bỏ được thói quen này. Năm xưa, tổ mẫu của y cũng là ngoại tổ mẫu của nàng là Đậu thái hoàng thái hậu qua đời. Khi đó nàng còn là hoàng hậu của y, y cũng phải tìm thật lâu khắp trong cung Vị Ương, đến điện Tiêu Phòng không có, đến cung Trường Nhạc cũng không có, cuối cùng phải tìm tới ngọn giả sơn mà hai người gặp nhau hồi nhỏ thì mới thấy.

"Kiều Kiều", y ôm nàng vào lòng, qua ánh đền lồng yếu ớt chỉ thấy khuôn mặt nàng trống rỗng. Sau khi nghe y gọi vài lần thì đôi mắt nàng mới có chút linh động, ngẩng đầu nhìn y, một lát sau mới ngập ngừng gọi, "Triệt Nhi?"

"Trẫm ở đây." Y dịu dàng đáp.

Vào năm Vương thái hậu qua đời, chính nàng đã ở với y suốt cả đêm. Lưu Triệt phải thừa nhận rằng nhờ có nàng ở bên cạnh đêm hôm đó mà y giảm được rất nhiều đau đớn. Vì thế lần này đổi lại là y ở bên nàng.

https://thuviensach.vn

“Kiều Kiều có muốn biết”, y mỉm cười nói, cố gắng chuyển hướng suy nghĩ của nàng, “ngày hôm đó cô cô đã nói gì với trẫm không?”

“Không muốn.” Nàng hơi nghiêng đầu tựa vào vai y, cảm nhận được sự kinh ngạc của y nên liền nói, “Thiếp cũng đoán được.”

Chẳng qua cũng là muốn y đối xử với nàng thật tốt mà thôi. Xót thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Từ xưa vốn đã là như thế. Những năm qua, mẫu thân ở bên cạnh nàng, yêu thương nàng, che chở nàng, làm hậu thuẫn vững chắc cho nàng. Dần dần, nàng có cảm giác rằng bà chính là mẫu thân của mình dù ở kiếp trước hay trong kiếp này. Đều cùng một tình yêu thương, đều cùng sự chở che, đều cùng sự trả giá, đều cùng sự dâng hiến.

“Nói cho cùng thì tất cả những gì mẫu thân muốn đều là hư ảo, chỉ có hạnh phúc của con và Triệt Nhi mới là thật sự.” Phút lâm chung, mẫu thân đã nói như vậy.

Hai ngàn năm sau, khi mẹ qua đời thì nàng còn đang trong buổi huấn luyện tại trường cảnh sát. Nàng đột nhiên cảm thấy có một thứ rất quan trọng đã mất đi, sau đó nghe được tin dữ thì nàng khóc đến khàn cả giọng. Còn hôm nay, nàng cứ đau đáu nhìn mẫu thân gầy đi rồi mất. Nàng đưa tay lên chạm vào má mình mà thấy không hề có một giọt nước mắt. Điều này là do nàng thiếu tình yêu với mẫu thân hay là mấy năm nay đã dần biến thành lạnh lùng?

“Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân yêu thương thiếp nhất.” Nàng hồi tưởng, “Còn yêu thương hơn cả ca ca nữa. Bà ngoại bảo thiếp ở lại cung Trường Nhạc, mẫu thân thật ra không nỡ nên cứ ba ngày hai bận lui tới cung Trường Nhạc để chào bà ngoại mà cũng là thăm thiếp.” Nàng có gì tốt mà khiến cho mẫu thân yêu thương đến thế?

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Nàng nghe thấy người bên cạnh trầm giọng, “Khi còn bé, trẫm… ta từng có lúc rất hâm mộ Kiều Kiều. Mẫu hậu cũng rất yêu thương ta nhưng đó lại không chỉ là tình yêu thương đơn thuần.”

“Có một năm thiếp bị lên sởi mà mẫu thân gọi tất cả ngự y trong cung đến. Rõ ràng là bệnh chẳng phải nặng gì nhưng bà lại lo lắng đến như vậy. Có một năm…”

“Năm thiếp gả cho người, mẫu thân đưa thiếp lên xe, trong lòng lưu luyến nhưng lại cười rất vui vẻ… Có một năm, thiếp thích một con búp bê nhưng mẹ không mua được, thiếp đã không hiểu lại còn khóc lóc…”

“Kiều Kiều?” Có người lắc nhẹ vai nàng, giọng nói thật kỳ lạ.

Cuối cùng thì con búp bê vẫn xuất hiện trên đầu giường của nàng. Nàng từ từ ngẩng đầu lên, trông thấy ánh mắt của y có vẻ gì đó khá kỳ lạ nhưng ánh nến quá mờ nên nhìn không rõ lắm.

Lưu Triệt than một tiếng, nói: “Nếu Kiều Kiều muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Từng giọt, từng giọt nước mắt ứa ra, lăn trên gương mặt rồi rơi xuống. Dần dà lệ nhòa gương mặt tựa như nàng đang đi giữa trời mưa tầm tã. Những người mà nàng gọi là mẹ ở trong vòng trời đất này đều đã mất.

Theo lễ nghi cổ đại, cha mẹ qua đời, con gái đã xuất giá phải thủ hiếu nửa tháng. Trần A Kiều ở miết trong cung Trường Môn suốt nửa tháng, khi trở ra thì gió Nam tháng Năm đã thổi tới mang theo hơi nóng hây hẩy. Tháng Năm, lúc tin quân Hán lần đầu tiên thất trận ở biên cương được báo về đến thành Trường An thì Nam Cung trưởng công chúa đang nằm trong lòng phu quân Liễu Duệ của nàng tươi cười nhắm mắt. Chỉ là lần này đã vĩnh viễn không thể mở ra.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt nhận được tin, cầm nguyên cây bút ngồi lặng lẽ, nước mực theo thân bút chảy tong tóc xuống trang giấy hoa tiên trắng như tuyết, loang ra nhòe nhoẹt. Dương Đắc Ý nhìn thấy kinh hãi, khuyên nhủ, "Mong bệ hạ nén bi thương."

"Nén bi thương?" Lưu Triệt chậm rãi nói, "Không, trẫm cũng không bi ai."

Ít nhất không bi ai như hai lần trước đây. Người vừa mất là tỷ tỷ của y, tỷ tỷ cùng cha cùng mẹ, thuở nhỏ yêu thương y, đến lúc lớn lại vì y mà ôm lấy tủi nhục đi sang Hung Nô kết hôn để cầu hòa. Khi đó, y còn cho là cả đời này sẽ không gặp lại được tỷ tỷ. Nhưng nếu như trời cao đã nguyện ý thành toàn cho tỷ đệ bọn họ đoàn viên, tại sao không ban cho tỷ tỷ thêm ít năm tuổi thọ chứ?

"Ngươi có biết", y không xoay người lại, hỏi, "Hoàng tỷ của trẫm năm nay bao nhiêu tuổi không?"

Dương Đắc Ý sợ mất mật không dám đáp lời.

"Hoàng tỷ chỉ lớn hơn trẫm có bốn tuổi."

Tính ra cũng chỉ lớn hơn A Kiều hai tuổi. Sinh mạng còn trẻ như vậy mà lại bị bão cát của đại mạc vùi dập làm cho héo tàn quá sớm. Vậy A Kiều thì sao?

A Kiều cũng đã từng bị vùi dập, A Kiều cũng rất yếu ớt. Bây giờ thân thể nàng lạnh giá, dễ mệt, chỉ cần dính phải một cơn gió lạnh sẽ bị sốt cao không ngừng.

https://thuviensach.vn

A Kiều yếu ớt như vậy, có khi nào đến một giai đoạn nào đó trong cuộc đời sẽ buông tay ra đi không thể ở bên cạnh y nữa không? Những người mà y coi trọng trong cuộc đời đều lần lượt ra đi, cho tới giờ, bên cạnh cũng chỉ còn có một mình A Kiều. Trong lòng y đột nhiên dâng lên cảm giác nôn nao khó tả, đến khi nhìn thấy bóng dáng giai nhân quen thuộc mới dần trấn tĩnh lại.

Thân thể A Kiều tuy gầy nhưng trông sắc mặt vẫn tốt. Nàng cứ mãi nhìn y qua màn nước mắt lăn dài, nói: "Đàm tỷ đã đi rồi."

Nam Cung trưởng công chúa Lưu Đàm, con gái của Hiếu Cảnh hoàng đế, chị ruột của Vũ hoàng đế. Khi Vũ Đế còn bé, Thiền vu Quân Thần của Hung Nô xâm phạm biên ải, Hoàng đế bất đắc dĩ phải gả con gái mình là Nam Cung để cầu hòa thì Quân Thần mới bãi binh. Thiền vu Quân Thần chết đi, em trai của hắn là Y Trĩ Tà lên ngôi. Tập tục của Hung Nô là cha chết thì con thừa kế vợ của cha nên Trưởng công chúa phải ngậm đắng đi theo Y Trĩ Tà.

Vũ hoàng đế mấy lần đánh với Hung Nô đều chiến thắng. Tháng Tư năm Nguyên Thú thứ hai, Trường Tín hầu dẫn một vạn kỵ binh luồn sâu ngàn dặm tập kích vương đình ở Mạc Bắc, cứu được Nam Cung trưởng công chúa trở về. Vào tháng Mười hai mùa đông năm Nguyên Thú thứ hai, Trường Tín hầu Liễu Duệ cưới Nam Cung trưởng công chúa Lưu Đàm. Từ đó về sau, vợ chồng ân ái mặn nồng. Năm Nguyên Đỉnh thứ năm, Nam Cung trưởng công chúa qua đời. Hoàng đế đau buồn, cho tiến hành tang lễ trọng thể, chôn cất tỷ tỷ ở Mậu Lăng.

Còn lúc này, y đột nhiên ôm chặt lấy A Kiều, không nói một lời. A Kiều không khỏi kinh ngạc, nghĩ tới y đang đau khổ vì Trưởng công chúa qua đời nên dịu dàng an ủi.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt còn nhớ, khi hoàng tỷ bệnh nặng nằm liệt trên giường đã từng hỏi y, *"Triệt Nhi có yêu A Kiều không?"* Lúc ấy y không trả lời, chỉ khẽ gật đầu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Vậy cũng tốt." Lưu Đàm mỉm cười an tâm, biết rằng nếu là đáp án khác thì đệ đệ nhất định sẽ không như thế. Khi đó, dù nàng đã rất suy yếu, nhưng nét mặt vô cùng an tĩnh.

"Vậy thì ta có thể hơi an tâm rồi."

Nếu như không như thế, nàng sợ rằng một khi ngay cả nàng cũng xuôi tay thì trên thế gian này sẽ không còn ai đối xử với đệ đệ của mình thật lòng nữa để rồi sẽ càng ngày càng thêm cô độc rồi cuối cùng thì dù quyền cao chức trọng nhưng lại tịch mịch đến mức không nhận ra ngay chính bản thân mình.

"Có thể yêu một người cũng là một loại hạnh phúc." Ít nhất, còn có chỗ để gửi gắm tâm sự. Phật nói, đời người có tám khổ ải lớn, trong đó có nỗi khổ yêu thương mà phải xa nhau. Nhất là yêu thương mà phải vĩnh viễn xa cách, hiện giờ xem như là đau khổ lớn nhất. Nàng có thể yên tâm về đệ đệ nhưng lại không yên tâm về phu quân. Dù không yên tâm thì cũng biết phải làm thế nào chứ? Cuối cùng vẫn phải ra đi.

Năm Nguyên Đỉnh thứ năm không phải là một năm tốt cho cả Lưu Triệt lẫn A Kiều. Trong năm này, bọn họ đều mất đi một người rất quan trọng trong cuộc đời. Cho dù bọn họ đối với bên ngoài vẫn bình thản nhưng đến đêm khuya gặp mặt nhau thì mới cảm nhận được sự đau đớn ở trong lòng.

"A Kiều, muội yêu Triệt Nhi sao?"

"Chẳng phải Đàm tỷ đã hỏi vấn đề này từ hồi năm Nguyên Thú thứ hai rồi sao?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, nhưng hôm nay, ta hỏi lại một lần nữa, hy vọng có thể nghe được đáp án khác."

Hôm đó, nàng đã suy nghĩ rất lâu rồi mới đáp, *"Đúng vậy, muội yêu chàng."*

Nàng nghĩ, dần dần bản thân nàng cũng không rõ tình yêu là gì.

Chương 84: Núi xuống cùng mây cuối chân trời

Năm Nguyên Đỉnh thứ năm, Tề vương Lưu Cứ rời đất phong tới Trường An. Chuyến đi lần này của hắn là để chịu tang. Vào năm này, triều đình để tang hai vị công chúa, luận thân phận là trưởng bối trực hệ của các hoàng tử, mặc dù không phải là họ gần với Vệ thị nhưng về tình về lý thì hắn cũng phải thăm hỏi.

Khi xe ngựa nước Tề tiến vào Trường An, Lưu Cứ ngồi ở trên xe suy nghĩ mông lung. Tình thế trước mắt không phải là không tốt, Công chúa trưởng Quán Đào là mẹ đẻ của Trần A Kiều, còn Nam Cung trưởng công chúa Lưu Đàm mặc dù là cô cô của cả hắn và Lưu Mạch nhưng lại thiên vị Trần A Kiều hơn. Mặc dù bệ hạ kính trọng cả hai nhưng người đã chết như đèn đã tắt. Tình cảm dù có sâu đậm đến mấy nhưng nếu ở trong hoàng gia vài năm cũng sẽ dần dần phai nhạt. Lần này hai người chết đi ngược lại là một suy yếu mạnh đối với thế lực của Trần thị.

Hắn nhớ lại lúc trước khi tới Trường An, mưu sĩ Ninh Triệt từng nói với hắn rằng trong chuyến đi này, nếu không nắm chắc mười mươi thì nhất định không được châm chọc Thái tử và gia tộc Trần thị. Năm trước Ninh Triệt từ

https://thuviensach.vn

Lâm Phần trở về nước Tề đã từng nói rằng người con gái kia thật sự không phải là nhân vật đơn giản: "Chỉ nhìn một cách đơn thuần thì ta thật sự không thể nào tưởng tượng được rằng Trần nương nương hôm nay và người tính sai ngã thảm trong vụ án Vu cổ năm Nguyên Quang thứ năm lại là một."

Ninh Triệt bàn tiếp, "Trần gia bây giờ đang thịnh, được bệ hạ coi trọng, chọc tới bọn họ thì người cuối cùng chịu khổ chính là Vương gia. Cơ hội có lợi nhất của chúng ta là thời gian. Bệ hạ đang lúc tráng niên, ở lâu với ai thì rồi cũng sinh chán ghét, khi đó mới là lúc Vương gia hành động."

Nhưng mà, hắn từ từ siết chặt nắm tay, thật sự phải kính cẩn thận trọng sao? Mặc dù tính tình của hắn luôn kính cẩn thận trọng, nhưng đã bốn năm rồi. Trong bốn năm này, nỗi đau mất mẹ không một ngày nào không gặm nhấm tâm hồn hắn, phải nhẫn nại thế nào mới có thể bình tĩnh, cúi đầu ở trước mặt người phụ nữ kia.

Chỉ tiếc cho Lý Chỉ. Tuy hắn ở nước Tề xa xôi nhưng vẫn có tai mắt. Mấy ngày trước nghe chuyện Lý tiệp dư bị ban cho tự sát, hắn đã thầm thở dài. Thật sự là phụ nữ không thể làm nên việc lớn được sao? Nếu bà ta thành công thì đương nhiên là Lưu Đán được lợi, bản thân hắn ở ngoài xa ngàn dặm làm gì còn có cơ hội? Phàm làm việc quá độc ác thì sẽ bị báo ứng. Lý Chỉ bố trí mọi việc ở trong cung rất kín kẽ nhưng cuối cùng lại để lộ sơ hở ở ngoài cung.

"Cữu cữu", cô bé ngồi trong lòng hắn hơi khó chịu, cau mày khẽ kêu lên, "Người ôm làm đau cháu."

Hắn giật mình, lỏng tay hỏi, "Vi Nhi không sao chứ?"

"Không sao." Cô bé chừng bốn năm tuổi nhưng rất hiểu biết, ngẩng đầu lên mỉm cười nói: "Cữu cữu, tại sao cha mẹ không cùng về Trường An gặp

https://thuviensach.vn

ngoại công[1] bệ hạ?”

[1] Ngoại công: Ông ngoại.

Đã không muốn nhớ đến những chuyện thương tâm nữa, thế mà vẫn vướng vào vòng trần ai. Lưu Cứ nghĩ bụng nhưng lại không thể nói như vậy với Lý Vi, chỉ giảng giải, “Bởi vì gia gia cũng bị bệnh nên cha mẹ cháu ở lại chăm sóc. Hai người nghĩ rằng Vi Nhi chưa từng được gặp ngoại công nên mới nhờ cữu cữu dẫn Vi Nhi về kinh.”

“A.” Lý Vi còn ở tuổi chưa hiểu được những phức tạp trong lòng người. Cô bé bừng bừng hưng phấn nhìn qua tấm rèm cửa lay động theo nhịp bánh xe lăn, ngắm nhìn cảnh thành Trường An ngựa xe như nước, áo quần như nêm. “Cữu cữu, Trường An đẹp thật. Tại sao mẫu thân và cữu cữu lại muốn rời Trường An về ở đất Tề chứ?”

Trẻ nhỏ nói không giữ miệng khiến Lưu Cứ nghe mà lòng buồn thảm. Nếu có thể thì hắn chịu tình nguyện rời khỏi Trường An chôn rau cắt rốn sao? Chẳng qua là lúc phải rời đi thì mẫu hậu đã mất, phụ hoàng cũng bỏ rơi tỷ đệ bọn hắn.

“Vi Nhi”, hắn ôm lấy đứa cháu ngoại, mỉm cười nói: “Sau này ta sẽ dẫn mẹ cháu và cháu trở về sống ở thành Trường An có được không?”

“Được chứ.” Lý Vi nửa hiểu nửa không nhưng vẫn gật đầu.

“Nhưng cháu tuyệt đối không được nói cho bất cứ ai biết chuyện này đấy.”

Tề vương Lưu Cứ tiến kinh, trước tiên vào cung bái chào bệ hạ. Cha con gặp nhau một lát ở điện Tuyên Thất rồi Lưu Triệt dẫn Lưu Cứ ra ngoài. Hai người đi trong cung Vị Ương. Trong một sơn đình ở phía đằng xa, Hình

https://thuviensach.vn

Nhược đang ngồi mỉm cười nhìn Tam hoàng tử Lưu Hoành chơi đùa với một cô bé ở phía dưới. Cô bé kia còn rất nhỏ tuổi, mới chỉ cao đến thắt lưng Lưu Hoành, chạy lon ton, bất chợt đứng không vững ngã phịch xuống đất, tuy chưa chắc đã đau nhưng dù sao thì cũng ấm ức nên khóc váng lên.

"Vi Nhi." Lưu Cứ chợt khẩn trương, vội bước lên phía trước ôm lấy Lý Vi vỗ về an ủi, "Vi Nhi không khóc, cữu cữu đây rồi."

Lưu Triệt lặng người đi, nhớ lại hồi năm Nguyên Thú nguyên niên, Vệ Trường và phu nhân bị bãi về quê, bọn họ mới sinh một đứa bé gái, hình như đặt tên chỉ có một chữ là Vi.

"Tham kiến bệ hạ." Mọi người hành lễ. Lưu Hoành lúng túng nói, "Nhị ca, ta thấy Vi Nhi đáng yêu nên mới chơi đùa với nó, không phải cố ý đâu."

Lưu Cứ khoát tay, tươi cười, nói, "Không sao. Tính ra thì tam đệ cũng là cữu cữu của Vi Nhi đấy." Hắn cúi xuống bảo Lý Vi: "Vi Nhi, chào tam cữu đi."

Lý Vi dần dần thôi khóc, thút thít chào tam cữu rồi đưa mắt nhìn Lưu Triệt ở phía xa khẽ hỏi, "Cữu cữu, đó là ngoại công à?"

Lý Vi liền giật giật tay cữu cữu bảo hắn buông mình ra rồi bước lũn cũn tới trước mặt Lưu Triệt. Cô bé còn quá nhỏ lại không lớn lên ở chốn cung đình nên không biết gặp vua thì phải làm theo lễ nghi. Cô bé thấy những người xung quanh làm đại lễ thì trong lòng cũng thấy kính sợ, rón rén sờ vào y phục của Lưu Triệt. Đám thị vệ theo hộ giá căng thẳng nhưng thấy bệ hạ không tỏ vẻ khó chịu nên cũng không tiến lên. Lý Vi ngẩng đầu, thơ ngây hỏi: "Ông ngoại?"

Lưu Triệt cất tiếng đáp nhẹ. Y ngắm nhìn khuôn mặt Lý Vi, thấy quả nhiên cũng dịu dàng giống hệt như Vệ Trường. Năm xưa Vệ Trường đã

https://thuviensach.vn

từng có thuở nhỏ như thế này, cũng bước đi lũn cũn, ngây thơ gọi y là phụ hoàng. Khi đó, y vẫn còn hiếm hoi, mới có một con gái là Vệ Trường nên dù chỉ là công chúa nhưng thực sự yêu quý như châu báu. Những ngày tháng đó đã mãi qua, bây giờ, đến cả con gái của Vệ Trường cũng lớn thế này rồi. Vệ Trường là con gái trưởng, cho tới bây giờ mới có một con gái là Lý Vi. Vì Dương Thạch phản nghịch nên bị tước danh hiệu công chúa, để tang Công Tôn Kính Thanh mất nên đến nay chưa sinh nở tiếp. Chư Ấp xuất giá đã hơn một năm, vài ngày trước báo tin về là mới có mang. Như vậy, cho tới bây giờ, chỉ duy nhất Lý Vi có bối phận hàng cháu của y, và vẫn như cũ là do Vệ thị sinh ra.

Y ngầm cảm thấy thương tâm nhưng vẻ mặt vẫn tỏ vẻ ôn hòa, chỉ hỏi han những chuyện thường nhật. Lý Vi còn nhỏ tuổi, chưa từng chứng kiến tính tàn ác vô tình của y nên dần dần cũng quên bẵng nỗi kính sợ ban đầu, nói cười liến thoắng, đôi lúc cũng rất tinh nghịch. Lưu Cứ đứng bên liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra việc nghe theo kế sách của Ninh Triệt, chọn cách đánh vào tình cảm là chính xác.

“Vì gia gia bị bệnh nặng”, Lý Vi vẫn theo những lời hắn nói mà nhẩn nha kể về chuyện gia đình mình. Trẻ con dù có tinh quái thế nào chăng nữa cũng không thể nói dối che được mắt phụ hoàng của hắn, chỉ có cách để cho chính cô bé tin tưởng những gì mình nói là thật thì mới thể hiện ra như thật.

“Cha mẹ đều ở nhà chăm sóc nên không thể tới Trường An được, đành phải giao Vi Nhi cho cữu cữu. Khi đưa tiễn, mẫu thân đã khóc hết nước mắt.” Lý Vi buồn bã.

“Thật sao?”, Lưu Triệt hỏi bâng quơ, rời mắt khỏi Lý Vi, khẽ liếc về phía Lưu Cứ, Lưu Hoành. Ánh mắt Lưu Triệt lành lạnh đầy ý tứ khiến Lưu Cứ phát sợ nhưng y lại hạ lệnh, “Truyền ý chỉ của trẫm, thăng phò mã Lý Giai lên chức Thủy thành đô úy, tiếp chỉ lập tức đến Trường An nhậm chức. Cứ

https://thuviensach.vn

Nhi, quá lâu con không trở về Trường An, bây giờ tới rồi thì nên ở thêm mấy ngày, dẫn Vi Nhi đi chơi thành Trường An một vòng nhé."

Cung Kiến Chương chẳng có liên quan gì đến cung Vị Ương nhưng cung nhân chỉ nghe phong thanh là đoán được chiều gió. Trần A Kiều nhanh chóng biết được chuyện này. "Kẻ tìm ra Lý Vi làm điểm đột phá kia thật là thông minh." Nàng xé bỏ một bản vẽ hỏng, trầm ngâm nói. Nếu Lưu Cứ có thể tự mình nghĩ ra thì đã không phải lãng phí bao năm mới dùng phương pháp này. Người ở xa ngàn dặm có thể suy đoán chuẩn xác những sơ hở trong lòng đế vương thì tất nhiên không phải kẻ tầm thường.

Buổi tối, Lưu Triệt về nghỉ ở điện Trường Môn và nói với nàng: "Kiều Kiều, Mạch Nhi không còn nhỏ nữa, nàng chọn cho nó một người để kết hôn đi. Thái tử thành thân thì những đệ muội của nó mới cưới gả được."

Trần A Kiều liền bật cười. Y đã nói như vậy thì nàng còn dùng cái cớ "Mạch Nhi còn nhỏ tuổi" thế nào được nữa chứ? Năm Nguyên Đỉnh thứ năm, Thái tử Lưu Mạch mới tròn mười sáu tuổi. Mười sáu tuổi rồi, đó chính là tuổi nàng được gả cho Lưu Triệt. Năm đó y còn trẻ hơn, chỉ mới mười bốn tuổi. Nàng biết rằng lần này không thoái thác được nên liền đồng ý, "Được rồi."

Bệ hạ đã chính miệng nói ở lại thêm mấy ngày nên tất nhiên Lưu Cứ không dám làm trái. Hơn nữa việc này lại thể hiện ân sủng của Thánh thượng. Trời vào hè, Tề vương Lưu Cứ hẹn với tam tỷ Chư Ấp và dẫn cháu gái ngoại đi dạo quanh các phố phường Trường An. Tất nhiên, bọn họ không đến lầu Thanh Hoan có quan hệ dây mơ rễ má với Trần gia. Những năm qua, thức ăn dùng cách xào nấu đã dần dần thông dụng nên lầu Thanh Hoan cũng dần mất đi địa vị đứng đầu thành Trường An. Lúc này, bọn họ tới lầu Tàng Mai mới mở, ngồi ở bàn gần cửa sổ trên lầu ngắm nhìn cảnh phố xá phồn hoa bên ngoài.

https://thuviensach.vn

“Tam tỷ sức khỏe an khang”, Lưu Cứ nói giọng vui mừng, “Ta thật an tâm.”

Lý Vi còn là một đứa trẻ, không cưỡng nổi sức hấp dẫn của cảnh náo nhiệt trên đường phố. Lưu Cứ liền căn dặn người hầu đi theo bế nó xuống phố chơi, hầu hạ cẩn thận, chỉ cần Lý Vi thích là mua, không phân biệt giá cả đắt rẻ.

“Tỷ nghĩ rằng năm xưa tỷ đã chọn lựa sai mất rồi.” Lưu Thanh chán nản nói: “Mặc dù Thạch gia đối xử không tệ nhưng tất cả già trẻ lớn bé đều cứng đầu như đá tảng, nói nào danh phận thái tử đã định, thiên hạ đồng lòng, mình làm thần tử thì càng phải trung thành. Tỷ làm mọi cách ngầm khuyên nhủ nhưng ngay cả phu quân của mình cũng không khuyên nổi.”

“Tam tỷ vui vẻ là được rồi.” Lưu Cứ không mấy để ý, chỉ cười, “Bảo vệ được mình là tốt rồi. Không phải quan tâm đến mấy đệ đệ. Lão sư vốn là người như vậy, tuy không thể giúp tỷ nhưng nếu tỷ đắc thế thì ông ấy sẽ trung thành tuyệt đối với tỷ. Tam tỷ không cần phí tâm tư thêm nữa.”

Ánh mắt hắn lóe lên, “Hôm nay chúng ta ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng. Chúng ta tấn công, bọn họ phòng thủ. Một khi Lưu Mạch để cho chúng ta bắt được sai lầm thì lúc đó…”

Miệng hắn vẫn nói nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn đứa cháu gái đang đi trên phố bên trở về lầu. Hắn thấy một cỗ kiệu có mái theo kiểu nhà quan từ từ đi tới rồi dừng lại ở dưới lầu Tàng Mai, một thiếu nữ xinh đẹp mặc quần áo màu hồng có phong độ rất đại gia vén rèm bước ra, Lý Vi còn nhỏ tuổi, tay lại cầm quá nhiều đồ, đứng không vững ngã xuống dưới chân thiếu nữ. Thiếu nữ nhướng mày định nổi xung, nhưng thấy cô bé còn nhỏ quá nên dẫu bực bội mà không phát tiết ra được. Cô gái thấy tên tiểu tử theo hầu lúng túng nói lời xin lỗi thì đành phải nén giận, vùng vằng đáp: “Thôi đi.”

https://thuviensach.vn

“Đó là đại tiểu thư nhà Thượng Quan đấy mà.” Lưu Thanh cũng liếc mắt nhìn thấy, cười lạnh nói, “Dân chúng thành Trường An đồn đại cô ta là lựa chọn có hy vọng nhất cho vị trí thái tử phi.”

Lưu Cứ nhíu mày, hỏi: “Nhà Thượng Quan nào?”

“Lang trung lệnh Thượng Quan Kiệt.” Lưu Thanh cười mỉa, “Nghe nói, Trần A Kiều tặng cho cô ta lời bình bốn chữ ‘Đẹp như trăng rằm’, nhưng tỷ thấy kiêu căng ngạo mạn mới là đúng.” Cô đã quên bản thân mình năm xưa kiêu căng ngạo mạn chỉ hơn chứ không kém so với Thượng Quan Vân.

“Loại người như Lưu Mạch mà lại để mắt tới cô ta sao?” Lưu Cứ cúi đầu, có vẻ không thể nào hiểu nổi.

“Điều này thì chưa chắc.” Lưu Thanh thản nhiên nói, “Người khác không biết chứ tỷ thì biết được một chút. Đêm trước khi Lý tiệp dư rớt đài, nghe nói viên nội thị thân tín của Lưu Mạch là Thành Liệt đã từng đến phủ Thượng Quan.”

Lưu Cứ trầm ngâm một lúc rồi lần nữa quan sát Thượng Quan Vân ở dưới lầu. Ánh mắt nhìn chằm chặp khiến Thượng Quan Vân có cảm ứng, liếc mắt nhìn lên trên lầu, thấy một khuôn mặt trông khá giống với người kia, liền sững lại. Hắn chợt nhớ, theo mẫu hậu nói, năm xưa trước bị phế truất thì Trần A Kiều cũng có tính cách kiêu căng ngạo mạn như thế này.

“Thượng Quan tiểu thư”, Lưu Cứ chậm rãi bước xuống lầu, bế Lý Vi lên, mỉm cười nói, “Cháu gái của kẻ hèn này còn quá nhỏ, có gì mạo phạm thì kính xin tiểu thư rộng lượng tha thứ cho.”

“Không có gì.” Thượng Quan Vân đáp. Cô nhìn dung mạo Lưu Cứ ở sát gần thì càng cảm thấy nghi hoặc, không nhịn được hỏi, “Ngươi thật ra là ai?”

https://thuviensach.vn

“Ta là ai”, Lưu Cứ ỡm ờ đáp, “thì mấy hôm nữa tiểu thư tất sẽ biết.”

Hắn bế Lý Vi trở lên lầu, thấy ánh mắt chất vấn của tam tỷ, “Rốt cục là Cứ Nhi định làm gì?”

Lưu Cứ cười một tiếng, không trả lời thẳng, “Tam tỷ có nhớ rằng đệ năm nay cũng đã mười bốn rồi không? Sắp lập vương phi được rồi.”

“Không được.” Lưu Thanh dở khóc dở cười, “Cứ Nhi cần phải tự suy nghĩ cho thật kỹ càng, chớ để giống như tam tỷ, sau này hối hận thì ván cũng đã đóng thuyền rồi.”

“Đệ tự biết suy xét”, Lưu Cứ đáp.

Ngoài Chư Ấp công chúa thì chẳng một ai biết Tề vương Lưu Cứ nổi ý muốn lập phi. Nhưng chuyện Trần nương nương muốn tự mình tuyển chọn thái tử phi cho Thái tử Lưu Mạch là vô cùng chính xác, nhanh chóng lan truyền khắp các gia đình quyền quý trong chốn kinh thành. Danh thiếp của các tiểu thư bay tới chỗ ở của Trần A Kiều trong điện Trường Môn như hoa tuyết khiến A Kiều trông thấy mà muốn bỏ của chạy lấy người. Chỉ là chuyện không thể tránh được. A Kiều gọi Lưu Mạch đến hỏi, “Mấy năm qua, Mạch Nhi có yêu thích người con gái nào không?”

Lưu Mạch cười khổ, suy nghĩ một lát rồi hỏi ngược lại, “Mẫu thân cảm thấy có nhà nào trong thành Trường An có con gái đẹp vừa mắt không?”

Trần A Kiều im lặng. Nàng ít gặp đám thiếu nữ con nhà thế gia, trong đó tỷ muội nhà Thượng Quan là quen thân hơn đôi chút. Quá nửa trong số bọn họ đều xinh đẹp kiêu căng giống như Thượng Quan Vân, lại quen sống trong nhung lụa, mới chỉ mười ba mười bốn tuổi đầu thì hiểu được bao nhiêu chuyện đời? Dõi mắt nhìn xuống thì những người cảm giác là có tố

https://thuviensach.vn

chất như Đông Phương Mi lại còn đang bi bô học nói, chưa đến tuổi trưởng thành.

Cuối tháng bảy năm Nguyên Đỉnh thứ năm, quân Hán bình xong loạn ở biên cương, quay về Trường An. Cuối tháng Bảy, Tề vương Lưu Cứ muốn trở về nước Tề, đến điện Tuyên Thất từ biệt Lưu Triệt. Lưu Triệt cuối cùng cũng nảy sinh một chút tình cảm cha con quyến luyến, trông thấy Lưu Cứ muốn nói lại thôi, liền ôn tồn hỏi, "Cứ Nhi có điều gì muốn nói hay sao?"

Lưu Cứ nghe vậy đỏ mặt nhưng vẫn nói: "Phụ hoàng, mấy hôm trước con và hoàng tỷ du ngoạn trên đường phố Trường An có gặp được tiểu thư nhà Lang trung lệnh Thượng Quan Kiệt. Thượng Quan tiểu thư có tư chất xuất chúng khiến nhi thần rất ngưỡng mộ. Nhi thần cảm thấy mình cũng đến tuổi trưởng thành rồi, khẩn cầu phụ hoàng hãy ban cho nhi thần cuộc hôn nhân này."

"Thượng Quan Vân?" Lưu Triệt rất bất ngờ. Trên đường tuần thú phương đông, y đã gặp thoáng qua thiếu nữ này mấy lần. Mặc dù với thân phận của mình, y không mấy chú ý tới phụ nữ trong gia đình các hạ thần, nhưng theo ấn tượng thì đó là một thiếu nữ xinh đẹp và hơi phù phiếm, có chút giống… A Kiều ở thời thiếu nữ.

Y thầm so sánh trong lòng, ngay cả như thế thì thiếu nữ đó vẫn không bằng A Kiều. A Kiều thời thiếu nữ rất kiêu ngạo, đến mức có thể coi thường mọi uy quyền, kể cả là uy quyền đế vương của y, cho dù cuối cùng vì vậy mà tổn thương cũng không thay đổi. Nàng kiêu ngạo, nhưng là một loại kiêu ngạo từ cốt tủy. Cũng bởi tính cách như vậy nên nàng mới có thể như một con phượng hoàng tái sinh chói lọi từ cõi niết bàn. Còn Thượng Quan Vân thì cũng kiêu ngạo, nhưng chỉ là một loại kiêu ngạo dựa theo thân phận của mình. Nếu gặp phải người có thân phận cao quý hơn thì cô ta sẽ phải thu lại tính cách, mặt mũi ảm đạm, cúi đầu phục tùng. Từ góc độ

https://thuviensach.vn

này thì y trái lại coi trọng người muội muội vẫn luôn trầm tĩnh đứng sau cô ta hơn.

"Cứ Nhi sẽ không hối hận chứ?" Lưu Triệt cười nhạt, hỏi đầy ẩn ý.

Lưu Cứ hơi động tâm, nhưng kịp trấn tĩnh, trầm giọng, "Không hối hận."

"Tốt lắm." Lưu Triệt cúi đầu xuống không nhìn hắn nữa, nói "Dương Đắc Ý, viết ý chỉ cho trẫm."

"Có trưởng nữ của Thượng Quan Hoài là Thượng Quan Vân, cung kính lễ phép, tư chất hơn người, ban làm phi của Tề vương Lưu Cứ, đợi Thái tử cử hành đại hôn xong sẽ cho thành hôn."

Lưu Cứ quỳ lạy ân điển của phụ hoàng, tiếp thánh chỉ rồi lui ra.

Chương 85: Tỷ muội khai hoa chẳng giống nhau

Trên đường trở về đất Tề, tiểu đồng của hắn thấy rất khó hiểu liền hỏi, "Việc Vương gia định kết hôn với Thượng Quan tiểu thư là để tranh hơn thua với Thái tử sao?"

"Đó chỉ là một trong các lý do", Lưu Cứ thản nhiên đáp. Hắn cũng không tin rằng Lưu Mạch với tính cách khá lạnh lùng lại có thể say đắm Thượng Quan Vân. Nhưng huynh trưởng của Thượng Quan Vân đang giữ chức vị rất quan trọng là Lang trung lệnh quản lý kinh sư, Lưu Mạch vốn đã có địa vị thái tử cao quý, nếu lấy con gái họ Thượng Quan làm vợ thì chẳng khác nào nắm cả kinh sư trong lòng bàn tay, ngoài phụ hoàng ra thì trong thiên hạ đừng ai nghĩ đến việc lay chuyển hắn nửa phần.

https://thuviensach.vn

Phủ Thượng Quan, thành Trường An.

“Sao lại có thể như thế?” Thượng Quan Vân nghe nội dung đạo ý chỉ kia liền hỏi thất thanh, thần sắc hoảng loạn, “Muội đâu có biết Tề vương, hơn nữa muội cũng đã chuyển danh thiếp của mình đến Trần nương nương rồi, tại sao bệ hạ lại có thể gả muội cho người khác được chứ?”

“Muội hãy ăn nói cho cẩn thận đấy.” Thượng Quan Kiệt lớn tiếng trách mắng, sau đó dịu giọng, “Ý chỉ đã ban ra rồi thì dĩ nhiên Trần nương nương sẽ loại bỏ danh thiếp của muội.”

“Nhưng mà”, Thượng Quan Vân mở to mắt, nói giọng ai oán “muội không muốn gả cho Tề vương.”

“Đừng nói là muội không muốn gả,” Thượng Quan Kiệt cười khổ, “Huynh cũng đâu muốn kết thông gia với vị hoàng thân như Tề vương. Tuy Tề vương là vương gia chư hầu có địa vị tôn quý nhưng thiên hạ này sẽ thuộc về Thái tử, sợ rằng ngày sau Tề vương cũng không được yên thân.”

“Đã như thế này”, Thượng Quan Vân rơi lệ, nắm lấy tay Thượng Quan Linh, “Linh Nhi, muội có quan hệ tốt với Trần nương nương, cũng có qua lại với Thái tử, muội hãy nói để bọn họ khuyên bệ hạ thu hồi ý chỉ ban hôn có được không?”

“Tỷ tỷ nói gì thế?” Thượng Quan Linh giãy nãy, “Muội có thể có giao tình gì với Trần nương nương và Thái tử điện hạ được chứ? Muội chỉ là một Linh Nhi hèn mọn, sao có thể nói được bọn họ?” Thượng Quan Kiệt cũng lắc đầu, trách mắng, “Từ xưa vua không nói chơi, ý chỉ ban ra thì hôn sự đã được quyết định rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng Vân Nhi này”, hắn suy nghĩ một chút rồi không nhịn được hỏi, “Có thật là muội chưa từng gặp Tề vương điện hạ không? Huynh nghe nói cuộc hôn nhân này là do Tề vương điện hạ đích thân cầu xin bệ hạ đấy.”

Thượng Quan Vân sững người, một gương mặt khá quen thuộc trên Tàng Mai lâu đột nhiên ùa vào trí nhớ của cô. “Khó trách”, cô lẩm bẩm nói, “Bọn họ vốn là huynh đệ cùng cha, mặt mày có nét giống nhau cũng là phải.”

Trần A Kiều biết được đạo ý chỉ này của Lưu Triệt thì chỉ cười nhạt, bảo Lục Y rút danh thiếp của Thượng Quan Vân ra khỏi đống danh thiếp cao như núi kia rồi không để ý đến nữa. Việc tuyển chọn thái tử phi cho Lưu Mạch đã ngày càng cấp bách. Hôm đó, Lưu Mạch vừa từ điện Bác Vọng trở về thì nội thị thiếp thân Thành Liệt đưa tới một tờ bái thiếp[1], nói là Nhị tiểu thư Thượng Quan Linh của nhà Thượng Quan cầu kiến.

[1] Bái thiếp: Thiệp thăm hỏi.

Thượng Quan Linh! Hắn thấy hiện lên trong trí nhớ hình ảnh một thiếu nữ nhu mì điềm tĩnh. Hắn còn thiếu nợ cô một ân tình trong chuyện Lý tiệp dư lần trước nên không nỡ từ chối cô cầu kiến hôm nay.

Lưu Mạch đang thong thả thưởng thức trà trên lầu Thanh Hoan, nhìn qua cửa sổ trông thấy cỗ xe ngựa màu xanh ngọc của nhà Thượng Quan chầm chậm lăn bánh tới, một thiếu nữ mặc y phục màu xanh dương bị ép phải miễn cưỡng xuống xe, đang muốn nói gì đó nhưng thấy khuôn mặt cầu khẩn của thiếu nữ mặc y phục màu hồng trên xe thì lại thôi.

“Thật là xấu hổ, ta làm phiền điện hạ rồi.” Thượng Quan Linh cũng biết tỷ muội nhà mình đường đột, lúng túng đến đỏ ửng cả vành tai.

“Không sao.” Lưu Mạch cười ấm áp, hỏi, “Lệnh tỷ bảo tiểu thư nói gì?”

https://thuviensach.vn

Hắn hỏi như vậy chứng tỏ vừa rồi đã trông thấy hết cả. Thượng Quan Linh hơi ngượng ngùng, ấp úng nói: "Thật ra thì cũng không có gì." Cô không biết rào đón thế nào, đành lấy hết can đảm nói luôn: "Tỷ tỷ nói tỷ ấy không muốn gả cho Tề vương, khẩn cầu Trần nương nương và điện hạ can gián để bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Cô ngừng lại một chút, trông thấy vẻ mặt cao thâm khó lường của Lưu Mạch thì thở dài nói, "Nói vậy cũng biết là khó, nếu điện hạ cảm thấy buồn cười thì coi như chưa từng nghe qua."

"Thật ra thì Tề vương điện hạ là hoàng tử được phong làm vương gia chư hầu, tuổi cũng còn trẻ, coi như xứng đôi vừa lứa." Lưu Mạch mím môi, thản nhiên nói, "Ta không hiểu lệnh tỷ không hài lòng một cuộc hôn nhân như vậy ở chỗ nào?"

"Hay là lệnh tỷ đã có người khác? Cho dù có như thế thì cũng làm sao sánh được với Tề vương điện hạ cơ chứ?"

Thượng Quan Linh trầm tư một lát. Người trong mộng của Thượng Quan Vân chẳng phải chính là vị thái tử điện hạ đương triều này sao? Cho dù thế thì đường đường là thái tử điện hạ cũng đâu để ý tới một thiếu nữ có lòng với hắn chứ?

"Linh Nhi biết ý tứ của Thái tử điện hạ rồi." Cô mỉm cười đứng dậy, thi lễ muốn cáo lui.

"Thượng Quan tiểu thứ", Lưu Mạch hơi bất ngờ, hỏi: "Chuyện của lệnh tỷ dặn bảo, cô định cứ thế là xong sao?"

"Những gì tỷ tỷ bảo Linh Nhi nói thì Linh Nhi đã nói. Về phần điện hạ có ý giúp đỡ hay không, Linh Nhi không làm chủ được." Thượng Quan Linh quay đầu lại, thản nhiên nói.

https://thuviensach.vn

“Thượng Quan tiểu thư từ trước đến giờ vẫn nhìn thế sự vậy sao?” Hắn khẽ hỏi, nhìn lại thiếu nữ trước mặt, thầm nghĩ dung mạo của Thượng Quan đại nhân trước kia chắc chắn phải đẹp lắm mới để lại hai con gái mỗi người mỗi vẻ thế này. Nếu như nói Thượng Quan Vân là đóa phù dung kiều diễm, thì Thượng Quan Linh chính là đóa hoa sen an tĩnh.

“Cái gì?” Thượng Quan Linh nghe không rõ lắm.

“Không có gì.” Lưu Mạch lắc đầu, cười nói, “Thành Liệt, tiễn Thượng Quan tiểu thư xuống lầu.”

Cuối cùng, người được Thái tử Lưu Mạch chỉ định làm thái tử phi là thứ nữ Thượng Quan Linh của nhà Thượng Quan.

“Thượng Quan Linh?” Trần A Kiều cũng không có ý kiến gì, chỉ nói: “Thật đúng là trùng hợp, người Lưu Cứ lúc trước chỉ định làm vương phi cũng là con gái nhà Thượng Quan.”

“Vậy à.” Lưu Mạch mỉm cười để lộ ra vẻ trẻ con cố chấp hiếm khi thấy, “Nhưng cũng không thể nói hắn chọn trước rồi thì con không thể chọn được nữa.”

A Kiều nhớ tới hai thiếu nữ, một rạng rỡ, một thanh nhã, nói, “Con mắt con tốt hơn Lưu Cứ một chút.”

“Tuy thành Trường An có rất nhiều thiếu nữ nhưng con lại không tìm được người thực sự hợp ý.” Lưu Mạch mỉm cười, “Còn về Thượng Quan Linh thì nàng có thân phận phù hợp, tính tình cũng thông minh, ít nhất con còn có chút cảm tình với nàng.” Trên thế gian đâu có nhiều thiếu nữ tốt như vậy, dù là có thì còn phụ thuộc vào nhân duyên gặp gỡ, cuối cùng cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

https://thuviensach.vn

Mùa thu năm Nguyên Đỉnh thứ năm, bệ hạ truyền ý chỉ xuống cho thứ nữ của Tiên phụng thường Thượng Quan Hoài là Thượng Quan Linh nhân ái bao dung, thông minh xinh đẹp xuất chúng được xuất giá làm thái tử phi, thành hôn vào tết Thượng nguyên năm Nguyên Đỉnh thứ sáu, truy phong Tiên phụng thường Thượng Quan Hoài làm Chất Lăng hầu, mẫu thân của Thái tử phi và Tề vương phi cùng được phong làm Phụng Hoa phu nhân. Bởi vì Thái tử phi và Tề vương phi đều xuất thân từ nhà Thượng Quan gia nên dòng họ Thượng Quan lập tức trở thành niềm ao ước của toàn thiên hạ. Nhưng gia chủ của họ Thượng Quan là Lang trung lệnh Thượng Quan Kiệt đứng trước vinh hạnh đặc biệt này thì lại mặt ủ mày chau, có suy nghĩ khác. Ý chỉ của bệ hạ vừa ban ra, Lang trung lệnh Thượng Quan Kiệt liền dành riêng những căn phòng phía sau hậu viện cho hai muội muội ở.

Thượng Quan Linh cầm sách ngồi trước cửa sổ, gió đầu thu thổi qua, nhẹ nhàng lật ra một tờ. Tâm trạng cô rối bời, chốc chốc lại thở dài thườn thượt, đặt sách qua một bên. Từ sau khi nhận được ý chỉ, cô như ở trong giấc mộng, không hiểu nguyên nhân vì sao mà mình lại được như thế này. Cô chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày mình được hoàng gia chọn lựa đưa lên ngôi vị cao quý này hoặc trong tương lai sẽ có một ngày trở thành người phụ nữ cao quý nhất thiên hạ.

Cô vẫn cho là mình sẽ sống một cuộc đời bình lặng, nghe hoặc không nghe theo lời ca ca mà được gả cho một người cao quý hoặc không cao quý rồi cứ thế mà sống qua một kiếp người. Do đó, cô vẫn xem mình như một người khách nhìn thành Trường An gió thổi mây trôi, người nào thắng, người nào thua cũng không mấy liên quan tới mình. Nào ngờ vận mệnh đột nhiên làm ra một trò đùa lớn, đẩy cô vào nơi thu hút ánh mắt của mọi người nhất. Kể từ lúc này, cô chính là một luồng gió, một áng mây trong chốn gió mây tụ hội đó, chẳng bao giờ có thể thoát ra được nữa.

https://thuviensach.vn

Người thiếu niên ở ngôi vị thái tử có nụ cười ấm áp lãng mạn kia dĩ nhiên là rất tốt, nhưng cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này, vẫn chỉ cho hắn là thái tử Đại Hán xa vời vợi, dù tốt đến mấy thì cũng có quan hệ gì tới mình. Nào ngờ bây giờ người có liên quan nhất với hắn trên thế giới này lại chính là cô. Giờ cô nhìn hắn bằng ánh mắt khác, chỉ mới thoáng nghĩ đến, đã đỏ hồng đôi má, nhưng nghĩ thế nào cũng không hiểu được tâm tư của hắn.

Bảy ngày sau khi xác định người được chọn làm thái tử phi, Trần nương nương cho triệu cô đến điện Trường Môn gặp mặt. "Thân phận thái tử phi tôn quý, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ có người tới dạy lễ nghi." Trần nương nương vẫn dáng vẻ hiền hậu, mỉm cười nói, "Chỉ là Linh Nhi phải nhớ kỹ. Lễ nghi là những điều làm cho qua là được, không ai quá nghiêm khắc. Ta hy vọng sau này con làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ trước sau thật kỹ xem chuyện đó có phải với phu quân của con không?"

Mẹ chồng tương lai nói chuyện thường sẽ dặn dò mấy câu đại loại như: "Hy vọng các con ngày sau hòa thuận." Chẳng qua chuyện cần làm thì vẫn phải làm, hai bên đều ngầm hiểu lẫn nhau. Song Trần A Kiều nói rất chân tình, cô ngẩng đầu lên nhìn nàng, chăm chú lắng nghe chứ không phải nghe cho có lệ.

A Kiều cười nhẹ, "Chắc con đang cho là vi nương thương con trai của mình. Mạch Nhi do một tay ta nuôi lớn, ta rất hiểu tính tình của nó. Chỉ cần con không phụ nó thì nó sẽ không dễ dàng phụ con."

"Vì vậy, con phải tự trân trọng bản thân mình nhiều hơn."

Lời của Trần nương nương về một số việc ở một mức độ nào đó đã vượt qua quan niệm của thế nhân. Sau khi trở về, cô suy nghĩ mấy ngày vẫn cảm thấy chưa thấu đáo, đúng lúc này có thị nữ tới báo Đại tiểu thư đến chơi, cô không khỏi mỉm cười ý vị. Kết quả như thế thì chắc là tỷ tỷ tức giận lắm.

https://thuviensach.vn

Song ngoài dự liệu của cô, Thượng Quan Vân lại không tức giận mà mang nét mặt ảm đạm hơi có vẻ tiều tụy.

“Linh Nhi, muội nói xem có phải thật sự là không thể phản kháng vận mệnh ư?”, cô hỏi.

Thượng Quan Vân cũng không biết rằng Tề vương Lưu Cứ ở đất Tề xa xôi nhận được tin tức từ Trường An thì ngạc nhiên một hồi lâu.

“Thái tử điện hạ làm việc thật không kiêng kỵ”, Ninh Triệt cười khổ nói.

Con cháu thế gia vốn tuân theo quy củ “Dòng chính, con trưởng, hiền tài”, phụ nữ dù không ở trong đó nhưng trưởng nữ dù sao cũng tôn quý hơn thứ nữ. Lưu Cứ đã cưới Thượng Quan Vân, Lưu Mạch là thái tử lại chọn thứ nữ cùng nhà, quả nhiên không để ý đến miệng lưỡi của người trong thiên hạ.

“Ninh tiên sinh suy nghĩ nhiều làm gì”, Lưu Cứ cười lạnh nói, “Trong thiên hạ có ai tôn quý hơn được hoàng gia đâu. Vị trí Thái tử đã đủ để Lưu Mạch coi thường những tôn ti ngoài cung Vị Ương rồi.”

Nhiều năm trước, Vệ Tử Phu, mẹ của hắn từ một ca cơ đi lên vị trí mẫu nghi thiên hạ, mọi người chỉ có thể ao ước chứ nào có ai dám cười nhạo? Chỉ là, tới bây giờ thì Vệ gia đã thất bại hoàn toàn.

“Nếu như thế thì Thượng Quan Vân chắc chỉ có tác dụng giới hạn mà thôi.” Lưu Cứ trầm ngâm, đoán ra được chọn lựa của Thượng Quan Kiệt, “Ta có nên rút lại cuộc hôn nhân này hay không?”

“Theo tình thế hiện giờ thì cuộc hôn nhân này vừa có lợi mà vừa có hại, thoái thác hay không là tùy thuộc vào Vương gia, còn theo Ninh Triệt nghĩ thì cứ để nguyên cũng được.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, vì sao chứ?”

“Xưa nay đại trượng phu lời hứa ngàn vàng, nếu Vương gia nói một đàng, làm một nẻo, đẩy một thiếu nữ yếu ớt vào tình cảnh khó xử thì e là sẽ bị bệ hạ coi thường.”

Lưu Cứ đắn đo, chợt nhớ tới dung nhan kiều diễm như hoa sen của thiếu nữ dưới lầu Tàng Mai. Thật ra thì ngay cả bản thân phụ hoàng cũng đâu có coi trọng lời hứa như sinh mạng? Nhưng hắn lại không ở ngôi cao như phụ hoàng, trong lòng lại có khao khát nên không thể nào không kiêng kỵ.

“Vậy thì mời tiên sinh chỉ cho ta chỗ lợi.”

“Chính là cái chữ ‘Lợi’ đó,” Ninh Triệt nói vẻ sâu xa: “Người trong thiên hạ đều xu lợi, nếu ngày khác tình thế đảo ngược, những đao kiếm trong nghi trượng của Lưu Mạch sẽ quay lại làm thương tổn chính hắn.”

“Tiên sinh cao kiến”, Lưu Mạch khẽ mỉm cười, mặc dù không phải là hoàn toàn hài lòng nhưng tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

Lúc chuyện trong thành Trường An dần lắng xuống thì đã vào cuối thu. Một ngày kia, Lưu Triệt tới đúng lúc điện Trường Môn khởi động lại địa hỏa. Y nhớ tới sự ấm áp trong điện liền quay đầu nhìn A Kiều còn đang ngái ngủ trên giường, nửa mê nửa tỉnh, có một sự quyến rũ khác lạ. Y khẽ cười nhẹ một tiếng, liếc thấy trong cuốn sách A Kiều thường xem có kẹp mấy tờ giấy, chữ viết trên đó đã lâu lắm rồi, có lẽ do chính A Kiều viết. Y tiện tay mở ra xem, bất giác ồ lên một tiếng. Tuy chữ viết trên giấy rất tùy tiện nhưng lại mô tả một số chuyện nhà nông với cách lý giải vô cùng chuẩn xác.

https://thuviensach.vn

“Đó là do thiếp chỉnh lý lại vào năm trước”, A Kiều không biết đã dậy từ lúc nào, khoác áo ngồi bên cạnh y, nói: “Thiếp vốn định để tới mùa xuân năm nay sẽ đưa người làm thử xem, nào ngờ mẫu thân và Đàm tỷ lần lượt bệnh nặng nên còn để lại đó.”

“Sang năm làm thử cũng được mà.” Lưu Triệt nhướng mày nói, ôm lấy, hôn lên má nàng, vui vẻ cười: “Kiều Kiều đã lâu không làm những chuyện này rồi. Trẫm cũng quên là Kiều Kiều luôn có những suy nghĩ mới mẻ.”

Trần A Kiều vẫn không quen âu yếm khi trời sáng, hơi ngượng nghịu, xẵng giọng, “Đã không còn sớm nữa, bệ hạ không tới điện Tuyên Thất mà định làm hôn quân sao?”

“Văn hoàng đế nói, việc đồng áng là căn bản của thiên hạ”, Lưu Triệt cười lớn, vung vẩy tờ giấy viết thư, nói: “Chẳng phải trẫm đang xử trí chuyện lớn của quốc gia sao?”

Tâm trạng y rất sảng khoái, không phải chỉ vì nông nghiệp phát triển sẽ dẫn đến dân giàu nước mạnh, quốc lực của Đại Hán nhất định sẽ tăng lên, mà còn bởi vì những năm gần đây, A Kiều chủ yếu chỉ để tâm đến việc hỗ trợ Tang Hoằng Dương buôn bán khắp thiên hạ để làm đầy quốc khố, đây là lần đầu tiên nàng chủ động chia sẻ gánh nặng việc nước với y.

Những năm qua y đã sửa chữa và mở rộng cung điện, cộng thêm chinh chiến liên miên khiến sức dân mỏi mệt. Mặc dù Tang Hoằng Dương quản lý tài sản có phương pháp, quốc khố không bị căng thẳng nhưng đã ngầm gặp khó khăn. Nếu nàng có thể bỏ qua phần ngọn là buôn bán, trực tiếp nâng cao gốc rễ của Đại Hán là trình độ nông nghiệp thì dĩ nhiên sẽ giải trừ được mối lo lắng của y. A Kiều chịu làm như thế này cũng là vì có chút thành tâm.

https://thuviensach.vn

“Lúc đi tuần thú phương đông thấy nông dân ở Lâm Phần canh tác rất cực khổ nên thiếp định chỉnh lý những thứ này để giúp mọi người một tay.” Nàng mỉm cười nói.

Nàng trở về Trường An vẫn luôn áy náy nhưng những năm gần đây bọn họ bận nhiều chuyện nên quên mất kế hoạch về nông nghiệp. Chuyện này đối với bọn họ cũng chỉ là tiện tay nhưng lại có thể giúp đỡ nông dân rất nhiều. Tuy thế nàng vẫn hơi thấp thỏm, chần chừ hồi lâu mới hỏi, “Bệ hạ không hỏi A Kiều sao tự dưng lại bày ra chuyện nông nghiệp à?”

Dù nàng có thể nói ra trăm ngàn lý do nhưng một người vừa được yêu chiều từ bé như nàng lại có thể làm chuyện này thì với tính tình của mình, Lưu Triệt có thể không nghi vấn được sao?

“Kiều Kiều làm trẫm rất vui”, Lưu Triệt tinh quái nhìn nàng, “Trẫm cứ coi như là ân huệ của trời cao.” Nàng bất giác tức cười.

“Kiều Kiều nói trước hết phải làm chuyện này”, Lưu Triệt mỉm cười nói, “chỉ riêng như vậy đã rất hay, chẳng lẽ Kiều Kiều có ý định khác?”

“Đúng vậy”, nàng suy nghĩ một chút, nói: “Thiếp muốn thử nghiệm chuyện trị thủy.”

Một số kinh nghiệm và kỹ thuật nông nghiệp được nàng chỉnh lý lại từ trí nhớ nên cũng không khó khăn. Hoàng Hà là họa lớn suốt trăm ngàn năm qua của Trung Quốc vẫn chưa giải quyết được. Nó đem lại rất nhiều lợi ích nhưng cũng gây ra tổn hại cực lớn đối với dân chúng. Nếu có thể bắt đầu việc trị thủy từ thời Đại Hán xa xưa này thì có lẽ ngày sau người dân hai bên bờ Hoàng Hà sẽ bình an hơn rất nhiều.

“Đây có thể là công trình vĩ đại đó.” Lưu Triệt nhận xét.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” A Kiều bật cười, nói: “Nên giải quyết chuyện trước mắt đã.”

“Ngày trước thiếp đi du lịch các nước chư hầu từng thấy dùng trâu ngựa cày ruộng thì người nông dân đỡ vất vả hơn rất nhiều. Nếu chế ra một nông cụ kiểu mới để cày đất nhuyễn hơn thì sẽ có thể nâng cao sản lượng.”

“Vốn là thế này, thật ra thì địa phương thích hợp nhất cho trồng trọt chính là vùng biên giới phía nam. Dải đất Ba Thục và Giang Nam không bị khô hạn như ở đây.”

“Kiều Kiều nghĩ nhiều rồi”, Lưu Triệt bật cười, “Hiện giờ vùng trung tâm dọc theo Hoàng Hà của Đại Hán còn rất nhiều đất hoang chưa khai khẩn. Trên phương diện này thì phát triển về hướng nam có vẻ không thực tế,”

“Thiếp biết.” A Kiều khẽ siết chặt nắm tay. Thật đáng tiếc vì đời sau, đó là một vùng phát triển phồn hoa. “Thôi bỏ đi vậy. Thiếp cũng không rõ chuyện này lắm, chỉ biết đại khái thôi.” Nàng nói tiếp, “Có lẽ nên luân phiên canh tác, tập trung vào các loại hoa màu, tập trung vào tưới tiêu, quản lý thật tốt…”

Nàng mới ngủ dậy nên vẫn còn chưa hết uể oải, trong điện lại rất ấm áp làm đôi má nàng ửng hồng kiều diễm như hoa. Lưu Triệt đứng bên cạnh ngắm nhìn đến say mê, sốt ruột ngắt lời, “Những chuyện này để hôm khác trẫm cho người phụ trách chuyên môn đến nghe nàng giảng giải.” Y là đế vương, mặc dù có hứng thú về nhiều chuyện, kiến thức rộng rãi nhưng lại không quan tâm lắm đến nông nghiệp, cười nói, “Giờ cũng muộn rồi, hôm nay trẫm không tới điện Tuyên Thất nữa, ở lại với Kiều Kiều nhé.”

https://thuviensach.vn

Nàng giật mình, ngẩng đầu lên thấy cặp mắt sâu thăm thẳm của y lại xuất hiện vẻ lả lơi quen thuộc thì liền đỏ bừng mặt, gắt gỏng: "Chàng điên rồi, giờ đang là giữa ban ngày ban mặt đấy!"

"Ban ngày ban mặt thì sao chứ?" Lưu Triệt vẫn ung dung nói "Có ai quy định vào ban ngày nên làm cái gì, không nên làm cái gì đâu chứ?"

Nô tỳ trong điện cúi đầu, im lặng lui ra, nghe thấy tiếng cười trầm trầm xen lẫn với tiếng mắng khẽ. Qua một lúc, tất cả đều chìm vào an tĩnh.

Chương 86: Có người dừng chân ngoài vách lắng nghe

Buổi trưa, Thái tử Lưu Mạch rời điện Bác Vọng đi thẳng tới điện Trường Môn định thỉnh an mẫu thân, nhưng vừa tới ngoài cửa điện đã bị thị tòng ngăn lại.

"Thái tử điện hạ", Thành Tục tỏ vẻ lúng túng, bẩm, "Bệ hạ đang ở trong điện, điện hạ không nên vào."

Hắn nhìn sang thấy cung nhân đứng cả loạt bên ngoài điện, trong đó có cả Đại nữ quan Lục Y thân cận của mẫu thân, mà bên trong điện lại lặng ngắt như tờ thì chợt hiểu. Hắn không khỏi hơi đỏ mặt lên, rồi lại thầm nghi hoặc, lẽ ra lúc này Lưu Triệt phải ở điện Tuyên Thất xử lý chính sự từ lâu, tại sao còn ở trong điện của mẫu thân. "Vậy ta đi đây." Hắn mỉm cười căn dặn, "Thành Tục nhớ báo cho mẫu thân một tiếng là ta tới thỉnh an nhé."

Từ khi Lưu Triệt tuần thú phương đông trở về, tuy Lưu Mạch ở ngôi cao thái tử nhưng lại không thể phóng tay làm việc như hồi còn là Hoàng tử

https://thuviensach.vn

trưởng. Hắn ghi nhớ lời mẫu thân dặn bảo, trên là để tránh phu hoàng hiểu lầm, dưới là cho thần dân thuần phục, cần phải hết sức cố gắng duy trì cân bằng, mặc dù bề ngoài có vẻ thanh nhàn ít việc nhưng thật ra thì rất cực khổ. Thành Liệt thấy chủ nhân như thế liền bước tới nói: "Điện hạ đã mấy ngày không ra khỏi cung rồi, chi bằng ra ngoài chơi một chuyến đi."

"Cũng được." Lưu Mạch gạt bỏ cảm giác lạnh lẽo mà ngay cả bản thân mình cũng không biết từ đâu xuất hiện ở trong lòng, phấn chấn tinh thần, nói: "Thì đi ra ngoài chơi một chút nào."

Xe ngựa lăn bánh lọc cọc trên đường phố Trường An, Thành Liệt khẽ cười nói, "Chủ nhân định đến nhà ai bây giờ? Quý phủ của Công chúa trưởng Phi Nguyệt, nhà của Trường Tín hầu hay là Tang đại nhân?"

Lưu Mạch lắc đầu, nhăn nhó đáp: "Ta đã đến nhà của những thúc thúc, bá bá, a di này biết bao nhiêu lần rồi, khó lắm mới ra ngoài được một lần, không muốn nghe giáo huấn nữa."

Thật ra nói chính xác hơn thì cũng chưa phải là giáo huấn mà chỉ là những lời trêu đùa với ý tốt. Nhất là Tang Hoằng Dương và Lưu Lăng, họ chắc chắn cười bảo: "Mạch Nhi lớn thế này rồi cũng nên lấy vợ đi. Nói không chừng đến sang năm là sẽ có con bế con bồng rồi đấy." Chỉ cần nghĩ đến đó, hắn đã lạnh run người. Hắn có vẻ giống với mẫu thân, tuy là con trai nhưng da mặt lại rất mỏng trong những chuyện này, vậy nên tất nhiên không chịu tự đưa mình vào tròng.

"Chẳng lẽ lại đến lầu Thanh Hoan?" Thành Liệt nhăn mặt. Mặc dù lầu Thanh Hoan nấu ăn rất ngon nhưng lần nào cũng đến đó thì còn có ý nghĩa gì nữa.

"Ai bảo vậy?" Lưu Mạch chợt nổi tính trẻ con, nhớ tới một người liền nói, "Nơi ta định đi lần này là một chỗ chưa từng đến bao giờ."

https://thuviensach.vn

“Thành Liệt”, hắn nghĩ đến liền phì cười, hạ thấp giọng hỏi, “Lần trước ngươi đã đến phủ Thượng Quan, hẳn là còn nhớ phải đi thế nào chứ?”

“Chủ nhân”, Thành Liệt dừng xe lại ở rất xa trước phủ Thượng Quan Kiệt, hỏi, “Người thật sự định đi gặp Thái tử phi tương lai sao?”

“Đã tới”, Lưu Mạch chỉ mỉm cười đáp, “thì đương nhiên phải gặp chứ.”

“Cũng không phải là không thể được.” Thành Liệt có chút khó khăn, “Nhưng chủ nhân và Thái tử phi chỉ là phu thê chưa thành hôn, gặp gỡ thế này cũng hơi kỳ quái.” Mặc dù thời đó chuyện nam nữ gặp nhau chưa phải là nghiêm trọng, nhưng nếu hai người có địa vị cao mà bị đồn đại thì cũng rất phiền phức.

“Ngươi nói cũng đúng.” Lưu Mạch nháy mắt, “Có ai bảo ngươi là ta sẽ đi vào bằng cửa chính đâu.”

Hắn bỏ Thành Liệt lại, đi vòng sang cửa ngách phủ Thượng Quan rồi nhẹ nhàng nhảy lên. Thượng Quan Kiệt vốn là võ tướng, trong nhà lại mới có hai hoàng thân nên tất nhiên là có thủ vệ canh gác ngày đêm. Nhưng Lưu Mạch xuất thân từ Triêu Thiên môn, tuy vì thân phận nên không tập luyện võ nghệ nhiều nhưng khinh công cũng không tồi. Hắn tránh thoát tai mắt thủ vệ một cách dễ dàng, chỉ khó khăn là chưa từng tới phủ Thượng Quan nên không biết Thượng Quan Linh ở tại phòng nào. Đang đứng chần chừ nơi hành lang thì nghe phía sau có người quát giật giọng, “Ai?” Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một gương mặt quen thuộc. Hắn đã từng gặp người này. Đó là một trong số những kỵ binh dưới trướng Kỵ đình úy Tiết Thực ngày xưa đi sứ Thân Độc, mặc dù không nhớ tên nhưng đúng là đã gặp.

“Ngươi được điều từ Phiêu kỵ quân đến Kỳ Môn quân lúc nào?”

https://thuviensach.vn

Thị vệ thấy là hắn thì rất kinh hãi, ấp úng, “Hoàng tử trưởng… à, không, Thái tử điện hạ!”

“Có gì đó?” Đồng đội của hắn từ phía xa hỏi vọng sang.

“Không, nhìn lầm thôi.” Hắn thấy Lưu Mạch đưa tay ra dấu im lặng liền trả lời lấy lệ.

Lưu Mạch thoáng đỏ mặt, hỏi, “Thượng Quan Linh ở chỗ nào?”

Viên thị vệ há hốc miệng. Nhưng Kỳ Môn quân chỉ phụng mệnh bảo vệ Thái tử phi và Tề vương phi tương lai chứ không có lệnh coi Thái tử là đối tượng trong phạm vi phòng vệ, bởi vậy liền đáp, “Ở trong ngôi lầu mới phía bên tay phải kia.”

Lưu Mạch gật đầu, xoay người rời đi. Viên thị vệ đứng nguyên tại chỗ, suy nghĩ, chẳng lẽ Thái tử điện hạ hâm mộ giai nhân, không nén nổi tương tư nên cố ý tới thăm vị hôn thê chăng. Hắn cười xòa, lắc đầu rời đi. Một đôi tình nhân gặp nhau trong một ngày gió heo may se sắt chẳng phải là chuyện rất thú vị hay sao? Chỉ tiếc cho cô gái Thân Độc với mối chân tình không được đền đáp. Đến giờ hắn vẫn còn nhớ mãi vẻ quyến rũ khi cô cười lúc vừa thức dậy.

Từ phía lầu trúc sát ngay trên có tiếng đàn văng vẳng, thanh âm tinh tế, uyển chuyển du dương. Mẫu thân và muội muội của Lưu Mạch đều tập đàn nhưng tiếc là không có thiên phú nên có vẻ học không đến nơi, do đó Lưu Mạch cũng không được nghe đánh đàn nhiều lắm. Thiếu nữ chơi đàn mang dáng vẻ thanh nhã. Hình bóng thấp thoáng qua tấm mành, đẹp như một cánh hoa vừa rơi, nổi trên mặt nước tĩnh lặng. Lưu Mạch đi vòng qua tầng tầng thủ vệ, tới trước song cửa lầu của Thượng Quan Linh, chờ một đội thị vệ đi tuần tra qua rồi nhẹ nhàng gõ ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Tiếng đàn hơi ngưng lại nhưng một lúc lại vang lên. Cửa sổ hé mở làm vang mấy tiếng cọt kẹt khe khẽ. Thượng Quan Linh giật mình ngừng chơi đàn, đứng dậy bước ra xem. Cô trông thấy một người mà mình tuyệt đối không nghĩ sẽ xuất hiện ở đây.

"Thái tử điện hạ", cô khẽ kinh ngạc thốt lên nhưng vội vàng che miệng nhìn chung quanh rồi mới hỏi dồn dập, "Tại sao người lại đến đây?" Cô sợ làm kinh động những người chung quanh nên nén giọng xuống cực thấp.

Hắn ra hiệu bảo cô mở rộng cửa sổ, tung mình nhảy vào, hú hồn nhìn đội thị vệ vừa tuần tra tới, thở phào một hơi, nói: "Muốn tới nên tới thôi."

"Điện hạ", Thượng Quan Linh trợn tròn hai mắt, nói: "Người là thái tử của Đại Hán thì phải chú ý tới từng lời nói cử chỉ chứ."

Ngày trước cô chỉ được đứng xa ngắm nhìn Lưu Mạch, thấy hắn luôn sắm vai một thái tử hoàn mỹ, nụ cười ôn hòa, tựa như đối với ai cũng rất thân thiết nên trong lòng luôn cảm thấy xa cách. Nào ngờ hôm nay cô lại được chứng kiến hắn cũng có dáng vẻ nghịch ngợm như một cậu bé bất kỳ trong lứa tuổi này. Lưu Mạch nhìn cô chằm chằm một hồi rồi chợt cười, nói: "Nếu như thế thì những lời Linh Nhi hôm nay nói với ta có vẻ cũng không hợp quy củ lắm nhỉ?"

Thượng Quan Linh cứng miệng. Tuy cô được chỉ định làm thái tử phi nhưng vẫn chưa thành hôn, bây giờ vẫn chỉ có thể coi là thân quyến nhà quan, dùng giọng như thế nói với thái tử một nước đúng là không hợp quy củ. Chỉ là, cô bỗng nhiên thấy Thái tử đột ngột xuất hiện trong khuê phòng của mình thì làm sao có thể hành động phù hợp với quy củ cho được?

"Tiểu thư?" Thị nữ ở bên ngoài loáng thoáng nghe thấy có tiếng động liền lên tiếng hỏi, "Có việc gì thế?"

https://thuviensach.vn

Cô vội vàng đáp, “Không có gì. Ngươi lui xuống đi.”

Về lý, người đang ở trong khuê phòng là vị hôn phu của mình, dù thật sự bị trông thấy thì cũng không có gì đáng ngại, tuy thế cô vẫn không nén nổi chột dạ. Lưu Mạch nhìn cô chân tay luống cuống trả lời câu hỏi của thị nữ, cười nhẹ, “Ta ở bên ngoài nghe Linh Nhi chơi đàn thấy rất hay.” Ít nhất là hay hơn so với mẫu thân và muội muội của hắn, bọn họ đàn không khá hơn tiếng bật bông là bao nhiêu, nhưng vì đó là những người hắn yêu thương nên vẫn nguyện ý lắng nghe.

“Sao ta nghe tiếng đàn hơi bối rối.” Hắn để tay lên ngực hỏi.

Thượng Quan Linh trầm ngâm một lát. Bởi vì tiền đồ vẫn còn mờ mịt cho nên tâm hồn cô mới bối rối, nhưng sao có thể nói thành lời? Cô từ từ cúi đầu xuống, cảm giác như mặt đang nóng bừng. Không phải cô chưa từng nói chuyện mặt đối mặt với người thiếu niên này, chỉ là thân phận đã thay đổi nên mới có cảm giác hoàn toàn khác trước. Cô cảm thấy nỗi ngượng ngập đã hoàn toàn lấn át lý trí, vân vê tà áo, chậm rãi nói, “Điện hạ, người…” Khóe mắt cô nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung kia cũng hơi ửng đỏ, liền thoáng ngạc nhiên, bất giác buồn cười.

Thì ra không riêng một mình cô có cảm giác như thế? Cô nghĩ thông suốt điểm này liền trấn tĩnh lại, hỏi, “Điện hạ có thể nói cho Linh Nhi biết vì sao điện hạ lựa chọn Linh Nhi được không?” Trong kinh thành có biết bao thiếu nữ tốt hơn, xinh đẹp hơn, cao quý hơn. Hắn là một vị thái tử điện hạ ngồi trên cao, tại sao lại chọn một thiếu nữ không quá nổi bật như cô?

“Bởi vì”, hắn nhìn cô âu yếm, “Linh Nhi biết tôn trọng bản thân mình, hơn nữa tâm hồn lại rất bình lặng.”

“Linh Nhi không hiểu.”

https://thuviensach.vn

“Biết tôn trọng bản thân sẽ không dễ để mình bị thương tổn, tâm hồn bình lặng sẽ không làm cho người khác chán ghét.” Hắn nói nhẹ, “Linh Nhi rất giống mẫu thân của ta ở hai điểm này.”

Cô thầm thở dài một hơi, đang định lên tiếng thì chợt nghe thấy bên ngoài hành lang có tiếng bước chân khiến cả người cứng đờ.

“Linh muội”, Thượng Quan Kiệt ở ngoài cửa gọi vào, “Muội có ở đó hay không? Ca ca có lời muốn nói với muội.”

Lưu Mạch cũng sững lại. Dù hắn nhất thời nổi lòng tinh nghịch muốn tới gặp vị tiểu hôn thê của mình nhưng không muốn bị bắt gặp, nhất là người ca ca này của Thượng Quan Linh. Thượng Quan Linh mím miệng, chỉ vào tấm bình phong ở trong phòng. Tiếp đó cô ra mở cửa, mỉm cười mời ca ca vào: “Ca ca muốn gặp tiểu muội vì việc gì vậy?”

Thượng Quan Kiệt có điểm khác với thị nữ của Thượng Quan Linh lúc trước là tinh thông võ công. Lưu Mạch nén hơi thở, nghe thấy Thượng Quan Kiệt đi vào rồi bỗng nhiên quỳ xuống, sau đó là tiếng Thượng Quan Linh kinh hãi hô lên, “Ca ca đừng làm thế!”

“Linh Nhi”, Thượng Quan Kiệt mỉm cười nói, “Năm sau muội sẽ là thái tử phi, ca ca quỳ trước mặt muội thế này cũng đúng mà. Những năm qua, mặc dù ta không quá thương muội nhưng cũng chưa bao giờ bạc đãi. Mai này muội được gả cho Thái tử điện hạ, cả họ tộc Thượng Quan nhất định sẽ dồn toàn bộ lực lượng trợ giúp Thái tử điện hạ làm việc. Muội muội cũng cần phải nhớ bảo vệ họ tộc Thượng Quan được bình an.”

“Ồ”, một lát sau Thượng Quan Linh mới ồ lên một tiếng, giọng hơi trào phúng, “Thì ra ca ca muốn nói điều này. Nhưng Thái tử điện hạ bây giờ đã có địa vị vững chắc thì đâu còn cần ca ca ra sức nữa?”

https://thuviensach.vn

“Linh muội còn cần ca ca phải nói rõ hơn sao?” Thượng Quan Kiệt cười nói, “Mọi việc không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Huống chi, cho dù Thái tử điện hạ có địa vị vững chắc thì muội muội sẽ thế nào?”

“Chốn hậu cung xưa nay phi tần tranh đấu, nếu muội muội không có ngoại thích hỗ trợ thì nhất định sẽ phải chịu thua thiệt đấy.”

Nàng lại ồ lên một tiếng rồi hỏi dồn, “Ca ca lựa chọn giúp muội, vậy tỷ tỷ thì sao?”

“Vân Nhi”, Thượng Quan Kiệt hơi lưỡng lự, “Chỉ cần Tề vương an phận thì tự nhiên muội ấy sẽ cả đời vinh hoa.”

Thượng Quan Linh cười lạnh. Hai người đều hiểu rõ trong lòng rằng Tề vương có khả năng an phận được hay sao?

“Được rồi, muội biết.” Cô cúi đầu nói: “Ca ca để cho muội suy nghĩ thêm đã.”

Cô nhìn Thượng Quan Kiệt lui ra ngoài, trong lòng vẫn ngổn ngang suy nghĩ. Không biết qua bao lâu, cô chợt giật mình, nhìn lại trong phòng, đã không thấy bóng dáng Lưu Mạch đâu nữa. Hắn đến lặng lẽ, đi cũng lặng lẽ sao? Cô cảm thấy hơi hụt hẫng, bước ra sau tấm bình phong thì chợt gặp ánh mắt của hắn, giật thót người kinh hãi. Cô quen thấy nét mặt ôn hòa của thiếu niên này mà dần quên mất rằng dù sao đó cũng là con của bệ hạ. Thời khắc ấy, ánh mắt Lưu Mạch lóe lên cũng sắc bén như của bậc đế vương ở trong điện Tuyên Thất kia.

“Điện hạ”, cô gọi mà trong lòng vẫn hơi kinh sợ.

“Ừ?” Hắn đáp khẽ rồi bất chợt cười một tiếng đầy hàm ý, nói: “Thê tử của ta thì ta sẽ tự mình bảo vệ, không phiền Thượng Quan Kiệt phải phí

https://thuviensach.vn

tâm.”

Thượng Quan Linh lặng người, bàn tay đang vén rèm đờ ra khiến tấm rèm từ từ buông xuống. Rời phủ Thượng Quan dễ dàng hơn nhiều so với lúc vào. Lưu Mạch đi chầm chậm trên đường, thầm suy nghĩ việc Thượng Quan Kiệt chọn lúc này để tỏ lòng trung thành với Thượng Quan Linh là tình cờ trùng hợp hay là vì biết mình ở trong phòng Thượng Quan Linh? Người thị vệ hắn gặp ở trong phủ Thượng Quan có báo tin cho Thượng Quan Kiệt hay không?

Hắn lắc đầu thôi không suy nghĩ thêm, nhìn thấy Thành Liệt liền bảo, “Thành Liệt, trở về thôi.”

“Chủ nhân.” Thành Liệt giật mình quay lại, thấy hắn liền thở phào, mặt mày tươi rói hỏi: “Có gặp được Thái tử phi không?”

Lưu Mạch hừ lạnh một tiếng, bước luôn lên xe rồi quay đầu lại ra lệnh, “Cấm không được nói cho ai biết chuyện hôm nay.”

Nếu để cho mẫu thân và Tảo Tảo biết được thì chắc chắn không còn mặt mũi nào gặp ai nữa. Chợt hắn chăm chú nhìn vào một thiếu nữ đang từ đằng xa đi đến trước phủ Thượng Quan, thậm chí không nghe thấy cả tiếng Thành Liệt vâng dạ. Thiếu nữ kia chừng mười bảy mười tám tuổi, vận một bộ y phục màu vàng nhạt, tuy không quá sang trọng nhưng tốt hơn bình thường rất nhiều, dung nhan quyến rũ. Cô nói với đám thủ vệ nhà Thượng Quan: “Ta xin gặp nhị tiểu thư nhà các ngươi có được không?”

Tên thủ vệ dò xét nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, hỏi gắt gỏng: “Ngươi là ai? Nhị tiểu thư nhà chúng ta là thái tử phi tương lai, thân phận cao quý, hà cứ muốn gặp là có thể gặp được hay sao?”

“Là cô ấy!” Lưu Mạch buột miệng thốt lên.

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân biết cô gái này à?” Thành Liệt tò mò hỏi.

Lưu Mạch không đáp lại, ra lệnh, “Ngươi đến dẫn cô ấy tới đây.”

Ở đằng xa, thiếu nữ nghe Thành Liệt hỏi bèn nhìn sang, thấy là hắn, lập tức gọi to, “A Trinh.” Gọi xong, cô liền xốc tà váy chạy qua phố. Cô có dung nhan quyến rũ, hành động lại vô cùng tùy ý nên lập tức khiến không ít người nhìn theo. Lưu Mạch thở dài, nói: “Cô vẫn cứ tùy tiện như vậy, Diễn Na.”

“Chắc ta vĩnh viễn cũng không thay đổi được đâu.” Diễn Na vốn đang cực kỳ vui mừng bỗng buồn như đưa đám, cúi đầu nói: “Ta nghe nói A Trinh muốn kết hôn với nhị tiểu thư nhà này.”

“Đúng vậy.” Lưu Mạch bình thản đáp, “Nàng tên là Thượng Quan Linh.”

“Thượng Quan Linh?” Diễn Na khẽ nhắc lại cái tên này, “Tên rất dễ nghe, cô ấy nhất định là một cô gái rất tốt nhỉ? Chắc ít nhất cũng tốt hơn ta nên ngươi mới bằng lòng cưới cô ấy phải không?”

“Sao nói vậy được chứ”, Lưu Mạch lắc đầu, dường như thấu hiểu tâm sự của cô, “Cả hai đều có điểm tốt.” Thế gian này, nếu như có người khát nước tới ba ngày, nhìn thấy một bình nước trước mắt thì dĩ nhiên phải lựa chọn.

“Cô tới đây là để…?” Hắn mỉm cười hỏi.

“Ta chỉ muốn xem người con gái được A Trinh lựa chọn rốt cuộc thế nào mà thôi.” Diễn Na cười khẽ. Mấy năm sống trong nhà Hán, cuối cùng cũng làm người thiếu nữ Thân Độc vốn không hiểu biết gì về những u sầu trên thế gian này bị lây nhiễm một thoáng bi ai. “Tuy vậy, có thể gặp được A Trinh là niềm vui ngoài ý muốn rồi.” Cô nghĩ tới ý tứ ẩn sau việc Lưu Mạch

https://thuviensach.vn

xuất hiện ở nơi này, thì trong lòng hiện lên một chút chua xót, cuối cùng nhướng mày nói, “A Trinh yên tâm, ngươi đã thành thân rồi thì ta sẽ không nhớ ngươi nữa.”

“Như vậy”, Lưu Mạch lưỡng lự giây lát rồi buông xuôi: “cũng tốt.”

Ngày mười lăm tháng Giêng năm Nguyên Đỉnh thứ sáu, Thái tử Lưu Mạch thành thân với thứ nữ nhà Thượng Quan là Thượng Quan Linh. Lúc này đang là tết Nguyên tiêu, Lưu Mạch là hoàng tử đầu tiên của triều Hán Vũ Đế đón dâu. Thân phận thái tử của hắn cao quý nên hôn lễ vô cùng long trọng, cứ đầu mỗi con phố từ phủ Thượng Quan đến cung Vị Ương là có một điểm bắn pháo bông. Dân chúng thành Trường An nói chuyện say sưa, những người già nhớ lại hồi năm Hoàng thượng còn là thái tử cưới Quận chúa Đường Ấp làm vợ cũng phô trương như vậy.

Chương 87: Thiên hạ kính trọng điện Trường Môn

Con trai trưởng thành hôn, Lưu Triệt và Trần A Kiều là cha mẹ nên tất nhiên phải đến dự nhưng không ở lại cuối cùng. Trở lại điện Trường Môn, Lưu Triệt thấy A Kiều tâm trạng không vui liền hỏi, “Kiều Kiều làm sao vậy?”

“Thiếp thấy phiền muộn.” A Kiều đáp vẻ bất an, “Rõ ràng ngày hôm qua vẫn cảm thấy là Mạch nhi còn nhỏ, chớp mắt một cái, con trai đã thành thân rồi. Cứ thế mà tính thì hóa ra thiếp đã già rồi sao?”

Đứa con trai mà mình hết lòng yêu thương đã cưới một cô gái xa lạ nên trong lòng nàng rất không nỡ. Có phải mỗi người mẹ đều từng trải qua tâm trạng như vậy không?

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt cười lớn, vén mái tóc đen dày của A Kiều lên, âu yếm hôn nàng rồi nói: “Dung nhan Kiều Kiều vẫn như xưa, đâu thấy già đi chút nào?” Y nói vậy cũng không phải để an ủi nàng. Tính ra thì Trần A Kiều không còn trẻ nữa nhưng nàng lại già đi rất chậm, dung nhan hiện giờ vẫn hết sức rạng rỡ không hề thua kém thời thiếu nữ.

Ngày hôm sau thì Thái tử phi vừa được gả phải vào cung thỉnh an, Thượng Quan Linh vốn là người khéo ăn ở, không hề để xảy ra sai sót về mặt quy củ lễ nghi. Từ nay về sau, bốn mươi tám điện của cung Vị Ương chính là nhà của cô. Chốn phồn hoa gấm vóc này là niềm khao khát nhưng cũng là mồ chôn tuổi thanh xuân của vô vàn thiếu nữ.

“Từ nay về sau, con phải tự mình sống cho tốt.” Trần A Kiều tươi cười căn dặn.

“Linh nhi biết.” Cô ngoan ngoãn đáp rồi quay sang nhìn phu quân mới cười. Trong khoảnh khắc đối mặt, má cả hai đều đỏ bừng.

Lưu Triệt hạ chỉ cho Thái thương lệnh Triệu Quá phụ trách nông nghiệp trong triều áp dụng những phương pháp nông nghiệp mới trên ruộng thí nghiệm ở vùng lân cận kinh thành. Triệu Quá vốn xem thường Trần nương nương là cành vàng lá ngọc thì không hiểu biết gì về nông nghiệp. Sau khi Trần nương nương xuất cung, giảng giải về hai phép quảng canh và thâm canh thì hắn mới thay đổi quan điểm, vô cùng khâm phục nàng.

“Hạ quan cũng từng trông thấy cảnh dùng súc vật cày ruộng, đúng là tiết kiệm được rất nhiều sức lực nhưng lại không mấy thuận tiện. Hơn nữa, tuy là phép quảng canh, thâm canh rất tốt nhưng nếu sức dân có hạn, không thể nào duy trì được cách làm này thì đúng là phụ ý tốt của nương nương mất rồi.”

https://thuviensach.vn

“Vì thế nên mới cần thử nghiệm trước ở kinh thành một năm.” Trần A Kiều mỉm cười nói, “Hơn nữa, chỉ cần chế tạo nông cụ thích ứng thì dùng trâu cày sẽ rất tiện lợi.”

Đến cuối tháng Hai bắt đầu vào mùa xuân thì cày đôi kiểu dáng mới và máy gieo hạt đã chế tạo xong. Triệu Quá chọn một vùng đất tại khu vực quanh kinh thành để áp dụng phép quảng canh theo cách của Trần A Kiều, đồng thời dùng trâu bò cày ruộng thật nhuyễn, gieo giống tưới nước, quả nhiên tiết kiệm được rất nhiều sức lực. Thượng Quan Linh theo A Kiều đi xem một lần, như có điều suy nghĩ, hỏi A Kiều: “ Có phải năm trước mẫu thân thấy nông dân ở Lâm Phần cực khổ nên nảy ra ý bảo bệ hạ xúc tiến nông nghiệp phải không?”

“Đúng vậy.” A Kiều nhẹ nhàng đáp. Những chuyện nàng có thể làm được cũng chỉ đến thế. Nếu bảo nàng thực sự xắn tay áo xuống ruộng làm việc là chuyện không thể nào. Khi còn bé nàng đọc sách sử rằng các bậc đế vương coi trọng nông nghiệp cũng từng xuống ruộng làm gương cho thiên hạ, nhưng theo như nàng thấy thì Lưu Triệt không bao giờ làm được điều này.

“Con vốn cho rằng làm phụ nữ chỉ cần hầu hạ phu quân cho tốt là được.” Thượng Quan Linh bất giác thở dài nói, “Hôm nay thấy mẫu thân có thể chia sẻ gánh nặng với bệ hạ mới biết, chí hướng của phụ nữ cũng không chỉ giới hạn trong khuê các mà còn lợi ích khắp thiên hạ. Mẫu thân đại tài, nhi thần bái phục!”

Chớp mắt đã đến tháng Ba, cũng sắp tới thời điểm kết hôn của Tề vương Lưu Cứ. Lưu Cứ dù sao cũng là con nối dòng của bệ hạ, là chư hầu một phương, nên quan lại từ đế đô Trường An cho tới đất Tề đều rục rịch đưa tỷ tỷ của Thái tử Phi, em gái lớn của Thượng Quan Kiệt là Thượng Quan Vân tới đất Tề làm lễ cưới. Đến ngày hai mươi ba tháng Ba, đội ngũ rước giá phải rời Trường An lên đường để kịp đến nơi vào thời hạn kết hôn trong

https://thuviensach.vn

tháng Năm. Ngày hôm đó, thị nữ thiếp thân Trúc Tâm của Thượng Quan Vân từ trong khuê lầu của Thượng Quan Vân hốt hoảng chạy ra tìm Thượng Quan Kiệt, khóc váng lên rồi quỳ sụp xuống bẩm báo: "Thiếu gia, Đại tiểu thư… không thấy đâu nữa."

Mấy tháng đã qua kể từ khi muội muội gả cho Thái tử điện hạ đương triều mà Thượng Quan Kiệt vẫn chưa hết đắc ý. Tuy hắn cũng hơi lo lắng về chuyện Thượng Quan Vân bị gả cho Tề Vương nhưng xét tạm thời thì cuộc hôn nhân này đối với Thượng Quan gia cũng coi như là dệt hoa trên gấm. Đến cuối cùng, dù cho hoàng tử nào đăng cơ thì hắn cũng là ngoại thích nắm quyền cao nhất, lấn át cả triều đình. Bây giờ lại nghe Trúc Tâm báo như vậy thì bỗng nhiên lạnh toát cả người, giận dữ hỏi, "Ngươi nói gì?"

"Nô tỳ biết Đại tiểu thư vẫn luôn không chịu gả cho Tề Vương điện hạ." Trúc Tâm khóc lóc kể lể, chuyện đã đến mức này cô còn e ngại gì nữa mà không kể hết ra: "Nhưng nô tỳ lại không thể nào ngờ được là Đại tiểu thư lại có ý đào hôn. Hôm tết Nguyên Tiêu, Đại tiểu thư ngồi lặng trước song cửa sổ cả ngày, một mực khóc ròng, nhưng không cho nô tỳ nói với thiếu gia. Đến bây giờ thì thời gian thành hôn đã tới. Buổi sáng hôm nay, nô tỳ tới hầu tiểu thư rửa mặt, nào ngờ tiểu thư đánh nô tỳ ngất xỉu rồi đổi y phục của nô tỳ trốn ra ngoài. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nô tỳ có nghe Đại tiểu thư nói là dù chết cũng không chịu gả cho Tề vương, dặn thiếu gia và Thái tử phi điện hạ bảo trọng. Sau đó nô tỳ tỉnh lại thì không thấy tiểu thư đâu nữa nên vội tới bẩm báo cho thiếu gia."

Thượng Quan Kiệt chết điếng người, vô lực ngã ngồi xuống ghế. Việc không thấy thị vệ canh cửa Vân lâu tới bẩm báo với hắn là Thượng Quan Vân giả dạng thị nữ xuất phủ cho thấy rằng Thượng Quan Vân đã trốn thoát, không cần phải hỏi nữa. Dù sao thì thị vệ cũng chỉ để phòng người ngoài xâm nhập chứ nào ai nghĩ rằng một thiếu nữ sắp trở thành Tề vương phi tôn quý lại muốn chạy trốn chứ? Hân vẫn biết lòng trưởng muội luôn hướng về Thái tử điện hạ nhưng chưa từng nghĩ rằng Thượng Quan Vân lại

https://thuviensach.vn

là một thiếu nữ cương cường, hoặc nói cách khác là đơn thuần đến ngu xuẩn, đến mức dùng phương thức quyết liệt như vậy để cự tuyệt. Hơn nữa cô là một tiểu thư quyền quý mà lưu lạc ở bên ngoài thì sao có thể sống được an toàn?

Chuyện này không thể che giấu nên Thượng Quan Kiệt bảo thê tử vào cung cầu kiến Thái tử phi, bản thân mình thì tới phủ Chiêm sự quỳ xuống nhận tội không dạy được muội muội và xin bị trừng phạt. Thượng Quan Linh biết được chuyện này thì trong lòng cả kinh, tay cầm chén trà run rẩy đánh đổ mất hơn một nửa.

"Ra là vậy." Cô tự nhủ, "Chẳng lẽ tỷ tỷ cũng yêu Thái tử điện hạ?"

Trong lòng cô vẫn cảm thấy khó hiểu. Cô luôn cho rằng Thượng Quan Vân đối với Lưu Mạch chẳng qua là thiếu nữ hoài xuân gặp thiếu niên anh tuấn nên ôm ấp ảo mộng, nào ngờ vì tình cảm này mà Thượng Quan Vân chịu trả giá nhiều như vậy, vứt bỏ cuộc sống nhung lụa đã quen thuộc từ tấm bé, làm nghịch ý ban hôn của bệ hạ, thậm chí không nề hà cả việc làm liên lụy đến ca ca. Nhưng ngay cả như thế thì cũng có kết quả gì chứ? Không hề nhìn thấy một tia hi vọng nhưng vẫn làm, chứng tỏ tỷ tỷ quyết liệt đến nhường nào.

Bệ hạ biết chuyện này thì nổi giận lôi đình, phạt Thượng Quan Kiệt một trăm trượng, tước tất cả chức vụ. Thượng Quan Linh là Thái tử phi cũng liên lụy, bị quản chế trong điện Bác Vọng.

"Điện hạ", Thượng Quan Linh sợ mất mật, hỏi Lưu Mạch:"Bệ hạ sẽ xử lý tỷ tỷ như thế nào?"

"Chuyện này sao mà biết được", Lưu Mạch chau mày nói, "tốt nhất là Thượng Quan Vân đừng để bị tìm thấy." Nếu không, ngay cả hắn cũng không dám chắc sẽ cứu được Thượng Quan Vân từ trong tay phụ hoàng.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Quan Vân quen sống giữa nhung lụa nên chắc sẽ chỉ trốn đi không quá một ngày. Cô lại không hiểu thế sự thì làm sao có thể tránh được sự truy tìm gắt gao của Kỳ Môn quân. Nào ngờ Kỳ Mông quân không ngừng truy tìm trong vòng nửa tháng, lật tung cả thành Trường An nhưng thiếu nữ xinh đẹp đó lại giống như hơi nước biến mất trong không khí. Ba tháng sau, Tề Vương Lưu Cứ cưới một thiếu nữ con nhà thế gia khác làm vợ. Lang trung lệnh Thượng Quan Kiệt nhờ chuyện này mà được phục chức lại, nhưng đó là chuyện của ba năm sau. Cũng từ đó, Thượng Quan Vân trở thành một cái tên bị kiêng kỵ trong thành Trường An. Nhiều năm sau, mọi người mới gặp lại cô, nhưng đó là chuyện còn xa xôi.

Rất lâu sau, những người già trong thành Trường An vẫn còn thổn thức nhắc tới chuyện lập lại Hiếu Vũ Trần hoàng hậu vào năm Nguyên Đỉnh thứ sáu. "Chuyện phế hậu rồi lại lập lại quả thật hiếm thấy trong lịch sử Hoa Hạ."

Song người phụ nữ là Hiếu Vũ Trần hoàng hậu kia được thế gian xưng là Hiền hậu[1], người phụ nữ tốt như vậy thì cần phải được đối xử tương ứng. Vào năm Nguyên Đỉnh thứ sáu, Hiếu Vũ Trần hoàng hậu được phục vị. Trong suốt hai mươi bốn năm sau đó, Hoàng đế và Hoàng hậu luôn ân ái mặn nồng. Khi triều đại Hán Vũ huy hoàng qua đi, thiên hạ chỉ biết có Hiếu Vũ Trần hoàng hậu mà dần dần quên lãng người phụ nữ họ Vệ cũng đã từng được ca ngợi là truyền thuyết của cung Vị Ương. Người đời chóng quên cũng là lẽ thường.

[1] Hiền hậu: Vị hoàng hậu đức hạnh, tài năng.

Trần hoàng hậu được phục vị nhưng không trở về điện Tiêu Phòng mà ở lại cung Kiến Chương. Nhà Hán truyền ngôi được hơn bốn trăm năm, mấy chục vị hoàng đế đời sau đều tôn điện Trường Môn làm Trung cung. Từ

https://thuviensach.vn

Thượng Quan hoàng hậu trở xuống, Hoàng hậu đời sau nào cũng thích ở điện Trường Môn để nhớ về một đời Hoàng đế và Hoàng hậu ân ái mặn nồng nhưng sống cách nhau cả trăm năm nên cũng chẳng thể biết rõ về tâm tình thật sự của đôi vợ chồng luôn gắn bó với nhau như hình với bóng đó.

Cuối tháng Bảy năm Nguyên Đỉnh thứ sáu thì Lưu Triệt về ở hẳn trong cung Kiến Chương. Mùa thu vừa chớm, một ngày y vô tình bị cảm lạnh. Y xưa nay vẫn khỏe mạnh nên tuy uống mấy thang thuốc để chiều ý A Kiều nhưng bản thân lại không mấy để tâm, song qua mấy ngày vẫn không thấy đỡ. Một hôm, y đang xử lý công việc trong điện Tuyên Thất thì nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng khẩn trương ở bên ngoài. Trung thư lệnh Chu Kiệt mặt mày tái nhợt đi vào quỳ bẩm, "Bệ hạ, Tây Khương phản rồi!"

Lưu Triệt nhíu mày, gấp mạnh bản tấu chương trong tay, đứng phắt dậy, nghiến răng, cười lạnh nói, "Bọn chúng thật to gan!" Y đang muốn nói tiếp thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt, trước mắt tối sầm, cả người đổ vật xuống. Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý ở một bên thấy thế thì sắc mặt trong phút chốc còn trắng hơn cả giấy, xộc tới nâng dậy, hét lên the thé: "Bệ hạ!"

Chu Kiệt ngớ người ra một lát mới khôi phục thần trí, hét vang "Mau tuyên ngự y!" Cung nhân trong điện bấy giờ mới tỉnh ra, hoảng loạn chạy đi.

Sắc mặt Chu Kiệt trắng bệch. Phải biết rằng tuy Tây Khương làm phản nhưng bọn họ ở biên thùy xa xôi, chẳng qua chỉ là họa nhỏ. Lưu Triệt lại đang là trụ cột của Đại Hán, nếu nằm xuống thì Đại Hán tất yếu sẽ dậy sóng. Từ sau năm Tuyên Quang, Hoàng đế trong điện Tuyên Thất dần dần bộc lộ tài năng, phong cách hành xử luôn sát phạt khốc liệt, quyết đoán tàn ác. Trong lòng mọi người, hình tượng của y cao vời không thể xâm phạm, dù là thần tử hay cung nhân của y đều chưa bao giờ nghĩ tới bệ hạ của họ sẽ có ngày đột nhiên ngã xuống. Song Lưu Triệt đích xác là đã bị bệnh, hơn nữa bệnh tình còn vô cùng trầm trọng. Y ho đến khàn giọng, không thể xử

https://thuviensach.vn

lý công việc nhưng trong lúc ngự y trị liệu vẫn lạnh giọng ra lệnh, "Chỉnh đốn ba quân, mau sớm đạp bằng Tây Khương."

"Bệ hạ", trên trán ngự y toát mồ hôi, khom người bẩm, "Bệ hạ bị cảm lạnh lúc trước còn chưa khỏi, lúc này lại lửa giận công tâm nên mới đột nhiên choáng váng."

"Trẫm không muốn nghe điều này", Lưu Triết cười lạnh nói, "Ngươi cứ nói thẳng cho trẫm biết bao lâu mới khỏi?"

"Điều này", ngự y không khỏi chần chừ, trên thực tế, Lưu Triệt lúc còn nhỏ đã tập qua cưỡi ngựa bắn cung, đấu kiếm, sau khi trưởng thành lại thích săn bắn nên cơ thể cường tráng, trước đây rất ít bị bệnh. Nhưng chính vì thế một khi phát bệnh sẽ rất nặng.

"Cũng phải điều dưỡng một thời gian." Ngự y nói ngắn gọn.

Lưu Triệt nhướng đôi mày lưỡi mác, đang định nổi giận thì vừa lúc Dương Đắc Ý khom người ngoài mành bẩm, "Bệ hạ, Trần nương nương đến."

Y sững lại, hạ giọng nói với ngự y: "Ngươi lui xuống trước đi." Ngự y ngầm thở phào, có cảm giác vừa sống sót dạo qua một vòng trước Quỷ Môn quan. Lão vừa quay ra thì đúng lúc Trần nương nương đang vén rèm vào điện.

"Triệt nhi." A Kiều trông thấy Lưu Triệt mặt xám ngoét nằm trên giường thì không khỏi nhíu mày lo lắng thốt lên. Nàng đưa tay ra định bắt mạch thì nghe thấy tiếng Lưu Triệt mỉm cười trấn an, nói: "Không có chuyện gì đâu." Y vừa nói xong lại cong người ho sù sụ.

https://thuviensach.vn

“Mạch mấy ngày trước còn tốt.” Nàng chậm rãi nói. Hôm nay, mạch của y đập yếu mà nhanh, cũng may chứng bệnh rõ ràng, gốc bệnh không sâu.

“Ta kê đơn thuốc này cho bệ hạ.” Nàng thu tay lại, không tin vào mấy ngự y mà lấy giấy bút viết ra phương thuốc.

“Thuốc này…”, ngự y nhìn phương thuốc, chần chừ nói, “có quá mạnh không?”

“Đúng vậy.” Trần A Kiều gật đầu nói: “Thuốc mạnh để trị bệnh, điều dưỡng bằng thức ăn.”

“Bệ hạ?” Nàng hỏi ý Lưu Triệt.

Lưu Triệt gật đầu, nói: “Trẫm tin Kiều Kiều.”

Bệ hạ cũng đã nói vậy thì người của Ngự y thự không còn dị nghị gì nữa. Chén thuốc sắc xong được bưng lên có màu nâu đen, mùi vị đắng ngắt. Lưu Triệt khẽ nhíu mày uống một hơi cạn sạch và chiêu một ngụm nước sạch xúc miệng rồi bảo, “Đưa trà lên.”

Dương Đắc Ý khom người vâng dạ, đang định truyền lệnh xuống tiếp thì thấy Trần A Kiều lắc đầu, nói: “Không được, trà giải dược tính, không thể uống.” Hắn quay sang nhìn Lưu Triệt vẻ dò hỏi.

“Thôi bỏ đi.” Lưu Triệt khẽ mỉm cười, “Dù sao, nói về trà đạo thì có ai tinh thông hơn Kiều Kiều của trẫm chứ?” Y ho khan vài tiếng, nhìn Trần A Kiều, cười ý vị, “Bao nhiêu năm qua trẫm đã thành thói quen uống trà do Kiều Kiều sao, một ngày không uống thì cảm thấy trong người rất khó chịu.”

https://thuviensach.vn

Nàng nhấm nháp ý tứ trong lời nói của y, duyên dáng cười, nói: “Có thể nói đó là vinh hạnh của thiếp được không?”

Hoàng đế bệnh nằm trên giường, những hoàng tử công chúa còn ở trong cung đều tới thăm. Sau đó Lưu Triệt về nghỉ ở điện Trường Môn. Cũng không biết vì địa long trong điện Trường Môn ấm áp hay vì dược tính mạnh mẽ mà y cảm thấy mình thiếp đi, người nóng hầm hập. Y trằn trọc đến nửa đêm thì toàn thân toát mồ hôi, mãi tận gần sáng mới ngủ say. Theo thói quen nhiều năm, lúc y tỉnh dậy thì sắc trời vẫn còn rất sớm, nhưng giai nhân đã không còn bên cạnh. Từ hồi A Kiều quay về Trường Môn vào năm Nguyên Sóc thứ sáu thì y đã biết nàng không quen dậy sớm, sau khi nàng bị thương vào năm Nguyên Thú nguyên niên lại càng như vậy. Song vào ngày hôm nay, nàng lại dậy sớm hơn y. Cung nhân hầu y rửa mặt xong liền mang cháo loãng vào cho y.

“Người vừa khỏi bệnh cần ăn những món ăn thanh đạm.” A Kiều vén rèm đi vào, mỉm cười nói.

Y niếm thử một miếng thấy mùi vị cực ngon thì chợt động tâm, cười hỏi, “Kiều Kiều tự mình nấu phải không?”

Nàng ngạc nhiên, hỏi lại: “Sao bệ hạ lại suy nghĩ như vậy?”

Lưu Triệt khẽ ho vài tiếng, đưa tay vuốt mấy sợi tóc xõa ra thái dương của nàng, âu yếm nói, “Má nàng bị vương khói dầu rồi.”

Khuôn mặt A Kiều thoáng ửng đỏ, ngượng ngùng quay đi không đáp, lại nói, “Hạt ý dĩ tính ôn, nhân hạt thông cũng rất tốt cho cơ thể. Bệ hạ ăn vào một lần sẽ thấy.” Dù như thế nào thì nàng vẫn luôn mong y không xảy ra việc gì. Lưu Triệt cúi đầu cười mấy tiếng, mặc dù thân thể vẫn còn mệt mỏi nhưng tâm trạng đã khá hơn.

https://thuviensach.vn

Dùng thuốc vào thì quả nhiên đỡ hơn nhưng bệnh vẫn còn dây dưa nên cần phải điều dưỡng dần dần. Một hôm, Lưu Triệt nhìn Trần A Kiều như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên nói, "Kiều Kiều, trẫm cho nàng phục vị làm hoàng hậu nhé. Được không?"

Trần A Kiều sửng sốt, nhìn thẳng vào mắt y mà kinh ngạc hỏi, "Sao đột nhiên lại đề cập tới chuyện này?"

Những năm qua, dù nàng chưa từng tiếp nhận bất kỳ danh hiệu hay phong hào nào nhưng ở tại hai cung Kiến Chương, Vị Ương cũng coi như tương đương với hoàng hậu. Hiện giờ thế sự ổn định, nàng lại không có yêu cầu thì không có lý do gì để y chủ động nhắc tới chuyện phục vị hoàng hậu? Dù sao, một khi phục vị hoàng hậu sẽ coi như thừa nhận với thiên hạ rằng việc phế hậu năm xưa là sai. Trần gia ở sau nàng lại một lần nữa có cơ hội phát triển.

Lưu Triệt hơi lúng túng, quay đầu đi, chậm rãi nói, "Hôm đó, lúc ngã xuống ở điện Tuyên Thất, trẫm đã suy nghĩ xem nếu cuộc đời trẫm kết thúc như vậy thì chuyện gì muốn làm mà chưa kịp?"

"Trẫm còn trên đời một ngày thì còn có thể sủng ái nàng, khi trẫm mất đi thì Mạch nhi kế vị cũng có thể tôn nàng làm Thái hậu, nhưng khi nàng trăm tuổi mà chôn cùng trẫm ở Mậu Lăng thì dù gì vẫn không được danh chính ngôn thuận. Kiều Kiều đã bị phế thì không thể nào cùng trẫm vào thái miếu tổ tông được. Khi cô cô dặn dò trước lúc qua đời, trẫm có ý nghĩ này nhưng vẫn e ngại thế cục Trường An nên muốn kéo dài thêm một thời gian. Tuy thế, việc này có thể kéo dài tới bao lâu chứ? Cuối cùng cũng phải đối mặt mà thôi. Nếu khi còn sống có thể được Kiều Kiều bầu bạn bên cạnh thì trẫm không muốn sau khi mất lại phải cô đơn ở dưới lòng đất một mình. Nếu trẫm đột nhiên mất đi thì đó chính là điều tiếc nuối."

https://thuviensach.vn

A Kiều kinh ngạc nghe xong, bỗng nhiên cúi đầu mắng một câu, "Ngu ngốc!" Giọng nàng khẽ đến nỗi ngay cả bản thân nàng cũng không nghe rõ, mắng xong, nàng cúi đầu, nước mắt chầm chậm lăn xuống.

Vào năm Nguyên Quang thứ năm đó, người này đã nói với nàng rằng y không cần nàng, quyết ý muốn phế bỏ nàng. Y để nàng ở sau lưng buồn bã gọi tên mình, gọi đến nhòa lệ không thấy bóng lưng của y nhưng vẫn không quay đầu lại. Khi đó, nàng thật sự cảm thấy dù cuộc đời có phồn hoa thế nào chăng nữa thì đối với nàng cũng chỉ là trống rỗng. Nàng đã thất bại tức tưởi trước vận mệnh vì người thương yêu nhất đã cho nàng một nhát đao trí mạng. Cho nên với cuộc ám sát ở cung Trường Môn thì dường như nàng còn mong nó xảy ra. Nếu nàng chết vào lúc ấy, Triệt nhi của nàng hay biết thì có thương tâm một chút nào không? Nàng thật sự không dám nghĩ tới đáp án. Khi đó, nàng oán hận nghĩ rằng một ngày nào đó người sẽ hối hận vì không biết mình đã đánh mất thứ gì. Bởi vì, trên cõi đời này không còn người con gái nào có thể yêu người hơn nàng. Năm tháng như thoi đưa, chớp mắt một cái đã hai mươi năm. Sau hai mươi năm, y nói với nàng, *"Kiều Kiều, trẫm cho nàng phục vị làm hoàng hậu nhé. Được không?"* Câu nói đó coi như là một loại biến tướng của hối hận sao? Nhưng ngay cả khi y hối hận thì nàng cũng đã không thể yêu thương y như trước được nữa rồi. Còn nàng nói "Ngu ngốc", rốt cuộc là mắng y hay là mắng chính nàng?

Lưu Triệt nhìn nàng rơi lệ, cặp mắt đen sâu thẳm cũng mờ đi, cuối cùng nói, "Thật xin lỗi." Giọng y cũng khẽ đến nỗi nay cả bản thân y cũng không nghe thấy.

Tháng Chín năm Nguyên Đỉnh thứ sáu là lúc mùa lúa mì trồng thí nghiệm lần đầu tiên ở vùng gần kinh thành chín. Hiếu Vũ hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, Hoàng hậu Trần A Kiều năm xưa có tài có đức nhưng bị bãi truất do kẻ gian mưu hại, nay khôi phục lại ở Trung cung làm mẫu nghi thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Vận mệnh luôn luôn có những khúc ngoặt mà con người không thể tưởng tượng nổi. Lúc xưa Quận chúa Đường Ấp Trần gia danh chấn kinh thành, có ai ngờ một thiếu nữ xinh đẹp như phượng hoàng lại thua trong tay một ca cơ hèn mọn. Còn khi thế gian truyền xướng ca dao *"Sinh nam không mừng, sinh nữ không giận, một thân một mình, Vệ Tử Phu hơn cả thiên hạ",* Thì lại không ai ngờ rằng người phụ nữ cuối cùng khiến cho Hiếu Vũ hoàng đế nhớ nhung lại là biểu tỷ A Kiều thuở ban đầu của y?

Năm sau, Hoàng đế hạ lệnh cho đào sáu con kênh, đồng thời ban bố phương pháp quảng canh, thâm canh cho toàn thiên hạ. Vào lúc nông dân vùng Quan Trung sử dụng súc vật cày ruộng, tất cả mọi người đều khen, "Hoàng hậu nương nương thật là một hoàng hậu hiền minh."

Năm tháng dần xóa nhòa quãng thời gian hai mươi năm giữa hai lần Trần A Kiều làm hoàng hậu. Sau triều Hán Vũ, Thiên hạ coi điện Trường Môn ở cung Kiến Chương là Trung cung, điện Tiêu Phòng ngược lại không được nhắc đến. Sau này khi Tư Mã Thiên viết *Sử ký*, danh từ Hiếu Vũ hoàng hậu nếu không phải đặc biệt thì chính là chỉ Trần hoàng hậu. Người trong thiên hạ, ngoại trừ bốn con gái mà Vệ hoàng hậu lưu lại ở nhân gian, còn lại dần quên lãng người phụ nữ từng một bước lên trời này.

Chương 88: Lại nghe Vu cổ kinh hoàng cả đêm

Cuối năm Nguyên Đỉnh thứ sáu, Lưu Triệt cuối cùng khỏi bệnh, Tây Khương cũng báo tin về là quân Hán đánh trận nào thắng trận ấy, cho thấy rằng có thể nhanh chóng bình định cuộc phản loạn. Thứ sử đất Thục báo lên rằng có vị phương sĩ tên Loan Tử tự xưng là biết thuật trường sinh thăng thiên, Thứ sử thấy người đó đúng là có biết một số môn pháp thuật nên rất bái phục, tiến cử lên Hoàng đế. Lưu Triệt khi còn trẻ thì không tin vào pháp

https://thuviensach.vn

thuật của các phương sĩ, song tuổi tác nhiều lên lại thay đổi quan điểm. Hơn nữa, mấy ngày trước vừa bị bệnh nặng, giờ y nghe nói hai chữ trường sinh thì không khỏi động lòng, liền ra lệnh, "Lệnh Ngũ Bị đi kiểm chứng thần thông của phương sĩ."

Mấy ngày sau, Ngự sử đại phu Ngũ Bị dâng chỉ, cười nói, "Nhìn bề ngoài thì Loan Tử đúng là có phong thái thế ngoại cao nhân. Thần không biết hắn có thật biết thuật trường sinh hay không, nhưng quả thật là có vài đạo thuật nhỏ, chẳng hạn như ngưng nước thành băng."

Trần hoàng hậu nghe nói chuyện này thì hơi nhăn mặt, nói: "Thiếp không tin trên đời này có thuật trường sinh gì cả, quá nửa là lừa người để kiếm miếng ăn."

Lúc đó Lưu Triệt cũng ở điện Trường Môn, nghe vậy cười nói, "Chẳng phải Kiều Kiều cũng từng nói 'Trên đời cũng có thể có người có thần thông' là gì. Dù đúng hay sai thì gặp cho biết cũng chẳng sao cả."

Trần A Kiều khuyên can không được, dự cảm thấy bất thường. Nàng day day trán, thầm nghĩ không biết Loan Tử có quan hệ gì với Loan Đại trong lịch sử hay không. Sau chuyện Lý Thiếu Ông hồi năm Nguyên Thú, Lưu Triệt không tin tưởng vào phương sĩ như trong lịch sử, cũng không cuồng nhiệt với thuật trường sinh như sử sách ghi chép. Nàng từng cho rằng chuyện này coi như chấm dứt, không ngờ lại còn xảy ra.

Lưu Triệt cho đòi phương sĩ Loan Tử vào cung. Lúc đó là tháng Mười một giữa mùa đông, Trường An rét căm căm. Lưu Triệt mặc áo lông cáo ngồi trong đình có màn lụa quây kín bốn bề ở ngự hoa viên mà còn cảm thấy gió Bắc tràn về lạnh thấu xương, chỉ lướt qua cũng khiến đóng băng da mặt. Loan Tử được nội thị dẫn đường đi tới, tướng mạo thanh khiết, quần áo mỏng manh nhưng không hề cảm thấy lạnh. Lão tới dưới đình, quỳ xuống bái chào: "Phương sĩ Loan Tử, tham kiến Hoàng đế bệ hạ!"

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt trầm ngâm một lát rồi thản nhiên nói, "Đứng dậy đi."

Loan Tử đứng dậy nhìn lên, chắp tay nói, "Bệ hạ", còn chưa dứt lời thì đột nhiên giật bắn mình.

Dương Đắc Ý ở bên cạnh Lưu Triệt, thấy y hơi nhíu mày thì biết Hoàng đế không hài lòng, vội vàng quở mắng, "Nô tài ở trước mặt Hoàng thượng mà dám vô lễ!"

"Bệ hạ", Loan Tử hoàn hồn lại bẩm, "Không phải tiểu đạo không có lý do gì lại dám to gan, chỉ là tiểu đạo tự nhận tu vi của mình hơi có chút thành tựu, có thể nhìn tướng mà biết được một chút thiên mệnh. Trên đỉnh đầu bệ hạ có sắc tía như mây, dày đến mức tiểu đạo quả thật là bình sinh chưa từng được trông thấy. Đó chính là tướng chân mệnh thiên tử." Lão thấy Lưu Triệt hơi chuyển sắc mặt, lưỡng lự giây lát, lại nói: "Nhưng trên ấn đường của bệ hạ có sắc tối, đó là tướng bị người dùng Vu cổ ám hại."

Lão nói câu này như trời long đất lở. Tất cả đám cung nhân trong vườn đều biến sắc. Từ thời lập nước Đại Hán tới nay, các vị hoàng đế tiền nhiệm đều giữ chuyện Vu cổ kín như bưng, chỉ riêng triều Hán Vũ Đế đã phế hai hoàng hậu đều với lý do là Vu Cổ. Hai chữ này chính là ác mộng ở cung Vị Ương. Lưu Triệt đột nhiên sầm mặt, cười lạnh nói, "Đạo trưởng ăn nói lung tung, chẳng lẽ cho rằng đao phủ của trẫm chém không đứt được đầu của ngươi?"

"Tiểu đạo không dám." Loan Tử giọng điệu cung kính nhưng lại tỏ vẻ không một chút hãi sợ, ngang nhiên nói tiếp: "Bệ hạ là thánh quân nên chẳng ngại kẻ gian làm loạn, ý đồ bất chính. Những này gần đây bệ hạ có cảm thấy thân thể khó chịu không?"

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt không thay đổi sắc mặt nhưng lại thoáng động lòng nhớ đến cơn bệnh nặng trước đây mấy ngày nên cũng lấy làm nghi hoặc, hỏi giọng lạnh băng, "Nếu thế thì đạo trưởng có thể chỉ ra ai là người đã làm loạn Vu cổ không?"

"Tiểu đạo không biết ai trong cung Vị Ương cả." Loan Tử bình tĩnh ung dung đáp: "Nhưng tiểu đạo dám khẳng định người làm loạn tất ở trong cung. Hơn nữa", Lão ngưng thần nhìn quanh rồi giơ tay chỉ hướng nam, nói vẻ chắc chắn: "Ở vào hướng kia."

"Mã Hà La!" Lưu Triệt lớn tiếng gọi.

"Dạ." Mã Hà La tiến ra đáp.

"Ngươi dẫn một đội Kỳ Môn quân lục soát các cung điện phía nam cung Vị Ương, nếu không phát hiện được gì", Lưu Triệt nhìn Loan Tử bằng vẻ mặt quỷ quyệt, nói giọng lạnh tanh, "Trẫm không muốn gì khác, chỉ cần đầu của cửu tộc nhà ngươi."

"Tiểu đạo là người tu hành", Loan Tử chắp tay cười nói, "Cửu tộc nhà thần đều đã mất rồi. Nếu bệ hạ không tin thì cứ lấy cái đầu này là được.'

Mã Hà La đi một lúc lâu rồi chạy theo hành lang từ cung Vị Ương trở về bẩm, "Khởi bẩm bệ hạ, thần lục soát các cung điện ở phía nam, phát hiện vật này dưới nền đất điện Phi Sương nơi ngày xưa Lý Tiệp Dư tự vẫn."

"Hay, hay lắm." Lưu Triệt giận đến cực điểm nhưng lại không hề tỏ sắc giận, thản nhiên nói, "Trình lên."

Cung nhân bưng chiếc khay sợ run cầm cập trình lên trước ngự giá. Lưu Triệt ngưng thần nhìn xem, Thấy trong khay có hai hình nộm nhỏ, một nam một nữ, sau lưng có khắc ngày sinh tháng đẻ, chữ viết còn rất non nớt.

https://thuviensach.vn

Ngày sinh tháng đẻ trên lưng một hình nộm tất nhiên là của y, chủ nhân ngày sinh tháng đẻ còn lại rõ ràng là Trần A Kiều trong điện Trường Môn.

"Nghiệt tử", Lưu Triệt cười lạnh, Nghiến răng rít lên hai chữ này. "Trẫm vẫn nghĩ tới tình phụ tử nên không đành lòng sát hại. Nó thì tốt rồi, dám tái diễn Vu cổ, gây họa làm loạn cung đình."

"Truyền lệnh của trẫm", y buông từng chữ một, "Niêm phong điện Phi Sương, giam Tứ hoàng tử và Công chúa Cái Trường vào đại lao phủ Tông nhân."

Trong phủ Tề vương, Ninh Triệt mấy ngày liền cầu xin được gặp Tề Vương nhưng Tề vương Lưu Cứ vẫn cự tuyệt không gặp. Mãi đến hôm nay rốt cục mới thấy thị tùng của Tề vương bước ra nói: " Ninh tiên sinh, Vương gia lệnh mời ngài vào."

Ninh Triệt đi vào, hỏi ngay: "Vương gia thật sự không nhận ra rằng bây giờ không phải lúc hành động à?"

"Ta biết." Lưu Cứ nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói, "Cho nên mấy ngày qua mới không chịu gặp tiên sinh." Hắn sợ phải nghe Ninh Triệt phân tích lợi hại khiến mình bỏ cuộc.

"Bây giờ người kia chắc đã gặp phụ hoàng rồi, thế nên tiên sinh có muốn nói gì cũng không cần thiết nữa."

Ninh Triệt nhắm mắt, chán nản hỏi tiếp: "Kính xin Vương gia giải thích vì sao đã biết rõ việc không ổn mà vẫn khăng khăng chấp nhất hành động?"

"Vì ta là phận con cái." Lưu Cứ cười nói, "Ta không thể dễ dàng bỏ qua việc phụ thân bố cáo thiên hạ rằng mẫu thân từng mưu hại người phụ nữ

https://thuviensach.vn

khác, sau đó lại cố giúp người đó ngồi lên vị trí của mẫu thân. Cho dù tất cả có thể đều là sự thật."

Chuyện năm xưa trôi qua đã lâu, người ngoài không còn biết được chân tướng. Thật ra người đã sa lầy trong chốn hoàng gia thì có ai là vô tội. Bệ hạ không thể trách mình cũng không thể chỉ trích người hiện giờ là Phi Nguyệt trưởng công chúa Lưu Lăng được, nên sẽ phải để người đã chết gánh chịu tất cả mọi tội lỗi. Cho dù người đó đã từng có vô số đêm má ấp vai kề bên gối của y. Bệ hạ quả nhiên rất tuyệt tình với người đã ruồng bỏ.

"Ta biết ngươi nghĩ gì." Lưu Cứ cười nhạt, "Ngươi có thể nghĩ như vậy nhưng ta đứng trên lập trường của mình thì không."

"Hơn nữa", hắn sầm mặt, lạnh lùng nói, "Không ai có thể biết rõ hơn ta về việc phụ hoàng là người vô tình đến mức nào, vì vô tình và đa nghi vốn là căn bệnh chung của những người đã lên ngôi cao. Những năm qua, giữa ông ấy và Trần A Kiều không có xung đột cho nên mới có thể bình an vô sự. Thế nhưng một khi có xung đột thì…"

Hắn mím môi: "Ta muốn xem phụ hoàng của ta rốt cuộc có thể vô tình đến mức nào."

Trần A Kiều nhờ Tang Hoằng Dương đi điều tra về lai lịch của người phương sĩ có tên là Loan Tử, nhưng Tang Hoằng Dương huy động lực lượng cả mấy nhà vẫn không điều tra ra một chút tin tức gì về người này. Lão dường như cũng từ hư không xuất hiện giống bọn họ.

Ngày hôm qua, Trần A Kiều ở điện Trường Môn nghe thấy hai chữ kinh hoàng kia mà ngơ ngẩn, suýt nữa cắn rách môi mình mà không biết. Lại là Vu cổ, cứ mỗi lần nàng cho rằng có thể hoàn toàn thoát khỏi cơn ác mộng hai chữ này gây ra thì vận mệnh lại một lần nữa ập tới khiến nàng không thể quên nơi nàng đang sống là một dạng địa ngục trần gian như thế nào.

https://thuviensach.vn

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, nói: “Bệ hạ, người tin Loan Tử hơn là tín nhiệm con của mình sao?”

“Trẫm cũng không tin hắn.” Lưu Triệt điềm nhiên đáp, “Nhưng chẳng qua hắn là một phương sĩ, mà Mã Hà La lại đích thực lục soát được hình nhân bị làm phép Vu cổ trong điện Phi Sương.”

“Vậy cũng có thể là do bị hãm hại”, A Kiều cười mỉa mai nói, “Năm Nguyên Quang thứ năm, chẳng lẽ bệ hạ không biết rõ tại sao hình nhân Vu cổ lại tiến vào điện Tiêu Phòng được ư?”

“Kiều Kiều.” Lưu Triệt chợt cao giọng giận giữ quát lên, nhưng rồi dịu lại: “Nàng phải biết rằng nó không chỉ nguyền rủa trẫm mà còn cả nàng nữa đấy.”

“Thiếp tuyệt đối không tin vật chứng.” A Kiều lắc đầu, “Nhưng đó là con trai của người chứ không phải con thiếp. Người không đau lòng thì chẳng lẽ thiếp lại phải đau lòng?”

“Nhưng mà”, nàng buồn bã nói, “Nếu một ngày có người nói với bệ hạ rằng Mạch Nhi hoặc thiếp có ý đồ dùng Vu cổ với bệ hạ thì bệ hạ sẽ làm thế nào đây?”

Ngoài A Kiều thì chưa từng có một người phụ nữ nào dám chất vấn y trực tiếp như thế. Lưu Triệt ngắm nhìn dung nhan kiều diễm trước mắt, lòng chùng xuống. Y ôm lấy A Kiều, nói từng chữ một, “Trẫm nhất định không phụ khanh!”

Chuyện Hoàng đế, Hoàng hậu tranh cãi trong điện Trường Môn rất nhanh chóng loan truyền. Loan Tử nghe được thì kín đáo nhíu mày. Ba ngày sau, Loan tử yết kiến vua lần thứ hai, tiếp tục nói ra lời kinh hãi. Mặc

https://thuviensach.vn

dù đã đào được Vu cổ ở điện Phi Sương nhưng sắc u ám trên ấn đường của bệ hạ vẫn không tiêu tán. Trong cung đình còn có người khác dùng Vu cổ.

Lần này, lão chỉ đúng về hướng điện Bác Vọng của Thái tử Lưu Mạch.

Ánh mắt sắc bén của Lưu Triệt nhìn chằm chặp vào lão một lúc lâu. Lão đang còn run sợ thì chợt nghe Lưu Triệt nhếch miệng cười ra lệnh, "Dẫn người tra xét điện Bác Vọng." Trong khoảnh khắc, cả điện lặng như tờ.

Mã Hà La chưa kịp dẫn Kỳ Môn quân tới điện Bác Vọng thì Trần A Kiều và Lưu Mạch đã hay tin. A Kiều chỉ cười lạnh, ánh mắt trầm tĩnh dần dần ngưng lại như một tầng băng mỏng. Thái tử Lưu Mạch liền tới điện Tuyên Thất, tấu xin được gặp mặt quân vương. Loan Tử đứng ở dưới điện, tâm trạng thấp thỏm khi thấy Lưu Triệt gật đầu: "Cho Thái tử vào."

Mã Hà La dẫn Kỳ Môn quân vào điện Bác Vọng thì Thái Tử Lưu Mạch không còn ở đó, chỉ có Thái tử phi Thượng Quan Linh đứng bên ngoài điện trong gió Bắc thổi ào ào, dáng vẻ lẻ loi.

"Phụng ý chỉ của bệ hạ", Mã Hà La chắp tay, nghiêm nghị nói, "lục soát điện Bác Vọng."

"Nếu không phải ngươi phụng ý chỉ của bệ hạ", Thượng Quan Linh cười lạnh nói, "ngươi cho rằng ta sẽ cho phép ngươi bước vào điện Bác Vọng sao?"

Mã Hà La chột dạ, nhớ ra thân phận của người trước mắt này là vị thê tử được Thái tử Đại Hán cưới hỏi theo đúng lễ giáo, nếu không có gì bất ngờ thì sau này chắc chắn là mẫu nghi thiên hạ.

Hắn lui lại nửa bước, làm đại lễ, "Tham kiến Thái tử phi điện hạ."

https://thuviensach.vn

“Miễn lễ.” Thượng Quan Linh bình thản, “Mã tướng quân, ngươi phụng ý chỉ của bệ hạ, tất nhiên ta không thể ngăn cản ngươi lục soát điện Bác Vọng. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ hôm nay ngươi lục soát cung điện của Thái tử Đại Hán. Ta là nữ chủ nhân của điện Bác Vọng, tuy không thể đích thân chứng kiến lục soát nhưng lại có thể phái người hỗ trợ, chỉ điểm cho tướng quân một chút, giúp tướng quân tránh lầm vào nơi trọng yếu mà chẳng may phạm tội. Tướng quân thấy thế nào?”

“Nếu như thế”, Mã Hà La chắp tay nói, “Đa tạ Thái tử phi.”

“Thành Liệt”, Thượng Quan Linh xoay người, điềm nhiên ra lệnh, “Ngươi giúp Mã tướng quân lục soát một chuyến đi.”

Cô bước từng bước vào trong điện. Cô mới làm Thái tử phi nên không có kinh nghiệm đối phó với những tình huống như thế này, nhưng lại không thể không đối phó. Phu quân của cô ở bên ngoài làm những việc cần làm, nếu cô ở nhà mà thất bại thì sẽ khiến cho Lưu Mạch gặp khó khăn mọi bề. Bản thân cô không muốn mình làm liên lụy đến hắn.

Lưu Mạch bước vào điện Tuyên Thất với vẻ mặt trầm tĩnh, nhìn Loan Tử, “Ta nghe nói ngươi rất giỏi thuật trường sinh?”

“Đúng vậy.” Loan Tử trả lời khiêm tốn.

“Như vậy”, Lưu Mạch nhanh như chớp lấy thanh kiếm đeo trên lưng một thị vệ của Hoàng đế đang đứng dưới điện Tuyên Thất, uy nghiêm hỏi, “Nếu ta chém đầu ngươi thì ngươi có thể mọc ra một cái đầu khác không?”

Hắn vung kiếm chém vút qua, máu tươi trước tiên nhuốm tràn lưỡi kiếm rồi lập tức chiếu đỏ mắt mọi người. Đầu Loan Tử rụng xuống, lăn mấy vòng trên điện rồi mới dừng lại, cặp mắt còn lộ vẻ kinh hoảng. Đám thị vệ nhao nhao hét lên: “Hộ giá”, rồi vung đao rút kiếm che chắn bên dưới điện,

https://thuviensach.vn

trong lòng đầy nghi hoặc. Người mà bọn họ đang giơ đao chĩa thương vào chính là Thái tử Đại Hán. Lưu Mạch cười lạnh, ném thanh kiếm xuống nền điện tạo nên tiếng kêu loảng xoảng, nhíu mày nhìn vị quân vương bên trên điện.

"Lui ra đi." LưuTriệt phất tay nói.

"Ngươi thật sự là đứa con trai giống trẫm nhất." Y nhìn con trai cả đứng bên dưới điện, nói rành rọt, giấu đi ánh mắt tán thưởng.

"Đúng vậy." Lưu Mạch cười lạnh, "Con là con của người. Mặc dù chưa chắc con đã thích người, nhưng con tôn kính người. Chỉ cần người không động đến mẫu thân con, không động đến muội muội của con", hắn chần chừ một chút rồi nói tiếp: "không động đến vợ con của con thì con cũng không muốn làm một người nhẫn tâm điên cuồng có ý đồ sát hại phụ thân, hành thích hoàng thượng."

"Trẫm tin con." Lưu Triệt nói dứt khoát, xoay người ra lệnh, "Bảo Mã Hà La không cần lục soát nữa." Y thờ ơ liếc nhìn thủ cấp Loan Tử bên dưới điện, nói giọng chán ghét: "Mang đi, ném ra ngoài bãi tha ma."

Lưu Mạch cười nhạt, chớp chớp mắt, nhẹ nhàng nhắc nhở, "Lần này người đã thật sự làm tổn thương mẫu thân rồi."

Tề vương Lưu Cứ sau đó cũng nghe được tin tức từ Trường An truyền về, uống cạn chén rượu, cười lạnh nói, "Đúng thật là phụ tử tình thâm!"

"Thật ra thì", Ninh Triệt thở dài, "chưa chắc kế này của Vương gia đã không được mà chỉ là không phải lúc. Nếu đợi thêm mấy năm nữa, mâu thuẫn giữa quyền lực của vua và quyền lực của thái tử phát sinh, thì bệ hạ chắc sẽ không nương tay dễ dàng như vậy đâu."

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà”, Ninh Triệt hỏi thêm, “tại sao Vương gia nhất định phải đối phó với Tứ hoàng tử trước?”

“Có hai nguyên nhân.” Lưu Cứ đáp: “Một là bởi vì hắn có căn cơ yếu kém nên thích hợp để mang ra thử đao, còn thứ hai thì chẳng qua là lấy đạo kỳ nhân để trị kỳ nhân mà thôi.” Không biết Lý Chỉ nằm trong mồ mà thấy tình huống ngày hôm nay thì có hối hận hay không?

Trong điện Tuyên Thất, Lưu Triệt cuối cùng đã chọn lựa tin tưởng con mình. Khi thánh ý truyền tới điện Bác Vọng thì Mã Hà La vẫn chưa lục soát xong. Hắn mỉm cười quỳ tiếp ý chỉ, thầm thở dài nghĩ, “Quả nhiên bệ hạ vẫn coi trọng Trần hoàng hậu và Thái tử điện hạ.”

Kỳ Môn quân rút khỏi điện Bác Vọng. Thượng Quan Linh ngồi sụp xuống ghế, cảm thấy vẫn chưa hết sợ hãi, tay chân bủn rủn. Dù sao, từ ngày nhà Hán hưng thịnh đến nay đã có biết bao nhiêu người bị choàng lên hai chữ “Vu cổ” mà chết không chỗ chôn thây, cô và Lưu Mạch lần này có thể thoát khỏi an toàn chứng tỏ trong lòng bệ hạ vẫn còn ưu ái. Lưu Mạch trở về điện Bác Vọng, trông thấy Thượng Quan Linh như thế, lấy làm thương xót, mỉm cười trấn an: “Không có chuyện gì nữa rồi.”

Thượng Quan Linh vùi đầu vào lòng hắn, phiền muộn hỏi: “Bệ hạ thật sự không còn nghi ngờ chàng nữa chứ?”

“Phụ hoàng”, Lưu Mạch cười một tiếng thê lương, “Người còn đang bận trấn an mẫu thân.”

Chương 89: Không rõ là đa tình hay vô tình

https://thuviensach.vn

Lúc Lưu Triệt bước vào điện Trường Môn điện thì A Kiều đang đánh đàn dưới cửa sổ. Nàng nghe tiếng bước chân của y liền bỏ cây đàn xuống, nhìn sang.

"Chuyện hôm nay", không biết vì sao Lưu Triệt trông thấy ánh mắt trong trẻo của A Kiều lại thoáng chần chừ.

"Bệ hạ không cần nói nữa", A Kiều khẽ mỉm cười, khóe môi hơi nhếch lên, "Bệ hạ có thể thu hồi lệnh lục soát điện Bác Vọng vào thời điểm quyết định cuối cùng, chừa lại một đường cho thiếp và Mạch Nhi là thiếp cảm ơn rồi."

Lưu Triệt chợt thấy lòng lạnh như băng. Y có thể dự liệu rằng A Kiều sẽ oán trách, sẽ làm toáng lên, sẽ nổi giận nhưng chưa từng nghĩ rằng nàng lại bình tĩnh đến mức lạnh lùng như vậy, thậm chí còn nói trước những gì y định nói. Tuy những lời nàng nói có vẻ như rộng lượng tha thứ nhưng y lại mơ hồ cảm giác thấy khoảng cách rất gần giữa hai người đã bị kéo lùi lại một bước dài. Y cảm giác như đang trông thấy xuân về hoa nở, khắp nơi ấm áp nhưng chỉ trong chớp mắt đã quay ngược lại mùa đông ngập tràn băng giá mà y thì lại không thể làm được gì cả. Cảm giác thất bại như vậy khiến y cực kỳ tức giận, ôm siết nàng vào lòng, nói: "Trẫm đâu có phụ bạc nàng."

"Thiếp biết." Nàng nhắm mắt, đáp.

Nàng biết, với tính cách đa nghi, với sự kiêng kỵ Vu cổ của y mà vẫn chịu dừng tay vào thời khắc quyết định cuối cùng thì thật sự là y vẫn nhớ tới lời hứa với nàng. Nhưng khi hạ lệnh lục soát điện Bác Vọng của Mạch Nhi thì y thật sự không hề nghi ngờ một chút nào hay sao? Nhà đế vương tình cảm nhạt nhẽo, không cần biết lòng nghi ngờ nhiều hay ít, chỉ cần nó tồn tại thì sẽ không xóa đi được nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng cũng muốn coi điện Trường Môn là nhà của nàng, trong ngôi nhà phồn hoa tươi đẹp này có y, có nàng, có Mạch Nhi, có Tảo Tảo. Nếu như trong suốt quãng đời còn lại, cả nhà có thể sống vui vẻ hòa thuận thì coi như là một thứ hạnh phúc nhưng thứ hạnh phúc đó lại nằm trong tay y. Hôm nay y tin nàng thì bọn họ có thể làm người một nhà. Nếu như có ngày y không tin nàng nữa thì có phải ngôi nhà này sẽ sụp đổ trong chớp mắt? Không chỉ tình cảm của bọn họ sụp đổ mà có khi tính mạng của ba mẹ con nàng cũng đi theo. Trong tình cảnh như vậy, sao bọn họ có thể là người một nhà cho được?

Lưu Triệt ôm A Kiều trong lòng, nhạy cảm nhận thấy tâm trạng không vui của giai nhân liền cười lạnh, thô bạo hôn lên đôi môi của nàng. A Kiều kêu "a" một tiếng, bị động tiếp nhận nụ hôn cưỡng bức của y. Những năm qua nàng bị sự sủng ái nhất mực của y che mắt, dần có chút vờ không biết, quên mất người bên gối là hạng người gì.

Chuyện đã vậy thì cứ để mặc nó xảy ra. Nàng bỗng nhiên ôm lấy bờ vai Lưu Triệt, chủ động hôn trả lại. Bất kể như thế nào, hiện tại nàng yêu người đàn ông này. Bất kể như thế nào, hiện tại y vẫn còn tin nàng. Như vậy, ít nhất ở hiện tại nàng nên học theo câu nói "Sống ngày nào vui ngày ấy" của cổ nhân. Ngày mai dù có trời nghiêng, đất lở, núi đổ, sông rời, tình yêu mất đi cũng là chuyện của ngày mai. Đến ngày mai, bọn họ sẽ bình tĩnh đối phó, còn hôm nay tạm thời cứ thế này đi. Lưu Lăng vẫn bảo nàng cần phải luôn tỉnh táo nhìn thế sự, không được học cách sống phóng túng. Thật ra thì phóng túng cũng có cái hay của phóng túng. Thế nên sáng nay, nàng bỗng nhiên rất muốn phóng túng một trận với người đàn ông này.

Lưu Triệt thấy A Kiều đột nhiên nóng bỏng như vậy thì khá ngạc nhiên, nhưng như thế cũng tốt. Y cởi bỏ y phục của A Kiều, đôi mắt nóng rực nhìn xoáy sâu vào mắt nàng. Dù thế nào, trẫm không thể dung thứ cho bất kỳ kẻ nào dám tổn thương nàng. Y thầm hứa trong lòng.

https://thuviensach.vn

Vào cuối năm Nguyên Đỉnh thứ sáu, Hoàng đế truyền xuống ý chỉ, phế tước hiệu Quảng Lăng Vương của Tam hoàng tử Lưu Hoành, cấm cố ở Bắc cung, cả đời không được ra khỏi Trường An. Ý chỉ ban ra đột ngột, chấn động cả hai cung Vị Ương và Kiến Chương. Hình Khinh Nga khóc đến chết đi sống lại, tuyệt vọng hỏi, "Hoành Nhi chưa hề làm chuyện gì sai, sao bệ hạ lại trừng phạt nghiêm khắc như thế?" Một hoàng tử bị cấm cố trong cung cả đời thì coi như là hắn đã chết.

Lưu Hoành nhận thánh chỉ rất bình tĩnh, thản nhiên hỏi, "Ta có thể cầu kiến phụ hoàng được không?"

Giọng hắn rất hờ hững. Người trong cung Vị Ương ai nấy đều chứng kiến sự vô tình của bệ hạ. Vương tiệp dư, Vệ hoàng hậu, Lý tiệp dư trước khi chết đều từng cầu kiến bệ hạ nhưng bệ hạ chưa từng mảy may niệm tình chăn gối. Bản thân hắn là một hoàng tử chưa từng được sủng ái, không hề dám ôm hy vọng. Vì vậy, khi thấy Lưu Triệt xuất hiện ở Bắc cung thì hắn sửng sốt một lúc lâu mới dám tin rằng không phải mình đang nằm mơ.

"Bởi vì con là con của trẫm", Lưu Triệt nhìn hắn, "Cho nên trẫm mới tới gặp con lần này với hy vọng giải thích cho con hết nghi hoặc."

Hắn trầm mặc chốc lát, hỏi, "Loan Tử đã bị Lưu Mạch giết chết rồi thì làm sao phụ hoàng phát hiện được sơ hở của con?"

"Trẫm không phát hiện ra điều gì." Lưu Triệt lắc đầu, nói, "Nhưng trẫm cảm thấy nếu Đán Nhi muốn làm chuyện Vu cổ thì sao lại để cho tên phương sĩ đó biết được chứ? Trẫm không tin Kiều Kiều của trẫm lại làm chuyện này. Thế nên trong cung Vị Ương chỉ còn có con và mẫu phi con là đáng bị hiềm nghi."

Năm Nguyên Đỉnh thứ tư, khi Tam hoàng tử ra mặt, dùng trượng đập chết tên tiểu nội thị đã động tay vào thuốc của Trần A Kiều thì Lưu Triệt

https://thuviensach.vn

liền giật mình nhận ra đứa con trai thứ ba đã bị y lãng quên nhiều năm cũng đã tới tuổi có suy nghĩ của riêng mình. Ngay sau đó y đã cài tai mắt của mình ở bên cạnh Lưu Hoành.

"Trẫm chỉ lệnh cho Trương Thang lôi tất cả nô tỳ thiếp thân của con ra dùng trượng tra khảo, chưa đầy mười trượng thì bọn chúng đã khai hết."

"Thật ra thì con cháu hoàng gia mưu hại lẫn nhau là chuyện thường. Khi còn trẻ trẫm cũng từng ép huynh trưởng không còn đường lùi. Trẫm hiếm con, chỉ có được bốn đứa, trong đó có ba đứa thành tài đã rất vui mừng rồi."

"Tuy nhiên", Lưu Triệt nhìn Lưu Hoành, nghiêm nghị nói, "con làm việc rất có tài năng nhưng khí độ quá nhỏ nhen chỉ nghĩ đến thù riêng, không phải là người nên chọn cho nghiệp lớn. Bởi vậy, Trẫm không thể không vứt bỏ con."

Lưu Hoành lặng người đi, tiếp đó điên cuồng cười to, "Tốt, tốt!"

Hắn nghiến răng nói, "Người ta nói phụ hoàng làm việc anh minh quả quyết, nhi thần đã quan sát nhiều năm trong cung Vị Ương này nhưng cảm thấy phụ hoàng chỉ mê đắm nữ sắc của Trần hoàng hậu chứ không phải tài giỏi gì lắm. Đến hôm nay mới biết, phụ hoàng dù sao cũng là phụ hoàng, luôn nhìn xa hơn đám con cái chúng nhi thần."

"Chỉ là", hắn cười vô cùng thống khoái, "phụ hoàng có nghĩ tới chuyện mặc dù có thể bố trí hạ Vu cổ trong điện Phi Sương nhưng nhi thần đang ở trong cung Vị Ương thì làm thế nào để tìm kẻ đồng mưu Loan Tử hay không?"

Hắn thở hổn hển, nghĩ cuộc đời mình đã rơi vào tình cảnh này thì coi như cũng xong rồi, đã vậy thì phải kéo Lưu Cứ xuống nước. Lời vừa thốt ra khỏi miệng, hắn lại lập tức hối hận vì Lưu Cứ còn tồn tại sẽ giống như một

https://thuviensach.vn

con rắn độc lúc nào cũng có thể cắn Lưu Mạch một miếng. Nếu cả Lưu Cứ cũng ngã xuống thì trên đời này thật sự không còn ai có thể uy hiếp được Lưu Mạch nữa rồi. Song ngoài dự liệu của hắn, Lưu Triệt cười khan một tiếng rồi quay đầu đi, hờ hững nói: "Trẫm biết. Trẫm biết đứa con thứ của trẫm vẫn luôn hận con trưởng. Trẫm biết rằng Cứ Nhi có một Ninh Triệt ở bên cạnh với ý đồ bất chính. Nhưng như thế thì thế nào?"

"Thái tử đã là thái tử rồi mà còn đấu không lại Cứ Nhi thì chính bản thân nó không có năng lực. Đến cuối cùng người ngồi được lên ghế rồng chẳng phải vẫn mang dòng máu họ Lưu của ta?"

Lưu Hoành run sợ hồi lâu mới chậm chạp cúi đầu xuống, nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, "Con vốn cho rằng mình đã nhìn thấu sự vô tình của phụ hoàng. Cho tới bây giờ thì con đã biết, phụ hoàng còn vô tình ngoài sức tưởng tượng của con."

"Con muốn hỏi thêm", hắn lại nhếch môi, nét mặt quỷ dị, "phụ hoàng có thể bàng quan xem hai con trai tranh đấu nhưng có thật sự, phụ hoàng không làm vì người đàn bà trong điện Trường Môn kia?"

Lần đầu tiên kể từ khi Lưu Triệt bước vào điện Thanh Trữ, Lưu Hoành rốt cuộc cũng nhìn thấy y hơi biến sắc mặt, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình tĩnh.

"Là bậc đế vương", Lưu Triệt thản nhiên nói, "giang sơn và tình cảm vốn là hai thứ khác biệt."

Lưu Hoành quỳ trên mặt đất nhìn theo phụ thân của hắn bước thẳng ra khỏi điện Thanh Trữ. Trong khoảnh khắc, nước mắt loang nhòa khuôn mặt khiến hắn không nhìn được rõ mọi vật. Hắn bất chấp hậu quả, la lớn: "Phụ hoàng, người còn nhớ nương thân Vương tiệp dư của con trong điện Thanh

https://thuviensach.vn

Lương chờ người tới chết không? Người còn nhớ dưỡng mẫu Hình Khinh Nga của con đợi người nhiều năm như vậy không?"

Nước mắt đàn ông không dễ rơi xuống. Sao không dễ rơi? Chỉ vì chưa tới lúc thương tâm. Nếu như người đàn ông có thể rơi nước mắt, chứng tỏ người đó cực kỳ thương tâm. Nước mắt nhòa gương mặt khiến hắn không thể nhìn rõ khi Lưu Triệt nghe hắn nói có dừng lại một bước nào hay vẫn một mực bỏ đi.

Sau khi Lưu Hoành bị giam lỏng ở Bắc cung, bệ hạ hạ chỉ rằng chuyện Tứ hoàng tử và Cái Trường công chúa liên quan đến Vu cổ trước kia là do Tam hoàng tử Lưu Hoành mưu hại, nay đã điều tra sáng tỏ nên vô tội phóng thích. Tứ hoàng tử Lưu Đán năm xưa được phong là Yến vương, nay đã lớn phải lập tức lên đường tới đất phong. Cái Trường công chúa Lưu Yên quay về điện Phi Sương.

Trải qua một phen hãi hùng ở phủ Tông nhân, lòng dạ Yến vương đã nguội lạnh. Sau khi thấy lại ánh mặt trời và được phụ hoàng an ủi hắn rơi lệ tại chỗ. Trước đêm đi tới đất phong, Lưu Đán đến điện Phi Sương nói với tỷ tỷ Lưu Yên: "Ngày mai đệ đi tới đất phong, kình xin tỷ tỷ tự bảo trọng. Cung Vị Ương hôm nay danh chính ngôn thuận đã là thiên hạ của Hoàng hậu nương nương. Trần hoàng hậu đã độc chiếm ân sủng của Thánh thượng, tỷ tỷ nên an phận, chớ để cho đệ đệ ở bên ngoài lo lắng."

Lưu Yên cả giận nhướng mày, "Đệ quên mẫu phi chết như thế nào rồi sao?"

Cô buồn bã nói, "Mẫu phi tự vẫn bỏ mạng ở chỗ này. Đệ thân là con trai độc nhất của mẫu phi, sao lòng nhiệt thành lại không bằng một thiếu nữ như ta?"

https://thuviensach.vn

“Chỉ dựa vào nhiệt thành liệu có được không?” Lưu Đán bất đắc dĩ nói: “Chúng ta ra vào phủ Tông nhân chuyến này, chẳng lẽ tỷ tỷ còn chưa hiểu được sao? Hoàng tử công chúa cái gì chứ, ở trong mắt phụ hoàng đều không đáng nhắc tới.”

“Hơn nữa”, ánh mắt hắn vụt trở nên xa xăm, “Mẫu phi bỏ mình, rốt cuộc chúng ta nên oán trách ai đây?”

Lưu Yên im lặng. Cô nghĩ tới Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ hôm nay theo mẹ mình sống ở Trường Môn điện với muôn vàn sủng ái, thầm nén ai oán trong lòng. Sao bọn họ rõ ràng đều là con gái của phụ hoàng nhưng người lại đối xử cách biệt như trời với đất vậy chứ?

Sóng gió năm Nguyên Đỉnh thứ sáu dần trôi qua. Cuối năm dẹp xong loạn Tây Khương, Lưu Triệt thiết lập chức vụ Hộ Khương giáo úy nắm chắc Tây Khương trong tay, từ đó về sau hơn trăm năm không còn xảy ra biến cố gì. Dù việc nước trôi chảy nhưng Dương Đắc Ý lại cảm thấy gần đây tính tình đế vương trong điện Tuyên Thất ngày càng cáu kỉnh. Hắn mơ hồ biết rằng tâm trạng này của đế vương có liên quan với Hoàng hậu nương nương trong điện Trường Môn. Từ sau chuyện Vu cổ năm Nguyên Đỉnh thứ sáu, Lưu Triệt và Trần A Kiều đã dần lại đối xử với nhau “tương kính như tân”[1], dù bề ngoài luôn giữ hòa khí nhưng ẩn sâu trong xương cốt là một tầng băng cứng. Có là hoàng đế thì cũng chẳng thể làm được gì trong chuyện này nên càng thêm tức giận. Còn hắn, Dương Đắc Ý, nhìn thấy hết thảy nhưng không giúp được gì. Thế nên khi Công chúa Duyệt Trữ đến điện Tuyên Thất cầu kiến bệ hạ, hắn thậm chí còn vui mừng đón cô. Trong bốn người con trai, sáu người con gái, bệ hạ coi trọng nhất là Thái tử Lưu Mạch, sủng ái nhất là Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ. Vì vậy, lúc này mà gặp công chúa thì chắc bệ hạ sẽ vui vẻ. Dù sao thì Lưu Sơ cũng là con gái của Trần hoàng hậu. Dương Đắc Ý nhẹ bước vào điện, bẩm, “Bệ hạ, Công chúa Duyệt Trữ ở bên ngoài.”

https://thuviensach.vn

[1] Tương kính như tân: Vợ chồng kính nhau như khách.

Lưu Triệt hơi bất ngờ, chậm rãi hỏi, "Sơ Nhi?" Y buông cây bút lông sói trong tay, ra lệnh: "Để nó vào đi."

Lưu Sơ vén rèm đi vào, nhướng mày gọi lớn, "Phụ hoàng." Trong chốc lát, cặp mắt trong trẻo của cô như chiếu sáng cả căn phòng u ám nơi điện Tuyên Thất. Y không nhịn được cười khẽ, nhìn đứa con gái giống hệt A Kiều, dịu mặt hỏi, "Sơ nhi có việc gì vậy?"

Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ là em song sinh với con trai trưởng Lưu Mạch, đến năm Nguyên Đỉnh thứ sáu thì cũng đã mười bảy tuổi rồi. A Kiều và y đã từng trải qua một tuổi thanh xuân đẹp như giấc mộng chẳng thể nào níu kéo trở lại được nữa. Lúc này thấy Lưu Sơ, y mới giật mình. Cả năm nay y bận quá nhiều chuyện nên không để ý rằng con gái mình đã là một thiếu nữ xinh đẹp không hề thua kém A Kiều năm xưa. Không biết con cái nhà ai có vinh hạnh nắm giữ được viên minh châu này của y.

Trong phút chốc, Lưu Sơ tỏ vẻ mặt vừa giận dữ vừa thẹn thùng, cuối cùng quay đầu đi, vùng vằng hỏi, "Phụ hoàng sai Mã Hà La đến tra xét điện Bác Vọng của ca ca, chẳng lẽ thật sự cảm thấy ca ca đã làm chuyện gì bất hiếu sao?"

Từ khi trở về cung từ hồi năm Nguyên Sóc thứ sáu tới nay, cô càng thêm được sủng ái. Mặc dù theo các cung nhân lén lút nói với nhau thì đương kim Hoàng thượng là người rất vô tình nhưng lại chưa bao giờ làm gì bất lợi với cô, vì vậy cô cũng không kinh sợ Lưu Triệt như những hoàng tử công chúa khác, có gì không vừa lòng thì liền hỏi thẳng. Cô hoàn toàn không nhìn thấy Dương Đắc Ý chợt biến sắc, liên tục nháy mắt với mình. Lưu Triệt không nổi giận, cười nhẹ một tiếng, cho Dương Đắc Ý lui, ôn tồn nói, "Trẫm bảo Mã Hà La đi lục soát điện Bác Vọng, có mấy dụng ý."

https://thuviensach.vn

“Một trong số đó là muốn xem Mạch Nhi ứng đối ra sao.”

Lưu Sơ sáng mắt, mỉm cười nói, “Ca ca giỏi quá.”

“Đúng vậy”, Lưu Triệt khẽ mím môi, “Biểu hiện của Mạch Nhi quả thực không khiến trẫm thất vọng.”

Vậy những dụng ý khác của phụ hoàng thì sao? Lưu Sơ thoáng nghĩ. Cô há miệng định hỏi tiếp nhưng cuối cùng lại im lặng vì mơ hồ cảm thấy không hỏi thì tốt hơn. Có một số chuyện nên để cho thời gian xóa nhòa đi, như vậy ít nhất bọn họ còn có thể giữ được vẻ hòa thuận bên ngoài. Một nỗi bi thương cuộn lên trong lòng cô. Cô có thể giả bộ ngu ngốc không hỏi tới nhưng mẫu thân có thể sao? Dù sao, người sống cả đời với phụ hoàng là mẫu thân. Mấy ngày nay, không phải cô không thấy sóng gió ngầm nổi lên giữa mẫu thân và phụ hoàng nhưng cô là con gái thì có thể làm gì đây?

“Sơ Nhi hôm nay cố ý tới gặp trẫm là vì chuyện này sao?” Lưu Triệt hỏi.

“À? Không phải”, Lưu Sơ phục hồi tinh thần, duỗi ngón tay, nghiêm túc nói, “Phụ hoàng còn nhớ ngày đó khi đi tuần thú phương đông ở Lâm Phần, phụ hoàng còn nợ con một yêu cầu không?”

“À?” Lưu Triệt hỏi vẻ ẩn ý, “Sơ Nhi đã nghĩ ra là muốn điều gì rồi sao?”

Lưu Sơ không đáp, cúi đầu, chậm rãi nói, “Danh sách con cháu thế gia chỗ mẫu thân đã chất thành một chồng cao, còn kinh khủng hơn cả năm đó ca ca chọn phi.”

“Đúng vậy.” Lưu Triệt bật cười nói, “Sơ Nhi cũng không còn nhỏ nữa, đúng là nên gả chồng rồi.” Tề vương Lưu Cứ nhỏ tuổi hơn cô mà đã kết hôn, y chẳng thể nào giữ mãi đứa con gái mình thương yêu nhất ở bên cạnh.

https://thuviensach.vn

“Con không cần,” Lưu Sơ cao giọng, kéo tay áo rộng của Lưu Triệt, nhõng nhẽo: “Phụ hoàng, người cho con kéo dài thêm mấy năm nữa nhé, con chưa muốn bị gả chồng.”

“Ít nhất là con không muốn bị gả cho đám con nhà quyền quý đó.” Cô khẽ giọng lẩm bẩm.

“Sao Sơ Nhi không nói chuyện đó với mẫu thân?”

“Mẫu thân?” Lưu Sơ thở dài, “Con có nói nhưng mẫu thân bảo người không thể làm chủ, nói con phải tự tới tìm phụ hoàng nên con mới tới đây.”

Cô ra vẻ vô tội, Lưu Triệt nghe xong thấy lòng trầm xuống. Y xưa nay thương yêu Duyệt Trữ, chuyện như vậy chỉ cần A Kiều muốn thì y sao có thể không đồng ý. Chẳng lẽ ngay cả khi ở chung vào buổi tối mà A Kiều cũng không muốn nói với y một câu? Y đầu tiên cảm thấy hơi giận nhưng sau đó lại dần buồn bã. Sớm biết như thế này, sớm biết như thế này thì ngày đó y thà không cho Loan Tử vào gặp, đám con trai của y muốn làm loạn thế nào cũng mặc. Nếu chúng quá đáng thì cần phạt cứ phạt, cần cấm cung cứ cấm cung, mọi chuyện nếu cứ thế trôi qua thì làm gì đến mức này? Suy nghĩ ấy cứ lớn vởn trong đầu khiến Lưu Triệt đột nhiên sợ hãi, thì ra vị trí A Kiều trong lòng y quan trọng như vậy sao? Y xưa nay làm việc không quay đầu, nhưng bây giờ lại bởi vì A Kiều mà mơ hồ cảm thấy hối hận.

Chương 90: Non nước ẩn tình thu

“Phụ hoàng, phụ hoàng.” Lưu Sơ thấy sắc mặt y biến đổi liên tục bèn lên tiếng gọi hai lần liền.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt choàng tỉnh, liếc mắt nhìn Lưu Sơ hỏi: "Lưu Sơ thích người nào chưa?"

Lưu Sơ vừa xấu hổ vừa có chút mơ màng, bĩu môi nói: "Con chỉ thích Hoắc ca ca thôi."

"Khứ Bệnh?" Y hồi tưởng lại người thiếu niên chí khí hiên ngang, còn trẻ mà tính tình cao ngạo bất kham, hùng quang vạn trượng nhưng đáng tiếc là mất đi quá sớm.

"Sơ Nhi", y nhắc nhở: "Con phải nhớ là Khứ Bệnh qua đời đã sáu năm."

Nếu người thiếu niên đó còn sống, với hùng quang vạn trượng như thế thì tất nhiên là xứng đôi với con gái bảo bối của y nhưng cũng sẽ làm y phải nhức đầu vì hai người phân chia về hai nhà Trần Vệ, cho dù có được người đời coi là Kim Đồng Ngọc Nữ thì cũng làm sao có thể lấy nhau. Nhưng Hoắc Khứ Bệnh đã chết. Cho dù y có yêu thích người thiếu niên kia đến mấy cũng không muốn đứa con gái bảo bối mà y nâng niu trên tay lại phải trói buộc cả cuộc đời mình với một người anh hùng đã khuất.

"Đúng vậy." Lưu Sơ ảm đạm cúi đầu, khẽ nói, "Hoắc ca ca đã qua đời lâu rồi."

Lưu Triệt nhìn vẻ mặt con gái, hiểu rằng quá nửa là trong lòng con gái mình đã có người mới, nếu không thì cô bé đã bị kích động hơn nhiều. Lưu Sơ, ít nhất về mặt tính tình, rất giống tính cách yêu hận rõ ràng như mẹ mình. Cô lúc yên lặng suy tư, lúc lại do dự, cuối cùng mới hỏi, "Phụ hoàng, người có yêu mẫu thân không?"

Y không biết nên khóc hay nên cười. Thật sự là chưa từng có ai ngoài hoàng tỷ Lưu Đàm hỏi y về vấn đề này, ngay cả A Kiều cũng không, nào ngờ người tiếp theo hỏi y lại là con gái. Y cho việc mình làm đã rất rõ ràng,

https://thuviensach.vn

tất nhiên nếu không yêu thì y hà tất phải giữ A Kiều ở bên cạnh suốt bao nhiêu năm như vậy? Thế gian có hàng nghìn hàng vạn mỹ nhân, sao y phải nâng niu mỗi một mình A Kiều?

"Con đã hỏi mẫu thân về vấn đề này hồi năm Hoắc ca ca qua đời, hôm nay trước khi tới đây con lại hỏi mẫu thân một lần nữa. Mẫu thân trả lời hai lần với hai đáp án không giống nhau. Con cũng đã hỏi ca ca rằng có yêu tẩu tẩu hay không, ca ca lại cho một đáp án khác. Bây giờ thì con muốn hỏi phụ hoàng câu này."

Tình yêu rốt cuộc là gì?

Cô thấy hàm ý trong mắt Lưu Triệt thì nín cười lắc đầu nói, "Không được, không được. Con không thể bán đứng mẫu thân, nhưng mà", cô nghịch ngợm nói thêm: "Con sẽ lén nói cho phụ hoàng biết ca ca trả lời thế nào."

"Trẫm không có hứng thú đối với đời sống tình cảm của con cái." Y nhướng mày, trả lời thản nhiên. Còn A Kiều thì sao? A Kiều vào năm được gả cho y còn nhỏ hơn Duyệt Trữ bây giờ một tuổi. Năm đó, y cưỡi ngựa đi dọc suốt đường phố Trường An thật dài đến phủ Đường Ấp hầu cưới A Kiều về cung. Năm đó, dung nhan A Kiều xinh đẹp hơn cả hoa sen. Y vén khăn ráng trùm đầu nàng lên, lòng tràn đầy vui mừng.

Đúng vậy, niềm vui mừng rất trọng đại, nhưng cũng chỉ là vui mừng, thế thôi. Sau đó y đăng cơ trở thành hoàng đế Đại Hán. Sau nữa thì gặp Vệ Tử Phu. Niềm vui mừng đó dần nhòa theo thời gian rồi biến mất không thấy tăm tích.

Xưa là đóa phù dung, nay thành cỏ đoạn trường. Đến năm Nguyên Quang thứ năm, y phế truất nàng không chút lưu tình. Sau đó A Kiều biến mất trong cuộc sống của y. Đến khi gặp lại nhau thì đã qua bảy năm đằng

https://thuviensach.vn

đẵng. Y biết rằng A Kiều của bảy năm sau luôn canh cánh khắc sâu trong xương cốt nỗi đau năm nào, muốn quên đi cũng chẳng thể. Bọn họ không quay về được quá khứ, có cố gắng hết sức cũng vô vọng. Bởi vì A Kiều đã không thể nào toàn tâm toàn ý yêu thương y như thuở còn niên thiếu. Rất nhiều chuyện nếu cân nhắc kỹ thì đều có thể tìm ra nguyên nhân. A Kiều thanh khiết kiêu ngạo, yêu thương y mà không giữ lại chút nào nhưng y lại cứa một nhát đao vào tim của nàng, gieo một hạt giống nghi ngờ tron niềm tin yêu của nàng, tới bây giờ thì hạt giống đó đã nảy nở, lớn lên thành một cây đại thụ che trời, như vậy thật ra thì y không có lý do gì để trách cứ nàng.

Thế nhưng tại sao cứ muốn trở về quá khứ chứ? Bình tâm mà nói, trong quá khứ y chưa từng yêu nàng như hiện tại. Thế thì có trở lại quá khứ cũng chẳng thể hạnh phúc. Tương lai sẽ có một ngày, những tổn thương y gây ra cho nàng trong quá khứ sẽ là chướng ngại giữa hai người. Y ở trên ngôi chí tôn thiên hạ nên không thích làm cái loại chuyện khóc sầu thu này, cũng chẳng quay nhìn những gì đã qua. Y chỉ muốn sẽ chung sống với A Kiều trong những ngày còn lại. Năm tháng lâu dài sẽ làm chứng, có một ngày nào đó A Kiều sẽ thật sự tin rằng y rất yêu nàng.

Y từ tốn mỉm cười, nhìn con gái rồi trầm trọng, “Trẫm nghĩ là đúng vậy.”

Trẫm yêu nàng!

Vẻ mặt Lưu Sơ khác lạ, nghĩ ngợi một lúc rồi cáo lui. Lưu Triệt nhìn theo bóng lưng Lưu Sơ khuất dần ngoài cửa điện, ra lệnh, “Dương Đắc Ý. Hãy điều tra thêm cho trẫm xem Công chúa Duyệt Trữ đã làm những gì, gặp những ai trong mấy tháng vừa qua.” Y muốn xem người trẻ tuổi kia có đủ tư cách đón Duyệt Trữ từ trong tay của y hay không.

Tháng Chín năm Nguyên Đỉnh thứ sáu, Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ được bệ hạ ân sủng nhất bước vào tuổi mười bảy trăng tròn đẹp nhất. Thị

https://thuviensach.vn

nữ nhìn khuôn mặt Lưu Sơ tươi đẹp giống hệt Hoàng hậu nương nương ở trong gương đồng, nhẹ nhàng chải chuốt mái tóc đen nhánh của cô, cười nói, "Bây giờ Công chúa đã đến tuổi thành hôn, không biết Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương chọn trong ngàn vạn người có tuyển được thiếu niên nào xứng đôi với Công chúa không đây?"

Cô vốn định nói đùa mấy câu để lấy lòng Công chúa Duyệt Trữ, không ngờ Lưu Sơ lập tức sa sầm mặt, mắng: "Đoán mò cái gì, lui xuống."

Lưu Sơ đuổi thị nữ đi nhưng trong lòng đã bị khuấy động. Cô biết rằng tuổi mình một ngày một lớn thêm, cuối cùng cũng đến lúc quyết định. Cô được coi là một công chúa Đại Hán rất may mắn vì có phụ hoàng sủng ái, mẫu thân yêu thương, nhưng mẫu thân mới khôi phục ngôi vị hoàng hậu, địa vị thừa kế của ca ca rất chắc chắn nên không cần người muội muội như cô phải hạ thấp bản thân để lôi kéo đám quyền quý. Cho dù tình thế không sáng sủa như vậy thì cô vẫn tự tin rằng mẫu thân mình không phải là Vệ Tử Phu, sẽ không vì những thứ quyền lực địa vị tầm thường của thế nhân mà hy sinh con gái của mình. Mẫu thân coi trọng nhất không phải là những hư danh bề ngoài mà là hạnh phúc của cô và ca ca. Cho nên, năm ngoái ca ca chọn phi chỉ suy xét đến bản thân những cô gái kia chứ không phải là ý nghĩa đại diện đằng sau bọn họ. Dù tốt đẹp đến thế nhưng cô vẫn mê muội không hiểu tại sao con gái nhất định phải được cưới gả, nếu có thể được cô tình nguyện cả đời ở vậy bầu bạn với mẫu thân. Bởi vì người mà cô muốn gả đã qua đời rồi.

"Hoắc ca ca", cô trằn trọc suy nghĩ đến cặp mắt này, đôi mắt người thiếu niên kia vẫn mang bóng dáng của Hoắc Khứ Bệnh khi cưỡi tuấn mã quay đầu nhìn lại với nụ cười sáng rực rỡ như mặt trời. Cô bất chợt giật mình. Đến ngày mười tám này là Hoắc Khứ Bệnh đã rời bỏ thế gian được sáu năm tròn. Sau năm rồi, nếu không dọn dẹp thì cỏ xanh trên mộ hắn đã cao bằng đầu người rồi chứ chẳng sai.

https://thuviensach.vn

Ngày mười tám tháng Chín, Lưu Sơ giấu mẫu thân, lén dẫn người đi tới Mậu Lăng. Lưu Triệt cực kỳ coi trọng những lễ tiết hậu sự hoành tráng, vì vậy y đích thân lựa chọn Mậu Lăng, vừa lên ngôi liền bắt đầu cho xây dựng, cho đến tận hôm nay vẫn chưa hoàn thành. Nơi đây vốn không cho phép ai vào, song Lưu Sơ có thân phận công chúa nên không hề để tâm tới điều này mà cứ thế đi thẳng đến mộ Quan Quân hầu. Mộ của Quan Quan hầu nằm ở khu mộ bồi táng Hoàng đế sau này nên xây dựng cực kỳ hoành tráng, mộ phần trắng toát chịu sáu năm mưa gió phong sương mà vẫn còn nguy nga tráng lệ. Hình dáng ngôi mộ hùng vĩ như dãy núi Kỳ Liên mai táng người anh hùng thiếu niên chói sáng nhất triều Tây Hán.

"Hoắc ca ca." Lưu Sơ tế lạy Hoắc Khứ Bệnh xong thì thầm, "Huynh là anh hùng, nếu sống lại được thì chắc chắn sẽ giữ lời hứa. Muội đã đầy mười sáu tuổi. Nếu phụ hoàng chấp nhận thì muội chắc đã được gả cho huynh rồi chứ không còn phiền não như thế này nữa."

"Không đúng", cô chợt nghĩ ra, cười khổ, "Nếu huynh biết rằng bà dì hoàng hậu của huynh vì Trần gia mà mất địa vị phải tự vẫn thì e rằng sẽ hận chết muội, mà có không hận thì e là cũng không chịu thực hiện lời hứa nữa."

Ngay từ thời điểm ban đầu, bọn họ đã bị chủ định sẽ không có kết cục tốt. Như vậy, ít nhất việc Hoắc ca ca mất đi quá sớm cũng lưu giữ được hình tượng tốt đẹp của mỗi người trong lòng nhau, cuối cùng không tới mức trở mặt thành thù.

"Hoắc ca ca", cô khẽ nghiêng đầu, hỏi như có điều trăn trở, "Huynh ở trên trời nhiều năm như vậy có nhận thấy con trai nhà nào tốt, đáng giá để Duyệt Trữ gửi gắm cả đời không?"

"Công chúa", Oanh Tâm đứng ở bên mộ chua xót định khuyên nhủ mấy câu, nhưng vừa lên tiếng thì lại không biết phải nói gì. Cô thoáng liếc thấy

https://thuviensach.vn

có bóng người từ đường núi phía xa hướng tới bên này liền vội nói, “Công chúa, có người đến.”

Lưu Sơ ngơ ngẩn đứng dậy nhìn sang, thấy trên đường núi có một thiếu niên mặc áo quần xanh thẫm đang dắt tay một cậu bé chừng năm sáu tuổi đi lên. Người thiếu niên kia chính là Hoắc Quang, chắc cậu bé đang nói gì đó nên hắn nghiêng đầu lắng nghe, không ngẩng đầu lên nhìn hai người. Đó chắc là Hoắc Thiện, con trai độc nhất của Hoắc Khứ Bệnh để lại trên thế gian, mới chớp mắt mà đã lớn như vậy. Lưu Sơ không muốn gặp lại hai người này để gợi lại nỗi đau, hạ giọng nói, “Oanh Tâm, đi theo ta”, nói xong cô luồn ra sau mộ.

Một lúc sau thì nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng bước ở trước mộ, rồi giọng Hoắc Quang vang lên buồn bã, “Thiện Nhi, quỳ xuống. Người trong mộ chính là cha của cháu.”

https://thuviensach.vn

“A.” Hoắc Thiện không hiểu lắm, hỏi lại: “Thúc thúc, cháu nghe người ta nói rằng cha cháu là một đại anh hùng có phải không?”

Đúng vậy, là một đại anh hùng. Lưu Sơ thầm khẳng định, những năm qua cô luôn nhớ tới Hoắc ca ca nhưng lại quên mất hắn đã là cha của một đứa trẻ. Nhưng dù hắn còn sống, mọi thứ đều tốt đẹp thì hai người bọn họ cũng không thể thành đôi. Trong lòng cô đột nhiên rưng rưng. Khi Hoắc Khứ Bệnh mất đi, cô từng quật cường nói: “Trừ khi trên cõi đời này có người con trai nào tốt hơn Hoắc ca ca, còn không thì ta sẽ không gả cho ai.” Thiên hạ này rộng lớn nhưng cô lại không tìm được một người con trai nào tốt như hắn nữa.

“Đúng vậy, là một đại anh hùng.” Hoắc Quang nhắc lại. Hoắc Thiện nghe vậy rất vui mừng, ngoan ngoãn khấu đầu. Cậu khấu đầu xong liền ngẩng lên nhìn thúc thúc, hơi lấy làm lạ khi thấy trên mặt vị thúc thúc từ trước đến giờ luôn ôn hòa lại có những nét khác lạ.

“Đại ca, huynh ở dưới đó cứ yên tâm đi.” Vẻ mặt Hoắc Quang thoáng gợi nét kính nể lẫn u buồn, “Dù Vệ hoàng hậu mất rồi nhưng Trường Bình công chúa không bị liên lụy. Nhị hoàng tử đi làm Tề vương đến nay vẫn được bình an, năm nay còn thành hôn, có lẽ đến sang năm huynh sẽ thêm một đứa cháu họ nữa.”

“Thiện Nhi rất tốt. Nó lớn dần lên, rất ngoan ngoãn, rất thông minh. Hoán Liên cũng khỏe, đệ coi như cũng ổn.”

“Về phần cô bé kia cũng rất tốt. Ừ, cô ấy đã bước sang tuổi mười bảy, vẫn rất được ân sủng. Năm ngoái đệ đã gặp mặt ở Tấn Trung, thấy cô ấy càng ngày xinh đẹp hơn, vẫn còn rất nhớ đại ca. Chỉ tiếc là đệ không khí phách như ca ca nên không lọt vào mắt xanh của cô ấy.”

https://thuviensach.vn

“Thúc thúc”, Hoắc Thiện cắn ngón tay, nghe thấy như vậy thì rất tò mò, đảo mắt hỏi, “Thúc cuối cùng nhắc tới ai vậy?”

“Là một a di mà Thiện Nhi chưa gặp bao giờ.” Hoắc Quang cười buồn bã. “Cô ấy là một công chúa, được phụ thân cháu đối xử rất tốt khi người còn sống.”

Lưu Sơ đứng ở sau mộ, lúc đầu nghe chuyện còn xấu hổ, lúc sau lại xuất thần đến mức Hoắc Quang dẫn Hoắc Thiện rời đi từ khi nào cũng không phát hiện ra. Oanh Tâm đứng ở bên cạnh Lưu Sơ, nghe chuyện cũng đỏ mắt lên, lén che miệng cười trộm, rất lâu sau mới nói: “Công chúa, nô tỳ nghe ra vị Hoắc đại nhân này chắc là rất thích Công chúa đấy.”

Lưu Sơ chợt bừng tỉnh, lườm Oanh Tâm một cái, cả giận quát, “Nói loạn gì đấy?” Oanh Tâm theo cô đã nhiều năm, rất hiểu tính chủ nhân nên không một chút sợ hãi, ánh mắt còn tinh quái hơn. Lưu Sơ bị cô cười trêu nên không ngẩng đầu lên, vừa chạy ra liền sững lại. Tuy Hoắc Quang đã rời đi nhưng có một người khác. Cô nấp ở sau mộ, đang lúc bối rối nên không biết hắn đến.

“A”, Oanh Tâm đứng ở sau Lưu Sơ, trông thấy Kim Nhật Đan thì rất kinh ngạc, quỳ gối nói: “Oanh Tâm tham kiến Kim đại nhân.”

Kim Nhật Đan nhìn Lưu Sơ, cười vui vẻ, “Công chúa điện hạ cũng tới bái tế Quan Quân hầu, Hầu gia ở dưới biết được chắc chắn sẽ mừng lắm.”

Cô không rõ Kim Nhật Đan đã nghe được bao nhiêu nên lúng túng, miễn cưỡng hỏi, “Tại sao ngươi lại tới đây?”

“Nhật Đan đã nói”, Kim Nhật Đan chỉ cười, không để ý lắm tới câu hỏi: “một trong hai người Hán mà Kim Nhật Đan bình sinh bội phục nhất chính

https://thuviensach.vn

là Quan Quân hầu. Hôm nay ngày giỗ của Quan Quân hầu, Nhật Đan tới bái tế một lần thì có gì là không được?"

"Tất nhiên là được chứ ." Lưu Sơ gật đầu, "Ngươi cứ bái tế đi, ta phải hồi cung rồi."

"Công chúa Duyệt Trữ", Kim Nhật Đan gọi giật lại, "Trời thu trong xanh mát mẻ, Công chúa đã không dễ xuất cung mà lại định trở về như thế này sao?"

Lưu Sơ nghe vậy bực mình, xoay người hỏi, "Theo như Kim đại nhân thì Duyệt Trữ phải như thế nào đây?"

"Này", Kim Nhật Đan nhoẻn miệng hỏi Oanh Tâm: "Ngươi tên là gì?"

Hắn hỏi khá bất ngờ, Oanh Tâm ngẩn người một lát rồi mới đáp, "Nô tỳ tên là Oanh Tâm."

Kim Nhật Đan bỗng giơ tay túm lấy Lưu Sơ, nói: "Ta dẫn công chúa của ngươi đi chơi. Ngươi cứ chờ ở cửa Tư Mã phía tây, trước lúc mặt trời lặn ta sẽ đưa cô ấy về." Hắn mặc Oanh Tâm ngơ ngác, nhất thời không biết phải thế nào.

Lưu Sơ bất thình lình bị hắn lôi đi, thẹn quá hóa giận, giãy giụa định tránh ra nhưng từ thuở nhỏ đã không khỏe, làm sao có thể chống lại được Kim Nhật Đan nên vẫn bị hắn kéo thẳng xuống núi, cả giận quát, "Kim Nhật Đan, ngươi thật to gan!"

"Lá gan của ta đúng thật là không nhỏ." Kim Nhật Đan không thèm để ý, huýt gió một tiếng. Từ trong bóng râm, một con tuấn mã cao lớn uy mãnh, phong thái hùng dũng phi đến, không phải là loại tuấn mã thuần phục hiền

https://thuviensach.vn

lành như Lưu Sơ đã gặp ở Tấn Trung. Lưu Sơ tức thì tái nhợt mặt, lui lại một bước.

"Sao vậy?" Kim Nhật Đan nhảy lên ngựa, từ trên cao mỉm cười nhìn xuống để lộ hàm răng trắng bóng, "Công chúa vẫn còn sợ ngựa sao?" Hắn nắm tay kéo cô lên ngựa, cười lớn nói, "Ta chở cô chạy một đoạn nhé." Hắn hét lớn một tiếng, con tuấn mã hí vang rồi phi nhanh như điện chớp, nháy mắt đã ra khỏi Mậu Lăng. Lưu Sơ ở trong lòng Kim Nhật Đan, nghe tiếng gió vù vù bên tai, biết giờ có nói cũng vô dụng nên đành mím môi yên lặng.

Chương 91: Ba năm nguyện trồng xanh ngô đồng[1]

[1] Xuất phát từ tích "Phượng đậu ngô đồng." Phượng ở đây chỉ người con gái, cây ngô đồng ám chỉ người con trai cứng cỏi, là chỗ dựa vững chắc để người con gái dựa vào.

Chạy được một lát thì Kim Nhật Đan hô một tiếng, ghìm ngựa lại rồi nhảy xuống, mỉm cười nói: "Đến rồi." Lưu Sơ ngồi trên lưng ngựa, nhìn chung quanh thấy hoàn toàn lạ lẫm.

"Cưỡng ép công chúa đương triều", cô lạnh lùng nói, "Kim Nhật Đan, rốt cuộc ngươi nghĩ mình có mấy cái đầu? Hơn nữa ngươi cho là ngươi so với một muội muội ruột thịt như ta thì đại ca sẽ bảo vệ ai?"

"Oan uổng quá." Kim Nhật Đan cười vang, dang rộng hai tay, "Ta chỉ cảm thấy Công chúa đã phiền muộn ở cung Kiến Chương quá lâu nên dẫn ra ngoài hóng mát một chút. Xuống đây đi."

"Hóng mát cũng phải cần ta đồng ý mới được." Lưu Sơ cười lạnh nói, "Nếu ngươi không đưa ta trở về thì ta không xuống."

https://thuviensach.vn

“Vậy à?” Kim Nhật Đan nhíu mày, ôm quyền nói, “Công chúa không xuống thật sao? Ta sẽ bảo Hắc Phong của ta mang cô đi vậy.” Hắn làm bộ muốn huýt sáo. Lưu Sơ nhìn khoảng cách từ lưng con ngựa ô tới mặt đất, không rét mà run, vội vàng nói, “Được rồi, được rồi, ta xuống là được chứ gì.” Cô vịn tay Kim Nhật Đan xuống ngựa, vẫn chưa hết giận, oán hận nói, “Ngươi coi thường ta sợ ngựa đúng không? Ngươi không sợ khi trở về ta sẽ tố cáo tội trạng của ngươi với phụ hoàng hay sao?”

Người thiếu niên dìu tay cô, khuôn mặt thoáng hiện ý cười, cố tình cao giọng: “Công chúa Duyệt Trữ cảm thấy ỷ vào Hoàng Thượng và Thái tử điện hạ vinh dự lắm sao?”

“Ngươi!” Lưu Sơ tức giận đến mức giậm chân, biết rõ là hắn khích tướng nhưng vẫn không nhịn được nói, “Ngươi thì có gì đặc biệt hơn người chứ.”

Tháng Chín ở thành Trường An đã là cuối mùa thu. Lưu Sơ nhìn bốn phía, bất giác thán phục Kim Nhật Đan đã lựa chọn được một chỗ rất đẹp. Tuy cây cỏ dần úa vàng nhưng chính vì thế mà trời đất mới hiện ra vẻ yên tĩnh mênh mang. Cô quay đầu lại nhìn ra xa, cây phong trên Mậu Lăng ánh lên sắc hồng, rạng ngời như mây gấm.

“Ồ Kim Nhật Đan.” Cô không nhịn được, quay đầu lại hỏi: “Ngươi kéo ta đến đây rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Con người làm chuyện gì cũng phải có dụng ý sao?” Kim Nhật Đan nhàn nhã nằm trên mặt đất, miệng ngậm một cọng cỏ khô, nụ cười trong sáng. “Thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi một chút, ngắm nhìn trời xanh, mây trắng, cỏ vàng chẳng phải cũng tốt sao?”

https://thuviensach.vn

“Thật không?” Lưu Sơ khẽ cười lạnh, “Nếu chỉ là thế thì ta ngắm nhìn ở điện Trường Môn cũng được, cần gì phải đến chỗ này?”

“Công chúa Duyệt Trữ”, Kim Nhật Đan bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, “Còn nhớ những điều ta nói với cô ở Tấn Trung không? Làm người chẳng thể nhìn mãi về quá khứ.”

“Nhìn về con đường phía trước còn rất nhiều phong cảnh mỹ lệ.”

Lưu Sơ chợt cảnh giác, nhìn hắn vẻ đề phòng, nhẫn nại nói: “Rốt cuộc ngươi muốn nói điều gì?”

“Không có gì.” Kim Nhật Đan bỗng nhiên lại cười ha hả, “Chỉ muốn để cho Công chúa đừng như một đứa trẻ, mãi không thể xa rời phụ thân, mẫu thân và ca ca?”

“Kim Nhật Đan!” Lưu Sơ nghiến răng nghiến lợi, lại nghe Kim Nhật Đan nói tiếp, “Thật không ngờ, lúc Công chúa Duyệt Trữ nổi giận lại là lúc có sức sống nhất, xinh đẹp mê người.”

Cô hơi sửng sốt. Kim Nhật Đan quay sang chỗ khác, nhớ lại, “Lúc phụ thân ta còn sống, ta ở trong bộ lạc Hưu Đồ đã được nghe tên của cô, người biết chuyện nhà Hán kể rằng hoàng đế nhà Hán sinh được bốn người con trai, sáu người con gái.”

Sau đó thì hắn chỉ chú ý tới tên hiệu của các hoàng tử, còn về phần những công chúa đẹp như hoa như gấm thì chỉ nghe qua loa về danh hiệu và biết người được hoàng đế nhà Hán sủng ái nhất là Công chúa Duyệt Trữ.

Duyệt Trữ! Duyệt Trữ! Cái tên này quả nhiên rất đẹp, không giống như danh hào của các công chúa khác. Khi đó hắn còn chưa biết rằng cái tên này sau đó chiếm một vị trí quan trọng như thế nào trong cuộc đời mình. Biến

https://thuviensach.vn

cố Hà Tây xảy ra, phụ thân hắn bị Lâu Phiền vương giết chết. Hắn và mẫu thân, đệ đệ đều bị bắt vào cung nhà Hán làm nô lệ. Số phận chỉ qua một đêm đã đổi khác, nếu nói là hận thì hắn càng hận đám người cùng tộc đã tàn hại lẫn nhau. Thời gian ở trong cung nhà Hán, hắn đã nghe được rất nhiều chuyện, bao gồm từ chuyện thiên tử nhà Hán dốc sức vì nước, thấy Trần nương nương từng bị phế hậu lại được sủng hạnh, thiếu niên anh hùng Quan Quân hầu Hoắc Khứ Bệnh, cho tới đôi huynh muội lưu lạc bên ngoài thời niên thiếu rồi cuối cùng trở về với hoàng gia. Hắn đã được gặp Hoắc Khứ Bệnh. Đó đúng là một hán tử thật sự, có tính cách hào hùng, dũng mãnh, không giống đám binh sĩ nhà Hán mà ngược lại giống những người thảo nguyên lớn lên trên lưng ngựa hơn. Người đời thường nói Hoắc Khứ Bệnh chết đi vào những năm tháng anh hùng nhất của đời mình và người con gái trong lòng hắn chính là Công chúa Duyệt Trữ Lưu Sơ mà bệ hạ sủng ái nhất.

Chuyện tình này thật sự đáng để ngẫm nghĩ. Lúc đó hắn đang ở vị trí hèn mọn nhất trong cung nhà Hán mấy năm, dần hiểu được sự tranh đấu khốc liệt trong chốn phồn hoa đẹp đẽ nhất của thế gian này. Hai người rõ ràng thuộc về hai gia tộc của hai hậu – phi tranh đấu một mất một còn mà tại sao lại có thể có tình cảm như vậy chứ?"

Hắn không đoán được sự sâu xa trong đó, cũng không muốn tốn quá nhiều thời gian vào những chuyện tiểu tiết như vậy. Hắn cũng có dã tâm của mình, không cam lòng cả đời ở mãi vị trí hèn mọn, cho dù bản thân mình đang ở nước khác cũng phải tìm ra được một con đường riêng. Sau khi mẫu thân hắn lâm bệnh qua đời trong cung nhà Hán, hắn hao tổn hết tâm tư, cuối cùng cũng thoát được ra ngoài cung Hán.

Trên đường đi sứ Thân Độc, hắn tình cờ được gặp Hoàng tử trưởng Lưu Mạch, đó quả thật là chuyện bất ngờ nhất trong cuộc đời hắn. Thời niên thiếu, vị tiên sinh biết chuyện nhà Hán đã kể với hắn rằng hoàng đế nhà Hán sinh hạ được bốn người con trai, tài năng nhất chắc chỉ có Hoàng tử

https://thuviensach.vn

trưởng Lưu Mạch và người về sau trở thành Tề vương Lưu Cứ. Hắn đã từng nhìn thấy Lưu Mạch ở trong cung, người thiếu niên này nhỏ hơn hắn hai tuổi, là con trai trưởng của hoàng đế trị vì đế quốc mạnh nhất thế gian, rất được coi trọng. Bản thân Lưu Mạch cũng không phụ sự coi trọng này, ẩn dưới khuôn mặt ôn hòa là tâm trí nhạy cảm kiên nghị. Song Lưu Mạch lại lựa chọn mai danh ẩn tích đi sứ vào thời điểm có khả năng nhất để thừa kế vị trí thái tử Đại Hán. Quyết định hoang đường như vậy khiến ngay cả một kẻ "man di" của nước khác như hắn vừa nghe thấy cũng phải há mồm trợn mắt nghĩ rằng Lưu Mạch quả thực là điên rồ. Nhưng sao khi thực sự quen biết cậu thì hắn mới hiểu rằng dưới bề ngoài ôn hòa chững chạc thì người thiếu niên này vẫn là một người trẻ tuổi, vẫn có khát vọng như những thiếu niên cùng trang lứa khác là được đi qua hết thảy núi sông trong thiên hạ. Cho dù cung Vị Ương có lộng lẫy phồn hoa, vị trí đó có tối cao cũng không thể che khuất được khát vọng đó.

Trên đời có rất nhiều người ấp ủ khát vọng nhưng lại rất ít người chịu nỗ lực biến những khát vọng đó thành hiện thực. Hai người bọn họ vừa khéo lại ở trong số ít đó. Sau khi thực sự hiểu Lưu Mạch, hắn đã nghĩ rằng người thiếu niên này ngày sau sẽ là một hoàng đế Đại Hán rất tốt. Lưu Mạch bản chất là một người cực kỳ vô tình. Hắn không hề nghi ngờ nếu có một ngày mình cản đường Lưu Mạch thì đối phương sẽ không mảy may niệm tình đồng trang lứa mà cứ thế lạnh lùng giết hắn. Chỉ có mẫu thân và muội muội mới có thể làm nhạt đi tính vô tình của Lưu Mạch. Lưu Mạch nói rằng mẫu thân của mình là người phụ nữ tốt nhất thiên hạ. Lúc nghe Lưu Mạch nói vậy, hắn còn bật cười. Hắn luôn nghĩ rằng chắc là Lưu Mạch rất yêu, rất yêu mẫu thân của mình nên mới thấy phụ nữ trong khắp thiên hạ đều kém hơn. Song Trần A Kiều tốt hay không tốt đều là chuyện của hoàng đế nhà Hán, không can hệ tới hắn.

Tại chợ của người Thân Độc, Lưu Mạch có mua một thanh dao găm cong cong. *"Đây là thứ mà ta định tặng cho muội muội"*, Lưu Mạch mỉm cười nói, trong niềm vui toát ra tình yêu thương kín đáo, *"Tảo Tảo sẽ*

https://thuviensach.vn

thích." Hắn sửng sốt hồi lâu mới liên hệ được cái tên này với Công chúa Duyệt Trữ được sủng ái.

Mãi sau này, hắn nghe nói rằng cái tên Tảo Tảo là ngày xưa Trần nương nương đã đặt, lấy ý tứ trong câu thơ "Đời người nếu mãi như vừa gặp." Ngay đến một người Hung Nô không hiểu thơ phú là hắn đây cũng thích nghe câu thơ đẹp đẽ như vậy.

Lần đầu tiên hắn gặp cô là ngày sứ đoàn từ Thân Độc trở về Trường An. Thiếu nữ vừa chớm tròn mười bốn nâng váy vui mừng chạy ào tới chỗ ca ca của mình trông thật duyên dáng. Trong ký ức của mình, hắn chưa từng thấy một thiếu nữ nào đẹp bằng một nửa cô. Chỉ tiếc là cô quá mảnh mai. Nghe nói, thân thể Công chúa Duyệt Trữ từ nhỏ đã yếu ớt. Trên đời này vốn không có chuyện hoàn mỹ, cô được sủng ái nhiều như vậy nên ông trời phải lấy đi chút gì đó cho công bằng. Hắn cũng dần hiểu được tại sao có nhiều người bất phàm lại không ngăn nổi lòng sủng ái đối với cô bé này. Tính cách của Duyệt Trữ công chúa Lưu Sơ thông minh mà không hấp tấp, được sủng ái nhưng không kiêu ngạo. Nếu ai coi trọng cô thì chắc chắn cô sẽ đối xử lại với người ấy như thế. Trong suốt quá trình trưởng thành, cô đã được quá nhiều người che mưa che gió, bảo hộ cho mình. Bản thân hắn cũng muốn trở thành một người như vậy.

Lưu Sơ hơi lúng túng, "Ngươi ở cung Vị Ương đã mấy năm nhưng sao ta chưa từng thấy bao giờ?"

"Công chúa là cành vàng lá ngọc", hắn mỉm cười nói, "Tất nhiên không để ý tới một cung nhân thấp hèn."

Một con thỏ trắng như tuyết bỗng nhiên nhảy ra khỏi ổ trong vùng đất khô vàng, xù lông dõi cặp mắt đen nhánh cảnh giác nhìn hai người, con ngươi xoe tròn trông rất linh động. Lưu Sơ hoan hỉ kêu lớn, "Con thỏ kìa!"

https://thuviensach.vn

Con thỏ kinh hoảng, lập tức chạy xa hơn nhưng vì chưa bao giờ trông thấy con người nên lại tiếp tục cảnh giác quan sát.

"Công chúa thích sao?" Kim Nhật Đan khẽ mỉm cười, quay lại chỗ con ngựa lấy cung, lắp tên định bắn. Lưu Sơ hoảng hồn, vội hỏi, "Ngươi làm gì vậy?" Cô nhào tới đẩy một cái, dù không mạnh nhưng vẫn có thể làm ảnh hưởng tới sự chính xác của Kim Nhật Đan. Mũi tên bắn ra cắm trước người con thỏ chừng một tầm tên khiến nó hoảng sợ chạy biến đi như một làn khói.

"Duyệt Trữ", Kim Nhật Đan bất đắc dĩ nói, "Cô làm gì vậy?"

"Ngươi mới làm gì đấy?" Lưu Sơ ngẩng đầu lên, không chú ý tới Kim Nhật Đan đã thay đổi cách xưng hô. "Ta chỉ thích con thỏ nhảy nhót, nếu nó chết rồi thì còn thích nó làm gì?"

Hắn im bặt, lúc này mới nhớ lại chuyện Lưu Mạch đã từng đề cập tới, rằng muội muội này của hắn rất không thích giết chóc.

"Dù sao cũng phải bắn." Hắn nói khẽ, quay lại buộc cung tên vào yên ngựa. Người Hung Nô giỏi săn thú nhưng không giỏi bắt sống một con thỏ vẫn còn nhảy nhót để lấy lòng người yêu. Sinh mạng của một con thỏ quá yếu ớt khiến hắn có bắn hạ nó cũng cảm thấy rất ấm ức. Nếu bảo phải ôm một con thỏ còn sống trên tay thì hắn sợ rằng mình sẽ quá tay bóp chết nó.

"Cái gì gọi là nhất định phải bắn?" Lưu Sơ nghe mà không hiểu.

"Người Hung Nô từ xưa có một tập tục là tự tay lột da con thú mình săn được để tặng cho người trong trái tim mình. Trước khi tới đất Hán, ta đã đánh mất bộ da con thú săn được ở Hung Nô nên dù gì cũng phải săn lại."

https://thuviensach.vn

Gương mặt Lưu Sơ dưới ánh nắng mùa thu ửng hồng. Hắn nhìn đến mê muội, nghĩ bản thân mình chỉ là một người dị tộc thì có được mấy phần cơ hội lấy được viên ngọc minh châu được sủng ái nhất trong lòng bệ hạ? Vì hai huynh muội này, hắn nguyện ý từ bỏ thân phận người Hung Nô của mình, coi bản thân như một người Hán, tôn thiên tử Đại Hán là bệ hạ của mình.

"Cứ cách mấy năm là phụ hoàng của ta lại đến Thượng Lân Uyển săn thú." Lưu Sơ kể, "Trong Thượng Lâm Uyển có cả sư tử và báo, nếu ngươi được đi theo thì biết đâu có thể săn được."

"Vậy à?" Kim Nhật Đan cười dài, "Duyệt Trữ thích nhất loài gì?"

"Ta ư?" Lưu Sơ suy nghĩ một chút, nói: "Ta cũng giống mẫu thân, thích nhất là cáo tuyết."

"Cáo tuyết?" Kim Nhật Đan nhíu mày, "Loài này rất hiếm thấy. Ta ở Hung Nô nhiều năm nhưng chưa từng thấy bao giờ. Nghe nói chỉ riêng vùng Đường Cổ Lạp Sơn quanh năm tuyết phủ mới có. Tại sao cô thích nó?"

"Bởi vì nó rất đẹp." Lưu Sơ cười nói, "Khi còn bé, Quách sư thúc bế ta đứng ở xa nhìn thấy một con, màu sắc trắng như tuyết, cặp mắt cực kỳ linh hoạt cứ như là biết nói chuyện. Chỉ tiếc", cô siết chặt nắm tay nói: "nó ở quá xa, chúng ta vừa cử động thì nó đã bỏ chạy mất tăm rồi."

"Ngươi đừng mơ tưởng nữa." Lưu Sơ cười khanh khách, "Phụ hoàng ta sai người tìm kiếm bao năm vẫn chưa từng thấy một con."

'Chẳng qua…", cô suy nghĩ một chút, lại cắn môi, nói: "Nếu ngươi thật có săn được hổ hay báo gì đó thì đừng làm hỏng bộ da mà cứ đưa đến

https://thuviensach.vn

phường may Tạp Môn, báo danh hiệu của ta là Hạ a di sẽ biết nên làm như thế nào."

Vào cuối năm Nguyên Đỉnh thứ sáu, Lưu Triệt tuyên Kim Nhật Đan vào cung Kiến Chương gặp mặt. Lúc đó, khí trời thành Trường An đã tương đối lạnh. Kim Nhật Đan quỳ hồi lâu trên mặt tuyết mới nghe thấy Hoàng đế thủng thẳng nói, "Nghe nói gần đây ngươi và Công chúa Duyệt Trữ lui tới rất thân thiết."

"Đúng vậy." Cho dù là đối mặt với bậc đế vương có uy quyền nhất trên thế gian, Kim Nhật Đan vẫn không hề sợ hãi, 'Vi thần thích Công chúa, dĩ nhiên hy vọng có thể tiếp cận gần hơn với nàng."

"Thật to gan." Nét mặt Lưu Triệt nhìn không ra vui hay giận, "Công chúa Duyệt Trữ là viên ngọc minh châu mà trẫm và Hoàng hậu nâng niu, một kẻ hàng thần Hung Nô như ngươi có tư cách gì dám nói loạn là thích Công chúa chứ?"

"Vi thần tự biết thân phận thấp kém, ngay cả không phải là người Hung Nô thì cũng không xứng với Công chúa." Kim Nhật Đan hiên ngang nói: "Vi thần chỉ thích Công chúa mà thôi. Bệ hạ trị vì bốn biển, trong đó cũng có con dân Hung Nô. Bệ hạ muốn giáo hóa để dân chúng thuận theo nhưng lại không xem trọng bọn họ thì làm sao khiến bọn họ phục tùng bệ hạ?"

"Mồm miệng thật sắc sảo." Lưu Triệt cười lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống, "Không trách Hoàng hậu và Thái tử đều nói giúp cho ngươi."

Lời nói của bậc đế vương khiến Kim Nhật Đan giật mình, song hắn còn chưa kịp nghĩ được gì thì Lưu Triệt đã thong thả bước đến bên cạnh hắn. "Ngươi nghe đây", y nghiêm nghị nói, "Con gái của trẫm không phải dễ lấy như vậy. Nể mặt Hoàng hậu, trẫm cho ngươi một cơ hội. Trẫm cho ngươi ba năm, trong ba năm này ngươi phải gắng sức làm việc cho triều đình để trẫm

https://thuviensach.vn

nhìn xem rốt cuộc ngươi có tư cách mang Duyệt Trữ của trẫm đi được hay không. Còn nếu ngươi khiến cho trẫm có nửa phần không hài lòng…"

Y lãnh đạm nói, "Trẫm sẽ lập tức chọn một người trong đám con cháu tôn thất và cho Duyệt Trữ xuất giá."

Yêu cầu của Hoàng đế rất khó nhưng đây là hy vọng duy nhất. Kim Nhật Đan vui mừng khấu đầu, "Thần tạ ân điển của bệ hạ!"

Lưu Triệt lạnh lùng nhìn Kim Nhật Đan lui ra rồi quay đầu lại hỏi: "Như thế Kiều Kiều đã hài lòng chưa?"

Trần A Kiều cầm một chiếc lò sưởi nhỏ từ sau đình bước ra, nhướng mày nói: "Tại sao lại là thiếp hài lòng? Chẳng phải Tảo Tảo cũng là con gái của bệ hạ sao?"

"Hay là bệ hạ còn có ý khác?"

Lưu Triệt hừ lạnh một tiếng, nắm tay A Kiều, chau mày nói,"Nơi này gió lớn quá. Chúng ta nên trở về điện Trường Môn thôi."

A Kiều cười duyên dáng, vẻ mặt dịu xuống, nhẹ nhàng đáp, "Cũng được."

Y cho Kim Nhật Đan cơ hội lần này dĩ nhiên là vì A Kiều giữ vẻ lạnh lùng liên tiếp mấy ngày liền khiến y phát mệt mỏi, không thể không làm theo ý nàng. Ngay cả chuyện khác đi, y nghĩ, nếu Duyệt Trữ kiên quyết thì cuối cùng y cũng đồng ý, bởi vì y không nỡ để Duyệt Trữ phải buồn.

Duyệt Trữ ở trong lòng y chính là một A Kiều chưa từng bị thương tổn. Y từng đích thân gây thương tổn cho A Kiều nên hy vọng Duyệt Trữ không phải đi qua con đường này. Y che chở cho Duyệt Trữ cũng tựa như năm đó

https://thuviensach.vn

che chở cho A Kiều, thế nên y căn bản không thể nào lại chính tay gây tổn thương cho Duyệt Trữ một lần nữa. Chỉ là nỗi lòng kín đáo này lại ẩn sâu dưới lớp tuyết rơi dày ở cung Kiến Chương, chẳng bao giờ thấy tung tích.

Chương 92: Vợ chồng kết tóc chớ hồ nghi

Sau buổi trưa ngày cuối cùng của năm Nguyên Đỉnh, tuyết đầu mùa rơi lất phất nhưng chỉ lát sau đã đổ xuống trắng trời. Từ trong cung Kiến Chương nhìn ra ngoài, khắp nơi chỉ là một màu trắng xóa. Song tuyết rơi có lớn hơn nữa cũng không ngăn được không khí lễ hội mừng năm mới. Cung nhân cung Kiến Chương từ trên xuống dưới đã trang trí cung điện rực rỡ hẳn lên như mới, treo những đèn lồng đỏ thắm trên hành lang khiến cho đêm đông lạnh lùng vắng lặng trở nên ấm áp hơn. Lưu Triệt nghĩ đến thân thể yếu ớt của A Kiều, không muốn nàng phải đi xa nên quyết định tổ chức gia yến ở Phi Tuyết các trong cung Kiến Chương.

Khi trời sẩm tối, Trần A Kiều bước lên long xa, ra lệnh, "Đi đến Phi Tuyết các."

Nàng ngồi ở trên long xa vẫn nghe thấy tiếng gió Bắc thổi soàn soạt hất tung tấm rèm xe, nhìn thấy những bông tuyết rơi xuống thành từng dải trông giống như cành liễu đung đưa trước gió. Nàng không nhịn được thò tay ra đón lấy một bông, cảm giác trên tay hơi lạnh, nhìn xuống thấy bông tuyết đã nhanh chóng tan đi, chỉ để lại một vệt nước đọng.

Nàng chợt nhớ lại chuyện năm xưa đã rút một quẻ thẻ ở chùa Viên Giác, trên đó có đề một bài thơ thất ngôn:

"Cháu con Cao Tổ thuộc chi đầu,

https://thuviensach.vn

Tâm hồn đạm bạc lòng thanh cao.

Kiến Chương trùng điệp ba nghìn dặm,

Đãi sạch cát đi thấy được vàng.”

“Đãi sạch cát đi thấy được vàng.”

“Đãi sạch cát đi thấy được vàng.”

Đến giờ thì nàng đã hiểu được ý tứ của ba câu đầu nhưng suy nghĩ mãi vẫn không ra câu cuối cùng này. Nàng vẫn có cảm giác rằng một khi hiểu thấu đáo được nó thì tất cả sẽ đi đến điểm cuối cùng, có một kết cục tốt đẹp.

Năm Nguyên Quang thứ năm, Trần A Kiều bị phế.

Năm Nguyên Quang thứ sáu, nàng sinh được Mạch Nhi và Tảo Tảo.

Năm Nguyên Sóc thứ sáu, Lưu Triệt biết được sự tồn tại của nàng, cuối năm đó, nàng trở về cung Hán.

Cho tới bây giờ thì những năm Nguyên Đỉnh cũng sắp kết thúc. Bấm tay khẽ đếm, bao nhiêu năm đã êm đềm trôi qua. Bọn họ được số phận đưa đẩy quấn quít lấy nhau, cùng nhau trải qua suốt bấy nhiêu năm, cũng chẳng còn trẻ nữa. Nếu bảo “Dùng hết cát xong mới đến tiền” thì rốt cục là nhằm nói đến một kết cục như thế nào?

Năm Nguyên Đỉnh thứ sáu là một năm đầy biến động dữ dội, bình định Tây Nam, điều binh trấn áp quân phản loạn. Những hành động này vừa đồng thời mở rộng biên giới vừa nâng cao vị thế đất nước khiến bậc đế

https://thuviensach.vn

vương ở điện Tuyên Thất bừng bừng chí khí, văn thành võ đức đều đạt tới đỉnh cao không ai sánh bằng. Còn đối với nàng thì năm Nguyên Đỉnh thứ sáu cũng được coi là năm tốt.

Từ rất xa, nàng nhìn thấy Phi Tuyết các đèn đuốc sáng trưng, trang hoàng ấm áp như cả điện đã vào xuân. Lưu Sơ đứng trên hành lang, gọi to, "Mẫu thân." Sắc mặt cô rạng ngời, mặc bộ áo gấm lót lông cừu trắng tinh như hòa tan trong tuyết ở bên ngoài điện, mái tóc buông xõa lên đôi gò má đỏ hồng đẹp như ngọc.

"Khoan đã." Nàng mỉm cười bước xuống xe, cầm tay Lưu Sơ mà hỏi, "Tảo Tảo có lạnh không?"

"Không lạnh." Lưu Sơ cười khúc khích, tay cô quả nhiên ấm áp. "Mẫu thân hôm nay thật xinh đẹp, phụ hoàng trông thấy nhất định là thích lắm." Cô thỏa mãn thở phào một hơi, nũng nịu dựa vào người A Kiều, "Thoạt nhìn thì mẫu thân còn rất trẻ, người không biết mà trông thấy thì nhất định sẽ không cho rằng chúng ta là hai mẹ con mà ngược lại cho là hai chị em đấy."

"Dẻo miệng." Nàng không nhịn được, cười phá lên, gõ gõ vào trán Lưu Sơ, chế giễu, "Con thỏa mãn rồi chứ? Đúng là nhà ta có con gái sắp trưởng thành mà." Hình ảnh cô bé ở Đường Cổ Lạp Sơn ngây thơ ngước mắt gọi mẫu thân còn rõ mồn một trước mắt, thế mà chỉ thoáng qua đã đến tuổi có thể lập gia đình.

"Mẫu thân." Lưu Sơ tức thì mặt đỏ ửng, yêu kiều nói: "Còn ba năm nữa, ai biết sẽ thay đổi thế nào?" Ánh mắt cô lấp lánh, nói: "Phụ hoàng lần này hiểu rất rõ lòng con. Con lại có thể từ chối để được ở bên cạnh mẫu thân thêm ba năm nữa, thật là hay biết mấy."

https://thuviensach.vn

“Lại từ chối nữa sẽ thành lão cô nương đấy.” Nàng mắng yêu, ngẩng đầu lên thì liền trông thấy long xa ngự giá đang đi đến từ hướng điện Tuyên Thất. Trên long xa chính là người mà nàng đã chung sống suốt nửa cuộc đời. Nàng từng cho rằng tên của y đối với nàng cũng giống như tên tuổi của biết bao danh nhân trong lịch sử, chỉ là một dãy ký tự lạnh băng trên giấy, thế nhưng số mệnh đùa cợt đã bất đắc dĩ hợp nhất cả hai làm một. Để đến nỗi bây giờ dù nhắm mắt, nàng vẫn có thể hình dung ra từng nét nhỏ nhất trên khuôn mặt y, quen thuộc với hơi thở của y như những đường chỉ trong lòng bàn tay.

Số mệnh thật kỳ diệu. Nàng bị nhấn chìm trong vòng xoáy số mệnh xoay vần nhưng đến cuối cùng đành chịu tin rằng có nhiều việc sẽ trở nên nhạt nhòa quên lãng theo dòng thời gian trôi qua. Phảng phất như một người đi trên con đường cái lớn bỗng nhiên ngoặt vào một ngã rẽ, đi trên ngã rẽ này hồi lâu thì dần dần quên mất con đường đang đi dưới chân bây giờ vốn không phải là con đường lúc ban đầu.

Long xa đi trên mặt đất phủ tuyết làm vang lên những tiếng lạo xạo, để lại hai đường rãnh thật sâu, dừng lại ở trước Phi Tuyết các. Cung nhân đi theo xe vén rèm lên cho Lưu Triệt mặc bộ y phục bằng gấm đen bước xuống. Y trông thấy nàng đứng ở hành lang thì ánh mắt dịu đi, hàm chứa vẻ ấm áp. Dường như y nhớ lại rất nhiều chuyện, từ rất nhiều năm trước đây. Khi đó hai người còn là đôi vợ chồng trẻ, mỗi lần y từ Tuyên Thất trở về Tiêu Phòng, nàng đều ra đứng trước điện chờ đón, lòng ngập tràn vui sướng. Khi đó y luôn tỏ vẻ bất đắc dĩ, *“Kiều Kiều, nàng không phải luôn ra đón thế này.”*

“Thiếp biết rồi.” Khi đó nàng cười thật thoải mái. *“Thiếp chỉ muốn được gặp chàng sớm hơn một chút.”*

“Kiều Kiều”, Lưu Triệt mỉm cười bước tới, kéo tay nàng với vẻ rất tự nhiên mà nói: “Vào nhà đi thôi.”

https://thuviensach.vn

“Được rồi.” Nàng cúi đầu, đáp khẽ, liếc thấy hình như con gái đang che miệng cười. Lúc bắt đầu, bên cạnh nàng là y. Đến cuối cùng thì bên cạnh nàng cũng vẫn là y.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Trần hoàng hậu phục vị, Hoàng đế và Hoàng hậu chính thức cùng nhau xuất hiện tham dự gia yến của hoàng cung. Những ngọn nến đỏ to bằng cổ tay được xếp thành hai hàng khiến Phi Tuyết các cũng nhuộm một sắc đỏ hồng nhạt tràn ngập ý mừng vui, rực rỡ như ban ngày. Mọi người trong điện đều quỳ bái, cung kính nói, “Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

“Tất cả đứng lên đi.” Lưu Triệt dường như đang vui, ôn hòa nói.

A Kiều theo y bước lên ngồi lên trên ghế chủ tọa, từ trên cao nhìn xuống các phi tần và con cái Hoàng đế đang ngồi bên dưới mà khẽ thở dài, uống cạn chén rượu nhỏ. Hết năm này qua năm khác, Trần hoàng hậu độc chiếm ân sủng khiến hậu cung trở nên điêu linh. Sau khi Doãn Giai La vào Dịch đình, Vương Thẩm Hinh, Vệ Tử Phu, Lý Chỉ lần lượt chết đi, trong số các phi tần chỉ có mỗi mình Hình Nhược là nàng còn quen mặt. Nhưng nét mặt Hình Nhược cũng đã trở nên ảm đạm, quá đau buồn nên già đi rất nhiều. Ngoài việc không được vua ân sủng, đứa con nuôi Lưu Hoành cuối cùng cũng có kết quả thê lương. Thâm cung tịch mịch, sống với nhau lâu thì dù là con không do mình sinh ra cũng vẫn có thể phát sinh tình cảm, huống chi Lưu Hoành xưa nay luôn biểu hiện vui vẻ lại chịu hầm hiu cũng là một đả kích khá lớn.

Cung nữ mang Bích Nhưỡng Xuân lên cung kính châm rượu cho nàng. “Mẫu thân.” Lưu Mạch dẫn Thượng Quan Linh tiến lên bái chào, tươi cười nói. “Nhi tử kính chúc mẫu thân năm mới an khang, phúc thọ an khang.”

“Hay lắm.” Nàng cũng mỉm cười đáp lời, uống cạn chén rượu nhỏ.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt nhìn sang, nhíu mày nói: “Kiều Kiều không nên uống quá nhiều. Uống rượu nhiều sẽ làm tổn hại sức khỏe.”

“Thiếp đang vui mà.” Nàng xoay đầu lại, cười khúc khích, men rượu dâng trào khiến hai gò má thoáng đỏ hồng lên, đôi mắt lấp lánh như ánh sao. “Sắp sang năm mới rồi, bệ hạ không thấy vui sao?” Suốt bao năm qua nàng chưa bao giờ có nét mặt thanh thoát vui vẻ như vậy. Y không nói gì thêm nữa.

Nhạc công nắn phím tấu lên những cung đàn sâu lắng. Mặc dù Tư Mã Tương Như và Lý Diên Niên lần lượt rời đi được mấy năm rồi nhưng Nhạc phủ vẫn tiếp tục vận hành, sưu tập được không ít ca dao dân ca và sáng tác những ca khúc mới. Phong cách ca vũ nhạc cung đình cũng được thay đổi làm nổi bật vẻ thanh tân dễ thương nhưng dù ca vũ có hay đến đâu chăng nữa thì xem mãi cũng trở nên tẻ nhạt. Yến hội hoàng gia tuy là gia yến nhưng nào có ai dám thật sự cởi mở tâm hồn? Dạ yến tiến hành đến gần khuya thì Lưu Triệt cũng cảm thấy nhàm chán, nói: “Tất cả giải tán thôi.” Y xoay người nhìn lại, thấy A Kiều đã có vẻ ngà ngà say liền bật cười, bảo, “Hoàng hậu và trẫm sẽ cùng nhau đi xe trở về, các ngươi cũng tự mình về đi.” Lục Y không dám nói gì, chỉ khuỵu gối chào rồi lặng lẽ lui ra.

Nàng như say mà không say, bước lên ngự xa, vén rèm nhìn ra ngoài, bỗng nhiên thốt lên, “Tuyết ngừng rơi rồi.” Đúng là tuyết đã ngừng rơi khi dạ yến đang diễn ra.

Y nghe thấy tiếng thở dài than tiếc hận của nàng, từ đằng sau ôm nàng vào lòng, “Kiều Kiều thích tuyết lắm sao?”

Vòng eo nàng nhỏ như chưa đầy một chét tay. Y đã từng vui thích khi được ôm vòng eo thon thả này, nhưng tới bây giờ thì lại mơ hồ lo lắng thế này có phải là sức khỏe không tốt hay không. Nàng nghiêng đầu suy tư,

https://thuviensach.vn

mấy sợi tóc đen xòa lên mặt y thật mềm mại đáng yêu. Nàng bảo: “Thiếp chỉ thích tiết trời không lạnh.”

Nàng yêu thích những bông tuyết trong suốt lóng lánh nhưng lại sợ cái lạnh thấu xương của nó nên không dám tới gần. Cảm giác say sưa làm tan đi những lãnh đạm thường này của nàng, làm nàng dần dần buông lơi tính cách nghiêm nghị, hơi có chút phóng túng. Lưu Triệt nhìn đến say mê, thầm nghĩ rằng nếu thế này thì thi thoảng say rượu một chút cũng không có gì xấu.

Điện Trường Môn êm đềm ấm áp, bài trí xa hoa hơn cả điện Tiêu phòng năm xưa, vừa vén rèm lên liền cảm thấy một luồng hơi ấm phả vào mặt. Năm trước, Gián đại phu đã kiện lên rằng Đại tư nông Tang Hoằng Dương quản lý tài chính của Đại Hán nhưng bản thân mình lại kinh doanh kiếm lời vào túi riêng, thu nhập hàng năm hơn mười vạn. Lưu Triệt chỉ cười xòa bỏ qua. Y biết rõ tiền tài trong tay Tang Hoằng Dương sẽ đi đến nơi nào. Tất cả cũng chỉ dồn vào cho điện Trường Môn, phủ Công chúa trưởng, Liễu Duệ và chính bản thân y mà thôi. Tang Hoằng Dương hết lòng tin tưởng rằng tiền tài sống không tiêu được thì chết cũng không thể mang đi, sống ngày nào biết ngày ấy nên hễ có một quan tiền dư mà không tiêu sài hết được thì không cam lòng. Nhưng hắn thì chỉ cam tâm tình nguyện tiêu xài cho người nhà, ngoài ra chỉ có Liễu Duệ, A Kiều, và Lưu Lăng.

Cho tới bây giờ y chẳng buồn tính xem có bao nhiêu thứ trong số những kỳ trân dị bảo vô cùng đẹp mắt ở trong điện Trường Môn là do y ban thưởng, bao nhiêu thứ là do Tang Hoằng Dương đưa tới. Có điều y là đế vương, tuy không cần vui mừng thừa nhận ân tình nhưng cũng không phải hoài nghi cách chức Tang Hoằng Dương vì những hành động như vậy. A Kiều là người con gái xứng đáng được hưởng cung vàng gác tía. Cho nên nếu người kia không thể hậu đãi nàng thì hắn sẽ xây lầu vàng cho nàng. Đó chính là tâm tư của Tang Hoằng Dương mà Lưu Triệt không biết được.

https://thuviensach.vn

Tấm thảm nhung dày trải dài dưới ánh nến chan hòa tạo nên không khí ấm áp vui vẻ. A Kiều bước đi trên đó, lòng cảm thấy thư thái, cởi bỏ mũ miện hoàng hậu cho tóc buông xõa ra, rửa mặt, thay y phục bình thường rồi soi gương chải tóc. Trong gương hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp chẳng thua kém thời còn trẻ là bao. Nàng kinh ngạc ngắm nhìn rồi chợt nói, "Triệt Nhi, nếu có một ngày thiếp già và xấu đi thì chàng còn tìm đến Trường Môn nữa không?"

Lưu Triệt kinh ngạc, phất tay bảo cung nhân lui ra rồi hỏi, "Tại sao Kiều Kiều lại đột nhiên hỏi như thế?"

Hồng nhan dù có xinh đẹp như thế nào thì cuối cùng vẫn có một ngày sẽ trở thành nắm xương tàn, có phá trời vỡ đất cũng không tìm về được nữa. Nếu y vẫn đối xử lạnh lùng với nàng, quay lưng bỏ đi thì nàng sẽ không thèm nhỏ dù là mọt giọt nước mắt. Nhưng nếu đã trải qua nhiều năm tình nồng thắm thiết như vậy mà vẫn có kết cục đó thì nàng không thể tin rằng mình sẽ không động lòng. Lưu Triệt mỉm cười, cúi đầu hôn lên mái tóc đen của nàng, "Kiều Kiều đẹp như thế này, chỉ sợ ngay cả khi trẫm đã già rồi thì Kiều Kiều vẫn chưa già."

Y bế nàng lên giường, "Tục ngữ có câu 'vợ chồng kết tóc xe tơ', nếu Kiều Kiều không tin vào tâm ý của trẫm thì trẫm xin kết tóc một lần với nàng vậy."

Lời thề là cái gì đó không đáng tin nhất, nếu tâm hồn đã nhạt phai thì nó cũng tan tành theo mây khói. A Kiều thầm giễu cợt trong lòng, thuở còn niên thiếu thì hai người cũng từng là vợ chồng nhưng sau đó vẫn chia ly, vậy có thể thấy là điều đó hoàn toàn không có nghĩa lý gì. Nhưng nàng không muốn làm y cụt hứng nên liền lấy của mỗi người một đoạn tóc, nhẹ nhàng tết thành một búi. Đầu mày khóe mắt nàng đều hiện rõ ý cười làm mềm đi sự lạnh lùng tàn khốc của y, "Như thế này có được không?"

https://thuviensach.vn

Nàng gật đầu, chăm chú ngắm nhìn, bỗng nhiên có tâm trạng tựa như bị nước lạnh như băng tuyết tràn qua, lạnh đến cực điểm. Trong số tóc được tết lại thành búi kia rõ ràng có một sợi đã bạc trắng.

Lưu Triệt quyết định lấy chữ "Phong" đặt tên cho kỷ nguyên mới. Sang năm chính là năm Nguyên Phong đầu tiên. Những người thuộc thế hệ bọn họ đều đã dần dần già đi, đám trẻ thuộc thế hệ tiếp theo đang lớn lên với chí tiến thủ mạnh mẽ. Nhân dịp năm mới, Trần A Kiều đến chơi bốn phủ trong kinh thành, ngắm nhìn Trần Mạn, Tang Duẫn, Liễu Ninh đang lớn dần lên, chơi đùa với nhau, nụ cười trong sáng giống như những dòng suối mát. Mi Nhi nhỏ nhất cũng được ba tuổi, miệng bi ba bi bô nói còn chưa sõi nhưng quả nhiên luôn bám chặt lấy Liễu Ninh đúng như những điều đã thể hiện trong lần chọn đồ vật đoán tương lai năm xưa, khiến cho cha nó là Đông Phương Sóc tức uất. Sự giao hòa ấm áp này đã thể hiện rõ ý nghĩa của những nỗ lực trong bao năm qua của bọn họ, dường như tính thân mật đầm ấm được di truyền theo huyết thống rồi cứ mãi di truyền tiếp xuống.

Một hôm, Trần A Kiều tới chỗ Công chúa trưởng Phi Nguyệt để cùng Lưu Lăng ôn lại kỷ niệm xưa. Thị nữ cung kính vén rèm, cung kính chào đón, "Cung nghênh Hoàng hậu nương nương." Lưu Lăng ở trong nhà, xoay người tươi cười nhìn sang, bên tay phải nàng có một thiếu nữ khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, xinh đẹp tuyệt trần, cúi đầu quỳ gối, bái chào theo đúng quy củ: "Tế Quân tham kiến Hoàng hậu nương nương."

"Tế Quân đã lớn thế này rồi à." Trần A Kiều không khỏi bất ngờ nhưng sau đó lập tức hiểu ra. Lưu Tế Quân vốn chỉ nhỏ hơn Lưu Sơ khoảng chừng hai, ba tuổi.

"Thưa vâng." Lưu Tế Quân ngẩng đầu lên, dịu dàng đáp: "Hôm nay là ngày đầu năm mới, Tế Quân tới bái chào cô cô, may mắn gặp đúng dịp Hoàng hậu nương nương cũng tới."

https://thuviensach.vn

Chiếu theo vai vế của gia đình mình thì thực ra Lưu Tế Quân thấp hơn Lưu Lăng hai ngôi, nhưng sau được bái Lưu Thiên làm cha nuôi nên theo vai vế mới của Phủ Mạt Lăng hầu mà chuyển sang gọi Lưu Lăng là cô cô. Những năm qua, Trần A Kiều và Lưu Lăng đều rất yêu thích vị Tế Quân quận chúa thanh lịch đa tài, nghĩa khí hào hùng nhưng số phận truân chuyên trong lịch sử này nên luôn quan tâm chăm sóc cho cô. Tuy có những tính cách do chính con người tạo nên, nhưng Đan Dương hầu phu nhân nhiều năm sủng ái cũng không làm thay đổi được bản tính thanh lịch đa cảm của cô nên không đáng ngại nữa.

"Hoàng hậu nương nương đã tới, Tế Quân nghĩ rằng Hoàng hậu nương nương lâu rồi không gặp cô cô nên nhất định có nhiều chuyện muốn nói, Tế Quân xin cáo lui trước."

Trần A Kiều gật đầu, nhìn thân hình mảnh mai của Lưu Tế Quân khuất dần sau tấm mành che, ngẫm nghĩ thấy như thế này cũng tốt. Nếu cưng chiều khiến cho Lưu Tế Quân trở nên kiêu căng ngạo mạn như mình năm xưa thì Lưu Tế Quân còn là Lưu Tế Quân nữa sao.

"Òa! A Kiều tỷ đang nghĩ gì thế?" Nàng đang lơ đãng thì Lưu Lăng đi tới phía sau, bất chợt ú òa khiến nàng giật nảy mình rồi mới cười hỏi.

A Kiều lườm Lưu Lăng một cái, lên tiếng trách: "Đã lớn cả rồi mà còn chơi trò này."

"Tỷ đang suy nghĩ", nàng cúi đầu, nói như có điều phải suy tư: "Lịch sử đã có những thay đổi, vậy thì Lưu Tế Quân có cần phải lặp lại cuộc đời vĩ đại nhưng tuyệt đối không có hạnh phúc của cô ấy nữa hay không?"

Dù bọn họ không dựa vào những kiến thức lịch sử của mình nhưng cũng đã vô tình làm thay đổi dòng lịch sử. Từ đó chính bọn họ đang bị lịch sử

https://thuviensach.vn

biến đổi đó làm cho mơ hồ, không thể nào dùng những kiến thức của mình để suy xét thế giới này được nữa. Rốt cuộc đây là loại nghịch lý gì?

Lưu Lăng thản nhiên nói, "Con cháu có phúc của con cháu, cứ để cho bọn chúng tự mình làm. Nhưng theo suy luận thì Tế Quân đã không còn là một nữ cô nhi không ai bảo trợ như trong lịch sử, tôn thất có biết bao con gái, bệ hạ chưa chắc đã chọn Tế Quân."

"Cũng không đơn giản như vậy đâu." Trần A Kiều cau mày nói, "Người được tuyển chọn để gánh vác nhiệm vụ kết hôn cầu hòa mà điêu ngoa tùy hứng, chẳng phân biệt được đúng sai, thì chẳng phải sẽ làm hỏng quan hệ ngoại giao giữa hai nước hay sao?"

"A Kiều." Lưu Lăng cười khanh khách, "Có phải tỷ làm hoàng hậu quá lâu rồi nên đầu óc không còn sáng suốt nữa không vậy? Tỷ có nhớ mục đích Đại Hán kết hôn cầu hòa với Ô Tôn là gì hay không?"

Nàng suy nghĩ một lát rồi bật cười. Đại Hán kết hôn cầu hòa với Ô Tôn là để ước hẹn cùng nhau chống lại Hung Nô, bây giờ Hung Nô đã suy tàn, còn cần thiết có cuộc hôn nhân này nữa sao. Nàng bị lịch sử trong đầu trói buộc nên có suy nghĩ hồ đồ. Nàng lại chợt nảy ra một ý nghĩ, nếu lịch sử đã bị thay đổi toàn bộ từ thời điểm bọn họ đến đây thì có phải việc nàng dùng những ấn tượng trong lịch sử để suy xét những con người hiện thực bây giờ sẽ tạo ra sai lầm hay không? Đây không còn là một trang lịch sử lạnh lùng nữa. Hiện tại, những người ở bên cạnh nàng đều đang sống. Bọn họ biết khóc, biết cười, biết yêu, biết hận, ngay cả Tư Mã Thiên cũng bắt đầu viết "Sử ký" mới rồi, việc nàng vẫn cố chấp với lịch sử ghi trong trí nhớ liệu có còn phù hợp? Nàng có thể tin hoặc không tin, Lưu Triệt lạnh lẽo vô tình được nàng tới bên cũng dần hiểu được tình yêu chân thành, thật sự có lòng đồng hành với nàng đến già, cho dù năm tháng đổi thay cũng không phai nhạt.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nhìn thấy sắc mặt nàng liên tục biến hóa bèn tò mò hỏi, “Tỷ đang suy nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Nàng đáp khẽ.

Chương 93: Ô Tôn sai sứ tới từ phía Tây

Lịch sử quả nhiên phát sinh biến hóa theo cách riêng của nó. Vào tháng Hai năm Nguyên Phong đầu tiên, nước Ô Tôn ngưỡng mộ uy thế của Đại Hán nên cử sứ thần tới Trường An muốn đặt quan hệ hôn nhân. Ô Tôn chính là một trong những quốc gia mạnh mẽ nhất ở vùng Tây Vực của Đại Hán. Quốc gia này sinh sống bằng phương thức du mục ở phía bắc dãy Thiên Sơn theo một dải từ bờ sông Hồ Nam cho tới lưu vực sông Liệt Hà, thủ đô là thành Xích Cốc nằm ở bờ sông Hồ Nam. Phía nam Ô Tôn giáp với các thành quách của các nước láng giềng nằm ở phía nam của dãy Thiên Sơn, phía Tây là Đại Uyển, Tây Bắc là Khang Cư, đông giáp với Xa Sư, vùng Đông Bắc tiếp giáp với Hung Nô. Vào năm Nguyên Thú thứ hai và năm thứ tư của cuộc chiến Mạc Nam Mạc Bắc giữa Đại Hán và Hung Nô, vì sự có mặt của Trường Tín hầu Liễu Duệ nên sự đả kích đối với Hung Nô ác liệt vượt xa những gì trong sách sử ghi lại. Lũng Tây, Mạc Nam, Hung Nô, đều bị tiêu diệt nên thế lực Ô Tôn thừa dịp phát triển, trở lại đất cũ Đôn Hoàng Kỳ Liên, dần giáp giới với Đại Hán. Từ năm Nguyên Thú thứ tư, dưới sự thống trị của Lưu Triệt và sự đồng tâm hiệp lực của A Kiều lẫn Tang Hoằng Dương, Đại Hán mở rộng biên giới ra ngoài, đời sống dân chúng trong nước cũng không thấy điêu linh, quốc lực cường thịnh áp chế các nước chung quanh. Trong hoàn cảnh đó, quốc vương Ô Tôn tự sai sứ tới Hán triều bái phỏng cũng là chuyện hợp lý.

https://thuviensach.vn

Trong lịch sử nhà Hán, kết hôn cầu hòa là kế sách kém cỏi. Lưu Triệt vì tỷ tỷ của mình là Trưởng công chúa Nam Cung Lưu Đàm chịu khổ cả đời mà phản cảm với chuyện này. Hơn nữa, tính cách của y vốn trời sinh đã cao ngạo, cũng không muốn đem áp lực nặng nề của chuyện hưng thịnh, ổn định của quốc gia lên người một cô gái yếu ớt.

Vào năm Nguyên Đỉnh thứ hai, sứ giả Ô Tôn lần đầu tiên vào đất Hán đã bị lóa mắt bởi sự phồn hoa của kinh đô Trường An, sau khi về nước liền ra sức ca ngợi Đại Hán rộng lớn, giàu có và đông đúc. Vào năm Nguyên Phong đầu tiên, Ô Tôn Vương Côn Mạc chọn trong đám con cháu rồi phái cháu trai Quân Tu Mỹ dẫn theo cháu gái A Mạc Đề tới nhà Hán để hiến ngựa tốt của Ô Tôn và kết hôn cầu hòa. Lịch sử lại xoay vòng theo một phương thức kỳ diệu.

Lưu Triệt trọng thị sứ giả lần này của Ô Tôn, tiếp kiến ở điện Tuyên Thất. Tối đến trở về điện Trường Môn, Trần A Kiều hỏi Lưu Triệt, “Chuyện Ô Tôn kết hôn cầu hòa, bệ hạ có tính toán gì không. Dù thế nào thì cũng phải có một người chịu khổ sao?”

“Đại Hán có lợi trong việc bang giao hòa thuận với Ô Tôn nên không thể từ chối.” Lưu Triệt thở dài, “Chỉ là chọn người khá khó khăn.”

“Vậy à.” Trần A Kiều nhẹ nhàng, “Ô Tôn đưa thiếu nữ tới kết hôn cầu hòa nhưng cũng không thể khuất phục được thân phận cháu gái quốc vương của nàng ta. Khổ nỗi các hoàng tử của bệ hạ nếu không phải đã lập gia đình rồi thì còn chưa tới tuổi. Đứa duy nhất dường như có thể được thì lại bị người cầm cố trong Bắc cung.”

Lưu Triệt khẽ nhíu mày, nói: “Tuy là cháu gái của Ô Tôn vương, nhưng dù sao…”

https://thuviensach.vn

Y còn chưa nói hết lời nhưng lòng A Kiều đã lạnh ngắt. Thân phận cơ bản nhất của Lưu Triệt vẫn như cũ là một vị đế vương. Y vì sự liên hiệp với nước khác mà có thể đem con cháu tôn thất gả đến Ô Tôn nhưng trong thâm tâm vẫn còn xem thường thiếu nữ man di. Kim Nhật Đan mà Tảo Tảo nhìn trúng cũng là người man di không hơn không kém.

"Thật ra thì còn có một biện pháp." Lưu Triệt thấy nàng có vẻ ưu phiền, đột nhiên sinh lòng muốn đùa giỡn, "Mục đích ban đầu của Ô Tôn vương là tính gả cháu gái của ông ta vào…" Y dừng lại, ánh mắt dần trở nên âm trầm. Ngoài A Kiều ra thì các thiếu nữ khác dù có đẹp đến mấy đối với y cũng không quan trọng. Nếu y thực sự nhận lời lấy A Mạc Đề thì coi như vô duyên vô cớ tự hạ thấp vai vế xuống hai bậc so với lão nhân kia.

Trần A Kiều nghe một lúc mới hiểu. Ô Tôn ở vùng Tây Vực xa xăm nên không biết hoàng đế nhà Hán chỉ sủng ái một mình nàng, thế nên mới đầu đưa A Mạc Đề tới là để dâng cho Lưu Triệt làm phi tần. Nàng cứ một mực xét chuyện theo ý của mình, ngay cả dấu hiệu rõ ràng như vậy cũng sơ suất bỏ qua.

"Lưu Triệt!" Nàng trừng mắt, tức giận hô lên.

Lưu Triệt cười lớn, ôm lấy nàng, nói: "Trẫm thật sự đã lâu không được trông thấy Kiều Kiều tức giận rồi đấy."

Trong lòng nàng ngầm cảnh tỉnh, chỉ mong mấy ngày nàng đã liên tiếp phạm hai sai lầm, phải chăng điều này chứng tỏ rằng nàng thật sự hy vọng có thể nắm tay y tới lúc bạc đầu? Dần dần, nàng đã tin vào tâm ý của y, tin rằng y yêu mình, coi trọng mình, sẽ không bao giờ lại làm tổn thương mình được nữa. Hoặc là ít nhất hy vọng rằng mình có thể tin tưởng được như vậy?

https://thuviensach.vn

Tháng Ba năm nguyên Phong đầu tiên, Lưu Triệt cho bày đại yến ở cung Vị Ương chiêu đãi cháu trai và cháu gái của Ô Tôn vương, đồng thời mời con cháu tôn thất tới dự. Trần A Kiều là nữ chủ nhân của Đại Hán, ngồi bên cạnh đế vương, vẻ mặt lạnh nhạt. Cháu trai của Ô Tôn vương là Quân Tu Mỹ cư xử rất có chừng mực, là một nhân vật không đơn giản. A Mạc Đề mũi cao mắt sáng trông cực kỳ xinh đẹp, có phong thái hào sảng dám yêu dám hận của người tái ngoại. Cô không hề nhìn đến đám tôn thất ngồi đối diện mà lại thỉnh thoảng liếc nhìn Lưu Triệt ngồi trên ghế chủ tọa ở bên trên. Ánh mắt đó khiến Trần A Kiều có cảm giác rất không thoải mái nhưng lại không thể bộc lộ ra.

Sau khi yến hội, A Mạc Đề ra khỏi cung vẫn còn luyến tiếc nhìn mãi về cung Vị Ương tráng lệ huy hoàng rồi lại hưng phấn nhìn phố xá Trường An phồn hoa thịnh vượng. Quân Tu Mỹ thấy vậy cau mày, kéo nàng trở về dịch trạm, nói luôn "A Mạc Đề, muội thích ai trong số đám con cháu quý tộc nhà Hán có mặt hôm nay thì nói cho ca ca biết. Chắc là hoàng đế nhà Hán sẽ thành toàn, còn những chủ ý khác thì muội hãy quên ngay đi."

"Muội không thích ai." A Mạc Đề dẩu môi: "Muội chỉ thích hoàng đế nhà Hán của bọn họ. Con gái Ô Tôn nếu phải gả thì chỉ gả cho bậc anh hùng. Trong mắt của muội, y chính là anh hùng lớn nhất. Lúc trước chẳng phải ca ca và gia gia đều nói sẽ gả muội cho y, sao bây giờ lại thay đổi chứ?"

"Muội còn chưa nhận ra sao?" Quân Tu Mỹ nhẫn nại nói: "Hôm nay y sắp xếp như thế có nghĩa là căn bản không có ý muốn kết hôn với muội. Người trong thành Trường An đều nói rằng hoàng đế nhà Hán chỉ sủng ái mỗi hoàng hậu của mình. A Mạc Đề, muội không thể tùy hứng như vậy."

"Có thể…" A Mạc Đề cười khanh khách một hồi nhưng tròng mắt lại đỏ hoe, "Muội biết, muội biết mình có trách nhiệm với Ô Tôn nên phải chú ý

https://thuviensach.vn

đại cục, không thể tùy hứng. Nhưng thật sự là muội không thể tùy hứng một chút sao?"

Huynh muội bọn họ dùng tiếng Ô Tôn nói chuyện với nhau nên dù giọng khá lớn nhưng đám người Hán theo hầu vẫn không hiểu được câu nào. Quân Tu Mỹ bị cô hỏi như vậy thì nín lặng hồi lâu rồi mới thở dài, ánh mắt có vẻ thương hại, nói: "Sau khi tới thành Trường An, ta nghe người Hán có một câu nói, 'Vô tình nhất chính là nhà đế vương', muội là công chúa Ô Tôn nên không thể không gánh vác trách nhiệm. Ca ca thay mặt cho ngàn vạn con dân Ô Tôn tạ ơn muội muội."

Những lúc rảnh rỗi, Quân Tu Mỹ cũng rất yêu thích thành Trường An phồn hoa nên ăn mặc theo kiểu người Hán, dẫn theo tùy tùng đi dạo ở chợ phía đông Trường An. Chợ phía đông tấp nập, bách tính an cư lạc nghiệp, nét mặt tươi cười vui vẻ.

"Chỉ nhìn như vậy cũng biết hoàng đế Đại Hán đúng là một người rất giỏi." Quân Tu Mỹ nói trong lòng.

Chuyện kết hôn cầu hòa lần này bắt buộc phải hoàn thành để tránh cho ngày sau Ô Tôn xung đột với Đại Hán. Hắn nghĩ tới A Mạc Đề đang hờn dỗi ở dịch trạm thì khẽ nhíu mày. Luận về thân phận và tuổi tác, A Mạc Đề chính là lựa chọn tốt nhất để kết hôn cầu hòa với nhà Hán. Cô cũng không phải là người không hiểu biết nhưng lại mang tâm tư thiếu nữ nên vẫn không phân biệt được sự khác nhau giữa ảo ảnh và thực tế, nhất quyết không chịu chấp nhận ấm ức.

"Vị công tử này!" Dù hắn mặc trang phục bình thường nhưng chất vải sang trọng, khí độ lại bất phàm, tiểu thương Trường An đều là kẻ thành tinh nên sao có thể bỏ qua, nhiệt tình mời mọc, "Công tử tới xem đồ của chúng tôi, toàn là đồ tốt cả đó. Công tử mua về tặng cho phu nhân nhé." Hắn cười lắc đầu ý bảo không cần. Hắn vừa tham quan những hàng hóa rực rỡ muôn

https://thuviensach.vn

màu bày đầy trên đường phố vừa thả bước đi tiếp, bỗng nhiên thấy một hai lưu dân co rúm trong một góc chợ ít được người chú ý. Giờ đang là tháng Tư, Trường An mới vào xuân nên buổi sáng vẫn khá lạnh. Hai người mặc áo quần rách nát nhưng những người qua đường vẫn thản nhiên đi qua cứ như là đã quá quen với cảnh này.

"Xem ra nhà Hán cũng không phải nơi nơi đều thái bình." Đám tùy tùng thấy hắn chú ý tới hai lưu dân kia liền tiến lại gần, khẽ nói.

Hắn cười nhạt, nước quá trong sẽ không có cá. Dù cho thiên tử nhà Hán anh minh thế nào đi nữa thì cũng không thể bảo đảm tất cả con dân bên dưới đều vui vẻ an khang. Đúng lúc hắn vừa xoay người định bước đi thì trông thấy một cỗ kiệu nữ màu xanh dừng ở bên đường, một thiếu nữ quý tộc nhà Hán chừng mười ba mười bốn tuổi vén rèm lên, giơ bàn tay trắng nõn mềm mại đưa nửa xâu tiền ra, nhẹ nhàng bảo, "Miên Trữ, đem cái này cho hai người kia."

Miên Trữ đáp một tiếng, nhận lấy tiền, đi tới trước mặt hai lưu dân, nói, "Các ngươi quả thật may mắn mới gặp được Quận chúa nhà ta. Quận chúa thiện tâm nên thưởng cho các ngươi." Hắn ném nửa xâu tiền kêu xủng xẻng trước mặt hai người rồi quay trở về. Chớp mắt, cỗ kiệu lại đi tiếp về phía trước.

Người trong chợ phía đông không quan tâm tới hai lưu dân nhưng lại rất hứng thú với cô quận chúa xinh đẹp vừa xuất hiện, bàn tán: "Người mới vừa rồi chính là Giang Đô quận chúa Tế Quân rất hay làm phúc đó."

Cô vốn là cô nhi của tội thần nhưng bỗng nhiên đổi vận, được vợ chồng Đan Dương hầu thu nhận làm con nuôi, vô cùng ưu ái, không ai còn dám coi thường. Ai có thể nói cô có phúc phận không tốt. Đại nương bán vải bỗng nhiên quay đầu lại, lớn tiếng nói, "Tế Quân quận chúa đẹp người đẹp nết. Ở hiền gặp lành, có phúc phận tốt như vậy là đúng. Ngươi không thấy

https://thuviensach.vn

sao, có biết bao con cháu thế gia quý tộc đi chơi chợ Đông nhưng có mấy người bố thí tiền tài như Tế Quân quận chúa chứ?"

Bà nói đúng sự thật nên mọi người tức thì không còn biết bàn tán gì nữa, sau đó dần yên lặng. Tùy tùng phía sau Quân Tu Mỹ xuýt xoa một hồi rồi nói: "Các cô gái nhà Hán thật xinh đẹp nhưng đáng tiếc là quá yếu ớt. Tỷ như cô quận chúa vừa rồi mà đến Ô Tôn thì e rằng không sống qua nổi một mùa đông." Quân Tu Mỹ quay lại lườm một cái khiến hắn im bặt.

Quân Tu Mỹ thiên tính thông minh, trước lúc đi sứ đã theo người có hiểu biết về nhà Hán, học được một chút tiếng Hán nên lúc này đứng trên phố Trường An có thể nghe hiểu đại khái. Nếu điều gì hắn không thể nói thì đưa mắt nhìn tùy tùng. Tên tùy tùng là người rất cơ trí, bước tới trước cửa hàng của vị đại nương vừa lên tiếng bảo vệ Lưu Tế Quân mà hỏi, "Đại nương, vải của bà bán thế nào?"

Đại nương nhìn thấy Quân Tu Mỹ đứng phía sau liền mỉm cười nói, "Nửa xâu tiền một súc." Bà sợ bị chê đắt nên vội vàng giải thích, "Vải này được nhuộm theo cách mới của Tang Tư nông, ngài nhìn xem, màu sắc tươi tắn, chất vải trơn mềm đến mức nào."

Quân Tu Mỹ đưa tay sờ qua, bất giác "ồ" lên một tiếng. Chất vải quả nhiên mềm mại vô cùng. Ngay cả vải vóc bình thường bán trên phố cũng đã tốt như thế, xem ra nhà Hán không chỉ lớn mạnh mà các kỹ nghệ khác đều vượt qua Ô Tôn. Tùy tùng không biết biến hóa trong suy nghĩ của Quân Tu Mỹ, hỏi tiếp, "Đại nương, vị quận chúa vừa rồi là người nhà vương hầu nào hay sao?"

Đại nương nhìn hắn hồi lâu rồi mới cười nói, "Hai vị là người từ nước ngoài tới rồi."

https://thuviensach.vn

“Người trong thành Trường An có ai không biết Quận chúa Tế Quân.” Đại nương thở dài nói, “Số phận nàng ấy rất long đong. Nàng vốn là con gái của Giang Đô vương. Sau khi Giang Đô vương mưu phản bị giết thì được Đan Dương hầu thu nhận. Nàng rất sáng dạ, đồng thời theo học cả Trần hoàng hậu và tài nữ đất Thục là Trác Văn Quân. Ngươi nên biết rằng Trần hoàng hậu, Phi Nguyệt trưởng công chúa và Trác Văn Quân được xưng là ba đại tài nữ của Đại Hán chúng ta. Nàng đồng thời theo học hai người, nghe nói rằng tài gảy đàn tỳ bà của nàng còn vượt qua cả sư phụ, thật sự gần như là tiên nữ trong chốn nhân gian.”

Những điều cần hỏi thì đã hỏi xong, viên tùy tùng cảm thấy cũng đáng mua giúp một súc vải. Hắn nhìn các cuộn vải đủ màu sắc mà lúng túng không biết lựa chọn thế nào, liền quay đầu lại nhìn Quân Tu Mỹ. Quân Tu Mỹ mỉm cười, nhớ lại người thiếu nữ ban nãy vén rèm để lộ ống tay áo màu vàng nhạt nhưng lại có một đôi mắt thanh tú dịu dàng. Hắn chợt nghĩ hợp nhất với nàng là y phục màu hoa đào vừa bừng bừng sức sống lại điểm thêm chút cởi mở, cộng với vẻ yên bình thì càng thêm quyến rũ.

Quân Tu Mỹ trả nửa xâu tiền và nhận súc vải màu hoa đào. Hắn chợt cảm thấy tức cười về hành động của mình. Hắn là cháu trai quốc vương nước ngoài đi sứ, nàng là quận chúa của Đại Hán, hai người chưa chắc đã có duyên gặp mặt thì mua vải thế này để làm gì? Hắn quẳng súc vải cho tùy tùng, chán nản nói: “Trở về dịch trạm thôi.”

Trở lại dịch trạm, thị nữ của A Mạc Đề đến bẩm báo rằng tối hôm qua A Mạc Đề cảm thấy không khỏe, chắc là do nhiễm phong hàn. Hắn không lo lắng mà ngược lại giận giữ, cười lạnh nói, “Tiết trời Ô Tôn lạnh như vậy mà còn không bị phong hàn, sao đến Đại Hán thì lại bị. A Mạc Đề, muội thật khiến người ta thất vọng.”

A Mạc Đề rơi lệ vì lời nói của ca ca song một khi đã nhiễm phong hàn cũng không cách nào dễ dàng khỏi hẳn. Mấy ngày sau, cung Hán truyền

https://thuviensach.vn

xuống ý chỉ gả cháu gái của Ô Tôn vương cho con thứ Lưu Bồi. A Mạc Đề lặng lẽ nghe tuyên chỉ, vẫn rất bình thản chứ không hề làm ầm lên. Quân Tu Mỹ quan sát thấy thế thì hơi bất an nhưng lại không thể làm gì. Một hôm, hắn hỏi thăm người trong dịch trạm và biết được chỗ của lầu Thanh Hoan nổi danh nhất thành Trường An, liền dẫn người đi.

Những năm trước đây, người Hán vẫn nói tới thành Trường An mà chưa tới lầu Thanh Hoan thì coi như chưa tới Trường An. Những năm này dù danh tiếng có suy giảm nhưng vẫn hơn xa các tửu lâu bình thường. Hắn vừa tới lầu Thanh Hoan liền thấy xe ngựa nườm nượp, toàn là hạng người phú quý. Trên một cỗ xe có một cậu bé con nhà quyền quý chừng mười tuổi sốt ruột không chịu chờ người tới đỡ xuống mà cứ cố gắng bước ra, vô ý lao vào con tuấn mã kéo xe làm nó giật mình chồm hai chân lên khiến cậu bé ngã lọt xuống dưới vó ngựa sắp đạp lên người cậu bé thì bỗng có một thanh niên ở bên cạnh lao vọt đến ôm lấy cậu bé lăn ra ngoài.

Một phụ nữ quý tộc ngồi trên chiếc xe ngựa đầu tiên, lúc này mới hoàn hồn, kêu lớn, "Sách Nhi." Nàng ta chạy đến ôm được cậu bé đang sợ đến ngây người vào lòng thì mới yên tâm trở lại. Quân Tu Mỹ khẽ mỉm cười, đang định rời đi thì đột nhiên sững lại. Một người phụ nữ mặc y phục màu xanh trông trẻ hơn phu nhân phía trước, khí độ cao quý vén rèm bước xuống xe, theo bên cạnh là một thiếu nữ mặc y phục màu ngọc bích. Đó là Lưu Lăng, trông thấy Lưu Sách bình yên vô sự ở trong lòng Kim Nga thì mới an tâm, khẽ mỉm cười nói: "Đa tạ công tử cứu giúp cháu ta."

Hắn lúng túng không cất nên lời, chỉ chú ý đến thiếu nữ có cặp mắt thanh tú dịu dàng phía sau, hồi lâu mới lên tiếng đáp: "Phu nhân nói quá lời rồi." Ngữ điệu của hắn cứng ngắc, không hề giống với người Hán. Lưu Lăng cùng Tế Quân đều ngạc nhiên, hỏi, "Công tử quý tính đại danh là gì để phủ Đan Dương hầu nói lời cảm tạ."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Kim Nga phục hồi lại tinh thần, cảm kích nói. Phải biết rằng, Lưu Sách là con độc nhất của nàng ta, cháu đích tôn của phủ Mạt Lăng hầu, ngoài thân phận cao quý còn là cốt nhục của nàng ta. Nếu cậu bé xảy ra chuyện gì thì quả thật nàng ta không thể chịu nổi.

Quân Tu Mỹ cười nhẹ, “Ta là sứ giả tới từ Ô Tôn.”

Kim Nga khẽ “a” một tiếng. Các nàng dĩ nhiên đã nghe nói về việc Ô Tôn sai sứ tới đây. Lưu Tế Quân mỉm cười, nói: “Chả trách trên người công tử đích thực là có khí khái anh hùng của đấng nam nhi vùng đại mạc.”

Lúc này Lưu Sách cũng đã hoàn hồn, rất có cảm tình với Quân Tu Mỹ, nói: “Mẫu thân, vị đại ca này có công phu thật giỏi, người nhất định phải đa tạ huynh ấy thay con.”

Quân Tu Mỹ hơi nheo mắt, dù nhà Đan Dương hầu có cao quý nhưng hắn cũng chưa chắc đã coi vào đâu. Chỉ là, hắn không nỡ rời xa người thiếu nữ kia nên mới không định cứ thế bỏ đi.

“Dĩ nhiên rồi.” Kim Nga vỗ về trấn an con trai, quay đầu lại nghiêm túc nói: “Công tử vừa cứu con ta, nếu ở trong thành Trường An có gặp khó khăn gì xin cứ tìm đến phủ Mạt Lăng hầu.”

Lưu Lăng lại khẽ mỉm cười, hỏi, “Quý tính đại danh của công tử là gì?”

“Ta họ Tôn”, Quân Tu Mỹ suy nghĩ một chút nói, “Tên gọi Quân Tu.”

Kim Nga và Lưu Tế Quân cùng “a” một tiếng, sắc mặt cũng không có gì khác thường. Lưu Lăng khẽ cúi đầu, thầm nghĩ, xét theo khí độ nhân phẩm thì người này tất không phải kẻ tầm thường. Không lẽ hắn chính là cháu của Ô Tôn vương? Nhìn vẻ mặt và ánh mắt của hắn thì chắc là thích Tế Quân. Chẳng lẽ đây là mối nhân duyên trời định không thể chia cắt được hay sao?

https://thuviensach.vn

A Kiều mà biết thì chắc chắn sẽ không vui, nhưng cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên mới tốt.

Chương 94: Ngựa sang xứ tuyết, hoa đào sau lưng

Quân Tu Mỹ vừa gõ cửa ngách phía đông phủ Mạt Lăng hầu liền có thị nữ ra mở cửa, che miệng cười nói, "Tôn công tử, tiểu thiếu gia nhà ta đợi người đã lâu."

Hắn còn chưa quen với tác phong ăn nói lanh lợi, tươi tắn quyến rũ của con gái nhà Hán nên chỉ cúi đầu nói: "Xin hãy dẫn đường cho."

Thị nữ đã quen nghe cách nói tiếng Hán cứng nhắc của hắn nên liền gật đầu, tươi cười đi trước dẫn đường, ngoặt trái rẽ phải bảy tám bận thì đến một ngôi đình trên mặt nước. Lưu Sách ở trên đình, trông thấy từ xa liền vui mừng nhảy xuống gọi: "Tôn đại ca."

"Khoan đã." Quân Tu Mỹ mỉm cười ôm lấy cậu, hỏi: "Đệ không sợ té ngã sao?"

"Tôn đại ca võ nghệ cao cường đến mức có thể cứu được đệ từ dưới vó con ngựa điên", Lưu Sách nháy mắt tinh nghịch, nói: "nên đệ mới không sợ chứ."

Thiếu nữ mặc bộ y phục màu xanh nhạt mím môi cười, nét mặt thanh nhã, nhướng mày đối lại với ánh mắt cháy bỏng của người thanh niên. Cô bỗng hơi lặng đi, cúi đầu xuống, khuôn mặt hơi ửng hồng.

https://thuviensach.vn

“Tỷ tỷ.” Lưu Sách bỗng quay đầu hỏi: “Tỷ nói võ nghệ của Tôn đại ca so với Thái tử ca ca thì thế nào?”

“Thái tử?” Quân Tu Mỹ ngẩn người hỏi lại.

“Vâng.” Lưu Sách hào hứng nói; “Chắc là Tôn đại ca không biết chứ Thái tử ca ca của chúng ta mặc dù là thái tử nhưng cũng rất giỏi võ nghệ, lợi hại vô cùng.” Cậu có vẻ hơi buồn phiền, “Nói thật ra thì Thái tử ca ca rất bận rộn nên đệ chẳng mấy khi gặp, nhưng tỷ tỷ hay cùng Duyệt Trữ tỷ tỷ đọc sách nên thường xuyên gặp hơn.”

Quân Tu Mỹ liền nhìn sang Lưu Tế Quân. Cô gật đầu, thầm cảm thấy không hài lòng. Cháu đích tôn của Mạt Lăng hầu giao tiếp với người nào thì mẫu thân sẽ cho điều tra thân phận của người đó. Cô biết hắn là sứ giả Ô Tôn và sẽ kế thừa ngôi vương của Côn Mạc nhưng không nói cho Sách Nhi vì cảm thấy giao tiếp với nhau không phải vì tên tuổi hay thân phận, do đó vẫn xưng hô với hắn bằng tên giả. Nhưng việc đã liên quan đến Thái tử Đại Hán thì cần phải cẩn thận hơn nhiều.

Quân Tu Mỹ cười sảng khoái, nói: “Không ngờ thái tử điện hạ của Đại Hán sống ở trong thâm cung mà lại có võ nghệ cao cường, thật là hiếm có.”

“Không phải là Mạch ca ca chỉ sống ở trong thâm cung đâu.” Lưu Sách vội nhảy dựng lên nói: “Đệ nghe mẹ kể rằng khi Mạch ca ca còn bé…”

“Sách Nhi.” Lưu Tế Quân nhíu mày quát lên.

Quân Tu Mỹ liền nên dừng lại ở đây, mỉm cười hỏi, “Không biết thường ngày Tế Quân quận chúa yêu thích điều gì?”

Lưu Tế Quân đứng ngồi không yên, vội vàng nói; “Ta về phòng trước đây. Sách Nhi, đệ không nên quấy rầy nhiều làm mất thời gian của Tôn

https://thuviensach.vn

công tử.”

Lưu Sách đảo mắt nhìn theo bóng tỷ tỷ đi khuất hẳn rồi mới láu lỉnh vỗ vào người, hỏi Quân Tu Mỹ: “Tôn đại ca, huynh thích tỷ tỷ của đệ à?”

Hắn thu ánh nhìn hút theo Lưu Tế Quân, cúi xuống trả lời cậu bé: “Đúng vậy.” Đàn ông Ô Tôn lòng dạ ngay thẳng, không hề làm bộ ngượng ngùng.

Hắn trả lời dứt khoát như thế trái lại làm cho Lưu Sách hơi bất ngờ, lặng đi một lúc mới thở dài sườn sượt thốt lên, “Khó lắm đấy.”

Cậu làm bộ trầm ngâm một lúc nhưng thấy Quân Tu Mỹ không mắc mưu mà chỉ khoanh tay yên lặng, thì lại không nhịn được nói tiếp: “Mặc dù tỷ tỷ không phải là con ruột của cha mẹ đệ nhưng huynh đừng tưởng rằng tỷ ấy phải ăn nhờ ở đậu, hoàn cảnh đáng thương. Có đôi khi đệ còn cảm thấy mẫu thân chiều chuộng tỷ ấy hơn cả đệ. Hơn nữa, Hoàng hậu nương nương và Phi Nguyệt cô cô đều rất thích tỷ tỷ.”

“Mặc dù đệ thấy Tôn đại ca”, cậu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hồi lâu rồi nói: “Có phong thái không phải người bình thường nhưng lại không phải người Hán. Vì điều này, huynh muốn kết hôn với quận chúa Đại Hán là rất khó.”

Quả nhiên không có ai là đèn cạn dầu. Quân Tu Mỹ than thầm, chỉ là một cậu bé chưa tới mười tuổi mà đã có thể nhận biết được nhiều như vậy. Tuy nhiên, hắn nheo mắt, thành bại còn do người làm, nếu không làm thì không biết thế nào cả?

Tháng Ba, Hán đế đến Thượng Lâm Uyển săn thú mùa xuân, mời cả cháu trai và cháu gái của quốc vương Ô Tôn đi cùng. Người Ô Tôn sống du mục săn bắn trên thảo nguyên nên dù nam hay nữ đều cưỡi ngựa bắn tên rất giỏi. A Mạc Đề bị cảm lạnh mới khỏi, trong lòng lại đang buồn bực về

https://thuviensach.vn

chuyện kết thân cầu hòa nên tự mình cưỡi ngựa ra roi phóng vụt đi. Thượng Lâm Uyển có diện tích rất rộng, cô phi ngựa một lát, gió tạt vào người thì bình tĩnh lại, nhìn bốn phía chẳng còn nhận biết phương hướng thế nào, bất đắc dĩ đành xuống dắt ngựa từ từ bước đi.

"Mặc dù con gái man di nhưng xem ra cũng rất có phong độ."

Câu nói khinh mạt vang lên phía sau khiến A Mạc Đề giật mình quay đầu nhìn lại, thấy một người Hán cưỡi ngựa từ trong rừng phi ra. Hắn có khuôn mặt khá dễ coi nhưng dáng điệu quý phái, không thể giấu được vẻ kiêu ngao.

"Hu!" Hắn ruổi ngựa đến bên cạnh A Mạc Đề thì ghìm cương lại, nói: "Ngươi có biết rằng ta chính là vị hôn phu đích thân bệ hạ ban hôn cho ngươi, con thứ của Đông Lâm hầu, tên là Lưu Bồi?"

Hắn là hoàng thân mà lại phải kết hôn với một người con gái tộc Hồ nên rất không cam lòng nhưng lại không dám phản ứng lại bệ hạ, vì vậy mới trút hết oán giận lên người cháu gái của Ô Tôn vương. Hắn ngồi trên lưng ngựa khom mình nhìn xuống, cười vẻ càn rỡ, "Hãy cho ta xem con gái Ô Tôn có gì khác với con gái người Hán?"

A Mạc Đề không giỏi tiếng Hán như ca ca nhưng vẫn miễn cưỡng hiểu được mấy chữ, biết thân phận của người trước mặt thì tức giận nhướng mày. Cô cũng là kiều nữ của một nước, chưa từng bị đối xử tệ như thế nên rất không hài lòng với người này. Không biết tự bao giờ cô đã rút cây cung sau lưng ra, chém thẳng vào Lưu Bồi. Lưu Bồi nhanh tay lẹ mắt tránh được nhưng cung vẫn bổ trúng thân ngựa khiến nó kinh sợ hất tung hắn xuống đất.

Lưu Bồi loạng choạng đứng dậy, cả giận nói, "Man di, hãy xem ta thu phục ngươi như thế nào."

https://thuviensach.vn

“Vương tôn.” Đám tùy tùng Ô Tôn đứng cùng Quân Tu Mỹ ở chỗ khuất trong rừng trông thấy tình cảnh này, vội vàng nói, “Nếu chúng ta không xông ra thì tiểu thư A Mạc Đề sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Mặc dù A Mạc Đề là cô gái lớn lên trên thảo nguyên còn Lưu Bồi là con cháu quý tộc ở thành Trường An nhưng nam nữ trời sinh đã có những khác biệt mà con người không thể nào vượt qua được.

Quân Tu Mỹ nhíu mày, trầm giọng nói, “Hãy chờ một chút đã.”

Hắn âm thầm siết chặt nắm tay, làm như vậy có phải là tốt không? Hắn muốn cưới về một cô nương nhà Hán nhưng thấy người này không xứng với A Mạc Đề. Ngoài kia, A Mạc Đề đã trúng một tát, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, tóc tai tán loạn. Cái tát ngược lại chỉ kích thích cô bộc phát tính cách ngang ngạnh, dùng hết sức lực đá ra một cước trúng chân trái Lưu Bồi. Lưu Bồi thẹn quá hóa giận, đang định tiếp tục động thủ thì chợt nghe thấy giọng trầm thấp nói tiếng Hán cứng ngắc: “Ngươi làm gì muội muội của ta vậy?”

“Ca ca”, A Mạc Đề bị ấm ức òa lên một tiếng rồi vùi đầu vào lòng Quân Tu Mỹ khóc tức tưởi.

Quân Tu Mỹ giơ tay trấn an cô, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Lưu Bồi, lạnh lùng nói, “Ta là sứ giả Ô Tôn đi sứ Đại Hán với ước nguyện kết thành đồng minh vĩnh viễn với Đại Hán. Người Đại Hán lại đối xử với cháu gái của Ô Tôn vương chúng ta như thế này sao?”

Lưu Bồi tỉnh táo lại, mồ hôi toát đầm đìa. Hắn hiểu rằng nếu đối phương bẩm báo với bệ hạ việc này thì cuộc đời hắn coi như là hết, vội vàng cười nói, “Đây chỉ là đùa chơi mà thôi. Ta đến chỉ để coi mặt vị hôn thê của mình. Đại ca giơ cao đánh khẽ, chúng ta đều là người một nhà mà.”

https://thuviensach.vn

A Mạc Đề đang ở trong lòng Quân Tu Mỹ liền ngẩng đầu lên, định nhận phần thua thiệt thay cho ca ca. Dù sao thì việc cô phải chịu ấm ức cũng chỉ là chuyện nhỏ, quan hệ hai nước mới là chuyện lớn. Nhưng cô không ngờ Quân Tu Mỹ lại lãnh đạm nói như đinh đóng cột, "Không được. Không cho phép ai đối xử tệ với công chúa Ô Tôn của chúng ta."

"Ca ca." A Mạc Đề không nhịn được thốt lên.

"Gì thế?" Quân Tu Mỹ cúi xuống hỏi cô.

"Không có gì." A Mạc Đề đành nín khóc, mỉm cười, "Muội thấy là ca ca rất thương muội."

Quân Tu Mỹ siết chặt nắm tay. Thế muội có thể thương ta một chút được không? A Mạc Đề, muội cho rằng ca ca quá tốt, nhưng nếu không phải ca ca cũng có việc phải cầu xin thì chắc chắn vừa rồi đã chấp thuận đề nghị của Lưu Bồi.

Tin này truyền tới tai Hán đế. Lưu Triệt rất tức giận, ngay lập tức phạt Lưu Bồi ba trăm lạng vàng nhưng việc kết thân cầu hòa giữa hai nước thì lại lâm vào tình cảnh khó khăn. Cháu gái của Ô Tôn vương nhất định không chịu kết hôn với người đã từng làm nhục mình. Người Hán dù sao cũng đuối lý nên Lưu Triệt không thể cưỡng ép được. Lưu Triệt triệu cháu trai của Ô Tôn vương đến, nói: "Hai nước chúng ta kết thân cầu hòa…" Y vừa mới mào đầu thì Quân Tu Mỹ đã liền quỳ xuống nói, "chuyện đã đến mức này, ta có một thỉnh cầu quá đáng."

"Hai nước kết thân cầu hòa quan trọng là minh ước chứ không liên quan đến chuyện cưới gả. Lần này A Mạc Đề bị tổn thương, ta là ca ca cũng không muốn làm khó muội ấy nữa. Nhưng ta lại rất yêu thích một cô nương kiều diễm ở kinh đô Trường An nhà Hán, khẩn cầu Hán đế ân chuẩn gả

https://thuviensach.vn

người con gái dòng dõi tôn thất đó cho ta. Ta xin hứa sẽ coi nàng là công chúa nhà Hán, đời này kiếp này nhất định không phụ bạc."

Lưu Triệt lặng yên một lát, bỗng nhiên cười lạnh nói: "Quân Tu Mỹ, việc của ngươi cũng chưa hẳn là không thể được. Trẫm biết người ngươi yêu thích là ai. Nhưng Lưu Tế Quân là cháu gái trẫm, cũng là người mà Hoàng hậu và cháu gái của trẫm rất yêu thích. Trẫm không thể gả cô bé đến Ô Tôn xa xôi."

"Hoàng đế nhà Hán." Quân Tu Mỹ chắp tay hành lễ, vội vàng nói, "Người Ô Tôn chúng ta đã yêu quý ai thì sẽ yêu quý suốt đời. Quân Tu Mỹ lần này hết sức thành tâm, kính xin được chấp thuận. Hơn nữa", hắn lưỡng lự một lát, nói: "Nếu Hán đế chấp thuận cho, ta nguyện sẽ…"

Lưu Triệt nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng nói: "Thế này đi, nếu Lưu Tế Quân tình nguyện, Hoàng hậu và Đan Dương hầu phu nhân cũng đồng ý thì thật sự trẫm sẽ không áy náy nữa."

"Tất nhiên là ta không đồng ý." Đan Dương hầu phu nhân nghe được tin này thì phản ứng luôn. "Tế Quân còn nhỏ như thế, yếu ớt như thế thì làm sao mà chịu được gió sương ở Ô Tôn chứ?"

"Mẫu thân." Lưu Tế Quân đứng xuất thần một lúc rồi nói: "Nữ nhi lại xin nguyện ý."

"Tế Quân, con…" Kim Nga ngẩn người nhìn con gái nuôi, nói: "Con nghĩ sao thế? Ô Tôn quá xa xôi."

"Nữ nhi không làm sao." Cô cười lảng đi, nhớ tới nét mặt như điêu khắc, ánh mắt cháy bỏng của người thanh niên, gò má bất giác nóng rực.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân”, cô nghiêm túc nói, “Nữ nhi muốn học theo Hoàng hậu nương nương không giới hạn chí hướng trong khuê các. Không có bệ hạ thì có thể Tế Quân đã chết rồi, huống chi”, cô tỏ vẻ đau thương, “Mẫu thân có thương con đến đâu thì cuối cùng con vẫn có thân phận nữ tội thần, cao không tới, thấp không xong thì ngày sau biết sẽ như thế nào đây.”

“Mẫu thân đã gặp cháu của Ô Tôn vương rồi. Tế Quân nghĩ hắn sẽ đối xử tốt với con.” Huống chi cô gả sang đó sẽ có thân phận là đại biểu chính thức của Đại Hán, ai có can đảm đối xử không tốt chứ?

Kim Nga kinh ngạc lắng nghe, rốt cục đỏ hoe mắt, “Mẫu thân không thuyết phục được con. Con tự mình làm chủ, không phải hối hận là được rồi.”

Trần hoàng hậu đang ở Thượng Lâm Uyển hay tin này cũng lặng người đi một lúc rồi khẽ thở dài, “Rốt cục cũng không cưỡng lại lịch sử được sao?” Nhưng đây là lịch sử đã biến chuyển, là Lưu Tế Quân dùng lý trí của mình tự do lựa chọn, là sự kết hợp của một đôi nam nữ có tình cảm với nhau. Nàng cho rằng Lưu Tế Quân chắc sẽ hạnh phúc hơn so với trong lịch sử.

Cuối tháng Ba năm Nguyên Phong đầu tiên, Lưu Triệt phong Giang Đô quận chúa Lưu Tế Quân làm công chúa nhà Hán. Quân Tu Mỹ và Lưu Tế Quân cử hành hôn lễ trọng thể ở kinh đô Trường An. Ngoài bộ lễ phục cao quý do Lưu Triệt ban thưởng còn có lễ vật do Đan Dương hầu phu nhân và Hoàng hậu ban tặng, vinh sủng nhất chốn kinh thành.

Quân Tu Mỹ dẫn tân nương và muội muội rời thành Trường An, đến biên giới giữa nhà Hán và Ô Tôn thì đã là tháng Tư. Thời tiết Tây Vực lạnh lẽo, đến tận lúc này, đào mới trổ hoa. Quân Tu Mỹ sợ Tế Quân bị rét, vừa cưỡi ngựa vừa quay đầu lại hỏi: “Nàng có lạnh không? Mặc thêm y phục nhé?”

https://thuviensach.vn

Lưu Tê Quân lắc đầu, sắc mặt đỏ bừng không phải bởi vì lạnh mà vì cảm thấy ấm lòng. Cô ôm đàn tỳ bà, nói: "Đi thôi."

Ngồi trên lưng ngựa nhìn về phía trước sẽ thấy những dãy núi Ô Tôn trùng trùng điệp điệp, đỉnh núi phủ đầy băng tuyết, còn đằng sau là cực tây lãnh thổ Đại Hán cố hương. Cô khó nhọc quay đầu nhìn lại mấy lần, cuối cùng gạt lệ quyết tâm quay đi. Sau dấu chân ngựa là những vùng hoa đào nở rộ, nhưng cưỡi trên lưng ngựa vẫn có thể cảm nhận thấy cái lạnh của băng tuyết. Một cuộc sống hoàn toàn mới dần dần hiện ra ở dưới vó ngựa. Cô có thể chịu đựng thời tiết khắc nghiệt ở chốn xa xôi kia hay không, điều này còn chưa thể biết.

Chương 95: Đại lễ Phong Thiện vui lòng thiên hạ

Đắp một đài bằng đất trên ngọn núi Thái Sơn làm đàn tế thiên để báo công với trời nên gọi là Phong. Quét đất lập đàn trên một ngọn núi nhỏ dưới chân Thái Sơn để báo công với đất nên gọi là Thiện.

(Sử ký – Phong Thiện sách)

Lễ Phong Thiện có từ thời xưa, là nghi thức tế trời nguyên thuỷ nhất của các bộ lạc hoặc thị tộc sùng bái tự nhiên sống chung quanh Thái Sơn vào thời viễn cổ. *"Có lẽ xa thì khoảng mấy nghìn năm trước gần thì mấy trăm năm trước, nghi thức đắp đất tế lễ kia đã thất truyền nên không thể biết được để ghi chép tỉ mỉ lại"*. Nhà Tần thống nhất sáu nước, vị hoàng đế đầu tiên tự cho là công cao cái thế bèn xưng là Thủy Hoàng. Năm thứ hai mươi tám, Tần Thủy Hoàng đi tuần các quận huyện phía đông, mượn các nghi lễ của nhà Tần để tế tự những bậc đế vương ở Ung Châu[1] thuở trước để làm

https://thuviensach.vn

lễ Phong ở Thái Sơn, Thiện ở Lương Phụ, khắc chữ lên vách đá ca tụng công đức nhà Tần.

[1] Ung châu cũng chính là Thiểm Tây, nơi phát tích của nhà Tần.

Nhà Hán lưu truyền được năm đời, hưng thịnh nhất vào năm Kiến Nguyên, đánh bại kẻ địch bên ngoài, chỉnh đốn pháp luật bên trong, sự nghiệp hiển hách. Vào năm Nguyên Đỉnh đầu tiên lấy được bảo đỉnh ở sông Phần, coi là điềm lành nên các bề tôi dâng thư thỉnh cầu Hoàng đế Lưu Triệt tới Thái Sơn làm lễ Phong Thiện báo cáo công tích với trời xanh, loan báo đức chính cho dân chúng. Lưu Triệt cũng động lòng, hạ lệnh cho quần thần tham khảo phép tắc thời xưa tập luyện nghi thức, xây phủ đệ, lập minh đường[2]. Đến năm Nguyên Phong đầu tiên, y định niên hiệu có chữ "Phong" cũng là đã quyết định trong lòng, sau đó phân công các bề tôi chuẩn bị tất cả cho đại lễ Phong Thiện. Tháng Ba năm Nguyên Phong đầu tiên, sau khi xong chuyện kết hôn cầu hoà với Ô Tôn, Lưu Triệt dẫn bá quan văn võ tháp tùng nghi trượng đi tuần thú phương đông, hơn một vạn người đi theo, xe Phong Thiện nối dài mấy trăm dặm, để Thái tử Lưu Mạch ở lại giám quốc.

[2] Minh đường: Khoảnh sân dành cho việc tế tự hay thờ cúng.

Trong xe ngự tráng lệ được nghi trượng trùng điệp vây quanh, Lưu Triệt nhàn nhã ngồi trên giường đánh cờ với Trần A Kiều. Y nhìn dung nhan đẹp đẽ của A Kiều, nói vẻ quan tâm, "Kiều Kiều nên cẩn thận giữ gìn sức khoẻ, chớ để như lần trước ở Lâm Phần". Một khi lâm bệnh thì nàng sẽ không thể đi tiếp cùng với y.

"Được rồi." A Kiều bật cười, "Thiếp đâu đến nỗi yếu ớt như vậy. Lần trước là bị lạnh ngoài ý muốn mà thôi". Khuôn mặt nàng hơi đỏ lên, nói: "Huống chi lễ Phong Thiện ở Thái Sơn là một việc hiếm có, thiếp cũng không muốn bỏ qua."

https://thuviensach.vn

Nàng thư thả hạ một quân cờ, hỏi, “Bệ hạ có biết nghi lễ Phong Thiện có từ đâu không?”

Nàng bỏ rất nhiều công sức ra nghiên cứu cờ vây nên rất tiến bộ, quân cờ này hạ xuống cực kì tinh diệu, khiến Lưu Triệt cũng buộc phải trì hoãn, cẩn thận nghĩ nước kế tiếp.

“Trước đây thì không thể biết.” Y đăm chiêu nói, cũng hạ xuống một quân cờ, “Tương truyền từ cổ có bảy mươi hai vị vua đã từng làm lễ Phong Thiện nhưng đến nay thì chỉ biết đích xác mỗi Doanh Chính của triều Tần.”

“Ừ.” Nàng gật đầu, nhìn sắc mặt của y, nói: “Nho sinh hai nước Tề, Lỗ cho rằng Phong Thiện chính là nghi lễ để đế vương nhận lệnh của trời, giao tiếp với trời. Từ xưa tới nay, nếu như không phải là đế vương của thời kì thiên hạ thái bình, quốc gia hưng thịnh thì không thể tiến hành hành nghi lễ này. Từ khi bệ hạ kế vị tới nay, bên ngoài thì dẹp được nạn Hung Nô xâm phạm biên giới hơn bảy mươi năm, bên trong thì giúp dân chúng sinh sống an bình, thật đúng là là có tư cách.”

“Vậy à?” Lưu Triệt kéo nàng qua, mỉm cười nói, “Thật khó được Kiều Kiều khen ngay trước mặt như thế này.” Y khẽ gõ vào trán nàng, tư thế thân mật. A Kiều nhất thời lúng túng, gắt gỏng: “Có cung nhân ở đây đấy.” Nàng liếc sang thấy cung nhân bên cạnh đã sớm cúi đầu cười trộm.

Nàng dứt khoát tự đầu vào ngực y, thầm nghĩ chuyện Phong Thiện dù thoạt nhìn long trọng láo nhiệt, là vinh hạnh đặc biệt khó được nhưng một lần cũng đã đủ rồi. Nế thật sự để y cứ hai ba năm lại tới Thái Sơn một chuyến, trong hơn hai mươi năm tiến hành Phong Thiện tới tám lần như trong sử sách ghi lại thì quá hao tài tốn của. Vì thế nên nếu cần phải nói thì nàng nhất định phải tìm cách tẩy não y khỏi ý muốn tới Thái Sơn, đả thông

https://thuviensach.vn

quan điểm thần thánh hoá Phong Thiện để đề phòng y coi đây thành chuyện tế tự trong nhà, thỉnh thoảng nhớ tới lại tới đây một chuyến.

Đến chân núi Tung Sơn, Lưu Triệt hạ lệnh cho xe ngựa nghi trượng tạm thời dừng trú mấy ngày, bản thân mình dẫn A Kiều, Lưu Sơ và mấy vị cận thần đi từ Nam Lộc lên Tung Sơn vừa du ngoạn vừa tế tự. Lúc này mới chỉ đầu mùa xuân, hoa cỏ trên núi còn chưa mọc, chỉ có mấy cây tùng bách xanh tốt quanh năm. Ngoài ra ở đây còn có thư viện Tung Dương, trước mặt là hai khe suối, lưng dựa vào núi cao ngất, phía tây dựa vào Thiếu Thất Sơn, phía đông có thể thấy Vạn Tuế Sơn, núi lượn vòng quanh, suối chảy róc rách, phong cảnh u nhã động lòng người.

Lưu Triệt nắm tay A Kiều bước vào thư viện Tung Dương. Y thấy trong viện có cây bách cao lớn, tán cây xanh ngắt rộng như mái đình, cành lá rậm rạp, chắc đã sống qua ngàn năm. Y ngẩng đầu nhìn hồi lâu mới nói: "Cây bách này cao lớn kì vĩ như tướng quân thống lĩnh vạn quân, hay là phong nó làm Bách tướng quân?"

"Không được", A Kiều phì cười, nói: "Thế gian này có ngàn vạn cây bách, cớ sao bệ hạ lại biết cây này đứng đầu? Nếu có những cây bách khác cao hơn thì chẳng phải là bất công ư? Theo A Kiều thì phong làm Tam tướng quân là đủ rồi."

Nàng nhớ lại điển tích Bách tướng quân của Tung Sơn nên nén cười, ánh mắt lấp lánh. Lưu Triệt vô tình quay đầu lại nhìn thấy, im lặng hồi lâu mới nói, "Nếu như thế thì làm theo lời của Kiều Kiều đi. Tuy nhiên", y quay hẳn lại, mỉm cười nói: "nếu cây bách này muốn trách vì được phong danh hiệu thấp thì hãy tìm Kiều Kiều nhé."

Quan viên đi theo tán tụng, "Bệ hạ thánh ân rộng khắp, Hoàng hậu nương nương rất mực khiêm tốn, nếu cây bách này có biết thì cũng chỉ cảm kích chứ sao dám sinh lòng hờn giận chứ?"

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt cười lớn, dẫn A Kiều xuyên qua viện Nhị Tiến, nhìn quanh liền sững lại. Trong viện lại có một gốc cây bách cao chừng mười trượng, đường kính chừng một vòng tay ôm, cao lớn hơn cây bách vừa rồi, dù vỏ cây đã bị tróc ra, thân cây sần sùi nhưng vẫn tràn đầy sức sống. Quan viên, thị tùng đi theo nhìn nhau vừa âm thầm kêu khổ vừa suy đoán tâm tư của đế vương. Bệ hạ vốn vui giận thất thường, nếu thẹn quá thành giận thì… Một lúc lâu, Lưu Triệt mới tủm tỉm cười, liếc nhìn A Kiều mà hỏi như có điều thắc mắc: "Kiều Kiều đã tới nơi này rồi sao?"

"Đúng vậy." Trần A Kiều đáp như không có chuyện gì: "Vào năm Nguyên Sóc thứ sáu, đúng là thiếp đã đến Tung Sơn trước khi tới Tức Mặc gặp Lăng Nhi."

Lưu Triệt chợt nhớ tới cuộc chia lìa cách đây nhiều năm thì chợt nhói đau trong lòng nên thôi không nổi giận, nói: "Cây này cao lớn hơn Tam tướng quân, vậy phong làm Nhị tướng quân đi."

Dưới cây bách có một cái hốc hình vòm người có thể đi lọt nối thông hai hướng nam bắc trông giống như cổng đình khá là kỳ thú. Đi vượt lên phía trước, A Kiều quay đầu lại thấy hai rễ cây lớn nổi lên mặt đất của Nhị tướng quân uốn cong như cặp cánh, vừa như hùng ưng giương cánh, lại tựa như kim kê muốn bay lên. Đi thêm một lát nữa, quả nhiên thấy một cây bách còn cao lớn hơn hai cây vừa rồi, Lưu Triệt đứng dưới hàng cây thở dài nói, "Kỳ công tạo hoá thật không lừa người!" Y liền phong cây bách là Bách đại tướng quân, lại sai người lập bia bên cạnh, trên bia có khắc dòng chữ "Bia vua Hán phong cây bách làm tướng quân." Sau đó y cảm thấy đã mãn nguyện, bèn dẫn mọi người xuống núi. Một cơn gió nhẹ thổi qua đỉnh núi làm cho cành lá của Bách đại tướng quân nhẹ nhàng đung đưa giống như gật đầu thăm hỏi.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa tiếp tục đi về hướng đông them mấy ngày thì đến Thái Sơn. Lưu Triệt sai người lên đỉnh khắc chữ lên vách đá, bản thân mình thì dẫn cả đoàn đi du Đông Hải. Tháng Tư, ngự giá trở về Thái Sơn, hơn vạn người đi theo phủ kín cả Thái Sơn tạo nên một cảnh tượng hết sức hùng tráng.

Hoàng đế theo lễ nghi đã định ra, đến lễ ở đền thờ thần Địa chủ ở núi Lương Phụ, sau đó cử hành lễ Phong, xây đàn Phong cao chín thước ở dưới chân núi hướng đông, bên dưới chôn sách Ngọc điệp[3]. Sau khi kết thúc lễ Phong thì sai phu dịch tu sửa đường núi cho phu xe chở đá hộc lên xếp thành đài Phong. Hoàng đế ở dưới chân núi trai giới bảy ngày rồi dẫn Trần A Kiều và các bề tôi lên lên Thái Sơn tiến hành lễ Phong long trọng nhất và cũng là trang nghiêm nhất trong lễ Phong Thiện. Ở miếu lớn trên đỉnh núi, Trần A Kiều thay y phục cho Lưu Triệt. Lưu Triệt buộc xong dải mũ, nhìn A Kiều, giọng bùi ngùi, "Kiều Kiều, nàng còn nhớ, trẫm từng hứa với nàng trong ngày tân hôn rằng trẫm sẽ làm một minh quân kiến tạo nên một mảng giang sơn gấm vóc để truyền lại cho con cái của chúng ta không?"

[3] Sách Ngọc điệp: Thời cổ, gia phả của hoàng tộc Trung Quốc được gọi là Ngọc điệp.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên liền sững sờ trước ánh mắt đen nhánh sắc bén của y, hồi lâu sau mới nhớ lại. Điều này y đã từng nói với nàng vào đêm tân hôn của hai người, đã từng vứt bỏ, giờ lại nhặt lên. Nàng buông lỏng tay, tâm trạng quay cuồng, ngoảnh đi, khẽ nhắc, "Giờ lành đã tới rồi, bệ hạ ra ngoài đi."

Y liếc nàng một cái, ánh mắt thoáng có vẻ thương tiếc lẫn bất đắc dĩ, song chỉ trong nháy mắt y xoay người đi, ánh mắt này đã bị thay thế bằng vẻ tự tin và khí phách.

Đúng vậy, ngập tràn khí phách. Từ trước đến nay, Phong Thiện là vinh dự cao nhất của đế vương. Đối với một đế vương mà nói, lễ Phong Thiện còn long trọng hơn cả đại lễ đăng cơ, bởi vì mỗi đế vương đều có đại lễ

https://thuviensach.vn

đăng cơ của mình nhưng không phải đế vương nào cũng có tư cách lên Thái Sơn làm lễ Phong Thiện.

Từ khi y đăng cơ đến nay thoáng chốc đã ba mươi năm. Trong ba mươi năm này, y đánh bại mấy thiền vu Hung Nô mà các triều đời Hán vẫn xem là đại hoạ tâm phúc, bình loạn ngoài biên giới, thu nạp nước Điền, khuất phục Triều Tiên, kết hôn cầu hoà với Ô Tôn, kiến lập nên lãnh thổ Đại Hán hoà bình rộng lớn chưa từng có. Thần dân trong lãnh thổ đều tôn y làm quân chủ, an cư lạc nghiệp, đời sống bình an, pháp luật nghiêm cẩn. Công lao như vậy nhìn lên có thể báo với Trời, cúi xuống có thể thưa với Đất, người người thần phục nên mới có lễ Phong Thiện ở Thái Sơn ngày hôm nay.

Lễ phong là nghi thức vô cùng trang trọng, lễ phục trên người Lưu Triệt nửa trên màu vàng để biểu thị thân cận với trời, nửa dưới màu đen để biểu thị kính trọng với đất. Y nghiêm trang đi lên đài Phong, mười hai vòng hạt châu màu đen từ mũ miện rủ xuống biểu lộ thân phận đế vương trong chốn nhân gian. Đế vương thông qua lễ Đăng Phong là để thông cáo với trời, bày ra quân quyền thần thụ, quyền uy quân chủ, được trời cao đồng ý.

Trần A Kiều đứng dưới nhìn Lưu Triệt làm lễ ở trên đài Phong. Dù nàng cũng không tin vào chuyện dùng lễ Phong Thiện có thể thông cáo tới trời cao nhưng mỗi thời đại cần một loại tín ngưỡng. Nàng là hoàng hậu của đế quốc thì nhất thiết phải duy trì được tín ngưỡng này. Lưu Triệt đứng cạnh tấm bia đá trắng muốt không khắc chữ trên đỉnh. Tấm bia cao mấy trượng, trên dưới đều bằng nhau, đỉnh hình chóp mũ, cao vút vững chãi.

“Trẫm thấy những đế vương thời trước đều cho dựng bia khắc ghi công tích”, sau khi xuống đài, Lưu Triệt nói với A Kiều, “trẫm không cần vậy. Trẫm công đức cái thế, không phải một tấm bia đá nhỏ có thể ghi hết.”

https://thuviensach.vn

A Kiều nghe xong cười một hồi, nam nhân này vẫn luôn có bộ dạng tự đại độc tôn như vậy. Nhưng y có tư cách ấy. Thời đại Hán Vũ Đế là thời thịnh trị chưa từng có trong lịch sử Trung Quốc, nhân tài xuất hiện lớp lớp, công lao sự nghiệp kỳ vĩ, để lại cho các triều đại sau một bức bản đồ rõ ràng. Sau triều đại của y thì đến triều Đường mới lại hưng thịnh huy hoàng tương tự.

Bọn họ ở lại trên đỉnh núi một đêm. Lưu Triệt đã tạo lập công đức muôn đời, lại có giai nhân trong lòng nên cực kỳ hưng phấn, sai người mang tới một loại cây để đích thân trồng.

"Hay cứ chọn cây bách đi." A Kiều nói. "Cây bách sống được ngàn năm. Ngàn năm sau, mọi người lên đỉnh Thái Sơn còn có thể chiêm ngưỡng cây do bệ hạ đích thân trồng, giống như những cây bách tướng quân bệ hạ thấy trên Tung Sơn."

"Hay." Lưu Triệt luôn không muốn làm A Kiều cụt hứng, gật đầu nói,"Vậy chọn bách đi."

Tùy tùng rất nhanh tìm tới mấy cây bách non. Tuy nói là Hoàng đế đích thân trông nhưng thật ra đều do tùy tùng đào hố, tưới nước, Lưu Triệt chẳng qua chỉ cẩn thận đặt cây giống vào cái hố mà họ đã đào sẵn.

"Kiều Kiều tới đây giúp trẫm một tay." Lưu Triệt gọi.

"Được rồi." Nàng gật đầu đáp rồi đi qua nhẹ nhàng giữ cây giống cho Lưu Triệt xúc đất đổ vào hố.

Nàng có thể nghĩ đến cảnh cành lá sum sê, dáng cứng cáp cao vút của sáu cây bách thời Hán này vào ngàn năm sau nhưng không biết cuối cùng là cây nào bị "Xích Mi chém một nhát, thấy chảy máu nên dừng tay"[4].

https://thuviensach.vn

[4] Trong sân bách của đại miếu trên núi Thái sơn, có một cây bách lớn, cây đã hơn hai nghìn tuổi mà vẫn tươi tốt sum suê. Bên dưới của cây có một vết chém màu đỏ, đây chính là vết tích của quân Xích Mi để lại trên cây bách cổ.

Vào cuối thời Tây Hán, phía đông Sơn Đông và phía Bắc Giang Tô xảy ra thiên tai, lại thêm sự phẫn nộ của nhân dân đối với triều đình, quân khởi nghĩa Xích Mi nổi dậy, họ vẽ lông mi đỏ để phân biệt với quân triều đình. Quân khởi nghĩa từng hạ trại trên núi Thái Sơn, không biết là do lòng thù hận đối với nhà Hán hay là vì thiếu củi, mà quân Xích Mi đã đi vào miếu, ra tay chặt cây bách do chính tay Hán Vũ Đế Lưu Triệt trồng. Nhưng rất lạ, chưa chặt được mấy nhát thì thân cây bách bỗng nhiên chảy ra chất lỏng màu đỏ. Quân Xích Mi thấy vậy vô cùng hoảng sợ, không dám chặt nữa. Vết chém đó vẫn còn lưu lại trên thân cây bách, hơn nữa màu đỏ kia vẫn không hề phai nhạt so với lúc ban đầu, nay đã trở thành một kỳ quan.

"Mình nghĩ quá xa rồi", Trần A Kiều thấy buồn cười, sáu cây bách thời Hán lúc này chẳng qua chỉ là những cây giống nhỏ bé còn chưa biết bao lâu nữa mới trưởng thành. Huống chi, hai mươi năm lịch sử đã vô tình thay đổi trong tay bọn họ, còn chưa biết ngày sau có quân Xích Mi hay không nữa. Trồng xong cây, chuyện tiếp theo giao cho thị tòng lo liệu, bọn họ tới miếu lớn thay y phục.

Vào ban đêm có thể thấy lờ mờ hình dáng Thái Sơn cao ngất, mênh mang sâu thẳm, khí thế bàng bạc, trùng điệp không ngừng. Tới ngày hôm sau, mặt trời từ phương đông mọc lên trông hết sức huy hoàng tráng lệ. Bảy mươi hai ngọn núi của dãy Thái Sơn dưới ráng mây che phủ trông u nhã hiểm trở, mỹ lệ mênh mang, thế núi lô xô, đẹp không sao tả xiết. Đứng trên đỉnh núi dõi mắt trông về phía xa, thu hết thảy mọi vật vào trong tầm mắt.

"Thái Sơn trùng điệp,

Lỗ mãng vọng trông.

Ngầm như báo mộng,

https://thuviensach.vn

Toại nguyện phương đông.”[5]

https://thuviensach.vn

[5] Trong sách Lỗ Tụng – Kinh thi.

Lưu Triệt cất tiếng ngâm rồi quay sang hỏi A Kiều, "Người đời vẫn nói Kiều Kiều là tài nữ một thời, thấy cảnh hùng tráng thế này thì có thơ phú để tán thưởng không?"

Nàng nhìn y một lát, ngân nga:

"Đông nhạc núi cao vút,

Đẹp như là cõi tiên.

Gói không gian trống vắng,

Tĩnh mịch đến u huyền.

Chẳng ai đem bút vẽ,

Mây tỏa sắc tự nhiên.

Đất trời như vẫy gọi,

Ta sống thú điền viên.

Xin gửi thân nơi ấy,

Trọn cuộc đời bình yên,"[6]

[6] Thái sơn Ngâm của Tạ Đạo Uẩn.

https://thuviensach.vn

Không khí trong phòng tĩnh mịch rất hợp với tính cách của A Kiều, nhưng câu cuối cùng khiến tâm trạng Lưu Triệt trầm xuống. Sao y có thể để cho A Kiều rời khỏi mình mà ở lại Thái Sơn dù chỉ một ngày cơ chứ? Mọi người xuống núi Thái Sơn đi cùng Lưu Triệt dựa theo nghi lễ tế Hậu Thổ làm lễ Thiện dưới chân núi Túc Nhiên ở hướng đông bắc Thái Sơn.

Tương truyền minh đường thời Hoàng Đế[7] ở dưới chân núi Thái Sơn cực kỳ đơn sơ, "Xung quanh không vách, mái lợp có tranh, bốn bề ngập nước, vào cửa Tây Nam, tên là lầu Côn Luân." Nhưng đến thời Hán thì đã không còn nữa. Lưu Triệt ra lệnh trước hết cứ dựa theo phép cũ thời Hoàng Đế mà xây dựng một ngôi minh đường, lại ban bố chính lệnh triệu kiến đại thần cùng tế tự thần linh tổ tiên. Sau khi lễ Phong Thiện kết thúc, Lưu Triệt từ lầu Côn Luân vào minh đường, tiếp nhận lời chúc tụng của quần thần, cắt lấy hai huyện phía trước để thờ phụng Thái Sơn, đặt tên là huyện Phụng Cao.

[7] Hoàng Đế, còn gọi là Hiên Viên Hoàng Đế, là một vị vua huyền thoại và anh hùng văn hóa Trung Quốc, được coi là thủy tổ của mọi người Hán.

Ngự sử viết chiếu rằng: *"Trẫm lấy thân hèn kế thừa ngôi vị chí tôn, nơm nớp lo sợ không dám nhậm chức. Trẫm đức còn đơn bạc, không rõ lễ nhạc, nếu xây từ đường thái miếu chỉ giống hình thức thì hy vọng có bùa chú để trấn áp quái vật. Trẫm bỏ dục vọng, đăng phong Thái Sơn, rồi đến Lương Phụ, sau đó thiền định nghiêm túc, ăn năn hối lỗi. Trẫm cùng các kẻ sĩ và thường dân làm lại từ đầu, ban thưởng trăm hộ dân một con trâu mười vò rượu, tặng thêm những cô quả trên tám mươi tuổi hai súc vải vóc, miễn tô thuế năm nay cho các vùng Phục Bác, Phụng Cao, Xà Khâu, Lịch Thành. Đại xá thiên hạ giống như lệnh năm Ất Mão là có làm thì phải chịu nhưng nếu đã xảy ra trên hai năm thì đều không tính nữa."*

Lễ Phong Thiện ở Thái Sơn kết thúc thì thiên tai lũ lụt không hề xảy ra khiến uy vọng của Lưu Triệt nhất thời đạt đến đỉnh cao, đi đến đâu dân

https://thuviensach.vn

chúng cũng hết lời tán tụng. Nghi trượng tiếp tục đi về hướng bắc tới Kiệt Thạch rồi lại đi tuần từ Liêu Tây sang phía bắc tới Cửu Nguyên. Trần hoàng hậu đều đi theo suốt chặng đường, Hoàng đế và Hoàng hậu ở với nhau rất hòa hợp.

Từ sau lễ Phong Thiện, Lưu Triệt hăng hái, không muốn lập tức trở về đế đô Trường An mà nhân tiện lên đường tuần thú. Từ Cửu Nguyên tới biên giới phía bắc, thanh thế lên cao thì y mới cảm thấy mãn ý, hạ lệnh quay lại, vượt qua Hoàng Hà trở về Trường An.

Trần A Kiều theo Lưu Triệt suốt chặng đường, cảm thấy ra khỏi thành Trường An thì bầu trời rộng mở, tâm tình thanh thản, ngàn vạn ưu phiền lo nghĩ đã có người bên cạnh xử lý ổn thỏa, bản thân mình yên lòng thỏa sức ngắm nhìn núi sông Đại Hán tươi đẹp. Trong đời nàng đã mấy lần đi xa, dù người bên cạnh khác nhau nhưng lần nào cũng đều cảm thấy vui vẻ. Lưu Triệt tuy là một người khi trở mặt sẽ lạnh lùng nhưng nếu y còn có tình cảm với ai thì có những lúc sẽ là một tình nhân tốt nhất. Nàng cảm giác mình đang đùa với lửa. Dù bây giờ ngọn lửa chỉ phát ra ánh sáng bập bùng mỹ lệ trong lòng bàn tay nhưng chỉ sợ nếu không cẩn thận thì có một ngày sẽ đốt cháy cả bản thân mình.

“Sợ cái gì?” Lưu Lăng cười khanh khách nói: “Bàn về đùa với lửa tới mức thành thục thì có ai thắng được tỷ.”

“Tỷ không phải sợ”, nàng ngẩng đầy lười biếng nhìn Lưu Lăng, “Nhưng mà…” Nàng muốn nói lại thôi, ngày trước nàng đã giác ngộ được rằng, được thì tốt, không được cũng chẳng sao, chỉ cần cố gắng hết sức là được. Cho tới bây giờ, nàng lại mơ hồ hy vọng có thể sống ổn định đến lúc bạc đầu. Bạc đầu ư? Nàng ngửa đầu lên trào phúng, nếu bạc đầu, dung nhan không còn tươi đẹp như xưa nữa thì chẳng phải người kia sẽ quay lưng bỏ đi không chút do dự hay sao?

https://thuviensach.vn

Vợ chồng Lưu Lăng cũng ở trong đoàn tùy tùng lần này. Thỉnh thoảng khi Lưu Triệt không ở bên cạnh nàng thì Lưu Lăng lại tới tâm sự. Nàng kéo tay Lưu Lăng nói: "Lăng Nhi đã từng đến Hoàng Hà rồi sao?"

"Xem kìa." Lưu Lăng mỉm cười nói, "A Kiều tỷ chưa từng nghe rằng một dải bờ nam sông Hoàng Hà nổi tiếng nhờ hoa đào, được xưng 'Mười dặm hoa đào đỏ ráng trời', muội từng mộ danh đến xem, quả nhiên cảnh sắc thật là rực rỡ."

"Muội thích hoa đào", Trần A Kiều thở dài nói, "Thật không biết muội có phải là yêu hoa đào kiếp trước đầu thai hay không."

"Nói vậy cũng không sai." Lưu Lăng cười tinh nghịch: "Chẳng phải A Kiều tỷ cũng thích nhất hoa cúc?"

"Ta không yêu cuồng si như muội đâu." Nàng liếc Lưu Lăng, vén rèm xe lên nhìn ra dải đất vàng mênh mông bên ngoài. Ngự giá dù đã gia cố nhưng vẫn cảm giác hơi xóc, nàng nhìn ra ngoài xa chỉ thấy ruộng vườn bát ngát một màu xanh tươi.

Chương 96: Một khúc tình ca trọn kiếp người

Ngày thứ hai, thuyền vượt qua Hoàng Hà tiếp tục xuôi nam. Ở trên thuyền nghe tiếng sóng Hoàng Hà xô rào rạt chấn động lòng người. Thuyền tiếp tục đi về phía trước, quả nhiên thấy những cánh rừng đào trùng điệp mấy dặm liền, tiếc rằng đã hết mùa, hoa đào đã tàn tạ chỉ còn lại cành lá xanh biếc thoang thoảng hương thơm.

https://thuviensach.vn

“Thật đáng tiếc.” Trần A Kiều liền buông tay thả rèm xuống, “Nếu còn hoa đào nở thì nhất định là rất đẹp.”

Lưu Triệt ôm lấy nàng dỗ dành, “Nếu Kiều Kiều muốn thì đầu xuân sang năm lại đến xem cũng được mà.”

“Bệ hạ”, A Kiều đưa mắt nhìn y, “Người cho rằng người đi tuần một chuyến là rất dễ dàng có phải không? Người không biết ngân khố phải chi bao nhiêu tiền hay sao mà sang năm lại đi nữa? Người tỉnh lại đi. Thiếp sợ Tang tư nông lấy đao chém thiếp đó.”

Lưu Triệt cười lạnh một tiếng, nói: “Hắn dám.” Ánh mắt của y có chút thâm trầm. Nàng thầm than đã lỡ lời, đang định nói mấy câu vớt vát thì bỗng nghe thấy phía ngoài có tiếng người thốt lên, “Mười dặm sông dài hoa đào ngút trời! Quả nhiên là danh bất hư truyền!” Cả đoàn nghi trượng xôn xao, ngay cả xe ngự cũng từ từ dừng lại. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, giờ đã là đầu mùa hè thì lấy đâu ra hoa đào? Song cảnh tượng khi vén rèm lên lại khiến mọi người sững sờ. Những quầng mây lớn đỏ rực tựa như hoa đào hiện lên rõ ràng trên bầu trời cao trông như một dòng suối mây đang từ từ chuyển động, đẹp không thể tả xiết.

Lưu Triệt ngồi sau nàng cũng nhìn thấy, khẽ ồ lên một tiếng, “Xem ra trời xanh cũng không muốn để cho Kiều Kiều qua sông này phải tay trắng mà về, dù không thể khiến hoa đào nở nhưng lại sinh ra dòng sông mây để cho Kiều Kiều chiêm ngưỡng.”

Câu nói vô cùng ngọt ngào nhưng A Kiều lại không cảm thấy vui sướng. Nỗi lòng nàng cứ chìm dần, chìm dần xuống, cuối cùng lại mỉm cười. Điều gì phải đến thì sẽ đến, chẳng phải vậy sao? Nàng luôn biết rằng ở nơi này có một người con gái sẽ xuất hiện trước mặt Lưu Triệt rồi giành được sủng ái, cuối cùng sinh ra một người con trai trở thành hoàng đế Đại Hán kế nhiệm. Nhưng đó không phải là bây giờ mà là sáu năm sau.

https://thuviensach.vn

Sáu năm sau thì nàng đã già rồi. Liệu Lưu Triệt có tách khỏi nàng để bước theo con đường lịch sử vốn có, xóa sạch tất cả mọi dấu tích về bọn họ? Nàng không biết. Nàng chỉ nghĩ rằng lịch sử đã bị bọn họ làm biến đổi đến hình thái như ngày hôm nay thì liệu người con gái kia có thể cũng biến mất ở trong buổi hồng hoang của lịch sử? Nhưng cô ta vẫn xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, có điều là sớm hơn sáu năm. Quả nhiên, có thuật sĩ chạy đến trước xe ngự, dập đầu nói: "Chúc mừng bệ hạ. Chúc mừng bệ hạ. Suối mây lành may mắn này là phúc tướng trời sinh, báo hiệu Đại Hán ta muôn đời hưng thịnh."

"Hơn nữa", lão hơi ngẩng đầu lên liếc nhìn Trần hoàng hậu ở bên cạnh Hoàng đế, hơi do dự một chút rồi nói: "Bần đạo thấy điềm mây này có nghĩa là nơi đây tất có kỳ nữ hiện thế."

"Ồ", Lưu Triệt nửa cười nửa không nói, "Bàn về kỳ nữ, chẳng lẽ còn có cô gái nào đặc sắc hơn cả hoàng hậu của trẫm sao?"

"Hoàng hậu nương nương tất nhiên là một kỳ nữ thế gian hiếm có", phương sĩ không dám ngẩng đầu nhưng vẫn nói: "Nhưng vì sao mây lành không xuất hiện ở nơi khác mà lại xuất hiện đúng lúc Hoàng đế qua sông Hoàng Hà chứ? Có thể thấy rằng kỳ nữ này khác hẳn những người khác."

"Nếu như thế", Lưu Triệt quyết định, "thì hôm nay nghỉ lại nơi này. Cho người đi tìm kỳ nữ đó đến."

Trần A Kiều không nhịn được quay đầu lại nhìn Lưu Triệt. Nàng không tin vào lời nói mây lành phúc tướng gì đó. Nàng chỉ từ ghi chép trong lịch sử mà cảm thấy Triệu Câu Qua thật sự là một người con gái có dã tâm, giỏi cơ mưu, biết quyền biến, thế nhưng cô ta không hiểu rõ về lòng dạ sắt đá tuyệt tình của Lưu Triệt, cho dù có thành công cũng chẳng còn tính mạng để hưởng thụ. Nhưng một người con gái dám liều mạng đánh cuộc lớn và

https://thuviensach.vn

nguy hiểm như vậy thì điều cô ta muốn chắc không phải là hưởng thụ mà chỉ là thành công mà thôi, để cuối cùng bánh xe lịch sử sẽ chuyển động theo ý chí của mình. Đó sẽ là một thành tựu vô cùng lớn lao. Lưu Triệt sẽ tin là thật? Hay y chỉ cho đây là câu chuyện cười do một người tự diễn?

Lưu Triệt cảm nhận được ánh mắt của nàng, cười một tiếng trấn an: "Chẳng có việc gì thì cứ để xem thế nào."

Nàng chợt thấy lạnh toát trong lòng. Lần trước lúc gặp thuật sĩ Loan Tử thì y cũng nói như thế, kết quả là gây ra sóng gió rung trời. Sau khi vào hành cung, phương sĩ lại tới khấu đầu nói: "Bần đạo xem điềm mây thì cô gái này phải ở Hà Gian phía đông nam sông Hoàng Hà, chỉ là nơi đó rất đông người, trong thời gian ngắn chắc không tìm được...."

Dương Đắc Ý thấy Lưu Triệt tỏ vẻ lãnh đạm thì vội vàng trách, "Vậy thì sai người cố gắng tìm đi. Bệ hạ là hoàng đế Đại Hán cho dù cô ta là ai cũng không có thể để cho bệ hạ phải đi về hướng đông nam tìm gặp được." Phương sĩ toát mồ hôi đầm đìa, vâng dạ lui ra. Ngày thứ hai thì bên dưới báo lên rằng quả nhiên tìm được ở Hà Gian một người con gái họ Triệu vô cùng diễm lệ, nghe nói thuở nhỏ hai tay bị tật luôn nắm chặt không thể mở ra.

Lưu Lăng đang đánh cờ với Trần A Kiều ở trong điện của hành cung. Nàng hạ một nước cờ, oán hận nói, "Đáng tiếc là không ngờ cô gái họ Triệu lại xuất hiện sớm những sáu năm nên chưa thu xếp thỏa đáng được. Bây giờ thì không thể động thủ vì sẽ để lại quá nhiều dấu vết."

Đã đến nước này thì Trần A Kiều trái lại rất bình thản, chỉ nói: "Hãy thuận theo tự nhiên đi."

"Thật ra", Lưu Lăng hạ cờ cực nhanh, nói giọng đầy suy tư "giữa Lý Nghiên và Triệu Câu Qua thì muội thích Lý Nghiên hơn một chút. Mặc dù

https://thuviensach.vn

cả hai đều có thủ đoạn nhưng Lý Nghiên không bố trí và có dã tâm lớn như vậy."

Trần A Kiều bật cười, nghe Lục Y vén rèm bẩm, 'Nương nương, bệ hạ đã tuyên cô gái họ Triệu lên điện rồi." Nàng chỉ khẽ ồ lên một tiếng.

"Nương nương", Lục Y nói gấp gáp, "Tại sao người lại không lo lắng một chút nào vậy?"

Nhìn vào thế trận này, chỉ cần cô gái họ Triệu đủ xinh đẹp khiến cho Lưu Triệt thấy yêu thích thì rất có thể sẽ được nhận vào hậu cung. Dù sao thì có hoàng đế nào kháng cự nổi một kỳ nữ được trời cao mách bảo? Hơn nữa bệ hạ lại rất kính ngưỡng quỷ thần.

"Lo lắng thì có tác dụng sao?" Nàng không ngẩng đầu lên mà chỉ hỏi lại khiến cho Lục Y im bặt.

Những năm qua nàng vẫn âm thầm quan sát thân thể trải qua mấy lần đại nạn nhưng lại già đi rất chậm. Tính ra thì thời gian ước chừng hai năm đối với người khác chỉ bằng nàng trải qua một năm. Nàng không hỏi được ai, chỉ có thể thầm suy tính do trong cơ thể mình có hai linh hồn. Cho tới bây giờ cơ thể của nàng cũng khoảng ba mươi ba tuổi. Mặc dù ba mươi ba chưa thể coi là già, tóc nàng vẫn đen nhánh có thể soi gương nhưng dù sao cũng đã qua thời đẹp nhất của người con gái. Nàng muốn được ở bên cạnh y cho đến lúc bạc đầu, nhưng nếu đến lúc bạc đầu thật rồi lại bị ruồng bỏ thì nàng làm sao chịu đựng nổi? Thế nên nếu muốn đoạn tuyệt thì nên làm luôn khi còn trẻ cho xong. Lúc này, nếu như y sinh lòng đứng núi nay trông núi nọ thì nàng còn có thể dùng lý trí đào thải y ra khỏi trái tim, biết tự trân trọng mình. Chỉ là rất khó vượt qua đau thương mà thôi.

Lưu Lăng trông thấy ánh mắt của nàng, thầm than một tiếng. Nàng đứng trước cửa sổ, nhìn theo cô gái đang cúi đầu theo viên nội thị đi xuyên qua

https://thuviensach.vn

hành lang vào gặp mặt vua. Mặc dù cô gái cúi đầu nhưng vẻ thùy mị của cô vốn không phải ở dung nhan, chỉ nhìn dáng người cũng thấy nét thanh xuân phơi phới. Còn nàng và A Kiều thì đều đã sắp già rồi. Hồng nhan dù có xinh đẹp nhưng với thời gian thì cũng dần hóa thành xương khô. Tay của Triệu Doanh Mi[1] nắm thật chặt. Nàng từ xa nhìn lại mà dường như vẫn có thể trông thấy trên bàn tay mảnh dẻ hiện lên những làn gân xanh chằng chịt. Buồn tẻ và nhạt nhẽo!

[1] Doanh Mi là tên tự của Câu Qua.

Triệu Doanh Mi vào trong điện liền ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng mát dịu. Dưới tấm màn lụa nhiều tầng có một lư hương hình Thao Thiết[2] bằng đồng xanh đang tỏa ra những làn khói xanh nhàn nhạt lững lờ bay lên trông rất đẹp mắt. Người ngồi trên điện chính là vị hoàng đế tôn quý nhất của đế quốc. Cô hơi thả lỏng tay, khẩu đầu, "Dân nữ Triệu Doanh Mi khấu kiến bệ hạ."

[2] Thần thú Thao Thiết cổ xưa theo truyền thuyết là một trong chín đứa con của rồng, một linh vật có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kỳ lạ. Đặc điểm nổi bật của Thao Thiết là tham ăn vô độ, gặp gì ăn nấy, cuối cùng cũng chết vì ăn.

Ở trên điện, Hoàng đế khẽ ồ một tiếng, lệnh xuống: "Ngẩng đầu lên xem." Y nói bằng giọng hơi trầm, có vẻ thờ ơ.

Lưu Triệt liền thấy cô gái bên dưới điện từ từ ngẩng đầu, hàng mi lá liễu, đôi môi đỏ mọng, da trắng như tuyết lại tựa như được tráng một lớp men sứ trông nõn nà bóng mượt. Y ngắm kỹ một lúc mới hỏi, "Trẫm nghe nói rằng từ nhỏ ngươi đã không thể xòe hai bàn tay ra được phải không?"

Triệu Doanh Mi thấy bậc đế vương ngồi trên ghế ngự đã không còn trẻ, khuôn mặt sắc sảo, đôi môi rất mỏng, vô tình đến mức hấp dẫn thì im lặng một hồi rồi cúi đầu đáp: "Không dám dối lừa bệ hạ, đúng là như vậy."

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt liền ra ý bảo nội thị ở phía sau tiến đến bên cạnh Triệu Doanh Mi. Triệu Doanh Mi dịu dàng đưa tay ra, nội thị thử gỡ các ngón tay một lát rồi quay lại bẩm, "Bệ hạ, quả nhiên không duỗi ra được."

"Ồ." Lưu Triệt cảm thấy phấn khích bèn đích thân đi xuống. Y vừa trông thấy đôi tay mềm mại như không có xương cốt kia thì không hiểu tại sao lại thấy cặp mắt của A Kiều như hiện lên trước mặt, vừa có vẻ độ lượng, vừa có chút giận hờn, chợt lóe rồi biến mất. Y đích thân dùng tay duỗi ngón tay cô ra, da thịt nóng hổi vừa chạm vào nhau thì gương mặt Triệu Doanh Mi liền đỏ bừng lên từng mảng. Y tựa như không phải dùng chút sức lực nào mà bàn tay cô vẫn tự nhiên xòe ra, trong lòng bàn tay có một viên ngọc trong suốt, dưới ánh nến phát ra ánh sáng lóng lánh.

Trần A Kiều đang chơi cờ vây với Lưu Lăng ở điện Tây, mặc dù nét mặt vẫn tỏ ra hững hờ nhưng trong lòng lại có vẻ thấp thỏm. Lưu Lăng khoát tay một cái xóa ván cờ đi rồi thở dài nói, "A Kiều, nếu thấy không yên tâm thì hãy đến đó xem thế nào. Thế còn tốt hơn là người một nơi mà hồn một nẻo."

Nàng ngơ ngác một lúc rồi cười khổ nói, "Rốt cuộc là tỷ vẫn còn lưu luyến." Nàng vứt quân cờ xuống, tâm tư rối loạn ưu phiền. Nàng không muốn đến xem hai người đang làm gì ở đó, cũng không muốn ngồi ở đây thở ngắn than dài, bỗng nhiên đứng bật dậy nói, "Lăng Nhi, đi cưỡi ngựa với tỷ đi," Lưu Lăng biết nàng không thoải mái, lắc đầu nói, "Thôi, tỷ đi một mình ra ngoài hít thở không khí trong lành cũng tốt."

Nàng đến chuồng ngựa, cưỡi lên một con rồi phi ra ngoài hành cung. Cung nhân không dám ngăn cản vội vàng chạy đến chính điện thông báo cho Hoàng đế. Dương Đắc Ý nghe vậy thì không dám chậm trễ, vội vàng vén rèm bước vào ghé sát tai Lưu Triệt nói khẽ, "Bệ hạ, Trần hoàng hậu cưỡi ngựa xuất cung rồi."

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt lập tức buông tay Triệu Doanh Mi ra. Triệu Doanh Mi quỳ ngay sát gần Hoàng đế, gần đến mức có thể nhìn thấy những đường chỉ đen tỉ mỉ trên áo bào của Hoàng đế. Cô loáng thoáng nghe thấy người nọ đến gần nói thầm vào tai Hoàng đế những câu gì đó, trong đó có chữ hoàng hậu. Bệ hạ khẽ "ồ" một tiếng, hơi nhếch miệng cười nhạt, nếu cô không nhìn lầm thì nụ cười đó lại có phần mang vẻ hân hoan.

Lòng cô bỗng nhiên trầm xuống. Phụ thân của cô từng là quan thủ vệ cửa Hoàng môn của cung Vị Ương. Sau khi mẫu thân sinh được cô thì phụ thân không biết vì lý do gì mà lại cung hình, nhậm chức Trung hoàng môn, cuối cùng thì mắc tội, bị xử tử ở kinh đô Trường An. Đó là thành Trường An phồn hoa mà mẫu thân thường nói ngựa xe như nước áo quần như nêm.

Khi còn bé, cô thường nghe mẫu thân kể chuyện rằng cho dù nơi đẹp đẽ trang nghiêm nhất trên thế gian này cũng không thể sánh bằng cung Vị Ương ở thành Trường An xa xôi đó. Phấn son mà các phi tần hàng ngày tẩy rửa đi có thể nhuộm nước sông Vị Thủy thành màu hồng tựa như cánh hoa đào. Phụ thân năm xưa đã nói với mẫu thân như vậy. Mẫu thân là một người kiên cường, phu quân mất rồi thì đem nhưng điều phu quân đã nói khi còn sống kể lại cho con gái nghe để con gái có thể có thêm nhiều ấn tượng về phụ thân của mình.

Cô mỗi ngày một lớn lên, dung nhan như hoa như ngọc, trong cả trăm dặm xung quanh không ai sánh bằng. Tâm cơ của cô cũng sâu sắc tương đồng với sắc đẹp. Cô nhắm tới tòa cung điện mà phụ thân đã nhắc tới, chỉ khác là cô muốn vào đó nhưng không phải bằng thân phận nô tài như phụ thân mình mà muốn làm chủ nhân tòa cung điện đó. Một dung nhan như hoa như ngọc mà bảo cô phải cam tâm chết già ở chôn quê mùa thì thật quá khó khăn.

https://thuviensach.vn

Một người mẹ có thể nuôi dưỡng được con gái như vậy thì sao có thể là một người phụ nữ đơn giản? Trước khi cô đi, mẫu thân đã vuốt ve gương mặt của cô, sắc mặt lạnh tanh. “Ta không tin” bà nghiến răng nói, “Trần hoàng hậu đã lớn tuổi như vậy lại có thể hơn được Doanh Mi của ta.”

Đúng thế, cô vừa qua tuần cập kê, sức sống của tuổi trẻ giúp vẻ đẹp của cô hiện rõ trên từng tấc da thớ thịt. Mà nghe nói Trần hoàng hậu còn lớn hơn bệ hạ tới hai tuổi. Một người con gái dù có xinh đẹp đến đâu khi đến tuổi này thì dung nhan cũng phải héo tàn. Cô chưa từng nghĩ rằng bệ hạ sẽ không vừa ý về mình. Để tiến vào tòa cung điện cho bệ hạ ngắm nhìn dung nhan kiều diễm của cô, mẹ con cô đã đánh cuộc bằng cả tính mạng của mình. Lập ra những thủ đoạn lớn như vậy, đánh cược bằng cái giá lớn như vậy, nếu không có kết quả gì thì điều gì sẽ đợi chờ hai người?

Ánh sáng từ cửa điện hắt vào, chiếu lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của bệ hạ để lại một cái bóng mờ với đường cong ưu nhã nhưng vô tình. Y cười nhạt nói: “Nếu như thế thì Đắc Ý hãy theo trẫm đi tìm Hoàng hậu.” Y chắp tay đi ra ngoài cửa. Dương Đắc Ý ngạc nhiên gọi hỏi, “Bệ hạ, xử trí cô gái họ Triệu này như thế nào?”

Triệu Doanh Mi lúng túng quỳ gối trên điện. Hoàng đế hờ hững quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt đen nhánh như một hố sâu không nhìn thấy đáy. Y lạnh lùng nói: “Cô ta có ý phạm tội khi quân. Lệnh cho Kỳ Môn quân dẫn đi, ban cho được chết.” Triệu Doanh Mi quá sợ hãi, ngã xoài ra trên mặt đất, nước mắt đầm đìa, giọng nói thê lương, “Bệ hạ, dân nữ đâu dám làm như thế?” sắc mặt cô trắng bệch, khóc sướt mướt như hoa lê dưới mưa rất đáng thương. Tiếc rằng Lưu Triệt lại không mảy may động lòng, chỉ cười lạnh nói, “Sao vậy? Nếu ngươi không dám thì sao dám thăm dò ý trẫm.”

Từ lúc chưa gặp cô, trong lòng Lưu Triệt đã nổi sát ý. Một dân nữ huy động được lực lượng như thế thì có thể thấy là tâm tư tuyệt đối không đơn giản. Y đã không thể nào thu nạp thì nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, nếu

https://thuviensach.vn

không thì dù Đại Hán dưới sự cai trị của y lúc này đang vững vàng như núi Thái Sơn nhưng nếu có kẻ lợi dụng danh tiếng kỳ nữ trời sinh của cô gái này thì chưa hẳn sẽ không gây ra chuyện. Y là đế vương, vẫn luôn thà giết lầm vạn người chứ không thể bỏ sót một người. "Hơn nữa", Lưu Triệt trầm ngâm nói, "Bành Thông nói năng bậy bạ, cũng ban cho được chết." Y nói dăm ba câu xử trí hai mạng người xong thì không nói gì nữa mà cứ thế bỏ đi.

Trần A Kiều cưỡi tuấn mã phi thẳng một mạch về hướng sông Hoàng Hà. Nàng giục ngựa điên cuồng, không cần biết đến những thị vệ đi theo phía sau, cảm giác thấy gió sương phương bắc mát lạnh quất vào mặt khiến tinh thần sảng khoái, tất cả những sức mạnh sinh lực vốn bị thương bệnh đoạt đi đã trở về cùng với lần phi ngựa sảng khoái này. Chỉ chốc lát sau, nàng vừa nghe thấy tiếng sóng sông Hoàng Hà rào rạt vang lên bên tai thì cũng liền thấy nước Hoàng Hà chảy cuồn cuộn trước mắt. Nàng kéo cương thắng ngựa dừng lại, bỗng nhiên bật cười vang.

Cần gì phải đa sầu đa cảm như vậy? Cứ để cho nước Hoàng Hà cuốn trôi đi tất cả những buồn bực phiền muộn ở trong lòng. Thế gian nay còn có rất nhiều cảnh đẹp hoành tráng, chỉ vì lòng nàng còn quá câu nệ nên chưa được thấy mà thôi. Thời đại này còn rất sớm, sông Hoàng Hà chưa bị đục như đời sau. Nước sông trong đục lẫn lộn, gầm thét chảy về phía trước.

Sóng nước Hoàng Hà chảy ầm ầm khiến nàng không nghe thấy tiếng vó ngựa lộp cộp phía sau nhưng nàng bỗng như có linh tính quay đầu nhìn lại, thấy có một đoàn người ngựa từ phương xa chạy tới, Con tuấn mã chạy trước tiên có màu đen nhánh như một con thần mã. Nàng nhìn người cưỡi ngựa thì trái tim đập rộn ràng. Ngoài y ra, còn người nào xuất hành mà lại dẫn theo nhiều tùy tùng như vậy? Nàng vừa mới nói cần phải thả lỏng tâm hồn nhưng lúc này lại không nhịn được, khóe mắt bờ môi đều nhiễm vẻ hân hoan. Một nụ cười đẹp như tranh khiến Lưu Triệt nhìn đến cơ hồ mê mẩn.

https://thuviensach.vn

Đoàn thị vệ tháp tùng đến cách khoảng ba mươi thước thì đồng loạt ghìm cương lại, riêng một mình Lưu Triệt giục ngựa tiến về phía trước đến bên cạnh nàng. “Kiều Kiều”, y mỉm cười nói, “Trẫm thật sự rất vui, rốt cục trong lòng nàng vẫn còn có trẫm.”

Giọng nói của y không nhỏ nhưng ở gần sông Hoàng Hà chỉ trong gang tấc nên bị tiếng sóng át đi. A Kiều không nghe thấy rõ nhưng nhìn ánh mắt và nụ cười của y thì cũng đoán được rõ ràng. Mười ba năm rồi. Từ khi gặp lại hồi năm Nguyên Sóc thứ sáu đến lần đi tuần thú năm Nguyên Phong nguyên niên, đã đủ mười ba năm tròn. Trong mười ba năm đó, nàng cứ ơ hờ nhìn y đến rồi đi, không màng được thua, không buồn không vui. Rốt cục phải trải qua mười ba năm ròng nàng mới để tâm trở lại, tuy rằng còn xa mới cực kỳ chấp nhất như thời niên thiếu nhưng cả hai người đều hiểu rõ ràng ý nghĩa của nó. Tất nhiên, nếu nàng không mang lòng yêu thương đối với người đàn ông trước mắt này thì tại sao lại để tâm như vậy?

Nàng im lặng hồi lâu rồi chợt hỏi, “Người đem...?”

Nàng đột nhiên im bặt, bỏ lửng câu hỏi. Tất nhiên, y đã xuất hiện ở nơi này thì còn cần gì phải hỏi nữa. Lưu Triệt như hiểu được ý của nàng thản nhiên nói, “Kiều Kiều sẽ không gặp lại cô ta nữa.” Ánh mắt y thoáng hiện lên một tia tàn khốc. A Kiều một lúc sau mới hiểu, ngạc nhiên nói: “Cần phải vậy sao?” Cô gái kia tuy có dã tâm quá lớn nhưng cũng không đáng tội chết.

Nhưng nàng không phải là người quá lương thiện, huống chi nghĩ ra thì cũng hiểu cho ý tứ của Lưu Triệt. Lưu Triệt là bậc đế vương tôn nghiêm, y không thể dung tha cho kẻ dưới to gan dám tính kế với mình, huống chi kẻ đó lại không đơn thuần chỉ là một cô gái muốn được ân sủng.

Sóng nước Hoàng Hà ầm ào mãnh liệt, đám thị vệ ở ngoài xa không nghe thấy bọn họ nói gì. Chính bản thân hai người cũng phải nói lớn mới có

https://thuviensach.vn

thể nghe được tiếng của nhau. Lưu Triệt giục ngựa tới gần, vươn một tay ra bế nàng sang ngồi trước người mình. Con ngựa ô bọn họ đang cưỡi hí vang lên, quất đuôi tựa như bất mãn về việc tăng thêm trọng lượng trên lưng mình. Song đối với Lưu Triệt, A Kiều lại rất nhẹ, nhẹ đến mức y cảm thấy vươn tay ra bế nàng cứ nhẹ tênh tênh chẳng tốn chút sức lực nào.

"Lưu Triệt", A Kiều ngồi yên trong lòng Lưu Triệt, khẽ gọi. Hai người ở sát bên nhau nên Lưu Triệt nghe tiếng nàng nói: "Người nhìn xem, thế nước sông Hoàng Hà mãnh liệt, một khi tràn bờ thì mấy ngàn dặm ruộng vườn đều sẽ bị phá hủy mất. Tai họa do con người gây ra còn tránh được chứ thiên tai thì biết tránh đi đâu. Ở trước mặt thiên nhiên, sức người thật là nhỏ bé."

Lưu Triệt trầm ngâm giây lát rồi nói: "Trẫm lại tin tưởng mọi việc đều có cách giải quyết. Việc trị thủy, cho dù trẫm không thể nào hoàn thành nhưng còn có con cháu muôn đời sau nữa. Trẫm tin tưởng, giang sơn Đại Hán sẽ được con cháu của trẫm và Kiều Kiều kế tục, cuối cùng sẽ có một ngày giải quyết được việc này."

Nàng ở trong lòng y, mỉm cười tươi tắn. Nàng biết rõ việc trị thủy là đại nghiệp muôn đời, cho dù ngàn năm sau vẫn không thể giải quyết thích đáng. Nhưng người này lại tự tin đến như vậy, một sự tự tin mãnh liệt mà những người khác khó có thể sánh được. Lưu Triệt, nàng nhủ thầm trong lòng, lúc này người đã đến bên ta vậy thì ta cũng nên nhường nhịn người một chút. Từ nay về sau, ta sẽ thật lòng coi người là chồng, là vua của ta. Kính trọng người, yêu thương người, tin tưởng người. Ta mong rằng sẽ đợi được đến khi chúng ta bạc đầu để hồi tưởng lại những chuyện trong cuộc đời này một lần xem điều gì là vĩnh viễn không quên? Là những tổn thương thuở còn niên thiếu hay là những cơn gió không ngừng trên bờ sông Hoàng Hà hôm nay? Tới lúc đó thì có lẽ ngay cả những tổn thương cũng có thể mỉm cười nhớ tới. Chỉ cần người không phụ ta thì ta vĩnh viễn không phụ người. Những tổn thương đã từng có sẽ tồn tại không cách nào xóa đi được.

https://thuviensach.vn

Ta cũng không có khả năng xóa chúng đi, chỉ là từ nay về sau ta sẽ chôn chặt chúng vào ký ức, chỉ cần người không khơi ra thì ta sẽ không đụng tới. Hãy để chúng ta nhìn xem thời gian có thể vùi chôn được ký ức hay không? Chúng ta đều sắp già rồi.

Con ngựa hai người đang cưỡi rong ruổi dọc theo bờ sông Hoàng Hà. Vô số thị vệ đi theo cách chừng mười trượng phía sau bảo vệ Hoàng đế và Hoàng hậu của đế quốc Đại Hán. Đúng vậy, Hoàng đế và Hoàng hậu.

Nàng thả lỏng người, khẽ tựa vào ngực Lưu Triệt. Lồng ngực Lưu Triệt rất rộng khiến nàng tin tưởng rằng nếu có sóng gió thế nào thì y vẫn có thể che chở cho nàng. Thật là kỳ quái, tất cả những phong ba bão táp của nàng đều phát sinh từ người đàn ông này nhưng trong một khoảnh khắc, nàng lại không khỏi cảm thấy y sẽ ngăn gió che mưa cho nàng. Nàng chợt nhớ tới một câu thơ đã đọc trong sách cổ từ thuở nhỏ, *"Núi có cây và cây có cành."*

"Triệt Nhi", nàng bỗng động tâm, ngoảnh lại nói: "Thiếp sẽ hát một khúc nhé. Người có muốn nghe không?"

Y hơi cúi đầu xuống, nhìn vào lúm đồng tiền của nàng, âu yếm nói, "Nàng hát đi."

Gió Hoàng Hà ào ào thổi qua làm cho búi tóc của nàng xô ra, hơi xốc xếch nhưng nhìn rất nữ tính. Nàng suy nghĩ một chút rồi xướng lên giai điệu kia, giọng hát thánh thót.

"Mặt nước xanh sóng gợn

Vua cứ hoài ưu tư

Lòng có bao phiền muộn

https://thuviensach.vn

Để mặc gió cuốn đi”

Trong cuộc đời mình, nàng đã nghe rất nhiều bản tình ca nhưng đến giờ cuối cùng thì nàng lại chọn một bài theo phong cách cổ. Năm xưa khi xuyên qua ngàn năm đi tới triều đại cổ xưa này, nàng có bao giờ ngờ được mình sẽ có kết cục như vậy?

“Giở lại trang sách sử

Ba năm lại ba thu

Gió Bắc gieo giá lạnh

Miên man kể nỗi sầu

Chung sống đến đầu bạc

Tử sinh đáng gì đâu

Ngàn năm đã qua hết

Tỉnh mộng lại u sầu”

Đứng trên bờ Hoàng Hà nhìn ra thấy bốn phía là một vùng đồng đất mênh mông. Đang đầu mùa hè, khắp nơi đều là màu xanh mơn mởn, bừng bừng sức sống. Nàng dần tin rằng nhân duyên do số mệnh sắp đặt.

“Thuyền Bách Chu rời bến

Theo sóng gió phiêu lưu

https://thuviensach.vn

Trải qua bao con nước

Quên mất cả Ngũ Châu"

Nàng đã từng không chịu phục khi bị cuốn vào trong vòng xoáy vận mệnh. Dựa vào cái gì mà vận mệnh lại chọn đúng nàng trong thế giới có hàng ngàn vạn con người chứ? Vào những thời điểm then chốt, phải lựa chọn như thế nào thì nàng cũng không có gì để đối chiếu. Cuộc đời ẩn chứa quá nhiều biến số, nàng lại chỉ lựa chọn dựa theo tâm ý, sau đó cẩn thận làm theo lựa chọn của mình còn kết quả ra sao thì không quá để ý.

"Xin ở cùng với thiếp

Đến răng long bạc đầu

Gió vẫn không ngừng thổi

Cuốn bay hết ưu sầu

Nghe câu chuyện ngày trước

Ngỡ là giấc chiêm bao

Thương người ở trước mắt

Chẳng nỡ rời tay đâu"

Nàng vẫn hy vọng là sẽ có một kết cục tốt đẹp, có thể bạc đầu răng long, có thể quên hết ưu sầu, có thể... vĩnh viễn chẳng phân ly. Hy vọng như vậy có phải là quá tham lam không?

https://thuviensach.vn

Nhưng có câu rằng phải có niềm tin thì mới có thể tồn tại. Nàng ở trong một chỗ bình yên ấm áp ngẩng đầu lên, dọc theo sông Hoàng Hà ở phía trước rất xa hình như có mục đồng đang thổi sáo, một khúc tình quê êm đềm nhưng tràn đầy vui sướng. Nếu tin tưởng và vui vẻ thì sẽ gặp nhiều hạnh phúc. Và câu chuyện tình đẹp nhất triều Hán Vũ Đế đã kết thúc trong bài hát êm đềm này.

Mặt nước xanh sóng gợn

Vua cứ hoài ưu tư

Lòng có bao phiền muộn

Để mặc gió cuốn đi

Xin ở cùng với thiếp

Đến răng long bạc đầu

Gió vẫn không ngừng thổi

Cuốn bay hết ưu sầu

Nghe câu chuyện ngày trước

Ngỡ là giấc chiêm bao

Thương người ở trước mắt

Chẳng nỡ rời tay đâu

https://thuviensach.vn

Núi lưng trời cao vút

Thôn quê suối xanh màu

Tiếc chuyện không tên cũ

Đến nay lại quay đầu

Ánh trăng sáng vằng vặc

Soi bóng thành ba người

Ngàn năm đã qua hết

Tỉnh mộng thấy u sầu

Thuyền Bách Chu rời bến

Theo sóng gió phiêu lưu

Trải qua bao con nước

Quên mất cả Ngũ Châu

Xin ở cùng với thiếp

Đến răng long bạc đầu

Gió vẫn không ngừng thổi

Cuốn bay hết ưu sầu

https://thuviensach.vn

Nghe câu chuyện ngày trước

Ngỡ là giấc chiêm bao

Thương người ở trước mắt

Chẳng nỡ rời tay đâu

Tham khảo trang sách sử

Ba năm lại ba thu

Gió Bắc gieo giá lạnh

Miên man kể nỗi sầu

Chung sống đến đầu bạc

Tử sinh đáng gì đâu

Ngàn năm đã qua hết

Tỉnh mộng lại u sầu.

(Nỗi nhớ không tên - Kinh thi)

Vĩ thanh: Đời người bước đến lúc tận cùng

https://thuviensach.vn

Cuộc đời nàng cứ xuôi theo cảnh mặt trời lặn, mặt trời lặn trên thành Trường An, hoa nở hoa tàn trong cung Kiên Chương cho đến ngày nhắm mắt.

Năm Nguyên Phong đầu tiên, ngự giá trở về đến Trường An đã là tháng Bảy. Lúc xe ngự tráng lệ được Kỳ Môn quân bảo vệ xung quanh tiến vào Trường An từ cửa thành phía tây, Trần A Kiều nhìn qua rèm thấy mái ngói lưu ly của cung Kiến Chương thì thở một hơi thật dài. Ao sen trước điện Trường Môn ngày nào còn xanh um giờ đã nở rộ.

Cuối tháng Chín, Lưu Triệt di chuyển lưu dân tới Giang Hoài, bắt đầu khai phá lưu vực sông Trường Giang ngày sau còn phồn hoa hơn cả Quan Trung. Tháng Mười, y dẫn mười tám vạn kỵ binh đi tuần thú biên cương, Trần A Kiều không đi theo. Hành trình đi từ phía bắc Vân Dương qua Thượng Quận, Tây Hà, Ngũ Nguyên rồi vượt Trường Thành lên bắc đứng trên đài của thiền vu nhìn về hướng Bắc Hà quan sát Hung Nô. Trước uy thế quân Hán, dân Hung Nô còn lại đều chạy trốn thật xa. Cuối năm Nguyên Phong, Hoàng Hà lại dâng nước gây lũ lụt. Nước Lương, nước Sở trước đây Hoàng đế và Hoàng hậu có đi tuần thú qua đều gặp tai họa, dân chúng lầm than. Lưu Triệt rốt cục hạ quyết tâm dồn sức sửa trị Hoàng Hà.

"Năm xưa Cấp Ảm, Trịnh Đương bịt đê vỡ nhưng vết vỡ quá sâu nên không đủ vật liệu." Trong điện Trường Môn, Trần A Kiều chỉ vào sa bàn sông Hoàng Hà nói giọng đều đều, "Sau đó bệ hạ lại bỏ đắp đê nên mới để cho lũ lụt hoành hành hơn hai mươi năm." Năm đó nàng còn là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ trang nghiêm ở điện Tiêu Phòng, chỉ chăm chăm chờ đợi, vui mừng khi phu quân trở về bên cạnh, nào nghĩ đến sự sống chết của vô số lưu dân ngàn dặm bên ngoài.

"Khi đó cuộc chiến Hán Hung đang hồi cấp bách, hơn nữa vùng Quan Trung mới là căn bản của Đại Hán ta. Đất Quan Trung chiếm một phần ba

https://thuviensach.vn

thiên hạ mà dân chúng chỉ chiếm một phần mười ba, đất đai trù phú mà mới khai khẩn được sáu phần mười.” Lưu Triệt liếc nhìn nàng. A Kiều khẽ thở dài, y là đế vương nên phải tính đến toàn cục chứ không phải ở tiểu tiết. Quyết định như vậy đối với dân chúng mà nói quả thật tàn nhẫn nhưng không thể nói năm đó Lưu Triệt quyết định không đúng.

Sau khi văn võ bá quan trong điện Tuyên Thất hiểu được ý của bệ hạ thì cả triều đều im lặng. Chuyện trị thủy đã không dám nói chắc, lại khá gian khổ, cuối cùng giao cho Thái trung đại phu Kim Nhật Đan. Trần A Kiều biết rằng đây cũng là khảo nghiệm của Lưu Triệt đối với Kim Nhật Đan. Từ sau khi diện kiến bệ hạ ở cung Kiến Chương hồi cuối năm Nguyên Đỉnh thứ năm, Kim Nhật Đan dần thu bớt tính tình cuồng ngạo, hành xử trong triều ngày càng cẩn thận. A Kiều quan sát thấy hết thảy, trong lòng thầm cảm thán. Người thiếu niên Hung Nô nay có thể hy sinh vì Tảo Tảo như vậy thì chắc phải rất yêu con nàng. Nàng vì dân chúng thiên hạ nên bảo Mạch Nhi nhắc nhở Kim Nhật Đan hai điều. Thứ nhất, chuyện trị thủy chú trọng về phần khai thông mà không phải là đơn thuần ngăn chặn. Thứ hai, để ý vấn đề vật liệu đắp đê.

Năm Nguyên Phong thứ hai, Hoàng đế phái Thiệp Hà tới thuộc quốc Triều Tiên ban dụ lệnh cho quốc vương Triều Tiên là Vệ Hữu Cừ vào bái kiến. Quốc Vương Triều Tiên không nhận dụ lệnh. Tháng Tư, từ Hoàng Hà báo tin về rằng Kim Nhật Đan chỉ huy Quách Xương[1] và mấy vạn dân công, lấy trúc và đá cắm xuống đáy sông chắn ngang chỗ đê vỡ, mới đầu thì thưa, sau đó dày lên khiến thế nước chảy qua chỗ vỡ chậm lại, tiếp đó dùng cỏ khô trộn với đất cát bịt kín, cuối cùng đổ đất và đá vào, chặn được dòng nước, khôi phục dòng chảy sông Hoàng Hà trở lại như trước. Vì công trạng này, Kim Nhật Đan được thăng trung lang tướng, bổng lộc hai ngàn thạch.

[1] Theo sử là người vùng Vân Trung dùng thân phận giáo úy đi theo Vệ Thanh tấn công Hung Nô.

https://thuviensach.vn

Tháng bảy, Triều Tiên mượn một cớ nhỏ để phát binh tấn công Liêu Đông, giết chết Thiệp Hà. Trong mùa thu, Lưu Triệt ra lệnh chiêu mộ tử tù, chia làm hai đường đánh dẹp Triều Tiên. Tháng Giêng năm Nguyên Phong thứ ba, quân Hán bắt được Lâu Lan vương, khống chế con đường tơ lụa. Vào mùa hè, quân Hán bình định Triều Tiên ở phía đông, thiết lập bốn quận Chân Phiên, Huyền Thố, Lâm Truân, Nhạc Lăng.

Đến mùa thu, Công chúa Duyệt Trữ vốn được Hoàng đế sủng ái nhất vừa tròn hai mươi tuổi, cuối cùng cũng chuẩn bị xuất giá trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Vị hôn phu mà bệ hạ lựa chọn cho cô lại là một người Hung Nô. Tuy Kim Nhật Đan dần bộc lộ tài năng trong triều đình, tác phong cẩn thận vững vàng, có tài kinh bang tế thế, được sự tán thưởng của cả Hoàng thượng và Thái tử, nhưng làm sao có thể chiếm lấy viên minh châu được cưng chiều nhất trên tay Hoàng đế và Hoàng hậu chứ? Cả giới quý tộc lẫn dân chúng Trường An còn đang ra sức đoán già đoán non thì lễ nghi xuất giá của Công chúa Duyệt Trữ đã được cử hành long trọng. Đại tư nông Tang Hoằng Dương trông coi tiền bạc và lương thảo quốc gia, nói về thân phận em kết nghĩa của mẫu thân Công chúa Duyệt Trữ, lần đầu tiên không ngầm dị nghị về sự lãng phí của đế vương, vui vẻ quyết toán tiền bạc chuẩn bị cho hôn lễ.

Trên điện Trường Môn, Lưu Sơ ngồi yên lặng trước gương để A Kiều trang điểm tỉ mỉ cho cô theo kiểu thiếu nữ đợi xuất giá. Cặp lông mày, đôi má lúm dần hiện ra tinh tế, đẹp đẽ dưới phấn son trang điểm. Thiếu nữ trong gương bất giác đã đến tuổi hai mươi hoa gấm. Ở cái tuổi rực rỡ như vậy, từ nay về sau sẽ thuộc về một người khác, buồn vui, vinh nhục cùng hắn...

“Mẫu thân”, Lưu Sơ bật gọi một tiếng rồi khóc òa lên. Đã bao nhiêu năm qua kể từ khi A Kiều về ở Trường Môn, khôi phục lại vị trí hoàng hậu, nhưng cô vẫn không chịu đổi cách xưng hô thành mẫu hậu mà cảm thấy gọi mẫu thân mới là thân thương nhất.

https://thuviensach.vn

“Tảo Tảo ngốc nào”, Trần A Kiều mỉm cười an ủi, giấu đi nỗi nghẹn ngào. “Có phải là không về nữa đâu. Nếu con muốn, lúc nào cũng có thể vào cung thăm mẫu thân và phụ hoàng. Đừng khóc nữa, kẻo phí công trang điểm.”

Lưu Sơ nín khóc, mỉm cười gật đầu. Cô đứng dậy quay ra thì thấy ca ca đang chờ ở ngoài rèm. Cô rảo bước tới bên cạnh Lưu Mạch, đưa tay cho hắn đỡ, nghiêng đầu hỏi, “Ca ca, Tảo Tảo có đẹp không?”

Lưu Mạch đã ở vị trí thái tử được mấy năm, tâm trí ngày càng sâu sắc, nhưng nhìn muội muội sống nương tựa lẫn nhau từ thuở nhỏ cho tới lúc trưởng thành vừa mới trang điểm xong thì cặp mắt đen sâu thẳm vẫn ánh lên vẻ dịu dàng. “Đẹp lắm!”, hắn chân thành khen.

Lúc đó Kim Nhật Đan đang ở ngoài cửa đông cung Kiến Chương chờ đợi người thiếu nữ chiếm vị trí quan trọng trong cuộc đời mình. Lưu Sơ mặc bộ lễ phục tân nương nhìn như một áng mây hồng, dung nhan như hoa sen nổi trên mặt nước, tỏa hương thơm ngát. Từ nay về sau hắn sẽ có thể danh chính ngôn thuận nắm tay cô.

Vợ chồng Công chúa tới điện Tuyên Đức khấu đầu tạ ơn công lao nuôi dưỡng của Hoàng hậu và Hoàng đế. Trên điện, Lưu Triệt cùng Trần A Kiều đều mặc lễ phục trang trọng của Hoàng đế và Hoàng hậu, nét mặt rất nhu hòa.

Món hồi môn cực lớn của Công chúa Duyệt Trữ khiến cho dân chúng Trường An trợn mắt líu lưỡi. Khi cỗ xe chở lễ đầu tiên đã vào khuất trong phủ Công chúa thì cỗ xe lễ cuối cùng còn chưa lên đường rời khỏi cửa cung.

Vào mùa thu năm Nguyên Phong thứ ba, Trần A Kiều gả chồng cho đứa con gái yêu quý nhất trong cuộc đời mình, mặc dù sau này vẫn có thể

https://thuviensach.vn

thường xuyên gặp mặt nhưng đã không còn là đứa con gái bé bỏng có thể tùy ý làm nũng với nàng nữa. Lòng nàng vui buồn lẫn lộn.

Tháng Mười hai năm Nguyên Phong thứ ba, quân Hán đánh bại nước Xa Sư.

Vào lễ đầu năm mới của năm Nguyên Phong thứ tư, Công chúa Duyệt Trữ vào cung thăm phụ hoàng và mẫu thân. Cô nắm tay A Kiều, líu ríu nói mấy chuyện riêng của phụ nữ. Trần A Kiều nhìn vào mắt con thấy vẫn trong veo thì trong lòng cũng được an ủi. Là người mẹ, nàng luôn lo lắng cho hạnh phúc của con gái.

Cuối năm Nguyên Phong thứ tư, Thái tử phi Thượng Quan Linh bỗng nhiên ngất xỉu ở điện Bác Vọng, ngự y thăm khám xong liền bẩm: "Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, chúc mừng Thái tử điện hạ, Thái tử phi điện hạ có thai. Hoàng gia đã có người nối dõi, thật là chuyện vui lớn." Trần A Kiều và Lưu Mạch nghe xong đều vui mừng.

Vào mùa xuân năm Nguyên Phong thứ năm, Thượng Quan Linh sinh đứa cháu gái trưởng của hoàng gia sớm mấy ngày. Đứa bé nhỏ đến nỗi A Kiều bế chiếc áo gấm mềm mại bọc thân hình bé nhỏ của nó trên tay rồi mà còn hoài nghi liệu nó có biến mất hay không. Thời gian thấm thoắt, mới năm nào nàng ôm hai đứa con song sinh quyết tâm sống tốt cuộc đời này, chớp mắt một cái, nàng đã không còn nhớ được cảm giác khi bế một đứa trẻ mới sinh trên tay thế nào nữa. Lưu Triệt ban cho đứa cháu gái đầu của y cái tên là Yêu.

"Hoa đào yêu kiều,

Sắc màu rực rỡ.

Rồi sẽ vu quy,

https://thuviensach.vn

Yên bề gia thất”[2]

[2] Bài Đào yêu 1 của Khổng Tử được ghi chép trong Kinh Thi.

A Kiều cho rằng cái tên này hàm chứa những kỳ vọng của y đối với hạnh phúc của đứa bé mới sinh.

Tháng Tư, Hoàng đế thiết lập thứ sử ở mười ba châu, dùng sáu điều hỏi chuyện[3].

[3] Đây là một loại chuẩn tắc được đặt ra để giám sát quan viên, bắt đầu từ thời Hán Vũ Đế. Hán Vũ Đế chia đất nước thành mười ba châu, mỗi một châu cử tới một thứ sử, mỗi năm trong đợt tuần hành vào mùa thu, sẽ dùng sáu câu hỏi để nắm được tình hình quận quốc, giám sát viên khu vực.

Tháng Chín, danh tướng một đời Vệ Thanh lâm bệnh mất ở phủ Trường Bình hầu, còn chưa đến tuổi biết mệnh trời[4]. Đêm khuya hôm đó, Lưu Triệt và A Kiều đã thay thường phục, đang xem sách nói chuyện vui vẻ trong điện Trường Môn thì nghe nội thị bẩm báo việc này. Lưu Triệt thấy lòng sầu thảm. Người vừa đi mất chính là tri kỷ của y thời niên thiếu, chinh chiến vì chí hướng của y nhưng sau này lớn lên lại bị chính trị làm cho xa cách. Chỉ là nghe tin hắn qua đời trong một đêm thu như thế này, y lại nhớ tới quãng thời gian trong sáng vui vẻ cùng nhau đi săn thú trong Thượng Lâm Uyển thuở còn niên thiếu. Lưu Triệt càng nghĩ càng cảm thấy già nua. Vệ Thanh cùng thế hệ với y cũng đã ra đi, vậy bọn họ còn bao nhiêu thời gian trên thế gian này.

[4] Tuổi biết mệnh trời tức tuổi năm mươi. Theo câu “Ngũ thập nhi tri thiên mệnh” trong Luận ngữ, có nghĩa là khi người ta tới năm mươi tuổi mới có thể thông suốt chân lý của tạo hóa, hiểu được mệnh trời.

https://thuviensach.vn

Lưu Triệt xưa nay hùng tâm vạn trượng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Y ôm chặt lấy A Kiều, trầm mặc một lát rồi nhẹ giọng hỏi, "Sao Kiều Kiều lại không hề tức giận một chút nào thế?"

"Cái gì?" Trần A Kiều giật mình, một lúc sau mới có phản ứng, hỏi ngược lại, "Sao thiếp lại phải tức giận?"

Mặc dù Vệ Thanh là người họ Vệ nhưng nàng vẫn thừa nhận hắn là anh hùng. Còn nguyên nhân hắn không còn được Lưu Triệt tin dùng, truy đến cùng, có một phần do tính toán của nàng. Gian nan là nợ anh hùng phải vay.

"Thiếp biết." Nàng mỉm cười nói, "Vệ Thanh là một người quan trọng trong cuộc đời bệ hạ, không có gì đáng ngạc nhiên. Giống như A Kiều là thê tử của bệ hạ nhưng A Kiều vẫn có sư phụ, Mạch Nhi, Tảo Tảo, sư huynh." Bọn họ đều là những người không thể thay thế trong cuộc đời.

Lưu Triệt hừ lạnh một tiếng. Nghe A Kiều nhắc tới Tiêu Phương, y không khỏi nhớ lại cảnh trong Thượng Lâm Uyển năm Nguyên Đỉnh nguyên niên, người đàn ông đẹp như ngọc kia bởi vì A Kiều đau đớn mà bộc phát ra một phần tâm tư vẫn luôn giấu kín. Cho tới bây giờ, cả linh hồn lẫn thể xác A Kiều đều đã thuộc về y nhưng y vẫn không thể nào xóa đi sự kính trọng của nàng với Tiêu Phương. Y nồng nàn hôn lên khuôn mặt kiều diễm ở trong lòng, khiến nàng ngây ngất. Tất cả những ý nghĩ vẩn vơ đều tạm thời ném lên tận chín tầng mây.

Vào năm Nguyên Phong thứ sáu, Ích Châu, Côn Minh làm phản. Lưu Triệt sai Tiết Thực xuất quân bình định. Vào năm sau nhà Hán đổi niên hiệu thành Thái Sơ. Tháng Năm năm Thái Sơ đầu tiên, triều đình ban chiếu dùng "Thái Sơ lịch", lấy tháng Giêng là tháng đầu năm chọn màu vàng làm chính, tính theo ngũ hành, quy định các chức quan, âm luật và lễ nghi của tông miếu, của bá quan thành chuẩn mực cho đời sau.

https://thuviensach.vn

Tháng Tám năm Thái Sơ thứ hai, Lưu Triệt phái sứ giả đem vàng đến Đại Uyển đổi lấy Hãn huyết bảo mã. Đại Uyển vương khâm phục uy thế của Đại Hán nên dâng tặng bảo mã. Trần A Kiều nghe danh Hãn huyết bảo mã đã lâu, đợi sau khi sứ giả từ ngàn dặm xa xôi đem bảo mã trở về vườn ngự uyển ở Trường An, không nén nổi tò mò, kéo Lưu Triệt đi xem. Con ngựa toàn thân đỏ rực, cao lớn nhanh nhẹn, ánh mắt ngạo nghễ, danh bất hư truyền. A Kiều nóng lòng muốn thử, Lưu Triệt lo lắng cho thân thể của nàng, nói: "Chờ để thuần phục đã."

Hãn huyết bảo mã cực kỳ cao ngạo, liên tục hất ngã mấy người thuần ngựa, sắc mặt Lưu Triệt trầm xuống, "Đại Hán được xưng anh tài xuất hiện lớp lớp, sao ngay cả một con tuấn mã cũng không thể thuần phục nổi?"

"Phụ hoàng", Lưu Mạch đứng bên cạnh, thấy đúng là bảo mã, lại muốn mẫu thân hân hoan, chắp tay nói, "Xin để nhi thần thử một lần."

"Thái tử?" Lưu Triệt do dự, vẫn nói con của thiên tử làm gì cũng phải cẩn thận. Thái tử là người kế vị một nước, có thân phận cao quý, thuần phục ngựa lại là một công việc nguy hiểm, chẳng may té ngã thì ắt là không hay, vì dù không làm sao thì riêng việc không thuần phục được ngựa cũng đã mất thể diện rồi. Nhưng thời niên thiếu của y cũng từng mạo hiểm như vậy, lúc đạp trên đầu sóng ngọn gió, đã bao giờ biết sợ hãi?

"Mạch Nhi", A Kiều thì lại tin tưởng con mình, thay y sửa sang lại cổ áo cho con trai rồi dặn dò: "Cẩn thận đấy."

"Dạ." Lưu Mạch giao mũ qua cho Thành Liệt, buộc lại tóc, vào trường ngựa, bước tới trước con Hãn huyết bảo mã. Con tuấn mã liên tục hất văng mấy người nên cũng có phần mệt mỏi, hơi chồm vó trước lên, thở phì phì. Lưu Mạch nhìn thấy ánh mắt nó lấp lánh, cực kỳ kiêu hãnh. Hắn thình lình phóng lên ngồi vững vàng trên lưng ngựa. Hãn huyết bảo mã sửng sốt một lúc rồi tung vó phóng như điên, nhảy lên chồm chồm, định hất người trên

https://thuviensach.vn

lưng xuống. Song trên lưng nó là người kế thừa công phu của Triêu Thiên Môn mà những người thuần ngựa bình thường không thể sánh kịp. Lưu Mạch bình tĩnh ngồi trên lưng ngựa, cảm giác như đang ở trên một con thuyền nhỏ giữa đại dương, sóng gió mạnh hơn nữa vẫn vững tựa Thái Sơn. Cũng không biết trải qua bao lâu, con tuấn mã bên dưới rốt cục nhụt chí, dần ổn định lại, cả người lẫn ngựa đều đầm đìa mồ hôi.

"Hay!!!" Tiếng reo hò chung quanh vang lên như sấm. Có cung nhân cơ trí khen, "Thái tử điện hạ quả nhiên dũng mãnh phi thường, hàng phục được bảo mã." Lưu Mạch coi như không nghe thấy, ngồi yên trên lưng ngựa, cười tươi tắn. Ánh mặt trời mùa thu chiếu nhàn nhạt trên trường ngựa. Nhiều năm về sau, đám cung nhân vẫn còn nhớ mãi nụ cười trong sáng của Chiêu hoàng đế có thể so sánh với ánh mặt trời mùa thu ấm áp lúc ấy. Chiêu hoàng đế không giống với Vũ hoàng đế vì miệng của hắn luôn có nếp nhăn khi cười, nhưng nó chỉ ôn hòa chứ không nồng ấm. Vì ngày đó có Hiếu Vũ Trần hoàng hậu đứng ở bên ngoài nhìn, cho nên hắn mới có thể cười thật lòng.

Mở đầu truyện của Ban Siêu đời sau về Hiếu Chiêu hoàng đế có viết: Hiếu Chiêu hoàng đế chí hiếu với mẫu thân.

Lưu Mạch nhảy xuống ngựa, sai thị tòng làm một bộ yên cương hợp với ngựa, quay lại nhìn mẫu thân đang bước tới, mỉm cười nói, "Giờ mẫu thân có thể cưỡi được rồi."

Hãn huyết bảo mã lấy hết ngạo khí còn sót lại gõ gõ chân, liền bị Lưu Mạch trừng mắt. Nó dường như hiểu sự quan trọng của người phụ nữ này đối với chủ nhân nên yên tĩnh trở lại. Truyền thuyết quả nhiên là thật, mồ hôi của Hãn huyết bảo mã đỏ như máu, nhuộm hồng cả thân nó, cũng nhuộm hồng phần dưới y phục của Lưu Mạch. A Kiều nhìn thấy cau mày, mất hứng nói: "Nhuộm thành như vậy, coi như y phục bỏ đi một nửa."

https://thuviensach.vn

Lưu Mạch không ngờ mẫu thân lại đáp lại như thế, cất tiếng cười lớn. Hãn huyết bảo mã nghe tiếng cười, cảm giác mình bị sỉ nhục, quay đầu nhìn hai mẹ con trước mặt vẻ tò mò.

"Vậy thì xin mẫu thân ban cho nó một cái tên", Lưu Mạch nói.

"Con ngựa này là lương câu[5] của thiên hạ, lông đỏ như máu, mồ hôi cũng đỏ như máu", A Kiều suy nghĩ một chút nói, "Vậy đặt tên là Chu Ly đi."

[5] Lương câu: Ngựa tốt.

Bởi vì Lưu Mạch thuần phục được Chu Ly nên Lưu Triệt ban nó cho Lưu Mạch. Khi Lưu Mạch trở lại điện Bác Vọng, Thượng Quan Linh đã nghe nói chuyện ở trường ngựa. Cho dù mắt thấy Lưu Mạch không hề bị tổn thương nhưng nghĩ lại vẫn kinh tâm động phách, bước ra đón, lo lắng hỏi: "Điện hạ có chuyện gì không?"

"Không sao." Lưu Mạch thay y phục, vẫn còn hăng hái: "Linh Nhi, ta tập võ từ thuở nhỏ, chẳng qua là một con ngựa mà thôi, sao làm khó được ta."

Lưu Yêu đã ba tuổi, có thể nói được mấy từ, bi bô gọi, "Phụ thân." Gương mặt cô bé không giống cha mẹ mấy, nhưng lại giống hệt A Kiều thậm chí còn giống hơn cả cô cô Lưu Sơ. Vì vậy, cô bé được phụ thân Lưu Mạch và tổ phụ Lưu Triệt vô cùng yêu thích. Đối với Lưu Triệt, nói là yêu thích cũng không hoàn toàn chính xác. Lúc gặp Lưu Yêu thì vẻ mặt y hòa ái, ban thưởng rất nhiều nhưng y lại không muốn Thượng Quan Linh thường xuyên đưa Lưu Yêu đến điện Trường Môn chơi, càng không thích thấy Lưu Mạch yêu thương con gái. Lưu Mạch loáng thoáng phát hiện ra điều này nên cũng ít khi dẫn con gái xuất hiện trước mặt phụ hoàng.

https://thuviensach.vn

Năm Thái Sơ thứ tư, Ô Tôn sai vợ chồng Quân Tu Mỹ đưa cống phẩm tới hiến tặng cho hoàng đế Đại Hán, ngoài mấy hòm nhân sâm và da chồn, còn có một thứ nhìn rất bắt mắt. Đó là một con cáo tuyết chưa đến nửa tuổi được sứ giả Ô Tôn cẩn thận đem tới. Con cáo tuyết rất khôn ngoan, không hề có mùi hồ ly khó ngửi trên người, lại được huấn luyện qua nên không sợ người, đôi mắt đen nhánh linh động không ngừng đảo tròn.

"Vương tôn đại nhân của chúng tôi sai người tốn rất nhiều công sức mới bắt được con cáo tuyết này. Ô Tôn khí trời rét lạnh, có nhiều động vật tuyết nhưng cáo tuyết là động vật vô cùng cảnh giác, cũng không thể thuần phục. Con cáo tuyết này là do thợ săn Ô Tôn trải qua ngàn vạn gian khổ tìm kiếm ở núi cao mới tìm được huyệt động của cáo tuyết, lúc vừa mới chào đời đã bị bắt về. Vương tôn sợ cáo tuyết không thích nghi được khí hậu ngoài Tuyết Sơn nên đặc biệt đeo cho nó một khối băng ngọc ở trước ngực."

Lưu Triệt chỉ nhìn thoáng qua con cáo tuyết. Dù cáo tuyết đẹp đẽ nhưng bản tính y lại không thích những thứ quá mức tinh xảo đẹp đẽ. Là đế vương điều tối kỵ nhất chính là mê muội mất đi cả ý chí. "Đưa con cáo tuyết đến điện Trường Môn", y quyết định.

Bởi vì có con cáo tuyết nên vật phẩm theo lệ cách một năm một lần ban tặng cho Quận chúa Tế Quân kết hôn cầu hòa với Ô Tôn năm nay càng thêm phong phú. Lúc ôm con cáo tuyết, Trần A Kiều hơi kinh ngạc. Nàng chưa từng nghĩ rằng năm đó chẳng qua thuận miệng nhắc tới mà Lưu Triệt lại thật sự tìm kiếm suốt bao năm qua cho nàng như vậy. Tuy không phải là tìm kiếm tận trên trời hay dưới địa ngục nhưng chỉ cần làm thì sẽ có người phát hiện ra. Đến cuối cùng thì Lưu Mạch, Lưu Sơ đều biết, duy chỉ có nàng là bị giấu giếm.

"Chúc mừng Hoàng hậu nương nương." Lục Y che miệng len lén cười không nhịn được, yêu thích nhìn con vật khả ái, nói: "Nương nương đặt tên cho nó nhé, nếu không chúng ta biết gọi nó thế nào đây?"

https://thuviensach.vn

“Lại đặt tên à?” Trần A Kiều khẽ nhíu mày, nói: “Nó là cáo tuyết đến từ Ô Tôn, vậy thì gọi là Tuyết Ô đi.” Tuyết Ô rúc vào lòng A Kiều ấm áp, ngẩng đầu lên kêu chít chít mấy tiếng, cảm giác được sự an ổn toát ra từ người phụ nữ này.

Vào năm Lưu Yêu lên năm tuổi, đã có thể bước đi lũn cũn. Nó rất thích Tuyết Ô được A Kiều nuôi trên điện, nhõng nhẽo với A Kiều, “Hoàng tổ mẫu, để cho Tuyết Ô đi theo Yêu Yêu về điện Bác Vọng ở vài ngày có được không?”

A Kiều nhìn Lưu Yêu, trong lòng thầm nghĩ, nếu nàng dám đồng ý thì không biết vẻ mặt Lưu Triệt sẽ thế nào? Nàng không thể làm gì khác hơn là dỗ dành Lưu Yêu, “Nếu Yêu Yêu thích Tuyết Ô thì đến Trường Môn ở vài ngày là được rồi.”

Ngày hôm đó, Lưu Sơ hồi cung thăm mẫu thân, ôm Tuyết Ô, nghe kể chuyện của Lưu Yêu thì cười khanh khách, “Yêu Yêu muốn có được Tuyết Ô”, cô bày cách: “trước hết cháu phải đi xin hoàng gia gia đã.”

Lưu Yêu dù luôn được Lưu Triệt cưng chiều nhưng thỉnh thoảng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lưu Triệt đối với người khác thì trong lòng vẫn thấy sợ hãi, rùng mình một cái, nói: “Thôi ạ, coi như cháu không cần nữa là được.”

A Kiều nghe nói Quách Giải trở lại Trường An, cuộc sống khá tốt. Xa cách quá lâu, nàng cũng không có ý rời cung đến thăm, biết hắn mạnh khỏe là an tâm rồi. Vào một năm khác, Thượng Quan Linh cùng Lưu Sơ đều có thai, đều sinh một bé trai vào năm Thiên Hán đầu tiên.

Cái tên Thiên Hán cũng rất có thâm ý. Bởi vì hàng năm đều bị hạn hán nên Lưu Triệt cải niên hiệu thành Thiên Hán. Từ đó về sau, niên hiệu triều

https://thuviensach.vn

Hán Vũ được sửa từ sáu năm một vòng thành bốn năm một vòng. Năm Thiên Hán đầu tiên, con trai trưởng của Tang Hoằng Dương là Tang Duẫn đầy mười sáu tuổi, lấy vợ là cháu gái đầu của phủ Mạt Lăng hầu, muội muội của Lưu Sách là Lưu Hiệt.

Năm Thiên Hán thứ ba, trưởng nữ Đông Phương Mi của Trưởng công chúa Phi Nguyệt đầy tuổi mười lăm, rốt cục thuyết phục được phụ thân Đông Phương Sóc gả cho nghĩa tử Liễu Ninh của Trường Tín hầu vẫn gắn bó với cô từ thuở nhỏ. Có lẽ, trên đời này thật sự tồn tại duyên phận. Nếu không, tại sao khôn khéo như Đông Phương Mi lại một mực thích Liễu Ninh chất phác. Duyên phận nếu có chắc cũng khởi nguồn từ lần chọn đồ vật đoán tương lai hồi năm Nguyên Đỉnh thứ năm. Trần A Kiều nhớ tới lần chọn đồ vật đoán tương lai hoang đường đó liền không nhịn được cười.

Các con trai con gái đều kết hôn cả rồi, chẳng phải bọn họ đã già thật rồi sao? Đúng vậy, thời gian chẳng buồn để ý xem ngươi là quân vương hay hắn là tên ăn mày. Theo thời gian, khuôn mặt người đàn ông bên cạnh nàng cũng đã in dấu gió sương. Chỉ là, tinh thần của y không hề thua kém thời tuổi trẻ, đôi mắt sắc bén càng trở nên thâm trầm, dáng người ngồi trên điện Tuyên Thất vẫn thẳng tắp. Một hôm ở điện Trường Môn, trước khi đi ngủ, Lưu Triệt vuốt ve mái tóc đen nhánh của A Kiều như có điều suy nghĩ, “Chẳng lẽ Kiều Kiều là người trời hay sao mà mãi không thấy già đi chút nào cả?”

A Kiều cười thảng thốt, “Đâu có?”

Trên đời này nào có ai không già chứ? Mái tóc đen dày của nàng dù không thấy sợi bạc nhưng cũng dần không còn mềm mượt như thời thiếu nữ. Thỉnh thoảng nàng soi vào chiếc gương đồng cũng thấy vài nếp nhăn như có như không ở khóe mắt. Có ai kéo được thời gian, nhưng nếu như người thương yêu cứ già đi thì mình trường sinh bất lão để làm gì? Thế nên nếu phải già đi thì cứ già đi thôi.

https://thuviensach.vn

Năm Thiên Hán thứ tư, Lưu Yêu đầy chín tuổi. Con gái Hoàng gia dù không cần trị quốc an bang nhưng vẫn phải học hành. Cô bé học *Kinh thi*, ngâm nga mấy câu: *"Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu"*, thấy tình yêu cũng đẹp như mùa xuân tươi thắm.

"Phụ thân." Cô bé quấn lấy Lưu Mạch làm nũng, "Con nghe cung nhân nói rằng phụ thân không phải sinh ra ở cung Vị Ương mà khi mấy tuổi rồi mới được hoàng tổ mẫu mang về hoàng cung. Tại sao vậy chứ?"

Lúc đó Trần hoàng hậu độc chiếm ân sủng của thánh thượng, phục hồi ngôi vị làm mẫu nghi thiên hạ đã được rất nhiều năm. Người trong cung đã thôi không bàn tán về những việc xảy ra trước kia, chẳng còn ai nhắc tới chuyện vì sao Trần hoàng hậu lại rời xa bệ hạ, hay chuyện nàng đã làm những gì lúc ở ngoài cung. Lưu Yêu lần đầu thấy sắc mặt lạnh lẽo của phụ thân luôn thương yêu mình. "Trẻ con không được nghe ngóng lung tung", hắn trách mắng.

Lưu Yêu cảm thấy rất ấm ức, cô bé là cháu gái trưởng của hoàng gia, được cưng chiều nhất ở cả hai cung Kiến Chương và Vị Ương, ngay cả đệ đệ ruột đôi khi cũng không được hoàng gia gia và hoàng tổ mẫu yêu thương bằng.

"Yêu Yêu", mẫu thân kéo cô bé, nói: "Cha con xưa nay kính trọng hoàng nãi nãi nhất. Quãng thời gian đó", Thượng Quan Linh chần chừ chốc lát, nói xa xôi: "Cha con vẫn cảm thấy hoàng gia gia có lỗi với hoàng nãi nãi. Cho nên, sau này con đừng nhắc tới."

Lưu Yêu gật đầu cho có lệ, sao lại có thể như vậy chứ? Cô bé ngầm cảm thấy nghi hoặc, hoàng gia gia yêu thương hoàng tổ mẫu đến mức cô bé cũng cảm thấy ngưỡng mộ, thì sao lại có lỗi với hoàng tổ mẫu. Mặc dù không dám nhắc, nhưng nỗi nghi ngờ trong lòng Lưu Yêu lại tựa như một hạt

https://thuviensach.vn

giống đã bén rễ đâm chồi, nếu không được ai giải tỏa thì có thể lớn dần lên thành đại thụ chọc trời.

Mùa xuân năm Thái Thủy đầu tiên, mộ các hào kiệt của đất nước được di dời vào Mậu Lăng. Đến mùa hè, Công chúa Duyệt Trữ sinh hạ một bé gái trông khá giống với cô năm xưa. Lưu Triệt cực kỳ thương đứa bé, ban cho danh hiệu là Thuận Hoa ngay từ khi còn nằm trong tã lót, ý nghĩa là cả một đời hòa thuận vinh hoa.

Tháng Ba năm Thái Thủy thứ hai, đổi đúc tiền vàng, mở Bạch Cừ[6], phát triển thủy lợi.

[6] Bạch cừ: Công trình thủy lợi nổi tiếng thời cổ đại ở Quan Trung, Thiểm Tây, Trung Quốc.

Tháng Giêng năm Thái Thủy thứ ba có sứ giả từ nước khác tới. Lưu Triệt mở đại yến chiêu đãi ở cung Cam Tuyền. Mấy sứ thần đều luôn miệng ca tụng Trường An là đô thành phồn hoa nhất thế giới thời bấy giờ.

"Thế nhưng", bọn họ khẽ giọng, "Chúng ta nghe nói hoàng đế Đại Hán bỏ mặc ba nghìn phi tần ở hậu cung, chỉ sủng ái một mình hoàng hậu, điều này là thật sao?"

"Đúng vậy." Người hầu dâng rượu thản nhiên đáp.

"Sao lại như vậy chứ?" Những người này thốt lên "Làm gì có chuyện quân vương của một quốc gia lớn như thế này lại chỉ thích duy nhất một người phụ nữ. Ngay đến những quốc gia như của chúng tôi cũng chẳng có vị quốc vương nào là không nuôi mấy người thiếp đẹp."

"Có thể là do Hoàng hậu nương nương của chúng tôi rất đẹp, rất thông minh, rất ôn hòa." Người hầu vẫn không đổi giọng.

https://thuviensach.vn

Đám khách ngoại quốc lắc đầu, "Có điều", bọn họ ngưỡng mộ nói: "đó thật đúng là câu chuyện tình đẹp. Có ba ngàn mỹ nhân mà chỉ yêu duy nhất một người. Ha ha!"

Năm Thái Thủy thứ tư, Thái tử phi Thượng Quan Linh sinh được người con trai thứ hai là Lưu Việt. Đây cũng là đứa con út của nàng.

Chớp mắt đã đến năm Chinh Hòa đầu tiên. Vào năm đó, Hoàng trưởng tôn Lưu Việt đã tám tuổi. Con cháu hoàng tộc luyện tập cưỡi ngựa bắn cung từ thuở nhỏ. Tổ phụ lẫn phụ thân của cậu đều rất am hiểu những thứ này. Bản thân cậu cũng tỏ ra rất có thiên phú, chưa tới nửa năm đã đòi lấy luôn con ngựa Chu Ly trong chuồng ngựa của phụ thân.

Theo truyền thuyết, Chu Ly là Hãn huyết bảo mã đệ nhất thiên hạ, phi nhanh như gió, ngày đi ngàn dặm, mồ hôi như máu, bình sinh chỉ nhận một mình Lưu Mạch làm chủ nhân. Trong điện Bác Vọng, Lưu Mạch nhìn đứa con trai của mình, lắc đầu: "Con còn quá nhỏ." Ở tuổi như cậu mà cưỡi con ngựa mạnh mẽ như Chu Ly, thật quá nguy hiểm.

"Nhưng", Lưu Việt không phục nói: "chẳng phải lúc phụ thân tám tuổi cũng đã làm vậy rồi sao?"

Lưu Mạch nhớ lại hồi mình tám tuổi. Hắn làm thái tử ở điện Bác Vọng đã quá nhiều năm nên dần quên đi quãng thời gian niên thiếu tài hoa. Ở tuổi nhỏ hơn Lưu Việt hiện giờ, hắn còn chưa biết phụ thân mình là ai trên cõi đời này, sống nương tựa với mẫu thân và muội muội. Sau đó hắn mới biết phụ thân của mình là người tôn qúy nhất Đại Hán. Nhưng như vậy thì sao chứ? Có tôn quý đến đâu thì ông đã ruồng bỏ ba mẹ con hắn. Hắn sợ phải trông thấy nước mắt của mẫu thân nên không chịu tha thứ cho người đàn ông đã khiến mẫu thân phải khóc. Hắn theo mẫu thân đi khắp núi sông Đại Hán trong nửa năm trời mà lòng không nuôi hy vọng có ngày phải quay về

https://thuviensach.vn

Trường An. Điều này chỉ là ước mơ xa vời, vì Tảo Tảo vẫn còn ở đó. Bởi thế, cuối cùng bọn họ vẫn phải trở về cái nơi tù túng này.

Lần đầu tiên đối mặt với phụ thân trong cung Trường Môn, hắn mới thấy giật mình vì thấy bọn họ giống nhau đến như vậy. Giống từ cặp lông mày lưỡi mác hiên ngang, ánh mắt sắc bén, cho đến cặp môi mỏng như giấy. Điều khác biệt chính là sự sắc bén của hắn luôn ẩn dưới nụ cười ôn hòa, còn sự sắc bén của phụ hoàng lúc nào cũng bộc lộ ra ngoài như một thanh kiếm lạnh giá đã tuốt khỏi vỏ. Ông đã là người có quyền lực lớn nhất trên thế gian nên không cần che giấu sự sắc bén của bản thân.

Sau khi gặp phụ hoàng, hắn thừa nhận phụ hoàng là một quân vương tốt. Dưới sự cai trị của ông, Đại Hán quốc thái dân an, dương danh bốn biển. Nhưng ông không phải là phụ thân tốt, lại càng không là một phu quân tốt. Một phu quân tốt không thể làm tổn thương người vợ mà bản thân mình yêu sâu sắc. Hắn cũng đã từng gặp Vệ Tử Phu, không thể hiểu nổi người phụ nữ nhợt nhạt đó có điều gì tốt mà khiến phụ hoàng năm xưa ruồng rẫy mẫu thân để chọn bà ta.

Sau cùng hắn dần trưởng thành, cũng đùa giỡn với quyền mưu đến mức thành thục không hề có chút sơ suất, nhưng trong lòng vẫn nhớ lời dạy trước đây của mẫu thân là hãy luôn tin tưởng trên thế gian vẫn còn tồn tại những điều tốt đẹp. Mẫu thân khi xưa đã dạy hắn như thế nào? Bà thương yêu hắn nhưng vẫn nén đau để cho hắn ra đi bởi vì người chưa từng trông thấy đất trời rộng lớn sẽ không chịu tu tâm xây dựng gia đình, không tự mình trải nghiệm sẽ không thể thật sự trưởng thành.

Hắn mỉm cười, nói: “Nếu thế thì con hãy đi đi.”

Lưu Việt hoan hô ầm lên: “Cám ơn phụ thân!”

https://thuviensach.vn

“Khoan đã.” Hắn căn dặn, “Bảo Hà công công đứng bên theo dõi. Hãy cẩn thận đấy.”

Năm xưa phụ hoàng đã theo dõi hắn như thế nào? Hắn chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này, giờ đột nhiên lại hiểu ra khi quan tâm đến đứa con trai của mình. Đó là đứa con tạo thành từ cốt nhục của mình nên hắn luôn mong nó tốt, mong nó ngày sau có thể kế thừa, phát huy công lao sự nghiệp của mình. Nhưng cũng bởi vì lợi ích mà cha con vĩnh viễn không thể có khả năng gần gũi. Cha con bọn họ cùng bảo vệ hai người phụ nữ hoặc nói cách khác là đều yêu sâu sắc các nàng nhưng bọn họ lại không thể không đề phòng lẫn nhau. Quan hệ kỳ lạ như vậy cứ thế kéo dài mấy chục năm, hai bên đều cho rằng đó là phương thức phù hợp nhất. Lưu Mạch khẽ cúi đầu cười nhạt. Không thể lặp lại những chuyện trước kia nữa, hắn không hy vọng quan hệ cha con lạnh lùng đó lại tiếp tục kéo dài sang cả hắn và con trai của mình.

Chu Ly được dẫn ra khỏi chuồng ngựa thì có chút cảm động. Chủ nhân quá bận rộn nên rất ít có cơ hội cưỡi nó. Dù chuồng ngựa của điện Bác Vọng sang trọng nhưng nó vẫn cảm thấy tù túng. Huống chi, nó cảm nhận được mùi vị quen thuộc của chủ nhân trên bộ y phục cậu bé phía trước đang mặc nên ngoan ngoãn để cậu cưỡi lên.

Cung nhân chăm ngựa tấm tắc cho là lạ, nói: “Hãn huyết bảo mã xưa nay không để cho người lạ chạm vào nhưng lại phục tùng trưởng tôn điện hạ. Điện hạ quả nhiên là phúc dày mạng lớn.”

Lưu Việt cưỡi trên lưng Chu Ly vui mừng hỏi, “Hoàng tỷ của ta đâu?”

“Yêu quận chúa đang chơi với Hoàng hậu nương nương ở điện Trường Môn.” Cung nhân bẩm.

https://thuviensach.vn

Lưu Việt quen hành động theo ý mình, tưởng tượng ra cảnh bản thân mình có thể khoe tư thế oai hùng trên lưng Chu Ly với người tỷ tỷ lớn hơn sáu tuổi, liền phi ngựa chạy xuyên qua cung đình rộng lớn, vòng qua ngọn giả sơn, rồi phóng một mạch tới điện Trường Môn. Một đám cung nhân kinh hãi chạy theo sau la hét í ới, sợ thuật cưỡi ngựa của Hoàng trưởng tôn chưa thạo, lỡ may không cẩn thận va phải giả sơn đình đài, nếu bị ngã thì chỉ là chuyện nhỏ nhưng chẳng may vị điện hạ tôn quý này bị thương thì bọn họ dù có tới mười cái mạng cũng không đủ chôn cùng.

Cũng may, Chu Ly là Hãn huyết bảo mã cực kỳ có linh tính khéo léo vòng qua tất cả chướng ngại, phóng tới trước điện Trường Môn. Lúc đó là mùa đông nhưng vẫn có ánh mặt trời hiếm hoi. A Kiều sai người kê ghế dài ra ngoài ngồi sưởi nắng. Lưu Yêu lấy một quyển sách đọc chầm chậm cho A Kiều nghe, nhưng giọng đọc cứ nhỏ dần khi liếc thấy vẻ mặt mơ màng của hoàng tổ mẫu. Cô nghe thấy tiếng động phía sau, quay đầu lại thấy là đệ đệ liền vội vàng đưa tay lên miệng làm hiệu im lặng.

Lưu Việt ở trên lưng Chu Ly cúi xuống, dần dần nguôi phấn khích, chăm chú nhìn tổ mẫu đã ngủ thiếp đi dưới ánh nắng. "Năm nay tổ mẫu bao tuổi rồi nhỉ?" Cậu thầm hỏi đầy nghi hoặc. Hoàng gia gia đã dần già đi nhưng sao thoạt nhìn, hoàng tổ mẫu lại còn trẻ như vậy, không già hơn mẫu thân của mình là bao nhiêu.

Ánh nắng soi rọi khuôn mặt ấm áp, an tĩnh mà mỹ lệ của A Kiều. Lưu Việt là hoàng trưởng tôn nên dĩ nhiên đã quen nhìn người đẹp. Mẫu thân, cô cô, tỷ tỷ của cậu, thậm chí cả các cung nữ đi đi lại lại trong cung Vị Ương và cung Kiến Chương, có ai là không có dung nhan xuất chúng? Ngay cả hoàng tổ mẫu, cậu cũng thường gặp mặt. Nhưng trong ngày mùa đông này, cậu đã chứng kiến một vẻ đẹp khác biệt, không liên quan đến dung nhan.

Sau này, cậu bị phụ thân phạt cấm chế vì sự bồng bột hôm nay. Phụ thân nói vẫn còn may, chứ nếu mà đã là hoàng tử, lại tùy ý phóng ngựa trong

https://thuviensach.vn

cung Kiến Chương như thế này, thì hoàng gia gia chắc chắn sẽ lấy mạng tất cả cung nhân theo hầu chứ không chỉ trách phạt đơn giản như vậy. Vô tình đến mức đó sao, cậu thầm nghi ngờ. Hiện giờ cung Kiến Chương rất tốt. Hoàng gia gia đối với tất cả đám con cháu cũng rất hòa ái. Nhưng cậu chợt nhớ tới chuyện về người thúc thúc bị cấm cố vĩnh viễn ở Bắc cung thì bất chợt rùng mình. Còn hiện giờ, cậu nhẹ nhàng xuống ngựa, cùng tỷ tỷ chờ ở bên cạnh hoàng tổ mẫu cho đến khi người tỉnh lại.

Tuyết Ô đang nằm cuộn tròn dưới chân hoàng tổ mẫu ngẩng đầu, giương cặp mắt linh động lên nhìn cậu vẻ dò xét. Nó vừa trông thấy Chu Ly đứng gần đó, liền quật mạnh đuôi nhảy vọt lên, nghe véo một tiếng, đã hạ xuống trên đầu Chu Ly. Chu Ly hí dài, dựng thẳng hai chân trước, muốn hất Tuyết Ô xuống. Song Tuyết Ô nhẹ bẫng nên nào dễ hất xuống được, ngược lại, làm cho A Kiều tỉnh giấc.

“Hoàng tổ mẫu”, Lưu Việt trừng mắt nhìn Chu Ly và Tuyết Ô rồi lén nhìn A Kiều vẻ biết lỗi: “Là cháu không tốt, để Chu Ly làm kinh động đến người.”

“Không sao.” A Kiều mỉm cười đáp rồi nhìn Chu Ly và Tuyết Ô chơi đùa, rõ ràng một lớn một nhỏ, một đỏ một trắng, một như lửa một như băng nhưng trong lúc này lại dung hợp với nhau vô cùng hài hòa.

Cuối năm Chinh Hòa thứ ba, quân Hán diệt nước Xa Sư. Sau mấy năm lấy niên hiệu Chinh Hòa, Lưu Triệt đổi sang niên hiệu Hậu Nguyên, đây cũng là niên hiệu cuối cùng của triều Hán Vũ. Năm Hậu Nguyên đầu tiên, Hoàng đế và Hoàng hậu cùng tới cung Cam Tuyền, Trưởng thị vệ Mã Hà La theo hầu có ý đồ phản bội hành thích đế vương nhưng bị hôn phu của Công chúa Duyệt Trữ là Kim Nhật Đan phát hiện, bắt giữ tại trận. Hoàng đế nổi giận, tru di cửu tộc Mã Hà La, phong thưởng Kim Nhật Đan được hưởng thực ấp một ngàn lẻ năm hộ.

https://thuviensach.vn

Đêm hôm đó, Trần A Kiều nằm trong lòng Lưu Triệt mà vẫn không hết lo sợ. Không phải nàng lo sợ vì Mã Hà La phản bội mà vì nàng hiểu rõ hơn ai hết mái tóc phu quân của mình đã chuyển màu bạc trắng. Bọn họ đã sống quá lâu trên thế gian này và giờ cũng tới lúc ông trời muốn lấy lại ân sủng. Người đàn ông bầu bạn bên cạnh nàng suốt bao năm sắp qua đời, sẽ rời xa nàng mãi mãi không bao giờ trở lại. Nàng không muốn tin vào sự thật tàn khốc đó nhưng lại không thể thuyết phục bản thân mình. Nàng không muốn y rời xa, nhưng chẳng có cách nào ngăn lại được. Y thuật dù cao minh đến đâu cũng bất lực trước quy luật già lão của tự nhiên.

Tháng Hai năm Hậu Nguyên thứ hai, Hoàng đế ban chiếu mời các vương gia chư hầu tới gặp mặt ở cung Cam Tuyền. Đại yến hết sức vui vẻ, Hoàng đế rất sảng khoái nhưng bất ngờ lại trúng phải gió lạnh, không ngừng ho khan. Ngự y cẩn thận điều chế thuốc thang để Trần hoàng hậu đích thân cho y uống. Lưu Triệt ngủ một giấc thật say, sáng hôm sau tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Y thấy Trần A Kiều đang ngồi trên ghế trước giường, ngây người nhìn mình thì lập tức có linh cảm rằng mình sẽ chẳng còn sống được bao lâu trên cõi đời này nữa.

Ở tuổi thiếu niên bừng bừng tráng chí kiến công lập nghiệp, y đã từng có lúc cực kỳ sợ hãi khi nghĩ về tuổi già và cái chết, không sao tưởng tượng được hình dáng của bản thân khi hai từ này vận vào mình, nhưng bây giờ, giáp mặt với nó thì lại thấy lòng bình thản. Y thầm cảm thấy may mắn vì luôn có nàng ở bên cạnh trong nửa cuộc đời này.

“Kiều Kiều”, y gọi khẽ, “Nàng biết không? Thời trẻ trẫm từng nghĩ đến lúc mình trăm tuổi thì sẽ bắt tất cả phi tần cung nữ trong chốn hậu cung phải chôn cùng, không lưu lại một ai để phòng ngừa lần nữa phát sinh chuyện Lữ hậu[7] ở Lưu gia.”

[7] Lữ hậu người Đan Phụ (nay là huyện Đan tỉnh Sơn Đông) là hoàng hậu đầu tiên đời nhà Hán - vợ Hán Cao Tổ Lưu Bang. Bà là người phụ nữ tàn ác, chuyên quyền. Sau khi Hán Cao Tổ mất, con

https://thuviensach.vn

trai bà là Huệ đế làm vua nhưng toàn bộ quyền lực đều nằm trong tay bà. Huệ đế buồn phiền sinh bệnh chết, Lữ hậu nắm giữ chính quyền, phong tước phong hầu cho con cháu nhà họ Lữ, đàn áp con cháu họ Lưu, đối với những người không nghe lời, Lữ hậu giết không tha, số người bị Lữ hậu giết nhiều tới nỗi chính bà cũng không nhớ nổi. Năm 180 TCN, Lữ hậu chết, thiên hạ thuộc về tay Lưu Hằng, con trai thứ ba của Lưu Bang.

Y nhìn chằm chằm vào mặt nàng với hy vọng có thể thấy thoáng kinh sợ, vì dù sao thì thủ đoạn này cùng quá tàn khốc, từ cổ chí kim chưa từng có ai làm, thế nhưng A Kiều chỉ òa khóc nức nở, nước mắt chan hòa rơi xuống tay y từng giọt từng giọt nóng hổi, làm lòng y tan nát. Đã nói tới mức như vậy, có phải ngay cả bản thân y thừa nhận sẽ có một điểm cuối của cuộc đời?

"Đừng khóc nữa." Lưu Triệt bất đắc dĩ than thở "bây giờ thì trẫm sao nỡ động tới Kiều Kiều. Hơn nữa Thái tử sáng suốt, Kiều Kiều lại không hề có dã tâm, chẳng cần nói tới chuyện này nữa."

"Những người còn lại trong cung Vị Ương", ánh mắt y lóe lên tia lạnh lẽo. "dù có hợp sức lại với nhau cũng không phải là đối thủ của Kiều Kiều, trẫm cũng không cần động đến bọn họ."

Tháng Hai, thánh giá lên đường trở về Trường An, nào ngờ đang đi bệnh tình trở nên trầm trọng hơn nên đành phải dừng lại ở cung Ngũ Tộ. Trần hoàng hậu truyền ý chỉ, lệnh cho các hoàng tử hoàng nữ ở khắp nơi tập trung về cung Ngũ Tộ, cũng niệm tình cha con mà đặc cách cho phép cả Lưu Hoành đang bị giam lỏng ở Bắc cung được đi theo Thái tử đến.

Lưu Triệt lướt nhìn bốn đứa con trai, sáu đứa con gái trước mặt, thầm cười lạnh. A Kiều luôn tin tưởng rằng trong lòng mọi người ít nhiều đều có tính chân thiện mỹ, nhưng theo như y thấy thì mấy đứa con gái cùng có bộ dạng bi thương nhưng chỉ có một mình Duyệt Trữ là chân thành.

https://thuviensach.vn

“Mạch Nhi”, rất hiếm khi y gọi con mình thân thiết như thế, “Con phải nhớ kỹ rằng ngày sau thừa kế giang sơn Đại Hán của trẫm, dù phải trên hiếu kính với mẫu thân, dưới bao bọc đệ, muội, nhưng chuyện cần làm vẫn phải làm, không được quá e dè.” Tề vương Lưu Cứ đang quỳ ở phía sau Lưu Mạch nghe thấy vậy ứa lệ, rét lạnh trong lòng vì biết rằng đây là lời cảnh cáo cuối cùng của phụ hoàng với hắn. Nhưng có một số chuyện dù biết cũng chẳng đặng đừng.

“Phụ hoàng”, Lưu Sơ nắm tay y, nước mắt giàn giụa.

“Được rồi, Sơ Nhi.” Trong suốt cuộc đời này y vẫn luôn kiên quyết không chịu gọi con gái bằng tên mụ như A Kiều thường gọi, “Con đã có mẫu hậu và ca ca chiếu cố rồi, phụ hoàng không còn gì phải lo lắng nữa.” Y nhìn qua tất cả các con trai, con gái một vòng, nhìn đến cả Di An mà y rất ít khi gặp, rồi phất tay, “Các con ra ngoài hết đi.”

Mấy đứa con đều biết, Hoàng đế muốn ở lại với Hoàng hậu một chút nên lặng lẽ thối lui. Y ho khan vài tiếng, quay đầu định gọi A Kiều nhưng đột nhiên ngưng bặt. A Kiều vẫn đứng bên cạnh, hơi cúi đầu, vẻ ưu tư. Y nhớ lại người con gái năm xưa đã gặp.

“Kiều Kiều.” Y gọi rất chậm.

Trần A Kiều giật mình bước tới bên cạnh, nắm lấy tay y. Cánh tay y gầy đét, bàn tay từng rất có lực nhưng giờ ngay cả việc nắm lấy tay nàng cũng khó khăn. Chỉ là dù sao hai người cũng đã làm được như câu “vợ chồng nắm tay nhau đến bạc đầu”. Nàng đã từng cho rằng không thể đạt được như câu nói này, y lại dùng hơn ba mươi năm để thực hiện nó. Nàng nghĩ, nàng không có tư cách để hoài nghi nhưng vẫn muốn hỏi một câu rằng, y có từng hối hận về chuyện năm xưa? Khi y nhướng mày, nhìn nàng sâu thẳm, “Trẫm không hối hận” thì nàng mới phát hiện mình vừa vô tình, buột miệng hỏi thành lời.

https://thuviensach.vn

“Trẫm biết rằng quyết định năm đó của trẫm khiến nàng đau đớn, oán hận suốt đời, nhưng trẫm không hề hối hận. Bởi vì nếu không phải như thế thì sao trẫm có được nàng như ngày hôm nay. Cho nên, ngay cả khi thời gian có quay trở lại, ngay cả có mỏi mòn đau đớn vì phải làm tổn thương nàng thì trẫm sẽ vẫn một lần nữa lựa chọn cách làm như vậy.” Y khẽ nhíu mày. Y vốn không quen nói chuyện rõ ràng, nhưng đã đến lúc này thì còn điều gì là không thể nói?

Lưu Triệt khẽ thở một hơi thật dài, nhìn Trần A Kiều: “Trẫm thích A Kiều của năm xưa và lấy làm tiếc vì đã phụ lòng tin cậy của nàng. Nhưng người trẫm yêu là Kiều Kiều của bây giờ.”

A Kiều sững sờ, ngước lên nhìn thẳng vào đôi mắt y. Chúng rất sáng, toát lên vẻ thấu hiểu. Nàng chợt hiểu, cắn chặt môi không thể nào tin nổi, nước mắt nhạt nhòa không còn trông rõ ánh mắt của y, chỉ còn nghe tiếng rủ rỉ bên tai, “Sau khi trẫm mất”, y hơi ngừng lại rồi nói tiếp, “Mậu Lăng được xây dựng đã nhiều năm, chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn thành nhưng quy chế của tổ tiên tuy cho Hoàng đế và Hoàng hậu cùng lăng nhưng không cùng tẩm, càng không cho cùng bậc. Trẫm lại không muốn tách rời Kiều Kiều nên đành phải tòng quyền[8] thôi. Trẫm đã viết trong di chiếu về chuyện này, Kiều Kiều xem là sẽ hiểu.”

[8] Tòng quyền: ứng phó linh hoạt tùy theo hoàn cảnh, không cố chấp, không câu nệ.

Trên đời này không có điều gì là hoàn toàn bí mật. Hơn nữa người mà y gần gũi ngày đêm là một người thông minh biết nhường nào. Y cứ cho là mình giữ được bí mật nhưng lại không hay rằng người bên cạnh đã biết rõ, chỉ là không nói ra mà thôi. Hai người dù yêu nhau đến đâu cũng vẫn là hai người, vĩnh viễn không thể hợp thành một. Cả hai cùng tự cho là mình hiểu rõ lẫn nhau, thật ra trong nội tâm sâu thẳm vẫn có một khoảng không thể

https://thuviensach.vn

nhìn tới, hoặc là nhìn thấy nhưng chẳng thể làm được gì. Dù có gần gũi đến đâu thì tâm hồn cũng không chạm tới được.

Nàng chẳng còn để ý đến việc nàng yêu y thì y có yêu mình hay không nữa, mà chỉ thấy tình yêu dần khiến nàng bớt đi sự hờ hững lạnh đạm. Vào năm sau khi từ lễ Phong Thiện trở về, nàng sẽ bỏ qua những chuyện năm xưa, chỉ cần y không nhắc đến thì nàng cũng sẽ im lặng.

Nàng có thể không nghĩ tới những tổn thương, coi như không nhìn thấy vết sẹo trong lòng nên không đau đớn. Nhưng nàng không thể không nghĩ xem rốt cuộc y yêu là yêu bản thân nàng hay yêu vì cảm thấy có lỗi với A Kiều năm xưa. Trần A Kiều, ngươi đừng vô vị như vậy, quá khứ hay hiện tại đều chẳng phải là một mình ngươi sao? Nhưng sự thật có phải là thế? Suy nghĩ này dù không nặng nề nhưng chất chứa trong lòng lâu ngày cũng thành một nỗi ám ảnh. Hôm nay y đã nói là yêu bản thân nàng. Bọn họ ở bên nhau suốt bao năm, ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, quấn quýt không rời nhưng chưa hề nói một chữ yêu. Nàng cho là mình giữ một bí mật động trời nhưng nào ngờ y đã biết từ lâu. Y cho là nàng hiểu được tình yêu của mình nhưng đâu hay rằng nếu không nói ra thì nàng vẫn luôn ám ảnh nghi ngờ. Bọn họ đều là những người quá kín đáo, có cảm thụ về nhau nhưng lại không chịu nói thành lời.

“Kiều Kiều, đừng thương tâm nữa.” Lưu Triệt dịu dàng, “Trẫm đăng cơ năm mười bảy tuổi, năm nay đã bảy mươi, tại vị hơn năm mươi năm cũng đủ rồi, chẳng còn gì tiếc nuối nữa. Trẫm ở Mậu Lăng chờ nàng, tới giờ cũng chẳng biết là nên cầu mong cho Kiều Kiều sống lâu thêm một chút hay mong Kiều Kiều đến với trẫm sớm hơn một chút.”

Ngày Đinh mão, Lưu Triệt băng hà ở cung Ngũ Tộ, thọ bảy mươi tuổi. Ngày Giáp thân tháng Ba, y được chôn cất ở Mậu Lăng, lấy thụy hiệu là Vũ, chính là Hiếu Vũ Đế. Hoàng tử để tang chưa đầy một tháng thì Tề vương Lưu Cứ làm phản, viện lý do rằng Thái tử Lưu Mạch là con của Trần

https://thuviensach.vn

A Kiều sinh khi lưu lạc ở ngoài cung, chưa chắc là con của Vũ Đế. Lúc hịch văn dấy loạn truyền tới tay Lưu Mạch, hắn chỉ cười lạnh. Lưu Cứ quả thật đã nóng lòng đến loạn trí rồi, suốt bao nhiêu năm qua, không có ai dám hoài nghi về việc này chẳng phải vì tướng mạo của hắn và Vũ hoàng đế giống nhau như đúc sao? Nhưng nếu Lưu Cứ không phản lúc này mà đợi đến khi Lưu Mạch dùng ngôi vị thái tử ổn định thiên hạ thì chắc chắn Lưu Cứ sẽ hết cách.

Tháng Tư, sau khi hết ba mươi sáu ngày mãn tang, Lưu Mạch đăng cơ hoàng đế; hiệu lệnh toàn bộ Đại Hán, chính là Chiêu hoàng đế sau này. Hắn tôn mẫu thân Trần A Kiều làm Hoàng thái hậu, theo như tổ chế chuyển tới cung Trường Nhạc. Lập chính thê Thượng Quan Linh làm hoàng hậu, hiệu là Hiếu Chiêu Thượng Quan hoàng hậu, muội muội Lưu Sơ làm Duyệt Trữ trưởng công chúa, trưởng nữ Lưu Yêu được phong làm Dương Hà công chúa. Ngoại trừ đất Tề, chúng thần đều thần phục, kinh sư Trường An vẫn duy trì ổn định.

Tháng Tám, Lưu Cứ bị đánh bại. Đại tướng Tiết Thực chém Ninh Triệt, tuân theo thánh ý, giải Lưu Cứ về Trường An. Tội mưu phản vốn không thể tha nhưng Lưu Mạch mới mãn tang phụ hoàng chưa lâu, không đành lòng để phụ hoàng khó an giấc dưới suối vàng bởi cảnh huynh đệ tương tàn nên tha mạng cho Lưu Cứ, phế làm thứ dân, giam lỏng cả đời ở cung Ngũ Tộ.

Trần A Kiều ở trong cung Trường Nhạc ôm Tuyết Ô cũng biết được hết thảy. Nàng biết con trai mình đủ khôn khéo và từng trải nên không lo nó không xử lý được những chuyện nhỏ này. Bản thân nàng đã kiệt sức trước những bi thương liên tiếp kéo đến, chẳng thể để ý. Sau khi Lưu Triệt mất, nàng chuyển ra ngoài Trường Môn, không muốn ở lại nơi mà nhìn đâu cũng vấn vương hình bóng của y. Nhưng nàng lại quên rằng cung Trường Nhạc cũng không phải chỗ yên vui gì. Đó là nơi nàng lớn lên từ nhỏ, lưu giữ bao nhiêu ký ức vui vẻ với y thuở còn niên thiếu. Có thể nói, thành Trường An, Đại Hán, thậm chí cả thiên hạ này đều có bóng dáng của y, dù nhắm mắt

https://thuviensach.vn

che tai vẫn còn hiển hiện. Cuối cùng nàng bất lực, cứ để mặc cho nỗi nhớ nhung giày vò.

Nàng tưởng nhớ về ánh mắt của y, gương mặt của y, nét đáng yêu của y khi còn nhỏ, vẻ âm trầm khi trẻ trung, sau cùng lại tràn ngập yêu thương. Từ trước đến giờ nàng vẫn không thể đoán được đến lúc cuối cùng, hồi tưởng về chuyện thời niên thiếu thì mình sẽ có cảm giác thế nào. Giờ nàng rốt cuộc đã biết. Nàng nhớ về căn phòng ngoài của điện Tiêu Phòng hun hút gió năm xưa, y tỏ vẻ lạnh lẽo, thái độ vô tình, cứ thế bỏ đi. Vào lúc đó nàng cảm thấy buốt giá đến tận xương tủy, cả đời này chắc không thể có giây phút nào lạnh giá hơn. Hôm nay nàng nhớ lại vẫn còn cảm thấy cái lạnh ấy, chỉ là lần này không chỉ có cảm giác đó mà còn có cả niềm đau xót. Đau xót vì y đã vô tình làm tổn thương mình, đau xót vì y đã không còn bên cạnh nữa, nàng có tìm khắp trên trời dưới đất cũng không thể thấy một người tên Lưu Triệt gọi nàng một tiếng Kiều Kiều. Điều trớ trêu là, nếu y không rời khỏi thế gian này thì nàng lại không thể yêu thương y hết mình.

Sau khi Vũ hoàng đế mất được một năm, hoàng đế mới lên ngôi đổi niên hiệu là Hiển Thủy. Trong gia yến mừng năm mới, Lưu Mạch kinh hãi phát hiện thấy một lọn tóc bạc trắng trên mái tóc đen của mẫu thân mình. Chẳng lẽ tương tư lại khiến cho mẫu thân chỉ trong một năm ngắn ngủi đã bạc đầu? Chiêu Đế và Công chúa trưởng Duyệt Trữ lo mẫu thân cô đơn nên không chỉ thường xuyên tự mình tới Trường Nhạc thăm hỏi mà còn bảo con cái tới cùng vui vầy. Nhưng mấy đứa cháu trai phải học tập vất vả, Công chúa Dương Hà lại vừa xuất giá, cuối cùng chỉ có một mình Thuận Hoa là hay tới chơi với A Kiều.

Năm Hiển Thủy đầu tiên, Thuận Hoa đã được mười một tuổi mụ, bắt đầu biết mộng mơ. Dù vẫn nhớ cha mẹ nhưng cô lại thích ở trong Trường Nhạc vắng lặng với ngoại tổ mẫu luôn điềm tĩnh. Rất nhiều năm sau, cô vẫn nhớ tới ngoại tổ mẫu trong những năm Hiển Thủy có mái tóc đen dài đã pha sương nhưng không thể che lấp được vẻ mỹ lệ. Người thường đốt một lò

https://thuviensach.vn

hương rồi ngồi viết chữ hoặc đánh đàn, lúc thời tiết tốt thì bế Tuyết Ô ngồi sưởi nắng mặt trời. Tuyết Ô được người vuốt ve bộ lông cổ dày, nằm duỗi dài biếng nhác. Thỉnh thoảng, ngoại tổ mẫu lại khe khẽ hát mấy khúc ca rất êm đềm mà cô chưa bao giờ nghe thấy. Có một lần, người từng hát rõ cho cô nghe một bài rất thanh thoát mà nhiều năm sau cô có quên đi giai điệu nhưng vẫn còn nhớ rõ ca từ.

"Lúc còn thơ bé rất nghịch ngợm, bà ngoại thường hát để dỗ dành. Mùa hè sau giờ Ngọ, bà ngoại lại hát ru, lời ca như vậy: Trời tối đen muốn mưa rơi, khắp nơi một màu đen.

Ta yêu một người đến quên bản thân, coi người đó là cả thế giới. Nhưng khi ta lẫn lộn với cuộc đời đầy dối trá và lừa lọc, mới tự hỏi phải chăng thế giới khi ta trưởng thành luôn không trọn vẹn. Mỗi ngày ta đều phải đối diện với muôn vạn nẻo đường, ta hoài niệm quá khứ đơn thuần chính là một niềm hạnh phúc nhỏ. Yêu luôn làm cho người ta khóc, làm cho người ta cảm thấy không vừa lòng, bầu trời rất lớn nhưng mịt mờ, ta cô độc một mình. Khi trời tối, ta lại nghĩ tới bài hát, đột nhiên mong đợi cơn mưa bình yên. Hóa ra bà ngoại đã sớm hát cho ta nghe chân ý, dù mưa có rơi xuống cũng phải dũng cảm bước tới..."

Lúc đó, cô cho là ngoại tổ mẫu cố ý hát để mình nghe. Rất nhiều năm sau hồi tưởng lại, mới chợt giật mình nhận ra, biết đâu đó chính là ngoại tổ mẫu cảm thương cho cuộc đời mình, bởi vì khi còn bé ngoại tổ mẫu lớn lên ở cung Trường Nhạc. Khi đó chủ nhân của cung Trường Nhạc là Đậu thái hậu, ngoại tổ mẫu của ngoại tổ mẫu.

Người trong cung Trường Nhạc dần lén nghĩ, chẳng lẽ Thuận Hoa quận chúa sẽ trở thành một Hiếu Vũ Trần hoàng hậu khác? Cả hai cùng lớn lên ở cung Trường Nhạc, đều có một hoàng đế là ông ngoại, một hoàng đế là cữu cữu. Thuận Hoa quận chúa cũng có giao tình tốt với hai vị hoàng tử, có thể nói là thanh mai trúc mã. Thanh mai trúc mã là một từ ngữ mỹ lệ trong đoạn

https://thuviensach.vn

thơ *"Thiếp phát sơ phúc ngạch, môn tiền chiết họa kịch. Lang kỵ trúc mã lai, nhiễu sàng lộng thanh mai."*[9]

[9] Câu thơ "Thiếp tóc xòa trên trán, trước cửa hái hoa chơi, Chàng cưỡi ngựa trúc đến, vòng quanh ghẹo đẹp đôi" trong bài Trường can hành của Lý Bạch.

Chẳng lẽ chỉ có Vũ hoàng đế và Trần thái hậu mới thật sự là thanh mai trúc mã? Có một vị hoàng đế nào đó sẽ làm phu quân của Thuận Hoa? Người đó có yêu nàng cả đời, đến chết vẫn không thôi? Trần A Kiều nghe được lời bàn tán, liền nhíu mày trách mắng: "Nói lung tung gì đó?" Nàng xưa nay vốn ôn hòa, hiếm khi nghiêm mặt nên cung nhân lập tức đều câm như hến. Thuận Hoa thế này đã rất tốt rồi không cần làm một hoàng hậu như vậy để dệt hoa trên gấm nữa. Hoa khoe sắc trên gấm tuy đẹp nhưng Vị Ương lại không phải là một chỗ thích hợp cho hoa khoe sắc, không vào chốn này ngược lại còn là hạnh phúc. Huống chi, huyết thống của nàng và Lưu Triệt đã rất gần nhau, nàng không muốn lại thêm một lần như vậy.

Thuận Hoa không để ý lắm, chỉ thỉnh thoảng thấy Ánh Chu và Phiếu Tử phía sau ngoại tổ mẫu tỏ vẻ thương cảm. Bọn họ đều nói "Thái hậu nhất định là nhớ tới Vũ hoàng đế rồi."

"Vũ hoàng đế?", Thuận Hoa thầm nghĩ. Nghe nói, danh hiệu Thuận Hoa của cô chính là được ngoại tổ phụ[10] đích thân ban cho. Lúc cô biết chuyện thì Vũ hoàng đế đã bắt đầu già rồi. Nghe nói ngoại tổ mẫu lớn hơn Vũ hoàng đế hai tuổi nhưng sao đến giờ ngoại tổ mẫu vẫn còn xinh đẹp đến thế? Khó trách mà Vũ hoàng đế yêu người nhiều năm như vậy. Tình yêu là gì chứ?

[10] Ngoại tổ phụ: Ông ngoại.

Thoáng cái đã đến tháng Mười bắt đầu vào mùa đông. Khi những cơn gió bắc đầu mùa thổi qua thành Trường An thì Thuận Hoa ngoan ngoãn

https://thuviensach.vn

cũng gần mười hai tuổi, thỉnh thoảng lại bồn chồn đi tới đi lui trong nhà và cung Trường Nhạc tịch mịch, len lén mang theo thị nữ ra phố, tự nghĩ là đã giấu được nhưng lại không biết các bậc trưởng bối ngầm đồng ý. Bọn họ cũng từng có một thời niên thiếu háo hức như vậy.

Thành Trường An vẫn phồn hoa như cũ, cảnh ồn ào tấp nập không hề bị vụ phản loạn năm trước ảnh hưởng, tiếng người huyên náo cho Thuận Hoa những cảm giác mới mẻ, không nhịn được thò đầu ra khỏi xe. Một cậu bé ăn mày quần áo rách rưới chạy ào ào trên đường, đâm sầm vào một thiếu niên ăn mặc sang trọng định trộm túi tiền của thiếu niên kia nhưng lại bị bắt quả tang, chịu một trận đấm đá chửi rủa. Cậu bé ăn mày cũng là một người quật cường, tuy ngã sóng xoài trên đất nhưng không hề cất tiếng van xin, cặp mắt vẫn ánh lên như sao sáng. Thuận Hoa nhìn cặp mắt đó, sinh lòng thương xót, nếu chẳng may đánh chết người thì thật quá mức. Cô đang định lên tiếng ngăn lại thì một thiếu niên mặc đồ xanh đã tiến tới, mỉm cười nói, "Huynh đài đã dạy dỗ rồi, có thể khoan dung được thì xin hãy độ lượng hơn chăng."

https://thuviensach.vn

Lúc này người xem đã vây quanh bốn phía nên Trần Đình không thể xuống thang trước mặt đám đông liền cao giọng: "Ngươi muốn ta tha thì ta phải tha sao?" Hắn vừa nói xong đã biến sắc, thiếu niên mặc đồ xanh kia trông rất văn nhã, đôi tay nhìn cũng không có lực nhưng lại khiến hắn không thể giãy giụa mảy may. Lúc này hắn mới chú ý, ở thắt lưng của thiếu niên có quấn ngang một thanh nhuyễn kiếm, tuy lưỡi kiếm còn nằm trong vỏ nhưng vẫn không thể che lấp sự sắc bén.

"Đấu rượu Tân Phong giá chục ngàn,

Thiếu niên du hiệp đất Trường An

Tương đồng chí khí cùng nâng chén

Buộc ngựa lầu cao liễu thẳng hàng."

Bài thơ nổi tiếng về du hiệp này tương truyền là do Trần thái hậu viết ra năm xưa. Thoạt nhìn thì thiếu niên mặc đồ xanh hẳn là một du hiệp.

Trần Đình đã hơi biến sắc, nhưng vẫn cố làm bộ hùng hổ: "Ngươi biết ta là ai không?" Hắn nghĩ đến việc này thì lại thêm phần tự tin, ưỡn ngực nói: "Nói cho ngươi biết, Trần thái hậu trong cung Trường Nhạc hiện nay là cô nãi nãi của ta đây."

"Ồ." Dân chúng bốn phía đồng loạt ồ lên, hóa ra là con cháu Trần gia.

"Thật à?" Thiếu niên mặc đồ xanh cười vang, nói vẻ hài hước "Thật là trùng hợp, tính ra thì Trần thái hậu cũng là sư cô của ta đây. Như vậy chẳng phải vai vế ngươi thấp hơn ta rồi sao? Nào, chào một tiếng thế thúc[11] đi."

[11] Thế thúc: Cách xưng hô với người bằng hữu nhỏ tuổi hơn cha của mình.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Trần Đình trở nên xám xịt. Năm xưa Trần thái hậu lưu lạc ngoài cung đúng thật đã từng bái làm đệ tử của môn phái du hiệp đệ nhất thiên hạ. Theo lời đồn, năm xưa bệ hạ từng muốn thanh trừng du hiệp nhưng nể mặt Trần hoàng hậu nên mới chịu bỏ qua. Bản thân các du hiệp sau đó khi tung hoành thiên hạ cũng bớt phóng túng nên hết thảy bình an vô sự. Hắn chẳng biết đáng tin hay không nhưng cũng dần nhụt chí, đành nói mấy câu khách sáo rồi bỏ đi. Cậu bé ăn mày bò dậy, nói: "Đa tạ cứu giúp." Cậu cúi đầu thật sâu nhưng bị thiếu niên ngăn lại, thở dài, "Ta không mong ngươi tạ ơn, nhưng ngươi cũng không ăn trộm được gì của ta đâu vì trên người ta không có đồng nào."

Hắn nghe thấy tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc từ phía sau truyền đến liền quay đầu lại, thấy một thiếu nữ còn nhỏ tuổi đang nhìn mình. Cô xinh đẹp tuyệt trần, mặc bộ y phục may từ gấm vân sa dù có tiền cũng khó mua được.

"Được rồi." Thuận Hoa ném ra một xâu tiền Ngũ Thù lớn "Ta không cần ngươi trộm, đưa luôn cho ngươi là được." Nhìn nụ cười hiền hậu của cô, cậu bé ăn mày bất giác đỏ mặt lùi lại một bước, vòng tay lên bái, nói: "Vốn ta không muốn lấy tiền của tiểu thư nhưng bất đắc dĩ nhà có việc cần dùng gấp, xin ghi nhớ ân huệ của tiểu thư." Cậu nói xong không hề liếc mắt nhìn bọn họ, xoay người rời đi.

Quách Lãng ra vẻ bất bình, "Ta cứu mạng của hắn mà hắn lại tạ ơn người khác, như vậy chẳng phải là nhất bên trọng nhất bên khinh ư?"

Thuận Hoa hé miệng cười để lộ chiếc lúm đồng tiền, "Ta vừa nghe ngươi nói là sư chất[12] của Trần thái hậu có đúng không?"

[12] Sư chất ở đây có nghĩa là cháu của sư phụ Trần A Kiều.

https://thuviensach.vn

Quách Lãng liếc thấy miếng ngọc bội có đóng dấu hoàng gia đeo bên thắt lưng liền suy đoán được thân phận của cô, bình thản nói, “Tất nhiên rồi.”

“Như vậy”, Thuận Hoa háo hức hỏi, “ngoại tổ Thái hậu nương nương đã làm những việc gì lúc ở ngoài cung vậy?”

“Lúc ta ra đời thì Hoàng hậu nương nương đã hồi cung lâu rồi.” Quách Lãng nói, “Chỉ nghe cha mẹ có kể rằng năm xưa Trần sư cô bị người ta đuổi giết, được sư thúc tổ cứu mạng nên bái làm môn hạ, dẫn theo hai người con trở lại Đường Cổ Lạp Sơn ở mấy năm mãi tới đại chiến Hán Hung sau đó mới xuống núi.”

Thuận Hoa nghe vậy liền ra sức đoán chuyện năm xưa. Nếu ngoại tổ mẫu từng bị truy sát thì hồi đó Vũ hoàng đế có biết hay không? Chắc là người không biết, nếu không thì làm sao có thể để người vợ kết tóc của mình lưu lạc nhiều năm bên ngoài như vậy. Nhiều năm sau gặp lại, Vũ hoàng đế chắc hết sức vui mừng? Cô nhớ bản thân từ khi hiểu chuyện tới nay vẫn luôn chứng kiến tình cảm ân ái mặn nồng đẹp đẽ của Hoàng đế và Hoàng hậu trong điện Trường Môn. Ngày sau liệu cô có được như vậy? Thuận Hoa suy nghĩ vẩn vơ, ngẩng đầu lên bỗng vô tình bắt gặp gương mặt tuấn tú của Quách Lãng thì tự dưng thấy mặt mình nóng bừng.

Đến mùa xuân năm Hiển Thủy thứ hai, Kim Nhật Đan đưa Thuận Hoa về phủ đón năm mới. Lúc cô đi là ban ngày nên cung Trường Nhạc còn náo nhiệt, nhưng đến buổi tối tĩnh mịch thì Trần A Kiều mới cảm thấy trống trải. Chiếc giường trong cung Trường Nhạc rất rộng, rất mềm mại thư thái, nàng xoay nghiêng người và cảm giác thấy bên cạnh hụt hẫng, người bầu bạn bao năm qua với mình đã không còn nữa. Nàng thấy cay cay ở sống mũi, vội vàng mở mắt để xua đi nỗi buồn bã rồi đứng dậy khoác thêm chiếc áo ngoài và đi tới trước cửa sổ. Trên bầu trời đêm đông giá lạnh có ngàn sao đang lấp lánh, ngôi sao nào là ánh mắt của y đang ngắm nhìn nàng? Y xưa

https://thuviensach.vn

nay vẫn luôn khí phách không cho phép nàng cự tuyệt, nếu thật sự mỗi ngôi sao là đại biểu cho một linh hồn thì y nhất định sẽ lấy bóng đém làm cánh tay ôm siết. Nàng đã phải mất tận một năm mới học được cách không để lòng dậy sóng khi nhớ nhung y, nhưng đêm nay, chỉ riêng một đêm nay lại khiến nàng nhớ thương vừa dịu dàng vừa mãnh liệt.

Sáng hôm sau, Trần thái hậu lâm bệnh trầm kha, không thể ngồi dậy. Chiêu Đế lo lắng, tuyên các ngự y vào chữa trị. Bọn họ đều nói Thải hậu nương nương lúc còn trẻ đã mấy lần bị trọng thương động tới căn cốt, giờ tuổi cao mới phát nên không có cách gì cứu vãn. Lưu Mạch tức giận nghiến răng ken két, nhớ tới Triêu Thiên môn ngoài kiếm thuật cũng rất giỏi về y thuật bèn phái người không quản đường xa vạn dặm tới Đường Cổ Lạp Sơn cầu người. Trường An cách Đường Cổ Lạp Sơn cực xa, lúc mời được người về thì đã là tháng Năm.

Tính ra thì Tiêu Phương cũng đã già lắm rồi nhưng khi Lưu Mạch lần đầu tiên trông thấy ông đứng trên hành lang cung Trường Nhạc quay đầu nhìn lại thì trong đầu vẫn như cũ nghĩ đến hai từ ấm áp. Một vẻ ấm áp vượt qua những nét đẹp bên ngoài, thấm sâu vào tâm can người đối diện.

“Sư công.” Hắn gật đầu chào hỏi, liếc nhìn cô gái đứng sau Tiêu Phương, cảm giác khá bất ngờ. Thời gian đã trôi qua hơn hai mươi năm, kiều nữ hồng nhan năm đó đã già đi, khuôn mặt cũng trở nên tròn trịa hơn. Nàng khẽ dập đầu bái lạy: “Dân nữ tham kiến bệ hạ.”

“Năm đó cô ấy được người cứu giúp rồi lưu lạc đến làm môn hạ của ta.” Tiêu Phương biết hắn nghi ngờ nên giải thích.

Người ra tay cứu giúp kia biết khúc mắc cùa nàng với hoàng gia, không muốn dẫn lửa thiêu thân nhưng lại không nỡ bỏ mặc người con gái yếu đuối không cứu giúp, nên mách bảo Thượng Quan Vân ngàn dặm tìm tới. Năm đó, Tiêu Phương gặp người thiếu nữ này dưới chân Đường Cổ Lạp Sơn. Chỉ

https://thuviensach.vn

qua một tháng gió sương đã làm mất đi hoàn toàn sự kiêu ngạo của cô, nhưng ánh mắt vẫn toát lên vẻ quật cường. Vẻ quật cường đó khiến Tiêu Phương bất giác nhớ lại sắc mặt tái nhợt của Nhạn Thanh lúc té ngã ở ngoài thành Trường An năm xưa.

"Triêu Thiên môn được xưng Y kiếm song tuyệt nhưng sau ta thì người học y chỉ có một mình mẫu thân người. Mẫu thân người ở địa vị cao, không cách nào tĩnh tâm học tiếp nên ta đành phải tìm người truyền y bát[13]."

[13] Truyền y bát: Cụm từ xuất phát từ Phật giáo. Y và bát là hai vật được đức Phật coi trọng, truyền lại cho đệ tử, tương trưng cho việc truyền thụ và kế thừa Phật pháp. Cụm từ truyền y bát còn được hiểu rộng là sự truyền thụ và kế thừa sự nghiệp của sư phụ.

Vũ hoàng đế đã mất, Tề vương Lưu Cứ lại bị phế làm thứ dân, Lưu Mạch dĩ nhiên không muốn không nể mặt Tiêu Phương mà cứ thế trị tội chị gái của vợ mình vì những chuyện trước kia, mỉm cười nói, "Sư công đã đến thì mời vào thăm mẫu thân đi."

Trước đây Tiêu Phương đã từng tới cung Trường Nhạc không ít lần. Khi đó, chủ nhân của cung Trường Nhạc là Vương thái hậu, bây giờ đã đổi tới Nhạn Nhi. Trần A Kiều nghe tiếng bước chân, liền quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Phương thì sững người giây lát rồi dịu dàng mỉm cười cất tiếng chào: "Sư phụ." Thượng Quan Vân thấy người mà lòng xót xa, bao nhiêu năm đã qua rồi và Trần hoàng hậu xinh đẹp ở Lâm Phần ngày nào bây giờ rốt cục cũng đã già.

Tiêu Phương bắt mạch kê đơn. Sau khi xong chuyện, vì đàn ông bên ngoài không được ở trong cung nên ông đành rời đi, để Thượng Quan Vân ở lại chăm sóc Trần thái hậu. Trần thái hậu uống thuốc xong, chợt bật cười, "Không ngờ vận mệnh thật kỳ lạ, ngươi lại trở thành sư muội của ta."

https://thuviensach.vn

“Thái hậu nương nương nói quá rồi, dân nữ không dám nhận.” Thượng Quan Vân thản nhiên đáp, hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô đều có liên quan đến người phụ nữ này thật là kỳ lạ!

“Thái hậu nương nương.” Ánh Chu vén rèm bẩm, “Hoàng hậu nương nương tới đây thỉnh an.”

A Kiều gật đầu: “Bảo Hoàng hậu vào đi”, nói xong quay sang bảo Thượng Quan Vân: “Tỷ muội các ngươi đã không gặp nhau nhiều năm rồi, nói chuyện thoải mái một chút.”

Thượng Quan Vân ngước lên nhìn muội muội đang ung dung tiến vào. Đã nhiều năm không gặp, thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần năm xưa đã ra dáng một bậc mẫu nghi thiên hạ, cúi nhìn lại thấy mình thật sự lại giống như một người phụ nữ nông thôn. Nhưng ít ra như vậy còn tốt hơn là năm đó gả cho Tề vương, để sau này lại xảy ra chuyện binh đao. Thượng Quan Linh cũng đánh giá qua người tỷ tỷ xa cách nhiều năm, vẻ kiêu ngạo thời trẻ đã mất đi, hiện rõ vẻ đằm thắm. Tỷ tỷ vốn đẹp hơn cô, giờ lại càng như vậy. Cô mỉm cười, nắm tay Thượng Quan Vân, nước mắt rưng rưng, chân thành nói: “Lần này tỷ tỷ trở về hãy ở lại luôn nhé. Ca ca đã khôi phục chức quan, sau này ba huynh muội chúng ta sẽ đoàn tụ có được không?”

Cô không ngờ Thượng Quan Vân lại chầm chậm rút tay về, nói khẽ nhưng cương quyết: “Duyên tới thì tụ, duyên hết thì tán. Hoàng hậu nương nương đừng cưỡng cầu khi duyên phận tỷ muội giữa chúng ta đã hết.”

A Kiều ở một bên nghe, nhướng mày cười nói, “Vân Nhi nói vậy dường như đã tham khảo Phật pháp rồi.” Thượng Quan Vân cúi đầu, ‘Đúng vậy. Những năm trước đây khi còn là thái tử thì bệ hạ đã từng đi sứ Thân Độc. Từ đó một tôn giáo của Thân Độc đã theo con đường giao thương giữa Đại Hán và Thân Độc mà lưu truyền sang Đại Hán. Sư phụ đã một lần được nghe thuyết giảng và cảm thấy rất hứng thú nên những năm qua vẫn thường

https://thuviensach.vn

đọc kinh Phật. Vân Nhi hầu hạ ở bên cạnh sư phụ, dĩ nhiên mưa mãi cũng thấm."

Cô ngước lên trông thấy sắc mặt trang nghiêm của A Kiều, liền thôi không nói nữa mà nghe A Kiều niệm đều đều, "Thiện nam tử, tất cả chúng sinh từ trước tới nay vẫn luôn điên đảo, ví như kẻ lạc đường nhận lầm phương nam thành phương bắc, cho tứ đại[14] là thân tướng thật của mình, cho huyễn ảnh lục trần[15] là tâm tướng thật của mình, ví như kẻ bị nhặm mắt, thấy quầng sáng trên không là mặt trăng thứ hai."

[14] Tứ đại: Trong quan niệm nhà Phật, tứ đại để chỉ vật chất.

[15] Trong giáo lý nhà Phật có ba khái niệm cơ bản là lục căn, lục trần và lục thức. Lục căn là sáu giác quan của con người, lục trần là sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp. Khi lục căn tiếp xúc với lục trần sẽ sinh ra lục thức. Nếu tâm không tĩnh thì cái thức chúng ta nhận được sẽ là ảo ảnh, hay chính là huyễn ảnh.

"Đây là *Viên giác kinh* mà sư phụ thường đọc. Thái hậu nương nương cũng học Phật Sao?" Cô hơi kinh ngạc nhưng thoáng cái đã hiểu, chuyện này xảy ra trước khi cô nhập môn và không liên quan gì đến cô cả.

Trần A Kiều nhớ lại năm Nguyên Quang thứ năm từ thời gian đó tới giờ sao thật xa xôi cứ giống như đã qua một kiếp người. Lúc đó Mạch Nhi và Tảo Tảo còn chưa ra đời, nàng vẫn chỉ là Nhạn Thanh. Ngày đó nàng nhìn sư phụ chằm chằm, cười khanh khách *"Gặp sư phụ thì mới biết được cái gì là 'Quân tử khiêm cung, sáng láng như ngọc'."*

"Thật không?" Hắn không tức giận, chỉ đáp vẻ cáu kỉnh, ngay cả cặp mày cũng không nhướng lên.

"Đúng vậy." Nàng gật đầu như có thật, *"Khi còn bé, mẫu thân từng đọc một đoạn kinh văn, con đọc cho sư phụ nghe: Thiện nam tử, tất cả chúng*

https://thuviensach.vn

sinh từ trước tới nay vẫn luôn điên đảo, ví như kẻ lạc đường nhận lầm phương nam thành phương bắc, cho tứ đại là thân tướng thật của mình, cho huyễn ảnh lục trần là tâm tướng thật của mình, ví như kẻ bị nhặm thấy quầng sáng trên không là mặt trăng thứ hai....”

Những tháng ngày đó vui vẻ, trong trẻo như dòng suối mùa xuân. Nếu như, nếu như không phải xảy ra những chuyện sau đó mà cứ sống như vậy cũng là một loại hạnh phúc. Nhưng đời người nào có được bao nhiêu chữ “Nếu như” chứ? Nếu nói trong cuộc đời này, người có lỗi với nàng nhất là Lưu Triệt, vậy người mà nàng có lỗi nhất thì không thể nghi ngờ, chính là Tiêu Phương.

Nửa tháng sau đó, Lưu Mạch xử lý xong chính sự ở điện Tuyên Thất liền tới cung Trường Nhạc thỉnh an mẫu thân. Cung nhân nói cho hắn biết Thái hậu nương nương đã ra khỏi điện. Hắn thong thả bước trên hành lang cung Trường Nhạc, bỗng nhiên dừng lại, nhìn thấy mẫu thân và sư công đang ở cùng nhau tại sơn đình phía trước, cách nhau một khoảng không xa cũng không gần. Có một số người trên thế gian này, ngay cả tuổi già cũng không thể lấy đi vẻ đẹp của họ, ngược lại lắng đọng lên men qua năm tháng, ủ ra một vẻ đẹp thuần khiết. Mẫu thân và sư công, không thể nghi ngờ là hai người trong số đó.

Ngoài đình lất phất mấy cánh hoa hạnh, lẻ loi xoáy tròn trong không trung, Trần A Kiều bắt lấy một cánh, chầm chậm vo tròn, thở dài, nói: “Nếu như Nhạn Nhi chỉ đơn thuần là Nhạn Nhi, chắc sẽ lựa chọn ở lại bên cạnh sư phụ.” Chỉ tiếc rằng nàng không phải như vậy.

Tiêu Phương cảm giác một nỗi đau đớn dịu dàng dâng lên trong lòng, nhưng ông ôm mối tình câm nửa cuộc đời, có được một câu này cũng tốt. Ông không muốn nàng khó xử, hỏi, “Vậy kiếp sau con chỉ là Nhạn Nhi được không?

https://thuviensach.vn

“Kiếp sau?” A Kiều nhìn ra xa, “Con vốn không tin kiếp sau, nhưng nếu thực sự có kiếp sau, con không thể hứa hẹn điều gì. Bởi vì con sợ rằng bản thân con ở kiếp sau sẽ tự oán hận mình. Nhưng”, nàng từ từ quay đầu lại, nhìn Tiêu Phương, chân thành nói, “kiếp sau, sư phụ có thể sớm tới tìm con.”

Nếu ông tới gặp nàng trước Lưu Triệt, biết đâu lại có một kết cục khác. Chẳng qua, nàng rất hoài nghi, một người có tính cách ngang tàng như Lưu Triệt chắc chắn sẽ không để xảy ra chuyện như vậy.

“Được rồi.” Tiêu Phương gật đầu.

Lại qua mấy ngày, khí trời mát mẻ. Đám cung nhân đỡ Thái hậu nhẹ nhàng hỏi, “Người có muốn chuẩn bị ghế nằm ở ngoài điện không?”

“Không cần.” Nàng như có điều suy nghĩ lắc đầu, nói: “Ta muốn trở về xem lại điện Trường Môn.”

Cung nhân hơi kinh ngạc. Từ sau khi Vũ hoàng đế mất đi thì Trần thái hậu chưa bao giờ trở lại điện Trường Môn cả, chắc là sợ thấy cảnh nhớ người. Nhưng người các cô hầu hạ là người phụ nữ tôn quý nhất triều Đại Hán, dù cả bệ hạ đến đây cũng không phản đối nên quỳ gối đáp, “Dạ.”

Điện Trường Môn từ lâu không có người ở nhưng vẫn được quét dọn hết sức sạch sẽ. Trần A Kiều nhắm mắt cũng có thể chỉ ra sau chiếc án kia, Lưu Triệt đã từng ôm nàng cùng xem sách, sau tấm bình phong kia, nàng đã từng sửa lại áo mũ cho y, sau tấm màn trướng kia, bọn họ từng vô số lần hoan ái...

Triệt Nhi, thoáng một cái mà người đã rời xa thiếp hai năm rồi. Nàng cho là mình sẽ rơi lệ nhưng bây giờ lại rất bình tĩnh. Bình tĩnh nhìn chỗ ngồi này tràn ngập ký ức giữa y và nàng, vừa đau nhói vừa ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Mai Phi thời nhà Đường đời sau có viết*: "Trường Môn cứ tựa không người quét"*[16]. Y dùng tình yêu của mình biến Trường Môn thành Trung cung vạn người kính ngưỡng không ai sánh bằng. Nếu thật sự còn có một Giang Thải Bình[17] đa tài đa nghệ thì nàng sẽ ra sao?

[16] Bài thơ của Mai Phi trả ngọc châu cho Đường Huyền tông khi không còn được sủng ái:

"Mày liễu không tô lâu lắm rồi

Son thừa nhuốm lệ ở bờ môi

Trường Môn cứ tựa không người quét

Há tặng trân châu để đãi bôi."

[17] Giang Thải Bình chính là Mai Phi.

A Kiều bước ra khỏi Trường Môn, ngồi xuống tấm bồ đoàn mà cung nhân trải trên chiếc ghế đá bên ngoài điện. Nàng đã cao tuổi nên chỉ lát sau liền ngủ thiếp đi trong ánh nắng ấm áp. Không biết qua bao lâu, nàng bị nhẹ nhàng lay tỉnh, thấy một khuôn mặt quen thuộc với đôi mày sắc như lưỡi kiếm, đôi môi mỏng đang ở gần trong gang tấc, liền ngơ ngẩn gọi, "Triệt Nhi."

"Mẫu thân", Lưu Mạch nghe không rõ, gọi lần nữa. Nàng nhìn kỹ lại, than thở: "Là Mạch Nhi à!" Một cảm giác thất vọng mơ hồ dâng lên trong đầu nàng.

Hơn một tháng sau thì Trần thái hậu mất ở cung Trường Nhạc, thọ bảy mươi tuổi nhưng nhìn dung mạo như chưa đầy bốn mươi bốn. Các cung nữ như lệ thường định vào hầu hạ Thái hậu rửa mặt vẫn thấy Thái hậu có vẻ

https://thuviensach.vn

mặt tươi tắn, bờ môi còn hơi mỉm cười nhưng lay gọi mãi vẫn không tỉnh dậy thì hoảng hốt, vội vàng đến điện Tuyên Thất bẩm báo với bệ hạ. Nhưng không ngờ bệ hạ có thần giao cách cảm với Thái hậu nên từ sớm đã có dự cảm không lành, chưa đợi cung nữ nói đã vội vã chạy tới cung Trường Nhạc, nhìn dung nhan Trần thái hậu, khóc lên thất thanh.

Trong cung tức thì tràn ngập tiếng khóc lóc khiến Tuyết Ô uốn mình nhảy xuống đất, mở to cặp mắt long lanh nhìn mọi người, không rõ hôm nay có chuyện gì mà đám người kia khóc lóc thống thiết như thế. Có lẽ là nó cũng đã hiểu, người phụ nữ quanh năm bế nó đã không còn ở trên cõi đời này nữa. Theo di chỉ của Vũ hoàng đế, Chiêu Đế chôn cất Trần A Kiều ở cùng chung tẩm với Vũ hoàng đế trong Mậu Lăng. Trong cung để tang ba tháng tưởng niệm Trần thái hậu.

Đến thời điểm hoa đào đua nở vào năm sau, Chiêu Đế tách khỏi mọi người, một mình một ngựa cưỡi Chu Ly tới Mậu Lăng, đứng trầm mặc tưởng niệm ở trước mộ cha mẹ. Cả cuộc đời này cha mẹ của hắn sống được ở bên nhau, khi chết cùng chôn chung huyệt là cặp phu thê ân ái hiếm có trong nhà đế vương. Mẫu thân, đây cũng là mong muốn trong lòng của người phải không? Hắn miên man suy nghĩ.

Hoa đào trong gió rơi lất phất xuống bên mộ trông như mưa máu lại tựa như những giọt nước mắt vừa rực rỡ yêu dị vừa long lanh mỹ lệ. Lưu Mạch khẽ mỉm cười, xoay người dắt Chu Ly rời khỏi khu lăng tẩm hoàng đế rồi lên ngựa, thét lớn: “Đi thôi!”

Chu Ly hí một tràng dài, tung vó phi nhanh về hướng cung Vị Ương, để lại phía sau một vùng trời hoa đào rực rỡ.

Ngoại truyện: Lên tận trời xanh hay xuống suối vàng

https://thuviensach.vn

Trong điện Tín Hợp ở Thượng Lâm Uyển, nội thị bưng lên một chén thuốc đã được các ngự y cẩn trọng điều chế rồi cho người thử độc. Lục Y đón lấy, chăm chút đút cho Trần A Kiều. Qua một lúc khá lâu A Kiều vẫn không tỉnh lại khiến Lưu Triệt bắt đầu lo lắng. Dù không hiểu y thuật nhưng y cũng biết rằng chỉ đẻ non mà mê man lâu như vậy thì nhất định là không bình thường. Các ngự y chỉ nói loanh quanh: "Nương nương có thai khi đã lớn tuổi nên vốn đã là nguy hiểm, huống chi... lại bị chấn động mạnh như vậy làm thai nhi bị hỏng."

Lưu Triệt nghe xong, mi mắt giần giật, cố gắng xua đi ý định tru di cửu tộc đám ngự y luôn vô dụng trong lúc nguy cấp. Ngay cả Tiêu Phương chẩn trị xong cũng nói rằng bệnh tình lần này của A Kiều rất kỳ lạ nên khó trách bọn họ chẳng thể nói được điều gì.

"Bệ hạ", Dương Đắc Ý đứng bên ngoài điện khẽ bẩm báo, Công chúa trưởng Quán Đào tới."

Y ừ một tiếng rồi bảo, "Mời cô cô vào."

Trưởng công chúa Quán Đào vén rèm bước vào, chưa kịp bái chào đã thấy A Kiều sắc mặt tái nhợt nằm trên giường thì lập tức nghẹn ngào chực khóc. Lưu Triệt chỉ im lặng không nói gì, thầm nghĩ dù cô cô của mình có khát vọng quyền lực mãnh liệt nhưng lại rất mực yêu thương A Kiều. Điều này cũng giống như tình yêu thương vô điều kiện của A Kiều đối với Lưu Mạch và Lưu Sơ, kể cả… đứa con trong bụng nàng nữa. Cho dù y xưa nay vốn cứng rắn nhưng nghĩ tới đứa con vừa bị mất đi thì lòng bất giác lại nhói đau.

"Hoàng thượng", Trưởng công chúa Quán Đào nói: "Người trở về nghỉ đi. Để A Kiều đấy cho ta chăm sóc."

https://thuviensach.vn

Y đã mấy ngày không được ngủ tròn giấc nên nghe vậy liền gật đầu. "Được rồi." Nếu có ai đó trên cõi đời này không muốn để A Kiều xảy ra chuyện, ngoài y ra thì chỉ có một mình cô cô thế nên y có thể an tâm phó thác A Kiều cho bà. Trong một căn phòng ngách trống trải của ngôi điện, lại không có A Kiều lặng lẽ kề bên khiến Lưu Triệt đột nhiên có cảm giác tĩnh mịch. Y sợ là sẽ không thể nào ngủ được nhưng nào ngờ vẫn mặc nguyên y phục nằm xuống giường đã nhanh chóng thiếp đi. Trong giấc ngủ mê man, y thấy mình đang đi một mình trên hành lang dài có treo những bức vẽ hình chim đại bàng, rõ ràng là quen thuộc nhưng nhất thời lại không nhớ ra đó là cung điện nào. Lưu Triệt khẽ nhíu mày, lẽ ra y đang ở điện Tín Hợp tại Thượng Lâm Uyển chờ A Kiều tỉnh lại nhưng sao chớp mắt một cái đã thấy mình đang ở trong cung điện hoa lệ nhưng trống trải này.

"Dương Đắc Ý", y lên tiếng gọi nhưng viên Ngự tiền tổng quản vẫn luôn theo sát bên cạnh y lại không lên tiếng trả lời. Có hai người cung nữ tóc tết bím mặc áo ngắn đang từ cuối hành lang đi tới. Người bưng chậu nước than thở, "Trần nương nương lại cáu kỉnh không chịu cho hầu hạ rửa mặt. Nhưng nàng nổi giận với đám nô tỳ chúng ta thì có ích lợi gì chứ?"

Người cung nữ kia trầm ngâm một lát rồi nói: 'Trần nương nương cũng rất đáng thương, Nàng có thân phận tôn quý như vậy, làm mẫu nghi thiên hạ rồi mà cuối cùng lại bị trục xuất khỏi Trường Môn."

A Kiều? Lưu Triệt giật mình, thì ra nơi này là Trường Môn, khó trách vừa rồi y không thể nhớ ngay. Trường Môn sau ngày A Kiều trở về thì luôn náo nhiệt vui vẻ, sao lại hoang vắng như vậy? Như thể sầu khổ của thiên hạ đều tập trung vào tòa cung điện nhỏ bé này. Y thấy hai cung nữ vẫn thản nhiên đi ngang qua thì hiểu rằng mọi điều trước mắt chẳng qua chỉ là một giấc mộng. Nhưng giấc mộng này là muốn để cho y nhìn thấy điều gì?

Ánh hoàng hôn phủ xuống Trường Môn đẹp đẽ mà thê lương. Y đã bao nhiêu lần ở Trường Môn ngắm mặt trời lặn nhưng chưa từng chứng kiến

https://thuviensach.vn

cảnh hoàng hôn thê lương như vậy. Một không gian tràn ngập mùi vị buồn bã hòa theo tiếng đàn u hoài đứt quãng, Y lần tới chỗ phát ra tiếng đàn liền trông thấy A Kiều. Là A Kiều ghi khắc trong lòng y.

Lúc đó, A Kiều đã rất gầy gò. Bộ lễ phục màu đỏ mặc trên người nàng không hề toát ra một chút khí sắc mừng vui, phong thái ung dung của bậc mẫu nghi thiên hạ đã hoàn toàn tiêu tán, chỉ thấy một bóng dáng nghiêng nghiêng cô tịch. Nàng đang gảy *Bạch đầu ngâm* của Trác Văn Quân.

"Trắng như tuyết trên núi,

Sáng tựa nguyệt trong mây.

Nghe chàng sinh lòng khác,

Muốn cự tuyệt tình này.

Hôm nay chung chén rượu,

Mai tiễn biệt đầu sông.

Loạng choạng theo thuyền bước,

Nước cứ chảy tây đông."

Tiếng đàn rời rạc không thành điệu, qua vài nốt thì giai điệu chợt chuyển sang dồn dập nhưng khúc từ vẫn ai oán.

"Năm xưa kim ốc đổ,

Khiến hai hàng lệ rơi.

https://thuviensach.vn

Nước mắt làm sao cạn,

Cho hận sầu chơi vơi.”

“Nương nương”, người cung nữ đứng hầu bên cạnh rơi lệ, “Ngươi đừng hát nữa. Người muốn khóc thì cứ khóc đi.”

“Phật” một tiếng, dây đàn đứt tung cắt vào ngón trỏ của Trần A Kiều làm rướm ra một vệt máu nhỏ. Nàng cười lặng lẽ, đứng dậy nặng nhọc quay đầu, đưa cặp mắt trống rỗng nhìn xa xa, chợt trông thấy Lưu Triệt thì khẽ chớp lên nhưng dường như không còn sức níu giữ nữa nên trong giây lát liền nhắm nghiền.

Đây là thời gian nào? Lưu Triệt tự hỏi, chẳng phải y đã quay lại với A Kiều rồi ư? Nhưng sao cặp mắt của A Kiều lại còn sầu, còn khổ, còn cuồng si như thể vừa phải chịu một nỗi uất ức cực độ? Phải rồi, nỗi uất ức y đã gây cho nàng chẳng phải là nỗi uất ức cực độ hay sao? Nàng từng yêu y, từng tin y đến như vậy mà y lại đi tìm niềm vui mới để rồi cuối cùng phế truất nàng, nhẫn tâm gạt bỏ khỏi trí nhớ người con gái từng yêu kiều gọi y là Triệt Nhi, chẳng bao giờ nhìn lại một lần.

Có lẽ, y cũng hiểu rằng nếu ngoảnh đầu lại sẽ không thể nào nhẫn tâm được nữa. Đó là người con gái từ nhỏ đã gọi y là Triệt Nhi, từng có nụ cười xán lạn hơn cả bầu trời thành Trường An vào ngày trong xanh nhất, thế nhưng chỉ vì y mà dần vướng u sầu. Có lấy lý do nào cũng không thể phủ nhận được sự thật là y đã từng rung động trước người con gái này. Nhưng rung động sâu sắc tới đâu cũng không thể ngăn cản y bước về phía trước, để rồi dù có gặp người con gái nào đẹp hơn đi chăng nữa thì cả cuộc đời y cũng sẽ không còn có được những rung động như thuở ban đầu. A Kiều tựa như đang nhìn thấy những điều chưa hề trông thấy nên không hề phát hiện ra tâm trạng biến động của y đang đứng gần trong gang tấc, cứ thế đi thẳng qua. Màn đêm dần buông xuống.

https://thuviensach.vn

A Kiều bảo tất cả đám người hầu đi hết ra ngoài, một mình ở lại trong điện. Nàng mở cửa sổ ngước nhìn vầng trăng giữa không trung, chắp tay nhắm mắt, khẽ khấn: "Hỡi ông trời." Y không nghe rõ A Kiều nói những gì, chỉ nhìn thấy vẻ mặt nàng rất thành kính. Ánh trăng biêng biếc soi nghiêng lên hàng mi đen dày rợp trên gương mặt khiến Lưu Triệt chợt dâng lên niềm khao khát muốn đặt môt nụ hôn lên đó. A Kiều, hãy tỉnh lại đi!

"Vũ hoàng đế có thật sự muốn biết Trần hoàng hậu đã nói những gì không?"

Một giọng nói đột ngột vang lên ở phía sau nhưng Lưu Triệt không hề sợ hãi, thản nhiên hỏi, "Cuối cùng thì ngươi cũng xuất hiện?"

"Vậy thì sao?" Một ông lão râu tóc bạc phơ cười ha hả, "Vũ hoàng đế biết rằng lão sẽ tới ư?"

Lưu Triệt quay đầu lại, gằn giọng, "Trẫm nghĩ rằng ngươi có thể làm cho trẫm nằm mộng quay về Trường Môn của nhiều năm trước thì ắt phải có mưu đồ. Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ồ." Ông lão khẽ mỉm cười, "Vũ hoàng đế nửa đời vẫn cầu thần tiên, sao giờ trông thấy thật thì lại uy hiếp người như thế?"

"Huống chi", ông lão trông thấy sắc mặt nửa tin nửa ngờ của Lưu Triệt liền cười nhẹ, "tuy Vũ hoàng đế ở trong mộng nhưng cuộc trao đổi này lại không phải là chuyện hoang đường. Đây là Trường Môn của một thời không khác, nếu như không có tác động bên ngoài thì Hiếu Vũ hoàng hậu sẽ phải sống một mình ở Trường Môn hơn hai mươi năm rồi ngậm hờn ra đi. Thế nên Trần A Kiều gặp nạn ở Thượng Lâm Uyển cũng là số mệnh."

https://thuviensach.vn

Lòng y chợt nhói buốt, A Kiều lại có thể cứ thế này mà đi sao? Ông lão không nhìn y, quay sang nhìn A Kiều đang ở trong điện nói: "Dù ngươi không nghe thấy Trần hoàng hậu nói gì nhưng chúng ta lại nghe được. Nàng nói đại ý rằng nàng nguyện giảm hai mươi năm tuổi thọ để mọi chuyện đổi khác. Vì thế cho nên chúng ta đã chấp thuận yêu cầu của nàng." Cần phải quyết tâm biết nhường nào khi chịu giảm hai mươi năm tuổi thọ?

"Thần, Phật trên trời vốn công bằng, Trần A Kiều gặp cơ duyên may mắn nên đã biết được một số chuyện, bởi vậy tất nhiên ta cũng phải tiết lộ một chút cho ngươi. Huống chi, Hoàng đế vốn chính là con của trời."

Y thấy thời gian bỗng nhiên trôi cực nhanh qua trước mắt, loang loáng những cảnh huy hoàng tráng lệ lẫn chiến trường khốc liệt hào hùng, rồi dừng lại ở một chỗ rất rộng rãi. Nơi đó có một sản phụ đang vật vã đau đớn rồi sinh ra một bé gái. Một cô gái mặc trang phục trắng trông rất kỳ lạ, tóc búi cao, bế bé gái ra cửa phòng sinh trao cho một người đàn ông dáng nho nhã đeo cặp kính gọng vàng nói, "Chúc mừng Hàn tiên sinh, là một bé gái."

"Con gái?" Hàn Thành hỏi vẻ ngỡ ngàng nhưng niềm vui làm cha khiến hắn hiền từ ẵm lấy đứa bé, ngắm nhìn khuôn mặt con gái rồi bật thốt lên, "Xinh quá!"

"Đúng vậy." Cô hộ lý cười phụ họa theo: "Tôi làm ở khoa sản bao nhiêu năm rồi nhưng mới là lần đầu tiên thấy một bé gái xinh xắn thế này đấy."

"Đây là..." Lưu Triệt vốn có định lực rất mạnh, dù núi sập trước mặt cũng không biến sắc nhưng lúc này lại kinh ngạc há hốc mồm miệng.

"Đây là thế giới của hai ngàn năm sau." Giọng nói quen thuộc kia lại vừa cười vừa lên tiếng giải thích. Y quay đầu lại nhưng không còn thấy ông lão tóc bạc đâu nữa.

https://thuviensach.vn

“Như vậy”, y trấn tĩnh lại rất nhanh, thản nhiên hỏi, “Đại Hán truyền được bao nhiêu đời?”

Giọng nói kia chợt chững lại, có vẻ bất đắc dĩ, “Không hổ là Vũ hoàng đế, quả nhiên chỉ muốn hỏi về vấn đề này. Nhưng lần này là để ngươi làm quen với cô bé gái kia một chuyến chứ không phải vì chuyện đó. Ngươi hãy từ từ xem đi.”

Bên kia, Hàn Thành ẵm con gái tới bên giường vợ mình, dịu dàng nói, “Mai Mai, chắc em mệt lắm.”

“Cũng qua rồi.” Tiêu Mai nhìn con gái bọc trong tã lót, vẻ mặt thanh thản, “A Thành, anh nói nên đặt tên con là gì?”

Hàn Thành nghĩ một lát rồi đáp: “Lúc được báo tin, anh chạy tới bệnh viện thì vừa hay trông thấy một đàn chim nhạn bay ngang bầu trời, con đầu đàn còn kêu to một tiếng. Vậy thì đặt tên con là Nhạn Thanh nhé.”

“Nhạn Thanh.” Tiêu Mai mỉm cười thì thầm, “Quy nhạn thanh thanh, hàm ý rất hay, lại dễ nghe, được lắm.”

Nhạn Thanh! Lưu Triệt chấn động, chẳng phải năm xưa lưu lạc ở bên ngoài thì A Kiều đã dùng một cái tên giả có đúng hai từ này sao? Thế giới luôn luôn cân bằng một cách kỳ diệu.

Nhạn Thanh lớn dần lên, khuôn mặt giống A Kiều thuở nhỏ như đúc. Nếu như nói, nét mặt Lưu Sơ giống A Kiều đến bảy phần, Lưu Yêu sau này giống A Kiều đến chín phần thì Nhạn Thanh mà hiện giờ y đang chứng kiến lại như đúc ra từ một khuôn, rõ ràng là A Kiều thuở nhỏ. Hồi đó A Kiều thường chạy nhảy dọc theo hành lang cung Vị Ương, cả hai đều còn trẻ con, nàng thuần nhất như mặt trời vừa mọc còn y cũng chưa nhiễm phải quá nhiều mưu mô quyền biến. Nàng thường rón rén đi tới sau lưng, đưa cánh

https://thuviensach.vn

tay nhỏ nhắn mềm mại lên bịt mắt y rồi cười khanh khách hỏi: "Triệt Nhi, đoán xem ta là ai?"

Khi đó, y sẽ dài giọng vẻ bất đắc dĩ, "A Kiều tỷ." Trong cung Vị Ương này, ngoài nàng ra thì còn ai có hứng thú lẫn can đảm dám nghĩ tới chuyện bịt mắt y mà hỏi bằng cái chất giọng non nớt "Triệt Nhi đoán xem ta là ai?"

Nhạn Thanh lớn lên từng ngày, nét mặt ngày càng thanh tú khiến cha mẹ cũng phải ngỡ ngàng, vẻ đẹp của nàng đã vượt xa tất cả những nét thừa hưởng từ cha mẹ. Nàng bắt đầu học thơ văn, dĩ nhiên nhập môn từ thơ của Lý Bạch thời Đường, đọc đi đọc lại mấy câu thơ kinh điển như: *"Đầu giường trăng sáng tỏ, Ngỡ mặt đất phủ sương"*[1]

[1] Trích bài Tĩnh dạ tứ (Nỗi nhớ trong đêm) của Lý Bạch.

Dần dần, nàng cảm thấy vô vị liền hỏi, "Mẹ ơi, bài thơ này tên gì vậy?"

Tiêu Mai nhìn qua, ngẫm nghĩ một lúc. Bài thơ Nhạn Thanh hỏi là bài *Trường can hành* của Lý Bạch. Bài thơ này khá dài lại không tuân thủ nghiêm ngặt niêm luật nên quả thật hơi khó hiểu đối với Nhạn Thanh bây giờ. Song bà vẫn giảng giải cho con gái, "Đây là bài thơ mà Lý Bạch viết về một đôi thanh mai trúc mã."

"Thiếp tóc xòa trên trán, trước cửa hái hoa chơi

Chàng cưỡi ngựa trúc đến, vòng quanh ghẹo đẹp đôi

Trường Can cùng chung xóm, còn bé chẳng quan hoài

Mười bốn nên chồng vợ, ngượng ngùng lắm chàng ơi

Quay tường đầu rúc gối, gọi ngàn lần kệ thôi

https://thuviensach.vn

Mười lăm thì trổ dáng, nguyện muôn kiếp không rời

Giữ lòng tin son sắt, ngại chi vọng phu đài?'

Nhạn Thanh nghe chỉ hiểu được lõm bõm nhưng vẫn cảm thấy thoáng bi ai không nói nên lời tràn ngập cõi lòng. Nàng im lặng một lúc lâu mới hỏi: "Thanh mai trúc mã là gì ạ? Có phải là như con với mẹ không?"

Tiêu Mai phì cười: "Mấy từ này dùng để chỉ một đôi trai gái còn nhỏ gần bằng tuổi nhau."

"Vậy à." Nhạn Thanh gật đầu, "Vậy thì có thể coi con và anh Trầm là thanh mai trúc mã được không?"

Tiêu Mai trầm ngâm một lát rồi đáp: "Chắc là chưa phải đâu. Thanh mai trúc mã là phải sống và lớn lên cùng nhau trong nhiều năm mới được. Nhà chúng ta mới chuyển tới đây chưa đầy nửa năm mà."

"Hai người cùng lớn lên với nhau thì thật là hạnh phúc." Nhạn Thanh mím môi vẻ cương quyết, "Được rồi, con sẽ đi tìm thanh mai trúc mã của con."

Tiêu Mai bật cười, đâu phải ai cũng có thanh mai trúc mã của mình. Mà thanh mai trúc mã cũng không nhất định là sẽ hạnh phúc. Mấy năm sau Nhạn Thanh mới hiểu được điều này.

Khi đó, nàng mặc váy công chúa màu hồng chạy trên đường, vấp phải viên đá nhỏ, ngã trên mặt đất, sây sát từ khuỷu tay đến đầu gối, đau rát chỉ chực òa khóc nức nở. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy một người đàn ông mặc bộ đồ kiểu dáng kỳ lạ may từ gấm đen đang nhìn mình, thở dài vẻ quan tâm.

https://thuviensach.vn

Nàng quên bẵng hết đau đớn, hỏi, “Chú là ai?”

Nguòi đàn ông kia ngạc nhiên, hỏi lại: “Nàng nhìn thấy trẫm... ta?”

“Tại sao lại không chứ? Chú.” Nàng nhìn mặt trời vẻ ngạc nhiên, không chú ý cách dùng từ lạ lẫm của y. Ánh mặt trời chiếu từ phía sau người đàn ông này khiến khuôn mặt bị khuất bóng làm nàng không thấy rõ dung mạo của y.

Y dường như hơi nhếch miệng, muốn cười lại thôi, “Đừng gọi là chú, nghe không được tự nhiên. Nếu cô bé đồng ý,” y chần chừ một lát rồi đề nghị: “thì cứ gọi là ‘anh’ đi.”

Sau khi y mười tuổi liền cảm thấy A Kiều thật sự không hề giống một biểu tỷ mà chỉ là một thiếu nữ đơn giản không hề biết đến những ưu sầu của thế gian. Nàng cần gì phải biết những điều đó? Vốn từ khi sinh ra, nàng đã có thân phận cao quý, có ngoại tổ mẫu che chở, có cữu cữu che chở, có y… che chở. Đúng vậy, khi y lớn lên cũng là lúc bắt đầu học cách che chở cho biểu tỷ. Người thiếu nữ này là vị hôn thê của y. Dù trong cuộc hôn nhân đó có xen vào rất nhiều hàm ý chính trị, thì lúc ban đầu y vẫn muốn che chở cho nàng được bình an. Nhưng sau này… sau khi trở về, nàng trở nên cực kỳ thông minh, vô cùng nhạy cảm nhưng lại không hề giống những người phụ nữ đã từng trải chuyện đời có cùng độ tuổi. Nàng khi thì nhanh nhẹn, khi thì ưu sầu khiến y đôi lúc phải thầm hỏi liệu A Kiều của mình có phải là ba mươi tuổi thật không? Sao nàng có lúc còn duyên dáng giống thiếu nữ hơn?

Nhạn Thanh thì lại không thể nào lý giải được tại sao y lại suy tư nhiều như vậy nên chỉ nhíu mày nghĩ rằng y tuổi tác thế mà đòi làm anh thì quá là già. Tuy nhiên Lưu Triệt lại toát ra một điều gì đó không giải thích nổi khiến nàng cảm thấy an tâm, không muốn trái ý mà ngoan ngoãn gọi: “Anh!”

https://thuviensach.vn

Ở đằng xa, Tiêu Mai cất tiếng gọi, "Nhạn Nhi."

"Dạ." Nàng đáp lời và nhảy dựng lên, phát hiện ra mình không còn đau nữa. Nàng đi được vài bước thì quay đầu lại cười hỏi "Anh ở gần đây à?"

Y cũng mỉm cười, "Không vội, sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau" Đúng vậy, chẳng lẽ không phải bánh xe vận mệnh đã bắt đầu chuyển động rồi sao?

Nàng gật đầu, an tâm đi về phía mẹ. Lần gặp mặt tình cờ như chim trời cá nước này dần dà chìm xuống theo thời gian, cuối cùng nàng hoàn toàn không nhớ tới nữa. Nhưng duyên phận đã được định đoạt.

Sau đó, Hàn Thành vứt bỏ vợ con đi theo niềm vui khác, buộc Tiêu Mai phải ký giấy ly hôn. Nhạn Thanh chạy đuổi theo xe của cha thật lâu, khóc hết nước mắt. Từ đó về sau nàng không còn cha nữa.

"Chỉ tổn thọ mà thôi." Dì nhà bên đi ngang qua nói, "Chỉ mới nghe nói 'Kim ốc tàng kiều' chứ chưa bao giờ thấy chuyện đòi lại được danh phận vợ lớn."

"Kim ốc tàng kiều?" Nhạn Thanh ngơ ngác hỏi.

"Đúng vậy. Có vợ còn nuôi lẽ bên ngoài chính là Kim ốc tàng kiều." Dì kia trề miệng.

Rõ ràng không phải như vậy. Có một năm, cô cô tới điện tìm A Kiều, hỏi trêu Lưu Triệt: "Trong điện này có rất nhiều con gái, gả cho Triệt Nhi một cô được không? Triệt Nhi thích ai nào?"

https://thuviensach.vn

Y nhất quyết lắc đầu, những cung nữ này quá mức tầm thường, không lọt vào mắt cho đến khi cô cô chỉ vào A Kiều. Nếu không thật sự thích biểu tỷ thì y chỉ cần đồng ý là đủ rồi chứ nào phải nói ra lời hứa hẹn đó.

"Dạ! Nếu lấy được A Kiều, cháu sẽ xây lầu vàng cho nàng ở."

Kim ốc tàng kiều.

Kim ốc tàng kiều.

Nào đâu biết lại trầm luân tới bước này?

Nhạn Thanh không thích Kim ốc tàng kiều. Nàng có thể khóc thảm thiết nhưng khóc xong rồi vẫn phải đương đầu với cuộc sống, đối mặt với người thân. Nàng mỉm cười nói "Cha không còn ở đây nữa thì Nhạn Thanh nhất định sẽ ở với mẹ đến già." Nàng không thấy có lý do gì khiến cho hai người không thể thanh thản sống với nhau đến già cả.

"Kim ốc tàng kiều là gì vậy?"

"Ngày xưa, Vũ Đế nhà Hán hứa hẹn với biểu tỷ của y, *'Nếu có một ngày ta lấy được Trần A Kiều làm vợ, ta sẽ xây lầu vàng cho nàng ở'*. Khi bọn họ lớn lên, Vũ hoàng đế lãng quên lời hứa thời niên thiếu, lập hoàng hậu khác, bỏ mặc A Kiều ở trong cung Trường Môn hơn hai mươi năm trời, đến chết cũng không gặp. Người đời sau hay dùng điển tích này để chỉ người chồng bỏ bê vợ con đi yêu thương tình nhân khác."

Kim ốc tàng kiều! Lầu vàng giấu người ngọc! Đã thật sự có tình yêu thì sao lại dùng chữ "tàng" đó chứ.

"Nhưng đã hứa ra miệng rồi mà lại có thể lãng quên đi được sao?"

https://thuviensach.vn

“A Kiều nhất định, nhất định sẽ rất thương tâm!”

Người đời thường nói Vũ hoàng đế lòng dạ sắt đá, nhưng tại sao trong những chuyện liên quan đến A Kiều, chỉ cần y thoáng quay đầu nhìn lại thì đều không thể nén được cảm giác đau đớn. Y hận cái cảm giác bất lực này, vùng vẫy muốn thoát ra. Thoát ra được thì y lại là bậc đế vương có quyền uy bao trùm thiên hạ, có thể bảo vệ cho A Kiều, dù A Kiều còn đang mê man thì y vẫn có thể ôm được nàng. Song giấc mộng như cảnh biển trời mênh mang không biết đâu là bến bờ.

Cuộc sống luôn khắc nghiệt, gia đình mất đi trụ cột nên một mình Tiêu Mai không thể lo đủ học phí cho con gái. Nhạn Thanh bất đắc dĩ phải lựa chọn thi vào trường cảnh sát, chịu đựng sự huấn luyện vất vả để lại vô số vết sẹo trên tấm thân ngọc ngà.

Vì sao phải khổ thế chứ? Vì sao phải khổ thế chứ? A Kiều của y được cưng chiều từ tấm bé, đã bao giờ phải chịu những nỗi khổ cực như vậy đâu. Nhưng nàng vẫn cắn răng không hề kêu than, từng bước gắng sức vượt qua. Lúc trông thấy Quý Đan Tạp và Liễu Duệ thì y mới hiểu vì sao ngày sau không ai có thể chia rẽ quan hệ của bốn người này. Chỉ còn thiếu một mình Tang Hoằng Dương nữa thôi. Đợi đến lúc hắn xuất hiện thì tất cả sẽ trở về quỹ đạo. Nhưng y lại nổi lên một điều nghi vấn, cái gì mới là quỹ đạo, cái gì mới là thiên đạo? Nếu Nhạn Thanh đã sống rất tốt ở cái thế giới kia rồi thì vì sao lại nhất định phải trở về Đại Hán, trở về bên cạnh y. Chỉ là y không thể chịu đựng được cảnh mất nàng, nếu như đã có lại được rồi thì không thể để mất đi một lần nữa.

Lúc Tiêu Mai qua đời, Nhạn Thanh khóc rất thương tâm nhưng y không cách nào an ủi. Cũng may là Quý Đan Tạp vẫn luôn ở bên cạnh nàng. Khoảng thời gian này sẽ trôi qua rất nhanh. Lần này nàng trở về với y thì y nhất định sẽ không làm nàng bị tổn thương lần nữa.

https://thuviensach.vn

Năm 2007, Nhạn Thanh và Đan Tạp tốt nghiệp trường cảnh sát nhận nhiệm vụ đầu tiên và gặp Mạc Ung Niên. Lưu Triệt rốt cục có thể mỉm cười. Trong chuyến trở lại lần này, y chỉ có thể quan sát, không nói chuyện với bọn họ.

Tại chùa Viên Giác trên núi Ly Sơn, hòa thượng Thiên Mi chắp tay nói với ông lão tóc trắng, "Vận mệnh đã bắt đầu nghịch chuyển chưa?"

"Sai rồi." Ông lão nói: "Vận mệnh đã không còn ở quỹ đạo ban đầu sau này phát triển như thế nào còn tùy thuộc vào bọn họ."

Trong thành cổ Tây An, một vụ tai nạn xe hơi đã làm mất đi không khí lễ hội. Tại ngoại thành Trường An vào hai ngàn năm trước, một cô gái tỉnh lại bên bờ sông.

Lôi Bị thu đội, điểm nhân số, phát hiện thấy thiếu một người trong số phái ra truy tìm phế hậu liền bẩm báo với Quận chúa Lưu Lăng, "Có khả năng phế hậu vẫn còn sống, có truy tìm tiếp hay không?"

Lưu Lăng vừa mới tỉnh lại, đã nhụt chí khí nên chỉ thở dài đáp: "Bỏ đi." Nếu có thể khoan dung tha thứ cho người khác thì ngày sau gặp nhau sẽ được vui vẻ.

Còn Nhạn Thanh thì ngất xỉu ở trước mộ Sở Phục, đến khi tỉnh lại thì gặp được Tiêu Phương. Lúc đó, Nhạn Thanh và Tiêu Phương đều còn trẻ, nam thanh nữ tú gặp nhau nên dễ nảy sinh tình cảm. Cùng một thời gian, y còn vui vầy với người mới trong cung Vị Ương gần kề gang tấc nhưng nào biết người vợ kết tóc trong bụng mang cốt nhục của mình đã lưu lạc khỏi Trường Môn.

Y vén rèm bước vào phòng trên lầu Văn Nhạc, một cô gái mặc y phục màu hồng phấn quay đầu lại, ngước cặp mắt trong trẻo như sao trời, mỉm

https://thuviensach.vn

cười nói.

"Ta họ Trần."

Y không để ý, chỉ khẽ chào đáp lễ: "Phu nhân", rồi cúi đầu không nhìn nàng thêm nữa. Nếu chịu nhìn kỹ thì liệu y có thể nhận ra đó là A Kiều đã từng cùng lớn lên với mình, đã từng yêu, đã từng hận mình hay không? Nếu nhận ra thì liệu y có ôm lấy nàng rồi hôn nàng hay không? Có lẽ y sẽ không làm vậy. Nhiều khả năng là y sẽ giam nàng vào một nơi không ai biết, để nàng sống an ổn cả quãng đời còn lại nhưng không bao giờ gặp mặt. Nếu vậy thì nàng sẽ càng hận y nhiều hơn, vậy cứ để như hoàn cảnh hiện giờ cũng tốt. Cho nên y cũng chỉ có thể nhìn nàng mỉm cười duyên dáng nũng nịu gọi sư phụ, giống như thuở nhỏ dịu dàng gọi y là Triệt Nhi với niềm tin tưởng vô điều kiện. Bản thân đã tự tay vứt đi thì còn có tư cách gì để tiếc nuối. Chỉ là nếu được trông cảnh này sớm hơn thì đáng ra đã phải chém Tiêu Phương ở điện Tín Hợp ngày đó rồi.

"Bỏ đi." Y thở dài, nếu thật nghĩ gì làm đó thì sẽ rất khó giải thích sau khi A Kiều tỉnh lại. Mọi chuyện cứ để nó qua đi. Dù thế nào, Trần A Kiều cũng là thê tử của y, trên trời dưới đất không một ai có thể phủ nhận được.

Năm Nguyên Quang thứ sáu, nàng gặp Tang Hoằng Dương, mở lầu Thanh Hoan. Lúc đi một mình trên đường thì va phải xa giá của cô cô. Ngày hôm đó cô cô vào cung xin được gặp A Kiều nhưng bị y cự tuyệt nên còn nổi cơn giận dữ. Bọn họ không biết rằng A Kiều thật ra đang ở gần chỉ một tầm tay với. Vận mệnh quả là quá trêu ngươi.

A Kiều bị động thai nên sinh nở cực kỳ nguy hiểm. Dù trước đây y đã nghe kể về chuyện này nhưng khi tận mắt chứng kiến thì vẫn kinh hãi mặt mũi tái nhợt. Cũng may là nàng vượt qua được. Đáng lẽ ra nàng phải trở về bên cạnh y nhưng lại chọn cách rời xa y.

https://thuviensach.vn

Y đã thoáng có linh cảm khi đi sát qua A Kiều ở lầu Thanh Hoan vì dù sao thì đó cũng là người con gái thanh mai trúc mã đã cùng lớn lên với y. Nhưng nàng quay đầu lại, nụ cười xa lạ, thản nhiên hỏi, "Công tử có chuyện gì vậy?" Y cho là mình nhận lầm người nên quay mặt sang chỗ khác không nhìn lại nữa. Vận mệnh vẫn luôn trêu ngươi. Một lần cách biệt là mấy năm trường.

Năm Nguyên Sóc thứ hai, Vệ Tử Phu sinh Lưu Cứ, y lập Tử Phu làm hoàng hậu. Năm Nguyên Sóc thứ năm, Hán Hung đại chiến, Liễu Duệ bộc lộ tài năng, Trần A Kiều một xe một ngựa trở về Trường An. Năm Nguyên Sóc thứ sáu, Lưu Cứ nhiễm bệnh, Hoàng đế và Hoàng hậu đều lo lắng. Tang Hoằng Dương tiến cử thần y của Tử Dạ y quán. A Kiều lại một lần nữa tiến vào tầm mắt của y.

A Kiều! Y chưa từng ngờ tới là nàng, lại càng chưa từng ngờ tới nàng sẽ tiếp tục lựa chọn rời đi, chỉ để lại đứa con gái mà y chưa từng gặp mặt và một bài *Giai nhân khúc* còn vang vọng để y nhớ nhung.

"Phương Bắc có giai nhân,

Thế gian này chỉ một.

Ngoảnh đầu lại nghiêng thành,

Ngoái lần nữa nghiêng nước.

Chẳng cần biết nghiêng thành hay nghiêng nước,

Khó gặp lại giai nhân."

Thật khó trở lại. Thứ đã mất đi thật khó trở lại.

https://thuviensach.vn

Trong vòng nửa năm, y đối diện với con gái giống hệt nàng, nhớ lại những điểm tốt của nàng. Chẳng phải A Kiều của y rất thông minh sao? Nếu như khi đó nàng không chọn lựa rời đi mà cứ thế xuất hiện trước mặt y thì y thực sự sẽ không biết phải lựa chọn xử lý như thế nào? Nhưng có nửa năm làm bước đệm khiến cho tâm hồn lạnh lẽo sắt đá của y dần trở nên hòa hoãn hơn. Y nghĩ nếu lần sau gặp lại nàng có thể học được cách giảm bớt sự kiêu ngạo thì chưa hẳn là y sẽ không dung thứ cho nàng. Nhưng một A Kiều có bản tính kiêu ngạo, một sự kiêu ngạo đã ăn sâu vào xương cốt, thì có thể thu lại thế nào đây.

Sau lần bốn nước ở vùng Giao Đông làm loạn, nàng vì Lưu Lăng mà cam tâm tình nguyện trở lại Trường An. Một lần nữa bước vào Trường Môn, thật là… là một mối giao tình vĩ đại.

Y đang nghỉ hè ở cung Cam Tuyền thì nhận được tin này, chợt cảm thấy ngạc nhiên, tự hỏi không biết biểu tỷ của mình được tháng năm rèn giũa sẽ trở nên như thế nào. Nàng đã không ở bên cạnh y bảy năm, mãi đến năm Nguyên Sóc thứ sáu mới trở lại trong vòng tay y. Cuối tháng Bảy năm Nguyên Sóc thứ sáu, Hoàng đế rời ngự giá từ Cam Tuyền trở về Trường An.

Tháng Chín, y lần đầu tiên bước chân vào Trường Môn, đứng bên cửa sổ điện Bát Nhã nhìn hai cô gái quen thuộc trong ký ức đang đánh cờ nơi bàn đá bên ngoài rừng trúc. Gió thu thổi qua, cành trúc xào xạc, A Kiều mỉm cười ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt như giọt sương trên mặt hồ. Vận mệnh trong khoảnh khắc này đã ngoặt khỏi lối rẽ để trở về như cũ.

“Bệ hạ, bệ hạ, nương nương tỉnh rồi.” Lục Y đi xuyên qua hành lang đến ngoài điện bẩm báo, giọng nói không giấu được vẻ vui mừng.

“Suỵt”, Dương Đắc Ý nói khẽ, “Bệ hạ mới ngủ chưa được bao lâu, hãy để cho bệ hạ nằm thêm lát nữa,”

https://thuviensach.vn

Y tỉnh dậy từ trong giấc mộng hỗn loạn, chợt cảm thấy không phân biệt được đâu là mộng là thực, day day thái dương, lên tiếng gọi "Dương Đắc Ý!"

Dương Đắc Ý vén rèm đi vào, cúi đầu nói, "Chúc mừng bệ hạ, Trần nương nương hồng phúc bằng trời, vừa mới tỉnh dậy, đã không còn gì đáng ngại rồi."

"Vậy à." Sau khi được nội thị sửa sang lại y phục, y bước nhanh về điện Tín Hợp.

Có thật vậy không? Y nhớ tới đủ loại biểu hiện kỳ lạ sau khi A Kiều trở về. Có một năm, Liễu Duệ đã từng nói khi huấn luyện Hoàng tử Lưu Mạch cưỡi ngựa bắn cung trên thao trường: "Chưa nói chuyện khác, năm xưa mẫu thân và dì Lăng của cháu huấn luyện còn gian khổ hơn rất nhiều." Lúc ấy y và Duyệt Trữ đều cho là Liễu Duệ nói đùa, bây giờ nghĩ thì quả thật đã thấy trong mộng là A Kiều luyện tập rất gian khổ, ngay cả những gian khổ của y hồi còn nhỏ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung cũng không thể sánh bằng.

Trong điện Tín Hợp, A Kiều vừa tỉnh lại, vô cùng yếu ớt, nhợt nhạt như một chiếc bóng sẽ tan biến đi trong nháy mắt. Cung nữ dâng lên cháo nóng đã chuẩn bị sẵn, A Kiều yếu đến nỗi cầm thìa không vững, đánh rơi xuống đất vỡ tan. Tiếng đồ sứ vỡ vang lên giòn tan trong điện Tín Hợp và cũng vọng lên ở một không gian khác. Cô cô vốn rất giỏi ứng biến, mỉm cười lui ra ngoài, nhân tiện cũng vẫy đám cung nữ lui theo.

Lưu Triệt tự mình chăm sóc người con gái yếu ớt trên giường bệnh.

Lúc này, A Kiều lại ngoan ngoãn, uống hết non nửa chén cháo mới thôi.

https://thuviensach.vn

Y rốt cuộc có thể ôm nàng vào lòng, không cần giống như trong mộng, ngay cả vươn tay cũng không tới. Song A Kiều đang nằm trong lòng y có sắc mặt tái nhợt, vậy thì đây là A Kiều câm lặng trong suốt hơn hai mươi năm cho đến lúc chết ở Trường Môn hay là cô bé thanh mai trúc mã tóc xòa trước trán mà mình đang tìm kiếm? Nhưng điều đó thì có quan hệ gì chứ? Người nằm trong lòng vẫn là A Kiều của y.

"Kiều Kiều", y dịu dàng hỏi: "Sao nàng thiếp đi lâu như vậy?"

Nàng ngơ ngác lắc đầu, y không để ý, nói tiếp: "Mới vừa rồi, trẫm mặc nguyên cả quần áo nằm ngủ trong điện Thiên thì gặp một giấc mộng."

"Thế à?" Nàng hỏi, "Mộng thấy cái gì?"

Y mỉm cười không đáp, chỉ nhìn nàng đằm thắm, nhớ tới hai người phụ nữ trong giấc mộng. Tại sao không thể ở bên nhau cho đến lúc già chứ? Rõ ràng là đã có lời hứa ngay từ buổi ban đầu rồi. Cuối cùng, y đặt một nụ hôn lên trán nàng, thì thầm, "Trẫm sẽ như nàng mong muốn."

Y nghĩ, có lẽ A Kiều thật sự là một lễ vật trân quý mà trời xanh ban cho y, một cơ duyên ấm áp để cho y mất đi mẫu hậu rồi vẫn có thể vĩnh viễn không cô độc khi ngồi ở ngôi vị cao nhất trong thiên hạ. Chúng ta sẽ nắm tay nhau đến lúc bạc đầu! Hãy thử xem nào. Đây là lần cuối cùng nàng bị thương tổn trong tay trẫm, từ nay về sau trẫm sẽ là người che chở cho nàng, để nàng không còn phải ưu sầu trước những phong ba của cuộc đời.

Rất nhiều năm sau.

"Mẹ ơi, Kim ốc tàng kiều là gì ạ?"

"Kim ốc tàng kiều à", người mẹ trẻ mỉm cười quay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ xa xăm, "Ngày xưa, nhà Hán có một vị hoàng đế tên gọi là Hán Vũ

https://thuviensach.vn

Đế. Vũ Đế hứa hẹn với biểu tỷ của mình, *'Nếu có một ngày ta lấy Trần A Kiều làm vợ, ta sẽ xây lầu vàng cho nàng ở'*, sau đó Hán Vũ Đế quả thật đã thực hiện lời hứa thuở niên thiếu của mình xây cung Kiến Chương cho biểu tỷ. Bọn họ ở với nhau trong điện Trường Môn cung Kiến Chương đến già. Mọi người tưởng nhớ tới cặp vợ chồng đế vương ân ái mặn nồng hiếm thấy này, từ đó Kim ốc tàng kiều trở thành một lời hứa tình yêu đẹp nhất."

"Ôi", cô bé nghe đến say mê, mơ màng nói: "Mẹ ơi, vậy sau này con có thể tìm được người sẽ xây một chiếc lầu vàng cho con hay không?"

Người mẹ bật cười, xoa chiếc mũi nhỏ nhắn của con gái, "Ngốc nào, chuyện xưa đẹp đẽ là đẹp đẽ ở tấm chân tình. Sau này con gặp ai, chỉ cần người đó có chân tình thì dù tặng con nhà cỏ hay nhà gỗ thì trong tình yêu cũng chính là một lầu vàng rồi."

Lưu lang đã rời bỏ nơi Bồng Lai[1]

[1] Núi Bồng Lai hay còn gọi là tiên đảo Bồng Lai, là một vùng đất truyền thuyết tìm thấy trong thần thoại Trung Quốc, và cũng xuất hiện trong cả truyền thuyết của Nhật Bản. Theo Sơn hải kinh, núi Bồng Lai nằm trên một hòn đảo ở phía đông của Bột Hải, cùng với bốn đảo khác: Phương Trượng, Doanh Châu, Đại Dư và Viên Kiều, là nơi các vị thần tiên cư ngụ.

Nàng nghĩ, nếu lúc còn sống mà được nghe bài thơ như vậy thì nhất định sẽ bật khóc. Núi Bồng Lai xa xôi, xa xôi đến chừng nào? Có phải như nàng và Lưu lang, rõ ràng cùng đi ở trong cung Vị Ương, ngước mắt lên sẽ trông thấy nhau nhưng lòng đã hóa thành một vùng hoang vắng, như hai người xa lạ chưa từng có những năm tháng tuổi trẻ hạnh phúc. Vẫn gần trong gang tấc vậy mà đôi khi cũng như xa cách tận chân trời.

https://thuviensach.vn

Trên đời này, xa nhất không phải tận chân trời, cũng không phải cách trở âm dương mà là yêu rồi dần hóa thành xa lạ, đến cuối cùng trở mặt thành thù hận. Còn hôm nay, nàng ở dưới Địa phủ sâu chín vạn thước nhìn lên chứng kiến chuyện tình của y và người ấy. U minh lạnh lẽo, tịch mịch, tịch mịch đến mức nước mắt chẳng muốn tuôn rơi.

Chuyện mở đầu là y và người ấy, chuyện kết thúc vẫn là y và người ấy. Còn nàng chỉ là một khách qua đường đáng buồn cười xen vào chuyện tình của bọn họ rồi cuối cùng rút lui. Chuyện tình của bọn họ lại bắt đầu, tiếp diễn, cuộn trào, sâu lắng miên man, cho đến kết thúc vẫn không chút liên quan tới nàng.

Năm Nguyên Thú đầu tiên, Vệ Tử Phu tự vẫn tại điện Tiêu Phòng, được chôn cất theo nghi lễ phi tần ở khu lăng mộ. Cho đến lúc chết, Lưu lang vẫn không tới gặp nàng. Những hồn phách chết oan không được đầu thai. Nàng dật dờ lưu lạc ở Uổng tử thành suốt bao năm chỉ để chờ đợi. Chờ đợi một ngày Lưu lang tới đây, nàng sẽ hỏi một câu trước lúc y uống canh Mạnh bà, hỏi rằng y có từng yêu nàng hay không? Chỉ thế mà thôi.

Nàng ra đời trong một căn phòng dành cho nô bộc ở phủ Bình Dương hầu hồi Cảnh hoàng đế còn tại vị. Lúc nàng sinh ra, mẫu thân từng thốt lên: "Xinh quá! Xinh đẹp hơn mẫu thân nhiều." Đẹp đến mấy thì cũng để làm gì chứ? Chẳng qua vẫn chỉ là một nô bộc. Thời niên thiếu, nàng từng nghe nói rằng có người thiếu niên được lập làm Hoàng thái tử ở đế đô Trường An xa xôi đã từng mỉm cười hứa hẹn với biểu tỷ của cậu ta, "Nếu lấy A Kiều làm vợ thì sẽ xây lầu vàng cho nàng ở." Truyền thuyết Kim ốc tàng kiều ấy đẹp biết nhường nào! Nàng đã từng cảm khái cho hạnh phúc của người thiếu nữ kia, hoàn toàn không biết rằng, trong tương lai, nàng lại chính là người phá vỡ cái truyền thuyết đẹp đẽ ấy. Vận mệnh đứng trong bóng tối nhìn theo, mỉm cười đầy ý vị.

https://thuviensach.vn

Vào một năm, Bình Dương công chúa cành vàng lá ngọc được gả cho Bình Dương hầu Tào Thọ. Một thiếu nữ từ trên cỗ xe ngựa sơn son thiếp vàng tráng lệ bước xuống, xinh đẹp như tiên nữ trên trời. Bình Dương trưởng công chúa Lưu Tịnh chính là người đã thay đổi vận mệnh cuộc đời nàng. Năm đó nàng còn quá nhỏ tuổi. Một hôm, nữ chủ nhân của phủ Bình Dương hầu nhìn thấy nàng, ánh mắt sáng rực, thốt lên: "Thật là một mỹ nhân trong tương lai." Rất nhanh sau đó, nàng không phải làm công việc hầu hạ nữa. Bình Dương công chúa chuyển nàng vào nội viện để huấn luyện ca múa.

"Tử Phu đừng phụ sự kỳ vọng của ta nhé." Công chúa mỉm cười nói, ánh mắt khó hiểu. Kỳ vọng gì chứ? Nàng không hiểu. Nàng chỉ là một nô tỳ nhỏ nhoi với ước mơ rất tầm thường, mong sao người nhà mình được bình an, no ấm.

Năm thứ hai, nhị tỷ Vệ Thiếu Nhi của nàng ân ái với viên tiểu lại Hoắc Trọng Nhụ của huyện Bình Dương rồi sinh ra một bé trai. Hoắc Trọng Nhụ không thể cưới nhị tỷ của nàng vì hắn đã có vợ. Vệ Thiếu Nhi bế đứa con trai khóc thầm lặng lẽ, kéo tay nàng nói: "Tam muội, đừng đi theo vết xe đổ của tỷ tỷ và mẫu thân nhé."

Khi đó, nàng càng lớn càng xinh đẹp, ca múa cũng dần điêu luyện, đẹp đến mức tỷ tỷ ruột của mình cũng phải thán phục. "Nhị tỷ yên tâm." Nàng vừa mỉm cười vừa nựng đứa cháu trai bé bỏng. Sau một năm tập luyện ca múa, tầm mắt nàng đã ngước lên cao hơn, dứt khoát không chịu làm một tiện tỳ tư thông với người khác để đến nỗi cả đời không thể ngẩng đầu. Nhưng con đường phía trước sẽ như thế nào đây? Tất cả vẫn còn mờ mịt!

Cuối năm đó có đại tang Cảnh hoàng đế, công chúa khuyên bảo hầu gia chuyển nhà lên Trường An. Hoàng đế mới kế vị đặt niên hiệu là Kiến Nguyên, lập thái tử phi trong truyền thuyết Kim ốc tàng kiều làm Trung Cung hoàng hậu. Phẩm cấp của Bình Dương công chúa cũng được nâng lên

https://thuviensach.vn

thành Bình Dương trưởng công chúa. Bệ hạ niệm tình tỷ đệ, ngầm đồng ý cho tỷ tỷ và cả nhà tỷ phu ở lại Trường An. Nàng chứng kiến cảnh phồn hoa của Trường An, hiểu rằng Công chúa nhất định có mưu đồ nên mới huấn luyện ca múa cho các nàng từ rất nhỏ. Biết vậy nhưng nàng cũng không dám nghĩ quá xa. Dù nàng có mặc y phục hoa lệ, dung nhan xinh đẹp thì chẳng qua vẫn là một ca cơ như cũ, thấy người thì phải khẽ cúi đầu gợi lòng trắc ẩn. Người đi bên dòng suối nhỏ trông thấy ngọn núi đằng xa đã cảm thấy rất cao, sao còn dám ôm mộng bay lên tầng mây? Vận mệnh không biết là hào hiệp hay tàn khốc đã mở ra một cánh cửa cho nàng. Nàng cứ thế bước tới, chẳng biết đi đâu về đâu, không thể tự mình quyết định.

Nàng biết rằng bệ hạ và Trưởng công chúa là cùng một mẹ sinh ra, tình cảm rất sâu đậm. Một hôm bệ hạ tới thăm phủ Bình Dương hầu, Trưởng công chúa sai mấy mỹ nhân tới hầu hạ, bệ hạ đều nói cười thản nhiên, nhìn không thuận mắt. Thị nữ thiếp thân A Lan của Trưởng công chúa bảo, “Tử Phu, cô lên phòng khách ca múa đi.” Vào khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy dường như ông trời đã ban xuống cho mình một cơ duyên, nói không động lòng là giả dối. Người theo học nghề ca múa thành tài sẽ được bán vào nhà các vương hầu nhưng nàng còn có cả dung nhan vô song, nếu muốn bán thì cũng phải bán cho đế vương. Lúc bấy giờ, bệ hạ còn rất trẻ, nàng cũng vậy. Người trẻ tuổi tràn đầy ảo tưởng với tình yêu, cứ thế lao vào con đường tình ái không hề sợ hãi.

Đế vương ngồi trên cao, cặp lông mày lưỡi mác, đôi môi rất mỏng, cực kỳ tuấn tú. Chắc y đang ở trong hoàn cảnh bất đắc chí, trên mặt phảng phất nét buồn.

Đó là người ngồi trên ngôi vị thiên hạ chí tôn! Nàng như người ngã trong bùn lầy ngước nhìn mây bay trên trời, còn chưa cất tiếng thì lòng đã tan ra. Nàng quên hết, không còn nhớ mình đã hát, múa như thế nào, chỉ còn nhớ rằng y ngồi ở trên cao hơi nhướng mày, uống cạn chén rượu, ánh mắt nhìn nàng lóe lên một tia thưởng thức. Nàng hầu hạ y thay quần áo. Y gỡ chiếc

https://thuviensach.vn

trâm cài tóc của nàng, khen ngợi, "Mái tóc đẹp quá!" Chuyện xảy ra như một giấc chiêm bao. Nàng theo người đàn ông này về cung Vị Ương. Nàng vẫn biết, tục danh của hoàng đế triều Đại Hán hiện giờ là Lưu Triệt, chỉ là từ đó về sau, cái tên này không chỉ khiến nàng tôn sùng mà còn mang một ý nghĩa sâu sắc hơn rất nhiều.

Rồi cũng đến lúc nàng nhìn thấy người đó. Cung nữ đến trước xe ngự bẩm báo, "Hoàng hậu nương nương chờ bệ hạ trở về đã lâu rồi."

Trong xe ngự yên lặng một lát rồi truyền ra giọng của bệ hạ, "Vậy à?"

Nàng đứng cuối xe ngự, nghe tiếng nói ở gần trong tấc gang mà lại xa xăm như tận chốn chân trời.

"A Kiều tỷ", bệ hạ xuống xe, mỉm cười hỏi, "Bên ngoài gió lớn thế mà sao nàng còn ở đây?"

Cô gái kia cười duyên dáng quay lại, khẽ nghiêng đầu nói: "Chàng không ở trong cung, thiếp nhớ chàng nhiều lắm, cứ tính toán từng canh giờ xem lúc nào chàng trở về để chờ ở đây."

Đó là người con gái tôn quý nhất mà nàng đã gặp trong cuộc đời này. Người con gái đó dù gặp bệ hạ cũng chưa từng chịu cúi đầu vẫn tươi cười chàng chàng thiếp thiếp như thể đó chỉ là phu quân của mình. Đến sau này, nàng vươn lên được địa vị cao giống người đó nhưng không sao có được khí thế như của đối phương. Đến cuối cùng thì nàng mới hiểu rằng, nàng - Vệ Tử Phu chỉ là hoàng hậu của Lưu Triệt, còn Trần A Kiều mới là thê tử của Lưu Triệt.

Vẻ đẹp của Trần A Kiều khác với vẻ đẹp của nàng. Ở Trần A Kiều là vẻ đẹp cao quý, không người nào có thể phủ nhận được. Có một hoàng hậu xinh đẹp như vậy thì đương nhiên nàng phải bị vứt bỏ, vào làm nô tỳ trong

https://thuviensach.vn

cung. Nhưng nàng không cam lòng! Hiến thân cho đế vương không phải để sống lại cuộc sống nô tỳ thuở trước. Nàng nghe người trong cung nói rằng bệ hạ và hoàng hậu ái ân nồng thắm, hiếm thấy trong nhà đế vương. Vậy còn nàng thì sao? Vệ Tử Phu này được xem là cái gì?

Một năm sau, cung Vị Ương loại bỏ những cung nữ lớn tuổi. Nàng tuyệt vọng, mang lòng quyết tâm không thành công cũng thành nhân vượt qua bao khó khăn để đến được trước mặt bệ hạ, quỳ gối cầu xin y cho nàng rời đi. Bệ hạ trông thấy dung nhan vừa quen thuộc vừa xa lạ đang lệ rơi đầm đìa liền sủng ái lại lần nữa. Lần này thì hoàng hậu nương nương không cách nào nhẫn nhịn. Một người con gái cao quý sao có thể chịu được cảnh phải cùng chia sẻ phu quân với một ca cơ có thân phận thấp hèn.

Nhưng rồi nàng đã mang thai. Từ lúc bệ hạ đăng cơ đến nay chỉ sủng ái một mình hoàng hậu nhưng vẫn chưa có người nối dõi. Chuyện kế thừa của hoàng gia cực kỳ trọng yếu. Hoàng hậu nương nương không quản đến mọi việc, chỉ để ý đến phu quân của mình, nào ngờ vừa tỉnh mắt ra thì ngày đã sang, người đã khác. Nàng vẫn cho rằng sở dĩ Trần A Kiều thua là bởi vì bệ hạ ở ngôi cửu ngũ thì không thể nào chỉ có vĩnh viễn một người. Sau này, nàng mới bi thương phát hiện ra, trên đời này chẳng có chuyện gì là tuyệt đối. Như vậy thì ai đúng ai sai chẳng phải đã rõ ràng ngay từ buổi ban đầu ?

Hoài Nam quận chúa Lưu Lăng cũng yêu bệ hạ, liên kết với nàng, lợi dụng người nhà Sở Phục để ép buộc Sở Phục phải đẩy Hoàng hậu nương nương vào chỗ chết không nhắm mắt. Nàng lạnh lùng theo dõi Lưu Lăng, âm thầm suy nghĩ xem vì sao cô ta lại phải khổ đến như vậy? Ngay cả đánh đổ Trần A Kiều thì Lưu Triệt vẫn không thể nào là của cô ta được. Thế thì khổ cực cho ai, vội vàng cho ai? “Cho nên, Tử Phu, ngươi phải nhớ kỹ.” Nàng tự nói với bản thân mình, những cô gái đắm chìm trong tình yêu thật quá ngu ngốc, nếu có ngày đó thì ngươi không được để mình giống như bọn họ. Nào ngờ khi người kia quay trở về, nàng mới thấu hiểu, có một số chuyện không phải cứ tự cảnh cáo mình là có thể không phát sinh.

https://thuviensach.vn

Những năm đó, nàng ở bên cạnh đế vương với thân phận mẫu nghi thiên hạ, bình thản nhìn đế quốc Đại Hán ngày một cường thịnh. Thời gian thấm thoắt, nàng cũng dần dà phó thác cả trái tim mình cho y. Tại sao lại phải yêu chứ? Bởi vì y quá tuyệt tình hay vì thời gian trôi qua quá vô vị? Không một ai ở dưới vòm trời này có thể đưa ra đáp án.

Song một luồng tình ý cuối cùng cũng đã mất đi. Bọn họ ngửa tay làm mây, úp tay làm mưa nhưng lại quên mất rằng bệ hạ đang ở bên cạnh lạnh lùng quan sát. Vào ngày đã quyết định xong ý chỉ phế hậu, bệ hạ tới dùng bữa ở điện của nàng. Sau khi ân ái, y nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, đột nhiên cười lạnh nói, "Trẫm thật không nhìn ra khanh lại là người có lòng dạ hiểm độc."

Nàng kinh hãi, toát mồ hôi lạnh. Đó là hoàng đế của hoàng triều Đại Hán, thiên hạ đều ở trong tay y. Đến sau này, nàng mới biết, bản thân tự cho là đắc kế nhưng chẳng qua là vì bệ hạ ngầm đồng ý nên chuyện mới phát sinh. Người kia là biểu tỷ cùng lớn lên với y từ nhỏ, là người con gái mà y từng hứa hẹn muôn vàn sủng ái, được người đời ca tụng là đôi đế hậu cầm sắt hòa hợp. Y lại cứ thế nhìn người đó chầm chậm đi đến vực thẳm, sau đó còn đích thân đẩy xuống. Nàng vẫn cho rằng mình biết rõ hơn Trần A Kiều về sự vô tình của người cùng chung chăn gối nào ngờ y không phải là vô tình mà là tuyệt tình. Từ ngày đó, nàng bắt đầu học theo cách nghĩ của y để hành xử thì y lại dần rời xa nàng. Nếu không phải bởi vì nàng đang mang thai Chư Ấp, e là trên thế giới này không có một hoàng hậu tên là Vệ Tử Phu. Trong hậu cung ba ngàn phi tần cung nữ nhưng có sinh có dưỡng thì chỉ một mình nàng. Sau này ấu đệ Vệ Thanh bắt đầu quật khởi. Cuối cùng, nàng sinh hạ con trai trưởng Lưu Cứ, được lập làm hoàng hậu. Vào lúc đó, nàng lại không biết rằng ở Đường Cổ Lạp Sơn xa xôi, Lưu Mạch và Lưu Sơ cũng đã bắt đầu bi bô học nói.

Từ một ca cơ lên đến ngôi vị hoàng hậu, truyền kỳ về kỳ tích như vậy đủ để phủ bóng lên câu chuyện cũ Kim ốc tàng kiều. Nàng dần quên mất rằng

https://thuviensach.vn

thuở bé mình cũng hằng ngưỡng mộ câu chuyện huyền thoại đẹp đẽ này. Cho đến năm Nguyên Sóc thứ sáu, cái tên bị quên từ lâu lại được nhắc tới một lần nữa. Trở về theo cái tên đó còn có một công chúa giống mẫu thân của cô như đúc, tên gọi là Sơ. Cô bé kia nói, chữ "Sơ" này ở trong một câu thơ đẹp đẽ *"Nhân sinh nhược chích như sơ kiến."*

"Nhân sinh nhược chích như sơ kiến."

"Nhân sinh nhược chích như sơ kiến."

Khi nàng nghe được câu này thì chỉ cảm thấy buồn cười, đời người nếu mãi như khi bọn họ vừa gặp nhau thì Vệ Tử Phu nàng sẽ ở đâu? Hoặc nếu như đời người mãi chỉ như khi nàng vừa gặp bệ hạ thì trên đời này cần gì phải có một Trần A Kiều? Đều là những chuyện mâu thuẫn. Mà có lẽ, đời người vốn là một mâu thuẫn lớn nhất. Trong khoảnh khắc đó, nàng mơ hồ cảm thấy lòng đau đớn.

Vốn nàng vẫn luôn tự nhắc nhở mình đừng yêu nhưng cuối cùng lại vẫn sa vào đó. Thoáng chớp mắt đã từ năm Kiến Nguyên thứ hai đến năm Nguyên Sóc thứ sáu, được hơn mười năm rồi. Năm tháng dài như vậy, yêu thương cứ lớn lên từng chút một khiến khi tỉnh ngộ thì chính bản thân mình cũng không thể xóa bỏ được nữa. Cũng như đời nàng đã được chú định thống khổ, đến chết vẫn không yên.

Bệ hạ ban cho cô bé kia danh hiệu Duyệt Trữ, ở tại điện Chiêu Dương, Duyệt Trữ! Duyệt Trữ! "Du duyệt an trữ"[2]. Trong cung Vị Ương này, ai có thể thực sự vui vẻ an bình? Trong điện có bao nhiêu là người mà cô bé không hề e ngại dám nói rằng mình nhớ mẫu thân, mẫu thân của mình là người phụ nữ tốt nhất thiên hạ.

[2] Vui vẻ bình an.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ tốt nhất thiên hạ? Nàng nhớ lại người con gái trong ký ức, khuôn mặt như đóa phù dung, cặp mày lá liễu, dĩ nhiên là đẹp tuyệt trần. Nhưng với tính cách kiêu ngạo tùy hứng như vậy thì có muốn làm trái lương tâm để nói ra một chữ tốt cũng thấy khó khăn. Chẳng phải bệ hạ cũng bị tính cách đó của người kia từng bước ép phải rời xa sao?

Tính cách kiêu ngạo đó, sau nhiều năm lưu lạc bên ngoài có được mài giũa? Đã bước chân ra khỏi thành Trường An, nào ai nguyện ý chịu đựng người kia thêm lần nữa. Trần A Kiều mất đi tính cách kiêu ngạo rừng rực như lửa thì có còn là Trần A Kiều như trong ký ức? Nàng cũng chẳng nghĩ được rõ ràng. Trong lòng nàng, cái tên Trần A Kiều đồng nghĩa với một người con gái luôn kiêu ngạo, giống như một con phượng hoàng luôn đứng thẳng, kiêu hãnh bay trong biển lửa không bao giờ chịu cúi đầu, cuối cùng bị đốt thành tro bụi. Ngay cả nàng là kình địch nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng hình ảnh hủy diệt huy hoàng đó đẹp đến tột đỉnh. Đẹp đến nỗi không ai có thể trơ mắt lạnh lùng chứng kiến giây phút cuối cùng. Thế nên, Lưu lang của nàng mới thật là vô tình!

Nàng vẫn ôm mối hận. Đều là phận nữ nhi, đều là hoàng hậu, tại sao Trần A Kiều lại có thể sống mạnh mẽ, thẳng thắn như vậy còn nàng thì cứ ngày ngày lặng lẽ, mỏi mòn ở cung Vị Ương phồn hoa để cuối cùng héo hon đi giống như chiếc bóng mỹ lệ trên tấm màn lụa hàng đêm kéo lên trong điện Tiêu Phòng mà không hề có sinh khí.

Sau khi nàng sinh Cứ Nhi thì bệ hạ trở nên lạnh nhạt. Nàng nghĩ, chung quy lại thì y chỉ muốn có một đứa con trai nối dõi mà thôi. Nàng giúp được y thực hiện hy vọng đó, nên y cho nàng ngồi lên ngôi vị hoàng hậu cao quý nhất mà cũng cô quạnh nhất ở cung Vị Ương, rồi để mặc nàng cho số phận giày vò, còn nàng cũng vui vẻ chịu giày vò như thế. Có ai trên cõi đời này không ngưỡng mộ, có ai ở trong cung Vị Ương không tôn sùng ngôi vị trí hoàng hậu? Người đời thường nói nó là đại biểu cho ngôi vị mẫu nghi thiên

https://thuviensach.vn

hạ, nhưng chỉ có người ngồi trên mới biết được cảm giác bi thương trộn lẫn với hân hoan.

Nàng chiếm được ngôi vị hoàng hậu mà mình ước ao thèm khát nhưng lại đánh mất sự sủng ái của phu quân. Nàng cũng không biết phải chăng mỗi người đàn bà đang tranh đoạt ngôi thứ trong cung Vị Ương đều như vậy? Một người đàn bà có được tôn sùng đến đâu thì trước hết vẫn là một nữ nhân, mà đã là nữ nhân thì liệu có người nào không mong mỏi được phu quân thương yêu? Người trong cung Vị Ương thôi không còn nhắc đến Trần hoàng hậu nữa mà bây giờ bọn họ chỉ nói đến Vệ hoàng hậu ở điện Tiêu Phòng.

"Vệ hoàng hậu là người hiền hậu. Hôm qua ta làm việc trong ngự hoa viên. Vệ hoàng hậu đi qua còn hơi mỉm cười với ta."

"Vệ hoàng hậu thật may mắn. Nghe nói, nàng vốn chỉ là một ca cơ của phủ Bình Dương hầu."

"Đúng đấy. Nói về thân phận thì Trần hoàng hậu trước kia cao quý biết nhường nào chứ? Thế mà chẳng phải cũng thua bởi một ca cơ? Có thể thấy được..."

…

Cho nên, sinh nam không vui, sinh nữ không giận, ai không thấy Vệ Tử Phu bao trùm thiên hạ?

Lức nàng mới nghe được bài hát đó thì đột nhiên bật cười. Những người đó chỉ thấy được bề ngoài rạng rỡ nhưng lại không thấy được bùn lầy bên dưới. Nàng vẫn luôn nghĩ nếu không có Cứ Nhi, không có Thanh đệ, không có Khứ Bệnh thì rốt cuộc nàng là cái gì ở trong lòng Lưu lang? Cô bé kia nói suốt nửa năm, Lưu lang cũng nghe suốt nửa năm, dần thấy người kia

https://thuviensach.vn

quả thật là một người rất tốt. Người kia trong dĩ vãng luôn kiêu căng tùy hứng làm tổn thương y nhưng đã được thời gian xóa mờ, giờ trong ký ức chỉ còn lại những gì tốt đẹp.

Trong cuộc đời mỗi người đàn ông đều có một bông hoa hồng nhung và một đóa hồng trắng. Hoa hồng trắng là dịu dàng, hoa hồng đỏ là nồng nhiệt. Y rời xa hoa hồng đỏ đã lâu nên coi người đó như một nốt ruồi son trước ngực, giữ tận trong lòng, nếu không có lại được thì sẽ mãi còn day dứt, Lúc đó, nàng cũng đã nhìn thấy trước chuyện của mười năm sau nhưng nàng chỉ không đoán được kết cục, càng không đoán được lòng của Lưu lang. Nếu thật sự là vô tình thì hãy vô tình đến cùng, sao dần lại có tình, rồi khối tình đó lại dành cho người khác, khiến cho nàng đã mộng đến nửa đêm lại tỉnh, sao không khỏi đớn đau?

Nàng vẫn cho rằng Cứ Nhi là chỗ dựa cuối cùng, không thể bị đánh đổ của mình nhưng nào ngờ cuối cùng nàng lại thất bại, phải tự vẫn cũng vì nó. Trong đời người có chuyện nào mỉa mai hơn? Năm Nguyên Sóc thứ hai, nàng sinh Cứ Nhi, đăng cơ làm hoàng hậu. Năm Nguyên Sóc thứ năm, Vương Thấm Hinh sinh Nhị hoàng tử Lưu Hoành, nhất thời giành được ân sủng của Hoàng thượng. Cứ Nhi không còn là con trai nối dòng duy nhất của y. Năm Nguyên Sóc thứ sáu công chúa Duyệt Trữ Lưu Sơ hồi cung. Cuối năm Nguyên Sóc thứ sáu, Trần A Kiều dẫn theo Lưu Mạch hồi cung. Bọn họ nói, hoàng tử trưởng mới thật sự là giống bệ hạ, giống từ cặp mắt đến bờ môi. Cuối cùng thì đứa con giống Lưu lang của nàng nhất vẫn là con trai của người đó. Còn tướng mạo Cứ Nhi một nửa giống Lưu lang, một nửa giống nàng, lúc bình thường cảm thấy không có gì, nhưng bây giờ nghĩ lại mới có chút oán hận.

Bệ hạ để cho Trần A Kiều quay về Trường Môn. Nhị tỷ an ủi nàng rằng như vậy không tốt sao? Điều này nói lên rằng bệ hạ không coi trọng người kia vì Trường Môn chính là lãnh cung. Nàng cười lay lắt, nói nhị tỷ quả thật là quá ngây thơ. Trường Môn cũng là nơi người làm hoàng hậu như nàng

https://thuviensach.vn

không thể quản đến. Từ đó có thể thấy được ý của bệ hạ là muốn bảo vệ cho Trần A Kiều.

Ngẫm nghĩ ra mới thấy thật không công bằng. Nàng ở cung Vị Ương này đã hơn mười năm vẫn cảm thấy có khoảng cách, không sao vừa mắt Thái hậu. Nếu không phải vì Cứ Nhi thì e rằng nàng còn chẳng duy trì được ngay cả cái cục diện không mặn không nhạt như ngày hôm nay. Ấy vậy mà, Trần A Kiều vừa mới trở về, chưa nói đến mẫu thân là Trưởng công chúa Quán Đào mà ngay cả Vương thái hậu cũng đối xử bằng ánh mắt khác. Chẳng phải Lưu lang của nàng cũng coi trọng người kia hơn một chút sao?

Bọn họ cố ý cách ly nàng với người kia, mà ngay bản thân hai người cũng ngầm thỏa thuận là không gặp nhau. Gặp nhau thì cả hai ắt sẽ đều lúng túng. Nàng được nghe kể rằng người kia vốn đã xinh đẹp nay càng xinh đẹp, năm tháng lại ưu ái không để lại bao nhiêu gió sương trên dung nhan, hơn nữa tính cách đổi thành tao nhã, điềm đạm, chẳng chút nào giống cô gái kiêu ngạo nông nổi trong ký ức của nàng. Ngay cả nàng cũng không nhịn được tò mò, người kia trong mấy năm nổi chìm lưu lạc đã xảy ra chuyện gì mà đổi thành dáng vẻ hôm nay?

Sau khi bệ hạ hồi cung, kết quả của lần đầu tiên đi gặp người kia là chia tay trong hờ hững. Người kia lén xuất cung bị biết được, vì cung nữ trong điện Trường Môn nên đành phải tới điện Tuyên Thất cầu tình. Sau đó, bệ hạ ân xá cho bọn họ, còn đồng ý để người kia xuất cung. Trong đại thọ của Trưởng công chúa Quán Đào, người kia xuất cung chúc thọ, bệ hạ cũng tới đó rồi được người kia săn sóc khi bị dị ứng nổi mẩn do uống rượu. Đêm Trừ tịch của năm Nguyên Thú đầu tiên, bệ hạ ở lại Trường Môn, sáng sớm chia tay trong nặng nề.

Nàng biết nàng không thể oán, không nên oán nhưng từng chuyện, từng chuyện đều không khỏi gợn lên trong lòng. Dù không đau nhưng nếu cứ kéo dài mãi thì sẽ khiến nàng trở nên ưu sầu. Nàng muốn nhắm mắt che tai

https://thuviensach.vn

không nhìn tới, không nghe tới nhưng vẫn tự có người đến báo, còn nàng đành phải gượng giữ vẻ mặt tươi cười, lắng nghe.

Nàng biết bệ hạ coi trọng Trần A Kiều, không cho phép nàng động tới người ta. Những năm này, nàng ở trên ngôi vị hoàng hậu nhưng vẫn luôn ghi nhớ lời giáo huấn năm xưa, một mực án theo ý tứ của y mà hành sự, giữ yên hậu cung để y có thể an tâm lo chuyện nước. Cũng vì thế nên bệ hạ mới có thể để nàng ngồi trên ngôi vị hoàng hậu nhiều năm như vậy. Y lại không biết, tuy nàng mỉm cười nhìn y lui tới các tòa điện trong cung Vị Ương, bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản nhưng trong lòng lại đau nhói. Nếu có thể, sẽ chẳng người phụ nữ nào nguyện chia sẻ phu quân với người khác, trừ phi người đó không hề có chút tình cảm. Nàng yêu thương y nên nhất định sẽ đau đớn.

Trước khi Trần A Kiều trở về, nàng cho rằng mình có thể cứ cười như vậy đến suốt đời, cao cao tại thượng nhưng tịch mịch, đợi chờ Lưu lang thỉnh thoảng lui đến. Trần A Kiều trở về đã phá vỡ hạnh phúc nhỏ nhoi đó của nàng.

Giờ nàng mới biết, hóa ra nàng có thể chịu đựng được chuyện Lưu lang ở chung với những người con gái khác nhưng không thể dễ dàng tha thứ chuyện Lưu lang quay lại với Trần A Kiều. Điều này không khác một cái tát giáng thẳng vào nàng, nói cho nàng biết rằng, thắng lợi mà nhiều năm qua ngươi vẫn tự cho là mình giành được chỉ là giả tạo Người kia đã từ vận mệnh trở về, đòi lại hết thảy những gì trước đây nàng cướp đi.

Sau này nàng nghĩ, có lẽ lúc đó, trực giác nhạy cảm đã nói cho nàng biết, Lưu lang đã dần yêu người con gái mà y từng vứt bỏ. Như vậy, khi chính bản thân y cũng ý thức được điểm này thì chẳng phải người đã từng làm tổn thương A Kiều là nàng sẽ phải chết không chỗ chôn thây? Thế nên, cuộc đấu của nàng và người kia còn là cuộc đấu sinh tử,

https://thuviensach.vn

Nàng cũng không biết sau khi trở về người kia sẽ thế nào nên mới bố trí một cái bẫy hết sức tinh vi, kết cục mới biết chính bản thân mình lại là người sập bẫy. Người kia thì sao? Sau khi thắng rồi cũng không thèm đếm xỉa gì tới nàng mà lại xin bệ hạ một đạo ý chỉ để về phủ Đường Ấp hầu ở tạm. Lần ở tạm này dài tới một năm.

Trong một năm đó, nàng bị giam lỏng ở điện Tiêu Phòng, đối diện với cung điện hoa lệ nhưng trống rỗng, bơ vơ không biết bấu víu vào đâu. Mọi người nói rằng bệ hạ thường tới phủ Đường Ấp hầu thăm người kia, giảm bớt số lần lưu lại cung Vị Ương.

Nàng chỉ cười dịu dàng, lặng lẽ nghe bọn họ bàn tán, ra vẻ cảm thông lẫn bất bình thay cho mình, lòng cứ thế nhạt dần, Nàng đã yêu phải một người chưa bao giờ yêu nàng, vậy thì tình yêu của nàng cứ thế, cứ thế tan biến. Nếu tình yêu đó chỉ có thể làm cho nàng khổ, làm cho nàng đau thì nàng cũng không cần nhưng e rằng, nếu vứt bỏ nó thì nàng sẽ đau đớn không chịu nổi, đau đớn muốn chết đi. Nàng còn có người nhà phải bảo vệ, Cứ Nhi phải che chở, cho nên nàng không có thời gian để mềm yếu, không có thời gian để héo sầu xuân thu, không có thời gian để mà khóc cho mối tình đang tàn tạ.

Năm Nguyên Thú thứ hai, trưởng nữ Vệ Trường xuất giá. Đến con gái cũng đã đến tuổi gả chồng thì nàng coi như đã già rồi. Vệ Trường thật sự rất giống nàng, giấu kín những bi thương ở trong lòng. Nàng thật sự mến một thiếu niên, nhưng người thiếu niên đó lại ngại là biểu ca của nó. Cảm mến thì làm sao? Với tình cảnh của Vệ gia ngày đó thì chuyện hôn nhân của Vệ Trường là cực kỳ quan trọng với nàng. Nàng không thể để cho tình cảm riêng tư của con gái gây ảnh hưởng đến mưu đồ toàn cục. Nhưng nàng làm con gái bi thương thì lòng nàng còn bi thương hơn. Bi thương vì nàng biết rõ Vệ Trường không tình nguyện nhưng vẫn lựa chọn gả vào Lý gia. Dường như những gì trong đời nàng lại một lần nữa tái diễn, những gì làm ra hoàn toàn khác với suy nghĩ trong lòng.

https://thuviensach.vn

Từ phương bắc truyền tin về báo rằng Khứ Bệnh đại thắng. Quả nhiên Khứ Bệnh là một đứa trẻ xuất sắc, tài hoa rực rỡ, không uổng công Vệ Trường thương yêu. Vệ Trường thật sự có cặp mắt tốt hơn nàng, nó chỉ là yêu mà không đến được, còn nàng lại vì yêu mà thành tổn thương.

Trường Tín hầu Liễu Duệ toàn thắng Hung Nô, đem về bào tỷ[3] của bệ hạ, Nam Cung trưởng công chúa Lưu Đàm, kết hôn cầu hòa với Hung Nô đã nhiều năm. Đồng thời ở thành Trường An, sinh mạng của Vương thái hậu cũng bước tới giờ phút cuối cùng. Người phụ nữ dù tôn quý đến đâu thì khi tiến gần đến giờ phút tử vong cũng đều giống nhau. Vương thái hậu vẫn luôn mong ngóng Nam Cung trưởng công chúa trở về. Nhiều năm trước, bà đã đưa nàng đi Hung Nô kết hôn cầu hòa trong khi bản thân mình thì an nhàn ngồi trên ngôi vị tôn quý cũng cảm thấy xót xa. Xót xa cũng chỉ là xót xa, nếu mọi chuyện tái diễn, bà vẫn dứt khoát lựa chọn đưa đứa con gái yêu của mình ra đi để giúp cho chính bà và đứa con trai. Cũng giống như nếu được sống lại một lần nữa, nàng vẫn sẽ chọn cách dùng chuyện Vu cổ hãm hại Trần hoàng hậu. Xét về bản chất thì nàng và Vương thái hậu là cùng một loại người. Cả hai không phải không có tình yêu, nhưng vì những thứ quan trọng hơn tình yêu mà đành chôn vùi nó. Chỉ là Vương thái hậu thành công, còn nàng từ trước tới nay vẫn cho là mình thành công nhưng bây giờ nhìn lại mới biết nguy cấp như rơi xuống vực thẳm, thế nên hai người luôn không thể gần gũi nhau.

[3] Bào tỷ: Chị ruột.

Vào ngày Vương thái hậu qua đời, nàng đứng ở ngoài cung Trường Nhạc với tâm trạng cực kỳ hờ hững, không vui không buồn. Người phụ nữ đang hấp hối trong cung Trường Nhạc phồn hoa tôn quý là mẫu thân của phu quân nàng. Bà và nàng sống ở trong hai cung điện suốt bao nhiêu năm qua nhưng tới giờ vẫn như hai người xa lạ. Bản thân nàng tràn ngập bi thương, chẳng thể nào chia sẻ với người phụ nữ nửa đời huy hoàng nhưng sắp ra đi kia.

https://thuviensach.vn

Song, bà lại là mẫu thân của Lưu lang. Vào thời khắc đó, Lưu lang thật sự bi thương. Dù Lưu lang có tàn nhẫn đến đâu nhưng trong lúc mẫu thân qua đời thì trái tim y vẫn thoáng có chút mềm yếu. Nàng đi theo y tới ngoài điện Linh Tâm. Mọi người nói rằng Lưu lang ở tại tòa cung điện này từ nhỏ đến lớn. Lưu lang của nàng ngồi trong điện Linh Tâm thương tiếc mẫu thân, còn nàng đứng ở ngoài, chần chừ không dám vào. Thời gian đã mài mòn dũng khí của nàng. Nàng không còn được như hồi còn trẻ, không hề sợ hãi về tiền đồ phía trước.

Người đời nói rằng, hiểu rõ tâm Hoàng đế nhất trên đời này chính là Ngự tiền tổng quản Dương Đắc Ý hầu hạ bên cạnh y nhiều năm. Ngày hôm đó, Dương Đắc Ý đã đi khắp cung điện tìm Trần A Kiều. Nàng đứng tại đình Viễn Sơn ở rất xa, nhìn Doãn Giai La tiến vào rồi bị bệ hạ nổi trận lôi đình truyền giải tới Dịch đình. Cuối cùng là Trần A Kiều bước vào.

Nàng cứ đứng chờ mãi ở trong đình, đợi đến khi sắc trời sẩm tối, đợi đến khi những cơn gió Nam tháng Năm thổi tới, tâm hồn lạnh giá vẫn chưa thấy người kia đi ra ngoài. “Hoàng hậu nương nương”, Thải Thanh khẽ nhắc, “Chúng ta trở về thôi.” Nàng quay đầu lại, tựa hồ nghe ra vẻ bất nhẫn trong lời của Thải Thanh, cười không thành tiếng.

Nam Cung trưởng công chúa Lưu Đàm từ nhỏ đã có tình cảm rất tốt với Trần A Kiều, trước mặt mọi người gây khó xử cho nàng, đối đãi lạnh nhạt. Sau khi Thái hậu qua đời, nàng chính là người phụ nữ tôn quý nhất Đại Hán nhưng sao lại phải cẩn trọng hơn so với trước kia? Bệ hạ dẫn Nam Cung trưởng công chúa và Trần A Kiều tới cung Cam Tuyền nghỉ hè. Sau khi trở về, ân ái càng thêm nồng thắm. Còn nàng thì trông coi ngôi vị hoàng hậu lạnh lẽo mà dần trở nên mòn mỏi, gầy yếu đến nỗi chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng ngã.

“Mẫu hậu”, các con gái gọi nàng vẻ lo lắng.

https://thuviensach.vn

“Không có chuyện gì”, nàng bình thản đáp, vẫn cười dịu dàng. “Ta đã quen rồi.” Đúng vậy, nàng đã quen. Không phải là nàng nguyện ý quen mà hiện thực buộc nàng phải như vậy, không chấp nhận thì làm thế nào?

Dương Thạch đã xuất giá, Khứ Bệnh cũng đã mất đi. Không khí tịch mịch tràn ngập cung Tiêu Phòng. Ngay cả mái hiên thoạt nhìn tráng lệ huy hoàng trong những năm đầu giờ cũng ảm đạm qua năm tháng bào mòn. Còn nàng càng ngày càng trở nên thận trọng. Cho tới bây giờ, chỉ cần con gái mạnh khỏe, gia tộc bình an, nàng sẽ có thể cứ thận trọng như vậy đi hết cuộc đời.

Cuối cùng nàng vẫn không thể chống lại con bão táp bộc phát trong Thượng Lâm Uyển. Lúc vừa nghe chuyện, nàng rất ngạc nhiên, ngoài nỗi lo lắng cho gia tộc còn là một thoáng sung sướng. Trần A Kiều kiếp này ngươi luôn thuận buồm xuôi gió mà cũng có ngày hôm nay sao? Mất đi đứa con kia, nhất định ngươi sẽ rất đau, rất đau, có đau như ta không?

Nàng gắng sức làm giảm cơn sóng lớn đổ ập vào Vệ gia nhưng không thể ngăn được nỗi sợ hãi lúc đêm khuya nằm ngủ một mình ở điện Tiêu Phòng. Chẳng lẽ lần này thật sự không qua được? Năm xưa nàng đối xử với Trần A Kiều như thế nào thì tới giờ vận mệnh như muốn báo ứng trở lại gấp bội. Người đầu tiên ra đi là ngoại trưởng tôn.

Sau đó là Dương Thạch, cuối cùng là Cứ Nhi. Vận mệnh nếu muốn nàng bại lui từng bước, nàng cũng chẳng thể cưỡng nổi. Nàng chỉ có thể ngồi trên chiếc ghế hoàng hậu giá lạnh, xung quanh chỉ còn mấy đứa con và người thân. Chỉ sợ sau cơn phong ba này thì chiếc ghế hoàng hậu cũng sẽ mất đi. Sao nàng có thể cam tâm? Nếu phía sau đã là vực sâu vạn trượng, không thể lui được nữa thì sao nàng có thể tiếp tục lui cho được? Tiếp đó, chuyện mưu phản, Vu cổ dồn dập ập đến. Tất cả đều đã sắp đến hồi kết thúc, nàng ngồi gảy đàn trong điện Tiêu Phòng. Đó là khúc *Thượng Tà* trong Nhạc phủ.

https://thuviensach.vn

"Nguyện làm đôi lứa tương tri, trọn đời chẳng phân ly.

Núi sẽ mòn, nước sông rồi cạn,

Đông sấm rền, hè giăng mưa tuyết,

Trời đất sập, mới cùng chàng ly biệt!"

Cuộc đời của nàng, chẳng qua chỉ là một lần đánh cuộc lớn. Nửa đời trước, nàng thắng nên tới được điện Tiêu Phòng. Nửa đời sau, nàng lại thua nên tự vẫn, trả giá bằng tính mạng. Cuối cùng cũng đã xa cách với người. Lưu lang là quân vương, nhưng nàng chỉ mong mỏi y là lang quân của mình. Lúc còn trẻ, nàng lạnh lùng quan sát cô gái kiêu ngạo kia, thầm giễu cợt cô ta không hiểu chuyện. Lưu lang của các nàng là bậc đế vương làm chúa tể thiên hạ mà cô ta lại mong y chỉ sủng ái riêng mình, thế chẳng phải là quá ngây thơ hay sao? Giờ nàng mới biết, bất kỳ người con gái nào cũng đều nuôi vọng tưởng như vậy trong lòng. Chỉ là Trần A Kiều thành thực hơn, lại có tư cách để vọng tưởng nên mới nói ra không hề e ngại. Có thể sống một cuộc đời thẳng thắn như vậy, ai bảo không phải là hạnh phúc?

Đã đến bước này, nhìn lại hết thảy, nàng chỉ thấy bản thân mình luôn bị áp chế, dù ngay cả lúc đắc ý nhất là đăng cơ lên ngôi hoàng hậu thì chung quanh vẫn chỉ là màu xám. Cả đời nàng chỉ duy nhất một lần mang màu sắc ấm áp. Đó là lúc người kia còn là hoàng hậu, còn nàng mới có Vệ Trường, bệ hạ đến điện của nàng thăm nom, hai người cùng bế Vệ Trường êm đềm vui vẻ. Cảnh tượng đó rất giống hồi còn bé, nàng từng thấy một gia đình nông dân ở huyện Bình Dương, vợ chồng quấn quýt bên nhau, cho đến già vẫn còn trao nhau đầu mày cuối mắt tràn ngập yêu thương. Chính nàng đã phá vỡ sự ấm áp đó, sắp đặt chuyện Vu cổ hãm hại Trần A Kiều, đẩy A Kiều khỏi ngôi hoàng hậu. Nếu như mong muốn lớn nhất trong cuộc đời chỉ là được bên nhau đến già thì lúc ban đầu nàng cần gì phải dốc hết tâm cơ để giành giật sự yêu thương của bệ hạ. Trong buổi ban đầu đó, rốt cuộc là vì

https://thuviensach.vn

nàng muốn giành lấy yêu thương của bệ hạ, biến y trở thành Lưu lang của mình nên mới nảy sinh tình yêu hay là vì nàng nảy sinh tình yêu nên mới quyết tâm liều mạng giành giật tình cảm của Lưu lang? Điều đó ngay cả bản thân nàng cũng không biết. Nàng chưa bao giờ nguyện ý đoạn tuyệt, chỉ mong gắn bó cả đời với y.

"Núi sẽ mòn, nước sông rồi cạn,

Đông sấm rền, hè giăng mưa tuyết,

Trời đất sập, mới cùng chàng ly biệt!"

Nhưng Lưu lang đã đoạn tuyệt trước với nàng. Cõi đời này chỉ có một Lưu lang, vậy sao đã có một Vệ Tử Phu lại còn sinh ra một Trần A Kiều? Hoặc là đã có Trần A Kiều rồi thì cần gì phải sinh ra một Vệ Tử Phu? Vận mệnh rất công bình. Nàng đã có gan đánh cuộc thì phải chịu thua nhưng lại không dứt bỏ được vì còn bốn đứa con trai con gái lại trên đời. Nếu có thể, kiếp sau nàng nhất định không quan hệ với nhà đế vương. Nàng đã thoáng suy nghĩ như vậy khi dải lụa trắng siết qua cổ.

Hồn phách chết oan không được đầu thai nên nàng cứ dật dờ suốt bao năm, chờ đợi suốt bao năm ở trong Uổng tử thành này, ngày ngày xem cảnh bọn họ buồn, vui, tan, hợp rồi cuối cùng cũng đến một ngày chờ được Lưu lang của nàng đến. Quỷ sai đi ngang qua, khẽ báo. "Hiếu Vũ hoàng đế đến rồi đấy."

Nàng nhìn ra đằng xa, Lưu lang của nàng đã già lắm rồi, khuôn mặt tiều tụy. Không biết y còn nhớ rằng trong cuộc đời mình từng có một người con gái tên Vệ Tử Phu hay không. Bao năm rồi, nàng chưa từng rơi lệ, bây giờ đột nhiên bật khóc. Từng giọt, từng giọt nước mắt chầm chậm lăn xuống, chưa qua hết gò má đã kết thành băng lạnh.

https://thuviensach.vn

Hiếu Vũ hoàng đế Lưu Triệt tại vị sáu mươi năm, chiến công hiển hách. Đám quỷ sai trong chốn U minh cũng nghe danh. Lưu lang cau mày hỏi, "Khi nào thì hoàng hậu của trẫm mới xuống đây?"

Quỷ sai nói: "Sinh tử có số, đã tới U minh rồi thì hãy tuân thủ quy củ của chốn U minh. Nếu Hiếu Vũ hoàng đế cùng Hiếu Vũ Trần hoàng hậu còn có duyên phận thì nhất định có thể gặp được nhau trong cõi âm này." Y định hỏi bao nhiêu năm nhưng rồi lại thôi. Hai năm sau thì Trần A Kiều cũng đến. Khác với Lưu lang, hai người phụ nữ lại có thể nhìn thấy nhau.

"Ta và ngươi tranh đấu suốt bao nhiêu năm qua, ngươi có hận ta không?" Nàng chẳng biết hỏi gì hơn.

"Nhiều năm như vậy", Trần A Kiều chỉ cười, đáp ngoài dự tính của nàng: "Ta đã quên mất từ lâu."

Bao nhiêu năm đã qua... Đúng vậy, đã qua biết bao năm tháng. Trần A Kiều đã quên, nàng cũng chẳng nhớ. Tiếp sau là Vệ Trường, Dương Thạch, Chư Ấp rồi cả Cứ Nhi cũng xuống, tất cả những mối bận tâm của nàng ở trên trần thế đã hoàn toàn chấm dứt.

Quỷ sai tới trước mặt nàng, nói, "Vệ Tử Phu, ngươi đã có thể chuyển thế." Nàng bình thản gật đầu: "Được rồi." Chờ đợi đằng đẵng quả thật là một chuyện mỏi mệt, phải nhớ mãi một đoạn ký ức muốn lãng quên lại càng mệt mỏi.

Chầm chậm, chầm chậm, nàng cứ thế uống hết chén canh Mạnh bà vừa được bưng tới, vùi chôn hết thảy ân oán tình thù trong suốt cuộc đời.

https://thuviensach.vn

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: http://www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn